DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

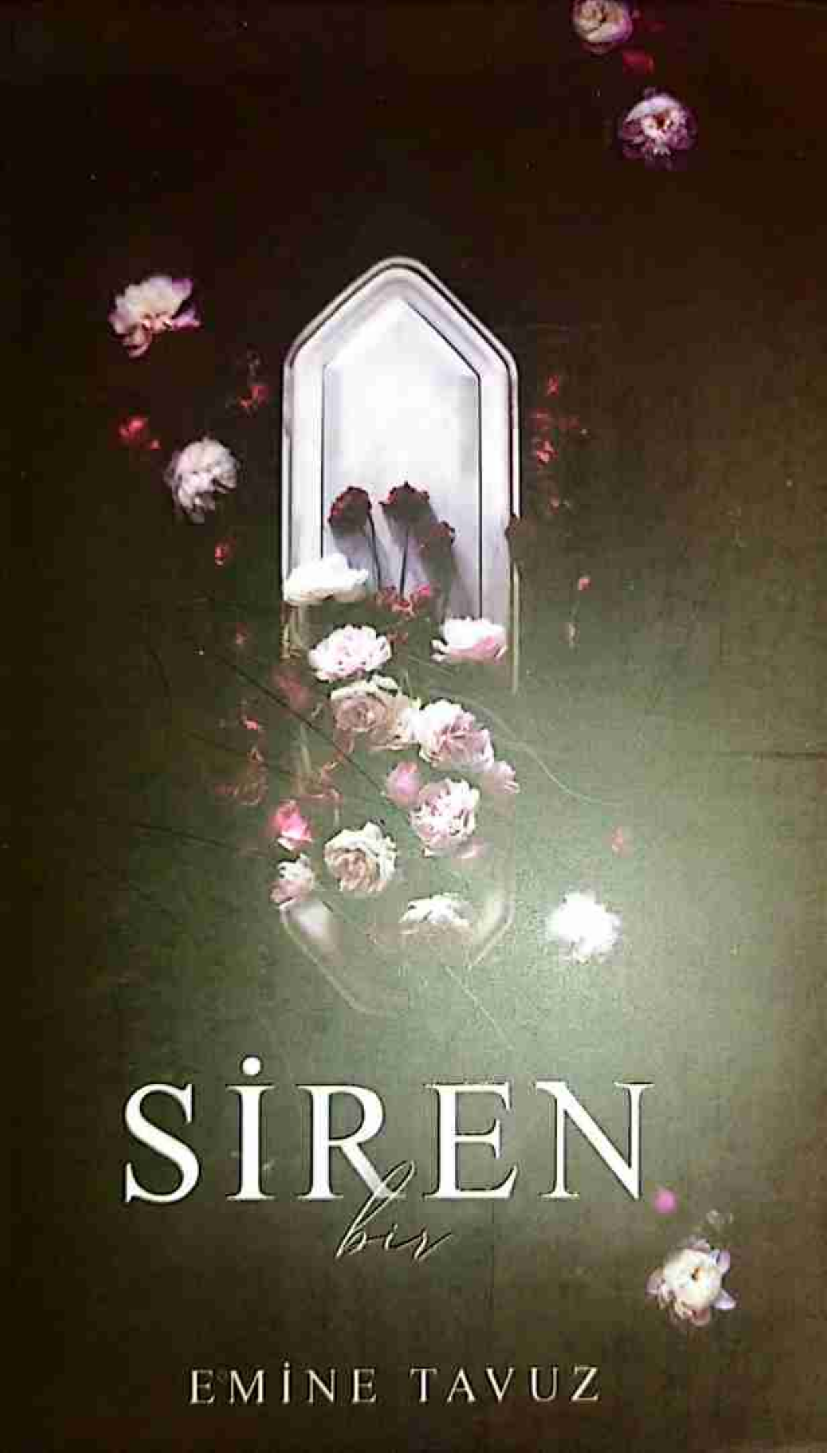
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

SİREN
bir
EMİNE TAVUZ

Bu hikâyedeki
kelimeler zamansızdı,
ölüme benzerlikleri de
buradan geliyordu.

EMİNE TAVUZ

SİREN

bir

İNDİGO KİTAP

SİREN

Emine Tavuz

Baskı: Nisan 2024
ISBN: 978-625-6772-51-9
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2024, Emine Tavuz
Bu kitabın yayın hakları İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Sibel Atam
Son Okuma: Seda Durdu
Kapak İllüstrasyonu: Merve Polat
Kapak Uygulama: Yasin Öksüz
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı
Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skypon Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1 İç Kapı No: 177
Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

Sevgilerle

EMİNE TAVUZ

SİREN

bir

İNDİGO KİTAP

SİREN

Bazı insanlar istediklerine sahip olamadıklarında
bir trajediye sebep olurlar.

Sicilya, İtalya.

Yaşanacakların üç buçuk yıl öncesi.

Ailem, en iyi üniversitelerden diploma almış *gangster*lerden oluşuyordu. O akşam hepsi yemek masamızın etrafında toplanmıştı. Otuzlu yaşlarında olan ağabeylerim, o gece sanki tatları hiç kaçmayacakmış gibi neşeli bir ruh haliyle büyükbabama takılıyordu. Büyükbabam yalnızca Noel akşamları evimize gelirdi. Papaz olduğundan, evimiz onun için bir günah yuvasıydı.

Az sonra aklımı kaçırdığımı düşünecek olan aile üyelerimin yüzlerine tek tek baktım. Büyükbabam onu hiç sevmediği için babam o akşam sohbete pek dahil olmuyordu. Babam, büyükbabamın tam karşısındaki çok iyi cilalanmış kaliteli sandalyede oturuyordu. En büyük ağabeyim, kalbini kaptırdığı yengemle beraber yan yana oturmuş, sessizce yemek yiyordu. Ortanca ağabeyim Dante, o akşam bize misafir olan arkadaşıyla konuşuyordu. Yaşı bana en yakın olan ağabeyim Noah ise yumuşak bir gülümsemeyle büyükbabama takılıyordu.

Her gün ahbaplarımızın bazıları öldürür, bazıları öldürülür. Kanla yazılan, kanla silinir. Her ölüm bir başkasının sebebidir. Güven, bizim gibi ailelerde yaşamaya devam etmenin en büyük garantisidir. Bu yüzden ailem birbirine çok güvenir, asla yalan söylemez. Geleneklerine bağlı ve kuralcıyızdır. Hem de her birimiz. Her gün ahbaplarımızın bazılarını da biz öldürürüz. Çünkü masumlardan kazanç sağlanmaz, kurallarla alay etmek ölümü gerçek kılar.

"Artık bir hemşiresin Karmen, ne kadar heyecan verici," dedi Angel.

Ağabeyime âşık olan ve onunla evlenerek ailemize giren yengem Angel'a baktım. Her zaman nazlıdır ve çekici görünür. Aileme göre fazla duygusal ve neşeli de olsa onu seviyordum. Aileden biriydi.

Ağabeyimin arkadaşı bana bir kez bile dönüp bakmadan, "Evet," dedi. Masada sanki birisini öldürüp de gelmiş gibi gergin oturuyordu. "Ağabeylerin çok sık yaralanıyor, ama artık bir hemşireleri var."

Noah yüzünü bu tarafa çevirip bana gururla baktı. "Nasıl bir mezuniyet hediyesi istersin, kardeşim?"

"O her şeye sahip," dedi en büyük ağabeyim Salvador.

Küstah görünmemeye özen göstererek, "Bir bebek arabası güzel olabilir," dedim.

Kalbimin gergin atışları, ortaya koyduğum gerçekten bir saniye sonra hızlanmaya başladı. Masadaki çatal bıçak sesleri hızlı biçimde kesilirken babam ve ağabeylerimin bakışları bana doğru yöneldi. Ağabeyimin arkadaşı elindeki çatalı tabağına düşürüp ailemden sadece birkaç saniye sonra bana döndü. "Hamileyim," dedim.

"Karmen?" dedi büyükbabam hayal kırıklığıyla.

"Üzgünüm, büyükbaba."

Babam beyaz kumaş peçetesini tabağına fırlatıp ağır sandalyesini iterek ayağa kalktı. Yemek masasından hiçbir şey demeden uzaklaşan babamı gözlerimle takip ederken hemen ayağa kalkıp arkasından gittiğim esnada Noah'ın da korkuyla sandalyesini geri ittiğini gördüm. Ona yaklaştığımda şok olmuş, endişeyle dolmuş gözlerini gözlerime çevirip elimi tutmak istedi ama başımı iki yana sallayarak ağabeyimin yanından geçip gittim.

Babamı konuklarını ağırladığı çalışma masasına kadar takip ederken, Salvador'un, babamın onu duymayacağı mesafeden bağırmaya başladığını duydum.

Babamın girmem için kapısını açık bıraktığı büyük çalışma odasından içeriye girdim. Arkamı dönüp avizenin loş ışığını takip ederken doğrudan karşıya bakıyordum. Vücudumu saran siyah triko elbisemin nemini hissediyordum, küt şeklini verdiğim saçlarımın dipleri geçen her saniye daha fazla terliyordu. Kendimi sık sık gergin konuşmaların içinde bulurdum, fakat ailemin karşısında haddimi hiçbir zaman aşmamıştım.

"Otur, kızım."

Babamın masasının karşısında olan alçak deri kanepeye bakıp iki adım daha attım ve kanepenin ortasına, tam babamın karşısına oturup ellerimle koltuğun iki yanını tuttum. Babam, "Bebek nişanlından mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

Babamın yüzü gerildi, başını iki yana salladı. "Bu ne demek, biliyor musun, Karmen?"

"Biliyorum, o adamla evlenmemi istemişt..."

"Hayır," diye karşı çıktı babam, henüz cümlem bitmeden. Sonra ekledi, "Sen istedin. Geleneksel, düzenli bir evliliğin ailemizin çıkarları için daha iyi olacağını söyledin."

"Evet," diyerek söylediklerini kabullendim. "O Rus'la evlenmeyi ben istedim." Bir de sarışın. Sarışınları sevmem bile.

"Fakat nişanından iki ay sonra gelmiş, hamile olduğunu söylüyorsun." Sandalyesiyle beraber masaya yaklaşıp çok alçak bir sesle konuştu. "Başkasıyla görüşüyorsan neden bu evliliği istedin, Karmen? Aldatmak alçaklıktır, ne olursa olsun."

Kendimi küçük düşürdüğüm için duyduğum utançla vücudum tepeden tırnağa sinirden kızardı. "Bir hata yaptım. Duygularıma yenik düştüm. Nişanı bozabiliriz. Hem bebeğin babasını da hayatımdan çıkaracağım."

Babamın gözbebekleri büyüdü. Bu kadar güçsüz olduğuma inanamıyormuş gibiydi. "O adamın haberi var mı hamile olduğundan?"

"Evet."

"Peki, ne dedi?"

"Hiçbir şey."

Yerinden kalktı ve elini cebine koyarak gösterişten uzak odasını adımlamaya başladı. "Bebeğin babası kim?"

Babamın genelde ilk sorması gereken soruyu neden daha sonra sorduğunu hiçbir zaman anlamamışımdır. "Söylemek istemiyorum."

"İleriye gidiyorsun, Karmen. Her şeyini hoş karşılayamam. Gerçekleri bilmeliyim ki, duygularını kullanan bu adama karşı önlemimi alabileyim."

"Ağabeylerim onun kim olduğunu öğrenirlerse hemen öldürürler." Gözlerim babamın lacivert Armani kazağının sardığı omuzlarındaydı. "Yemin ederim, öldürürler, baba."

Omzunun üzerinden bana döndü, bu kez gerçekten sinirliydi. "Kendine gel. Seni reddeden birisine acıma."

"Ona acıyorum, fakat tahmin ettiğin sebeplerden ötürü değil." Ayağa kalkıp yanına gittim. "Beni geri isteyecek ama artık çok geç olacak. O günü görmek istiyorum."

Arkasını dönünce onun yanında kısa kalan vücudumu izledi, birkaç saniyenin ardından dümdüz karnıma baktı. Kollarımdan tutarak beni silkeledi. "Sana böyle davranılmasına nasıl izin verdin, Karmen?"

"Onun beni sevdiğini düşündüm." Bu cümleyi, ne yazık ki ona inandığımı kabullenerek söylemek gururumu paramparça etti. "Duygularıma yenik düştüm. Üzgünüm."

Babam başımı ağır ağır okşadı. "Kimse senin duygularınla oynayamaz."

"Üstesinden geleceğim," dedim.

"Nişanlına ihanet etmiş durumdasın. Bunu öğrendiklerinde..."

Onun sözünü keserek, "Bebeği doğuracağım," dedim. "Bir süre... İtalya'dan uzaklaşsam iyi olur, baba."

Ben... nasıl anne olunur bilmiyorum. Ya ona bakamazsam? Ben daha önce bebek bile tutmadım, ya onu incitirsem? Ya onu incitirlerse?

Babam başını iki yana sertçe sallayıp, "Senden hiç ayrı kalmadım, asla da kalmam," dedi.

Bu kelimeleri duyunca sanki vücudumdaki iki kalp de çarptı. Ona eğilip yüzümü göğsüne yasladım. "Bu dünyanın onu incitmesini istemiyorum."

Babam saçlarımı öptü. "Sen de bu dünyaya doğdun ama asla incinmedin."

İç geçirdim. "Fakat benim bir babam vardı, onun olmayacak."

"Bir ailesi olacak. Onu koruruz, Karmen."

"Ben ihanet ettim, baba. Beni koruman adil olmayacak." Kollarımı hep sevdiğim gibi babamın beline sarıp ona daha sıkı sarıldım. "Lütfen karşı çıkma. Onu buradan uzakta doğurayım. Silah seslerinin olmadığı bir yerde."

"Dünyada öyle bir yer yok," dedi babam ve sonra beni bıraktı, kollarım iki yanıma düşerken o arkasını dönüp ilerledi. Ahşap zeminde ayakkabılarının çıkardığı ses duyuluyordu. Önünde durduğu iki kapaklı dolabı açarak kasasının şifresini girdikten sonra elinde pasaportumla geri dönüp masasına fırlattı. "Özgürsün."

Masaya doğru yaklaşıp elimi uzattığımda, babam pasaportu almama izin vermeden önce elimi yakalayıp gözlerimin içine baktı. "Her anından, aldığın her nefesten beni haberdar edeceğine dair söz ver."

Düşünmeden, "Söz," dedim.

Fakat sözümü tutmadım.

Babam elini çektiğinde pasaportu aldım ve yaklaşıp ona bir daha sarıldım. Alnım göğsünü eşeledi ve babamın şefkatli eli başımı okşadı. Babamın bizi sevdiği kalabalık içinde asla görülmezdi ama ailenin, evimizin içinde şefkatli davranırdı.

"Yüklüce nakit paraya ihtiyacın olacak. Ben karşılayacağım."

Babama başımı salladım ve o beni bıraktığında arkamı dönüp yürüdüm. Annem, ben doğduktan bir sene sonra ölmüş, o yüzden hayatım boyunca yanımda hep ağabeylerimle babam vardı. Güçlü biri olmam için

daha beş yaşımdayken yumruk atmayı dahi öğretmişlerdi. Şimdi ise beni bu kadar sahiplenen insanlar olmadan yaşamımı nasıl sürdüreceğimi bilmiyordum.

Babam, "Şimdi çık. Bir telefon görüşmesi yapmam lazım," dedi.

Az sonra ağabeylerimle yüzleşecek olmanın gerginliğiyle, odadan çıkar çıkmaz omuzlarıma bir ağırlık çöktü âdeta. Aile bağlarımız kuvvetli olduğu ve geleneklerine bağlı olduğumuz için birbirimize karşı hesap sorma eğilimimiz fazlasıyla gelişmişti.

Evimizin giriş katında bulunan salona girdiğimde, hâlâ dağınık duran yemek masasını gördüm. Herkesin yemeği yarım kalmıştı. Ensemde peydahlanan bir ağrıyla beraber oturma grubuna döndüğümde, Noah'ın sabırsızca turladığını gördüm. Salvador bej renkli kanepeye oturmuş, Meksika'dan aldığı tekilayı kristal *shot* bardağında içiyordu. Dante onun karşısındaki kanepede yanında arkadaşıyla beraber oturuyordu, yüzlerinde resmi bir ifade vardı. Kafa karışıklığı meydana getirmemin yaşattığı o küçük, şımarıkça hazzı tenimin altına gömüp onlara yaklaştığımda Noah beni gördü. "Söylediklerin ne demek oluyor? Pasaportun neden elinde?"

Ona cevap vermek yerine, "Büyükbabam gitti mi?" diye sordum.

Noah, "Manastıra gitmek istedi, kapıdan çıkarken 'Yüce İsa, Yüce İsa!' diye ah ediyordu," dedi ve ben büyükbabamı düşünürken, sözlerine devam etti, "Pasaport neden elinde, diye sordum."

"Noah," derken, gitme kararımı kabullenmekte en zorlanacak kişinin o olduğunu da biliyordum. "Hamile olduğumun öğrenilmemesi için gitmeliyim."

"Zaten evleneceksiniz, Karmen! Düğün tarihini öne çekersiniz, olur biter! Babam ne düşünerek bunu söyledi?"

"Mesele şu ki, bebek Mark'tan değil."

"Peki, ya kimden?" diyerek ayağa fırladı Salvador, bir sonraki hamlesi bana doğru yürümek oldu. "Karmen, sen nişanlısın! Başkasının çocuğunu taşıdığını nasıl söylersin?"

"Yoksa biri sana bir şey mi yaptı?" diye sordu Noah, gözbebekleri bu varsayıma duyduğu öfkeyle büyürken.

"Hayır," dedim onun elini tutarak. "Kimse beni bir şeye zorlamadı, ağabey."

"Bir sevgilin yok, görüştüğün biri yok," dedi Dante, sesindeki derin huzursuzluk ile şüphe bakışlarımın ona kaymasına neden olurken, o sözlerine devam etti. "Kutsal Meryem misin, kızım sen? Gökten mi indi bu bebek?"

Bakışlarımı kısa bir süreliğine yanında sessizce oturan arkadaşına yönelttim.

"Dante, arkadaşını yolcu et," dedi Salvador, hemen hemen aynı taniyelerde. Bakışlarını omuz hizasından ağabeyime ve onun arkadaşına yönelttiler. "Bu, özel ve ailevi bir konudur. Yalnız aileden olanları ilgilendirir."

Dante tartışmasız bir şekilde kabul ederek kanepeden kalktığında, arkadaşı Carlos da Salvador'a anlayışla gülümseyip ayağa kalkarak Dante'yi takip etti. Pek fazla uzaklaşmamışlardı ki Noah, "Carlos!" diye seslendi uyarıcı bir tonla. "Bu gece kardeşimle ve olanlarla ilgili hiçbir yerde konuşmayacaksın!"

Carlos âdeta havada yüzen tehdidi duyup, "İyi sır tutarım," dedi ve Dante'nin arkasından çıktı. Evet, o akşam onun iyi sır tutabildiğini ben de öğrenmiş oldum.

O an beni bu durumun içinde yapayalnız bırakışına duyduğum öfkeyi dindirecek hiçbir şeye sahip değildim. Onlar salonu terk ettiklerinde Noah, "Nereye gideceksin?" diye sordu. Gözleri endişeyle hareket ediyordu. "Gitmen şart değil. Nişanı atarız."

Salvador ona, "Bizim yöntemlerimiz böyle değil," dedi. "Sıradan insanlarmışız gibi konuşma."

"Kardeşim ne yapmış olursa olsun, onun gitmesini istemiyorum." Noah elimdeki pasaportu almak için hamle yaptığında kendimi geriye çekerek pasaportu arkama sakladım. Hiddetle nefes alıp verirken dişlerini sıktı. "Karmen, aileni bırakacak mısın?"

Yanımıza geri dönen Dante, "Kaç haftalık?" diye sordu. Konuyu farklı bir bakış açısıyla ele aldığı için onu takdir ettim.

"Karnı dümdüz. Çok yeni olmalı," dedi yengem.

"Dört haftalık," derken ellerimi karnıma koymamak için çabaladım. Hayır, onun varlığına hemen alışmış olamazdım.

"İnanamıyorum sana," dedi Salvador ve hızlı adımlarla konsola ilerleyip üzerinde duran tekila şişesini kaptığı gibi kristal *shot* bardağı öfkeyle doldurdu. Angel onun arkasından gidip bardağı elinden aldığında ağabeyim ona sinirli bir bakış atıp bana döndü. "Kırk yıl düşünsem kendini böyle bir durumun içine düşüreceğin aklıma gelmezdi," dedi âdeta kükreyerek. "Nasıl bu kadar kolay kanabildin!"

Noah, Salvador'a yaklaştı. "Ona bağırma, ağabey. Acı çekiyor, görmüyor musun?"

"O bir hemşire, buna rağmen korunmayı bile becerememiş! Üstelik doğurmak istiyor ki bize söyledi bunu!"

Dante doğrudan ikisinin yanına yürüyüp aralarına girdi ve ağabeylerimi birbirinden uzaklaştırdı. "Belli ki bir hata yapmış. Noah haklı, acı çekiyor, şu an bundan daha önemli hiçbir şey yok."

Gururumun daha fazla kırılmaması ve onların gözünde daha fazla alçalmamak için gözlerimin dolmasına izin vermedim, gözyaşımı kirpiklerimde hissedince başımı kısa bir anlığına önüme eğdim ve gözlerimin nemini silip tekrardan onlara baktım. Angel üzgün, anlayışlı bir ifadeyle yanıma gelip kollarını bana sardığında, "Bir hataydı," diye yineledim. "Sanırım benim erkek seçimlerim, sizin arkadaş seçimleriniz kadar kötü. Fakat bir erkek için aynı hatalara yeniden düşmeyeceğim."

Çok sevdiğim ağabeylerime son bir kez bakıp arkamı döndüm. Ellerimi yumruk yapıp, eşyalarımı toplamak için malikânenin en üst katında bulunan odama çıktım.

Bu itirafı neden özellikle o gece, masada Carlos da otururken yaptığımı hangisi en önce anlayacaktı, doğrusu merak ediyordum.

Belki anladıklarında ben burada olmayacaktım.

Odamın sessizliğinde soluklanmadan önce kapısını sertçe kapattım. Bahçedeki lambaların ışıkları odamı bir nebze aydınlatmıştı. O kadar dikkat kesildim ki, korumaların evin etrafını turlarken çıkardıkları ayak seslerini neredeyse duyacaktım. Banyoma girdim ve içerideki vanilya kokusunu takip ederek lavabonun önüne ilerledim. Aynadaki yansımamı görünce gözlerimdeki o mağduriyet ifadesi midemi bulandırdı. Elime geçen ilk şeyi, sanki aynayı parçalarsam duygularım da silinebilirmiş gibi hayali bir düşünceyle aynaya fırlattım ve etrafta gürültü oluşurken, ellerimin heyecanlı bir refleksle karnımı sardığını fark ettim. Karnımı korumak için vücudumu geriye attığımı gördüğümdeyse, gururumun izin vermediği gözyaşları dehşet hissiyle beraber yanaklarımı ıslatmaya başladı.

Aman Tanrım!

Korktum.

Bir kalenin içinde âdeta bir kralın kızıymışçasına yaşadığım ve saygı görerek büyüdüğüm için korku duygusunu nadiren tatmıştım. Bu yüzden de böylesine büyük bir korkuya kapılışıma inanamadım.

Sevgisi kalbimde çoktan tomurcuklanmaya başladığı için bebeğimi kaybetmekten korktuğumun farkına vardım.

Fakat onu kaybetmişsin. Kimilerinin sana dediğine göre, bir canavara dönüşünün öyküsü de böyle başlamış.

İstanbul, Türkiye.

Üç yıl sonra.

Gitmek, ama nereye? Bir saniye olsun acıyı unutabildiğin bir yere. Kalmak, ama nerede? Bir saniye olsun canının acımadığı bir yerde. Gitmeyi, kalma isteğinle aynı sebepten istiyorsun. Ölmeyi bu yüzden deniyorsun. Fakat ölmeyi arzulamana rağmen bilincin hâlâ yerinde ve aslında senin acı çekmeni sağlayan da bu; hâlâ her şeyin farkında oluşun.

221 numaralı odadaki kadının yaşadığı acı duygular hastanenin beyaz badanalı dar koridorlarına musallat olmuşçasına, koridora adımını atan yeni hemşirenin ruhunu birdenbire bir karanlık kapladı. Kendisi için şaşılacak şey değildi. Daha o sabah evden çıkarken bile yeni işyeri olan ruh ve sinir hastalıkları hastanesinde çalışmaya başlayacağı için tedirgindi. Hastaneyi gezmeye başladığı dakikalardan beri de ellerini, her an birisi çıkıp ona tedbirsizce yaklaşacakmış gibi vücuduna yakın tutuyordu.

Ona eşlik eden ve oranın on yıllık çalışanı olan hantal hemşire ona bakıp gülümserken, "Bu katta özellikle dikkat etmeni istediğim birkaç hastamız var, canım," dedi ve işaretparmağıyla sol taraftaki 214 numaralı odaya gösterdi. "Bak, bu hastamız pek zarar vermeye eğilimli değildir, fakat çok sık sanrı görüyor. Odasına girdiğinde seni bir başkası sanabilir, hazırlıklı ol."

"Evet, 214 numaralı odaya ayrı bir hassasiyet göstereceğim. Bunu not alabilir miyim? Çok unutkanım ben, unutmak istemem."

"İlahi canım, beni güldürdün," dedi tecrübeli hemşire.

"Nasıl sanrılar görüyor, acaba?"

Kadın 214 numaralı odaya bir bakış attıktan sonra koridorda yürümeye devam etti. "Kendisini gerçekte var olmayan birinin sevgilisi zannediyor."

"Şizofreni mi?"

"Sahi ya, hekimin dosyasında öyle mi yazıyordu?" Tecrübeli hemşire yanındaki genç hemşireye dönüp başını salladı. "Kız bir kitap okumuş, o günden beri tutturmuş o karakter gerçek, o benim sevgilim, diye. Birkaç kez doktora gitmiş, ailesi önceleri çok ciddiye almamış, ama kız büyü-

lenmiş gibi o karakteri hayatında yaşatıyormuş. Onunla buluşuyormuş, karakter kıza âşık olduğunu söylüyormuş, tabii ailesi iyice endişelenmiş... Gel zaman git zaman yolu buralara kadar düşmüş, artık tedavi altında."

Genç hemşire o hastaya duyduğu merakla, "Esrarengiz," dedi. Onunla tanışmak istediği geçti içinden. Kendisi de bazı kitap karakterlerine çok bağlanırdı, ama böylesi...

"Bak canım, 216 numaralı odaya girdiğinde hastayı sık sık uyurken görebilirsin."

"Neden? Özel bir sebebi mi var?"

Tecrübeli hemşire ellerini beyaz önlüğünün ceplerinden çıkardı. "Kadın buraya geldiği ilk günlerde durmadan dans ediyordu. Bir şarkı duyuyormuş gibi, sanki kendisine bir çağrı geliyormuş gibi dans etmeye başlıyor; ta ki ayakları dolanana, baygın düşene kadar devam ediyordu. Bunu önlemek için onu sakinleştiriyoruz."

Genç hemşirenin içinden Friedrich Nietzsche'nin şu sözleri geçti: *Müziği duymayanlar dans edenleri deli sanırlar.*

Genç hemşire, "Kimbilir ayakları ne durumdadır, düşünmek bile istemiyorum," dedi üzüntüyle. Yine de profesyonelliğini korumaya çalıştı.

Tecrübeli hemşirenin ardından ilerleyip düşüncelerini silkelemek ister gibi başını iki yana sallarken, gözleri aralık duran bir kapının arkasındaki dört duvar odaya takıldı. Kendi bir anda koridorda ilerlemesi engellenmiş gibi hissetti. Kapı aralığından gördüğü kadının hali içinde onu merakla inceleme hissini uyandırdı ve gözlerini kısarak bakmaya devam etti.

Omuz hizasının üzerinde kesilmiş kısa siyah saçları yüzünü kapatıyor, ama burnunu açıkta bırakıyordu. İçeride bir hemşire vardı, kadınla alçak sesle konuşuyordu, ama görünen o ki kadın o hemşireyle pek alakadar olmuyordu. Üzerine beyaz bir askılı penye bluz ile siyah eşofman altı giymişti. Belki de orada gördüğü ilk hasta olduğu için merakla kadının yüzüne bakmak istedi. Hemşire kadına yaklaşıp elindeki ilacı uzattığında, kadın yüzünü hafifçe kaldırdı ve genç hemşire, kadının yüzüyle beraber gözlerini de gördü. Ansızın içini depderin bir hüzün kapladı. Kadının gözlerinden okunan derin ıstırap, konuşmasına gerek olmadan ne kadar acı çektiğini öyle net ifade ediyordu ki genç hemşirenin hastalara duyduğu ilgi, yüreğinde yankı bulan acının altında ufalanıyordu. Böylelikle, az önce onların insan olduklarını unutarak sadece hastalıklarına duyduğu merakla yaklaştığı insanların nasıl acılar çekmiş olabileceklerini düşündü.

"O kim?" diye sordu yanındaki başhemşireye.

"Ah, o mu?" Onun gibi tecrübeli hemşire de aralık kapıdan içeriye baktı. "O da dikkat etmen gereken bir hasta. Bilinci yerinde, fakat tehlikeli."

"Neden? Bana zarar verebilir mi?"

"Hayır, kendisine zarar verebilir."

"Yaa, diye bir ses içinden kopup dudaklarının arasından çıktı genç hemşirenin. "Niçin? Neden burada?"

"Ah, hatırlatma. Yıllardır buradayım, hâlâ çok duyarlıyım böyle hikâyelere." Tecrübeli hemşire genç hemşireye üst kata çıkan merdivenleri gösterdi, fakat genç hemşire hâlâ 221 numaralı odadaki kısa saçlı hastaya doğru ağlamaklı bir ifadeyle bakıyordu. "Kızını kaybetmiş. Öldürmüşler kızını. Dile ne kolay geliyor, ama yaşaması ne zordur, tabii... Zor olduğundan burada ya zaten..." Tecrübeli hemşirenin kelimeleri ölümle kaplanınca sustu ve söylediklerinden rahatsız olmuş gibi genç hemşireye kendisini takip etmesini işaret etti. "Bilinci yerinde, fakat bazen yaptıklarını, söylediklerini, yaşadıklarını unutuyor. Gerçekle sanrıyı karıştırıyor. Bakışları ne kadar kahredici, değil mi? Onun gözlerine bakınca insanın varsa da yaşama hevesi kayboluyor. Gel, gel yukarıya çıkalım, sarsılma bu kadar."

Odadaki kadın hasta kendisinden bahsedildiğini sezmiş veyahut duymuş gibi başını kaldırınca, genç hemşire ister istemez muhtemelen ileriki günlerde de göz göze geleceği bu kadına karşı bir sempati duydu. Gözlerindeki ıstırap, onu izleyen birilerinin olduğunu görünce yırtıcı bir bakışa dönüştü ve huzursuzluğun hâkim olduğu yüzünde kaşları çatıldı. Genç hemşire kollarını kavuşturup ürpermiş bir vaziyette tecrübeli hemşireyi takip etti. Fakat sormadan da edemedi. "Adı ne, peki?"

"O hastanın mı? Leila." Tecrübeli hemşire merdivenleri çıktı ve koridorda dolaşırken bileğindeki gümüş kaplama saate bakıp çay vaktinin gelip gelmediğini kontrol etti. Daha sonra peşinden gelen yeni hemşireye döndü. Yüzünün kâğıt gibi bembeyaz olduğunu görünce, *Alışması gerekecek*, diye düşündü. "Kendi kendine konuştuğunda hep Karmen diyor kendisine. Fakat ben Leila diyorum. Hekim dosyasında öyle yazıyor. Sen Karmen de, bakalım nasıl tepki verecek."

Karmen, diye tekrar etti genç hemşire içinden. Demek bakışlarıyla ruhuna kadar tesir eden o hüzünlü kadının adı, "Karmen"di.

1
ÇOCUK PARKI

Güya ben bir canavarmışım. Çok sonra öyle dediler. Düşünüyorum da, o gün konuşulanlar, bir canavara dönüşümün ilk anları olabilir.

Günümüz.

"O benim kızım."

Hastanede tanıştığım tek arkadaşım Gece, bakışlarında dalgalanan panik ifadesiyle, "O senin kızın değil," dedi. "Günlerdir aynı şeyi sayıklıyorsun, beni korkutmaya başladın."

Canınla beraber korkuyu ve endişeyi, neşeyi ve mutluluğu hissetmeyi de kaybettin. Sadece hatırlıyorsun; korku seni aldatır, manipüle eder.

"O benim kızım."

O saatte çocuk parkını aydınlatan sokak lambaları titreşince ışığın verdiği rahatsızlıktan gözlerimi kırpıştırdım. Gece, ona şemsiye tutan şoförüne bir bakış atıp arabaya gitmesini işaret etti ve yalnız kaldığımızda, "Sanrı görüyorsun," dedi. "Kızını görmüyorsun. Sadece burada gördüğün çocukları kızına benzetiyorsun."

"Hayır," dedim. "Sanrı görmüyorum. Gördüğüm her çocuğu da kı... kızıma benzetmiyorum. Özellikle de o kız, sanki benim kızım..." Öyle hararetlenmiştim ki, sanki tüm kelimeleri çığlık atarak söylüyordum. Cümlelerim sonlanınca da içimi bir hüzün kapladı. Bir daha sahip olamayacağım o hisse özlem duyarak başımı eğdim.

"Canım, eve gidelim." Gece yaklaşıp kollarımdan tuttu. Üzerimde yalnızca ince bir ceketle dışarıda olmamdan dolayı kızgınlığı yüzüne yansıyordu. "Uyu. İlaçlarını al. Dinlenince geçecek."

"Bana inanmıyorsun," dedim. "Hayal gördüğümü sanıyorsun, beni geçiştiriyorsun! Bana... böyle davranmayan tek insan sendin, artık sen de diğerleri gibisin. Gerçeği söylüyorum, o tıpkı kızıma benziyor, diyorum!"

"Bak, sen de aynı şeyleri söylüyorsun, Karmen. O senin kızın değil, sen benzetiyorsun."

"Benzetmiyorum. Benziyor."

"Tamam. Öyle olsun. Senin kızına gerçekten benzesin. Fakat sonuç olarak senin kızın değil." Hızlanan yağmuru fark edince karanlık gökyüzüne, ardından da bizi arabanın yanından izleyen genç şoförüne kısa bir bakış attı. Başıyla şoförünü işaret ederek, "O da senin gibi, yağan yağmurun altında gömleğiyle duruyor. Tam bir artist. Her neyse, kalk, gidelim," dedi.

Kolumdaki elini tutarak, "Bana yardım etsen keşke," dedim.

Soğukluğundan rahatsız olarak üst üste duran ellerimize baktı ve "Ne yardımı?" diye sordu.

"Doğru ya, ne yardımı... Bana kimse yardım edemez. Kalbim acıyor. Kalbim Karina'yı çok özledim."

"O iyi, Karmen. O iyi. Cennette." Her defasında böyle söylüyordu. Onun cennette ve iyi olduğunu. Cennet kızımın olduğu yer, cehennem ise ondan ayrı olduğum her yerdi.

"Ben de gitmek istiyorum."

"Cennete mi? Hayır, canım, gidebileceğini hiç sanmıyorum," dedi ümitsizce gülerek.

Gece beni banktan kaldırınca kolumu çekip salıncaklara doğru ilerledim. Ayaklarını yere vura vura arkamdan gelerek, "Islanıyorum," dedi.

"Bugün bu salıncakta sallandı."

Gece yanıma gelip üzerinde yağmur damlalarının biriktiği salıncağa baktı. "Sürekli o küçük kızı izliyorsun. Başına bela alacaksın. Fark edilirsen yanlış anlarlar."

"Gülüşü bile aynı. Karina'ya benziyor. Burada sallanırken ellerini çırpışını hatırlıyorum. Karina'yı yalnızca iki kez parka götürmüştüm, düşer diye sallamaktan korkmuştum. Bugün o kızı da izlerken düşmesinden korktum..." Telaşlı bir şekilde avuçiçimi kaşımaya başladım. "Korktum mu dedim? Evet, korktum... O zaman anlayamamıştım, şimdi anladım korktuğumu. Oysa... Hiçbir şeyden korkmuyordum artık. Çok garip hissettim şimdi... Her neyse, bak; daha kötüsü oldu. Babası onu ağlattı! Öyle kötü davranıyor ki kıza, bir kepçe suda boğmak istiyorum!"

"Kepçe değil, kaşık. Hâlâ öğrenemedin Türkçe deyimleri."

Bir gök gürlemesi, sanki ayağımın altındaki toprağa yıldırım düşmüş gibi büyük bir yankı oluşturunca Gece kolumdan tuttuğu gibi beni arabaya çekiştirdi. Şoför bizim için arka kapıyı açtıktan sonra Gece'nin elindeki şemsiyeyi alıp kapattı. Vücudum sıcak bir ortama girdiğini hissetmişti. Camın ardındaki parka bir daha baktım. Çok karanlık

görünüyordu. Hiç ümit verici değildi. Kalbinin sesini dinleyen birisi bu saatte orada olmazdı. Öyleyse ben neden buradaydım?

"İlaçlarını almayı bıraktın mı?"

Sanki o hastanede ikimiz de hastayken tanışmamışız gibi konuşmasıyla gereksiz bir öfkeye kapıldım. Ben sağlıksızdım, ama o da öyleydi. "Hayır, ilaçlarımı alıyorum."

"Bizi oradan nasıl çıkardılar acaba?" Gece kendi kendine güldü.

"Nereye?" diye sordu şoförü. Bu adam yeni şoförüydü ve daha birkaç kelimeden fazla konuştuğunu duymamıştım.

"Önce Karmen'i evine bırakalım."

Araba çalışınca ister istemez kaskatı kesilerek parka son defa baktım. Ertesi gün gelsem kızı yine görebilir miyim, diye merak ediyordum. Onu ilk kez bir ay önce görmüştüm, o günden sonra da birçok kez. Onu ilk gördüğüm an onun gerçekten Karina olduğunu zannetmiştim. Yanında uzun boylu bir adamla, babasıyla beraber arabadan indiklerini, adamın o kızı parka götürürken çekiştirdiğini görmüştüm. Kız küçük olmalıydı. Hızlı yürüyemiyordu ama adam bunu umursamadan kızı parka çekiştirmiş, kızı istediği oyuncaklara götürürken rahatsız bir yüz ifadesi takınmışu. O gün kız parkta birkaç kez ağlamış, babası da onu ağlamaması için ikaz edip susturmuştu. Kızın ağlarken "Baba!" deyişini hâlâ hatırlıyordum.

O günden sonra kızı görebileceğimi düşünerek sık sık parka gelmiştim. Karina'ya öyle benziyordu ki onu izlerken onun yanlış yerde olduğunu düşünmeden yapamıyordum. Onu hak etmeyen babasının değil, benim yanımda olmalıydı. Yürümeyi yeni öğreniyordu ama adam her defasında bir yetişkinle yürüyormuş gibi davrandığı için kız pek çok kez düşüp ağlamıştı.

"Bir daha bu parka gelme," dedi Gece beni izlerken. "Babası fark ederse seni polise şikâyet eder. O kızı kendi kızının yerine koydun, fakat senin kızın değil."

Boş bir ifadeyle, "Karina'nın fotoğraflarını gördün, onu tanıyorsun," dedim. Kızımın yüzü gözlerimin önünde belirince gerçekle hayal arasındaki çizgi kaybolmaya başladı. "İnanmıyorsan benimle gelip gör, o kız Karina'ya benziyor ve babası gerçekten kötü davranıyor."

"Sadece görmek istediklerini görüyorsun, Karmen."

Öfkeyle hareket edip ona baktım. "Kes artık be! Sen nasıl arkadaşsın!"

Gözleri sanki onu vurma ihtimalimi ölçüp tartıyormuş gibi pantolonumun beline sıkıştırdığım silahımda oyalandı ve sonra, "Tamam canım, madem öyle, ben de gelip görürüm," dedi.

Önüme dönerken yüzüme düşen saçımı sertçe kulağımın arkasına sıkıştırdım. Aptal değildim ben, doğruyu söylüyordum. Çok acı çektiğim ve zaman zaman yaşadıklarımı unuttuğum için Gece söylediklerimden emin olamıyordu, fakat bunları uydurmadığıma yemin edebilirdim. O kıza kötü davranılıyordu. Karina'ya da kötü davranıldı. Gece de bunu görmezden gelmemi istiyor. Asıl aptallık bu olurdu.

"Karmen, neden ağlıyorsun? O kız için mi? Babasını polise şikâyet ederiz, o kadar üzülme."

"Kızımı çok özledim. Neden hâlâ hayattayım? Çok saçma... Lütfen, ölmek istiyorum. Ben... beni öldür, lütfen... Artık beni öldür." Gözyaşlarım dizlerimin üstünde duran ellerime düştüğü esnada Gece korkuyla bana yaklaştı. Ona, "Beni arkadaşlığınla, şakalaşmalarınla, daha başka şeylerle oyalamaya çalışıyorsun ama bunun geçmesine imkân yok, kızım, anlamıyorsun. Hazır kalbim de sürekli sıkışıp duruyorken, daha kolay olur. Öldür beni gitsin, lütfen," dedim.

"Seni öldürürsem sana iyilik yapacağıma neredeyse inandıracaksın beni." Çenemin altından tutup başımı kaldırarak gözlerimin içine baktı. "Zaten yürüyen bir ölüsün. Her şeye karşı kayıtsızsın. Bir noktada ölmen konusunda seni durduramayacağımı biliyorum, ama önce intikam almak istemiyor musun? O silahı kendinden önce o adamları vurmak için taşımıyor musun?"

Kızım, şehirdeki organ kaçakçıları tarafından kaçırılmıştı ve cehennem benim için o dakikalarda başlamıştı. Onu aramış, polise gitmiş, muhtaç birisine dönüşmüştüm ve haftalar sonra kızım polisler tarafından nefes alamıyorken bulunduğunda, bir hastaneye kapatılacak kadar çıldırmıştım.

Kızımı kimin kaçırdığını görmemiştim ama polis bazı izleri sürünce, organ kaçakçıları olduğunu teyit etmişti. Çete kollara ayrıldığı ve kalabalık olduğu için çökertilememişti. İçeriden birkaç adam yakalanmıştı ama organ kaçakçılığında büyük rol oynayan ve bizzat kızımı kaçıran adamlar hâlâ kayıptı.

Yüzümü koluma bastırıp delice akan gözyaşlarımı durdurmaya çalışırken boğazım düğüm düğüm oldu. Kızıma bunları yapanlar henüz hayattaydı ama bu çok uzun sürmeyecekti. Ne pahasına olursa olsun onların ölümü ellerimden olacaktı. Ondan sonra ben de ölebilirdim işte. İçimdeki intikam duygusunun küllenmesiyle birlikte aceleci ve hevesli bir şekilde ölürdüm. Yaşam ırmak gibidir ve suyun içinde de cinayet

işlenir, ırmak kurur. Eminim ki ölümüm bir çığlıktan daha kısa sürecektir, ruhum da bir çığlığın yankısı gibi bedenimden ayrılırken biraz gürültü çıkarıp sonra ait olduğu yere gidecektir.

"İnanmam sana iyi gelecekse yarın parka gidelim, o kızı ben de göreyim," dedi Gece.

Ona ıslak kirpiklerimin arasından bakarak, "Yarın parkta olmayabilir, genellikle iki-üç günde bir geliyor, sonraki günler gidelim," dedim.

"Tamam," derken gözlerinde garip bir hüzün vardı, bu yüzden bakışlarını çabucak ayırdı benden.

Ön koltuktan bir çakmak sesi geldi. Dizlerimi yukarı çekip kollarımı bacaklarıma sardım ve yolu izlerken sigara kokusunu duyumsadım. Karina'ya hamile kaldıktan sonra alkolü ve zararlı alışkanlıklarımı bırakmıştım. O doğduktan sonra da ağzıma sürmemiştim. Onun için her şeyden vazgeçmiştim. Ailemden bile.

Gözlerim kapanıyordu, buna hiçbir engel görmedim ama arkama yaslandığım ve bacaklarımı kendime çektiğim için karnıma batan silahımı belimden çekip yanıma koydum. Bir zaman sonra gözlerimi daha karanlık bir yerde açınca irkilip neler olduğunu kavramaya çalıştım. Başım bir çukurun içinde gibiydi. Başımın yastığımda olduğumu hemen anladım, ardından başımı çevirince odamda olduğumdan emin oldum. Arabada uyuyakalmış, odama kadar taşınmıştım.

Mekanik bir hareketle doğrulup başucumdaki panjura, ardından odanın köşesindeki beyaz beşiğe baktım. Boştu. Bomboştu. Hayır, hayali oradaydı, hissiyatı da. Yatağımdan kalkıp odamda birkaç adım attım, pencere kenarında duran beşiğin içindeki beyaz battaniyeye uzattım. Mutfaktan gelen sesi duyuyordum, Gece oradaydı, iyi olduğumdan emin olmak için bekliyordu. Önüme tekrar dönünce battaniyeyi kucaklayarak yatağıma geri döndüm. Kızımın o güzel kokusu ne odamızda ne kıyafetlerinde kalmıştı artık. "Aşkım... Karinam, seni çok özlüyorum. Benim tek gerçeğim."

Hıçkırarak battaniyeyi yüzüme bastırdım ve hiç kalmamış olsa da kokusunu içime çekmeye çabaladım. Bir mafyanın kızı olmama rağmen, onun hayatının masum olması için elimden geleni yapmıştım. Üç buçuk yıl boyunca ne yaptıysam, yalnız başıma onun için yapmıştım. Onu o kadar çok sevmiştim ki, ailemi bir daha göremeyeceğimi bildiğim kararlar almıştım. Sonra... Onu kaybettiğimde babama muhtaç olmuştum, gururumu hiçe sayarak yardım etmesi için yalvarmıştım, ama o telefonlarıma bile çıkmamıştı.

"Çok kötü bir anneyim, seni kurtaramadım. Yanlış kararlar aldım, yanlış bir adamı seçtim, ama senin varlığından hiç pişman olmadım." Gözyaşlarım battaniyenin üstünde birikince başımı geriye çekip battaniyeyi de kalbime bastırdım. "Bizim birbirimizden başka kimsemiz yoktu, ta ki benim yüreğim yanana kadar... Sahi kim demişti bana bunu? Aylar, aylar önce hastanedeki hemşire demişti galiba, yüreğin yanıyor diye. Türkler canları yanınca böyle diyor..."

Keşke büyükbabamın sözlerine kulak assaydım. Daha az günahkâr bir insan olsaydım. Belki o zaman Karina hâlâ yaşıyor olurdu. Başımı çevirip beşiğin yukarısında, tavanda duran yıldızlara baktım. Onları kızım için asmıştım. Dört erkekle büyüdüğüm için asla romantik ve ince düşünen biri olmamıştım, ama kızım beni yumuşatmıştı. Onun için sayısız şey yapmak isterken bulmuştum kendimi. Yıldızları yakınına getirmek istemiştim. O yıldızlar, beşikte artık Karina olmamasına rağmen parlamaya devam ediyordu. *Kalbim Karinam.* "Biliyor musun, aşkım, o kız da sana benziyor. Saçları biraz daha küllü sarı; seninki gibi koyu değil. Fakat... O ağladığında sen ağlıyormuşsun gibi öyle çok üzüldüm ki, Karina." Yatakta kıvrılıp battaniyeye bakarken bacaklarımı karnıma kadar çektim. "'Baba, baba,' diye ağlıyordu ama babası onu hiç umursamıyordu. Tıpkı senin baban gibi. Sahi ya, adam ona ne diye sesleniyordu? Hah, hatırladım, 'Nil' diyordu." Gözyaşlarına boğulup gülümsedim. "Nil... Adı, Nil."

Gece arabada yan koltukta oturup kaygılı gözlerle beni izlerken, "İlaçlarını aldın mı?" diye sordu.

"Evet."

"Tepkilerin çok düz olduğu için yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum."

Kırmızı ışık yanıp önümdeki arabaların durmasıyla beraber hızımı azalttım, dikiz aynasına baktığım esnada arka koltuktaki bebek koltuğunu görünce birden göğsüm daraldı.

Gece, "Parktaki kızın babasından bahsetsene? Nasıl bir adam?" diye sordu.

Bakışlarımı dikiz aynasından çekip trafik ışığına çevirdim. "Şık giyiniyor. Kız da öyle. Üzerinde hep çok güzel kıyafetler oluyor. Arabayla geliyorlar, bir Audi'yle. Zengin bir adam, belli ki."

"Belki adamın kızgınlık anına denk gelmişsindir, Karmen. Tabii ne kadar kızgın olursa olsun çocuğuna öyle davranmamalı, fakat..."

"Bu içgüdüsel bir davranıştır, Gece. Çocuğunu o salıncağa oturttuğunda onu hızlı sallayamazsın, ister istemez endişe duyarsın. Fakat adam hiç umursamıyordu, diyorum ya sana."

Önümdeki arabayı takip edip cadde boyunca ilerlerken, kalbim bakışlarıma bir daha hükmetti. Araba koltuğuna bakarken, kızımın o koltuğa oturmaktan hiç hoşnut olmayışını hatırlayıp iç çektim. Dudaklarını tatlı tatlı büzüp, *Bana yardım et*, bakışları atardı.

Gece sözlerine devam ederek, "Kötü bir baba olabilir ama sonuçta onun babası, biz bir şey yapamayız," dedi. "Acaba annesi nasıl biri?"

"Babası kızıma öyle davranıyor olsaydı, artık babası olamazdı."

Gece silahıma doğru bir bakış atarak, "Eminim," diyerek gülmeye çalıştı. "O silahla nasıl oluyor da hiç polise yakalanmıyorsun?"

"Hayatında kaç kez bir polis seni durduk yere çevirdi?" diye sordum. "Muhtemelen bir ya da iki kezdir. Sakladığım sürece yanımda taşıyabiliyorum."

"Baban mafya babası, elbet polisten nasıl kaçman gerektiğini biliyorsundur," dedi Gece. Ardından derin bir iç çekti. Ailemle tanışmayı çok istiyordu. Bu yabani, gizemli hayata merak sarmıştı. Fakat ağabeylerimin hiçbirine bir saatten fazla tahammül edemezlerdi. Onlar fazlasıyla geleneklerine bağlı insanlardı.

Ailemin aklıma gelmesiyle beraber içimdeki öfkeyle karışık özlem kafamı karıştırdı. Odağımı ana vermeye çalışarak yavaşladığımda Gece, "Geldik mi?" diye sorarak kafasını telefonundan kaldırdı. "Park çok kalabalık değil."

Sükûnet içinde silecekleri çalıştırdım, ardından yan camın buğusunu avuçiçimle silerek parka dikkatle baktım. Salıncaklarda beş-altı yaşlarında iki kız çocuğu vardı, bir çocuk kaykayıyla parkın etrafını dolanıyordu. Gözlerim arayışla kaydırağa çevrildi, küçük bir erkek çocuğundan başka kimse yoktu. Yeşil alana baktım, fakat orada da yoktu. Anlaşılamaz bir şekilde öfkelenerek, "Kahretsin!" dedim.

"Yok mu?"

"Yok, bugün de gelmemiş," dedim.

Gece rahatlamış bir şekilde nefesini verip omuzlarını düşürünce, keskin bakışlarımı ona yönelttim. Gece rahatlamasına duyduğum siniri fark edince, "Tüh," dedi numaradan.

"Gelene kadar bekleyeceğim," dedim.

Gece numarayı kesip ciddileşti. "Saçmalama. Bu yaptığımız hiç mantıklı değil."

Omuzlarımı silktim. Gece'nin yanaklarını şişirdiğini görüyordum, bu yaptığım onun canını çok sıkıyordu. Kendime zarar vereceğimi düşünüyordu ve aksi bir iddiam da yoktu. Fakat ben zaten bir ölüydüm. Ölen birinin hissedebileceği daha büyük bir ıstırap olamazdı. Bu yüzden onun zarar göreceğimle ilgili endişelerini yersiz buluyordum.

Kollarımı onun gibi göğsümde kavuşturup aynalardan sokağa giren her arabayı kontrol ettim. Dürtülerim tamamıyla fren ve gaz seslerine odaklanmıştı. Gece sabırsızca ritim tutan ayağıma bakıp bu heyecanımın geçmesini dilerken, gözüm sokağa giren yeni bir siyah arabaya takıldı. Gece, "O mu?" diye sordu.

"Sì,"* dedim heyecanla.

Gözlerimiz Audi'yi takip etti ve araba yanımızdan geçip önümüzdeki park alanında durunca koltuğumda öne doğru kaydım. Adam ön kapıdan üzerinde bir eşofman takımla dışarıya çıkınca, "Yakışıklıymış," dedi Gece.

"Yakışıklılığı batsın," dedim, ne de olsa etrafımdan çok sık duyuyordum bir şeyleri batırdıklarını.

Gece gülerken, ben sabırsızlıkla küçük kızı görmeyi bekledim. Adam arabanın önünden geçip sağ ön kapıyı açtı ve kızı arabadan indirmek için eğildi. Az sonra kız adamın kollarında arabadan inince, sarı saçlarının küçük lastiklerle toplandığını gördüm. Adamın kucağında ellerini çırpmaya başladı. Adam kapıyı kapatıp parka ilerlerken Nil'in yüzüne baktım ve kendime engel olamadan gülümsedim.

"Karmen," dedi Gece.

"Hımm," diye mırıldandım küçük kızı izlerken.

"Çok uzun zamandır gülümsediğini görmemiştim."

Onları daha iyi görebilmek için yan dönüp ellerimi sabırsızca kaşıyarak adamın yüzündeki o dümdüz ifadeye baktım. Ne kadar sıkıldığı her halinden belliydi. Parka geleli daha iki dakika bile olmamıştı, nasıl bu kadar kolay sıkılabilirdi? Üstelik kız bu kadar tatlı ve usluyken, ağlamazken, onun her lafını dinlerken... O benim kızım olsaydı, asla ağlatmazdım.

"Gördün," dedim sabırsızlıkla Gece'ye dönerek. "Karina'ya ne kadar da benziyor, değil mi?"

Gece bir kez daha arabanın camından onlara baktı ve ardından bana döndü. "Çok da fazla değil..."

"Hayır," dedim sadece, "çok benziyor."

* İtalyanca: Evet.

Gece'nin gözlerinde tekrar o hüzünlü bakış belirdi. Onu görünce, sesimdeki çaresizliğin farkına vardım. Yutkunarak, "Peki, canım," dedi ve tekrar parka baktı. "Dikkatli bakınca, gülümsemesi de benziyor."

Gülümsedim. "Bence de. Aynı Karina."

Gece'nin bakışları bir kez daha yüzümde dolaşınca, bana karşı besleme ihtimali olduğu acıma duygusunun ağırlığını aramızda hissettim. Gülümsememi uzun uzun izledikten sonra, "Bu kızı görünce mutlu oluyorsun," dedi.

Mutlu hissedebilmemin neden olduğu pişmanlık ve suçluluk duygusu içimi kaplayarak o gülümsemeyi benden çekip alırken, bakışlarım parka yöneldi ve ardından kaşlarım sertçe çatıldı. Al işte, yine kıza öyle davranıyordu. Onu ayakta, salıncağın yanında bırakmış, sigara içmeye başlamıştı. Kızın yanında sigara içmesi, içimde onun suratına bir tane yumruk geçirme isteği doğuruyordu. Önünde beklediği salıncak boşaldığında küçük kız babasına baktı, ama adam telefon ekranıyla ilgileniyordu. Bunun üzerine Nil, salıncağa yaklaşıp zincirini tutarak binmeye çalıştı.

"Düşecek," dedi Gece.

"Al işte, görüyorsun! Böyle çocuk mu bakılır? Sorun sadece bakamaması da değil. Kızını umursamıyor!"

Korkulan oldu ve küçük kız çıkmaya çalıştığı salıncaktan düştü, yüzü kumlara çarpınca ağlamaya başladı. Sesini duyamasam da yüzünü buruşturup ağzına gelen kumları tükürmesinden, onun zor durumda olduğunu anlıyordum. Adam telefonunu cebine koyup kızın yanına gittikten sonra onu yerden kaldırdı ve bir yetişkinle konuşuyormuş gibi sertçe konuşunca kız ona başını sallayarak karşılık verdi.

"Sen ona asla öyle davranmazdın," dedi Gece.

Daha önce de iç sesimin bana söylediklerileyle bir kez daha düşüncelere dalarak Gece'ye baktım. "Eğer... Eğer o kız benim olursa ona öyle davranmam."

Gece başını hızla bana döndürdüğünde, duyduğu şüphenin yol açtığı panik gözlerinden okunuyordu. "Hayır," diye karşı çıktı. "Bir şey söyleme, hayır!"

"Belki ona benzemesi tesadüf değildir," dedim, küçük kıza bakarak.

"Ona..." Gece söyleyeceği şeyden vazgeçerek ofladı. "Hayır, bu sadece bir tesadüf. Buradan bir şey çıkaramayız. Aklından ne geçtiğini anladım, unut bunu, tamam mı?"

"Ne yani? Küçücük kıza böyle davranılmasına göz mü yumalım?"

"Herkes prensesler gibi yaşıyor değil ya. Ayrıca polise haber verebiliriz, bir şiddet falan varsa öğrenebilirler, Karmen." Yaklaşıp gözlerime dikkatle baktı. "Yanlış kararlar almayacağız."

Ona sadece, "Kalbimin sesini dinliyorum," dedim.

"Bu yüzden yalnızsın."

Yalnızım demek... Niye? Sen de mi yoksun, Gece?

Ondan gerçekleri duymaya alışkın olduğum için başımı salladım.

"Bir annesi var," diye fısıldadı bu kez. "Senin gibi bir annesi."

Gözlerim ümitsizlik ve acıyla kapandığında, boğazımdaki yumru beni nefes alamaz hale getirdi. "Ya annesi de böyleyse?"

Gece elimi hafifçe okşarken gözlerimi açtım. "Fark etmez, Karmen. Sonuçta o senin kızın değil. Onu alamazsın."

"Ben ona asla böyle davranmam," diye fısıldadım gözlerim yaşarırken. "Onu asla incitmem." Islak kirpiklerimin altından Gece'ye bakarak yalvardım. "Yardım et bana, lütfen."

Gece arkasına yaslanıp kafasını durmadan iki yana sallarken, "Çocuk kaçırmayacağım," diye bağırdı. "Sana da bunu yaşattılar, nasıl aynı şeyi yapmayı düşünürsün?"

Karina'dan bahsedildiğinde donup kaldım ve tekrar hareket edebildiğimde, "İn arabamdan," diye bağırdım. "İn arabamdan! Ben asla bir çocuğu incitmem, sadece ona yardım etmek istiyordum!"

Gece arabanın kapısını açıp öfkeyle dışarıya çıkarken, "Kendini işte böyle kandırıyorsun, Karmen, aslında sen sadece hayat çalmaya çalışıyorsun," dedi ve kapıyı sertçe kapattı.

Hayır, dedim kendime. *Ben kimsenin hayatını çalmak istemiyorum. O incitiliyor, Karina'ya benziyor ve ben bunun olmasını istemiyorum.*

Direksiyonu öyle bir kavramıştım ki avuçiçlerim kıpkırmızı olmuştu. Gece öfkeyle yürüyerek sokakta taksi ararken, başımı arkaya yatırdım. Bir çocuk, bir hayat çalmak isteseydim bu herhangi bir çocuk da olabilirdi. Fakat o küçük kıza iyi davranılmadığı için sadece ona yardım etmek istiyordum. Ona her baktığımda Karina'yı görüyordum.

Ellerimdeki sıcaklığa ve sonra önüme baktım. Gece, bir taksi bulamadığı için uzaklaşıyordu. Bir süre orada durdum ve ayrılmak istemediğim için Nil'i izledim. Madem babasıydı, ona neden bu kadar agresif davranıyor, kız gülümsediğinde bile yumuşamıyordu?

"Neden bu kadar şaşırıyorum ki? Benim kızımı da babası istemedi..."

Güya ona istenmeyen bir çocuk olduğunu hiç hissettirmeyecektim, fakat... fakat bunu anlayabilecek kadar bile büyüyemedi.

Hissizleşti.

Öldü.

Ölürken çok acı çekti. Biliyorum. Çünkü adli tıp otopsi raporunda boğularak öldürüldüğü yazıyordu.

O ellerin sahibini öyle bir zevkle öldürecektim ki, cehennemden onun için çıkıp geldiğime inanacaktı.

Kızıma yapılanları hatırlayınca acımı o kadar derinden hissettim ki damarlarım büzüldü ve alnım patlayacakmış gibi oldu. Başımı iki yanından tutup avuçiçlerimi şakaklarıma doğru sertçe bastırdım. İnleyerek dişlerimi sıkarken bunun yakında geçeceğini biliyordum.

Basınç bir dakika kadar sonra hafifleyince ellerimi indirdim ve gözlerimi kırpıştırıp parka baktım. Baba-kızın gitmek üzere olduklarını fark edince panikledim. Adam kızı kucağına almış, arabaya götürüyordu. Kız hâlâ ellerini parka doğru sallıyordu, sallanmaktan ne kadar da hoşlanıyordu.

Adamın kızı arabaya tıkar gibi koyduğunu gördüğümde, "Senin için de bir gün birisi çıkıp gelir," diye fısıldadım.

Audi yol alıp bir dakika sonra gözden kaybolunca onları takip etmeme savaşını kazandım. Direksiyona çok kez vurduğum için ellerim acıyordu ama bu o kadar da umurumda değildi. Gece'nin sözlerine kulak asmayı denedim. Bir daha onu görmemeliydim. Hayatından uzak durmalıydım. O başkalarının kızıydı, benim kızım... yoktu.

Eve gelip yapayalnız kapıdan içeriye girdiğimde sanki duyduğum sesler daha fazla yükselmeye başladı. Bununla mücadele edemeyip sırtımı kapattığım kapıya yasladım, yere doğru kayıp anahtarı aşağıya düşürdüğümde hıçkırarak ağlamaya başladım. Dairemdeki bu sessizliğe, bu eksikliğe tahammül edemiyordum. Onun ağlayışını, onun gülüşünü arıyordum. Yürümeye başladığı o ilk günlerde peşimden koşuşunu özlüyordum. İmkânsız olduğunu bile bile her gün onun geri dönmesi için yalvarıyordum.

"Dayanamıyorum, dayanamıyorum..." Üzerimdeki ceketi çıkardığım gibi yere fırlattım ve yanaklarımdan yaşlar süzülürken koridorun sol tarafındaki banyoya ilerledim. İçeriye girip üzerimdeki siyah askılı bluzu çıkarır çıkarmaz fırlatıp attım ve lavabonun musluğunu açıp kafamı soğuk suyun altına soktum. Su kafa derime doğru akarken ellerimi sıcacık olmuş gözkapaklarıma bastırarak titrek bir şekilde hıçkırdım. Bir süre

daha hayatta kalmak istiyorsam, önce sakinleşmem gerekiyordu.

Nasıl yanmıyormuş gibi davranır insan cehennemdeyken...

Başımı kaldırdım, ıslak kafam arkaya düştü ve saçlarımın uçlarındaki sular omuzlarıma damladı. Aynadaki kırgın yansımama bakarken başımı hafifçe sol tarafa eğdim. Saçlarım çenemin biraz altındaydı, bu yüzden hiç toplayamazdım. En son... Karina'nın saçlarını toplamıştım. Elimi uzatıp ıslak saçlarıma dokundum, kızımınkiyle aynı renkteydi. Koyu kahverengi. Elimi indirip başımı iki yana salladım. Ne yüzümün ne de güzelliğimin bir önemi yoktu. Gözlerimin kahverengi oluşunun ve güldüğümde ortaya çıkan gamzelerimin de... En son suratıma ne zaman baktığımı bile hatırlamıyordum. Keşke bir yüzüm olmasaydı da kızım yanımda olsaydı.

Banyodan çıkıp koridorda ilerlerken açık kapıdan Karina'nın odasına baktım ama içeriye girmedim. Odanın önünden geçip yatak odama girdiğimde, siyah saten yatak örtüsü ve kapalı perdeler bana daha karanlık hissettirdi. Gardırobumdan bir kapüşonlu sweatshirt çıkarıp üzerime giydim. Ne yapacağıma karar verememiş bir şekilde etrafıma bakındıktan sonra mutfağa geçtim. Tezgâhın üzerindeki sürahiden bir bardak su doldurdum. Suyu içerken gözlerimdeki yaşlar yüzünden etrafı bulanık görüyordum.

Boş bardağı tezgâha bırakıp ellerimin tersini gözlerime bastırıp çektim. Az önce önünden geçtiğim odaya girip kızımın kıyafet dolabından aldığım kazağı göğsüme bastırarak odama gittim. Yatağıma çıkıp kazağa sarılırken kalbim deli gibi çarpıyordu. Neredeyse her gün kızımın kıyafetlerine sarılarak uyumama rağmen bir kez olsun rüyama gelmemişti. Onun canının yanmasına izin verdiğim, onu koruyamadığım için bana dargındı, besbelli.

Uykumda bile o derin yalnızlıkla ve özlemle boğuştuğum için, birisi bana, "Karmen," diye seslendiğinde derhal gözlerim açıldı. Odamın karanlığına odaklanıp başımı çevirdiğimde, Gece'nin kapının önünde olduğunu gördüm. "Sana bakmaya geldim. İyi misin?"

Onu terslememe rağmen orada olmasına şaşırmamıştım. Beni çoğu zaman alttan alırdı. "Uyuyordum." *Ya da boğuluyordum.*

Gece, "Az önce telefonun çaldı, tuttuğun dedektif aradı," dediğinde yataktan hızla kalktım ve ona yaklaşırken coşkuyla, "Bir iz mi bulmuş?" diye sordum.

Gece'nin hüzünlü ifadesi bana gereken cevabı vermiş olsa da, "Maa-

leset," dediğinde yine hayal kırıklığına uğramış hissettim. "Parasını yatırman için aramış. Ben hallettim."

Öfkeyle geri dönüp yatağıma otururken o sinirle bir kahkaha attım. Aptal herif, ben onu ölen kızımla ilgili ipuçlarını takip etmesi için tutmuştum, ama o benim ilerlediğimden fazla ilerleyememişti. Onun öğrendiklerini ben zaten hastaneden çıktıktan sonra öğrenmiştim.

"Kovdum onu," dedim bir çırpıda.

"Polislerden de haber yok, değil mi?"

"Yok! Belki de bastıran olmadığı, yalnız başıma olduğum için kale alınmıyorum! Emniyete her gittiğimde aynı aptal cevapları aldım. 'Biz size haber vereceğiz, böyle kaçırılan yüzlerce çocuk var, bu çete çok geniş, vesaire.'" Gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Bana güçlü, itibarlı birisi lazım. O emniyetten içeriye girdiğinde ciddiye alınan birisi."

"Oysaki baban çok güçlü biri. Eğer haberi olsaydı..."

"Aradığımda telefonumu açmadı. En muhtaç olduğum anda açması için yalvardım o telefonun başında..." İhanetimin kabul görmeyeceğini biliyordum fakat bu şekilde cezalandırılmayı hak etmemiştim. "Artık bir ailem var mı, bilmiyorum."

Gece, "Ben varım," dedi yanıma oturup sıktığım yumruğu gevşetirken. Parmağında parlak bir yüzük vardı. Bileğinde de zarif bileklikler. Zengin bir ailenin tek kızı olarak doğmuştu, bu yüzden istediği her şeye sahipti. Yaşadığı o kalp kırıcı olaylar olmasa, neredeyse pürüzsüz bir hayatı olduğunu düşünebilirdim.

Bir hüpletme sesi duyduğumda kapıya doğru baktım. Takım elbisesi içindeki şoförü gördüğümde tek kaşımı kaldırıp, odama yaklaşma sebebini sorguladım. Elindeki bir kupadan kahve içiyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu birisi olduğu için koridordan gelen ışığı da kesmişti. Gece ona dik dik bakıp kollarını kavuşturdu. "Neden evin içinde geziyorsun?"

Şoför, kahve kupasının üstünden Gece'ye bakıp onu baştan aşağı süzdükten sonra hiçbir şey demeden arkasını döndü, koridorda yavaşça yürüyerek salona geçti. Gördüklerine inanamayan Gece iç geçirerek, "Henüz bir haftadır çalışıyor olmasına rağmen bu adamı kovmak istiyorum, inanılmaz sinir bozucu biri," dedi.

Daha sonra yanımdan kalktı ve söylene söylene şoförünün yanına gitti. Bense yatağımın sıcaklığına geri döndüm. Kızımın kazağıyla sarmaş dolaş oldum. Yine rüyama gelmedi ama olsun, ben ona küsmem. O bana bin kez küssün, ben ona bir kez küsmem. Ara sıra sıçrayarak uyumaya

çalışırken kapım tıklatıldı ve Gece içeriye girerken, "İlaçlarını almalısın," dedi.

"Git." Yastığıma daha sıkı sarıldım.

Yatak onun ağırlığıyla çökünce ve Gece beni omzumdan dürtünce bir an önce gitmesi için doğrulup elindeki ilaçla suya uzandım. Üç ayrı minik hapı suyla yutup boş bardağı ona geri verirken, "Umarım sen de kendi ilaçlarını alıyorsundur," dedim, durumu umursamaya çalışarak.

"Canım, tabii ki," diye karşılık verdi Gece. Bardağı komodine koyduğunda ben de kendimi geriye bıraktım ve kızımın kazağına sarıldım. Gece yüzüme düşen saçlarımı yana itip altımdaki çarşafı üzerime örttükten sonra omuzlarıma doğru çekerken, "İyi misin?" diye sordu.

Gözlerimi gözkapaklarımın ardına gizleyip bacaklarımı kendime çekerken, "Cehennemde bir gün daha bitti işte," diye fısıldadım. Ertesi gün de cehennemde yeni bir gün olacaktı. Belki o gün ölürdüm. Öyle umuyordum.

Gece'nin yüzümde gezinen o hüzünlü bakışını yine yakaladım ve o bir şey söyleyemeden odadan çıktığında ne konuştuğunu dinledim. Yine şoförüne söylenip duruyordu. O gece evin kapısı kapanana kadar gözlerimi yummadım. Yalnız kalma hissi kapı kapandıktan ancak bir iki saniye sonra geri döndü.

Sakinleştirici ve tedavi edici ilaç kısa bir süre sonra etki etmeye başlayınca, âdeta bir yerden düşüyormuşçasına uykunun kollarına düştüm. Bu kez, uzun bir zaman sonra ilaçların etkisinin daha derin ve ağır olduğunu fark ettim. Bu etkinin izlerini zihnimde fazla süremeden bilincim kapandı.

Varlığımın tekrar farkına vardığımda, aradan sanki çok uzun saatler geçmiş gibi hissettim, ama bu buna rağmen gözlerimi açamadım. Uykulu halimin ağırlığı kafamı yastıkta hareket ettirmemi engelliyordu. Uyku beni onu bile yapamayacak kadar tembelleştirmişti. Kollarımda bir ağırlık hissettim ve tekrardan, hiçbir şey duyamadan, algılayamadan tak diye uykuya daldım.

"Karmen! Karmen!"

Omuzlarımdan sarsılıyordum. Uykumda birisi bana sesleniyordu.

"Kahretsin, uyan! N'aptın sen, n'aptın!"

Alçak sesi duydum ve omuzlarımdan bir daha, yavaşça tutuldum. İnleyerek kolumu kaldırıp Gece'yi itmek istedim fakat kollarım uyuşmuş olmalıydı, kaldıramıyordum. Her ne yaşıyorsam, beni bundan alıkoydu-

gu için öfke duyarak gözlerimi açınca etrafın son hatırladığımdan daha aydınlık olduğunu gördüm. Gece'nin şoke olmuş gözleriyle karşılaştım ve bana yeniden, "Sen n'aptın?" dediğinde dudaklarının hareket ederek, "Ne yaptım?" diye soruşunu uzaktan izliyor gibiydim.

"Onu kaçırdığına inanamıyorum. Küçük kız... Burada!"

Gece'nin yatağın sol tarafına kayan bakışlarını kaşlarımı çatarak takip ettiğimde Nil'in kollarımın arasında, Karina'nın kazağının üstünde uyuduğunu gördüm.

Fakat... Onu ben kaçırmamıştım ki!

2
ACILI GÖZLER

Yıldızlı geceler,
Deniz gözlerine indi.
Ben de böyle inandım,
Hava ile suyun birleştiğine.

O birkaç saniye, kendime karşı hiçbir şey hissetmeyişimi değiştirdi. Kimse duyamasa da kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. Gerçekle rüya arasındaki o ince ayrımı kaybedip kaybetmediğimi anlamak için yatağa tekrar uzanıp gözlerimi kapattım ve uyku pozisyonumu aldım. Kısa bir süre sonra vücudumda sanki bir boşluk açılıyormuş gibi bir vuruş hissedince gözlerimi açıp ona baktım. Gece ayakta dikilmiş bana bakıyordu. "N'apıyorsun?"

"Gerçekle sanrıyı ayırt etmeye çalışıyorum."

"Karmen, bu rüya değil. Gerçek. Küçük kız burada."

Yataktan tekrar doğruldum ve gözlerimi ayırmadan kazağın üstünde yatan küçük kıza baktım. Derin uykuda gibi görünüyordu. Üzerinde açık pembe bir eşofman takımı vardı, saçları da küçük renkli lastiklerle toplanmıştı. Ona ilk defa bu kadar yakından baktığıma inanamayıp kaşlarımı çattım, ama kısa bir süre sonra onun yüzünün güzelliği karşısında gülümsemeye başlayınca, kolumdan tutulup sertçe çekildim. Gece beni karşısına alıp, "Kız burada n'apıyor?" diye bağırdı.

"Uyuyor, bağırma," dedim kolumu geri çekerek. "Sonra ağlayarak uyanır."

"Dalga mı geçiyorsun? Gerçekten şu anda önemli olan bu mu? Kız bizim evde, Karmen, onu kaçırmışsın!" Söylediklerine rağmen sesini alçaltmış olması kızı uyandıracağı endişesini hafifledi ve söylediklerinin üzerinde düşünmeye başlayıp ona, "Ben kaçırmadım," dedim olanlara gerçekten anlam veremeyerek. "En azından hatırlamıyorum. Hem... Güneş batmak üzere, gece uyumuştum, kaç saattir de uyuyorum..." Başımı

çevirip saate baktım. Öğleden sonra beş buçuk olmuştu. Fakat sorguladım, bu nasıl olabilirdi? Neredeyse yirmi saattir mi uyuyordum?

Gece söylediklerime inanamıyormuş gibi, "Nasıl hatırlamıyorsun?" diye sordu, ses tonundan korktuğu belliydi. Kalbinin küt küt attığını neredeyse ben bile duyuyordum. "Bak, Karmen... Daha önce de sonradan hatırlamadığın şeyler yaptın. Fakat bu... Bu çok ciddi. Şu an bir suç işliyoruz. Lütfen düşünmeye çalış, en son hatırladığın şey nedir?"

"Uyuduğum. Sen ilaçlarımı vermiştin ve ben uyumuştum, Gece. En son hatırladığım bu," dedim kalbim heyecanla çarpmaya devam ederken. Gizliden gizliye bunun nasıl olduğundan çok Nil'in orada, yanımda olduğuyla ilgileniyordum.

"Dün geceyi hatırlıyorsun. Tamam, dün gece... Peki, daha sonra ne oldu da bu kız buraya geldi?" Susup Nil'e baktıktan sonra bakışları gözlerime kilitlendi. "Karmen, gerçekten hatırlamıyor musun?"

Yalan söylediğimi düşünüyordu. "Kaçırdığımı senden gizleyecek olsam direkt numara yapardım. Dün seni parka götürüp küçük kızı kaçırmayı istediğimi de ifşa etmezdim."

Gece panikle odanın içinde volta atmaya başlarken, "İlaçlarını düzenli olarak almıyorsun, bu yüzden rahatsızlığın devam ediyor, yaptıklarını hatırlamıyorsun," dedi. "Peki, şimdi ne yapacağız? Kızı fark edilmeden nasıl kaçırabildin? Babası ilgisiz bir adamdı, bir anda mı yaptın? Allah aşkına Karmen, hiç mi hatırlamıyorsun?"

Omzumu silkip gülümseyerek Nil'e baktım. "Hatırlamıyorum."

"Gülüyor ya, çıldıracağım! Ya birisi gördüyse? Sen hatırlamıyorsun ama kızı kaçırmışsan mutlaka fark edilmiştir." Sesi titreyerek yükselmeye başladığında ona baktım. Gece sözlerine devam etti. "Kameraya falan yakalanmış olmalısın. Ailesi çoktan polise haber vermiştir. Polislerin yapacağı ilk şey olay yerindeki kameralara bakmak olacaktır." Stajını gazetecilik üzerine yaptığı için bu tür şeyleri bilirdi. "Hadi, gidip küçük kızı polise teslim edelim. Hasta raporun var. Hastanede yatmışlığın da var. Kızı da hemen götüreceğimiz için sana bir şey olmayacaktır."

"Hayır," dedim ayağa kalkıp sağa sola savurduğu ellerini tutarken. Sesim alçaldı, yüzüm gerildi, bakışlarım donuklaştı. "Kızı kaçırdığımı öğrendiklerinde, bu kadar kötü davrandığım için beni tekrar hastaneye kapatmak isteyeceklerdir. Oradan nefret ediyorum, bir daha orada kalamam. Hem... Nil'in benimle kalmasını istiyorum. Bak, ne kadar huzurlu görünüyor. Babasının yanında olmadığı kadar, hem de."

Gece ona bu şekilde yaklaşmamdan rahatsız olup hızla uzaklaştı, *Olmaz*, dercesine başını iki yana sallarken, "Adam iyi bir baba olmayabilir ki bunu yalnızca uzaktan izleyerek anlayamayız," dedi alçak sesle ve devam etti, "ama onun bir de annesi var, Karmen. Sen de bir annesin. O kadının neler hissedeceğini bir düşünsene... Kendin nasıl hissettin, hatırlasana."

"Ben... Ben kıza bir şey yapmayacağım," dedim, çok aptalca bir savunma olduğunu fark edince de kendime karşı öfke duydum.

"Bu kadın bunu nereden bilecek? Ayrıca küçük kıza son derece iyi davranabilirsin, ama yine de fark etmeyecek, çünkü onun zaten bir annesi var."

"Ya yoksa?" diye sordum ona tekrar yaklaşarak, "Belki ölmüştür."

"Allah aşkına, mantıklı bir şey söylemeye başlar mısın, artık? Ölmüşse n'olmuş? Babası var onun, babası! Babası kötüyse de dedesi, nenesi vardır! Onlar yoksa teyzesi, halası vardır!" Sesini yükseltmeye başladığını fark edince elini dudağına götürüp sakinleşmeye çalıştı ve sonra birkaç kez derin nefes aldı. "Bize mi kaldı, Karmen? Bu çocuğu düşünmek bize mi kaldı? Kalmadı. Götürüp teslim etmeliyiz."

Gece odadan çıkmak üzere arkasını dönmeye yeltenince elinden tutup iki elimle birlikte sıkıca kavradım ve gözlerine bakarak, "Birkaç gün," diye fısıldadım aklıma geldiği gibi. "Yalnızca birkaç gün benimle kalsın. Sonra polise teslim ederiz. Lütfen Gece, benim için bunu yap. Bir kereliğine, son bir kereliğine mutlu hissedeyim, yalvarırım... Yalvarırım... Bir daha söylüyorum, yalvarırım." Yutkundum. "İstersen dizlerine bile kapanırım, istediğin ne varsa yaparım."

"Karmen, n'apıyorsun?" dedi, yalvarmam karşısında irkilip ellerinden tutmama karşılık verirken. "Yalvarma, saçmalama... Bak..." ellerimi bırakmadan beni odadan koridora çıkardı ve alçak sesle konuşmaya devam etti. "Ben parka gideyim, etrafı bir kolaçan edeyim. Kamera falan varsa halledeyim, etrafta polis var mı, bir bakayım. Dönünce düşünelim, tamam mı?"

Gözlerim onun omzunun üzerinden koridorun diğer ucuna kayınca Gece de arkasına dönüp baktı ve orada takım elbisesiyle dikilen şoförüne bakıp, "Onun da haberi var," dedi. Ellerini çekip arkasını dönerek sokak kapısına yürürken sözlerine devam etti; "ve şimdi benimle geliyor."

Şoförü elinde tuttuğu ceketi Gece'ye uzattığında, "Ona güvenebilir miyiz?" diye sordum.

Gece ceketini giyip kapıyı açarken, "Çocuğu gördü, başka şansımız yok," dedi ve şoförüne bir bakış attı. Onu çok az tanımama rağmen

adamın bu konuda sessiz kalacağını düşündüm ve öyle de oldu. Adam açık kapıdan dışarıya çıkıp asansörü çağırırken omzunun üzerinden Gece'ye baktı. "Çabuk giy ayakkabılarını, binip gideceğim yoksa."

Gece botlarının fermuarını çekerken telaşa kapıldı, şoför gelen asansöre binerken Gece bana dönüp, "Sakın başka bir delilik yapma, Karmen," dedi. Ardından doğrulup hızla asansöre koştu, kapıları kapanmak üzereyken yetişti ve içeriye girerken şoförüne söylenmeye başladı. Onun bu tavrına artık alışmış olan şoför kayıtsız bir şekilde ona bakarken, asansörün kapıları kapandı.

Sokak kapısını örtüp sırtımı kapıya yasladım, coşkuyla nefes alıp veriyordum. Koridorun duvarları sanki üzerime yıkılacakmış gibi geliyordu. Hareket etmem zaman aldı ve koridorda yürüyüp odamın kapısının önünde durunca nefesim kesildi. Etrafa göz gezdirdim, yatağın üzerine defalarca inanamayan gözlerle baktım, ama Nil hiçbir yerde yoktu, kalbim yerinden oynadı.

Evet, her şey bir rüyaydı. Belki de az önce kapıdan çıkıp giden Gece değil, kafamda oluşturduğum hayali bir kahramandı.

Bir adım atarak odaya girdim, nefes sesi duyunca irkilip başımı sesi duyduğum yere çevirdim. Nil'i Karina'nın beşiğinin yanında gördüm. Gözlerini kocaman açmış, bana bakıyordu. Gerçek ve rüya arasındaki değişim saniyeler içinde olduğu için uyum sağlamakta zorlandım ve ağzımı açıp kapattım. Nil gerçekten evimdeydi, fakat şimdi ona nasıl davranacağımı bilmiyordum.

Beşik, odada ona tanıdık gelen tek şey olmalıydı, belki de bu yüzden ona yaklaşmıştı. Bir eliyle beşiğe tutunmuştu, diğer elinin başparmağını ise emiyordu. Hayatta ilk kez birisine korkutacağım kaygısıyla yaklaştım ve küçük kızın önünde durup eğildim, söyleyeceğim ilk kelimenin ne olacağını kısa bir süre düşündüm. "Merhaba."

Sesime tepki olarak gözleri biraz daha büyüdü. Bakışları yüzümde meraklı bir şekilde dolaştı, ardından başını öne eğdi. Tanımadığı biri olduğumu fark etmesinin korkusu kalbini incitti mi, merak ettim. "Nasılsın?" diye sordum bu kez.

Başını kaldırmadan, upuzun kirpiklerinin arasından bana baktı ve sonra bakışlarını tekrar yere yöneltip beşiğin ahşap kenarını tuttu. Korkuyor olmalıydı, bu yüzden doğrulup ondan uzaklaştım ve bir gülümsemeyi ayırt edebileceğini düşünüp gülümsedim. "Anladım, sen henüz konuşmayı bilmiyorsun."

Seyrek kaşları çatıldı ve yüzünü biraz daha eğip parmak uçlarında yükselince beşiğin içine bakmaya çalıştığını anladım. Başka bir evde olduğunu anlamış olabilirdi, tek tanıdık gelen şey olan beşiğe çıkmak istiyordu. Onu beşiğin içine koyup koymamakta kararsız kalırken onun hareket ettiğini gördüm ve beşikten uzaklaşıp parmağını ısırarak odadan çıkmaya yeltendiğinde, arkasından sessizce yürüdüm. Küçük kız koridora çıktığında kafasını sağa sola çevirip bakındı, ardından kapısı açık olan mutfağa girdi ve birini veya aradığı şeyi göremeyerek oradan çıktı. Koridorda yürümeye devam etmeden önce omzunun üstünden bana bakıp gözlerini kırpıştırdı. O ifadenin ardındaki yüz birden değişti ve Karina'nın aynı şekilde kırpıştırdığı kahverengi gözleri, tıpkı yıldızsız geceler gibi, kalbimi karanlığa boğdu. Denizler de böyle karanlıkta kalır, gökyüzündeki yıldızlar ölünce.

Sonra o tekrar yürüyüp bu kez oturma odasına geçerek etrafına bakındı. Başını eğip koltukların arkasına bakınca gerçekten birisini aradığını anladım. Belki de annesiyle babasını arıyordu, eminim ki onları istiyordu. Bir zamanlar Karina'nın bana ihtiyaç duyduğu gibi, o da şimdi annesine ihtiyaç duyuyordu.

İşte o an anladım: Onun canını yakmayacak olmam bir cani olduğum gerçeğini değiştirmeyecekti.

Ona tekrar baktığımda elinde bir oyuncak tuttuğunu gördüm. Karina'nın oyuncak hayvanlarından birisiydi. O oyuncağın koltuğun altına kaçtığını görmemiştim bile. İçeriye girip ona yaklaştığımda kafasını arkaya atıp bana doğru baktı. Kuru bir gülümsemeyle, "O Karina'nın," dedim, "ama istersen senin olabilir."

Elindeki pelüş köpeğe bakıp odanın kapısına ilerleyince ben de arkasından yürüdüm. Yine evde birisini aradığını anlayınca, ona ne yaptığımı fark etmeye başladım. Mutfağa girdi ama bu kez hemen çıkmadı, siyah parlak tezgâha yaklaşıp parmak uçlarında yükselince, "Ne istiyorsun?" diyerek ona yaklaştım. Bakışlarını su bardağından çekip bana yöneltince, su içmek istediğini anlayıp rafa uzandım, indirdiğim bardağı sürahideki suyla doldurup ona uzattım. "Ne istersen söyleyebilirsin."

Küçük kız, Karina için aldığım renkli bardağı kavrayıp suyu kana kana içtiğinde onu bu kadar susuz bıraktığım için kendime söylendim. Bardağı tezgâha bırakıp pelüş köpeği tekrar göğsüne koydu ve mutfaktan koşarak çıktı. Yatak odama döndüğünü görünce ona, "Nil," diye seslendim. Sanki gerçekten kızıma sesleniyormuşum gibi hissedince,

heveslendim. Nil sesime tepki olarak başını bana çevirdiğinde, "Koşma, düşersin," dedim.

O odaya girdiğinde başımı kapıdan içeriye uzattım, yatağın üzerindeki montunu tanıdığını ve onu almak için yatağa tırmandığını gördüm. Ben de yeni fark etmiştim, montunu çıkarıp öyle yatırmış olmalıydım, ama tek bir anını bile hatırlamıyordum. Montunu alıp ona verdiğimde, yatağa tırmanmaktan vazgeçti ve pelüşü yatağa bırakıp montu kendine çekti, iç kısmına bakarken gözleri ilgili bir hal aldı. Küçük tepkileri beni gülümsetiyordu, bugün aylardır gülümsemediğim kadar gülümsemiştim. Montun içindeki bir cebi açıp içinden bir kâğıt çıkardığında eğilip ne olduğuna baktım. Küçük kız kâğıdı bana uzatıp, "Babam," dedi.

Katlanmış kâğıdı açıp baktığımda bir numara yazdığını gördüm. Bunu ona babası öğretmişti. Herhangi bir durumda kendisine ulaşılması için. Garipsedim, o adamdan bu ince düşünceyi beklemezdim, acaba onun hakkında yanılıyor muyum, diye düşündüm. O an bir farkındalık yaşadım. Küçük kızı ne zaman görsem bu montu giydiğini hatırladım, içinde babasının yazdığı numara olduğu için üzerine hep bunu giyiyordu. "Çok akıllısın, Nil, hem de çok... Demek baban sana böyle öğretti. Onu aramamı mı istiyorsun?"

Başını hızlı hızlı sallaması karşısında çok rahatsız oldum. Sahiden babasını mı istiyordu? Ah, tabii isterdi, o henüz bir bebekti... Gözlerine yeniden bakınca, onunla yaşayacağım şeylerin bu kadarla sınırlı kalacağını anladım.

Şimdi ona yaşattığıma bir bakıyorum da... Öldüğümde kemikleriyle gömülen kalpsiz birisi olacağım.

"Benden korkmuyor gibisin... Seni kaçırdıysam benden neden korkmuyorsun?" Dizlerimin üzerinden kalkıp yatağın kenarına otururken olanları hatırlamaya çalışmak adına gözlerimi sımsıkı kapattım. Anıları, saatlerle beraber çağırdım ama zihnimde yalnızca boşluk vardı. "Nasıl yaptığımı sen hatırlıyor musun, Nil? Sana ne söyledim? Seni kandırdım mı? Neden geldin benimle?"

Küçük kız pelüş köpeğin kulağını kemirip bana hiçbir şey anlamadan bakınca, oyuncağı dişlerinin arasından çektim. "Dişlerin acır."

Salyası çenesine akınca elinin tersiyle çenesini sildi ve dişlerini bana gösterdi. Pelüşü benden aldığındaysa, "Köpekleri seviyor musun?" diye sordum.

"Hav, hav," diye köpek sesi çıkarıp bana güldü.

İlk kez bana gülüşüne tanık oldum. Karina'nın ilk gülümsediği anı bununla beraber hatırladım. Birkaç aylıktı ve yüz kaslarını kullanabilmeyi öğrenmişti, yataktan düştüğümü görüp gülümsemişti. O gülümsemenin üzerinden iki yıldan fazla zaman geçti. Birbirimize gülümsediğimiz o günlerin üzerini kan ve gözyaşı ıslattı.

Nil'in yüzünde Karina'yı görmeye son vermek için başımı iki yana sallarken, bakışlarım bir noktaya takıldı ve elim hızla oraya uzandı. Nil'in kolunu nazik bir şekilde tutup bileğinin iki santim kadar üzerinde duran morluğa baktım. Bileğinde, ince bir şerit halindeydi morluk. Birisi onu sert bir şekilde tutmuştu. "Acıyor mu?" diye sordum.

Küçük kız morluğa uzun uzun bakıp, "Babama söyleme," dedi.

Neden babasından saklamak istiyordu? Öyleyse babası yapmamıştı. O zaman kimdi? Babası ve annesiyle aynı evde yaşıyordur; babası olmadığına göre annesi mi? Morluğa bakarken içimden öpmek geldi, ama kolunu bırakıp başka bir şey sordum. "Annen nerede?"

"Gidiyoy, sonra geliyoy, sonra yine gidiyoy." Küçük kız başını çevirip pencereyi gösterdi. Söylediklerini gösterdiğiyle birleştirip ne kastettiğini anlamaya çalıştım. Pencere veya dışarısı... Ben de onun gibi pencereden dışarıya, kararmaya başlayan gökyüzüne baktım ve sonra başımı salladım. "Uçaktan bahsediyorsun, sanırım."

Uçak kelimesi kendisine tanıdık gelmiş gibi bir tepki verdi ama emin olamadım. Bileğine yeniden bakınca morluğu görmek içimi acıttı, kıyafetinin kolunu aşağı çekip morluğun üzerini örttükten sonra pelüşa uzanıp yine ağzından çıkardım. "Dişlerin acır dedim ya sana."

Salyalarını akıtıp tekrar güldü. "Ağzın bozuk senin," dedi. Elini uzatıp ağzıma dokundu.

"Bu ne demek," dedim şaşkınlıkla, neden sonra ancak fark edebildim aksanımı garipsediğini. İtalyan olduğum için Türkçe kelimeleri hâlâ net telaffuz edemiyordum ve o bunu "bozuk" olarak tanımlıyordu. "Doğru, bozuk," dedim fısıldayarak. "Diyene bak, senin dediklerinin yarısı anlaşılmıyor bile güzelim." Bana yaptığını yapıp ben de onun ağzına dokundum. "Senin de ağzın bozuk."

O kıkırdayınca içimde inanılmaz bir heyecan hissettim. Ama sonra gülüşünün kızımınkine benzerliğiyle o heyecan bir hüzün denizi içinde kayboldu. O heyecana tutunmayı denedim ama hüzün katlanarak çoğaldı, umut yüreğimden intihar etti. "Aç mısın?" diye sordum.

O da ellerini iki yana açıp, "Ne yiyeceğim ki?" diye sordu.

Hakikaten, bu kız ne yiyecekti? Dolap bomboştu. "Ne seversin?"

"Çikolata, ama annem kızar." Onun montunu alıp giymeye başladığını görünce, "Nereye?" diye sordum endişeyle. Sanki bir yetişkin gibi evden çıkıp gideceği korkusuyla.

Küçük kız, "Soğuk," diyerek montunun kollarını giymeye çalıştığında yerimden fırlayıp, "Özür dilerim, kombiyi açmak hiç aklıma gelmedi," dedim. Kendime karşı hiçbir hissim olmadığı gibi sıcak tutma arzum da yoktu. Bu yüzden kombi kapalıydı. Kombiyi yakıp odaya geri döndüm ve peteğe dokunup, "Ev birazdan ısınacak," dedim. "Çok mu üşüdün?"

Yanına gidip montunu giymesine yardımcı olurken küçük kız, "Yok yok, biyazcık üşüdüm," dedi kafasını yana eğerek. R harfini bazen çıkaramıyordu, ama buna Karina'dan alışkın olduğum için onun dediklerini anlıyordum. Küçük kız, "Senin adın ne?" diye sordu.

Parmaklarımı montunun fermuarından çekerek başımı kaldırıp onun meraklı gözlerine baktım. "Doğru ya, adımı söylemedim sana. Demek seni getirirken de söylemedim. Benim adım Karmen. İtalyanca."

"Ne?" dedi anlamayarak.

Ben de heceleyerek, "Kar-men," diye tekrarladım.

Küçük kız, "Kar-men," dedi benim gibi heceleyerek. "Babamı tanıyoy musun? Ne zaman gelecek?"

Birçok cümlesinde babasını geçiriyordu. Onu sevdiği için mi? Ondan korktuğu için mi? Telefonumu alıp koridora çıktım ve gözlerimi Nil'den ayırmadan son aramalarıma girdim. Gece'yi aradım fakat cevap vermedi. Bu yüzden mesaj gönderdim.

Eve dönerken kız için yiyecek bir şeyler alır mısın? Bir de çikolata. Onu bırakıp dışarıya çıkamıyorum.

Telefonu arka cebime koyup odanın kapısına yürüdüm. Nil bu kez montunun fermuarını indiriyordu, daralmış olmalıydı. Ürkütmeden yaklaşıp yardımcı olduğumda, "Senin kızın mı var?" diye sordu.

Kalbim âdeta yerinden koptu ve düştü göğüskafesimden. Bu küçücük kız sanki beni itmiş gibi vücudum irkilerek geriye doğru meylederken, onun bakışlarını takip ettim. Karina'nın çerçeve içindeki gülümseyen fotoğrafına bakıyordu. Her şey, dört köşeli küçük bir çerçevenin ve yanan kalbimin içinde.

"Evet," diyerek Nil'e tekrar uzandım ve montunu çıkarıp yatağın üstüne bıraktıktan sonra komodinin üstündeki çerçeveyi aldım, Karina'nın fotoğrafına bakarken dalıp gittim.

Seni benden çekip aldıklarına hâlâ inanamıyorum. Keşke kalbimi yerinden çıkarıp seni orada saklasaydım.

"Adı ne?" diye sordu küçük kız. O da benimle birlikte fotoğrafa bakmaya başladığında dönüp onun yuvarlak yüzüne baktım. Yanakları tombuldu, üstdudağı altdudağından daha kalın duruyordu ve ancak yakından bakınca görülen birkaç çili vardı. Kirpikleri neredeyse yüreğime uzanacaktı; o kadar uzun ve kıvrıktı. Ona yukarıdan baktığımı gördüğünde gözlerini kaldırıp yüreğime değen kirpiklerini kırpıştırdı. "Karina," dedim. Sonra birden düşündüm. Karina böyle bir şeyi yapmamı ister miydi? Burada olsa kıskançlık yapar mıydı? Bana daha da darılır mıydı?

Fotoğraf çerçevesiyle beraber yataktan kalkıp odadan çıktım ama koridordan uzaklaşamadım. Gözlerimi Nil'den ayırmak istemiyordum. Duvara yaslanıp çerçeveyi kalbimin üzerine bastırdım. Bazen yürürken dahi yorgun düşüyorum, eğilip kaldırımın kenarına oturuyorum. Bazen de konuşurken bir anda her şey anlamını kaybediyordu; cümlelerimi bitiremiyor, yarım bırakıyorum.

Ne kadar vakit geçti bilmiyorum, fakat Nil yatakta yalnız olmaktan sıkılmış olmalı ki aşağıya inip paytak paytak yürüyerek yanıma geldi. Bir süre karşımda durduktan sonra yanıma oturdu. Oturmak bile onu nefes nefese bıraktı ve oflayıp elini omzumdan çektiğinde ona, "Montunu yine giydin, çok mu seviyorsun?" diye sordum.

Ellerini çırptı. "Babam aldı." Babasına âşık bir kız gibi davranıyordu... Babasının ona davranışlarının aksine. "Ne zaman gelecek?" diye sordu bu kez.

"Kim?"

"Babam."

Onu mu bekliyordu? Tabii bekleyecekti. O bir çocuktu, kaçırıldığının farkında değildi. Pek bir şey söyleyemedim, önüme dönüp karşımdaki duvara baktım. Bu kez benimle konuşmak isteyen o oldu ve "Kızın gelsin de oyun oynayalım," dedi heyecanla.

Yutkundum. "Senin hiç arkadaşın var mı?"

Ellerini iki yana açıp, "Yok ki," dedi ve ardından gözleri parladı. "Utku vay! Utku!"

Belki parkta tanıştığı bir çocuk olabilirdi, ya da kardeşi. Sahi, belki de kardeşi vardı, fakat babası parka yalnızca onu getirdiği için bu zamana kadar bir kardeşi olabileceğini düşünmemiştim. Konuşabilse de bana istediğim cevapları veremeyecekti. Bu yüzden yine sustum.

Koridoru yavaş yavaş karanlık kapladığında kendim için kılımı kıpırdatmayı bile istemesem de Nil'in korkabileceğini düşünüp ayağa kalktım ve koridorun ışığını yaktım. Sonrasında onu kucakladım, salona giderken onun ilgiyle yüzümü izlediğini fark ettim. Belki de yüzümü hafızasında arıyordu ama beni daha önce görmemişti.

Onu koltuğa bıraktığım an sokak kapısının kilidi döndü. Doğruldum, başımı Nil gibi merakla kapıya çevirdim. Gece koridorda yürüyüp salonun önünden geçerken benim orada olduğumu fark edip durdu. Önce bana, ardından Nil'e bakarak içeriye girerken, şoförü Yaman da onu takip etti.

"N'oldu?" diye sordum.

Nil'in güldüğünü duyunca dönüp ona baktım. Nil, Gece'ye bakarak kıkırdıyordu. Neler olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Şoför kanepeye yaklaşıp Nil'in yanına oturduğunda Gece bana dönüp, "Konuşalım," dedi.

Başımı sallayarak onayladım ve beraber koridora çıktık. Bakış açıma Nil'i alarak sırtımı duvara yasladım ve Gece koridorda düşünceli bir şekilde dolaşırken, "Parkı gören tüm kameraları hallettik," diye fısıldadı. "Büfedeki kamera kayıtlarını gazeteci olduğumu söyleyerek aldım, mobese kameralarını da Yaman halletti." Ona onay vererek başımı salladığımda benimle göz teması kurarak, "Fakat daha büyük bir sorunumuz var," diye devam etti.

"Nedir?" diye sordum Nil'in Yaman'a çekinerek bakıp ellerini montunun cebine sokuşunu izlerken. Montuna sığınması çok tatlı geldiği için gülümsedim. "Çocuğun ailesinin kim olduğunu öğrendim."

Kaşlarımı çattım. "Bu kadar çabuk mu?"

"Bu kadar çabuk, çünkü..." sesinin tonunu biraz daha alçaltıp korkuyla fısıldadı. "Kız... Çok ünlü bir gazetecinin torunu. Adam tüm emniyeti ayağa kaldırmış durumda. Ülkede inanılmaz bir ünü var. Kızı daha bugün kaçırdın, ama akşam haberlerine servis edilmek üzere hazırlanıyor bile. Yarın da kızın kaçırıldığı gazetelerde manşet olacak."

"Gazeteci adam madem bu kadar ünlü, sen neden onun torununu tanımıyorsun?"

"Gazeteciler, siyasiler, milletvekilleri... Bunun gibi kişiler açık hedeftir, öldürülmek istenirler. Adam besbelli kızını, torununu gözlerden uzak tutmuş."

"Kızının çocuğu, yani?"

"Evet, öyleymiş," dedi Gece. Nil'i kontrol edip tekrar bana baktı. Ben de Nil'e baktım, kirpiklerinin altından Yaman'a bakıyor, kızarıyordu. Şoför kızın bakışlarını fark edip ona göz kırpınca, Nil kıkırdayıp önüne döndü. Gece sözlerine devam etti. "Adamın tek kızı var, o da gördüğümüz gibi evli ve çocuklu. Ben kızı olduğunu bile bilmiyordum. Dediğim gibi, ailesini korumak için gözden uzak tutuyormuş."

Gerçeği kelimelerle gözler önüne serip, "Ama koruyamadı," dedim.

Gece parmaklarını kısa saçlarının arasından geçirip başını huzursuzca salladı. "İstanbul Emniyeti şu an kızı aramaya başladı. Birkaç gün içinde tüm ülkede aranacak." Kendi düşüncelerine kulak veriyormuş gibi durakladı. "Bunu bir gören olduysa, biz bittik, Karmen. Yakın çevredeki kameraları hallettik, fakat bir görgü tanığı olursa... Ya da en basitinden babası bu yaptığını gördüyse derhal eşkâlin verilir, hakkında arama kararı çıkarılır." Ümitsizce nefeslendi. "Kızın babasını bilmiyorum ama dedesi çıldırmış, araya siyasileri sokmuş, emniyet duruma öncelik vermiş durumda."

Kuru kuru gülümsedim. "Daha fazla kötü haberin var mı?"

"Adamın arası sadece siyasilerle iyi değil. Yeraltı dünyasından da ahbapları vardır." Korkuyla kollarımdan tuttu. "Bizi öldürecekler!"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne zamandır bu kadar korkaksın?"

Yaman içeriden, "Ben tanıdığımdan beri öyle," diye seslendi ve akabinde Nil, hiçbir şey anlamadan kıkırdadı.

Gece nefesini tutup başını öfkeyle salona çevirdi ve bana tekrar döndüğünde şaka yollu, "Şunu öldürebilir misin?" diye sordu, sanki çok ihtiyacı varmış gibi.

Kollarımı onun ellerinden kurtarıp düşünebilmek için biraz uzaklaştım. Kızın babası beni görmüş olsaydı, en başında onu kaçırmama izin vermezdi. Arabasına atlayıp peşimize düşerdi, böyle olmadığı için bu şıkkı eliyordum. Başka birisi görmüş olabilirdi, fakat arabayı her zaman parkın hemen yanına çekerdim ve park çok kalabalık olmazdı. Birisi gördüyse yine o an müdahale ederdi. Benim çocuğum sanıp müdahale etmemiş olabilirlerdi, televizyon ekranında kızın fotoğrafı yayımlanınca onu tanıyanlar çıkabilirdi. Fakat bizi kimse görmemiş de olabilirdi. Bir daha Gece'ye bakarak, "Kızın fotoğrafları ne zaman servis edilir?" diye sordum.

Soruma odaklanması birkaç saniyesini aldı. "Birazdan," dedi. "Haber bültenlerinde."

Salona girdim, televizyona yaklaşıp kumandayı aldım. Haftalar sonra ilk kez televizyonu açıp bir haber kanalı aradım. Bir reklam kuşağının

ardından başlayan haber bültenini gördüğümde koltuğa oturdum. Gece odanın kapısının önünde dikilip endişeyle bana bakarken, Yaman'ın kanepeden kalktığını gördüm. Gece'nin yanından geçip koridora çıkarken ona yan yan baktı ve bunun üzerine Gece onun peşinden giderek, "Ne aptalsın," diye söylendi.

Ayağımı ardı ardına sabırsızca ahşap parkeye vururken göğüskafesimin hızla yükselip alçaldığını fark ettim. Sadece az bir süre sabırsızca beklemem gerekti. Şaşkın şaşkın etrafına bakan Nil'i izlerken, spikerin, "Şimdi yayınımıza, bizlerin de çok sevdiği bir gazeteciden gelen üzücü haberle devam ediyoruz," deyişini duydum. Koltuktan kalkıp daha dikkatli izlemek için televizyona yaklaştım. "Duayen gazeteci, büyüğümüz Sayın Edip Akşın'ın torunu bugün öğle saatlerinde çocuk parkında kayboldu. Henüz kimsenin görgü tanığı olmadığı olayla ilgili kaçırılma şüphesi ortaya çıkarken, İstanbul Emniyeti ayağa kalktı. Gazetecinin çok üzgün ve öfkeli olduğu bildirildi..."

Haberin ardından görüntüler girdi ve bir anda ekranda Nil'in fotoğrafı göründü. Gülümsediği esnada çekilmiş fotoğrafına odaklandığımda Nil'in paytak paytak koştuğunu gördüm. Televizyona yaklaşıp elini ekrana dokundurdu. "Nil, Nil." Kendisini ekranda görmek ona bir çeşit oyun gibi gelmiş olmalı ki sesli gülerek başını bana çevirdi. "Evet, sensin o. Komik, değil mi?"

Kıkırdayıp ekrana bir daha baktı ve sonra, "Babanın cebinde," dedi neşeyle.

Neşesinde tekrar Karina'yı gördüm ve yüreğim ufalanırken, "Ne babanın cebinde?" diye sordum.

"Fotoğyafım."

Neşesinin kızımınkine benzerliği kalbimi öyle çarpıyordu ki neden bahsettiğine odaklanamıyordum. O anda istediğim tek şey ona yakın olmaktı. Benim olup olmadığını umursamadan. Daha da yaklaşıp ellerinden tuttum ve kendime çekip kalbime yasladım. Hissi, kalbime yaslanan ağırlığı tanıdık geldi ve başımı boynuna koyup sırtını sıkıca kavradım. Nil donuk bir tepki verip hareket etmeden dururken, gözlerimi sımsıkı kapatarak kokusunu içime çektim. Bu kokuyu ne kadar özlediğimi hatırlayınca deliye döndüm ve defalarca, "Seni çok özledim," diye fısıldadım. "Seni çok, ama çok özledim, kızım. N'olursun benimle kal, sana bu kez çok iyi bakacağım. Seni bu kez koruyacağım, lütfen benimle kal, kızım..."

"Karmen," dedi bir ses ve sonra Gece'nin Nil'i nazikçe benden çektiğini hissedip gözlerimi açtım. Nil'i kucaklarken bana kaygılı gözlerle bakıp, "Kızı korkutuyorsun," dedi alçak sesle. Sonra gülümsemeye çalışıp Nil'e döndü. "Çikolata ister misin?"

Oturduğum yerden hızlıca kalktım ve Gece diğer elindeki çikolatayı Nil'e uzattığı sırada, "Korkutmuyorum," dedim. "Benim kızım. Ben yediririm çikolatasını."

Gece'nin elinden çikolatayı ve Nil'i aldım, koridora çıkarken Gece bakışlarını üzerimde tutmaya devam etti. Koridorda ilerleyip yatak odama girince, gözlerim Nil'le birleşti ve onun kirpiklerinin ıslandığını gördüğümde olduğum yerde çakılı kaldım. Birbirimizin yüzüne baktık ve onun kirpiklerindeki yaşlar yüzüne akarken çikolatayı elimden düşürdüm. "Neden ağlıyorsun?" diye fısıldadım, karanlığımın içinden.

"Çiş yaptım," dedi ve sonra gözlerinden yaşlar aktı. Küçük hıçkırık sesleri çıkararak ağlamaya başladı. Bir an onu korkuttuğumu, incittiğimi sanmıştım. Fakat altına işemesinin verdiği içten bir mahcubiyet yüzünden ağlıyordu. Onu derhal yatağın üstüne koydum ve çikolatayı onun küçücük eline yerleştirip telaşla, "Çiş yapabilirsin, lütfen ağlama," dedim.

Başını eğip bacaklarına baktığında doğrulup odadan çıktım, Karina'nın odasına girip kıyafet dolabını açtım. İçinden temiz bir eşofman takımı alırken ellerim titremeye başladı, gözlerim dolu dolu oldu. Duraksamamı önleyen tek şey Nil'in beni beklemesiydi. Elimde kıyafetlerle odadan çıktım ve yatak odasına döndükten sonra yatağa çıkıp Nil'e, "Sen giyebilir misin?" diye sordum.

Ağlayarak başını salladığında burnumu çekip üzerindeki montu çıkardım. Ardından eşofman takımını nazikçe çıkardım ve kıyafetleri ona verip giyinmesi için arkamı döndüm. Mahremiyetine saygı duymam lazımdı.

Kirli kıyafetlerini sepete bırakıp döndüğümde ellerinin gözyaşlarını silmek için yüzünde dolaştığını gördüm. Karşısına oturup gece lambasını yaktıktan sonra çikolatayı aldım ve ambalajını açıp bir parça kırarak onun ağzına yaklaştırıp, "Ye güzelim," dedim. Nil'in ağzını uzatıp çikolatayı yerkenki sevimliliği gözyaşlarımın arasından gülmemi sağladı ve onun saçlarını okşayıp, "Sen bunu ye, ben sana yemek yapayım," dedim.

Nil çikolatasını yemekle meşgul olduğu için ne dediğimi dahi duymadı ve az önceki sarsılarak ağlaması iç çekişlere döndü. Elime düşene kadar gözyaşlarımın yeniden özgür kaldığını anlamamıştım. Telefonla görüşen

Gece'nin söylediklerinden birkaç kelimeyi duydum. İlaçlarımın işe yaramadığı konusunda hekimle konuşuyordu. Omzumu silkip Nil'e döndüm ve bana kaldırdığı gözlerinin masumiyetiyle irkilip savunmasızca, "Ne yaptığımı bilmiyorum," diye fısıldadım, "ama Karina, seni seviyorum."

Arkamdan bir ses, "O Nil," dedi. Tıpkı hastanede yanlış bir şey söylediğimde beni uyaran hemşireler gibi. Odamın kapısında dikilen Gece'ye bakıp tekrardan Nil'e döndüğümde ağlamaklı, titrek bir iç çektim. Nil'in saçlarının yumuşaklığı çok güzeldi. Saçlarını taramak istiyordum. Nil ya da Karina... Ben sadece bu hissi seviyordum, bu hissi istiyordum. Yanımda olması için çırpınıyordum. Annesinin onun arkasından ne kadar gözyaşı döküldüğünü düşünürken aklıma Karina'yı kaybettiğim o çaresiz günler geliyordu, ama buna rağmen karşımdaki bu küçük kızı bırakmak istemiyordum. İstediğime sahip olabilmek için bir trajediye sebep oluyordum.

İki tam gün sonra.
Ucunda ölüm yok ya diye başlamayacak hiçbir cümlen,
Artık yaptığın her şeyin ucunda ölüm var.

Karina'yı kaybettikten sonra hayatım ikiye bölündü. Nerede ne yaptığımı bilebildiğim zaman ve Karina yanımdaymış gibi hissedip zihnen hastalandığım zaman. İkisine de alışkın bir şekilde aylardır hayatta kalmıştım, fakat iki gün önce Nil yatağımda uyandığından beri her şey değişmişti. Bir an için o Karina olup kalbime dokunuyordu, bir an sonra da gerçek yüzüme tokat gibi çarpıyor ve o Nil olup hayatıma, izlerime dokunuyordu.

Ona bakıyor, onu besliyor, onunla konuşuyordum. Bana yakınlık göstermiyordu, yalnızca babasının ne zaman geleceğini sorarak kapıyı gösteriyordu. Onu ailesine teslim edebilirdim, ama yapmayacaktım. Zaten henüz kimse çıkıp onu kaçırdığımı gördüğünü söylememişti. Kimse Nil'in yanımda kaldığını bilmiyordu. O da yakında bana alışacak, benimle yakınlık kuracaktı. Birbirimize iyi gelecektik.

Nil'in parkede ses çıkaran adımlarını duyduğumda perdeyi çekip ona baktım. Gözlerinin uykulu baktığını gördüğümde eğilip nazikçe kucakladım ve başı omzuma düşerken, "Babam gelmiyoy," dediğini duydum. Sanki birisi ona, *Baban gelip seni alacak*, demiş gibi sürekli babasını soruyordu.

Odaya geldiğimde yatağa oturdum ve başının altına yastık çekip onu yatırdığımda, ayaklarıyla beni iterek geriye çekildi. "Küstüm," diyerek elini yanağının altına koydu ve yan dönerken gözleri ıslanmaya başladı. Telaşlanıp, "Küstün mü?" diye tekrarladığımda ağlaması şiddetlenmeye başladı. "Fakat neden? Sana iyi davranmıyor muyum?"

Bu kez bağırarak ağlamaya başladığında ellerim panikle titredi. Aç değildi, altına yapmamıştı. O halde neden ağlıyordu? Tabii ailesini istediği için... Ben n'apıyordum? Bu küçük bebeği tıpkı Karina'm gibi annesinden çekip alıyordum. O da Karina'nın çektiği acıyı çekiyordu. "Lütfen ağlama, n'olursun bir dakika bile daha fazla ağlama... Tamam, götüreceğim seni..."

Onunla ağlarken ellerimi yüzüme kapattım ve o kadar yüksek sesle ağladım ki, Nil'in bağırması daha da şiddetlendi. Onun canının yanmasından korkup ellerimi yüzümden çektim ve sessizleşmeye çalışıp içimden hıçkırdım. Elimi sesli hıçkırmamak için ağzıma kapatırken gözlerim acıyla kısıldı. "Çok aptalım, sana sahip olabileceğimi düşündüm. Fakat benim kızım öldü, sen bana ait değilsin ki... Keşke benim olsan, keşke sevsen beni. Seversin belki ama şimdi ağlıyorsun, ben dayanamam ki ağlamana. Tek isteğim sana iyi bakmaktı, zarar görmemendi. Çok bencilim, affet... Nil, affet beni. Kızım sen de affet beni... İkinizin de ağlamasına sebep oldum."

Kalktım ve Nil sanki artık burada yaşıyormuş gibi dolaba astığım montunu çıkarıp yatağa döndüm. Onu nazikçe yastıktan kaldırırken, gözlerini odaklamaya çalıştığını görüp, "Senin için ne iyiyse onu yapacağım," dedim, beni anlayabilirmiş gibi ciddiyetle. "Ağlama daha fazla. Kahroluyorum."

Nil yumruğuyla gözünü sildikten sonra montu kollarından geçirdim ve fermuarını kapatıp onu yataktan indirdim. Üzerimde yüksek bel, bol paça bir pantolon ile omuzları düşük bir kazak vardı. Üzerime bir şey almayı ancak Nil'e montunu giydirirken akıl edebildim ve büyük beden deri ceketimi giydim. Nil iç çekerken benim hazırlanışıma odaklandı, böylece dikkati dağılıp ağlaması kesildi. Eğildim, onu belinden ve bacaklarının arkasından tutup kucağıma alırken, "Bu kıyafetler senin olsun, seninkiler de burada kalsın," dedim rica eder bir sesle. "Olur mu?"

Kendisine, belki de montuna sarılarak, "Montum," dedi.

Gözyaşları içinde gülümsediğim için kirpiğim gözüme batıp acıttı. "Yok, o senin. Onu almayacağım."

Düşmemesi için onu sırtından tutarak koridora çıktığım vakit sokak kapısının kilidi döndü. Nil'in omzunun üzerinden karşıya bakınca Gece'nin arkasından gelen şoförü Yaman'a kızarak eve girdiğini gördüm. Kafasını kaldırıp bizi hazırlanmış durumda görünce sorgular bir ifadeyle, "Nereye böyle?" diye sordu.

Ne kadar ağladığımı göstermemek için başımı Nil'in omzuna eğdim. "Nil'i emniyete götürüyorum."

Gece o şaşkınlıkla ani bir iç çekti ve kapıyı kapatıp eve girerken, şoförü ellerini ceplerine sokup onu takip etti. "Sen... Çok kararlıydın, n'oldu birdenbire?"

Kirpiklerimin altından bir daha Nil'in ıslak gözlerine baktım. "Ağladı."

Gece eğilip Nil'e yakından bakarken dudaklarını üzgün şekilde aşağıya büktü. "Ben sana o kadar dil döktüm, etkilemedi, fakat o ağlayarak fikrini mi değiştirdi?"

"O ağlamasın. Ben bir süre daha ağlarım." Ölene kadar. Yani gerçekten bir süre.

Gece'nin yanından geçip sokak kapısına doğru hamle yaptığımda önce şoförü dönüp bana bakarak, "Bunu yapmamalısın," dedi, sonra Gece kolumu tutarak beni durdurdu. "Karmen, yapma."

Tepkilerine anlam veremeyen gözlerle her ikisine de baktım. "Neden yapmayayım? Gece, sen değil miydin onu polise teslim etmemizi defalarca söyleyen?"

Arkadaşım önüme geçip Nil'i kucağımdan alarak götürüp şoförünün kollarına verdiğinde, Yamanla birlikte ben de şaşırdım. "Gel," diyerek beni salona çekti.

Nil'i kontrol ettim, henüz ağlamadığını görüp salonun ortasında durdum. Gece üzerindeki kahverengi trençkotunu çıkarıp koltuğa bıraktı ve omzumun üzerinden Yaman'la Nil'e şöyle bir baktıktan sonra gözlerini bana dikti. Yorgun ve endişeli olduğu için günlerdir makyaj yapmıyordu. Mimikleri, içindeki korkuyu ele veriyordu. Neden korktuğunu anlamadım, ta ki ağzını açıp, "Nil'i sen değil, ben kaçırdım," diyene kadar. Bu kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez yerimden sıçradım.

"Ne?" diyebildim.

Gözleri belime kaydığında silahımı kontrol ettiğini anladım. Üzerimde değildi. Evde Nil olduğu için kasaya kilitlemiştim. "O gün küçük kızı kaçırıp kollarının arasına koyan bendim," dedi Gece.

"Siktir git oradan," dedim inanamayarak, söyledikleri şaka gibi geliyordu.

"Bu yüzden hatırlamıyorsun. Çünkü sen yapmadın." Koltuğun kenarına oturup gözlerini kısarak boşluğa dalıp gitti. Nasıl yaptığını hatırlayınca irkilip başını iki yana salladı. "Seni o gün... Öyle gülümserken görünce bu deliliğe kalkıştım. Ertesi gün parka tekrar gittim. Kız ile babası oradaydı ve dediğin gibi adam kıza çok kötü davranıyordu, Karmen... Kız için gerçekten üzüldüm, bir süre arabanın içinde oturup onu izledim..."

"Ya sonra?"

Gece tekrar bana baktı. "Birkaç dakika sonra Nil parktan uzaklaşmaya başladı, adam bunu fark etmedi bile. Arabadan inip kızı takip ettim, sokağın köşesindeki pamuk şekerciye gittiğini gördüm. Adam hâlâ kızın yokluğunu fark etmemişti, bankta oturmuş, telefonuyla uğraşıyordu. Sonra... Nil'in yanına yaklaştım, pamuk şekeri alıp ona uzattım." Gece suçluluk duygusuyla inledi. "İlk önce almadı, gülümsemeye ve onunla konuşmaya başlayınca bir süre sonra şekeri aldı. Yaman arabayı yanımıza kadar çekmişti, Nil'i kucağıma aldığımda babasını kaybettiği için 'Baba! Baba!' demeye başladı, ben de ona, 'Seni babana götüreyim,' deyince benimle bindi arabaya."

Bu oyunculuk karşısında saygı duruşuna geçmeyi düşünerek Nil'i gösterdim. "Geldiği gün sizi tanıdığı için mi Yaman'la sana öyle kıkırdadı?"

Gece korkuyla yutkunup başını sallayarak onayladı ve ardından, "Gidip söyleyemezsin," diye fısıldadı. Gözleri utançla doluydu. "Çocuğu kaçıran benim. Senin bir suçun yok."

Koltuğa yığıldım, ateş basan ellerime baktıktan sonra onları dizlerimin üstüne koyup, "Neden yaptın?" diye sordum.

"Seni ilk kez gülümserken görmüştüm. Sen mutlu olunca ben de mutlu olmuştum. Aptallık bu ya, bu çocuğun hayatını değiştireceğini düşündüm." Yıkılmış gibi omuzlarını düşürdü. "Şimdi senin bir suçun yok, benim gidip teslim olmam gerekiyor."

Cehennemde yanacağız, gerçekten. "Bana, uyku ilacı mı vermiştin?" diye sordum. Gözlerini kaçırdı. "Kamera kayıtlarını almaya da hiç gitmedin, değil mi? Zaten daha önce kamera kayıtlarını ortadan kaldırmıştın?"

Başını salladığında arabada ona sarf ettiğim kelimelerin onu bu noktaya getirerek canını ne kadar çok yaktığını ve onu bunu yapmaya ittiğini fark ettim. "Ben zaten seni etkilemek için, bunu beraber yapmamız için seni o parka götürdüm, isteyerek manipüle ettim, ama... ama bunu yalnız yapacağını düşünmedim, Gece." Bunun yalnızca kendi suçu olduğunu düşünmesi saflık olurdu. "Bu benim suçum. Sen yalnızca etkim altında

kalarak hareket ettin." Çekinerek onun eline dokundum ve sonra sertçe sıktım. "Beni sevdiğin için kolayca etkim altına girdin. Bu benim suçum."

"Hayır," diyerek elimi ellerinin arasına aldı. "Ben kaçındım. Sen defalarca yapabilirdin ama yapmadın, ben yaptım. Ayrıca utanmadan suçu senin üstüne yıktım, sana oyun oynadım. Asıl benim emniyete gidip gerekeni yapmam lazım."

Gece koltuğun kenarından kalktığında hızla ayağa kalkıp önünü kestim ve bir yere gitmemesi için kollarından kavrayıp, "Gitmene izin verecek değilim," dedim.

"Ne yapacağız, o zaman?" dedi gözlerindeki suçlulukla. "Ben seni göndermem, sen de beni..."

Yaman arkamızdan, "Benim gidecek halim yok ya," dedi.

Arkamı dönüp onun üzerine yürüyerek, "Arabayı kullanan sensin, üçümüz de suçluyuz," dedim.

Suçlu olmakla alakalı bir kaygısı yokmuş gibi dudak büktü, o esnada Gece yanımdan süratle geçip koridora çıktığında onu durdurmak için hamle yaptım. Fakat Yaman benden önce davrandı ve yanından geçerken Gece'nin kolunu kavradı. "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi.

Gece ona bu şekilde davranılmasını beklemiyormuş gibi Yaman'a bakakaldı ve sonra geri adım atıp kolunu çekerken, "Sana neyse," diye fısıldadı.

"Suç ortağınım," dedi Yaman sadece.

Koridora çıkıp Yaman'ın tuttuğu Nil'i aldım ve onunla odaya giderken sessizce nefes alıp verdim. Nil olmadan zaten gidemezdi. Benim de gitmeme izin vermezdi. Odaya girince Nil'i yatağa bıraktım ve düşünceli bir şekilde saçlarını okşadım. "Seninle ne yapacağım ben güzel kızım?"

Düşünüp durdum, neredeyse deliye dönecektim. Ne yapacağımdan emin olmam bir saatimi aldı ve Nil yatağımda uyuyakaldığında bu çaresizliği bir karşılığa çevirmek için yataktan kalktım. Dolabıma gidip iki kimliğimden asıl olanı aldım ve cebime koyup odadan çıkarken Nil'e bir daha dönüp baktım. Onu yatağın ortasına çekip üzerini örttükten sonra iki yanına da düşmemesi için yastık koyup alnını terleten saçlarını yana çektim. "Belki birbirimize ihtiyacımız vardır, Nil, bizim birbirimize ihtiyacımız vardır."

Nil'in yanından uzaklaşıp odadan çıktım. Mutfaktan sesleri duyulan Gece'ye bakmak için başımı mutfak kapısına çevirince, onun gelirken

marketten aldıkları eşyaları dolaba yerleştirdiğini gördüm. Yaman elindeki kırmızı elmayı ısırarak arkasından onu izliyordu. Benim geldiğimi fark edince bakışlarını çevirip önüne döndü ve Gece doğrulup beni görünce, "Bir yere kadar gideceğim," dedim. "Nil'i sık sık kontrol et, olur mu?"

Şüpheyle, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Ben sokak kapısını açıp ayakkabılarımı giyerken bu sefer kafasını mutfaktan çıkararak, "Ne zaman döneceksin, peki?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. Bir saniye sonramdan bile emin değildim. Yapmayı arzuladığım şeyden yolun yarısında vazgeçip bir ağlama krizine girebilirdim ve sonra ne yaptığımın farkına varıncaya kadar ağlardım.

Asansörü çağırıp indim. Otoparka bıraktığım arabamı bulup çalıştırdım ve caddeye çıkınca, yerini hatırladığım il emniyet müdürlüğüne ilerledim. Ellerim direksiyonu umursamazca, her an bırakmak istiyormuş gibi tutuyordu. Çünkü bilinçaltım ölüm düşüncesiyle hareket ediyordu.

Arabamı İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün açık otoparkına park ettikten sonra emniyet binasına ilerledim. İçeriye girdiğimde büyük binadaki kalabalık karşısında başım döndü. Bir polis sireninin sesi de bahçedeki arabadan yükselip binanın içine sızdı. Bu sesten nefret ediyordum, bana Karina'nın öldüğü günü hatırlatıyordu. Başımı sağa sola çevirip görgü tanıklığı yapmak için nereye başvuracağımı aramaya çalıştım ve tabelaları takip edip asansöre bindim. Dört kat yukarıya çıktım.

Üniformalı polislerin olduğu koridora girdim ve kafamı sürekli telsiz seslerine çevirerek yürüdüm. Biraz sonra emniyet müdürünün kapısına bakarken buldum kendimi ve birkaç dakika boyunca oraya baktığım için bir polis memurunun yanıma yaklaşıp, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sormasını normal karşıladım.

"Emniyet müdürüyle görüşebilir miyim?"

Sorum her nedense garip karşılandı. "Ne için?"

"Görgü tanıklığı yapacağım."

Gözleri beni anlamadığını ifade eden bir tavırla kısıldı. "Neyi gördünüz?"

"Kayıp ihbarıyla alakalı."

"Anlıyorum." Koridorun sonundaki asansörleri gösterdi. "Bir kat aşağıya inip kayıp büroya ifade verebilirsiniz."

Başımı salladım ve bir şey demeden asansöre yürüdüm. Geldiğim asansörle bir kat aşağıya inip koridordaki yazıları takip ettim, kayıp büro ofisini bulup kapısının önünde durdum. Kapı aralıktı, içeriden yine telsiz

sesleri geliyordu. Başımı içeriye uzatınca karşılıklı duran iki ahşap masa gördüm. Biri sivil, diğeri üniformalı iki polis o masalarda oturuyorlardı. Birisi koltuğunu arkaya itip kalktığında beni fark etti ve masasındaki bir evrakı eline alırken, "Buyurun?" dedi.

"Bir ihbarda bulunmaya geldim, beni buraya yönlendirdiler," diye karşılık verdim.

"Öyle mi? Ne hakkında?"

Telaşlı görünerek, "Dün akşam televizyonda gördüğüm bir kayıp ihbarı hakkında," dedim. "Küçük bir kızın kayıp olduğu söyleniyordu, haberi öylesine izliyordum, ama bir anda yayına kızın fotoğrafı verilince... Şaşırıp kaldım, çünkü onu görmüştüm."

Polis memuru masadan kalkıp diğer masadaki arkadaşına bir göz attı ve sonra bana dönerken, belindeki rozeti gözüme çarptı. "Hangi küçük kız?"

"Adı Nil, hatta buraya gelene kadar haberi birkaç kez daha izledim." Neden izlediğimi de açıklamam gerekir diye düşündüm. "Emin olabilmek için."

"Emin oldunuz mu?" diyerek telsizi eline aldı memur. "Bu soruşturmayla alakalı birçok görgü tanığı arıyor ya da sizin gibi gelip ifade veriyor."

Birileri Gece'yi mi görmüştü? Neden bu kadar çok tanık vardı? Kısa bir süre bunu doğru bir şekilde nasıl soracağımı düşündüm. "Aaa, öyle mi? Ben de onlardan birisiyim, demek ki."

Memur masasına ilerledi ve sabit telefonda bir tuşa basarak ahizeyi kulağına yasladı. "Aile, kızlarını bulan kişiye beş milyon lira vereceğini söylediği için çok fazla ihbar alıyoruz, maalesef birçok bilgi de yanlış çıkıyor." Bunları bana söyledikten sonra elindeki telefona odaklandı. "Müdürüm, Edip Akşın'ın torunu hakkında bir görgü tanığı daha var," dedi aceleyle.

Memur karşı tarafı dinledikten sonra, "Odamda," dedi. "İfadesini almadan mı?" Bu onaylamadığı bir şeymiş gibi kaşlarını çatıp başını salladı. "Peki, getiriyorum."

Telefonu kapattıktan sonra yanıma gelip, "Emniyet Müdürü'nün yanına çıkalım. Buyurun," diyerek yolu gösterdi.

Polisin önünden dışarıya çıktım. Asansöre binerken, "İfadenizi alacağız," diye açıkladı. "Fakat önce aileyi beklememiz gerekiyor."

Meraklıymış gibi, "Aile karşısında mı ifade vereceğim?" diye sordum.

"Normalde öyle olmaz," dedi ve asansör durunca hızla çıktı. "Fakat Edip Bey müdürümüzün bir ahbabıdır, aile görgü tanığını da görmek istiyor."

Yumruklarımı sıktım. Kimse Karina için bu kadar seferber olmamıştı. Sahip olduğun mevki yaşamının ne kadar değerli olduğuna da karar veriyordu.

Memur müdürün kapısını tıklattığında oraya kadar nasıl yürüdüğümüzün farkında bile olmayarak irkildim. Memurun arkasından büyük bir odaya girdim. Müdür elindeki telefonu kapatıp, "Buyurun, hanımefendi," dedi bana. Üzerinde siyah, armalı bir takım elbise vardı. Arkasındaki Türk bayrağı ile Atatürk resmine bakıp endişeli bir halde koltuğa oturdum. "Kızın ailesi yola çıktı. Arkadaşım Edip birazdan burada olur, çocuğun annesi ile babası da. Çok endişeliler, lütfen onlara gördüklerinizi anlatın. Yanlış bilgiler vermeyin." Ayakta duran polise döndü. "Hanımefendinin kimlik bilgilerini aldınız mı?"

"Henüz değil." Polis bu kez bana döndü. "Adınız neydi?"

"Karmen," dedim ve ceketimin cebinden kimliğimi çıkardım. Polis kimliğe kısa bir bakış atıp, "Ne zamandır Türkiye'desiniz?" diye sordu. "Müdürüm, hanımefendi İtalyan."

Müdür, "Hanımefendinin siciline bakalım," dedi. Araya laf girince polisin sorusunu cevapsız bıraktım.

Memur kimliğimle birlikte odadan çıktığında dizlerimin arasına sıkıştırdığım ellerime baktım. Dizlerim ellerimi öyle sıkıştırıyordu ki parmaklarım beyazlamıştı. Bunu görüp iç çektim. Müdür bir telefona daha bakıp kapattıktan sonra, "Gördüğünüzün Nil olduğuna emin misiniz?" diye sordu sıkıntılı bir sesle. Azami saygı sınırını koruyarak samimi bir ton kattı sesine. "Aileyi yanlış bir haberle heveslendirmeyelim. Çok fazla bilgi kirliliği var."

Ürkmüş görünüp, "Ben de hâlâ inanamıyorum," dedim. "Haberlerde bahsettiğiniz o parktan geçerken gördüm."

Birkaç dakika daha geçti ve kapı tok bir sesle çalındı. Az önceki sivil polis içeriye girerek, "Baktım, müdürüm," dedi. Karşıma geçerek kimliğimi bana uzattı. "Hanımefendi üç buçuk yıldır ülkede ve sicili temiz."

Karina ile ilgili tüm suç duyurularımı Leila ismimle vermiştim. İtalya'dan Türkiye'ye geldiğimde bağlantılar kurarak sahip olduğum sahte kimliği kızımı korumak için hayata geçirmiştim fakat bugün, tüm çabalara rağmen ona sahip değildim.

Kimliğimi cebime koyarken memur müdüre döndü. "Ailesini beklememiz şart mı?"

"Elbette canım! O kadar merak ediyorlar."

Her kayıp çocuk için aynı hassasiyeti gösteriyorlar mıydı acaba? Telsiz sesini duyunca gözlerimi yumdum. Karina'yı ararken telsiz ve siren seslerini o kadar çok duymuştum ki şimdi hepsi acı içinde atılan çığlıklar gibi geliyordu.

Kapı sertçe tıklatıldığında başımı sağa çevirdim. Emniyet müdürü ayağa kalkıp kapıya kadar ilerledi ve içeriye geniş omuzlu, orta yaşlı bir adam girdi. Sırtımı istemsizce dikleştirdim ve Edip Akşın emniyet müdürüyle el sıkışıp hararetli bir şekilde, "Emin miyiz, Cihan'cığım?" diye sordu.

Cihan isimli müdür beni gösterdi. "Hanımefendi bize yardımcı olacak."

Tam dikkatimi Edip Akşın'a yöneltiyordum ki onun arkasından bir çiftin içeriye girdiğini gördüm. Erkek olanın tanıdık yüzü direkt dikkatimi çekti. Nil'in babasıydı. Omuz hizasından daha kısa olan yirmili yaşlarında genç bir hanımefendiyle birlikte içeriye girerken ona, "Sakinleş artık canım," diyordu.

Adamın yüzünde endişeli ve meraklı bir ifade görmeyi bekledim, lakin tahmin ettiğim gibi onda bu duygulardan iz yoktu. Yanındaki kadına bakan adam başını çevirip önüne dönerken bir anlığına göz göze geldiğimizde tek kaşının yukarı kalktığını ve dudaklarının seğirdiğini gördüm. Tepkisi ondan nefret ettiğim için mi beni rahatsız etti yoksa gerçekten gülüyor muydu, anlam veremedim ve yanındaki kadının bana baktığını hissettim. Nil'in annesi.

Kadın, adama kıyasla çok yorgun ve üzgün görünüyordu. Upuzun parlak sarı saçları siyah kabanının üzerinde göze çarpıyordu. Dar omuzlu, orta boylu bir kadındı. Kirpikleri, Nil'in yüreğime değen kirpikleri kadar uzundu ve ıslanmış, birbirine yapışmıştı. O an bu kadınla onun farkında bile olmadığı bir gönül bağı kurdum ve ilk kez samimi bir şekilde üzgün baktım.

"Edip'ciğim, otur lütfen," dedi müdür ve Edip Bey karşımdaki koltuğa oturunca müdür bu kez Nil'in annesi ile babasıyla el sıkıştı. "Nalan'cığım, ne kadar perişan olmuşsun, yavrum."

Nalan koltuğa otururken eşi de onun yanındaki yerini aldı. Nalan gözlerini bana yöneltip, "Kızımı gören siz misiniz?" diye sordu.

Ben de ona, "Annesi misiniz?" diye sordum.

Derhal, "Evet," derken koltukta öne doğru kayarak yüzüme yaklaştı. "Kızımı nerede gördünüz? Doğruyu mu söylüyorsunuz? Bu yedinci kez emniyete gelişim, birçok kişi onu gördüğünü söylüyor ama hiçbir sonuç çıkmıyor."

"Evet," dedi yanındaki adam, Nalan'ın sırtını okşarken. "Dürüstlüğünüz çok önemli. Nerede gördünüz kızımızı?"

Adamın yapaylığı karşısında yaşadığım kısa sürekli şoku kontrol altına alıp emniyet müdürüne baktığımda, o da bana başını sallayarak, "Anlatın lütfen," dedi.

Edip Akşın'ın dik bakışlarını üzerimde hissedip kendisine baktım. Oturuşundan, iri elleriyle koltuğun iki yanını kavrayışından, kurmak istediği hâkimiyetten bile karakteri hakkında o an bir fikre sahip oldum. Çok otoriter ve sert görünüyordu. İnceydi, formundaydı. Takım elbise giymişti. Elli yaşında ya vardı ya yoktu, genç değildi yani. Dudakları, yüzündeki somurtkan ifadenin şekil aldığı yerdi, hiddetle nefes alıp veriyordu. "Torunumu nerede gördünüz?"

Nil'in annesine döndüm ve umutlu bakışlarını görünce, orada bağ kurduğum tek kişi olmasına rağmen ona da bakamadım. Yere çevirdim gözlerimi ve bir daha bana dönmeyecek olan Karina'mı düşünüp, "İki gün önce, öğlen saatlerinde gördüm kızı," dedim. "Bir adamın kucağında arabaya biniyordu."

"Nerede?" diye derhal sordu Edip Akşın.

"Yeniköy'de," der demez Nalan heyecanla eşine dönüp, "Onu götürdüğün park da orada," dedi.

Edip Akşın homurdandı. "Bu bilgi zaten kamuoyuyla paylaşıldı. Parktan kaçırıldığı."

Nalan babasına sitemle bakarken, yanındaki eşinin yüzünde bir mahcubiyet oluştu ve başını önüne eğerek, "Her şey benim hatam," dedi.

"Hayır, kendini suçlama," dedi Nalan, onun elini sıkarak.

Kadının, adamın samimiyetine olan kayıtsız şartsız inancı karşısında gözlerimi kırpıştırmaya başladım. Çok âşık olsa dahi nasıl görmezdi bariz olan yapaylığı? Başını önüne eğen adam, "Hayır, canım, benim hatam," dedi. "Eğer o gün parkta düşen bir çocuğa yardım etmeseydim, kızımızı gözden kaçırmazdım."

Edip Akşın damadına bakarak, "O halde etmeseydin," dediğinde ben söylenen yalanı düşünüyordum. O gün yaşananları Gece böyle anlatmamıştı. Öyleyse adam neden farklı aktarıyordu? Kabahatinin görmezden gelinmesi için mi? Yoksa bu şekilde bir savunma onu daha masum ve vicdanlı göstereceği için mi?

"Lütfen anlatmaya devam edin," diyen sesi duyunca düşüncelerim hızla dağıldı ve o ana odaklandım. "Adam nasıl birisiydi? Nasıl bir arabaydı?"

"Arabanın markası gözüme takılmadı," dedim, kafamda siyah bir araba hayal ederken. "Siyah bir arabaydı. Adam kızı arabaya bindiriyordu, sadece birkaç saniye gözüme takıldı zaten."

"Eşkâl çizimi için arkadaşı çağır," dedi müdür, polise ve memur derhal odadan ayrıldığında müdür bana döndü. "Adamın yüzünü hatırlıyor musunuz?"

Dün gibi aklımda...

"Biraz," dedim.

Müdür, arkadaşı olan Edip Akşın'a döndü. O sırada Edip Bey'in bakışları beni tepeden tırnağa süzüyordu. Giyim-kuşamımla ona göre alçak tabakadanmışım gibi yüzünü buruşturdu ve müdür arkadaşına bakarak, "Kişiyi derhal teşhis edebilir miyiz?" diye sordu.

"Sicil kaydı varsa Edip'ciğim, derhal savcılığa dilekçe verip arama kararı çıkarırız."

Kapı tıkladı ve iki polis memuru odaya girdi. Müdür, yeni gördüğüm memura koltuğa oturmasını söyledi ve memur otururak bilgisayarını açtı. Müdür üniformalı polise, "Hanımefendinin tarif ettiği eşkâli çiz," dedi.

Emirden sonra adam direkt bana dönünce, diğer bakışlar da bana yöneldi ve dudaklarımdan dökülecek kelimelere odaklanıldı. "Siyah, uzun saçlı bir adamdı," dedim. Elimi saçlarıma doğru kaydırdım. "Saçlarını ensesinde bağlamıştı. Yaşlı değildi, fakat genç de değildi. Deri bir ceketi vardı, altında ne olduğunu göremedim. İnce bir adamdı galiba, yüzü sakalsız ve temizdi."

"Bekle," dedi benimle ilk irtibat kuran sivil memur ve bir adım öne çıkarak bana baktı. Elimi saçlarımdan çektiğimde parmaklarımın arasında kalan birkaç teli hissettim ve ona baktım. "Bu eşkâl zaten bizde yıllardır var... Müdürüm, kimden bahsettiği konusunda hemfikir miyiz?"

Emniyet müdürü derhal başını sallayıp Edip Akşın'a ve Nil'in annesiyle babasına döndü. "Eşkâl çok tanıdık birisi, Edip'ciğim. Organ kaçakçısı bir örgütümüz var, onun lideri. Zaten yıllardır aranıyor."

Nalan, "Ne?" dedi tek solukta.

"Ah," dedi babası.

Edip Akşın ayağa fırlayıp, "Bulun bu adamı!" diye bağırdı.

"Yalnız, müdürüm," dedi memur bana göz ucuyla bakarak, "bu adam örgütün lideri, bizzat çocuk kaçırdığına daha önce şahit olmamıştım. Onun için çalışanlar zaten bunu yapıyor."

Nalan ağlayarak ayağa kalkarken, "Bu önemli değil," dedi. Eşi de kalkıp kadının omzunu okşarken, "Şşt," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı.

Kadın polis memuruna bakıp tekrar müdüre döndü. "Lütfen, bulun bu adamı, lütfen!"

Müdür sivil polise işaretparmağını uzatarak, "Derhal savcılıkla görüşelim, suç duyurusunda bulunalım," dedi.

Sivil memur aldığı emirle beraber odadan çıktı ve Edip Akşın ağlayan kızına bakıp ardından müdüre döndü. "Bu adamın sicil dosyasını ver bana; kimmiş, neler yapmış bir bakayım."

Müdür elini Edip Bey'in omzuna koyup, "Dostum, sen de bu adamı tanıyor olmalısın," dedi alçak sesle. "Haberini dahi yapmışsındır. Bir sürü takma adı var, en bilineni 'Feda.'"

O ismi duyar duymaz gözlerimi kan bürüdü ve onu öldürme hayali gerçekleşmeyi isteyerek damarlarıma sızdı. Anlatacaklarım bittiği için kendimi orada fazlalık hissettim. Göz ucuyla, eşinin boynuna sarılıp ağlayan kadına baktım. Omuzları hıçkırıklarıyla sarsılıyordu. Genzimi temizledim ve müdür Edip Bey'le beraber odanın kapısına yürürken, adamla kadın da onu takip ettiler. Kadın, eşiyle beraber koridorda babasının ve müdürün arkasından ilerlerken bir an duraksadı. Başını arkaya çevirip odada dikilen bana baktı, ıslak gözleri acıyla bakıyordu. "Teşekkür ederim... Adınız neydi?" diye sordu.

"Karmen," dedim.

"Teşekkür ederim, Karmen," dedi bir daha.

Eşi sırtına dokununca kadın hıçkırarak önüne döndü, ama bu kez başını çevirip bana bakan adam oldu. Gözlerini kısarak beni baştan aşağı süzdü ve yemin ederim ki dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Tekrar eşine dönüp onunla birlikte gözden kaybolunca, "Bu adam n'apıyor?" diye fısıldadım kendi kendime.

Oradan gidip gitmemek arasında kararsız kalırken, emniyet müdürü odanın kapısında göründü. "Ben artık gidebilir miyim?" diye sordum bir an önce yalnız kalmayı dileyerek.

Müdür koltuğunu çekip otururken, "Henüz değil," diye cevap verdi. Oturmam için koltuğu işaret etti. "İfadenizi bir daha alacağız. Yazılı ve sözlü olarak."

Koltuğa otururken, "Neden bir daha sözlü ifade vereceğim?" diye sordum.

"Kayıp kızın babasına ifade vereceksiniz."

Ne demek istediğini anlayamayarak, "Verdim ya," dedim. "Kızın babası da dinledi."

"Hayır, hanımefendi," dedikten sonra gerekli açıklamayı yaptı. "O beyefendi, Nalan'ın eşi. Fakat Nil'in babası değil."

Kafamda mantıksal boşluk oluşturan her soru büyük bir hızla cevap buldu ve dudaklarımın arasından tek hece bile dökemeden, kapı yeniden açıldı.

"Öz babası da geldi. Deren Ateş. Nil Ateş'in babası." Emniyet müdürü koltuğundan bir daha kalktığında, boşluğa tutunmuş gözlerimi sol omzumun üzerinden geriye doğru çevirdim. Önce siyah gömleğin sıkıca sardığı geniş bir göğüs gördüm, bakışlarımı içgüdüsel olarak yukarıya kaydırdım. Genç bir adamdı ve yüzüne baktığım an Nil'le benzerliği beni etkiledi. Saçlarının rengini annesinden alan Nil'in yüzü tıpkı babasına benziyordu. Adam kapkara gözleriyle karşısındaki müdüre yalnızca birkaç saniye baktı, akabinde müdürün uzattığı eli sıkmadan önce başını bana çevirdi. Ne için orada olduğumu bildiğinden, tamamen bana odaklandı ve ben de ruhumu kaplayan ağırlıkla ayağa kalktım. Çektiği derin acı sebebiyle alev alev yanan gözleriyle bana yaklaşırken, emniyet müdürü beni takdim ederek, "Görgü tanığı hanımefendi, Deren Bey," dedi.

Nil'in babasının kara gözlerine baktığımda nasıl bir yolda olduğumu bir daha fark ettim. Ölümümün kendi ellerimden değil de hiç tanımadığım bu ellerden gelebileceği ihtimalini göze alarak yutkundum. Nil'in babası karşıma geçip üzüntüden çökmüş yüzü ve katı ifadesiyle bana bakarken, *Deren*, diye geçirdim içimden. *Demek adı Deren.*

3
KOKU

Yıldızlı geceler,
Deniz gözlerinden çekildi.
Ben de böyle inandım,
Hava ile suyun ayrıldığına.

Öleceğimi bildiğim ve bunu kabullendiğim için her suçu kolaylıkla işleme ve üstlenme arzusu, benimle aynı acıyı çektiği için yakınlaştığım gözlere karşı beni o kadar zorda bıraktı ki, Nil'in babası asabi bir şekilde çaprazımdaki koltuğa oturduğunda oradan gitmeyi istedim. Emniyet müdürü yerine geri dönerken, ben de kalktığım koltuğa otururak göz ucuyla Deren Ateş'e baktım. Bana doğru eğilerek dirseklerini dizlerine yasladı.

"Kızımı nerede gördün?"

Sesi derinden geliyordu, sabırsızdı. Hararetle nefes alıp veriyordu. Dudakları o kadar kurumuştu ki bir süredir su bile içmediğini düşündüm. Yüzü tamamen tıraşlıydı, bu yüzden öfkeyle belirginleşen çizgileri dikkatimi çekiyordu. Koyu kahverengi gözlerine baktığımda aynı tondaki kahverengi kaşlarının çatıldığını görüp hemen cevap vermem gerektiğini hatırladım. "Kızım, Nil," dedi. Kızının ismini söylediği esnada sertçe yutkundu. "Onu gördüğünü söylemişsin. Nerede? Ne zaman?"

Kalbimin sesini duymaya başladım. Sanki, *Ben yüreği ölen bir kadının bedenindeyim,* diyerek çarpıyordu. Yaptıklarımı düşünerek, "İki gün önce," dedim. "Yeniköy'de gördüm. Bir adam onu almış, arabasının arka koltuğuna bindiriyordu. Birkaç saniye ancak görebildim. Kız ağlamıyordu, adam da kızı gülümseyerek koltuğa bindiriyordu. Çok normal bir andı, bu yüzden bir şeylerin ters gittiğini düşünmedim, ama..." Deren kafasını daha da eğip ellerini öfkeyle saçlarının arasından geçirince, susup emniyet müdürüne baktım. Müdür, "Devam edin, hanımefendi," dedi.

Başımı sallayıp son söylediğim kelimeyi hatırladım ve ardından, "Kızınızı haber bültenlerinde görünce şok oldum, kaçırıldığına inanamadım. Derhal emniyete geldim," dedim.

"İki gündür kayıp! Neden şimdi geldin?" dedi Deren bağırarak. Öfkesini görmüş olsam da bağırınca başımı kaldırıp gözlerine rahatsız olduğumu belli eden bir ifadeyle baktım. Ellerini önündeki masaya indirip avuçlarını sertçe bastırdı. "Paranın kokusunu aldığın için mi?"

"Bana inanmayabilirsiniz, ben sadece söylüyorum," dedim. "Babası kızı parka götürmüş, kendisi de söyledi, ben de o parkta gör..."

Deren kafasını bir anda kaldırıp söylenenleri idrak etmekte zorlanan, cehennem gibi alev alev yanan gözlerle önce bana, sonra müdüre bakınca hangi lafımın onun kontrolden çıkmasına sebep olduğunu düşündüm. Tek kaşını kaldırarak ayağa fırladı ve emniyet müdürüne doğru ilerleyerek, "Der... Derya mı parka götürmüş?" diye sordu fısıldayarak. "Fakat Nalan... 'Kendim götürdüm, kaybettim,' dedi."

Emniyet müdürü bir sırrı açığa çıkardığım için bana baktı. "Deren'cigim belki yanlış anla..."

"Hayır, bence size bilerek yalan söylemişler," dedim Deren'e bakarak. Kadın belli ki yeni eşini eski eşinden koruyordu.

Deren'in göğsü öfkeyle yükselip alçaldı ve bana dönüp, "Öncelikle, o Nil'in babası değil," dedi ve ardından arkasını dönüp odanın kapısını açtı. Bunun üzerine emniyet müdürü yerinden fırladı. Deren Ateş, "Onu öldüreceğim," diye bağırarak koridora çıkınca, istemsizce ayağa kalktım ve müdürün arkasından gittim. Deren'in indiği merdiveni gözlerimle takip ettim. Onun arkasından basamakları inerken, yanımdan koşarak geçen polis memurlarına göz ucuyla baktım.

Deren alt kata inip sola döndüğünde, ben de başımı onunla aynı yöne çevirdim; Nalan'ı, eşini ve Edip Akşın'ı kapısı aralık duran bir odanın önünde gördük. Bir polis memuruyla konuşuyorlardı. Deren, "Nalan!" diye kükrediğinde, Nalan'la beraber babası ve eşi de bu tarafa döndü. Nalan korkuyla bakarken, eşi Derya'nın bir anlığına sırıtıp, ardından yüzünü buruşturduğunu gördüm. "Sen bana nasıl yalan söylersin? Nil hakkında bana nasıl yalan söylersin! Bu adam için mi?" diye bağırdı Deren Derya'yı göstererek. "Kızım kaybolmuşken bu adamı korumak için mi çabaladın sen? Nasıl bu kadar alçaldın?"

Derya araya girerek, "Karıma bağırma," diyordu ki bir hışımla yaklaşan Deren ona kafa attı. Derya arkasındaki kapı koluna çarparak odanın içine düştü. Nalan çığlığı koparıp hızla yere kapandı, fakat babası Edip Akşın onu kolundan tutup kaldırdı ve Deren yere düşen Derya'nın yakasına yapıştı, sonra onu tekmelemeye başladı. Çığlıkları duyan iki polis

memuru koridordan koşarak geldi ve yanımdan geçip Deren'e yöneldi. Odanın içindeki polis memurları da Deren'i engellemeye çalıştı, fakat Deren öyle çok tekme atıyordu ki birkaç kişiden oluşan polis memurları ona engel olamıyordu. Deren, "Kızıma n'aptın?" diye bağırdı. "Onu incittin mi? Zarar mı verdin? Onu nasıl kaybettin, orospu çocuğu? Lan... Bir şey yapıp sakladın mı kızımı? Yalan mı söylüyorsun?"

"Deren kes şunu. Derya da çok üzgün," dedi Nalan.

Deren, kollarından tutan iki polis memuruna rağmen eğilip Derya'nın kan revan içinde kalan yüzünü ellerinin arasına alarak, "Eğer ona bir şey yaptıysan derini yüzer, seni canlı canlı parçalarına ayırırım!" dedi. Kafasını arkasındaki kapının kenarına çarpınca Derya bağırarak onu itmeyi denedi. Deren, bir polis memuru onun bir bileğini kelepçelemiş olmasına rağmen Derya'nın kulağına doğru kükredi. "Benim kızımın gözünden senin yüzünden tek bir damla yaş düştüyse Derya... Seni o bir damla gözyaşında boğarım!"

Polis memuru Deren'in diğer elini de yakalayıp bileğine kelepçeyi taktı ve diğer memurlarla beraber onu Derya'dan uzaklaştırdı. Nalan panikle Derya'nın yanında eğilip, "Bir ambulans çağırın," diye bağırdı.

Memurlar Deren'i ailenin yanından uzaklaştırırken Deren Nalan'a ağız dolusu bir tiksintiyle, "Kızına rağmen bu adama verdiğin sevgiyi sikeyim," dedi.

Nalan için bu haddini aşmak anlamına geliyor olmalıydı ki ayağa fırlayıp onun üzerine yürüdü. "Ona bu şekilde davranacağını bildiğim için sana gerçeği söylemedim!"

"Kızımız kayıp! Sense şu an ona nasıl davranacağımı mı umursuyorsun?" Deren hâlâ polis memurlarından kurtulmaya çalışarak ileriye doğru yürüdü ama memur, "Nezarethaneye," deyince, bir engelle karşılaştığını anlayan Deren'in gözleri büyüdü ve memura döndü. "Saçmalamayın, nezarethaneye giremem! Kızım kayıp, onu aramalıyım!"

"Üzgünüm," dedi memur ve diğer polisler Deren'i iki kolundan birden tutarak zorla koridorun sonuna doğru götürdü. Deren omzunun üstünden geriye, yerden kalkamayan Derya'ya baktı. "Eğer bana olan kininden ona bir şey yaptıysan, senin kinini de, öfkeni de... Söyle, söyle, ne istersen yapacağım, söyle..."

Emniyet müdürü yanımdan geçip Edip Akşın'ın yanına gitti ve polisler Deren'i zorla merdivene kadar getirdi. Deren sürekli kollarını çekmeye çalışırken başını kaldırıp basamağın üstünde dikilen beni gördü.

Bana kısa bir süre soluk soluğa baktı, ardından memurlarla birlikte basamakları indi. Başımı onun gittiği yere çevirip alt kata inmesini izledim ve gözden kaybolunca koridordaki karmaşaya bir kez daha baktım. Derya yerinden kalkamıyordu, bayılmış olabilirdi. Polis memuru eğilip onu kontrol ederken, müdür de Edip Bey'den kırılan pot için özür diliyordu.

"Boş ver," diyordu Edip Akşın ona. "İlk kez Deren'e kızmıyorum." O kızıyla damadına öfkeyle bakınca, onun torununu gerçekten sevdiğini düşündüm. Beni öldürme ihtimali olan birisi daha...

Derya'nın yüzünün kan içinde kalması hoşuma gittiği için sırıtarak basamaklardan yukarı çıktım. Nil'e davranış şeklini biliyordum, karşılığında bu kadar incinmesi hoşuma gitmişti. Gülümsememi kısa tutup müdürün odasına geri döndüm ve yazılı ifademi vermek için bekledim.

Biraz sonra emniyet müdürü odasına girince gergin bir şekilde koltuğuna oturup telefonu eline aldı. Bir memuru çağırdı ve bir dakika içinde polis içeriye girip saygıyla selam verdikten sonra müdürünün söylediklerini dikkatle dinledi, sonra yazılı ifademi almak için benden aynı şeyleri anlatmamı istedi. Aynı detaylarla hikâyeyi anlattım ve yazılı ifademin sonuna gelindiğinde gitmek için kalktım. Memurla beraber odadan ayrılmak üzereyken duraksayıp müdüre baktım. "Sizce adam ne zaman yakalanır, müdür? Yani... Kız ne zaman kurtulur?"

Bu sorum üzerine beni dikkatle incelediğini görünce, "Kızı merak ettim," dedim.

"Eminim çok kısa bir zamanda bulunacaktır." Tek kaşını kaldırdı. "Tabii anlattıklarınız bir hikâye değilse. Diğer ifadeler gibi, takipçisi olacağız."

Nil'i geri vermeme sebeplerimden bir yenisi bu. Edip ve Deren ne pahasına olursa olsun o adamı bulacaklar. Ben de kızımın katillerini öldüreceğim.

"Umarım hemen bulunur, müdürüm," diyerek arkamı döndüm ve memurla birlikte kapıdan çıkarken müdür arkamdan, "Karmen Hanım, bir süre şehirden ayrılmayın," diye seslendi.

Koridora çıktıktan sonra memurla beraber aşağıya indik, koridoru kontrol edince ailenin ortadan kaybolduğunu gördüm. Orada işleri bitmiş olmalıydı. Neden yaptığımın üzerinde düşünmeden yanımdaki polis memuruna dönüp, "Az önce nezarete götürülen kişiyi görebilir miyim?" diye sordum.

Kumral, yeşil gözlü memur, "Neden?" diye sordu.

"Kızıyla ilgili kendisine söylemek istediğim küçük bir şey hatırladım."

Memur bu dosyanın ciddiyetini bildiği için bir düşündü, o esnada telsizden bir anons geçilince telsizini çıkarıp, "En alt kata inin, arkadaşlar yardım eder," dedi.

Memur yanımdan kaybolunca derhal merdivenleri inip zemin kata ulaştım. Tabelaları takip edince nezarethanenin olduğu koridora çıktım, karşılıklı duran nezarethanelere ilerlerken beyaz masanın ardındaki memur, "Hanımefendi?" dedi.

Ona baktım. Koltuğunda arkaya yaslanmış, elinde bir kalemle uğraşıyordu. Bana, burada ne yapıyorsun, dercesine göz kırpınca, "Polis memuru arkadaşınızın izni var, beni az önce getirilen arkadaşı görmem için buraya yolladı," dedim.

"Hımm," dedi tatsız bir ses tonuyla ve sonra koridorun sol tarafındaki nezarethaneye bakarak, "Kısa sürsün," dedi. Ardından önündeki gazeteye eğilip benimle iletişimini kesti.

Sol taraftan ilerledim. Birkaç metre yürüdüm, üçüncü koğuşa baktım ve Deren Ateş'i görünce durup parmaklığa dokundum. Arkası bana dönüktü, ellerini ve alnını duvara yaslamıştı. İçerinin ışığı zayıftı, buna rağmen omuzlarının hiddetli hareketini gözlerim seçiyordu. Ağzımdan nefes alıp sesli bir şekilde verdim ve Deren ellerini duvardan çekip başını bana çevirince onun tamamen bitik göründüğünü düşündüm. Omuzları düştükçe düştü ve aramızdaki parmaklıklara doğru yürüyüp, "Burada n'apıyorsun?" diye sordu.

Yanağıma düşen kısacık saçımı kulağımın arkasına asabi şekilde aldım ve o da sanki gereksiz asabiyetimi görmüş gibi elime bakınca, "Bence iyi yaptınız," dedim, Derya'ya olan öfkemle. "Kızınızı o adam kaybetmiş... Kim olsa sizin gibi davranırdı, nezarete girmeniz çok saçma."

Parmaklığı kavradı. "Kızımı gördüğünde... Nasıldı? Gerçekten ağlamıyor muydu?"

İçinin bir nebze rahatlaması için ona, "Gerçekten ağlamıyordu," dedim, ama onu bir kez ağlattığımı hatırlayınca yüreğimi bir daha öldürdüm.

"Eğer doğru söylüyorsan, kızım ne olduğunun farkında değilmiş..." Kızının kaybolduğu gerçeğini bir daha hatırlamış gibi inleyip alnını parmaklığa vurdu ve gözlerini sımsıkı yumup açtıktan sonra, "Adamın sabıkası var mıymış?" diye sordu.

Öfkeyle dolup kalbim katılaşana kadar yüzünü gözlerimin önünde tuttum. "Adamın robot resmini çizdiler. Adli sicili bulunan... bir organ mafyası lideriymiş."

"Hayır," dedi alçak bir sesle. Sesindeki korku, bir ateş gibi yandı alçalmış, taşlaşmış kalbimde. Kendini geri çekip arkasını döndü, ellerini yüzünden ve dağınık saçlarından geçirerek, "Aşağılıklar," dedi sessizce. "Aşağılıklar..." hızla bana dönüp parmaklıklara yaklaşarak hiddetle, görmeyi beklemediğim bir acizlikle gözlerime baktı. "Buradan çıkmalıyım... Bir gün dahi kalamam. Bana yardım eder misin?"

Canını yakan kişiden yardım istiyordu. "Nasıl yardımcı olabilirim ki?"

"Adın ne?" diye sordu sessizce.

Onun parmaklıkları tutan kanlı ellerine bakarak, "Karmen," dedim.

Elleri Derya'yı döverken hırpalanmıştı. Kemiklerinin üstündeki deri soyulmuştu, avcuna doğru hafif bir kan sızıntısı vardı.

Adımı tekrarlayarak, "Karmen," dedi. Gömleğinin altında hareket eden göğsüne baktım istemsizce. Böylelikle yüzüne daha çok yaklaştım. Sanki bu kez yüzüne bakmam için, "Karmen," deyince, gözlerimi kaldırdım. Gözlerini yumup açtı. "Sana bir numara vereceğim. Onu ararsan buradan çıkabilirim."

Benden istediği yalnızca buysa, "Yaparım," dedim.

Alnını tekrar parmaklığa yasladı, fakat bu kez hafifçe öne eğildi. Koyu gözleriyle vicdanıma dokunarak, "Telefonunu çıkarma, bana kulağını yaklaştır," dedi ve söylediğini yapmadan önce polisi kontrol edip yüzümü yan çevirerek yanağımı parmaklıklara yasladım. Nefesi saçlarımın arasından süzülüp kulağıma değerken, "Numarayı aklında tutabilir misin?" diye fısıldadı.

Kuşkularım olsa da başımı salladım.

Bunun üzerine daha sıcak bir nefes verip bana numarayı söyledi ve bu numarayı aklımda tutabilmek için gözlerimi kapatıp içimden tekrar ettim. Polis memuru, "Hanımefendi," diyerek bana seslenirken, Deren numarayı ikinci kez aceleyle tekrar edip çaresizlikle dolu bir öfkeyle, "Hemen yap, kızım için vakit daralıyor," diye fısıldadı. Polis memuru yanıma geldiğinde geriye çekilip bana sertçe başını salladı, ben de memura bakarak geriledim ve arkamı dönerken, Deren'in sabırsız bir vahşilikle içerideki banka yürüdüğünü gördüm.

Memur beni merdivene götürdü, sonrasında basamakları yalnız çıktım. Tabelaları takip ederek binanın çıkışını bulmaya çalışırken dönüp arkama bakmamak için direndim. Yalanlar söylediğim için huzursuzdum ve bu huzursuzluk yalan söylediğimin anlaşıldığını düşündürerek beni korkutuyordu. Bu korku da zincirleme bir duygu akışı oluşturarak birisinin beni takip ettiği hissini doğuruyordu.

Numarayı tekrar ederek otoparka yürürken birkaç metre ilerideki ambulans gözüme çarptı. Tasasızmışım gibi bir gülme isteği geldi içime. Gerçekten ambulans çağırdıklarına inanamıyordum. Derya ambulansın içindeki sedyede uzanıyordu, Nalan da ambulansın kapısının önünde dikiliyordu. Nalan, Derya'ya kıyasla saf görünüyordu; belki de bu yüzden onun Derya tarafından kullanıldığını hissediyordum.

Nalan, Derya'nın Nil'in kayboluşuna cidden üzüldüğünü sanıyordu.

Arabamın koltuğuna oturunca telefonumu çıkarıp Deren'in bana söylediği numarayı tuşladım. Birkaç çalıştan sonra yetişkin bir erkek sesi, "Alo," diyerek yanıtladı.

"Merhaba. Bir dakikanızı almam gerekecek. Sizi aramamı Deren Ateş istedi." Adamın hatta kaldığına emin olmak için duraksadım. "Kendisi biraz önce İl Emniyet Müdürlüğü'nde tutuklanarak nezarete atıldı. Sizi ararsam kendisini çıkaracağınızı söyledi."

Karşı taraftan sevimsiz bir homurtu duyuldu. "Şu an Deren'den daha önemli işlerim var..." durup ters ters ofladı. "Fakat onu çıkarmazsam da korumalığımı kim yapacak..." Kendi kendine konuştuktan sonra hatta olduğumu hatırlayıp bana cevap verdi. "İyi, halledeceğim. Teşekkürler."

Telefonun yüzüme kapatıldığını anlayınca telefonu yan koltuğa attım. Direksiyonu kavrayıp başımı ellerime yasladım. Olanları düşününce, panik çığlığı atmayı istedim. Öz babası, sandığımın aksine Nil'e çok düşkündü ve onu bulmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Aynı şekilde dedesi de. Onlara kıyasla sahip olduğum güçler yalan söylemek ve cesaretti. Bu ikisinden başka hiçbir şeyim yoktu. Eninde sonunda kaybedeceğim bir oyundu bu. Ne yaptığımın farkına varmış olmam, onu yapmaktan vazgeçeceğim anlamına gelmeli miydi?

Kontağı çevirdim. Eve gitmek, bir an önce göz önünden ayrılıp dikkatleri üzerimden çekmek istiyordum. Kuşkularımla dolu derin zihnimle dikkatimi yola vermek zorlaşıyordu, fakat bana iyi gelecek tek şey, ne gariptir ki bu durumda olmama sebep olan ve bundan tamamıyla habersiz olan Nil'di.

Yolda giderken, arkamdaki arabanın peşimden hiç ayrılmadığını fark ettim. Acaba biri beni takip mi ediyordu? Daha doğrusu, biri beni takip mi ettiriyordu? Arkamdaki sivil polis değilse, bunu kim yaptırabilirdi? Plakayı zihnime kazıyıp sakin olmaya çalıştım. Oturduğum siteye girip güvenlikten geçtikten sonra arabayı park ettim. Asansöre binip on üçüncü kata çıktım, asansörden inince içimi hakkım olmayan bir sevinç kapladı.

Sokak kapımı açarken haksız ve haklı duyguların içimde oluşturduğu karmaşa yüzünden huzursuzdum. Koridora adımımı atıp ayakkabılarımı çıkardım, o sırada Gece oturma odasından çıktı. "Şükür, geldin! Merakın deliye döndüm! N'aptın?"

Gereksiz bir panikle, "Nil nerede?" diye sordum.

"Yaman'la oynuyor."

Heyecanla yürüyüp oturma odasına baktım. Hakikaten de Nil, Gece'nin şoförüyle oynuyordu. Çok nadir konuşan Yaman, kişiliğini ona da yansıtarak Nil'in elindeki oyuncağı alınca, Nil pelüşü geri almak için Yaman'ın koluna vurup mutsuz bir çocuğun çıkaracağı bir sesle karşılık verdi. Bunu görünce hemen içeriye girip Yaman'ın elinden oyuncak köpeği alıp Nil'e uzatarak, "Bu, Nil'in," dedim. "Değil mi, Nil? Bu köpeğine bir isim vermek ister misin?"

Nil beni gördüğüne şaşırmış gibi gözleri büyünce ona tatlı bir şekilde gülümsemek istedim, ama Yaman koltuktan kalkıp, "Momo'ya benziyorsun," dediğinde gülümseye devam etmem zor oldu.

Omzumun üzerinden geriye doğru ona sinirle bakınca, Gece'nin de bunu komik bulduğunu gördüm. Gece hızla başını eğip yüz ifadesini benden gizledi. Yaman onun yanından geçip koridora çıkarken, Gece'nin onun dediği lafa güldüğünü görmüş gibi bir anlığına duraksayıp onun yüzüne baktıktan sonra yanından geçip gitti.

İşaretparmağımı Gece'ye salladım. "Onu kov."

Gece genzini temizleyip içeriye girdi. "Babam, şoförlerim sık sık işi bıraktığı için kızgın, o yüzden onu bir süre kovamam." Ben Nil'in yanına oturup nazikçe ona bakarken, Gece yanıma geldi. "Her neyse, sen nereye gittiğini anlat."

Nil'in bana yaklaşması umuduyla yanıma hafifçe dokunarak onu çağırdım, ama o kımıldamadan durup bana masumca baktı. Onu neşelendirmek için, "Nil'in babasının yanına gittim," dedim.

Nil'in gözleri irileşti. Onu sevindirdiğim için mutlu hissettim, fakat yalanlarla kandıran da bendim. İçimde hem sevinçle hem de hüzünle boğuşurken Nil gülerek, "Babam," dedi.

Gece panikle, "O herifin yanına mı gittin? Nasıl? Anlamıyorum!" dedi.

Gözlerimi Nil'den güçlükle ayırıp son durumu anlatmak için arkadaşıma döndüm. "Emniyete gittim."

Gece karşımda titremeye başlayıp ellerini ağzına kapattı. "Yaptıklarımızı... İtiraf mı ettin?"

"Hayır," dedim. "İhbarda bulundum."

"Şunu tek nefeste anlatsana," dedi.

Nil elime dokundu, ilgimi ona yöneltince gözlerinin ışıldadığını gördüm. Elime yumuşak bir şekilde vurup, "Babam," dedi.

Gece sesi titreyerek, "Kızı neden heveslendirdin ki, onu böyle görmek canımı yakıyor," dedi.

Vicdanımla konuştuğu için belki de rahatsız oldum, ama Nil'in eline sevgiyle bakarak, "Onu babasına götüreceğim, ama zamanı var," dedim. "Gece... Emniyette o gün Nil'in kaçırıldığını gördüğümle ilgili yalan ifade verdim. İfademde, Nil'i kaçıran kişilerin... Karina'yı kaçıran kişiler olduğunu söyledim."

Gece hayretle sarsılıp yanıma oturdu. "O adamın yakalanması için mi?"

Başımı çaresizlikle sallarken, sahip olduğum güçten geriye sadece çaresizliğin kalmış olması beni öfkelendirdi. "Evet, sen Nil'in dedesinin güçlü biri olduğunu söylediğinde... o yapabilir, diye düşündüm. Benim doğru söylediğime inanmaları çok muhtemeldi, çünkü o adam zaten bir organ kaçakçısıydı ve böyle bir şeyi yapabilirdi. İfademi verdim ve sadece dedesinin değil, babasının da o adamı bulabileceğini fark ettim."

"Orada gördün mü ailesini?" Şaşkınlığı Gece'nin genç yüzünü canlandırmıştı.

Başımı sallayıp Nil'in parmaklarını yumuşak bir şekilde tuttum. "Artık babanı neden çok sevdiğini anlayabiliyorum, Nil."

Gece yine tedirgin şekilde, "Nasıl, yani?" diye sordu.

"Bizim gördüğümüz adam babası değilmiş. Yani üvey babasıymış."

O adam onu her ağlattığında Nil'in neden "baba" dediğini yeni anlıyordum. O aslında adama baba demiyordu. *Baba*, diyerek ağlıyordu.

"Demek o yüzden Nil'e kötü davranıyordu, onu umursamıyordu..." Gece gözlerini Nil'e çevirip üzüntüyle dudaklarını büktü. "Peki ya gerçek babasını gördün mü?"

Yutkunup, "Gerçek babasını da gördüm," dedim. Aynı zamanda adamın yapabileceklerini de görmüştüm.

"Eee?"

"Şöyle ki, babası sandığımızın aksine Nil'e büyük bir sevgiyle bağlı."

Sözlerim Gece'yi kelimelerle anlatılmayacak kadar korkuttu ve elleri-ni hızla çarpan kalbine koyup, "Kız annesi ve üvey babasıyla mı yaşıyormuş?" diye sordu.

"Olanlardan sonra ben de öyle tahmin ettim." Gözlerimi Nil'e çevirip en yumuşak ses tonumla sordum. "Sizin evde kimler var, Nil?"

Onun çocuksu telaşını, yerinde duramayışını izlerken tekrardan Karina'mı hatırladım. "Annem," dedi Nil soruma karşılık olarak, "biy de dadı! Biy de..." Bir şeyler anlatmanın verdiği heyecanla gözleri büyümüştü. "Babam yok."

Gece'ye dönüp, "Görünen bu," dedim. "Küçük olduğu için velayeti annesinde kalmış olmalı."

"Annesi üvey babasının Nil'e kötü davrandığının farkında değil mi?" Gece bu soruyu sorarken eğilip Nil'in yanağını okşadı. Nil çekinerek sırtını koltuğa yasladı.

"Farkında olduğunu sanmıyorum," dedikten sonra ona yaşanan diğer olayları da anlattım. Nil'in babasının o adama nasıl öfke duyup dövdüğünü, Nalan'ın saflıkla kocasını savunduğunu, bunun beraberinde getirdiği diğer durumları. İçimde sönmeye yüz tutan öfke, Derya'nın Nil'e davranışını hatırladığımda coşmaya başladı, ama Nil elime dokunduğunda dikkatim tamamen ona yönelince yatıştım.

"Nil'i kaçırırken sizi her açıdan gören kamera kayıtlarını temizlediniz değil mi?" diye sordum.

Gece, "Yaman mobese kaydını halletti, ben de parkı gören büfenin kamerasını daha önce kılık değiştirerek almıştım zaten," dedi dalgın gözleri yere yönelirken. Küçük bir çocuğu kaçırdığı gerçeğiyle yüzleşirken, ne yaptığının farkına vardıkça panikten elleri titriyordu. Dudaklarının seğirişini izlerken elimi onun omzuna koydum, kulağına eğilip bir söz verdim. "Seni asla ele vermeyeceğim, Gece. Korkma. Bir gün her şey açığa çıktığında adın asla geçmeyecek."

Gece, ihtimalleri hesaplayamıyormuş gibi bir kafa karışıklığıyla bana bakarak, "Bu oyun çok tehlikeli," diye fısıldadı. "Senin oyunun ya da benim oyunum; fark etmez... Bu oyun çok tehlikeli."

"Ucunda olsa olsa ölüm olur," dedim. Bu, kalbimi hafifleten bir düşünceydi.

"Bu kızı alırkenki motivasyonum babasının ona kötü davrandığıydı, senin mutlu olabileceğindi. Fakat babası kıza kötü davranmıyormuş, biz yanılmı..."

Sabırsızca, "Ama ama ama..." dedim bahaneler sıralamak isteyerek, "Nil annesi ve üvey babası ile yaşıyordu. Biz onu almasak üvey babası kötü davranmaya devam edecekti. Sana da Nil'in sanki bir sorun yokmuş gibi davranması mantıksız gelmiyor mu? Muhtemelen çocuk sürekli dadılarla, ebeveynlerinin ilgisinden uzak büyüyor. Bu yüzden yabancı bir evde, bizlerle yaşamayı yadırgamı..."

"Kes Allah aşkına, o sadece bir çocuk, bunu oyun sanıyor," diyerek ayağa kalktı Gece ve başını iki yana sallayarak sözlerine devam etti. "Sen bu şekilde vicdanını rahatlatmaya, yaptıklarımızı bir mantığa oturtmaya çalışıyorsun, fakat bunlar ne vicdana sığar ne de mantığa... Evet, belki Nil'e ailesinden daha iyi davranıyor olabilirsin, ama bu onu senin kızın yapmayacak. O, senin vicdanın kazanana dek burada kalacak ve sonra ailesinin yanına gidecek, seni bir gün dahi hatırlamayacak. Bir kez daha kaybedeceksin, acı çekeceksin... Babası, dedesi, annesi; hepsi canına okuyacak!"

Korkmalı mıydım, bilmiyordum. Söylediklerinden beni en çok korkutan, Nil'in beni hiç hatırlamayacak olmasıydı. Hayatından kısa bir süre sonra çıkacaktım ve o muhtemelen artık babasıyla, beni bir gün dahi hatırlamadan yaşayacaktı. Ya da bizzat babası beni kızının hayatından kazıyarak silecekti. "Peki, benim yerimde olsaydın, ne yapardın, Gece? Kızımı canice öldüren şerefsizleri bulamadım; aylardır tüm gücümle çabalıyorum ama sonuca ulaşamıyorum." Bir zamanlar sahip olduğum o güç, şimdiki çaresiz halim karşısında inanılmaz naralar atıyor olmalıydı. "Elimde iki güçlü adam var. Birisi Nil'in dedesi, diğeri babası. Onlar bu organ kaçakçısını bulacaklardır. O zaman ben de kızı geri vereceğim. Sonra da zaten kendime hak ettiğim şekilde davranacağım, ya da birileri bana hak ettiğim şekilde davranacak... Ama önce kızımın ruhunun huzur bulmasını istiyorum, onu acımasızca boğan... o elleri tanımak istiyorum."

Gece yüreği daralmışçasına derin bir nefes alıp burnunu çekti ve başını bu kez hafifçe iki yana sallarken, "Sadece... Sadece insanlığımı kaybetmek istemiyorum, o kadar," dedi.

"Bu senin suçun değil. Ben senin duygularınla oynayarak bir şekilde bunu yapmana sebep oldum." Koltuktan kalkıp onun yanına gittim, sarılma gibi içten sevgi gösterisilerine karşı her zaman mesafeli dururdum, ama Gece'nin benim için göze aldıklarını ve katlandıklarını düşününce ona sarıldım. "Hepsi benim suçum. İnsanlığını kaybeden benim, sen değilsin." İnsanlık kalpten gelir. Ben kalbim Karina'yı kaybedince insanlığımı da kaybettim.

Gece bana sarılırken titrek bir nefes verdi, ama henüz konuşmadan bir boğaz temizleme sesi bizi birbirimizden ayırdı. Başımı çevirip Yaman'a baktığımda, Gece de ona arkasını dönüp gözyaşlarını sildi ve sonra omzunun üstünden Yaman'a baktı. "Arabanın motorunu ısıt. Gidiyoruz."

Yaman aldığı emir karşısında her zamanki gibi sessiz kaldı ve Gece'nin yüzüne birkaç saniye dikkatle baktıktan sonra başıyla onaylayıp oradan ayrıldı. Siyah takım elbiseli Yaman'ın gidişini izledikten sonra Gece'nin de ardından baktım. Kısa bir süre sonra sokak kapısı kapanınca Nil'e dönüp yanına gittim. Siyah kanepenin üzerinde gülen gözleriyle oturuyordu. Ben de yanına oturdum, küçük elini tutup öptüm. "Oyuncak seviyor musun?"

Gözleri yine tanıdık bir kelime duymanın heyecanıyla büyüdüğünde, "Sana daha fazla oyuncak vereceğim," dedim. İstememesinden kaygı duyarak kollarımı ona uzattım. "Gel, seni Karina'nın odasına götüreyim."

Kollarını bana uzatışına inanamayarak gülümsedim, onu kucağıma alıp kanepeden kalktım. Üzerinde hâlâ montu vardı, terliyor olmalıydı, ama babasını özlediği için çıkarmıyordu. Koridorda yürüyüp Karina için hazırladığım odanın kapısını açtım. Buraya girip karanlıkta ağlayarak otururdum, ama Nil karanlıktan korkmasın diye bu kez ışığı yaktım. Odasının beyaz olmasını özellikle istemiştim. Karina'nın bana yansıyan rengi saf beyazdı. Nil'le beraber Karina'nın ikinci beşiğinin yanına gidip oyuncak evine baktım. Nil, küçük çaplı bir oyuncak evi görünce ellerini çırptı. Bunu görünce onu oyuncak evin yanına, yere bıraktım. Yanında çömeldim, sonra yere oturup kollarımı bacaklarıma sararak onu izledim. "Nil," diye fısıldadım, o evin içindeki küçük koltuğu eline alırken.

Başını bana çevirip tatlı şekilde, "Hı," dedi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Küçük koltuğu poposunun altına götürdüğünü görünce bir an neredeyse kahkaha atacaktım. Minicik koltuğu poposunun altına koyup bana, "Soyabiliysin," dedi.

"Adımı hatırlıyor musun?"

"Hı... Adın mı?" Arkasına, oturduğu oyuncak koltuğa bakmaya çalışıp tekrar bana döndü. "Kaymen, diye hatıylıyoyum."

O bir anlık mutluluk hissiyle gülümsedim, ama o his kaybolunca dudaklarım da aşağıya büküldü. "Evet, adım Karmen. Ben kimim, peki?"

"Dadı."

Demek beni kafasında böyle tanımlamıştı. Belki de dadısı sık sık değişiyordu. İçine kapanmasını, benden korkmasını istemiyordum. Kendisini güvenli bir alanda hissedecekse, varsın beni böyle bilsindi. "Benden korkuyor musun, Nil?"

"Hayıy, niye koykayım? Babam gelecek ya zaten." Nil'in bu kaygısızlığı bana bir şeyi düşündürdü... Acaba en başından beri babasına

gideceğini düşündüğü için mi korkmuyordu? Hem Gece de böyle demişti, pamuk şeker aldıktan sonra Nil'in babasına gitmek istediğini söylemişti. Belki en başından beri benim onu babasına götüreceğimi düşünüyordu.

"Babanı özlüyor musun?"

Birdenbire Nil'in altdudağı titredi. Başını hızla yukarı aşağı sallayıp, "Evet, özlüyoyum, sonra ağlıyoyum," dedi. "Babam da ağlama güzelim, diyoy, ama ben yine ağlıyoyum."

Onların baba-kız ilişkilerine duyduğum merakla, "Baban sana öyle mi diyor?" diye sordum.

"Hı-hı!" dedikten sonra işaretparmağını havaya kaldırıp bir şey hatırlamış gibi heyecanla bana döndü. "Ben ağlıyoyum, sonra babam bana ceee yapıyoy. Gülüyoyum. O da sonya..." Duraksadı ve heyecanla soluk alıp vermeye başladı. "Bak, yanağımdan öpüyoy." Gülerek bana babasının öptüğü yanağını gösterince gamzesi olduğunu gördüm, babasının onu gamzesinden öptüğünü anladım. Baba-kız ilişkileri özeldi. Bu bana babasının kızını reddettiğini hatırlattı. "Babanı çok mu seviyorsun?" Elini karnının biraz üstüne, göğsüne vurunca, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Bana gözlerini kırpıştırarak bakıp, "Ben babama diyoyum ki, baba beni ne kadar seviyoysun, o da böyle buyasını gösteyiyoy," dedi. Bir kere daha göğsüne dokunarak gülümsedi.

"Babanın sana demek istediği şey, belki de seni tüm kalbiyle sevdiğidir. Kalbini de bu yüzden gösteriyordur," dedim onun saçını okşayarak.

"Hı-hı," dedi ilgisini kaybedip oturduğu yerden kalkarken. Ona bunu büyüdüğünde anlayacağını söylemek istedim, ama bir anda yine o tahammülsüzlük, yorgunluk çöktü üzerime ve konuşacak halim kalmadı. Omuzlarımı düşürüp yüzümü dizlerime yasladım. Karina'nın odasındayken düşüncelerim tamamen onun hayattayken nasıl olduğu ve kaçırılıp acı çektiğinde nasıl hissettiği arasında gidip geliyordu.

Onun öldürüldüğü gerçeğini hâlâ kabullenemiyordum. Bazen gün içinde bir anlığına unutuyor ve ardından hatırlıyordum. O anlarda kalbim üşümeye başlıyordu, belli ki sonra da donup katılaşıyordu. Ruhum ölüyordu ve bu gerçekleşirken ben her anını hissediyordum. Bedenim ruhumdan gerçekten ayrılmış gibi bir kayıtsızlık çöküyordu üzerime, acı çekerek başladığım o hatırlama anında yaşadığım duygu aşamalardan geçerek en nihayetinde beni hissizleştiriyordu, ardından uyuyakaldığımda sanki her şey bitmiş gibi geliyordu. Fakat sonra uyanıyordum. Aynı

döngüyü yaşıyorum. Beni ele geçiren yorgunluğun ardından gelen kayıtsızlıkla başımı dizlerimden kaldırınca, Nil'in yanımda dikildiğini gördüm. Ayaktayken bile neredeyse benimle aynı hizadaydı. Gözleri merakla yüzümü inceledi ve sonra, "Ağlıyoy musun?" diye sordu.

Onu ürkütmemek için, "Hayır," dedim.

"Hee... Ağlıyoysan babama diyecektim..." Bana biraz daha yaklaşıp yanaklarıma baktı, gözyaşı arıyordu. "O da sana ağlama güzelim, ağlama aşkım, deydi." Elini yanağıma koydu. "Ağlamıyoysun geyçekten de."

"Ağlamam keşke onu geri getirseydi."

Nil altdudağını aşağıya büküp, "Hımm," dediğinde gözlerimi sertçe yumup açtım ve yerimden doğrulurken onu da kucağıma aldım. Kapıyı kapatıp koridorda birkaç metre ilerledim. Yatak odamın kapısını açıp içeriye girdiğimde Nil'in başını omzumda hissedip gözlerimi şaşkınlık içinde ona çevirdim. Omzumdaki bu hafif ağırlığı, bu küçük kafanın varlığını özlemiştim. Bir anlığına bile olsa onun Karina olduğunu düşündüm ve yanağımı kafasına yaslayıp saçlarını kokladım. "Dünyanın en güzel kokusu."

Nil'i yatağın üzerine bıraktım, gözlerini açıp bana baktıktan sonra yan dönüp pelüşe sarıldı. Vücudunu sarsmadan altından çarşafı çekip üzerine örterken, "Montunu çıkarabilir miyim?" diye sordum. "I-ıh!" diye huysuzlanınca çarşafı sadece beline kadar örttüm, montu olduğu için üşümeyecekti.

Parmak uçlarımda yürüyerek dolabıma yöneldim, kapaklarını sessizce açıp bir iç çamaşırı ve pijama takımı aldım. Banyoya gidip duşa girdim ve üşüyen vücudum ılık suyun altında ısınana kadar durdum. Saçlarımı Karina'nın şampuanıyla yıkamaya alışkındım, yine öyle yaptıktan sonra durulandım ve duştan çıkıp kurulanarak iç çamaşırlarımı, ardından pijamalarımı giydim. Banyo dolabının aynasına bakarak baş havlusuyla saçlarımın suyunu alırken, tenimin bakımsızlığı ve dudaklarımdaki çatlaklar gözüme çarptı. Dilimle altdudağımı ıslattım, dudağım pembeleşip nemlendikten bir süre sonra tekrar çatlak göründü. Henüz yirmi beş yaşında olmama rağmen yaşadığım hüzün beni daha olgun gösteriyordu.

Saçlarımı bıraktığımda nemli tutamlar enseme değip beni huylandırdı. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip banyodan çıktım ve yatak odama girip karanlıkta birkaç dakika durdum. Nil'in dingin nefes alış verişlerini dinlerken beşiğe yöneldim. İçinin boş olduğunu bilmeme rağmen heyecanlanıp küçük yatağa baktım. İçindeki

battaniyeyi alıp yatağa döndüm ve Nil'in yanına yatıp battaniyeye sarılırken, loş ışıkta küçük yüzünü seyretmeye başladım. Ona karşı duyduğum vicdan azabı hissizliğin ortasında bir ışık yaktı. Fakat bizzat bu hissizliğe terk edilişimin acımasız tarafını da unutmak mümkün değildi. Bana bir acı vermişlerdi, bu bir karşılık istedikleri anlamına gelirdi. Ben de bir acı vermiştim, bu da karşılığını göreceğim anlamına gelirdi. *Bir karşılık vereceğim. Bir karşılık göreceğim. Sonra da ölüp gideceğim.*

Hareket ettirildiğimi hissettim. Uykumdan o hareketle sıyrıldım. Sıçrayarak gözlerimi açtım ve karanlık tavana büyüyen gözlerle baktıktan sonra başımı kaldırdım. Derhal Nil'e baktım, hâlâ derin uykudaydı. Beni hareket ettirenin o değil, titreşimdeki telefonum olduğunu fark ettim. Yastığın altından telefonu alıp ekrana bakınca rehberime kayıtlı olmayan bir numaranın aradığını gördüm. Koridora çıkıp duvara yaslanarak telefonu açtım. "Kimsiniz?"

"Sensin!" dedi bir erkek sesi. Onun Deren Ateş olduğunu ancak birkaç saniye sonra anlayıp irkildim. Nil'in yattığı odadan biraz daha uzaklaşıp salona geçerken Deren, "Sensin, evet," dedi tekrardan.

Yaşadığım panikle kalp atışlarım hızlanırken, "Beni neden aradınız?" diye sordum. "Hem de bu saatte?"

"Saate bakmadım, bana lazımsın, seni o yüzden aradım," dedi sabırsızlıkla.

Alçak bir sesle, "Niçin?" diye sordum. "Niçin lazımım size?"

Bu kez daha bitkin bir sesle, "Görüşmeliyiz," dedi. Sesi sanki ıssız bir yerdeymiş gibi net bir şekilde duyuluyordu.

"Bu saatte mi?"

"Siktiğimin saati umurumda mı sence?" diye bağırdı ve arkadan bir şeylerin daha sesi duyuldu. Dönüp elinin tersindeki bir şeye vurmuş olma olasılığı çok yüksekti. Arkamdaki duvara yaslanıp sessizce nefes alıp vermeye başladım ve o kısa bir sessizliğin ardından, "Bağırdım galiba," dedi, bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki dilini dişlerine sürtüşünü bile duymuştum. "Normalde böyle değilimdir."

Telefonu bir anlığına kulağımdan indirip endişeyle atan kalbime yaslayarak sakin bir iki nefes aldıktan sonra tekrar kulağıma götürdüm. "Sizinle neden görüşmemi istiyorsunuz?"

"Dediğine göre kızımı en son gören sensin. Nerede, nasıl gördüğünü bir daha anlat bana... Parkın olduğu sokakta görüşelim, belki aklına başka bir şey daha gelir." Yutkundu. Nefesi çok pürüzlüydü. "Eminim görünce daha fazla şey hatırlarsın."

Sesinde gizliden gizliye bir tehdit sezdim. Hayatım boyunca hep kelimelerin arkasında asıl söylemek istediklerini sezdiren erkeklerin masalarına oturduğum için bu sezgime güveniyordum. Deren daha fazla detay hatırlamam gerektiğini düşünüyordu. "Ama... Ama... Zaten adamın yüzünü hatırladığımı söyledim, kızınızı kaçıranı biliyorlar. Daha neyi hatırlamam gerekiyor?"

"Kamera kaydı yok! Ortadan kaldırılmış... Adamın kullandığı arabayı daha net hatırlarsan... Ya da plakayı... Bana yardımı dokunur."

Şüphe çekmemek için üstelemedim. Kalbim hâlâ çok hızlı atarken, "Peki, sizinle görüşeceğim," dedim. "Yalnız şu an evden çıkamam. Saat sabah beşe geliyor."

"Neden?" diye homurdandı Deren.

"Uygunsuz bir saat," diye açıkladım. Asıl sebebi Nil'i asla yalnız bırakmayacak olmamdı.

"Uygunsuz olması benim için fark etmiyor, senin için fark ediyor mu?"

Kaşlarımı çattım, nedense böyle demesine sinir olmuştum. "Aslına bakarsanız fark etmiyor. Saat altıda orada görüşürüz."

"Beş buçuk," diyerek telefonu kapattı.

Telefonu kulağımdan indirip bir müddet elim kalbimde, öylece kala kaldım. Deren'le görüşmek istemiyordum, aslında soğukkanlı bir şekilde yalan söyleyebilirdim, ama benimle aynı acıyı çeken birisine karşı savunmasız kalmaktan endişeleniyordum.

Gece'yi aradım ve ancak üçüncü aramamda uyku sersemliğiyle telefonu açtı. Ona durumu kısaca anlatıp Nil'e bakması için eve çağırdım. Sızlanıp isyan etmiş olsa da geleceğini söyleyip telefonu kapattı. Derhal odama geçip kıyafet dolabımı açtım. Siyah, yüksek belli bir pantolonla beyaz triko kazak çıkardım. Kıyafetlerimi giydikten sonra saçlarımı parmaklarımla taradım. Düz saç tutamları çenemin hizasındaydı, bazen çeneme de değiyordu. Yatağın başucuna yaklaştım. Uyuyan güzele bakıp elimi başına koydum, güzel saçlarını okşayıp yüzünü doyasıya izledim. Ona bakarken iyi hissediyordum.

Odamdan çıktıktan sonra banyoda aldım soluğu. Suyu açıp avcuma buz gibi suyu doldurdum ve kendime gelmek için birkaç kez yüzüme

çarptım. Uyurken kâbus görmüştüm ama net hatırlamıyordum. Yalnızca, boğuluyormuşum gibi hissettiğimi anımsıyordum.

Banyodan çıkıp Gece'yi beklerken yatağın yanındaki komodine oturdum. Nil'in güzel yüzünden gözlerimi alamadım. Gece bana katılmıyordu ama ben Nil'i Karina'ya çok benzetiyordum. Ruhları da benziyordu. Nil de Karina gibi uslu ve sevgi isteyen bir kızdı. Ürkekti, ama akıllıydı. Birbirlerine benzemedikleri tek konu, Nil'in babası tarafından çok sevilmesiydi. Karina ise reddedilmişti. Elimi Nil'in yumuşak saçlarında ağır ağır gezdirirken içimden şöyle geçti: *Umarım sen çok mutlu ve uzun bir hayat yaşarsın, Nil.* El bileğine baktım. Morluk hâlâ duruyordu. "Her şey bittiğinde, babana o adamın sana nasıl davrandığını anlatacağım. Baban seni bundan sonra daha iyi koruyacak."

Gece, saat beş buçuğa doğru geldiğinde Nil'i ona emanet edip evden çıktım. Arabamın arka koltuğundaki bebek koltuğunu çıkarıp eve bıraktıktan sonra tekrar indim. Otoparktaki arabama atladığım gibi saat beş buçuğu geçerken boş sokaklarda arabamı son sürat sürdüm. Yeniköy'e geçmem on dakikamı aldı ve parkın olduğu caddeye girerken yavaşlayıp sağ tarafa bakındım. Parka doğru arabamı sürerken, kaldırımın kenarındaki arabalardan birisinin dörtlülerini yakması dikkatimi çekti. Arabanın içine bakınca, şoför koltuğunda onu gördüm ve el frenini çekip durdum.

Nil'in babası Deren ben durur durmaz Mercedes'inin kapısını açıp dışarıya çıktı. Hava daha aydınlanmamıştı; buz gibi bir mavilik vardı etrafta. Kapıyı çarparak kapattı ve arabama doğru yürüdü. Arabadan inip inmemekte kararsız kalarak gözlerimi kıstığım sırada Deren'le camın arkasından göz göze geldik. Cama vurdu. Tuşa basıp camı indirdiğimde serin hava yüzüme çarptı ve adamın gözleri, bu sefer aramızda hiçbir engel olmadan gözlerimle birleşti. "Günaydın," dedim.

Hiç cevap vermeden yüzüme bakmayı sürdürünce yersiz bir laf ettiğimi hissedip rahatsız oldum ve bakışlarımı arabamın kapısının üzerinde duran ellerine yönelttim. Önceki gün ellerinde yeni açılmış olan yaralar derinleşmişti. Parmağımı uzatıp içgüdüsel bir şekilde elini göstererek, "Mikrop kapacak," dedim. Bu sözlerimin üzerine iç çekip, "Önemi yok," dedi pürüzlü bir sesle. Koyu gözleri kızarmış, gözlerinin akında kırmızı ince damarlar oluşmuştu. Gözlerini açıp kapatırken uyuşuk hareket ediyordu, tansiyonu düşmüş olabilirdi. "Geldin, eyvallah, sağ ol," dedi.

Konuşurken sesinin de pek iyi olmadığını fark ettim. Telefon konuşmamızda olduğu gibi harfleri yuvarlıyordu. Üzerinde öncekinden farklı

olarak siyah bir kumaş ceket de vardı, ama gömleği aynıydı, açık yakası dağınık duruyordu. Gömleğinin eteğinin bir kısmı pantolonun içinde, bir kısmı dışındaydı. "Gelmezsem getirirdiniz ya zaten," dedim, telefon konuşmamızdaki ısrarını ima ederek. Sonra, "Siz... iyi misiniz?" diye sordum.

Gözlerini aynı uyuşukla kapatıp açtı ve söylediklerimi geç duyuyormuş gibi tek kaşını kaldırıp biraz daha öne eğildi. "Çocuğun var mı?"

Neyse ki o an gözlerine bakmıyordum, parçalanmış kalbimin izini gözlerimde göremedi. Bu soru çok ağır geldiği için ellerim titredi ve o an "Yok," demek ağrıma gittiği için yalnızca başımı iki yana sallamakla yetindim. "Çocuğun yok," diye doğruladı. "Olmadığı belli. Olsaydı iyi misin diye sormazdın, iyi olmadığımı bilirdin."

Böyle bilip bilmeden konuşmasına çok öfkelendiğimden ötürü bir sonraki yaptığım şey ona doğru bakıp sinirden titreyen dudaklarımı parçalarcasına ısırmak oldu. Alakasız bir şekilde, sırf sinirimi ondan çıkarmak için, "Bana sen deyip durma, siz diye hitap et," dedim.

"Bağırma," diyerek başının sol tarafını tuttu ve gözlerini sımsıkı yumup açarken, "Nerelisin SEN?" diye ekledi, inadına yapar gibi.

"İtalyanım," dedim daha alçak bir ses tonuyla. Onunla bir daha göz göze gelince, bakışlarının yüzümde dolaştığını gördüm. Bana ilk kez bakıyordu. Belki de yüzümden gerçekten İtalyan olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. "Her neyse... Kızınızdan haber var mı?"

Deren elini muhtemelen ağrıdan zonklayan şakağından çekti ve arabadan uzaklaşıp, "Hayır," dedi boğuk bir sesle. Gözlerini sol taraftaki parka çevirip ellerini kumaş pantolonunun ceplerine soktu. "Fakat hayatta, biliyorum, hissediyorum."

Onu hayatta tutmaya devam edeceğim, sana verene kadar.

Keşke bunu ona da söyleyip muhtemelen o an alev alev yanan kalbini serinletebilseydim... Yapardım, fakat o zaman kızımın katilini kimse benim için aramazdı.

Kısık bir sesle, "Eminim yaşıyor," dedim.

Gözlerini tekrar bana çevirip şöyle bir baktıktan sonra arabamın tavanına sertçe vurdu. "Hadi in, şu parka bir daha bak. Arabayı tam nerede gördüğünü söyle, illaki bir şeyler hatırlarsın."

İnsanların davranış şekillerine bakarak onların nasıl bir karakteri olduğunu anlayabilirdim. Deren'i ilk gördüğümden beri onun çok baskın, sabırsız, otoriter bir tarafı olduğunu sezmiştim. Bu yüzden davranışları

beni şaşırtmıyordu. Arabamın kapısını açıp indim ve anahtarımı avcumda tutarak onun arkasından kaldırıma yürüdüm. Aramızda birkaç metre mesafe vardı. Dağınık saçlarını savurarak başını çevirip kara gözlerle dik dik baktı. "Araba tam neredeydi?"

"Ben... O sırada caddenin karşısındaydım," dedim, caddenin karşısını göstererek. "Sokağa yeni giriyordum. Tam olarak nerede olduğunu hatırlayamıyorum."

Göz ucuyla caddenin karşısına, olduğumu hayal ettiğimiz yere baktı ve ardından bakışlarını kaldırıma yönelrti. Park hemen hemen üç metre solumuzdaydı, araba da mantıken o an olduğumuz yerde durmuş olabilirdi. "Markasını da mı hatırlamıyorsun arabanın?"

"Hayır... Yalnızca siyah ve şık olduğunu hatırlıyorum."

Hızlı hızlı kafasını salladıktan sonra çenesini sıvazlayıp kaldırımdan indi. "Uzaktan gördün, ama belki hatırlıyorsundur," dedi. "Kızımın üstünde ne vardı?"

Bir an için bunun tuzak bir soru olup olmadığını düşündüm. O gün kızının üstünde ne olduğunu kendisi biliyor muydu, acaba? Gözlerimi kısıp Nil'in pembe montuna odaklandım. "Sadece kabarık montunu gördüğümü hatırlıyorum... Adamın kucağında olduğu için kıyafetin tümünü pek fazla göremedim. Pembe ya da kırmızı bir monttu."

"Siktir..." Alçak bir sesle küfrettikten sonra benden uzaklaştı ve parka doğru yürüyüp sırtını bir ağaca yasladı. Parkın etrafında polis şeridi vardı, olay mahalli olduğu için kapatılmıştı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdikten sonra bu kez iki eliyle birden kendine gelmeye çabalıyormuş gibi yüzünü sıvazladı. Omuzları hiddetle titriyorken, nefesi soğuk havada buğu oluşturuyordu. Deren, "Kırmızı değil, pembe. O montu Nil'e ben aldım. Geçen sene, üçüncü yaş gününde," dedi. Demek Nil üç yaşından da büyüktü. "Hatta... Kaybolacağına hiç ihtimal vermedim, ama kaybolursa diye montunun iç cebine telefon numaramı yazıp koymuştum. Ona defalarca... O numaradan beni arayabileceğini, kaybolduğunda o numarayı ortaya çıkarması gerektiğini söylemiştim. Kızıma bunu tembih ettim, defalarca... O numaranın iyi birisinin eline geçmesi lazım, Nil'in bunu hatırlaması lazım."

Nil o kadar akıllı bir kızdı ki, babasının dediklerini hatırlayıp numarayı vermişti zaten. "Kızınız... Kaç yaşında?"

Benden ziyade kendisiyle konuşuyormuş gibi bu soruyu sormama şaşırıp omzunun üstünden bana baktı. Bir eli hâlâ kumaş pantolonun

cebindeyken, diğeri yanındaydı. Elini cebinden bir paket sigarayla beraber çıkarıp tekrar bana doğru yürürken, "Dört yaşına girmek üzere," dedi. Daha önce ambalajını görmediğim o paketten ince bir sigara alıp dudaklarına koyduktan sonra paketi bana uzattı. "Kullanmıyorum," dedim geri çevirerek. Paketi cebine geri koyarken bu kez çakmağı çıkardı. "Plakayı hâlâ hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Ne yazık ki."

"Bu yaşananlar şaka gibi, sanki birisi benimle alay ediyor." Sigarasını yakıp içmeye başlarken gözlerini kaldırımın gri taşlarında dolaştırdı. "Sen de mesela, bir anda nasıl ortaya çıktın?"

Sakince omuzlarımı silktim. "Normalde Türk kanallarını pek izlemem. Habere tesadüfen denk geldim ve sonra arkadaşıma söyledim, bana polise gitmemi söyledi."

Başını kaldırınca göz göze geldik. Serinkanlılığımı takdir ederek ellerimi, üşüdüğünü yeni yeni anladığım kollarıma doladım. Deren sigarasını dudaklarından hızla çekip bana doğru yaklaştı, alkol ve sigara kokan nefesi yüzüme çarptı. "Nezarethaneden kolayca çıkmanıza sevindim," dedim, konuyu değiştirmek için.

"Bir milletvekilinin yakın korumasıyım. Toleranslara sahibim." Deren sigaranın külünü silkerken bir daha sol şakağını tutup birkaç kez sertçe öksürdü. Sigarasını tekrar dudaklarına götürürken, açık yarasını gördüm.

"Dün aradığım kişi milletvekili miydi?"

Deren başını sertçe sallayarak beni onayladı. "Evet, o adam yardımcı oldu çıkmama. Bana yardım etmeye de devam edecek. Kızımı kaçırdığını söylediğin adamı çok yakında bulacağım." Sigara kokusundan rahatsız olup geriye doğru bir adım attım ve dalgın dalgın etrafıma bakıp başımı salladım. "Eğer kızım... Nil... Senin sayende bulunursa... Sana bir can borçlu olacağım ve ne şekilde istersen bu can borcunu ödeyeceğim."

Haksız ve suçlu bir durumda olduğum için konunun benim etrafımda dönmesini istemedim. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek başımı, *Önemi yok*, dercesine iki yana salladım ve ardından, "Arabama kadar gelir misiniz?" diye sordum kısa bir süreliğine göz ucuyla onun kara gözlerine bakarak. "Hemşireyim ben, arabamda ilkyardım çantam var. Size ağrıkesici verebilirim."

"Hemşiresin, demek." Sigarasının yarısını fırlatıp attı ve burnunun kemerini sıkıp yanıma geldi. "Ağrıkesiciye ihtiyacım olduğunu nereden çıkardın?"

"Dakikada bir başınızı tutup duruyorsunuz, herhalde ağrıyor." Açıklamayı kısa kesip arabama giderken, bir arabanın sokağa girdiğini gördüm. Sabahın çok erken bir saatiydi, sessizlikteki bu gürültü bir çığlık gibi ürküttü beni. Kahretsin, eskiden ne kadar ürkek ne kadar tedirgin birisiydim. Son günlerde duygularımı, tepkilerimi ayarlayamıyordum. Arabamın bagajını açtım ve kızım için hazırladığım ilkyardım çantasını çektim. İçini açıp bir ağrıkesici aldıktan sonra arkamı döner dönmez Deren'i hemen arkamda bulunca, "Siktir," diyerek yerimden sıçradım.

Ben başımı çevirip arabamın bagajına bir göz attıktan sonra dikkatimi elimdeki ağrıkesiciye verirken Deren, "Küfürbazız," dedi. Elini uzatıp ağrıkesiciyi alırken, ilaç ambalajının keskin kenarı parmak boğumumu çizdi ve elim ani bir refleksle titredi. Ben elimi hızla kendime çekip avcumu sıkarken, Deren göz ucuyla elime baktıysa da bir şey demedi. Birkaç tanesi kullanılmış ilaç ambalajını incelerken, "Suyun da var mı bari?" diye sordu.

"Yok." Başının bir daha zonkladığını, gözbebekleri küçülünce anladım. "Buraya kadar nasıl hayatta kalarak geldiniz?" diye sordum istemsizce. "Arabanızda su var mı?"

"Lüzumu yok." Ambalajından çıkardığı küçük yuvarlak hapı dilinin ucuna koyup su olmadan yutarak ilaç ambalajını bana uzattı. Onun eline değmeden ambalajı aldım ve arkamı dönüp ilacı çantanın içine koydum. Bu kez gözüme çantadaki merhem çarptı, yara ve yanık ilacıydı. Bir çırpıda onu da aldım ve arkama dönüp onun yüzüne bakmadan, "Elleriniz için iyi gelir," diyerek ona uzattım. Ellerini hafifçe yukarı kaldırdı, parmakları düz duruyor ama seğiriyordu. "Ellerimin bir şeyi yok," dedi. Muhtemelen bu kendisine söylediği ilk yalan da değildi. Sol elimi uzatarak onun elinin yanına götürdüm ve "Bakın," dedim. "Bir şeyi olmayan el böyle görünür, sizin elleriniz ise yara içinde." Soğukta kemikli kısımları kızarmış, zayıflamış elimi tekrar yanıma indirip pantolonuma sürttüm. "Kendinize zarar vererek sadece vakit kaybedersiniz, erken yorulursunuz. Kızınızı bulmak için kendinize iyi bakmanız gerekir."

"Neredeyse adımı unutacak raddeye geldim, kendime nasıl iyi bakayım, Karmen," dedi Deren, ama elimdeki merhemi almayı da ihmal etmedi. Evet, böylesi daha iyiydi, daha dürüstçeydi... Hem de bana kıyasla epey dürüstçe.

Kalbimdeki o derin boşluktan gelen serinlik, tenime çarpan serinlikle birleşip hem kalbimi hem vücudumu üşütüyordu. Buna rağmen örtün-

me, sıcak hissetme isteği duymadım. Bu isteksizliğim, Deren'in kendine iyi bakma konusundaki isteksizliğine benziyordu. Bunun için uğraşmak dahi istemiyordu; tek düşünebildiği kızıydı, tek amacı onu kurtarmaktı. "Adımı hatırlıyorsunuz," dedim, kendi adını unutmaktan bahsettiği için. Dudaklarımı yaladım ve tekrar üşüyene kadar sıcak kaldılar.

Deren bakışlarını benden çekip elindeki merheme yönelterek, "İsmin akılda kalıcı işte," dedi. Havanın serinliğinden dudakları beyazlaşmıştı. Bakışlarımı kaçırdım. "Doğrudur," dedim ve arkamı dönüp bagajın kapısını kapatırken yüzüme sert bir rüzgâr çarptı. Saçlarımın arkaya uçuşup birbirine dolandığını hissederek elimi arkama attım ve önüme dönünce, onun bana bu kez daha dikkatli baktığını fark ettim. Gözlerinin kenarları kuşkuyla kısılmıştı. "Başka bir şey var mı?" diye sordum. Soğukkanlılığım da yavaş yavaş çatırdamaya başlıyordu. *Lütfen artık beni serbest bırak. Tadımı kaçırıyorsun.*

"Var." Merhemi sıkarak yumruk yaptığı elleriyle bana yaklaşınca, ben de geri geri gitmeye başladım ve kalçam arabama yaslandığında Deren daha fazla geri gitmememem için bir elini arkama, arabamın tavanına yasladı. Elinin o hareketine karşılık ona ters bir bakış attığımda, Deren başını öne eğip sol omzuma yaklaştırdı. Bu gereksiz yakınlığa kaşlarımı çatarak tepki verdim. Ona bakmak için gözlerimi o kadar yukarıya kaldırdım ki kirpiklerim kaşlarıma değiyormuş gibi geldi. Sen buz gibi olsan da içinde bir alev yanar ya hani... İşte onu hatırlatan gözleriyle bakıp alçak sesle tısladı. "Sen... Neden kızım gibi kokuyorsun?"

4
BOĞULURSUN, ÇIRPINMAZSIN

Deren bana o cümleyi kurduğunda, kelimeleri son derece yalın ve net olmasına rağmen, neredeyse soruyu yanlış anladığımı düşünecektim. Adam, yaklaşımlarında her türlü kuşkuyu ve öfkeyi gizlediği için, attığım her adıma ve seçeceğim kelimelere dikkat etmeliydim. Bu yüzden onun göğsüne baktığım o anlarda doğru cevabı hızlı bir şekilde vermek için çok kısa bir sürem olduğunu fark ettim. "Koku mu? Ne kokusu?"

Deren başını yana eğip nasıl açıklayacağını tartıyormuş gibi kafama doğru baktı. "Üzerinde bir koku var, kızım da hep böyle kokar," dedi.

Başımı sola doğru eğip saçlarımın uçlarını kokladığımda göğsümdeki serinkanlı panik hissi yatışmaya başladı. "Şampuandan geliyor bu koku. Bebek şampuanı kullanıyorum ben, muhtemelen kızın da tüm diğer çocuklar gibi o bebek şampuanını kullanıyordur..." Saçımı bıraktım, rüzgârda uçup yanağıma değdiğinde Deren'in gözlerine baktım. "Bu şampuanı bilmiyor musun?"

Deren tek kaşını kaldırdı. "Ne şampuanıymış? Ne diyorsun?"

"Dalin," dedim. "Hatta bir reklamı var, bebekler 'Dalin'le bıcı bıcı yaparız,' diyor."

Yüz kaslarının sanki kaygılarını unutmuşçasına bir anlığına yumuşadığını gördüm. Dudaklarını birbirine bastırıp genzini temizlerken, gözlerini bir daha yüzümde dolaştırıp geriye çekildi. Kolunu da önümden çektiğinde, kesik kesik verdiğim nefesi dudaklarımdan tek seferde serbest bırakıp kirpiklerimin altından bir bakış attım. O da bana kısacık bir bakış atıp gözlerini çekti ve ellerini kumaş pantolonunun ceplerine sokarak, "Evet, o kokuyu benzetmiş olmalıyım," dedi.

Yeterince tatmin edici olduğumu kanıtlayan bu cümleden sonra rahatladım. Deren çok kuşkulu bir adam olduğundan ötürü bu rahatlamayı bile coşkuyla yaşayamadan arabamın etrafını dolanmaya başladım. "Şimdi başka bir şey var mı?"

"Sanmıyorum," dedi.

"Ama benim var." Arabanın kapısını açıp bir an için duraksadıktan sonra arabanın tavanının üzerinden ona baktım. "Hayatım boyunca insanlar bana yaklaşırken veya bir şey söylerken iki kez düşündüler. Sana da böyle yapmanı tavsiye ederim."

Deren'in o tek kaşı tekrardan havaya kalktı ve arabama daha da yaklaşıp elini üzerine koydu. "Seni bu kadar önemli kılan ne?"

"Az önce sana, bana bir şey söylerken iki kez düşünmeni söylemedim mi?" diye sordum. Düşüncelerim zaman zaman yargılanmaya açık olmuştu, ama herkes tarafından değil tabii. Durumlar ele alındığında, Deren'in karşısında beni haklı çıkaran pek bir şey yoktu. Fakat henüz bu konuda anlaşamayacağımız, onun daha da çatılan kaşlarından belliydi. Tam elini arabadan çekip bir şey diyordu ki telefonu çalmaya başladı ve belli ki kişiliğinden pek hoşlanmadığı benden gözlerini ayırarak telefonunu çıkardı.

Deren bir şey söylemeden hattaki kişiyi dinlemeye başladığında, orada daha fazla kalmamın gereksizliğini fark edip kapıyı ardına kadar açtım. Ben tam arabaya binmek üzereyken Deren'in elini kaldırdığını gördüm. Beni durdurmasının sebebini duymak için bekledim ve o telefonu, "Hemen geliyorum," diyerek kapattığında, "N'oldu?" diye sordum.

"Çizilen robot resme benzeyen birisini bulmuşlar, emniyet aradı, birazdan seni de arar."

Telefonum çalınca pantolonumun ceplerini yokladım ve telefonu bulup açtım. Bir polis memuru hemen konuşmaya başlayarak önceki gün verdiğim tanıklık ifadesiyle ilgili bir şüphelinin gözaltında olduğunu, gidip şüpheliyi teşhis etmem gerektiğini söyledi. "Hı-hı..." dedikten sonra kapattığım telefonu elimde sıkarken, Deren'in arabamın sağ ön kapısını açtığını gördüm. Ben daha bir şey diyemeden o koltuğa yerleşip ayakta dikilen bana, "Vakit kaybediyoruz," dedi.

Arabaya binip kontağı çevirirken, "Kendi arabana neden binmiyorsun?" diye sordum. Bana gözlerini kırpıştırarak bakınca, aklının karmaşayla gölgelendiğini düşündüm. Ön camdan dışarıya, kendi arabasına bakıp, "Ben... Bir an unuttum arabamı," dedi ve kapıyı tekrar açtı. "Kusura kalma."

Çok berbat göründüğü için ona olan tavrımı değiştirdim ve gitmesine engel olurken, "Sorun değil," demekte karar kıldım. "Aynı yere gidiyoruz zaten."

Kapı hâlâ açıkken dönüp yüzüme baktı, yumuşak bir şekilde yutkunup kapıyı kapattı. Deren geriye doğru yaslanıp kafasını deri koltuğa dayadığında önüme dönerek marşa basıp park yerimden çıktım. Direksiyonu sol elimle çevirip arabayı kendi etrafında döndürürken aynaları kontrol etmek aklıma gelmedi. Neyse ki herhangi bir şeye çarpmadım, sokaktan çıkarken göz ucuyla yanımda oturan adama baktım.

Kaskatı duran geniş omuzları koltuğu kaplamıştı. Boyu benden uzundu, dolayısıyla başı tavana daha yakındı. Bir bacağı düzensiz bir şekilde titriyordu, stres yüzünden olmalıydı. Sık nefes alıp verdiği için arabanın içinde sürekli nefes sesi duymaya başladım ve yumruk yaptığı eline bakarken, yüreğinin katılığını apaçık, en şeffaf haliyle gördüm.

Belki normal hayatında böyle değildi, ama belli ki kızı şimdi kayıpken yüreği katılaşmıştı. Telefon konuşmamı düşünerek dikiz aynalarını kontrol ettim. Direkt o organ kaçakçılığı liderini bulduklarını sanmıyordum, bunu çok isterdim, fakat onun bu kadar çabuk bulunacağına ihtimal vermiyordum. Belli ki ona benzeyen başka bir adamı görmem için çağırmışlardı. Gerçekleri düşününce, ortada Nil'i kaçıran bir adam olmadığı için bu da imkânsızdı, ama oyunun kurallarını yerine getirmem gerekiyordu.

İl emniyetine geldiğimizde ağzını açmayan Deren, başını mekanik bir hareketle kaldırıp polis arabalarına baktı. Arabamı uygun bir yere park edip anahtarımı aldım ve kapımı açarken Deren, "Bir siz eksiktiniz, Allah'ın belaları," dedi. Tahammülsüzlükten baygınlık geçirecek gibi görünüyordu.

Bakışlarını takip ettiğimde, ileride emniyet binasına doğru yürüyen üç kişi gördüm. Deren de arabadan inip kapıyı çarparak kapattı ve hava soğuk olmasına rağmen üzerindeki ceketi çıkararak süratle yürümeye başladı. O üç kişi; Nalan, Derya ve Edip Akşın'dı. Nalan kabarık, sapsarı saçlarıyla direkt göze çarpıyordu. Paltosuna rağmen, omuzlarının biçiminden fiziğinin güzelliği belli oluyordu. Kocası Derya bu güzelliğin farkındaymış gibi bir sahiplenmeyle onun elini tutmuşken, Edip Akşın da Nalan'ın diğer yanında bir şeyler konuşuyordu.

Deren çok hızlı yürüdüğü için kısa sürede onlarla mesafesini kapatıp önlerine geçti ve böylece onu fark eden grup durarak arkasından baktı. Oraya beraber geldiğimiz için doğal olarak ben de Deren'in arkasından gidiyordum ve yanlarından geçerken onlarla göz göze geldim. Edip Akşın bana o üstten bakışını atarken, Derya yara bere içinde kalmış berbat haldeki yüzüne rağmen dudaklarını büküp bir önümden giden Deren'e

bir de bana bakarak sanki hoşuna giden bir şey görmüş gibi güldü. Nalan'sa Deren'in tam arkasından gelmeme şaşırarak kaşlarını çattı.

"Siz..." Nalan yürümeye devam ederek yanımdan geçerken beni süzdü. "Sizi de aradılar sanırım."

"Evet," dedim kısa kesip. O sabah daha fazla lüzumsuz konuşmaya ihtiyacım yoktu.

Dördümüz de istemsizce asansöre yöneldik, ben onlardan yalnızca birkaç adım daha öndeydim. Emniyet müdürünün odasına çıkmam gerektiğini düşündüm, çünkü aile direkt ahbapları olduğu için onunla irtibat kuruyordu. Asansörlere yönelince bir tanesinin kapısının kapanmak üzere olduğunu gördüm. Ona yetişmek için hızlanırken, Deren'in elini havada sallayarak asansörün kapılarının kapanmasını engellediğini fark ettim. Onunla göz göze gelerek asansöre bindim, Deren bana yer açmak için geriye giderken, elini indirip gideceğimiz katın düğmesine sertçe bastı. Kapılar kapanmadan önce, Deren'in hemen arkamdan gelenleri de bekleyeceğini sanmıştım, fakat buna zahmet etmemişti. Benim için asansörü beklettiği için ona, "Mersi," dedim.

Deren bana şöyle bir baktı. "Ne için?"

"Asansörü beklettin," dedim açıklamak zorunda kalmaktan hoşlanmayarak.

"Farkında değildim," diye karşılık verdi.

Ben ona bunun farkında olduğunu söyleyemeden asansör durunca, inip direkt müdürün odasına yürüdü. Beynim kısa meşguliyetlerden uzaklaşıp ciddiyete sımsıkı sarıldı ve Deren'in arkasından müdürün odasına girerken, bu ciddiyeti âdeta bir takım elbise gibi üzerimde taşıdığımı hissettim. Deren ne oturmaya ne de müdürle el sıkışmaya zahmet etmeden, "Adam nerede?" diye sorunca, müdür koltuğundan kalkıp Deren'in karşısına kadar geçti. "Sorgu odasında, ifadesi alınıyor."

Deren, "Ne duruyoruz o zaman burada?" diyerek arkasını döndü ve yanımdan geçerken, müdür benim de odada olduğumu fark ederek, "Gelmişsiniz. Direkt inelim, siz adamı görün, belki teşhis edersiniz," dedi.

Biz koridorda ilerlerken arkamızdan gelen topuk sesleri giderek yaklaştı. Deren'i ve beni pek alakadar etmeyen bu sesler müdürün dönüp arkasına, Edip Akşın ve arkasından gelen Nalan'la Derya'ya baktı. Müdür ile Edip Akşın el sıkışırken, Nalan'la ben kısa bir anlığına göz göze geldik, sonra bakışlarını benim önümden yürüyen eski kocasına çevirdi. Derya onun elini sıkarak kaşlarını çattı.

Nalan Deren'e bakıp solgun yüzüne düşen saçlarını yana çekerken, merdivenden bir alt kata inmeye başladık. Edip Akşın katı bir ses tonuyla müdüre, "Dilerim suçlu bu adamdır," dedi. "Torunumu düşünmeden bir saatim bile geçmiyor, Müdür. Yavrucağımı çok merak ediyorum, dilerim suçlu bu adamdır da torunuma bir an önce kavuşurum."

"Hanımefendi suçluyu teşhis ederse ne şahane olur," dedi müdür.

Alt kattaki koridordan sol tarafa döndük ve müdür bizi bir odaya yönlendirdi. Hepsinin içinde en fazla konuştuğum kişi olduğu için doğal olarak Deren'in yanında durdum. Müdür önce çevresini merakla saran ahbaplarına bakıp sonra bana dönünce, diğerleri de bana döndü. "İçeri önce hanımefendi girsin," dedi müdür. "O suçluyu teşhis ederse, sonrasında siz de görürsünüz. Hanımefendi suçlunun bu adam olmadığını söylerse, o zaman dava zaten sizi alakadar etmez." Müdür önünde durduğumuz kapıyı açarak bana, "Buyurun," dedi.

Böyle bir durumdaki herhangi bir insanın olabileceği kadar tedirgin görünerek kapıdan girerken Deren'in, "Karmen," diye seslendiğini duyup ona döndüm. İçinde yaşadığı duygular gözlerinden okunuyordu ve görünüşe bakılırsa o odadan içeriye girmeden önce vicdanıma suç duyurusunda bulunan tek kişi o olacaktı. "Hatırlamaya çalış, adama iyice bak. emin olmadan odadan çıkma."

Yalnız benim bildiğim bir buhranla, "Peki," deyip içeriye girdim.

Emniyet müdürü kapıyı kapatarak arkamdan gelince kendimi ikiye bölünmüş loş bir odanın içinde buldum. Odayı ikiye bölen camın arkasında bir sorgu odası vardı ve bulunduğum taraf da birkaç polisin olduğu gözlem yeriydi. Aradaki cama yaklaşırken, "Bu suçluyu bir saat kadar önce yakaladık," dedi müdür. O da benimle birlikte camın arkasına bakmaya başladı. "Bir arabayla okulun önüne yanaştılar, bir erkek çocuğunu kaçırmaya çalıştılar. Devriye gezen polisler durumu fark edince suçlu kaçmaya çalıştı, birkaç dakika sonra yakalandı."

"Çocuk iyi mi?" diye sordum.

"Evet, ailesine ulaştırıldı, güvende. Okulun etrafında da memurlarımız tetikte." İşaretparmağıyla camın arkasındaki dört köşeli masada oturan uzun saçlı, orta yaşlı suçluyu gösterdi. "Sizin bahsettiğiniz adamın ilk etapta aranan organ kaçakçısı lideri olduğunu düşündük. Fakat ona benzeyen bir başka kişi de olabilir, bu adam gibi. İyi bakın, Nil'i kaçıran bu adam mıydı?"

Altdudağımı ısırıklarla hırpalarken sorgusu alınan adama bir iki dakika boyunca baktım. Organ kaçakçısına çok fazla benzemiyordu, ama

ikisinin de uzun saçları olduğu için bu davada da şüpheli olabileceği düşünülmüştü. "Hayır, Müdür, bu adam değil..."

Bir hareketlilik lafımı böldü. Müdürle beraber tekrar sorgu odasına baktığımızda kapıdan içeriye Deren'in girdiğini gördük. Deren bir hışımla içeriye dalıp masada sorgusu alınan suçluya yöneldi ve adama bağırmaya başlarken, polis memuru müdahale etti. Deren'i dışarıya çıkarmak için onunla yakın temas kurdu, fakat Deren o adam kızını kaçıran bir şüpheli konumunda olduğu için saldırmaya başladı. Emniyet müdürü bana, "Bu adam işimizi çok zorlaştıracak," dedikten sonra yanındaki polise dönerek sorgu odasına girmesi talimatını verdi.

İçerinin mikrofonu kapalı olduğu için ne konuşulduğunu duyamıyordum, ama Deren'in yüzüne dikkatle baktığımda şüpheliye hiddetle bağırdığından emin oldum. İki memur Deren'le odanın köşesine sinmiş olan şüphelinin arasına girip Deren'in başvuracağı şiddeti önlemeye çalıştı. Bu durumu onaylamayarak başımı iki yana salladım. Belki normal şartlarda Deren iki-üç erkekle bu kadar kolay baş edemezdi, ama insanın canı çok yandığında bazı güdüleri kendisinin bile kontrol edemediği bir şekilde harekete geçiyordu. Bu yüzden memurlar Deren'i dışarı çıkaramayınca, sorgu odasının köşesine sinen şüpheli koşarak çıktı.

Müdür bana, "Suçlunun bu adam olmadığına emin misiniz?" diye sordu.

"Eminim."

"Çıkalım," dedi müdür ve bana öncelik verdiğinde açık kapıdan dışarıya çıktım. Aynı anda yandaki kapıdan da polislerle beraber Deren çıkıyordu. Başını sağa sola çevirip koridorda şüpheliyi ararken, memurlardan biri belinden kelepçesini çıkardı ama müdür onu durdurarak Deren'e yaklaştı. "Artık sakinleşmeniz gerekiyor. Hanımefendi şahsı gördü, o gün gördüğü adam olmadığını söylüyor. Yahu siz bir anda sorgu odasına girerek ne yapmaya çalışıyorsunuz? İşleri çok zorlaştırıyorsunuz."

Edip Akşın, "O öyle bir adam işte," dedi, tükürür gibi.

"Baba, öyle deme," diyerek araya girdi Nalan.

Deren, müdürün arkasında duran bana doğru sanki benden bir onay bekliyormuş gibi baktığında gözlerimi kapatıp açarak müdürün sözlerini onayladığımı belirttim. Deren omuzlarını düşürüp dirseğini memurun kolundan çekti ve arkasını dönüp koridorun sonuna doğru yürümeye başladı. Polis memuru müdüre dönerek, "Müdürüm, müdahale edelim mi?" diye sordu. O sırada Edip Akşın'ın yanına yürüyen müdür, "Siz suçluyla ilgilenin," dedikten sonra memurlar gözden kayboldu.

"Umutlanmıştık," dediğini işittim Edip Akşın'ın. Onun müdürle sert bir şekilde konuşmasına göz ucuyla bakarken, Nalan'ın kabarık sarı saçları bakış açıma girdi. Eşi Derya'yı ardında bırakarak bana yaklaşınca, gözlerine bakmaktan bizzat kaçındım. Karşımda durarak, "Sağ olun, buraya kadar geldiniz," dedi. Bembeyaz ellerini önünde bağlayıp iç çekti. "Keşke bir sonuç çıkmış olsaydı."

Sohbeti kısa kesmek için, "Keşke," demekle yetindim, çünkü kelimeler ruhla bağlantılıdır. Kelimeler, duygusal boşluklarda insanları birbirine yakınlaştırır. Bense onunla yakınlaşmak istemiyordum.

Sohbeti kısa kestiğimin kendisi de farkında oldu ve diyecek başka şey bulamadığı için arkasını döndü. İlk bakışta ne kadar pahalı olduğu anlaşılan botlarıyla henüz iki adım gitmişti ki duraksayıp omzunun üzerinden bana baktı. "Biraz önce... Deren'le beraber mi geldiniz?"

Bu detayı soru soracak kadar önemsemesi, beni bir takım düşüncelere sevk etti. "Evet."

Başını salladı. Eşinin yanına gidince, Derya derhal onun belini tuttu ve Nalan da ona bir şeyler söyledi. Fısıltılar Derya'yı germiş olmalıydı, yaralı haline rağmen bunu yüzünden okuyabiliyordum. Derya başını sertçe sallayarak eşinin söylediklerine onay verdi. Nalan ona buruk bir gülümsemeyle bakıp koridorun sonuna, Deren'e doğru gitmeye başladı. Deren koridorun en ucundaydı, öfkeyle dolanıyor ve ensesiyle yüzünü sıvazlıyordu. Nalan yaklaştığında başını kaldırıp ona baktı, fakat Deren onun yanından süratle geçip gidiyordu ki Nalan onu kolundan tutarak durdurdu. Deren kolunu çekip onun elinden kurtardıktan sonra yüzüne bakarak asabiyetle bir şeyler dedi, ama Nalan çok kırgın ve bitkin bir ifadeyle çoktan konuşmaya başlamıştı bile.

Yanımda bir hareketlilik fark edince göz ucuyla baktım. Derya yanıma gelip önümde durdu, ben de bana yaklaşma sebebine ilgisiz kalmak istedim. Fakat o bu ilgisizliğime aldırış etmeyerek, "Deren'le çok kısa zamanda bir samimiyet kurmuşsunuz," dediğinde, "Yaa, öyle mi olmuş?" diye sordum düz bir şekilde.

Derya benim gibi duvara yaslanıp bir elini kumaş pantolonun cebine soktu. "Biz hiç doğru dürüst tanışamadık, ben Nil'in üvey babasıyım."

"Bunu anlamıştım, zaten."

"Fakat siz Nil'in öz babasıyla irtibattasınız, sanırım," dedi iğneleyici kelime seçimleriyle. "Buraya onunla mı geldiniz?"

"Sohbet havamda değilim," diyerek soğuk bir tavırla onu geçiştirdim.

Derya'nın yüzüme dikkatle baktığını hissediyordum. Benden duymaktan hoşlanacağı şey neydi, henüz bilemiyordum, en iyisi muhatap olmamaktı. Fakat o bana katılmıyor olmalıydı ki, "Çok iyi bir şey yapıyorsunuz," dedi, sesinde sahte bir tatlılık vardı. "Belki sayenizde Nil'in hayatı kurtulacak."

Nil'den hiç hoşlanmadığını biliyordum, ama bunu bildiğimi saklamak zorunda olduğum için kelimelerimi doğru seçmeliydim. "Üvey kızınızı çok mu seviyorsunuz?"

"Hayır."

Bu kadar net bir cevap yerine yalandan bir avutulma beklediğim için beni şaşırtmayı başarmıştı. "Ben ifademi verirken sanki onu seviyormuş gibi davranıyordunuz," dedim.

Derya'nın bakışları koridorun sonuna kilitlediğinde, onun Nalan'la Deren'i göz hapsinde tuttuğunu anladım. Onları karşı karşıya gördüğü an bakışlarındaki kaygısızlık nefrete dönüştü ve bir an neredeyse koşup Nalan'ı Deren'den alacakmış gibi hissettim. Derya, "O kız, Nil... Deren ile Nalan'ı ölene kadar birbirine bağladı. Üçünden birisi ölene kadar... Nil'i hiçbir zaman sevmedim, sürekli Deren ile Nalan'ın bir araya gelmesini sağladığı için onu hiç sevmedim."

"Fakat Nil'i seviyormuş gibi yaparak karınızı kandırıyorsunuz."

"Çünkü Nalan'ı her şeyden çok seviyorum," diyerek bana dönünce benim gözlerimin de Deren ile Nalan'da olduğunu fark ettim. Nalan Deren ile yumuşak bir şekilde ve ağlayarak konuşuyordu, Deren de çenesini sıkarak, ağzını açmadan onu dinliyordu. "Karımın olmadığı bir dünya düşünemiyorum."

"Bana söylediklerinizi gidip karınıza söylememden korkmuyor musunuz?"

Derya bana dönünce yine o sahte eğlenceli ifadesini takındı. "Hayır," dedi yalın bir şekilde. "Korkmuyorum. Hepimizin sırları vardır, belki ben de sizin hakkınızda bir şeyler biliyorumdur."

Benim hakkımda gerçekten bir şeyler biliyor olabilirdi. Fakat bunları bana birer tehdit unsuru olarak kullanmaması için o dakika önlemimi almayı düşünüp, "Yoksa biliyor musunuz?" diye sordum. "Yani babamın bir *gangster* olduğunu?"

Belli ki vermemi beklediği cevap bu değildi, o yüzden şaşkınlık içerisinde, "Ne?" dedikten sonra öyle bir güldü ki, gülmekten ölmesini diledim. Onun bu yersiz kahkahalarından rahatsız olarak etrafıma bakınınca,

Deren'in bize kısa bir bakış attığını gördüm. "Baban bir *gangster* mi? Hımm, senin silahın falan da vardır şimdi?"

"Ben İtalyanım," dedim kısaca. "Babam mafya babasıdır. Büyük büyükbabamdan beri büyükbabam ve babamla birlikte ailemiz bu itibarı taşıyarak onların kimliklerini bize kadar aktardı. Büyük büyükbabam bir suikastçıymış ve zaman içinde zenginleşip geleneksel mafya teşkilatlanmasına kadar gitmiş. Babam, babasının izini takip etmekten çok gurur duyduğunu her defasında söyleyerek bizlerin de iyi yetişmesini istemiştir. Ailemi ve benimsedikleri değerleri ben de benimsedim. Yani evet, bir silahım var."

Yüzüme karşı bir daha öyle gülmemeyi belki de böyle öğrendi. Yutkundu, öğrendiklerinden rahatsız olmuş gibi bakışlarını etrafta dolaştırdı. "Deren büyük büyükbabana benziyor, demek."

"O ne demek?"

Bana yaklaşıp kısık bir sesle, "O bir suikastçıdır," dedi. "Tetikçidir."

Tenimde bir ürperti gezinmeye başladığında, göz ucuyla Deren'e bakıp yüzündeki vahşi ifadeyi inceledim. "O bir koruma, suikastçı olduğunu nereden çıkardın?"

"Koruma mı?" diye yineledi, söylediğimi komik bulmuş gibi ses çıkararak. "Doğru, bu onun yaptıklarının masumca ifade ediliş şekli. İyi, eyvallah, koruma diyelim." bir daha gülüp iç geçirdikten sonra gözlerime baktı. "Hiç birisini öldürdün mü?"

Konu yine benim etrafımda dönünce onu korkutmak istediğimi hatırladım. "Evet. Ve temizlediler. Bilmem anlatabildim mi?" Bir kez daha göz göze geldiğimizde kime baktığını artık daha iyi biliyordu.

"Yani düşmanım olsaydın, seni öldürmek zor olurdu, ha?"

Artık ölmemin bahsi olamazdı, ben zaten ölmüştüm. Yaşamıyorum, sadece varım. Ölülerin de var olduğu gibi.

"Hayatta, ölmekten beter şeyler vardır," dedim.

Sanki öyle şeyleri yaşayıp yaşamadığımı görmek ister gibi yüzüme baktı, sonra başını sallayıp duvardan ayrıldı. Karısına doğru yürürken, "Aşk, mesela," dedi.

Derya onların yanına gidip elini Nalan'ın beline sardığında Nalan ona döndü, gözleri endişeyle büyüdü. Yeni bir kavganın çıkmasından endişe ettiği açıktı. Deren gözlerini kısıp derin bir nefes aldıktan sonra Nalan'a hiddetle bir şey söyledi, ama uzakta oldukları için duyamadım. Derya da ona karşılık verince, Deren bu kez onun yüzüne dik dik bakarak sıktığı dişlerinin arasından bir şeyler söyledi.

Diğer taraftaki hareketlilik dikkatimi çekti. Edip Akşın'la müdür koridorun diğer ucuna doğru konuşarak yürüyordu. O an harekete geçmek için doğru zaman olduğunu düşünüp arkalarından yürümeye başladım. "Müdür, bakar mısınız?"

Seslenişimin üzerine müdür ve Edip Akşın arkalarına dönüp bana baktılar. Olayın Edip Akşın'la alakası yokmuş gibi doğrudan müdüre dönerek, "Size bir şey söylemek istiyorum," dedim.

"Evet?"

"Bu sabah emniyete gelirken takip edildiğimi fark ettim," dedim biraz kaygılı ve korkmuş görünmeye çalışarak. "Araba benim arkamdan emniyete kadar geldi. Hatta... Hemen öncesinde Deren Bey'le beraberdim, orada da araba beni takip etti, sonra emniyete geldim, yine trafik boyunca arkamdaydı..."

Emniyet Müdürü Edip Akşın'a kısa ve imalı bir bakış atarak, "Odama geçelim," dediğinde, "Ben de geleyim mi?" dedim.

"Tabii, şu mesele neymiş, bakalım..."

Asansörle iki kat yukarı çıktık. Müdürle Edip Akşın önümden yürüyorlardı. Koridorda duyduğum telsiz sesleri bana hikâyemin kötü sonunu hatırlattığı için kulaklarımı kapatma isteğiyle savaştım. Müdür odasına girdi, Edip Bey de onun arkasından içeri girip koltuğa oturdu. Bir-iki saniye kadar ayakta bekledikten sonra misafir koltuğuna oturup müdürle göz teması kurdum. "Bir şey yapabilir misiniz, Müdür Bey?"

Müdür otururken belindeki silahı çıkarıp masanın üzerine koydu. "Takip edildiğinize emin misiniz?"

"Evet, tabii. Plakayı bile aldım."

Bunun üzerine müdür bir daha Edip Akşın'a bakınca, kuşkularımdan emin oldum. "Verin madem, plakaya bakalım," dedi müdür.

Plakayı söyledim ve müdür beni dinlerken bir kez daha Edip Akşın'a bakarak kafasını salladı. Bunu görmemiş gibi davranarak, "Arabanın sahibini öğrenebilir misiniz?" diye sordum.

Müdür, "Ben araştıracağım," dedikten sonra gitmemi ima ederek kapıyı gösterdi. "Sizi durumdan haberdar ederiz."

"Fakat Müdür Bey, ya beni takip etmeye devam ederlerse ve bana zarar verirlerse?" Gözlerimi kocaman açtım. "Bunu kim yapabilir, anlamıyorum."

Edip Akşın bana hâlâ dik dik bakıyordu. Müdür, "Dediğim gibi..." dedikten sonra duraklayıp öksürdü. "Ben araştıracağım, endişeniz olmasın. Size geri dönüş sağlayacağım."

Kararsız kalmış görünerek başımı salladım ve odadan çıkmak üzere ayağa kalktım. Her ikisine de başımla selam verip arkamı döndüm ve çıktım. Kapıyı arkamdan kapattıysam da oradan hemen ayrılmadım. Kapının önünde, sanki ceketimin fermuarını çekiyormuş gibi oyalanarak içeriye kulak kabarttım. Müdürün huzursuz bir şekilde, "Edip'ciğim, ben sana daha önce ne söyledim? İfade vermek için gelen herkesi takip ettiriyorsun, bu yasal değil," dediğini duydum. "Kız fark etmiş! Bak sana demiştim... Savcılık ifadeyi inceler, kendisi karar verir buna, ifade için gelen herkesi suçlayamayız."

"Fakat öylece inanamazdık. Bir gün takip ettirdim, canım, n'olmuş?"

"Yahu adam, yasal değil diyorum, anlamıyor musun? Kızın söyledikleri Derya Bey'in verdiği saat aralığı ve anlattıklarıyla tutarlı, henüz bir şüpheli hareketi yok. Adamını çek, kız da unutup gitsin! Biz yine kıza uzaklaşmamasını söyledik zaten, gözümüz üzerinde."

Seslerini alçaltmaları yüzünden neler konuştuklarını daha fazla duyamadım. Zaten fermuarımı da çektiğim için şüphe bırakmadan ortadan kayboldum. Tahmin ettiğim gibi, önceki gün emniyetten ayrıldığımdan beri beni takip ettiren kişi, Edip Akşın'dı. Neyse ki iyi bir zamanlamayla bu soruna şimdilik çözüm bulmuştum. Şüphe okları henüz üzerimden çekilmiş olmasa da tam manasıyla bir şüpheli de değildim. Asansöre binip giriş katına indim, binadan çıkıp yürürken arkası bana dönük olan Deren'i gördüm. Sol elinde bir sigara vardı, daha önce dikkatimi çekmeyen şeyi o an fark ettim: Deren solaktı. Onunla bir daha bu kadar uzun vakit geçirmek istemiyordum. Bu yüzden yanından geçerken ona kısa bir bakış atıp, "Hoşça kal," dedikten sonra yürümeye devam ettim. Daha birkaç adım ilerlemiştim ki Deren arkamdan, "Gitmek için aceleci davranıyorsun," dedi.

Mecburen durdum. Sabah serinliğinin yanı sıra henüz kendini gösteren güneşin sıcaklığını da yanağımda hissediyordum. Başımı çevirip omzumun üstünden ona baktım. Gözkapakları titriyordu, sigarayı dudaklarına götüren kemikli parmakları da öyle. Uykusuzluğun belirtileriydi bunlar. Onu uykusuz bırakan şeyin ne olduğunu gayet iyi bilmenin gerginliği yüzünden zorlukla yutkundum. "Sizin için elimden geleni yaptım. Burada neden daha fazla kalayım?"

"Yaptın, evet, eyvallah..." Deren bana yaklaşırken ben de ellerimin parmak uçlarını birbirine bastırıp ona döndüm. Sigarasının dumanı ruh gibi bembeyaz kesilmiş yüzünü kapladı. Karşıma gelip durduğunda, "Bir

maruzatım daha olacak," dedi. "Buraya senin arabayla geldim, benim araba orada kaldı... Cüzdanım da arabamda, taksiye binemiyorum."

Onu gözlemlemeyi kesmeye çalışarak gözlerimi ayırdım. Arkamı dönüp arabama giderken, "Anladım," dedim. "Bana ihtiyacın var."

Deren'in ayak sesleri biraz sonra duyulmaya başladı. İlerleyip otoparka yöneldim, arabamın kapısını açıp şoför koltuğuna oturdum. Deren de yanımdaki koltuğa oturdu, arkasına doğru yaslanarak elini midesinin üzerine koydu. Arabayı otoparktan çıkarıp caddeye sürerken, "Bayılacaksın," diye fısıldadım.

"Ne?" diye sordu gayretle nefes alış verişinin sesi arabayı doldururken.

Sesimi bir ton yükseltip, "Uykusuz görünüyorsunuz, bayılacaksınız," dedim. Arabada onun gibi bir yabancı varken kendimi kasıyordum. "Yemek yemiyorsun, su da içmiyorsun." O an içinde bulunduğum durum düşünceli bir düşüncesizlikti galiba. "Böyle giderse bayılacaksınız."

"Nereden biliyorsun su bile içmediğimi?"

"İçemiyorsun, susadığının bile farkında olmuyor insan." Üstelik o anlardaki sabırsız bekleyiş sana cehennemdeymişsin gibi hissettiriyordu, buna rağmen su içesin bile gelmiyordu. Bu durumu fazla içselleştirmiş göründüğümü fark edince hemen lafı toparladım. "Yani bu durumda öyle olmalısınız."

"İkinci tekil şahıs ekiyle çoğul şahıs ekini karıştırıyorsun."

"Hım?" dedim anlamayarak ve başımı ona çevirdim.

O da başını bana çevirince gözlerimiz birleşti ve o bakışma anı o kadar güçlüydü ki irkilip gözlerimi kaçırdım. Baygın bakıyordu, ama arada bir öfke o bakışları canlandırıyordu, ayrıca acı da aynı etkiyi meydana getiriyordu. "Türkçen nadiren bozuluyor," deyip önüne döndü, nasıl olsa bu ilgilenmesi gereken bir şey değilmiş gibi. Nil'in bana, "Ağzın bozuk," diyerek tatlılıkla kıkırdamasını anımsadım. "Nil," dedim, o nefes alamıyormuş gibi araba camını indirirken. "Tek kardeş miydi?"

"Öyle, tek çocuğum var." Kendisi de sesinin boğuk ve pürüzlü çıktığını fark ettiğinden olsa gerek, öksürüp genzini temizledi. "Ama yirmi yıldır babalık yapıyorum."

"Yani nasıl?"

Deren, "Nasıl yani," diyerek beni düzeltti ve sonra bunu yapmaktan rahatsız olmuş gibi konuşmaya ara verdi. "Öyle işte."

Kırmızı ışıkta durunca oyalanmak için ellerimin parmak uçlarıyla oynamaya başladım. Gerginlik hiçbir duygunun yatışmasına, dinginleşip yok olmasına izin vermiyordu. Dikiz aynalarımdan arkamı bir daha

kontrol ettim, o araba artık beni takip etmiyordu. Belli ki müdür Edip Akşin'ı ikna etmişti. "Nil... Sizinle mi yaşıyor?" diye sordum.

Kızının adı geçtiğinde aynı şekilde irkilip ön camdan dışarıya baktı. "Hayır, annesiyle." Bir ara çıkarıp yeniden giydiği ceketinin cebine uzanıp sigara paketini çıkardı. Bu, son bir saat içindeki üçüncü sigaraydı. "Biz boşandığımızda Nil çok küçüktü, hâlâ çok küçük tabii... Velayeti gönüllü olarak annesine bırakmıştım."

Deren'in kızından bahsetmeyi sevdiğini düşündüm, bana bu kadar uzun bir cevap vermesinin başka bir sebebi olamazdı. "Annesiyle yaşamasına razı olsan da... Nil'in üvey baba..."

"Nil'in bir tane babası var, o da benim." Derya'nın Nil için bir baba olarak görülmesine tahammül edemediğini anladım ve insanların duygularının saygıyı hak ettiğini düşündüğümden, onu bir daha böyle anmamaya karar verdim. "Kızımla onun adını aynı cümlede kullanma."

"Ama görünen o ki aynı evde yaşıyorlarmış," derken sözlerime hiddetleneceğini düşünmüştüm, fakat o başını aniden kaldırıp bana baktığında sanki yakamdan tutup beni silkelemek istiyormuş gibi geldi. "O adamdan bu kadar hoşlanmıyorsan, neden aynı evde yaşamalarına bir şey demedin?"

"Kızım için sağlıklı olanı yapmaya çalışıyordum, zaten onun için annesine bıraktım, bunun ne kadar zor olduğunu..." Süratli bir şekilde konuşurken aniden sustu ve ona kirpiklerimin altından baktığımda, gözlerini yumarak başını iki yana salladığını gördüm. "Sana neden bunlardan bahsediyorsam."

"O adama güvenmediğin halde bunu yapmak sana zor gelmiş olmalı."

"Nil'in velayetini verdiğimde Nalan onunla evli falan değildi, biz boşandıktan sonra belli bir süre evlenemeyeceğini düşündüm zaten. Evlendiklerinde ise velayeti geri almak istedim, fakat Nalan kızımızın henüz o kadar küçükken annesine ihtiyacı olduğunu söyledi." Deren sigarasını içmeye ara verip sabahtan beri yaptığı gibi şakağını sertçe ovaladı. "Ama benim de ona ihtiyacım vardı."

Sigarasının külü ceketine düşünce irkileceğini sandım, ama farkında bile olmadı. Ben de bunun üzerine parmak ucumla araç küllüğüne vurdum, gözüne sokmak için. Uzaklara dalıp gittiğinden, bunu da fark etmedi, benim de yapabileceğim başka bir şey kalmadı.

Sonra bir anda Deren, "Arabayı durdur!" diye bağırıp bir eliyle de durmam için müdahale edip direksiyona dokununca, "Kafayı mı yediniz?" diye bağırarak arabayı sağa çektim ve hiddetle başımı kaldırıp

ona baktım, ama o gözü hiçbir şeyi görmeden kapıyı açıp dışarıya fırlayınca, arkasından bakakaldım. Sabah serinliği açık kapıdan içeriye sızarken, Deren kaldırımdaki büfeye yürüyüp gazetelikten bir gazete aldı. Dikkatli bakınca fark ettim. Her gazetenin ilk sayfasında aynı fotoğraf vardı. Nil'in bulunması için gazetelere servis edilen fotoğrafı. Karina'nın fotoğrafı ise üçüncü sayfada, bir bozuk para büyüklüğünde yer kaplamıştı.

Anılar beni zaten terk etmiyordu, bu yüzden hiçbirisi geri gelmedi; oyalanıyorlardı, uyuyorlardı, ama uyandılar. Kızımın bir değere sahip olamamasının verdiği gurur kırıklığı, onu kaybetmiş olmamın acısıyla birleşince kalbim bir orman yangınına döndü; sanki bin yıllık ağaçlar bile yanıp kül oldu. Artık o ateş seni tanıyor, sen de o ateşi.

Ateşle arama gürültü girince, boşluğa dalıp giden gözlerimi bir daha kapıdan dışarı çevirdim. Kaos ortamı oluşmuştu. Gazeteler yere saçılmıştı, arbede yaşanıyordu. Deren elinde bir gazeteyi tutmuş bakarken, büfenin sahibi gazeteyi onun elinden almaya çalışıyordu. Sanırım Deren'in gazetelere zarar vereceğini düşünüyordu. Deren elinin tersiyle adamı itince, kaldırımdan geçen birkaç kişi de yavaşlayıp neler olduğuna bakmaya başladı.

Kapımı açıp cüzdanımı da alarak dışarı çıktım, kaldırıma çıkıp büfeye yürüdüm. Etraftaki insanların arasından süzülerek Deren'e arkasından yaklaştım, kolunu tutup çekerek, "Adam polisi arayacak," dedim. Adam o sırada bana bakıp gazetesini Deren'in elinden almaya çalıştı. Deren adama, "Sen bir bıraksana!" dedikten sonra nefes nefese bana döndü. Gözleri kocaman olmuştu, bir eliyle hâlâ gazeteyi tutuyordu. "Sana n'oluyor! Bırak beni! Bir daha girerim içeriye, sana ne!"

Etraftan birkaç kişi büfenin sahibi adamla beraber Deren'den uzaklaştıklarında ortamın heyecan verici gürültüsü de dindi. Deren bir daha arkasına dönüp büfenin sahibine baktıktan sonra gözlerini yere çevirdi. İnsanların az önce çiğneyip geçtiği gazetelere baktı. Birkaç tanesi yırtılmıştı, Nil'in fotoğrafları da. Deren'in gözü bir daha döndü ve ağır bir küfürle eğilip gazeteleri toplamaya başladı. Nil'in fotoğrafının olduğu sayfaları diğer sayfalardan ayırdı. Etraftaki insanların fısıltılarını duyup şöyle bir baktım ve sonra cebimden iki yüzlük çıkardım. Deren bu kez elinde Nil'in fotoğrafının olduğu gazete sayfalarıyla beraber yerden kalkarken, "Kendine bir taksi bul," diyerek parayı ceketinin cebine koydum. "Ayrıca içeriye girersen de benden yardım bekleme." Deren elimin cebine girişini ve çıkışını dalgın dalgın izledi. Ben arkamı dönüp giderken, nefes nefese kalmış olan Deren çaresizlik içerisindeydi.

Arabama dönüp kapıları kapattım ve arkama bakmadan oradan uzaklaştım. Başka bir sokağa girdiğim an sert bir frenle durup iki elimle birden öfkeyle direksiyona vurdum. Saçımı başımı yolma raddesine gelene kadar bağırdım. Kızaran ve yorulan ellerim en nihayet dizlerime düşünce başımı kaldırıp arabanın tavanına baktım. Gözlerim hiddetlenmenin ardından gelen bir yorgunluk hâliyle kapanıp açıldı ve kalbimin hızla attığını fark ettim. Cehennemin kapıları benim için kızım kaçırıldığında açılmıştı, şimdi de günahlarım yüzünden açık kalmıştı.

Bir-iki dakikalık öfke nöbetinin ardından kontağı çevirdim. Oraya kadar boşuna gelmiştim, şimdi nereden gideceğimi bilmiyordum. Anayola çıkarken navigasyona evimin adresini yazdım, dikiz aynalarımı kontrol edip gaza bastım.

Sitenin güvelik kapısından geçtikten sonra arabayı park ettim. Asansöre binerken etrafta kimseyi görmedim. Sürekli tetikteydim, şimdilik ihtimal vermiyordum ama beni Deren de takip ettiriyor olabilirdi. Dairemin olduğu katta inip koridorda yürüdüm ve kapımı açarken evin içinden yükselen kahkahaları duydum. Bu ses, sanki bir su sesi gibi akıp geldi, suya bakıyormuşum gibi bir huzur içimi kapladı.

Evimin holünde ilerleyip salonun kapısından bakınca Nil'in neşeli çığlığını yakından duydum. Gece yüzüne Karina'nın oyuncak bir maskesini geçirmiş, onu kovalıyordu. Nil de gülerek koltukların arkasından dolaşıyordu. Koşarak kapıya yaklaştı ve beni görünce gözlerini kocaman açtı, sonra da hemen arkama geçip saklandı. "Bu beni ısırıyoy, Kaymen."

Gece yüzündeki maskeyi çıkarıp bana bakarak, "Gelmişsin," dedi. Saçlarını el yordamıyla düzeltip etrafına baktı. "Nil'i göremiyorum, nereye saklandı, biliyor musun?"

"Koltuğun arkasında gördüm galiba," dedim Gece'ye ve o koltuğa yönelirken ben de arkamı dönüp eğildim. Nil'i kucağıma aldığım gibi koridorda koştum ve birlikte kaldığımız odaya girince Nil ellerini ağzına kapatarak kıkırdadı. "Kaçtık!"

Onu beraber uyuduğumuz yatağın üzerine koyup güzel gülüşünü hayranlıkla izledim. "Evet, sen çok akıllı bir kızsın, onunla başa çıktın."

Pembe yanakları daha da kızardı, al al oldu. Bana coşkuyla, "Ece, babam gelmedi mi?" diye sordu. "Ne zaman gelecek artık! Yüz gün oldu!"

Yeniden ağlamasından çok korktuğum için konuşmanın yönünü değiştirdim. "Yüz mü? Sen yüze kadar sayabiliyor musun?"

Başını hevesle sallayıp bana biraz daha yaklaşınca çok sevindim. İki elini birden açıp, "Biy," diye saymaya başladı. "İki, üç, on, kıyk, yüz... biy-sıfıy, beş, yüz..." Bildiği bütün sayıları söyledikten sonra durup kaşlarını çattı. "Bu kaday!"

"Çok, çok tatlısın sen, Nil." Onu kendime çekip başını göğsüme bastırırken, küçük elinin kalbimin üzerine yerleştiğini gördüm. "Babanı çok mu özledin?"

Başı göğsümde aşağı yukarı hareket etti. "Hı-hı. Zaten az görüyoyum ben babamı, annem beni ona bırakıyoy, biz babamla eğleniyoyuz." Kafasını kaldırıp bana baktı. "Ama seni de sevdim."

Ağzım açık kaldı. "Beni mi?"

"Evet, diğer dadılayımdan iyisin!" Başını göğsüme yeniden koyunca bana kurduğu cümlede dakikalarımı harcadım. Beni sevdiğini söylemişti. Çocuklar, yalnızca çocukça yalanlar söyleyebilirdi; bir yetişkin yalanı söyleyemezdi. O yüzden beni sevdiğine inandım ve başımı eğip onun bebek kokusunu içime çektim. Burnuma şampuanın yanı sıra saf bir koku da geldi. Deren'in birkaç saat önce kızı gibi koktuğumu söylediğini hatırladığımda gaflete düşerek saçımı bir daha kokladım. Şampuan kokuyordu, Nil'in saçındaki kokuya benziyordu. Belki onunla uyuduğum için üzerime onun kokusu da sinmiş olabilirdi ama şampuan kokusu daha baskındı ve Deren'in ayırt ettiği koku buydu. Deren'in sesindeki çaresizliği düşündüm... Ve günün birinde bunun bana nasıl döneceğini.

"Payka gidelim mi?"

Nil'in sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. "Parka gitmeyi sever misin?"

"Hı-hı, seveyim. Ama en çok babamla gitmeyi seveyim! Sonra evde anneme de diyorum, o olmaz, olmaz, diyoy." Nil bir şeyler anlatırken heyecanlandığı için başını göğsümden kaldırıp büyümüş gözlerini bana çevirdi. "Sonra beni Derya götüyüyor ama sallamıyor! Anneme salladığını söylüyor bir de." Kaşlarını çatıp tekrar bana sarıldı. "Anneme beni sallamadığını söylüyoyum, hiç de inanmıyoy!"

Derya, Nalan'a sahip olmayı seviyordu ama Nalan'ın sahip olduğu kızı Nil'i istemiyordu. Adam her nasıl oynuyorsa, Nalan bunun farkında değildi. "Anneni sever misin, Nil?"

"Seveyim, ama en çok babamı! Biy de Utku'yu, ama en, en çok babamı!"

"Baban şimdi çok kızgın görünüyor ama seni severken kimbilir nasıldır..." Nil'i bırakıp koridora çıkınca Gece'nin banyonun kapısını

kapattığını gördüm. Üzerinde triko, diz üstü siyah bir elbise vardı. Saçları benim gibi dümdüzdü. Dudaklarına kırmızı ruj sürmüştü, kahverengi gözlerinde de yoğun maskara vardı. "Sabah nereye gittin?" diye sordu.

"Deren aradı," dedim ismini zikretmeyi garipseyerek. Duvara yasladım. "Kızının kaçırıldığı parka çağırdı. Hani ben kızının kaçırıldığını gördüğümü söyledim ya, belki ona yardımcı olacak bir şeyler daha hatırlarım diye."

Gece portmantoya ilerleyerek, "Pürüz çıktı mı?" diye sordu.

"Hayır, ben olayı canlandırıp aynı şekilde anlattıktan sonra emniyetten aradılar, beraber oraya gittik..." Yine birden o his geldi, kelimelerim tükendi. Bir şeyler anlatacak gücüm kalmadı. "...organ kaçakçısına benzeyen bir adam bulmuşlar, benden de onu teşhis etmemi istediler."

"Polisler şüpheleniyor mu, sence?"

"Edip Akşın şüpheleniyor." Öğrendiğinde beni öldürecek ilk kişi olabilirdi. Ya da ikinci. İlki belliydi.

"Elbette şüpheleniyor, adam gazeteci, kimbilir yirmi yıldır neler görmüştür, Karmen." Kolundaki saate bakarak üzerine giydiği ceketin düğmesini iliklediği. "Madem o adam bulunana kadar bu oyuna devam edeceğiz, o halde çok dikkatli olmalıyız." Gece başına gelenleri ve gelecek olanları kabul etmiş gibi omzunu silkti. "Çocuğu sakın evden dışarıya çıkarma gafletinde bulunma. Haber bültenlerinde, tüm gazetelerde boy boy fotoğrafı var."

"Salak değilim."

Gece verdiğim cevaba gülüp ayakkabılarını giymek için eğildiğinde koluna dokundum. "Gazeteye mi?"

"Evet, haber peşinde koşacağım. Yaman aşağıda, beni bekliyor." Gece doğrulup omuzlarımdan tutarak iki yanağımdan da öptü. "Bu arada... Deren nasıl birisi? Çok mu tehlikeli, sence?"

"Bir milletvekilinin yakın korumasıymış," dedim bir yandan Derya'nın onun hakkında söylediklerini de düşünerek. "Çok öfkeli, sinirli, kafasının yerinde olmadığı açık." Acı dolu bakışları zihnimde belirince gözlerimi kapattım. "Hiçbir şeye tahammülü yok, fazladan bir kelime etmeme bile."

"Adama kızamam, böyle bir durum insana cehennem gibi hissettiriyor olmalı."

"Evet," dedim. "Öyle hissettiriyordu." Böyle konuşarak bana Karina kayıpken yaşadıklarını hatırlattığını düşünmüş olacak ki suçluluk

duygusuyla bakışlarını kaçırdı. Anlayış bir lütuftur, fazla anlayış ise acımadır. Onun bu bakışlarını bir lütuf olarak görüp, "Kimse canımı yakamaz artık," dedim. Koluna hafifçe vurdum. "Üzülme. Haydi, işine git."

"Günün sonunda ne yaşarsak yaşayalım, ben yanında olacağım, Karmen." Onun kapıyı açıp asansöre binişini izledim, daha sonra kapıyı kilitleyip odama döndüm. Küçük kızın sesini duymak bana evde Karina varmış gibi hissettirdiği için, "Nil, aç mısın?" diye sordum.

Nil harfleri yutarak, bazı harfleri de tam çıkaramayarak, "Yok, ben yedim," dedi. "Süt de içtim."

Gece'ye minnettardım. "Ne yedin?"

"Yumuyta, domates, ekmek, çay kaşığı..." durup güldü, yataktan inmeye çalıştı. "Biy de çatal yedim, biy de baydak yedim."

Benimle şakalaştığını fark edince ruhumda bir canlılık hissedip ona gülümsedim. "Ben de her gün tabak yiyorum."

Nil kıkırdarken parmağını ısırdı ve kollarını yukarıya kaldırarak kucağıma gelmek istediğini belli etti. Eğilip onu kucakladım, yüzlerimiz birbirine bakmaya başlayınca, "Canın acıyor mu?" diye sordum.

Kafasında ona ne sorduğum hakkında bir fikir oluşmadı. Salyalı parmağını yüzüme yaklaştırıp beni şaka yollu tehdit ederek bakınca da "Kalbim başka bir şey diyor, aklım başka bir şey," dedim kendi kendime. "Kalbim hep burada kalmanı, Karina gibi bana gülmeni istiyor, ama aklım... senin çok yakında gideceğini sanki o günü yaşamış gibi biliyor." Aklımı da kalbimi de yönetemiyordum, bu yüzden tökezliyordum. Kararlarım stabil değildi, dengesizliğim davranışlarıma yansıyordu. Nil'in gülüşünü her gördüğümde kafamda kurduğum düzen biraz daha bozuluyordu; Karina'yı hatırladığım gibi bu gülüşe veda edeceğimi de hatırlıyordum.

Nil, "Çizgi film izleyelim mi?" diye sordu.

"Doğru ya," dedim şaşkınlıkla. "Ben sana hiç çizgi film açmadım, seviyor olmalısın." Onu salona götürdüm, kanepenin üstüne bırakıp televizyonu açtım. Nil bir çizgi filme denk gelince ellerini çırpıp, "Bu, bu," dedi. Ben de yanına geçip oturdum. Nil siyah kanepenin yumuşak beyaz yastığını başının altına koyup parmağını emerken gözlerini ekrana kilitledi. Ben de başımı kanepenin arkasına yaslayıp onu izledim, mimiklerini ve sahnelere verdiği şirin tepkilerini aklıma kazıdım. Nil'in yüzünde dakika başı Karina'yı görmek küçük, saniyelik mutluluklar veriyordu katı yüreğime.

Çizgi film bitip yenisi başladığında Nil'i hâlâ izlediğimi fark ettim ve kanepeden kalkıp mutfağa gittim. Buzdolabını açıp içindekilere baktım.

Nil için sağlıklı yiyecekler hazırlamam gerekiyordu. Karina'yı ilk aylarda sütümle, sonra mamalarla beslemiştim. Bu yüzden uzun bir süre katı gıdalarla beslenmemişti, ama Nil yemek yiyecek yaştaydı. Ona çorba yapabilirdim.

İnternette araştırmaya girişip Nil'in yaşındaki çocukların içebileceği sağlıklı çorba tariflerine baktım. En iyisinin sebzeli çorba tarifi olduğunu düşündüm, içindekiler oldukça sağlıklıydı. Buzdolabından malzemeleri çıkarıp tezgâha dizdim. Evimde olan az sayıdaki tencerelerden birini indirdim. Çorbayı yapmaya başlamadan önce de buzdolabında gördüğüm kırmızı elmayı aldım, kabuğunu soyup dilimledim. Tabağı salona götürüp Nil'in yanına otururken, güldüğü sahneye baktım. Bir kedinin kuyruğunu kapının arasına sıkıştırdığı sahneye gülüyordu. "Elma yer misin?"

Nil başını çevirip elimdeki tabağa baktı ve dilimlerden birisini aldı. "Elmayı sevdiğimi neyeden biliyoysun?" Bana parmağını salladı. "Yoksa babam mı söyledi?"

"Tahminde bulundum," dedim. Nil ilgisini tekrar ekrana verince ona çorba yapmak için mutfağa döndüm. Malzemeleri tarifteki gibi doğradım, tencerenin içinde olması gerektiği gibi pişirdim. Kaynayıp bir süre sonra piştiğinde karıştırıcıyla sebzeleri ezdim, çorba biraz koyulaştı, fakat tadına bakınca beğendim.

Çorbayı koyduğum kâseyi tepsiye alıp salona geçtim, havanın kardığını ancak o zaman fark ettim. Tepsiyi ortadaki dikdörtgen şeklindeki siyah sehpaya koyup önünde yere oturdum. Hâlâ televizyon izleyen Nil'e baktım. "Gelsene," diye seslendim yanıma vurarak. "Sana çorba yaptım."

Nil beni duymamış gibi yaparak televizyonu izlemeye devam etti, ama dudaklarının kenarları muzipçe yukarı doğru kıvrılmıştı. Onun yine oyun istediğini düşünüp kalçamı yerde kaydırdım, kanepeye yaklaştığım gibi onu kavradım. Onu kucağıma alırken Nil kıkırdadı. Ona "Neden bu kadar tatlısın ki?" dediğimde de yanakları pembeleşti.

Kanepenin yastığını yere koyup, Nil'i de üzerine oturttum. O hâlâ dikkatle televizyonu izlerken, ben de hevesle kaşığa uzandım. Çorbayı ona kendim içirmek istiyordum. Tıpkı Karina'yı yedirdiğim gibi, Nil'i de yedirmek istiyordum. Kaşığı kâsenin üzerinde bekletip çorbanın ısısının düşmesini bekledikten sonra Nil'in ağzına götürdüm. İkinci kaşığı uzatırken, "Hoşuna gitti mi?" diye sordum.

Bir elinin parmak uçlarını birleştirip elini aşağı-yukarı salladı. "Mis gibi olmuş, mis!"

"Gerçekten mi?" diye sordum coşkuyla.

Kafasını aşağı-yukarı sallayarak karşılık verince, kâseyi elime alıp ona biraz daha çorba içirdim. Çorba sebze kokuyordu ama kötü değildi, Nil'in gerçekten hoşuna gitmiş olmasaydı o kadar içmezdi. Kâsede çorba kalmadığında onun hâlâ ağzını açık tuttuğunu gördüm. Başını eğip boş kâseye bakarken omuzları düştü. "Bitmiş yaa."

Hemen, "Daha var, içecek misin?" diye sordum.

"Döyt-beş kaşık daha içeyim," dedi, koluyla ağzını silerken. Sonra yaptığı hareketi fark edip gözlerini kocaman açtı. "Kiylendi!"

Onu teselli edip, "Değiştiririz kıyafetini, üzülme," dedim. Ona bir kâse daha çorba koydum, bir dilim ekmekle beraber içirdim. Bu kez kâseyi tam bitiremedi, içemeyip ellerini sallamaya başlarken kâsenin dibinde kalan çorbaya baktı. "Döyt-beş kaşık demiştim, yüz kaşık koymuşsun!"

Nil'in tatlı sitemine yalnızca güldüm ve kalan birkaç kaşık çorbayı da ben içtim. O ilgisini tekrar televizyona yöneltirken, ben de tepsiyi mutfağa götürüp elimde bir bardak suyla döndüm. Onun küçük dudaklarıyla su içişine isterik bir şekilde güldüm, akan salyalarını silip yanına oturdum. O çizgi filme gülerken ben de hafifçe saçlarını okşadım. "Yaa! Niye bana bakıyorsun?" dedi gülmemeye çalışarak.

"N'oldu? Utandın mı?"

Nil diğer tarafa dönüp gülüşünü sakladı, sonra hiç gülmemiş gibi bana dönüp kaşlarını çattı. "Oyun mu istiyoysun, sen?"

"Hı-hı," dedim.

"Allah'ım ya, aynı babam gibisin, o da otuyup bana bakıyoy."

Gülümseyişim yüzümde yarım kalınca hiçbir şey diyemedim. Başımı eğip önüme baktım. Babasını öyle seviyordu ki her cümleye onu da katıyordu. Küçük bir bedendeki kocaman bir kalpti onunkisi, aynı Karina'nınki gibi.

O gün Nil'in gözleri uykudan kapanana kadar çizgi film izledik. Başı önüne düşünce onu kucağıma alıp yatak odama götürdüm. Nil'i yatağa yatırıp üzerindeki montu onu uyandırmadan çıkardım. Yanından çekilince dolabıma gidip sanki yapmam gereken tek şey oymuş gibi pijamamı çıkardım, banyoya gidip üzerimdeki kıyafetlerden kurtuldum. Üzerimde siyah, saten pijamamla banyodan yatak odasına dönünce çıplak ayaklarımın üşüdüğünü fark ederek yatağa çıktım. Diğer gecelerde olduğu gibi o gece de sırtüstü yattım, Nil karanlıktan korkmasın diye gece lambasını açık bırakıp gözlerimi tavana diktim. Özlemden uyuyamadım, gece

boyunca gözlerimin kenarlarından gözyaşlarım aktı. Bir ara uyuyakalmış olmalıydım, çünkü duyduğum seslere uyandım, ama gözlerimi açmadım. Neler olduğunu anlamaya çalışarak elimi yan tarafa uzattım. Nil'i bulmak isterken yalnızca çarşafın sıcaklığına değince gözlerimi aniden açtım. Yatakta panikle doğrulup sol tarafıma bakınca algıladığım boşluk kalbimi delip geçti. Çığlık atarak yataktan kalktım ve karanlıkta etrafımı görmeye çalışıp ardından koridora koştum. Elimi duvarda gezdirerek nefes nefese düğmeyi ararken, "Nil?" diye seslendim. Parmağım düğmeye değdiği an onun nefesini ensemde hissettim. "Biliyordum," dediğinde kalbim sanki yerinden çıkıp ayaklarımın önüne düştü. "Kızımı çaldığını biliyordum."

Her şey bitmişti ve bitiş, başlangıçtan daha kısa sürmüştü. Işığı yakamadan elim aşağıya indi ve ben daha savunmamı yapamadan arkadan öne doğru uzanan bir el boğazımı sert bir şekilde kavradı. Başım arkaya yattı ve arkadan gelen kuvvetle vücudum duvara çarptı. Gözlerimi kapattım, tekrar açtığımdaysa yüzüme iyice yaklaşmış olan kapkara gözleri gördüm. Tıpkı deniz suyunun çekilmesi gibi, yaşamım bedenimden ayrılmaya başladı. O an bu ellerde öleceğimi düşündüm. Onun diğer eli de boğazıma dolanınca, nefes almakta iyice zorlandım. Direnmedim, o saniye aklımdan geçen tek şey kızımın da böyle can verdiğiydi. Boğularak öldüğüydü...

"Nasıl anladın?" diye sordum hırıltılı nefesimle. Gerçi kelimelerimin anlaşılıp anlaşılmadığını da bilmiyordum. Onun bana olan nefretinin bende meydana getirdiği buruk his, bu dünyadan ayrılmadan önce ruhumda uyanan son duygu olacaktı belki de. "Ben sadece... Kızımın katilinin bulunması için..." diyebildim güçlükle.

"Nil'den ayrı geçirdiğim her gün için ayrı bir ölümü hak ediyorsun." Dudakları bana o kadar yakındı ki gözlerim kapanırken nefesini dudaklarımda hissettim. Vücudunu bana daha sert yaslayıp bir elini boğazımın biraz yukarısına, canımı acıtan kısma çıkardı. Ellerimle çırpınmadığımı görüp tekrar gözlerime baktı. "Seni öldüreceğimi biliyordun, bana bunu neden yaptın? Neden beni Nil ile sınadın? Neden beni... seninle sınadın?"

Elimi, boğazımdaki elin üstüne koydum fakat çekmek için değil, beni boğmasına yardım etmek için. Kısa bir anlığına rahat nefes alabildiğimde, "Boğarak öldür beni, aynı şekilde ölmek istiyorum," diye fısıldadım hırıltılı bir sesle.

"Bu kadar kolay olmayacak," dedi sanki boğularak ölmek o kadar kolaymış gibi. Karina'nın yaşadığı acının küçümsendiğini hissederek

gözlerimi hiddetle açtım ve kendi kızım için hissettiğim savunma duygusunu onun gözlerinde de gördüm. Elimin altındaki eli sanki vazgeçiyormuş gibi titredi, ardından buna sinirlenmişçesine daha da sert bir şekilde boğazımı sıktı. Son bir kelime daha söylemek için dudaklarımı aralasam da faydasızdı. Ölmeden önceki son çabamın konuşmak için olacağını düşünmemiştim. Bana kalan o son kelimeyle elimi onun elinden çekerken, alnını başımın yan tarafına yaslayarak kulağıma fısıldadı. "Kalbin durduğunda bile seni öldürmeye devam edeceğim."

Bir his, bu mutlaka onun bahsettiği ölüm olmalı, beni çağırınca boğularak ölmenin verdiği fiziksel acıyla ağlamaya başladım. Fakat bunu ben çektiğim için ağlamadım, Karina'mın neler çektiğini idrak etmenin duygu yoğunluğuyla ağladım ve boğazım sıkıldığı için hıçkıramadım bile. Kızım canı böyle yanarak ölmüştü. Çırpınmıştı, ağlamıştı, ama boğazı sıkıldığı için hıçkıramamıştı. Gözlerinden yaşlar akmıştı, küçük elleri beyazlamıştı, yüzü morarmıştı, gözleri ise... bu dünyadan ayrılırken onu öldüren gözlere acı içinde bakmıştı. Sefilliğimin verdiği o derin hüzün bilincimdeki son bağı da kopardı ve boğazımdaki eller birdenbire yok olsa da Karina'nın bu acıyı hissetmiş olması kalbimi zaten çoktan durdurmuştu.

Islak gözlerim kapkaranlık odanın içinde açıldığında gerçekle sanrı arasındaki çizgiyi kaybetmiş bir şekilde bakışlarımı odaklamaya çalıştım. Birisi yanımda nefes alıp veriyordu, gece lambası hâlâ yanıyordu. Bir kâbustan sıyrıldığımı anlamama rağmen dönüp yanıma, Nil'e baktım ve sonra hızla yataktan kalktım. Rüyayla gerçeği tam anlamıyla ayırt edemediğim için Karina'nın beşiğine koştum. Boştu. Kızım yoktu. Çektiği o acı gerçekti, benimkisi gibi kâbus değildi.

Rüyada yaşadığım şeyi Karina'nın bizzat yaşadığı gerçeğine katlanamayarak hıçkırıklara boğuldum. Gecenin içinde bu acıya hapsoldum ve Nil korkarak uyanmasın diye dudaklarımı ısırarak dizlerimin üzerine çöktüm. "Ben seni bu dünyadan koruyamadım, o küçük kalbini ben durdurdum..."

Sonu olmayan bir tahammülsüzlükle ellerimi yüzüme kapadım. Sabahın ilk ışıklarına kadar sessizlik içinde, bir küçük kalbin durduğu, bir diğer küçük kalbin de attığı odada ağladım, ağladım, ağladım...

5
CEHENNEM

O günün sabahına birinin nefretiyle uyandım, birinin de öpücüğüyle. Yanağımda bir ıslaklık hissedip rahatsız uykumdan sıyrıldım. Tetikte uyuduğum için en ufak temas beni yerimden sıçratıp uyandırabilirdi. Hatırladığım son anıyı bilincimin süzgecinden geçirince bir kucak dolusu kırmızı gülün dikenleri yüreğime batmış gibi hissettim. Bu his gözlerimi yaşartırken, yanağımda tekrar aynı ısıyı hissettim. Nil dudaklarını yanağıma koyup bastırdıktan sonra geri çekildi. "Kaymen."

Nil üzerime eğilmiş, yüzüme bakıyordu. Gece yatağımdan kalkıp ağladığım yerdeydim, sırtüstü yatıyordum. Küçük melekle göz göze geldiğimizde, "Sonunda uyandın," dedi ve ardından çekinerek güldü.

"Her sabah böyle uyanmayı çok isterdim," dedim onun yüzüme değen parlak saçlarına bakarak.

Ona iltifat edildiğini anlamış gibi daha fazla gülümsedi. O farkında olmasa da bana layık gördüğü gülümseme çok iyi geldi. "Bizim evde kalıysan ben seni böyle uyandıyıyım."

"Senin evin neresi?" diye sordum küçük gamzesine bakıp gülümseyerek.

"Babamla evimiz," dedi coşkuyla.

Orada kalamam... Annesiyle ve Derya'yla yaşamasına rağmen babasının evini kendi evi olarak kabul ediyordu. "Babanla olmayı daha mı çok seviyorsun?"

"Dün, evet, dedim ya sana." Alçak, boğuk ve yumuşak bir kıkırdama dudaklarından kaçtı. "Unuttun mu?"

"İyi değilim, bazı şeyleri unutuyorum."

"Babam beni alınca beni de mi unutuysun?"

Akıllı bir kız olmasına duyduğum hayranlıkla yüzünü inceledim. Hiçbir zaman saf ve iyi bir kalbimin olduğunu düşündüren iyiliklerim olmamıştı benim. Hayatımı, çıkarlarımı ve ailemi koruyarak yaşamıştım.

Hassasiyet hissetmezdim, ta ki... Karina'yı karnımda hissetmeye başladığım güne kadar. Şimdi Nil'in mavi gözlerine bakarken de aynı hassasiyeti hissediyordum ve onu ölürken de hatırlayacağımı düşünüyordum. "Unutmam," diye fısıldadım. "Sen beni unutur musun?"

Minik burnunu kırıştırıp, "Hemen unutuyum," dedikten sonra dudaklarını sıkıp gülmemeye çalıştı.

"Sen kimden öğrendin bu kadar şakacı olmayı?"

Yakalandığı için gülüşünü serbest bırakıp beni yerden kaldırmaya çabaladı. "Utku." Onun hevesini kırmamak için ona doğru meylettim, beni kaldırabildiğini hissetmesine yardımcı olarak doğruldum. Ayağa kalktığımda Nil karşımda ufacık kaldı ve kafasını arkaya atarak pijamalarıma baktı. "Sen bu yengi mi seviyoysun? Ben sevmem de."

Üstümdeki siyah pijamaya baktım. "Ben severim."

"Babam da seviyoy."

"Babandan hep bu kadar çok mu bahsedersin?"

"Babam," dedi hayranlıkla.

Ben koridora çıkınca Nil de önce paytak paytak yürüyerek, sonra da koşarak arkamdan geldi. Karina'nın odasına girip kıyafetlerinin olduğu dolaba yürüdüm. Dolabın içinden bir hırka alıp arkamı döndüğümde Nil'in meraklı bakışlarıyla karşılaştım. "Üşüyor musun?"

"Yok, ama giyeyim." Nil kollarını açarak bana yardımcı olunca mavi hırkayı eşofman takımının üstüne giydirip düğmesini ilikledim. "Çok güzelmiş."

"Senden güzel değil ya," dedim.

Sabah güneşinin denizin üzerinde süzülmesi gibi, sanki onun da deniz mavisi gözlerinde bir ışık süzüldü. "Ben güzel miyim?" diye sordu.

"Sen hiç aynaya bakmıyor musun?"

"Bakıyoyum," dedi hırkanın düğmesini inceleyerek.

"Görmüyor musun ne kadar güzel olduğunu?"

Yanakları kızarırken kirpiklerini kaldırıp yüzüme kaçamak bir bakış attı. "Sen de çok güzelsin."

Yeniden, "Senden güzel değilim ya," dedim. İltifat edildiğini anladığı için daha fazla utanıp ellerimden kaçtı ve arkasını dönüp koşarak odadan çıktı. Baş ağrısıyla kalkıp şakağımı tutarak odadan çıktım, mutfağa gidip Nil'e bir şeyler hazırlamak için buzdolabını açtım. Cam şişedeki sütü çıkardım. Süt ocakta ısınırken, ona bir kahvaltı tabağı hazırlayıp yanına birkaç dilim ekmek koydum. Nil'in kendi kendine konuştuğunu

duyarak mutfaktan çıktım, ona hazırladığım tabakla bir bardak sütü sehpanın üzerine koyarken göz ucuyla onun ne yaptığına baktım. Koltuk minderlerini yere indirmiş, birleştirmeye çalışıyordu. "Nil," diye seslendim başka bir koltuk minderini yere koyarken. "Süt ısıttım, içer misin?"

Nil elindeki minderle bana dönüp önce tabağa, sonra süte baktı. "Aç değilim ki."

"Benim için de mi yemezsin?"

Yanaklarını şişirip elindeki minderi bıraktıktan sonra yanıma gelip oturdu. Bardağı küçük elleriyle kavrayıp ağzına götürürken, "Senin için biyaz yeyim," dedi.

Kendime engel olamadan onun yanağını sıktım. "Baban için olsa hepsini yerdin, değil mi?"

Başını sallayıp sesli gülünce elimi çektim. O gün neşeli görünüyordu, onun neşesini bozmak istemiyordum. Nil çatalına uzanıp tabaktan bir parça domates alırken, "Sen de yesene," dedi. "Ben hiç göymedim senin yediğini."

Kumandaya uzanıp yeni bir gelişme var mı diye televizyonu açarken, "Yiyesim yok," dedim. Haber kanalına geçip Nil'le ilgili herhangi bir yeni haber beklerken, "Hımm," dedi bana ve birkaç dakika sonra ekledi. "Sen de benim için ye."

Bir dilim ekmek alıp ısırırken, "Senin için," dedim. Bir yandan ekmeği yiyip bir yandan da dökülen kırıntılara uzun uzun bakarken, Nil'in tabağından son lokmasını aldığını gördüm. Ardından sütünü de bitirip ayağa kalktı ve kanepeye döndü. Siyah döşemeli kanepenin minderlerini de alıp yere koydu. Sanırım kendisine ev yapmaya çalışıyordu, fakat minderleri dik tutmayı tek başına beceremiyordu. Bir minderi kanepeye yaslayarak dik tuttum, Nil de bu minderin karşısına bir tane daha koyup üçüncü minderi ilk ikisinin üstüne koydu. Neşeyle ellerini çırptı. "İçine giyeyim mi?"

"Gir."

Hevesle dizlerinin üzerine çöküp minderden evin içine girmeye başladı, fakat ayağı minderin köşesine çarpıp devirince birkaç saniye içinde tüm minderler üzerine çöktü. Gözlerini şaşkınlıkla kocaman açıp bir yıkılan evine, bir de benim gördüğümü sen de görüyor musun, dercesine bana baktı. Gelen gülme krizini bastırmak için dudaklarımı sıkarken, Nil ağlamaklı bir sesle, "Sen mi yaptın yoksa?" diye sordu.

"Hayır," dedim hemen. "İçeri girerken ayağını minderin köşesine çarptın. Evi malzemeden çalarak yaparsan, hemen yıkılır tabii."

Üzerine devrilen minderleri alıp kenara bıraktığımda Nil yerden kalkarak, "Bozuk bunlar," dedi.

Dizlerimin üstünde yürüyerek ona biraz daha yaklaşıp dudaklarımı çenesine bastırdım ve geri çekilirken, bana attığı o tatlı bakışı yakaladım. "Ben sana güzel bir ev yaparım."

"Geyçekten mi?" Ellerini çenesinin altında birleştirdi.

Ona, "Bu senin bir şey isterken büründüğün kişilik mi?" diye sordum.

"Hımm," dedi kıkırdamayı sürdürerek.

Alnındaki daha açık renkli bebek saçlarını düzeltirken ani bir sesle başımı koridora çevirdim. Telefonum çalıyordu, onu odamda bırakmıştım. Kalkıp odama gittim, komodinin üzerindeki telefonu çevirip ekranına bakınca Deren Ateş'in aradığını gördüm. Sertçe ofladıktan sonra sesimi ayarlayıp telefonu yanıtladım. "Yine siz."

Benim telefonu böyle açmama şaşıran Deren bir an duraksadıktan sonra, "Ben de senin meraklın değilim," dedi öfkesini benden çıkararak. O an haberi yoktu, ama aslında öfkesini çıkaracağı en doğru insan bendim. Bu yüzden ona karşılık verirken bu gerçeği aklımdan çıkarmamaya çalışıyordum. Deren, "Sadece... Kızım için sana ihtiyacım var," dedi.

Odanın kapısını kapatmayı unuttuğumu fark edip usulca örttükten sonra ona cevap verdim. "Ne için? Ben... Daha ne yapabilirim?"

"İfadenin bir daha alınması lazım."

Kaşlarımı çattım. "Böyle bir gereklilik varsa neden beni emniyetten aramıyorlar?"

"Çünkü ifadeni ben alacağım."

Bu adam işlerimi çok zorlaştıracaktı. Nil'in babasının bu adam çıkacağını hiç düşünmediğim için kolay yürütebileceğim planlarım hesapta olmayan aşamalardan geçmeye başlamıştı. "Kelepçeyi de mi siz takacaksınız?"

Deren hattın diğer ucunda derin nefesler alıp verirken pürüzlü sesiyle, "Neden? Bir suç mu işledin?" diye sordu.

"Bakın, yardımcı olmak için ifade verdim, kızınızın bulunmasını da istiyorum... Fakat daha fazla yapabileceğim bir şey yok." Sesimin tonunu alçaltıp yumuşak bir şekilde iç çektim. "Kızınız için bir şey yapamam, sizin için de."

Deren üsteleyerek, "Yapabilirsin," dedi aceleyle. "Bir daha anlat, sonra seni rahatsız etmeyeceğim."

"Neden illaki ben?" diye sordum. "Bir sürü görgü tanığı varmış, neden benim peşime düştünüz?"

"Çünkü... Onun pembe mont giydiğini gören yalnızca sensin."

İfademde bu detayı inandırıcı olmak için vermiştim, fakat bununla beraber şüpheli de olmuştum. "Benim ne... Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Telefonuna konum atacağım, oraya gel, konuşuruz." Sesindeki öfkenin azalışından, geleceğimi söylediğim için rahatladığını anladım. Kızının üç metre uzağımdaki odada olduğunu bilse, kâbusumu gerçeğe dönüştürür, beni boğardı. "Bana yardım et, sana istediğin her şeyi veririm."

Ona yalan söyleyerek, "Bir şey istediğim için yapmadım bunu," dedim.

"Beş milyon lirayı istemediğini söyleyemezsin," dedi onunla alay ediyormuşum gibi.

"Umurumda değil," diyerek telefonu kapattıktan sonra yatağa fırlattım. Onunla tekrar görüşmek zorunda kalmak beni strese sokuyordu, her an bir açık yakalamasından kaygı duyduğum için çok fazla hesaplama yapıyordum.

Nil'i asla yalnız bırakamayacağım için Gece'yi aramam gerekti. Ona durumu çok kısa bir şekilde anlatıp eve çağırdığımda sızlansa da gelmeyi kabul etti. Üstümü çıkararak dolabıma yöneldim, elime gelen ilk şeyi aldım. Gri düğmeli hırkaydı. Siyah atletin üzerine V yakalı hırkayı giyip, kıyafetimi tamamlamak için bol paçalı siyah kot pantolonumu alıp üzerime geçirdim. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek düzelttim ve pijamalarımı katlayıp yatağın kenarına koyarken, "Kaymen," diye seslenerek koridorda koşan Nil'e kulak verdim.

Endişeyle koridora çıktım ve parmağımı dudaklarıma bastırıp, "Sessiz ol," dedim. "Evin içinde bağırırsan bizi bulurlar, oyunumuz biter."

Nil uslu bir şekilde başını sallayıp ilgisini üzerime yöneltti ve kıyafetlerimi değiştirdiğimi fark etti. "Gidiyoy musun?"

Eğilip onun kollarını kavradım. "Gidiyorum, ama Gece seninle olacak. Ben birkaç saate döneceğim."

"Gece beni payka götüyüy mü?" dedi bir şey istediği zamanlarda büründüğü o sevimli haliyle.

Bir *gangster*den mümkün olduğunca kibar bir kıza dönüşerek bunun olmayacağını ona açıklamaya çalıştım. "Götüremez, fakat senin için bir ev yapar," dedim gönlüne tutunmak amacıyla.

"Hımm..." hevesi kaçmış gibiydi. "Neden payka götüremiyoy?"

"Havalar soğuk, üşümeni istemiyoruz."

Yanaklarını şişirip kendini kollarımdan kurtardı ve arkasını dönüp koşa koşa salona girdi. Peşinden gidip ne yaptığına baktığımda, tekrar minderlerle uğraştığını gördüm.

Gece kapımda belirdiğinde Nil'i birkaç saatliğine onun güvenli kollarına emanet edip evden ayrıldım. Arabama atlayıp caddeye çıktım, Deren Ateş'in bana uygulama üzerinden attığı konumu açıp navigasyona girdim. Mesafe azaldıkça gerginliğim artıyor, nabzım gittikçe hızlanıyordu. Bir sokağı daha ardımda bırakıp navigasyonun tarif ettiği sokağa girdim, bana verilen ev numarasına yaklaştım.

Camı indirip dışarıya baktım, evin posta kutusunda numara yazıyordu. Duvarları siyah ve gri boyalı, etrafı bahçeyle çevrili olan iki katlı bir evdi. Sol tarafında bahçesi çiçeklerle donatılmış, tek katlı bir ev daha vardı. Ben adresteki iki katlı evin bahçe kapısından geçip yürüyerek siyah çelik kapının önünde durdum ve zile bastım. Garajın kapısı açıktı, Deren'in o gün gördüğüm siyah arabası içerideydi. Kapı açılınca bakışlarım yukarı çevrildi. Kapının kulpunu tutan Deren'in kopkoyu, küçülmüş gözleriyle karşı karşıya geldim. Fakat gözkapakları şişti, yüzü çok soğukta kalıp üşümüş gibi bembeyaz kesilmişti. Deren gelenin ben olduğunu görüp kapıyı biraz daha açınca içeriye doğru bir adım attığım sırada onun beni vücudunun üstü çıplak bir şekilde karşıladığını gördüm. İçeri geçmem için gözleriyle koridoru gösterirken, "Buyur," dedi ve arkamdan kapıyı sertçe itip kapattı. "Yolunu gözlüyordum."

"Buna rağmen beni kapıda beklettiniz," dedim gözlerimi kırpmadan ona bakarak. Bunun üzerine Deren tek kaşını kaldırıp bir anlığına gözlerini yüzümde ve üzerimde gezdirdikten sonra tekrar yüzüme baktı. Ona, "Bilerek mi yaptınız?" diye sordum.

"Bunu nereden çıkardın?" diye sordu.

"Sadece..." Parmaklarımı pantolonumun arka ceplerine sokarak omzumu silktim. "Bence benden pek hoşlanmıyorsunuz."

"Pek sevimli olduğunu söyleyemem," dedi altdudağını yalayıp bakışlarını benden uzaklaştırırken.

"Oysa ben size bayılmıştım," dedim.

Bakışlarını tekrar bana yöneltti ve dikkatini toplayarak gözlerini kısıp yüz hatlarıma, kısa bir süre de kulak hizasındaki kısa saçlarıma baktı. Bu bakış, acısını hatırlayana kadar sürdü, sonra yutkunarak bakışlarını uzaklaştırdı, sessiz kalarak yürümemi işaret etti. Onun önünden yürürken holün sağ tarafında merdivenleri gördüm. Deren arkamdan, "Sol taraftan," diyerek beni yönlendirince sola yöneldim. Ardından kapısı açık duran tek yer olan misafir odasına girdim.

Beni koyu kahve tonlarıyla döşenmiş çok sade bir oda karşıladı. Deren hemen arkamdan gelirken, ben etrafıma bakınıp konforlu görünen

koltuğa doğru yürüdüm. Otururken gözlerimi parkenin üzerindeki tüylü beyaz halıda kısaca gezdirdim. Halının üzerinde bir sehpa, sehpada da dağılmış birkaç şey vardı. Duyduğum sesle kafamı çevirip duvara monte edilmiş televizyona baktım. Nil'le ilgili haberler açıktı. Deren yürüyüp sehpadan televizyonun kumandayı alarak sesi kapatana kadar habere kulak verdim ve o tarafa bakarken, girişin yanındaki şömine dikkatimi çekti. Yanmıyordu, ama içinde kül vardı.

"Beni evinize çağırarak bu işi neden kişiselleştiriyorsunuz?" diye sordum, gözlerimi kaldırıp ona bakarken. Sehpanın diğer tarafındaydı, odanın girişinde duruyordu. Bir eli hâlâ cebindeydi ve bana bakıyordu. Elimi malum refleksle kazağımın yakasının üstünde tuttum. Deren el hareketimi takip ettikten sonra tekrar gözlerime baktı. "Dedektif gelecek, emniyette anlattıklarını bir de ona anlatmanı istiyorum."

"Bir dedektif?" Dedektifin devreye girmesiyle beraber alanım biraz daha daralacaktı. "Polisten habersiz mi yapıyorsunuz?"

"Yasalar umurundaymış gibi konuşma," dediğinde Karmen ismiyle kimliğimi araştırdığıyla alakalı kafamda hiçbir şüphe kalmadı. Ailemin bir mafya olduğunu öğrenmişti, ifade veren herkesi bu şekilde araştırıyorsa uykusuz olması çok normaldi. "Ufak bir detay yakalarsak işimize yarar, bunun için çağırdım. Kızım kayıp... İçinden gelerek yardım etmen gerekiyor bana."

Gözlerinin daha da küçüldüğünü gördüğümde, "Hastalanırsanız kızınıza yardım edemeyeceksiniz," dedim aynı alçak ses tonumla. Onun gözlerine bakarken yanağıma düşen kısa saçımı kulağımın arkasına aldım. "En son ne zaman uyudunuz?"

"Bilmiyorum," diye fısıldarken sesindeki o boğukluk vicdanıma tutundu. "Dört gün önce... Her şeyden önce, bu kâbus başlamadan önce."

Kendi yaşadıklarımdan yola çıkarak, "Biraz uyumanız gerekiyor," dedim.

Deren bir anda gülmeye başlayınca bunun isterik ve alaycı olduğunu hemen anladım. Kafasını öne eğip burnunun kemerini sıkarken omuzları sarsılıyordu. Alaycı gülüşüne karışan panik dolu nefesleri yaşadığı duyguları ele veriyordu. "Söylemesi kolay," dedi. "Uyuyamıyorum." Gülmeyi bırakıp elini burnunun kemerinden çekince tekrar göz göze geldik. Bunlar mahvolmuş bir adamın bakışlarıydı ve bu raddede artık bunu saklayamıyordu. "Boğuluyorum."

Gözlerimi beni gece rüyamda boğan ellerine kaydırınca yaralarının hâlâ iyileşmediğini gördüm. O ellerin nasıl bir öfkeyle boğazıma yapış-

tığını hatırladığımda göğüskafesim yükselip alçalmaya başladı. Tıpkı rüyamdaki gibi nefes alamaz hale geldim, o an onun nasıl boğulduğunu öyle derinden anladım ki, aynı okyanusta batıyormuşuz gibi hissettim.

Kapı zilinin çaldığını duyduğumda Deren arkasını dönüp odadan çıktı. Bahsettiği dedektif gelmiş olmalıydı. Kapının açılıp kapanma seslerine konuşmalar karıştı, sonra misafir odasının kapısında yabancı birisi belirdi. Uzun boylu adam içeriye girerken bana, "Merhaba," dedi ve karşımdaki kanepeye otururken koridora doğru kısa bir bakış attı. "Deren Bey'in bahsettiği kişi siz misiniz?"

"Ben miyim?"

Adam ceketini çıkarıp dizine koyduktan sonra bana elini uzattı. "Mert ben, tekrar merhaba."

Uzandım, el sıkışma faslını kısa tutarak tekrar arkama yaslanırken, "Karmen," dedim sadece.

Adam koridora bir daha bakıp bana dönerken Deren'i kastederek, "Şimdi gelir," dedi. Kumral, ela gözlü genç bir adamdı. Otuzlu yaşlarının başında göründüğünü düşünecek kadar bakmıştım ona. O da yüz ifademi dikkatle süzerek, "Neden burada olduğumu biliyorsunuz, sanırım," dedi.

"Evet, Deren Bey bahsetti."

Deren misafir odasının kapısında belirdi, bu kez üzerinde siyah bir gömlek vardı. Eline ne geçirdiyse giymiş gibiydi, gömleğin düğmelerini bile iliklememişti. Dedektif Mert ona doğru bakıp, "Seni bekledik, başlayalım," dedi.

Deren dedektifin olduğu kanepeye, tam karşıma oturup öne eğilerek dirseklerini dizlerine yasladıktan sonra ellerini ovuşturmaya başladı. Yüzümü buruşturarak onun yaralı ellerine baktıktan sonra dedektife dönüp, "Gördüklerimi bir daha mı anlatayım?" diye sordum.

Mert tam, "Karmen, öncelikle..." diyerek söze başlamıştı ki Deren Mert'e bir bakış atıp kaşlarını kaldırdıktan sonra önüne döndü. Devam etmesini bekleyerek dedektife baktım. "...gerilmene gerek yok, ben yalnızca Deren'in senin anlattıklarında yakalayamadığı bir detay var mı, onu anlamak istiyorum."

Düz bir konuşma tarzıyla, "Anlattıklarımda çok bir şey yok ki detay olsun," dedim. Onları konuya çekmek için ekledim. "Birkaç saniyelik bir görüntü, hepsi buydu. Aynı hikâyeyi defalarca başa sarmaktan yoruldum."

"Ortada kayıp bir çocuk var, eminim bunun için biraz yorulmanda sakınca yoktur," dedi Mert ve ılımlı bir tavırla devam etti. "Bana gördüklerini bir daha anlat."

Emniyette hangi cümleleri kurduğumu anımsamaya çalışıp ardından kollarımı göğsümde kavuşturdum. "O gün Yeniköy'deydim, öğle saatleriydi. Yürürken rasgele bir şekilde Nil'i gördüm, bir adam onu siyah bir arabanın arka koltuğuna bindiriyordu..."

"O gün, günlerden neydi?"

"Çarşamba," dedim.

Mert, Deren'e bir bakış atıp tekrar beni hedefine koyarak, "Arabanız var, fakat o gün yürüyor muydunuz?" diye sordu.

"Evet."

"Arabanız olsaydı araç kamerasından bir şeyler yakalayabilirdik." Canı sıkkın bir şekilde iç çekip eliyle, anlatmaya devam etmem için beni teşvik etti. "Adam kızı arabanın arka koltuğuna sağ taraftan mı bindiriyordu sol taraftan mı?"

Hayali sahneyi kafamda oturtup, "Ben caddeye sol taraftan girdim, araba sağ tarafta, kaldırımın yanındaydı," dedim. "Arabayı arkadan görecek bir açıdaydım, adam kızı sağ taraftaki kapıdan içeriye soktu. Ön tarafta bir şoför var mıydı, bilmiyorum. Daha önce de söylemiştim, kız ağlamadığı ve korkmadığından gördüklerim bana gayet normal ve sıradan geldiği için dikkatimi yöneltmedim. Başımı çevirip yürümeye devam ettim."

Mert'in gözleri kollarımı tutan ellerimde birkaç saniye oyalanıp, "Kamera kayıtları ortada olmadığı için senin sokağa girişine dair bir görüntü de yok," dedi. "O sokağa bağlanan diğer iki sokakta da kamera kaydı yok. Mobese kayıtları silinmiş, aynı zamanda parkı gören büfenin kamera kayıtları da gazeteci olduğunu söyleyen birisi tarafından alınmış..."

Araya girerek, "Gazetecilerin böyle bir hakkı mı var?" diye sordum.

"Yok," dedi Deren duygusuz bir sesle. "Fakat büfe sahipleri bunu bilmedikleri için kamera kayıtlarını teslim etmişler, bu şekilde kayıtlar ortadan kaldırılmış."

Gece yapmıştı, kılık değiştirerek. Büfe sahiplerinin ifadelerindeki eşkâl Gece'yle bu yüzden eşleşmiyordu. Anlamış görünerek başımı yavaşça salladığımda, Deren gözlerini benden ayırarak ellerini yüzüne kapattı.

"Fakat ortada büyük bir soru işareti var," dedi Dedektif Mert rahatsız bir ses tonuyla. "Bu adam, Deren'in dediğine göre, organ kaçakçısı bir çetenin lideriymiş, bu zaten bilinen bir şeymiş. Adam yıllardır aranıyor, ülkeden bir kaçıyor, bir geri giriyor... Neden bizzat gidip çocuk kaçırsın ve kamera kayıtlarını silmek için bu kadar uğraş versin?" Sorularının muhatabı ve bu soru işaretlerini ortadan kaldırması gereken kişi ben[illegible]

gibi gözlerimin içine bakarak konuşuyordu. "Gördüğünüz kişinin bu organ kaçakçılığı lideri olduğundan emin misiniz?"

"Bu varsayımı polisler yaptı, ben yalnızca birkaç saniye gördüğüm kişiyi aklımda kaldığı kadarıyla tarif ettim." Bana kelime oyunu yapmayı artık kesmesini dileyerek sabırla bir nefes verdim. "Bu başkası da olabilir, zaten ortada o adamın bunu yaptığını kesinleştirecek bir kanıt yok. Polisler ifademi değerlendiriyor, bir yanlışlık varsa er ya da geç ortaya çıkacaktır."

"Gerçeklerin ortaya çıkmasını beklemek için zamanım yok," dedi Deren sonunda patlayıp oturduğu koltuktan kalkarak. O ana kadar konuşmaya müdahale etmemesi de şaşırtıcıydı, çünkü adam Nil'le ilgili her şeyi öğrenmek için kendisini paralıyordu. "Geçen her saniye çok kritik, o hâlâ küçük bir kız, beslenmesi ve iyi bakılması lazım... Bu adamlar kaçırdıkları çocukları ya dilendiriyormuş ya da organ..." Cümlesini sessiz bir küfürle tamamlayıp orta sehpanın üzerinde duran paketten bir sigara aldı. Titreyen altdudağını sertçe ısırıyordu. "Kızımın hayatta olduğunu hissediyorum ama onu her an kaybedebilirim, bu yüzden senin birkaç saniye diyerek anlattığın, üzerini önemsizce geçtiğin her şey benim hayatım demek... Nil benim nefesim, onsuz boğuluyorum, anlıyor musun?"

Aslında onu çok iyi anladığımı nereden bilecekti ki? Belki günün birinde onu ne kadar iyi anladığımı öğrenebilirdi. Belki... "Kızın bulunacak," dedim ona umudunu koruması için. Bunun bir teselli olduğunu düşünüyor olabilirdi ama aslında verilmiş bir sözdü. "Senin gibi bir babası var, eminim bulunacak."

Keşke... Karina'nın da böyle bir babası olsaydı.

Aklımdan ve yüreğimden geçenlerin gözlerimden okunmasından çok korkarak bakışlarımı Deren'in kapkara gözlerinden çekerek önüme çevirdim. Mert genzini temizleyerek kanepeden kalktı. Karşıma geçip bana doğru eğildi. "Şu kartı vereyim, bir şey hatırlarsan bana ulaşırsın."

"Anladım, Dedektif."

"Deren..." Dedektif ona dönünce Deren bakışlarını benden Mert'e yöneltip ona koridoru işaret etti. Arkalarını dönüp odadan ayrılmalarını izledim ve oflayıp yumruklarımı iki yanımda sıktım. Bu adımların hepsini, hayatta kaybedecek bir şeyimin kalmamasının verdiği korkusuzlukla attım. Nasıl olsa sonunda en fazla ölümün olacağını düşünerek hareket ettim. Fakat o an düşündüm de... Ya ölümden daha büyük bir bedel ödemek zorunda kalırsam, o zaman n'olacaktı?

"Artık gidebilirsin," diyen sesi düşüncelerimle arama girince boşluğa dalıp giden gözlerimi kapıya çevirdim. Deren ellerini pantolonun ceplerine sokmuş, hiç kıpırdamadan yüzüme dikkatle bakarak orada duruyordu. Koltuktan kalkıp kapıya yürüdüm ve onun yanından geçerken Deren, "Ayağına sağlık, teşekkürler," dedi bana az öncekine kıyasla yatışmış bir ses tonuyla. Önümde duran kolu bir adım atsam karnıma değecekti, bu yüzden yutkunarak yana kaydım. "Her şey için."

Özür dilerim,

Her şey için.

Kendimi tutamayıp, "Çok iyi bir babasın," dedim. Sonra kendime engel olamadığım için cezalandırma isteğiyle dudaklarımı sertçe ısırıp yürümeye başladım. Koridoru koşar adımlarla geçtim, o arkamda kalırken ben kapıyı açıp dışarıya çıktım. Anahtarımla ve elime tutuşturulan kartla beraber yürüyüp arabaya bindim. Kontağı çevirmeden önce direksiyonu tutup arkama yaslanırken ağlamak için dopdolu olan gözlerimi gökyüzüne kaydırıp yorgunlukla nefes alıp verdim. Yukarıda; mavi gökyüzünde hiç yıldız yoktu, yaşamımda da olmadığı gibi.

Güpegündüz olsa da benim gözümde her yeri kaplayan o bitmek bilmez karanlık sanki tenime de nüfuz etmişti, kalbim bu yüzden kapkaraydı, üşüyordu. Kalbimin her atışı bir buzun çözünürken çıkardığı ses gibiydi sanki. Yaşam ve canlılık arasındaki bağı kalbim attığında kuruyor, hemen ardından tekrar kaybediyordum. Öfke veya küçücük sevinç anlarından sonra bir kalbim olduğunu da hatırlamıyordum. Ölmüş bir organdı âdeta.

Asıl organ kaçakçısı ben miyim? O gün kalplerini yerinden söktüm.

Soğuktan kuruyup büzüşmüş elimi direksiyona koyup motoru çalıştırırken, aynalara bakmak şöyle dursun, bunu düşünmek bile çok gereksiz geldiği için yalnızca önüme baktım. Evime gitmek, Nil'i görmek için gaza basıp caddeye çıktım. Kırmızı ışıkta durana kadar etrafımın pek farkında değildim, ama ışıkta durunca arkamdaki araba gözüme takıldı. Onu üç, dört dakika önce de dikiz aynamdan gördüğümü fark edip, "Kahretsin," dedim. Bu kez kimdi? Sabah buraya gelirken arabayı peşimde görmemiştim, ne zamandan beri arkamdaydı?

Yeşil ışık yandığında arabamı evimin bulunduğu yerin ters yönünde olan bir caddeye doğru sürerek arkamdakinin beni takip ettiğinden emin olmak için bekledim. Birkaç dakika sonra, aramıza giren bir başka arabanın arkasından hâlâ takip ettiğini anlayıp peşimdekinin dedektif

olduğunu düşündüm. Evden ayrılırken bu arabayı görmemiştim, ama belki de saklanıp hareket etmemi beklemişti. Bunu Deren mi istemişti? Benden şüpheleniyor muydu?

Zaman kazanmak ve böylece biraz düşünmek için telefonumu elime alıp bana en yakın hastanenin konumunu öğrenip arabayı o yöne sürdüm. Aşağı yukarı on dakika sonra özel hastaneye ulaşınca sanki hiçbir şeyin farkında değilmişim gibi arabadan indim. Güneş gözlüklerimi takarak bakışlarımı gizlerken beni takip eden arabanın hastanenin önünde, bana uzak bir mesafede durduğunu gördüm. Hastanenin kapısından içeri girdim ve etrafıma bakınarak asansöre bindim. Bir üst kata çıkıp koridorlara göz attım.

Peşimdeki dedektiften nasıl kurtulabileceğimi düşünerek ellerimi saçlarımda dolaştırıp durdum. Eninde sonunda evime gidecektim, eğer beni evime kadar takip ederse içeriye de girerdi. Sonuçta dedektifti. Onu geri püskürtmeliydim, bunun bir çaresini bulmalıydım. Dakikalar sonra, buldum. Asansöre doğru yürürken yanından geçtiğim bir çöp kutusuna baktım. İçinde yırtılmış beyaz kâğıtlar vardı. Biraz eğilip kâğıtlardan birisini aldım, gerçekten doktor muayenesinden çıkmış gibi elimde tutarak asansöre bindim. Aşağıya inerken gözlüklerimi tekrar gözlerime indirdim. Dışarı çıktığımda belli etmeden kısa bir anlığına gözlüklerin üstünden beni takip eden arabanın olduğu yöne baktım. Hâlâ oradaydı. Elimdeki rapora göz gezdiriyormuş gibi yaparak arabama bindim ve kâğıdı kenara atıp telefonumu elime aldım.

Gece'ye mesaj gönderdim.

Ben seni arayana veya mesaj atana kadar sakın beni arama.

Gönderdiğim mesajı kendi mesaj kutumdan silip direksiyonu tuttum. Hastanenin bahçesinden çıktığım gibi tenha bir caddeye girdim, biraz ilerledikten sonra dikiz aynasından yine baktım. Arkamdaki araba mesafeyi biraz açmıştı. Takip edildiğimi anladığımı ona hissettirmek için arabayı daha hızlı sürmeye başladım. O araba da izimi kaybetmemek için hızlanıp peşime takıldı, ben de korkmuş gibi gaza daha fazla bastım.

Arkamdaki arabadan kaçıyormuş izlenimi vererek bir yola daha girdim. Direksiyon hâkimiyetimi kaybediyormuşum gibi yalpalayarak gittim. Arkamdaki ne yaptığımı anlamamış gibi gelmeye devam ederken, camımı indirip kafamı çıkardım ve beni takip ettiğini anladığımı göstermek için ona baktım. Yüzümde sinirli ifadeyle birkaç saniye sonra önüme döndüm, sırtımı koltuğa yaslayıp gaza bastım. Bir kolumu yüzüme siper

ettim, başımı diğer tarafa çevirdim, köşeyi dönerken direksiyonu bile isteye duvara kırdım.

Arabanın ön kaputu sert manevramla duvara çarpıp gürültü koparduktan sonra direksiyon ellerimden kaydı ve her ne kadar kendimi korumaya çalışmış olsam da vücudum öne savruldu. Kafam direksiyona çarptı ve alnımın baskısıyla korna çalmaya başlarken, dudaklarımdan bir küfür firar etti. Cam açık olduğu için plakamın düştüğünü duydum ve arabamın ön kısmından çıkan tozları gördüm. Alnımı tutarak başımı direksiyondan kaldırırken parmaklarıma sıcak bir sıvı aktı. Sarsıldığım için başım dönüyordu ve gözlerim kısa bir anlığına kararmıştı. Kafamı arkaya atarken dikiz aynasından dedektifin arabadan inip koştuğunu görünce derhal gözlerimi kapatıp ellerimi iki yanıma koydum.

Dedektifin arabamın kapısını, "Siktir," diyerek açtığını duydum. Emniyet kemerimi çözdü, hızla nefes alıp verirken birini aradığını duydum. "Alo, Deren... Bir sorun var."

Sorun mu? Ölebilirdim, sence sadece sorun mu? Ben bir şey söylememek için dilimi ısırırken dedektif Deren'e, "Kız kaza yaptı," dedikten sonra Deren belli ki onu konuşturmuyordu, dedektif birkaç kez araya girmeye çalıştıktan sonra, "Bağırmayı kes, onu takip etmemi isteyen sendin!" diyerek sesini yükseltti. Hızla soluk alıp verişini yüzümde hissediyordum. "Tamam, dur... Nabzına bakıyorum."

Bir elini boynumun yan tarafına, şahdamarımın üstüne koydu. Diğerini de dudaklarıma yaklaştırdı. Nabzımın attığını anladığında bir rahatlamayla iç çekip, "Nabzı düzenli," dedi.

"Aptal! Aptal!" diye âdeta kükredi Deren. Dedektif Mert telefonunun hoparlörünü açtığı için sesi arabanın içinde yankılanıyordu. "Neden o kadar yakınına girip de onu korkuttun? Telaşla kaza yaptı senin yüzünden!" Bir küfür ve sabırsız, isyan dolu bir inleme. "Ona zarar vermeni istememiştim!"

"Bilerek yapmadım lan, duymuyor musun?" Mert ona bağırırken elini boynumdan çekti, hemen sonra dizlerime dokunup bacaklarımın sıkışıp sıkışmadığına baktı. "Nefesi ve nabzı düzenli, vücudunda da bir hasar görmüyorum, yalnızca... Alnı kanıyor."

"Yalnızca alnı mı kanıyor? Ölmesi mi lazımdı lan? Bir de ciddi hasar yok diyorsun!" Tüm öfkesini çıkarır gibi, sesinin tonunu bir an olsun düşürmeden konuşuyordu. "Geliyorum, onu en yakındaki hastaneye götürüp ortadan kaybol!"

"Paralı uşağınızız sanki amına koyayım, ne celallendin... Tamam, kapat!"

Deren, "Cibiliyetini sikeyim," derken telefon kapandı.

Şakağımdan akan kan yanağıma kadar indi, akmaya devam ettiğini tenimde hissettim. Alnımı gerçekten sert çarpmıştım ve o esnada numara yapmıyordum, başım dönüyordu; üstelik gözlerim kapalı olmasına rağmen.

"Karmen," dedi dedektif heyecanla. "Beni duyuyor musun? Nasılsın?"

"Harikayım, Dedektif," dedim.

"İyi görünüyorsun, endişelenme. Şimdi seni hastaneye götüreceğim."

"Eyvallah," dedim bu kelimenin nereden ağzıma takıldığını anlamayarak.

Gözlerimi bu kez gerçekten açamıyordum, midem de bulanıyordu. Vücudumu hafiflemiş gibi hissetmeme rağmen yerinden kaldıramıyordum. Mert bir kolunu belimden, bir kolunu da dizlerimin altından geçirip beni kucaklayınca gözkapaklarımda havanın aydınlığını hissettim. Mert biraz yürüdü ve vücudumu daha geniş bir alana bırakarak ellerini çekti.

Tekrar kendime geldiğimi hissettiğim ilk an şöyle oldu: Beyaz bir ışık gözbebeklerimde yandı, koluma ağrı girdi ve hemşirenin kelimeleri kulaklarımda yankılandı. Elimi kaldırdığımı fark ettiğim sırada sesler kesildi ve her neredeysem yalnız kaldığımı hissedip gözlerimi açtım. Önümü kapatan bir muayene perdesi gördüm, diğer taraftaki hastanın inlemesini duydum ve bakışlarımı indirip üstüme baktım. Kıyafetlerim duruyordu, kolumda serum vardı ve yarısından fazlası bitmişti.

Alnım huylandığında bakışlarım yukarıya kalkıp sol tarafa çevrildi. Deren Ateş'in ruhunu yansıtan kısık gözlerini gördüm. Şakağımdaki pansumana dokunduğunu anladığımda dudaklarım hafifçe açıldı ve Deren uyandığımı gördüğünde, yüzündeki duygusuzluk sarsıldı. Kalbim sıkıştı, kalbim böyle sıkıştığı zamanlarda o an orada ölmeyi dilerdim ama ölümü ne kadar istediğimden habersiz olan Deren bana, "Geçmiş olsun," dedi. Sonra da elini pansumanımdan çekti. "Eşeklik ettim, kusura bakma."

Karmaşık hisler nedeniyle midem bulanınca elimi karnıma götürdüm, gözlerimin kenarlarından yaşlar usul usul sızarken yastığıma gömülüp yüzümü gizledim.

"Neden ağlıyorsun? Bir yerin mi acıyor?"

Gizleyememişim yüzümü, gözlerimi, gözlerimden düşen yaşları...

Deren ona cevap vermememe üzerine, "Karmen," dedi, rahatsız olmuş sesle. Elini omzuma koyup hafifçe sıktığında, gözlerimi açıp yeniden ona baktım. "Özür dileme," dedim. "Git buradan."

Omzumu bırakmadan yüzüme biraz daha eğilince gözlerinin hap-

sinden ve sertçe yutkunmaktan kaçamadım. Gözlerini birkaç saniye için boğazıma kaydırıp sonra tekrardan yüzüme baktığında uzanıp bileğini tuttum, bir an hissettiğim sıcaklığa kapıldım ve ardından elini omzumdan itmeye çalışarak, "Bir daha sizinle görüşmek istemiyorum," dedim.

"Seninle görüşüp görüşmemek umurumda olur mu, sanıyorsun?" diye homurdanıp elini çekti ve doğrulup benden uzaklaştı, bana söyleyeceği bir şeyi varmış gibi baktıysa da bir şey söylemeden arkasını döndü. Muayene perdesini sertçe çekip dışarıya çıktığında önüme dönerek seruma baktım. Ona böyle davranırsam benimle bir daha yüz yüze gelmek istemezdi, kızını ona teslim edeceğim güne kadar beni unuturdu. Yutkunup serumdan akan damlaları saymaya başlarken, kızlarımız için çektiğimiz o acıları birkaç saniye olsun unutmaya çalıştım.

Sanki beni cehenneme götürmüşler, yanıma da birisini almamı istemişler ve ben onu seçmişim... Ne onun bundan haberi varmış ne de benim onu seçtiğimden. Kısacası ikimiz de uzun uzun yanacakmışız.

Serumdan akan damlaları sayarken baş ağrısı beni kendisine çekip bırakmadan tuttu, uyumama mani olduysa da en sonunda gözkapaklarım yeniden açılana dek kendimden geçmişim. Boğuluyormuş gibi hissederek gözlerimi kocaman açtığımda hiçbir şey göremedim, etraf kapkaranlıktı, bir anlam veremedim. Beni uyandıran şey boğazıma sarılmış bir çift büyük eldi, ama uyanınca gördüm ki ortalıkta kimse yoktu. Soluk soluğa doğrulup boynumu tuttum ve gözlerimin karanlığa alışmasını bekleyip nerede olduğumu anlamaya çalıştım.

Sadece içerisi değil, dışarısı da karanlıktı. Saat çok geçti. Elimi uzatıp yatağın yanını yoklayarak komodini buldum, üzerini yokladığımda bir abajura rast geldim, onu yakınca etrafı görebildim. Geniş bir odadaydım, yatağın üzerinde uzanıyordum. Sakinlikle birkaç kez nefes alıp verince, yoğun bir erkek parfümü kokusunu aldım. O esnada, Deren'in yatağında olup olmadığımı merak ettim.

Elimin altındaki siyah saten çarşafı bırakıp ayağa kalktım. Yürürken ayağımın altında hissettiğim ıslaklığın ne olduğuna baktım; etrafta kırık cam parçaları vardı, kokuya da bakılırsa bir parfüm şişesi kırılmıştı. Cam kırıklarına dikkat ederek yürüdüm, vakit kaybetmeden odanın kapısını açtım. Başımı koridora uzatınca oranın da çok aydınlık olmadığını gördüm, yukarıyı sadece alt katta yanan bir ışık aydınlatıyordu. Koridor kare şeklindeydi, karşımda yan yana iki kapı vardı. Merdivenler sol tarafımda kalıyordu, sağ tarafımda da geniş bir pencere vardı ve dışarı bakınca sim-

siyah gökyüzü görünüyordu.

Parmağımı ağrıyan şakağıma bastırarak merdivene ilerleyince onun o sabah gördüğüm merdivenler olduğunu fark ettim ve Deren'in evinde olduğumdan emin oldum. Hastane çıkışında baygın olduğum için Deren beni evine getirmek zorunda kalmıştı. Orada bırakıp gidebilirdi de, ama muhtemelen kendini suçlu hissetmişti. Basamakları sessizce inip ışığın yandığı koridorda durdum ve kafamı sağa çevirdim, sabah girdiğim misafir odasına doğru yürüdüm. Deren ortalıkta yokken kaybolsam iyi olurdu ama telefonumdan, arabamdan ve ceketimden haberim yoktu. Kafamı misafir odasından içeriye uzattığımda koltuktaki gölgeyi gördüm. Deren önüne çektiği sehpadaki içki şişesini alırken duraksadı, gözlerini çevirip salondan içeriye girmekte olan ayaklarıma baktı.

Elinde telefonunu tutuyordu, belli ki kızından bir haber bekliyordu. Başını yukarıya kaldırınca bakışlarının onu son gördüğümden daha feci olduğunu fark ettim. Nefret ediyordu ve öfkeliydi, ama hepsinden çok canı yanıyordu; hem de kalbi atmaya başladığından beri ilk kez bu kadar çok.

İçeriye girerken gözlerimi etrafta dolaştırdım ve beklediğim gibi, ceketimle telefonumun koltuklardan birinin üzerinde olduğunu gördüm. Deren aldığı şişeyi kafasına dikti. Onun beslendiği tek şeyin sigara ile alkol olduğunu görünce yakın zamanda mide zehirlenmesi yaşayacağından emin oldum. Elindeki alkole baktığımı görüp, "Ne var?" dedi kısık sesle.

"Bir haber var mı?"

Çenesi kasıldı. Sıktığı dişlerinin arasından, "Hayır," diye fısıldadı.

"Beni neden evine getirdin?"

"Ne yapsaydım? Bu halde yalnız başına eve dönemezdin," dedi.

Hangi durumlardan nasıl çıktığımı bilmiyordu. "Arkanı dönüp gitmiştin, niye geri döndün ki?"

Çok soru sormama sinirlenmiş gibi kafasını kaldırıp beni susturmak istercesine baktı. "Döndüm, evet. Bir sebebi, bir anlamı olması mı lazım?"

"Gizli bir centilmenlik var sende," dedim.

"Teşekkürler." Sesi, sabrının artık son raddede olduğunu açık ediyordu, her an kontrolden çıkacağını anladım. İyi bir cümleye bile tahammülü kalmamıştı, benim de Karina kaybolduktan ilk birkaç gün sonra sakinliğim ve soğukkanlılığım kalmamıştı. Onun üstünde paçavra haline gelmiş, düğmeleri çözülmüş gömleğine ve düzensiz kalp atışlarını ortaya

seren çıplak göğsüne bakarak yutkundum. Ona doğru eğilirken, "Arabam nerede?" diye sordum.

"Cehennemde," dedi terslenerek. Sonra da şakaklarına bastırarak başını önüne eğdi. Onun neler hissettiğini anladığım için daha fazla üzerine gitmeden ceketimle cüzdanımı aldım. Arabamın anahtarı ceketimin cebinde şıngırdadı. Elimde eşyalarımı tutarken onun tekrar içkisine uzandığını görüp ben de aynısını yaptım ve şişeyi sehpadan alıp, "Öleceksin!" dedim.

Çıldırmış bakışları bana yöneldi ve ellerini sehpaya koyup ayağa kalkarak öne eğilirken, "Zaten ölüyorum," diye bağırdı boğazını acıtacak kadar yüksek bir sesle.

"Kızını bulmadan mı?" diye fısıldayıp şişeyi fırlatıp attım ve kırılan şişenin gürültüsü odayı çınlatırken, gözlerimi ondan bir an bile ayırmadım. Yaptığıma tepki vermeden yerdeki cam parçalarına baktı. Kafamı iki yana sallayarak onun önünden geçtim, fakat daha fazla ilerleyemeden Deren bileğimden tutunca, ürperip gözlerimi aşağıya indirdim. Ben onun bana yeniden doğrulttuğu çaresiz bakışlarına çekilir ve temasını nabzımda hissederken, "Gitme," dedi bana.

Onun yaralı eline bakarak, "Niye?" diye sordum.

Deren yutkunup şakağıma baktı ve hızlıca, "Yaralısın," dedi.

Belki de yanan yüreği yüzünden çok sıcak olan eline karşı tepkisiz kalmaya çalışarak, "Büyük bir şey değil," dedim.

Deren sinirlendi ve bunu onun kemikli yüzünün her çizgisinde okudum. Elimi çekmeyi denemek için bileğimi yukarıya kaldırdım ama eli de kolumla birlikte gelince, "N'apıyorsun?" dedim.

"Gitme," dedi, beni kendine çekerek.

"Neden?" dedim.

"Gitme," dedi bir daha gözlerini kapatıp güçlükle yutkunarak. "Gitme, yanımda kal... Kızım gibi kokuyorsun."

6
YALAN

Mutluluk nasıl ki neşeli bir çığlıkla kutlanır, sen de ölmeyi istemeyi gözyaşlarıyla kutladın. Birinin gerçekten ölmeyi istemesine ilk kez şahit oluyordun, hem de o elini tutmuş, sana bakarken. Sen bu vakitten sonra hiçbir günahtan arınamazsın. Çünkü gitmek özgürlükken, kalmak tutsaklıktır. Şimdi tutsak olmamış olsan, der miydin, "Ben bu günahtan arınamam," diye?

Yaşam, nefes yoluyla boğazımdan aşağıya akarken, benden çekilmeyen o kapkara gözlere onunla tanıştığımızdan beri ilk kez o kadar uzun baktım. Deren Ateş beni hâlâ kendisine çekiyorken, elimi bu kez ondan daha hızlı ayırdım ve temasımızı keserek, "Annesine sarıl," dedim ve yürümeye başladım. "Kızı gibi kokuyordur."

Deren beni bir daha tutmadan koridora çıktım ve hızlı adımlarla sokak kapısına yürüdüm. Kapı kulpunu kavrayan elim tereddütle hareketsiz kaldı. Gözlerimi sımsıkı yumarak omzumu kapıya yasladım ve vicdanımın yarattığı kararsızlığı yenmeye çalıştım. Gitmem gerekirdi, ama... Yapmamam gereken şeyler de vardı. Mesela Nil'i almamam da gerekirdi, çoktan ölmüş olup kimsenin hayatına parazit olmamam da gerekirdi... Neyi yaptım ki, bunu da yapayım.

Orada kaç dakika boyunca öylece kaldığımı bilmiyordum, bunları düşünürken hiçbir eyleme geçmemiştim. Bir süre sonra elimi kapı kulpundan çekip başımı çevirip içeri baktım. Geri dönüp misafir odasına ilerledim. Kapının önünde durup başımı kaldırdığımda bana bakan, neden gitmediğimi sormayı bekleyen gözlerle karşılaşacağımı düşündüm, ama Deren... Sızmıştı.

İçeriye girdim ve sızdığı kanepeye ilerleyip başında durdum. Ağzı hafifçe açıktı, nefes alıp verirken bir şey fısıldıyordu. Elimde eşyalarımla kanepenin kenarına oturup karşımda duran yüzü izlerken başımı kalbime doğru eğdim. Kanepedeki hareketliliği hisseden Deren gözlerini yarım

yamalak açtı ve belirgin bir şekilde yutkunarak tekrar kapattı. "Annesi artık onun gibi kokmuyor," dedi neredeyse zor duyulan bir sesle. "Benim gibi de kokmuyor... Başka bir adam gibi kokuyor."

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordum.

"Hayır," dedi, kafası yerinde olmasa da onu sevmediğini unutmamıştı. "Ona çoktan mutluluklar diledim."

Sesinin tonundaki umursamazlık benim de bu konuya olan ilgimi kaybettirdi. Dudakları hareket edip bir daha sessizce fısıldayınca, ne dediğini duyamadığım için dudaklarına baktım. Belli belirsiz, "Nil," diye sayıkladığını anladığımda onun gibi başımı kanepenin arkasına yaslayarak dinlemeye koyuldum. "Nil," deyişini.

Duyup duymayacağını düşünmeden, "Kızını yeniden gördüğünde ona ne söylemek istersin?" diye sordum.

Duymadığını sandım, ama Deren kısa bir süre sonra, "Özür dilerim, seni koruyamadım," dediğinde bana cevap verdiğini anladım. Gözlerini yavaşça açıp tavana bakarken gözleri ışıldadı. Buna Nil'in gülümsediği bir anı hatırlamanın ya da onu gülümserken hayal etmenin sebep olduğunu düşündüm. "Büyüdüğünde seni koruyamadığımı anlayacaksın, benden nefret edeceksin."

Ben de kızımı koruyamadım.

Nil'in onu ne kadar sevdiğini bildiğim için, "Hayır," diye karşı çıktım. "Seni seviyor."

Bunun genel bir yorum olduğunu düşünüp üzerinde durmadan gözlerini kapattı. O gece bu onun gözlerini son kapatışıydı, bir daha açmadı. Çok huzursuzdu, dakikalar su gibi akarken kaşları çatıktı. Kızı için duyduğu sevgiye hayran oluyordum, belki de onu bu yüzden izlemek istemiştim. Bir süre sonra kucağımda duran telefonumu elime aldım. Telefon sessizdeydi. Ses çıkarmamak için mesaj atmaya karar verdim.

Mesaj: Gece'ye.

Bu gece gelemeyeceğim. Güvendeyim ve iyiyim. Ona iyi bak, ben yokken sana ihtiyacı var.

Mesajı gönderip ardından gönderilenler listesinden sildim. Gece muhtemelen uyumuştu, o saatte mesajı görmeyecekti. Bu yüzden cevap beklemeden telefonu ceketin cebine koydum, başımı tekrar arkaya yaslayıp kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. Deren'in kalbi hâlâ düzensiz attığı ve gömleğinin önü açık olduğu için gözlerim sık sık göğüskafesine takılıyordu. Çok terlemişti, terin teninde parladığını görmüştüm.

Kafamı çevirip sehpaya baktım ve sessiz olarak peçeteliğe uzandım. Bir peçete alıp kanepede yavaşça Deren'e yaklaştım ve çenesine doğru bakarken peçeteyi terleyen alnına koydum. Bariz bir hareketimde uyanacağı için küçük hamlelerle peçeteyi alnından sonra çenesine hafifçe bastırdım ve sonra indirip göğsüne koydum. Parmaklarımı doğrudan tenine değdirmeden peçeteyi yumuşak hamlelerle üstünde dolaştırıp terini sildim.

Kaşlarının biraz daha çatıldığını gördüğümde geriye çekilip elimdeki peçeteyi sehpaya bıraktım ve kanepenin arkasına yaslanıp uyanmaması için bir süre kıpırdamadan durdum. Sessizlik ve hareketsizlik beni uyuşturmaya başladığı için sonunda benim de gözlerim kapandı. Uykuya daldım, ama uykumun arasında bir şeyler duydum.

"Onu iki hafta göremedim, milletvekiliyle beraber şehir dışındaydım. Onun lanet parti çalışmaları yüzünden İstanbul'a dönemedim. Nil her hafta sonunu benimle geçirir ama o hafta sonu onu görmedim. Salı günü İstanbul'a döndüm..." Duyduklarım bir rüya görüyormuşum gibi hissettirse de Deren'in bir ara uyanıp kendi kendisine konuştuğunu anladım. Dura dura, sıkıntılı bir sesle konuşuyordu. "...cumartesiden önce onu görmek istiyordum, kızımı dehşet özlemiştim, Nalan'ı arayacaktım, ama... Ertesi gün Nalan çıkıp geldi, deli gibi bağırıp evimde Nil'i aradı, onu benim kaçırdığımı düşünmüşler..." Sustu, ben hikâyenin kalanını merak ederek uykuya dalmamaya çalışsam da onun bir şeyler daha anlatıp anlatmadığını duyamadan dünyayla bağlantımı tekrar kopardım.

Uyandığımı hissettiğimde sanki hiç uyumamışım gibi geldi, gözlerimi ovalayarak hafızamın yerine gelmesini bekledim. Deren'in nefes alış verişini duymayı bekleyerek kulak kabarttım, fakat hiçbir şey duyamayınca gözlerimi açtım. Sabah olmuştu ve Deren yoktu. Doğrulurken ceketimin omuzlarıma örtüldüğünü gördüm, oysa en son kucağımdaydı.

Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp saate baktığımda sabahın yedisi olduğunu gördüm. Çok erkendi, Deren bu saatte bir yere mi gitmişti? Gece'nin gönderdiği cevabı okuyup her şeyin yolunda olduğunu öğrenince kanepeden kalkıp koridora çıktım. Boğuk sesimle, "Deren?" diye seslendim. Holde yankılanan sesim cevap bulmadı. Deren'in gerçekten evde olmadığını anlayınca misafir odasına dönüp ceketimle telefonumu aldım. Arabama atlayıp oradan gitmeliydim, tabii arabamı bulabilirsem.

Fakat bir yandan da Deren'in organ kaçakçısını bulmaya ne kadar yakın olduğunu öğrenebilmem için ondan haberimin de olması lazımdı, hem ondan uzak durup hem de bundan nasıl haberimin olacağını

bilmiyordum. Parmaklarımı birbirine karışmış saçlarımdan geçirerek düşünceli bir şekilde misafir odasına yürümeye başladım, ama kapı zilinin çaldığını duyduğumda sinirlerim bozularak koridora geri döndüm. Deren dönmüş olsa kapıyı anahtarıyla açardı, bu yüzden gelenin başkası olduğunu anlayarak kapının gözetleme deliğinden baktım. Gelenin genç bir kız olduğunu görünce kaşlarımı çatarak kapıyı açtım.

Kız yerde dolaşan dalgın bakışlarını kaldırıp beni görünce biraz şaşırarak, "Merhaba," dedi.

"Merhaba," derken kızı o birkaç saniyede süzdüm. İki yandan ördüğü açık kumral, hatta sarıya dönük saçları omuzlarına uzanıyordu. Kulaküstü kulaklığını boynuna indirmişti, üzerinde düğmelerini açık bıraktığı siyah ve gri tonlarda büyük beden bir gömlek, içinde decrop tişört vardı. On yedi, on sekiz yaşlarındaydı, oval bir yüzü vardı ve perçeminin yan tarafları tombul yanaklarına değiyordu. Onunla göz kontağı kurup, "Birine mi bakmıştın?" diye sorma gereğini duydum.

"Ben... Evet." Elindeki tabağı hafifçe yukarı kaldırdı. "Deren ağabey'e baktım, kurabiye getirmiştim..." aldığı nefesi heyecanla verirken bana ümitle baktı. Nil'den haber var mı?

"Nil'le Deren'i nereden tanıyorsun?"

"Ben yandaki evde oturuyorum." İşaretparmağıyla önceki sabah eve girerken gördüğüm, bahçesinde renkli çiçekler olan evi gösterdi. "Nil... Hafta sonları burada oluyordu, ben de ona yaptığım kurabiyelerden getiriyordum." Sesi tizleşmeye başladı ve üzgün bir şekilde iç çekti. "Bu hafta sonu yok."

Kapıyı tamamen açıp içeri girmesi için kenara çekilirken ona, "Girsene," dedim. "Mutfağın yerini bilmiyorum, sen koy."

Yüzünde beliren güzel bir gülümsemeyle içeriye girdi ve çekinerek önüme geçip sol taraftan ilerledi. Genç kız misafir odasının yanındaki kapıyı açıp mutfağa girerken ben de onu takip ettim. Siyah ve beyazdan oluşan mutfakta sadece iki şey renkli olduğu için dikkat çekiyordu; biri kırmızı bir kahve makinesiydi, diğeri de tezgâhın üzerindeki süslü bardaktı. Mutfak çok temiz ve düzenliydi, sanki günlerdir girilmemiş gibi. Genç kız üstünü peçeteyle örttüğü tabağı parlak siyah tezgâhın üzerine koyup, "Nil'den haber yok, değil mi?" diye sordu.

"Deren onu bulmak için uğraşıyor," dedim kısaca. "Nil'le samimi miydiniz?"

Genç kız çantasının askısını sıkıca kavrayıp dolan gözlerini benden kaçırdı. "Deren ağabey bir yıldır burada oturuyor, bir kızı olduğunu o

taşındıktan birkaç ay sonra fark ettim. Hafta sonları bahçede onunla ilgileniyordu. Hatta birkaç kez Nil'e selam vermiştim, ama Deren ağabey çok koruyucudur. Nil'le konuşmama bile pek fazla izin vermemişti, sonraysa sanırım tamamen zararsız olduğumu anladı. Böylece Nil'le vakit geçirebilme fırsatı bulmuştum, hatta şimdi arkadaş bile sayılırız." Fazlasıyla duygulandığı için sözlerine devam etmekte güçlük çeken genç kız biraz durakladıktan sonra, "Kaybolduğunu öğrendiğimden beri çok üzgünüm," diyebildi.

Genç kız her hâliyle açık bir kitap gibi okunabilen türden insanlardandı, bende ona karşı doğal ve içten olduğu hissiyatı oluşmuştu. Yaşının verdiği gençlik sanki ruhunu hafifletip ayaklarını yerden kesiyormuş gibi canlı bir görüntüsü vardı. "Adın neydi?"

Genç kız başını kaldırırdı ve bir an için şakağımdaki pansumana bakıp, "Ece," dedi.

"Memnun oldum Ece, ben de Karmen."

Ece bana kaçamak bir şekilde bakıp, "Ben de memnun oldum," dedikten sonra, "Çok erken bir saatte rahatsız ettim," dedi. Mutfağın kapısına doğru ilerledi. "Dershaneye gitmeden önce kurabiyeleri vermek istemiştim, bir ümit belki Nil geri dönmüştür, diye de heveslenmiştim."

Onunla koridora dönerken, "Liseye mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Evet, lise son sınıf," derken göz ucuyla yanından geçtiğimiz misafir odasına doğru kısa bir bakış attı, ardından da başını hafifçe çevirerek üst katın merdivenlerine baktı.

"Bir şey mi aradın?"

Kafasını iki yana sallarken yanakları kızardı. "Hayır, hayır."

Hızlıca cevap vermesi düşündürücü olsa da ikinci kez sormadım, ima da etmedim. Ece kapıdan çıkıp eşikten inerken, "Deren ağabeye selam söyleyin, ben Nil'in bulunması için her gün dua ediyorum," dedi. Saf ve masum görüntüsünden aldığım hissi o konuştuğu sırada da aldım. "Okulumun oraya da kayıp ilanları astım, belki bir gören olursa diye, ben onun bulunacağına çok inanıyorum."

"Tanıştığımıza memnun oldum Ece, Nil geri döndüğünde eminim onunla tekrar arkadaşlık yapacaksındır," dedim.

Ece başını sallarken, onun bakışlarında benim kim olduğumla alakalı düşüncelerinin izlerini yakaladım. Ya bunu sormayı gereksiz bularak ya da utancından soramayarak sadece sessiz kalıp gülümsedi ve arkasını dönüp bahçe kapısına yürüdü. O gözden kaybolduğunda yan eve bir daha baktım. Renkli çiçekleri Ece'nin diktiğine emindim o anda.

Misafir odasına geçmeden önce merdivenin basamaklarını takip ederek yukarı çıktım. Önceki gece Deren'in beni taşıdığı yatak odasına yürüyüp, açık bırakılan kapıdan içeriye kafamı uzattım. Deren'in yatak odasını gün ışığında ilk kez görmüştüm. İçerisi dağınıktı, yerde kıyafetler vardı. Geniş, koyu renk gardırobunun kapakları açıktı. Yatak örtüleri de bozulmuştu, cam kırıkları ise hâlâ yerde duruyordu. Bunlarla ilgilenmeden odaya girmemin ilk sebebine odaklanıp komodinin üzerine baktım, ama herhangi bir fotoğrafı yoktu. Oysa Deren'in bir fotoğrafını bulup Nil'e götürmeyi istemiştim.

Tam komodinlerin çekmecelerini açmak üzereydim ki zilin bir daha çaldığını duyup başımı arkaya çevirdim. Kapıyı çalanın çekip gitmesini bir dakika kadar bekledim, fakat zil çalmaya devam edince merdivenin basamaklarını koşarak indim. Kapıyı açmadan önce yine delikten baktım, ama bakış açımda sadece pelüş bir oyuncak görünce yüzümü buruşturup kimin geldiğine emin olamadan kapının kulpuna bastırdım.

Bir erkek eli pelüş ayıyı yüzünün önünde tutuyordu. Ben tek kaşımı kaldırmış bakarken, o kapının açıldığını fark ederek ayıyı indirdi ve yüzündeki sırıtış, beni görünce kayboldu. Yirmili yaşlarında görünen bu genç ve yakışıklı adama ne tepki vereceğimi kestiremeden birkaç saniye geçirdim. O da bana duyduğu yabancılıkla kaşlarını çatıp içeriye girerken, "Sen kimsin?" diye sordu.

"Asıl sen kimsin?"

Genç adam sırtındaki büyük çantayı portmantonun önüne bırakıp doğrulurken, "Ağabeyim nerede?" diye sordu, sonra başını çevirip merdivenlere bakarken sırıttı. "Ağabeyimi boş ver ya, Nil'im nerede?"

Genç adam cevap vermemi beklemeden merdivenin basamaklarını ikişer ikişer tırmandı. Üzerindeki büyük beden cekete, kot pantolona arkasından baktım, ağabeyinin yatak odasının kapısını açtığını gördüm. Odaya bakıp çıkarken, "Nil?" diye seslendi. Birkaç basamak çıkarak ne yaptığına daha yakından baktım. Bu kez Deren'in yatak odasının tam karşısında bulunan odaya girdi ve içeriye bakıp aradığını bulamadan çıktı. "Ağabeyim ve Nil nerede? Sen kimsin?"

"Ben Karmen," dedim yalnızca. Bu çocuğun, yeğeninin kaybolduğundan haberi yok muydu? Büyük sırt çantasına bakılırsa uzak bir yerden gelmişti, demek ki olanlardan habersizdi. "Ağabeyin yok, ben onu arayayım." Bir daha benimle konuşmasına fırsat vermeden misafir odasına doğru gidiyordum ki aklıma gelen şeyle beraber dönüp ona baktım. "Adın Utku mu?"

Genç adam, "Evet," derken ellerini merdiven korkuluklarına yaslayıp kaşlarını çattı. "Ağabeyim mi bahsetti?"

"Yaa, evet." Yaptığım hatayı o an fark edip kendime söverek misafir odasına girdim ve telefonumu alıp önceki gün kaydettiğim numarayı aradım. Birkaç kez çaldı, merdivende Utku'nun ayak sesleri duyulurken Deren asabi bir şekilde, "N'oldu Karmen?" diyerek telefonu açtı.

Kısık sesle, "Kardeşin burada," dedim.

"Hassiktir, Utku mu?" Şiddetli bir şekilde of çekmenin, "Hiçbir şeyden haberi yok, sakın ona bir şey söyleme ve televizyondan uzak tut," dedi. Harika, oradan şimdilik uzaklaşamayacaktım. Ben kendi durumuma of çekerken, Deren şöyle ekledi: "Bak, Utku Nil'in kaybolduğunu... Hem de Derya yüzünden kaybolduğunu öğrenirse o herifi öldürür, şu an Utku'yla ilgilenemem, bir süre daha öğrenmemesi lazım."

Ben, "Dalga geçiyorsun herhalde," diye fısıldarken Utku'nun misafir odasının kapısının önünde şüpheli gözlerle bana baktığını fark ettiğimde Deren'e, "Tamam, canım," diyerek telefonu kapattım. Utku'ya duygusuzca gülümserken Deren'in kullandığım samimiyet içeren kelimeye takılmamasına umdum sadece. Neler olduğunu anlamaması için Utku'ya her şey yolundaymış izlenimi vermeye çalışmıştım.

Elimdeki telefon bir daha çalınca ekranına baktım, Deren arıyordu. Telefonu hemen kulağıma götürdüm. Hattın diğer ucunda Deren hafif canlılık gelmiş sesiyle, "Canım mı?" diye sordu. Ben niyetimi açıklayamayarak genzimi temizlerken, Deren alçak sesle mırıldandı. "Geliyorum, kardeşimi oyala."

Utku hâlâ beni izliyorken bu sefer sadece, "Peki," demekle yetindim.

Fakat Deren fırsatı kaçırmadı. "Kapat, canım."

Telefonu kapattıktan sonra pantolonumun arka cebine soktum ve Utku içeriye girmek üzereyken, "Bunlar ne?" diye sordu. Baktığımda sehpanın üzerindeki alkol şişelerini ve sigara paketlerini gösterdiğini gördüm. "Senin mi?"

"Nereden çıkardın?"

"Ağabeyimin olacak değil ya. Yani Nil doğduğundan beri kullanmıyor... Şişe de kırılmış." Bu işte bir tuhaflık olduğunu sezmiş gibi huzursuzlandı. "Nil ağabeyimle birlikte mi? Geliyorlar mı?"

Utku yeğenini görmeyi çok istiyordu, hatta ağabeyinden daha çok. "Abin birazdan gelir."

"Sen kimsin, bu arada?" diye bir daha sordu, varlığımı bir yere koyamadığı için huzursuz ve kuşkucuydu. Saçları ve gözleri ağabeyine çok

benziyordu. Sanki onun daha genç, canlı haliydi. "Yoksa..." Utku gözlerini biraz açıp beni baştan aşağıya süzdü, takdir ediyormuş gibi başını salladı. "Gönül işleri falan mı?"

"Ağabeyinin bir gönlü var mı?" diye soruya soruyla karşılık verip geçiştirmeye çalışırken, eğilip sehpadaki boş şişeleri aldım, misafir odasından çıkıp onları mutfağa götürdüm. Utku beni gözleriyle takip ederken, "Nerelisin sen?" diye sordu, belli ki aksanımı fark etmişti.

"İtalyanım." Türkiye'ye geldiğimden beri bunu her gün söylemiş olabilirdim.

Ben misafir odasına dönerken, "Ağabeyime bak sen," diye mırıldandığını duymamış gibi yaptım. Tekrar sehpaya eğilip kül tablasını ve sigara paketini aldım, yerdeki cam kırıklarını topladım. Mutfağa gidip tezgâhın altında bulduğum çöp kutusuna kül tablasını boşalttım, diğerlerini de olduğu gibi attım.

"Bir daha bu evde sigara içmemelisin," dedi, ben mutfaktan ikinci kez çıkarken. Elindeki pelüş ayıcıkla beraber portmantonun önüne koyduğu çantasını aldı ve merdivenin yolunu tuttu. Üst kata çıkıp ağabeyinin yatak odasının yanındaki odaya girerken söylendi: "Nil hafta sonları burada kalıyor, onun için dikkat ederiz böyle şeylere."

"Emredersin," diye homurdanarak misafir odasına girsem de aslında duruşunu bozmamasını takdir ediyordum, Nil için birlikte böyle bir karara varmış olmaları güzeldi. Koltuğa oturup dirseklerimi dizlerime koydum. Deren'i beklerken, yine orada vakit geçirmeye mahkûm olduğum için huzursuzdum.

Henüz yirmi dakika geçmemişti ki sokak kapısında dönen anahtarın sesini duydum. Deren içeriye soluk soluğa girdiğinde gözlerimiz günün ilk saatlerinde yeniden birleşti. Gece yaşananlara dair birkaç an kafama üşüşürken, Deren elindeki ceketi koltuğa fırlatıp üst kata doğru baktı. Yanıma gelirken kısık sesle, "Öğrenmedi, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Fakat haberler her yerde, gazetelerde... Çok yakında öğrenir."

Yorulmuşçasına bezgin bir nefes verip karşımdaki koltuğa otururken, "Ne kadar geç öğrenirse o kadar iyi," diye fısıldadı. Başını arkaya atıp gözlerini kapatırken ellerini dizlerinin üzerine koydu. Alnında ter damlaları birikmişti, belli ki hızlı hareket etmişti. "Utku baş belasıdır, öğrendiği dakikadan sonra ona da sahip çıkmam, onu kollamam gerekecektir."

Göğsünün şiddetle inip kalkışının artık yatışmaya başladığını fark ederken, "Nil'i defalarca sordu," dedim. "Ne söyleyeceksin ona?"

"Bilmiyorum," dedi gözlerini açıp doğrudan bana bakarken. Ya o gözlerini açarken doğrudan bana bakmayı hesaplamıştı, ya da öyle denk gelmişti. "Kahretsin ki bilmiyorum."

Ben bu soruna bir çözüm bulmak için düşünmeye başlarken Utku'nun yukarıdan, "Ağabey!" diye seslendiğini duydum. Deren kapıya bakarak ayağa kalktı ve Utku içeriye girerken onun yüzünde ilk kez bir gülümseme gördüm. Ben onun dudaklarında oluşan ve göz kenarlarının kırışmasına sebep olan o küçük gülümsemeye bakarken, Deren kapıdan giren kardeşine yaklaşıp onu kendisine çekti. Utku daha bir şey diyemeden ona sımsıkı sarılınca, Utku da aynı şekilde karşılık verip yüzünü onun omzuna bastırdı. "Geleceğini söylememiştin," dedi Deren kontrol edemediği burukluktaki ses tonuyla. "Neden haber vermeden bir anda çıkıp geldin?"

"İki aydır yokum, Nil'e sürpriz yapmak istedim," dedi Utku ağabeyinin sırtına erkeklere özgü bir hareketle hafifçe vurup geri çekilirken. Deren'in sırtı bana dönüktü sadece Utku'nun yüzünü görüyordum. Utku dağılan saçlarını düzeltip ağabeyine bakarken sırıtır gibi oldu. "Görmeyeli duygusal bir adam olmuşsun," dedi biraz alaycı, biraz şaşkın bir tavırla. "N'oldu? Nil nerede?"

Deren kardeşinin kendisi gibi koyu renk olan saçlarını düzeltirken, "Bu hafta sonu onu almadım," dedi. Sesini normal bir seviyede tutmak için oldukça zorlanıyordu. "Nalan ve Derya ile."

Utku kaşlarını sertçe çatıp Deren'in elini itti. "Neden almadın? Nil seni zaten çok az görüyor, nasıl almazsın anlamıyorum."

Rahatsız olan Deren, "Sesini yükseltme," dedi, "biraz üşütmüş, Nalan onunla ilgileniyor."

Utku, "Nalan da çok iyi anlar ya annelikten," diye homurdanınca, Deren onun omzunu sıkarak, "Yapma şunu," dedi. "O, annesi."

"Hastaneye götürdün mü Nil'i? Neyi var? Tırtılım benim ya... Allah bilir ince ince giydirip üşütmüştürler kızı..."

Deren, "O iyi," derken sesi titredi, duygularını belli etmek istemediği için Utku'ya arkasını döndü, az önce kalktığı koltuğa tekrar oturduktan sonra gözlerini yere indirdi. "Sadece üşüttü... İyi olacak."

"Siktiğimin Derya'sı, kesin bilerek hasta etmiştir kızı, ben o piçten beklerim!" Utku'nun sinirlerini kontrol etmek konusundaki başarısızlığı tıpkı ağabeyine benziyordu. Utku'yu daha tehlikeli yapansa ağabeyine kıyasla genç ve heyecanlı olmasıydı. Utku'nun, "Bu arada... Arkadaşınla tanıştık..." demesi üzerine Deren göz ucuyla önce kardeşine, sonra onları

izleyen bana baktı. Utku, "Hayırdır, gönül işleri falan mı?" diye sordu. Bu genç adam iki seferdir "gönül işleri" derken tahmin ettiğim şeyi mi kastediyordu? Deren'in bakışlarının kaşlarıma kaydığını gördüğümde, kaşlarımı daha da çattığımı fark ettim. Kısa bir süre sonra Deren, "Öyle," dedi. "Gönül işleri."

Ağzımı tekrar açmadan önce Utku'nun ayağımın altından çekilmesini bekledim. Ağabeyinin verdiği cevaba hayret ederek başını sallarken, "Türkçeyi sen mi öğrettin?" diye sordu.

"Ağabeyinin o kadar becerikli olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım.

Utku sözlerime gülerken, Deren'in gözlerinde belli belirsiz bir şekilde kendini gösterip hemen kaybolan o ifadeyi çözemedim. Utku'nun sorgu sualinden sıkılmış gibi, "Gönül işte," dedi konuyu kapatmak ister gibi. "Uza ağabeyciğim, hadi."

"Amaan." Utku isterik bir şekilde başını iki yana sallayıp merdivene yöneliyordu ki kafasını tekrar Deren'e çevirip onun bel hizasına baktı. Ben de onun bakışlarını takip edince, Deren'in belinde bir silah olduğunu gördüm. Silahları çok iyi tanırdım, onun Amerikan silahı olduğunu hemen anladım. Daha önce Salvador'da görmüştüm, ikinci kez de Deren'in belinde. Yakın koruma olduğu için silah taşımasını normal buldum, ama Utku için garip bir durum olacak ki Deren'e yaklaşıp belindeki silaha yakından baktı. "Hani eve iş getirmiyordun? Silah neden belinde? Nil'in olduğu eve silah mı sokuyorsun?"

Deren yaptığı hatayı ancak onun söylemesiyle fark edip belindeki silaha göz attı. "Üstümde kalmış, unutmuşum."

"Nil sözkonusuysa, unutmazsın, ağabey." Utku gözlerini silahtan çekip bir şeylerin yolunda gitmediğini sezerek ağabeyine baktı. "N'oluyor, ağabey? Sabahın köründe nereden geldin? Hafta sonu işe gitmezsin, iş diye palavra sıkma sakın bana."

Deren sabrının sonundaymış gibi derin bir nefes alıp, "İş," diyerek palavra sıktı.

Utku, "Siktir," diye homurdanıp arkasını döndü ve hızlıca merdivene yönelip basamakları ikişer ikişer çıktı. Odasına girip kapısını çarpınca, "Ben de bazen ağabeylerime küfretmek isterdim, ama etmezdim," dedim. "Utku'nun yapabilmesi hoşuma gitti."

Deren bana o öfkeli bakışını atabilmek için arkasını döndüğünde, ona bakıp omuzlarımı silktim. Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü,

karşımda durduğunda kalbim onu karşılar gibi hızla atmaya başladı. "Neden yüzlerine karşı küfredemezdin?"

"Saygı duyduğum için."

"Sence Utku bana saygı duymuyor mu?"

"Cümlem oraya çekilebilir gibi ama onu kastetmedim." Deren'in beni gerçekten ciddiye aldığını fark etmem, ona karşı daha ılımlı ve anlayışlı olmamı sağladı. "Arabada bana yirmi yıldır babalık yaptığını söylemiştin, Nil'den de önce Utku'ya babalık yaptın, değil mi? Bu yüzden seninle duygularını..." İki kelime arasında kararsız kaldım ve hangisini kullanmam gerektiğini düşündüm. "...doruklarda yaşayan bir çocuğa benziyor."

Deren beni dinledi. Kendinde olmamasına rağmen bana odaklanıp sözlerimi dinledi. "Doğru, onu ben büyüttüm ve... Sanırım bazen de şımarttım."

Dudak çizgimi ısırıp, "Ailen hayatta değil mi?" diye sordum.

Bu soruya karşılık Deren uzaklaşıp bana arkasını döndü. Televizyonun fişini çekerken, "Biz çok küçükken öldüler," dedi üzerinde fazla durmadan.

Acaba doğal sebeplerle mi ölmüşlerdi? Çevremdeki insanlar kendi ecelleriyle değil de cinayete kurban giderek öldükleri için kafamda böyle bir soru oluştu, ama tabii sormadım. "Başın sağlık olsun," dedim.

"Başın sağ olsun," diyerek düzeltti beni. Tabii ya, o söz öyleydi. Karina'yı kaybettiğimde bunu sık sık duymuştum. Karina'yı kaybetmek... Doğru, ben onu kaybettim. Kalbimi kaybettim.

"Utku'ya yirmi yıldır ağabeylik yaptığına göre, otuz yaşında olmuşsundur, sen."

Bana göz ucuyla bakarak, "Yirmi sekiz," dedi.

"Ağabeylerimin hepsi senden büyük," derken kendimi neden onunla konuşmaya devam ettiğimi düşünürken buldum ve kaşlarımı çattım. "En küçüğü yirmi dokuz yaşında."

"Sen kaç yaşındasın?" diye sordu Deren.

"Yirmi beş." Koltuğun kenarındaki ceketimle çantamı o gün ikinci kez alıp önümde tutarken, bana bakan Deren'e bakışlarımla karşılık verdim. "Gideyim artık. Hoşça kal. Gerçi hoş kalsan da seni bir daha göremeyeceğim için bunu da bilemeyeceğim."

Belki de artık gücü gerçekten tükenmeye başladığı için bana ağır adımlarla yaklaşıp karşımda durdu. "Bir daha birbirimizi görmeyiz mi diyorsun?"

"İyi anlaşılmışım."

Gitmek üzere hamle yaptığımda Deren niyetimi anlayıp kolumu tuttu. Onun kolumu tutan yaralı eline, ardından da başımı kaldırıp gözlerine baktım. Gözlerinde, önündeki sayfayı tüm nefretini kustuğu kelimelerle dolduran birinin bakışları vardı, ama biliyordum ki bu nefret bana karşı değildi. "Kardeşime ve bana sabır gösterdiğin için sağ ol."

"Bana bunun için ikinci kez teşekkür ettin," dedim söylediklerini düşünerek. Aslında normal koşullarda nasıl bir adam olduğunu merak ettim. "Birinin sana yardımcı olması senin için önemli olmalı, edilen yardıma değer veriyorsun."

"Sen de ikinci kez bana, sana söylediğim bir şeyi hatırlatıyorsun," dedi kolumu hiç bırakmadan. "Hafızan kuvvetli olduğundan mı, yoksa..." gerisini getirmedi, yalnızca gözlerini belki de hafızamla bağlantısı olan şakaklarımda gezdirip pansumanıma baktı. "Acıyor mu?"

Gözlerimi yere indirip yutkunurken vücudumu geriye çeksem de kolum elinden kurtulmadı. "Acımıyor."

Deren benim kendimi geri çektiğimi ve aramızdaki boşluğun genişlediğini fark edince kolumu bıraktı. Genzimi temizleyip eşyalarımı göğsüme bastırdım ve nefret dolu mektubunu yazan o adamın kara gözlerine bir kez daha bakıp arkamı döndüm. Misafir odasından çıktığım gibi süratle koridorda yürüdüm, sokak kapısını açıp dışarıya çıktım. *Canımın acıyıp acımadığını sorması ne gülünç, çünkü beni o öldürecek.*

Beni süratli adımlarımdan ayıran şey arabamı görmem oldu. Kaldırımın kenarındaydı. Birisi arabayı kaza yerinden alıp oraya kadar getirmişti. Ön kaputa bakınca pek hasarı olmadığını gördüm, zaten ben de hafif yaralanmıştım. Ön çamurluk düşmemişti, fakat plaka yerinden oynamıştı. Kontrol edip ne kadar sağlam olup olmadığına baktıktan sonra düşmeyeceğinden emin olunca ceketimin cebinden anahtarımı alıp arabaya bindim.

Evime yaklaşırken kaldırımın kenarındaki bir çiçekçiyi gördüm ve beyaz laleler dikkatimi çekince arabayı durdurdum. Arabadan indikten sonra çiçeklerin yanına gidip lalelere dokundum, çok güzel görünüyorlardı. Üç tane lale aldım ve çingene kadın bana dönüp, "Sarayım mı, abla?" diye sorduğunda yalnızca kafamı sallamakla yetindim.

O beyaz laleleri sararken, kenardaki pembe laleyi de görüp diğerleriyle birlikte sarması için kadına uzattım. Çiçek demeti hazır olunca da parasını verip çiçeklere bakarak arabaya yürüdüm. Eve varana kadar lalelere

bakıp durdum. Sonunda evime gelebilmiştim. Asansörde biraz heyecanlı olduğumu hissettim. Ne de olsa bu aralar bana duygularımı bir nebze de olsa tekrar hissettiren tek şey, Nil'di.

Dairemin kapısını açıp içeri girdiğimde saat dokuza gelmek üzereydi. Nil'in uyanıp uyanmadığını merak ederken, birilerinin yüksek sesle tartıştığını duyup salona doğru yürüdüm. Yaman'la Gece salonun ortasında durmuş yüksek sesle tartışıyorlardı. Gece ellerini beline koymuş dik dik ona bakıyor, Yaman da ona işaretparmağını sallayarak, "Başını nasıl büyük bir belaya soktuğunu hâlâ anlayamadın," diyordu. Beni henüz fark eden olmamıştı. Yaman sözlerine devam etti. "Gerçekler ortaya çıktığında arkadaşın kızı kaçıranın sen olduğunu söylerse ne yapacaksın? Babana seni bu ipten alabileceğini düşünecek kadar güveniyor musun? Arkadaşının bundan haberi olsun ya da olmasın, eğer çocuğu ailesine teslim etmezsek olan sana olacak! Kör müsün, görmüyor musun?" Gece'nin ateşe atılacak olmasına duyduğu öfkeye kaşlarımı çatarak şahit oluyordum. "Bu iş uzamayacaktı, söz vermiştin!"

Gece de Yaman'ın ilk kez bu kadar uzun konuşması karşısında şaşkınlığını gizleyemeyerek ağzı açık bir şekilde ona baktıktan sonra çemkirdi. "Bu kadar korkaksan yardım etmeseydin!"

"Lafı çevirme, kendim için korkmadım."

Gece yutkunup bakışlarını kaçırırken, "Karmen'e asla ihanet etmem..." derken benim de orada olduğumu görünce çok şaşırdı, konuşması yarım kaldı. Hemen yanıma gelip büyümüş gözleriyle şakağıma bakarak, "N'oldu sana?" diye sordu.

Yaman da benden tarafa bakıp yanaklarını şişirdi ve boynundaki kravatı gevşeterek kafasını iki yana salladı. Beni onaylamıyorsa bu işe en baştan karışmamalıydı, bunu ona kimse silah zoruyla yaptırmamıştı. Gece pansumanıma dokunup üzerimde başka bir hasar ararken, "Nil uyurken bağırdığınıza inanamıyorum," dedim sinirle. "Onu korkutmak mı istiyorsunuz?"

Yaman artık tahammül edemiyormuş gibi bana sert bir şekilde baktığında, ben de ona dik dik baktım ve sonra Gece'nin elini şakağımdan çekerek, "İyiyim," dedim.

Gece endişeyle, "Kaza mı yaptın?" diye sordu.

"Ufak bir kaza, Gece. İyiyim ve sorun yok."

Onun iyiliği için, artık her şeyi öğrenmesini istemiyordum, onu bu işten olabildiğince uzak tutmalıydım. Gece beni artık tanıdığı için daha fazla üstelemeden, "Seni merak etmekten uyuyamadım bile," dedi.

"Pürüzler çıktı, hallettim." Dirseğinin altını okşayıp ona şefkatle baktım, bunun üzerine bana gülümsedi. "Nil iyi mi? Hiç ağladı mı?"

"Hayır, hayır, en son baktığımda hâlâ uyuyordu."

Kucağımdaki lalelere baktığını görünce içlerinden bir tanesini alıp ona verdim. Gece bu hareketimi gülerek karşılarken arkamı dönüp odama yürüdüm. Tam içeriye giriyordum ki bir ses duyup kafamı mutfağa çevirdim. Kapısından içeriye bakınca da Nil'in orada olduğunu gördüm. Tezgâhın önünde yere oturmuş, yere koyduğu çikolata kavanozunu kaşıklıyordu. Ağzının çevresi çikolata olmuştu, üzerindeki eşofman üstü de. İçimi saf bir mutluluk duygusu kapladı, çok kısa süreceğini biliyordum, yine de içimde bu duyguyla ona doğru yürüdüm. Nil beni fark edip başını kaldırınca gözlerini kocaman açtı. Hızla kaşığı arkasına saklayıp şaşkınlıkla, "Kaymen!" dedi.

Onunla aynı hizaya gelmek için bir dizimi yere koyup öne eğildim. "Burada n'apıyorsun?"

Nil bana kaçamak bir bakış atıp sonra gözlerini kaçırarak, "Hiiiç," dedi. "Hatıyladım... Seni ayıyoydum."

Onun dağılmış kumral saçlarına bakarak gülümsedim. "Beni ararken karşına çikolata çıktı, sanırım?"

Yüreğime kadar uzanan kirpiklerinin altından bana bir daha bakarken dudaklarının yukarı doğru kıvrılmamak için mücadelede olduğunu gördüm. Yaramazlığını fark ettiğimi anlayınca hem utandı hem de güldü. "Ben yemedim, kaşık geldi ağzıma giydi!" Kaşığı arkasından çıkarıp ikimizin arasında tuttu. "Geyçekten ben yemedim ki."

Ona sıkıca sarılma dürtüsünü bastırmaya çalışarak doğruldum. "Benim de arkamda bir şey var, görmek ister misin?"

Nil kaşığı tezgâhın üzerine koyup hızla başını salladı. "İsteyim."

Bana yaklaşıp arkama geçmeye çalıştığında ben de dönüp çiçekleri ondan sakladım. Bunu yaptığımı görünce kaşlarını çattı ve yeniden etrafımda dolanıp arkama geçti. Bu kez o arkamdayken çiçekleri önüme alıp ondan sakladım. "Yaaa! Kaymen! Hani, neyede?"

Ona kıyamayıp eğildim ve ona dönüp çiçekleri aramıza alırken, "Bak," dedim hevesle. "Sana çiçek aldım."

Kucağımdaki demeti görünce gözlerini açarak yerinde zıpladı ve çiçekleri benden alırken pembe laleyi gösterip kıkırdayarak, "Montum gibi," dedi.

Çiçek saplarının boyu neredeyse onun kadardı, fakat hafif oldukları için taşıyabiliyordu. Başını eğip lalelerin o kendilerine has belli belirsiz kokusunu içine çektiğinde gözleri parladı. "Neyeden buldun?"

Gülümseyip, "Senin için aldım," dedim. "Az önce söyledim, yoksa sen de benim gibi unutkan mı oldun?"

Nil kıkırdayıp biraz yaklaştı ve ummadığım bir samimiyet gösterip bacaklarıma sarıldı. "Sen benim en sevdiğim dadımsın!"

Onun bu sevgi dolu sözlerinin beni mutlu etmesi gerekirken, bir gün beni unutacağı düşüncesi ruhumda korkunç duyguların uyanmasına sebep oluyordu. Kaybedeceğimi bile bile ona bağlanıyordum, bana gülümsediğinde kelimelere gerek olmadan ruhlarımızın birbirini sevdiğini hissediyordum. Her şeyin son bulduğu o günden sonra belki birkaç gün daha hatırlardı beni, sonra da unuturdu. Fakat bunun için kahrolmama gerek yoktu, çünkü zaten ben de aşağı yukarı aynı zamanlarda ölmüş olurdum.

Kalbimin ilk hatasında onu saklamak istedim, birisinin bulup ona dokunmasından endişe duydum. Çünkü dışarıdan birisi kelimeleriyle, bakışlarıyla, hareketleriyle kalbime dokununca hata yapmaya çok açık oluyordum. En son kalbimi o adamın ihanetine uğradığımda kapatmıştım ve sonrasında sadece Karina için açmıştım. Karina'yı kaybedince de kalbim kendiliğinden kapanmıştı. Bir gün, o gün Nil'i görene kadar.

Uyuyamıyorum, gözlerimi kapattığımda birisi beni boğuyormuş gibi geliyor. Yaşam üstüme geldiği gibi, düşüncelerim de bir kalıba, bir varlığa bürünerek parazit misali uykularımda dolaşıyor.

Önceki günden beri hiçbir şey değişmemişti, ekranlarda ve gazetelerde Nil'in kayıp haberleri ilk günkü gibi yoğun bir şekilde yayımlanıyordu. Dedesi ünlü bir gazeteci olmasaydı, bu kadar etkili olacağını sanmıyordum. Haber bültenlerinde Nil'in ailesinin ve Deren'in emniyete girerken çekilmiş fotoğrafları vardı, yeni bir ihbar gelmiş olabilirdi. Organ kaçakçısını araştırıyorlar mıydı, haberim yoktu. En azından bir iz yakalamış olmaları lazımdı, fakat bunu öğrenmek için emniyete gitmemin kafalarda soru işareti bırakacağını düşünüyordum.

Ellerimi hiçbir sebep yokken acıyan boğazımdan çekip şarkı söyleyerek uyuttuğum Nil'i izledim. Küçük ayakları örtünün altından çıkmıştı, üşümemesi için uzanıp örttüm. Gecenin on biri olmuştu, Nil ancak iki saat önce uyuyakalmıştı. O dakikadır onu izleyip Karina'yı düşünüyordum. Onun yasını karanlıkta, yalnız başıma tutmaya devam ettim.

Sanki ben hayatta kalmaya sadece bu dünyada onun yasını tutacak birisi olması, onun unutulmaması için devam ediyordum. Ben de ölürsem onu hatırlayan kimsesi olmayacaktı.

Kızıma kavuşma hayalimle arama giren sesle irkildim, boşluğa dalıp giden gözlerimi yastığımın altına çevirdim. Telefon ekranının ışığı yanıp sönüyordu. Bir haber alacağımı düşünüp tanımadığım numaranın çağrısına yanıt verdiğimde, "Karmen?" dedi genç bir erkek sesi. Ancak birkaç saniye sonra onun kim olduğunu anladım. "Merhaba."

"Utku? N'oldu? Numaramı nereden buldun sen?"

"Ağabeyimden aldım," dedi. "Geç saatte aradım, rahatsız ettiysem kusura kalma..." Bir şey duraksamasına sebep oldu, belki de benimle konuşmayı yadırgamıştı. "Ağabeyim yaralandı, hastaneye de gitmiyor. Sen hemşireymişsin, yardım eder misin?"

Ani ve şiddetli bir iç çekişle, "Yaralandığını mı söylüyorsun? Nasıl?"

"Bıçak yarası," dedi Utku, bu duruma duyduğu öfkeyi ses tonunda seziyordum. "İyiyim diye tutturdu, gitmek istemiyor hastaneye, sen yardımcı olabilirsin belki."

Demek Deren hemşire olduğumu söyleyince o da aramıştı. "Yarası ciddi mi?"

"Sanmıyorum. Zaten bilinci yerinde. Hatta iyiyim diyor ama geldiğinde gömleğinin arkası kan içindeydi." O da benim gibi kısık sesle konuşuyordu. "Gelebilir misin? Yoksa ağabeyimin yanına dönüp onu hastaneye götürmek için çabalamaya devam mı edeyim?"

"Geliyorum," diyerek telefonu kapattım. Kısa bir süre odanın ortasında dikilip ardından Nil'e yaklaştım, elimi alnına koyup cildinin sıcaklığına baktım. Normaldi. Onu rahat bırakıp kapıdan çıktım ve koridordan geçerken salonda uyuyakalan Gece'ye baktım. Akşamüstü buraya geldiğinde çok panik olmuş haldeydi, yeni bir gelişme olmamasına rağmen yakalanma korkusuyla sinir krizi geçirmiş, sonra ilaçlarını içip uyuyakalmıştı. Benden daha sağlıklıydı ama onun da psikolojik sorunları vardı.

Yanına gidince onu yumuşak bir şekilde sarsıp uyandırdım, gözlerini açtığında durumu anlatıp bir-iki saat içinde döneceğimi de ekledim. Uykulu bir şekilde başını sallayıp beni öptükten sonra tekrar gözlerini kapattı. Nil geceleri pek uyanmazdı, sadece sabah beşe doğru uyanıyordu, birkaç saat için onu Gece ile bırakabilirdim. Portmantodan ceketimi alıp giyerken tekrar yatak odama girdim, Nil'in sol ve sağ tarafına birer yastık koyup onu güvene aldım.

Evden ayrılırken üzerimde tayt, siyah kapüşonlu sweatshirt ve ceket vardı. Arabama atlayıp yola çıktıktan sonra Deren'in attığı konumu yeniden açtım ve onun evine yaklaştığımda ışıkların yandığını gördüm. Bahçe kapısından geçerken bir gölge dikkatimi çekti ve Utku kafasını kaldırıp beni görünce, ağzından sigarayı çekip ilk karşılaşmamızdan daha sakin bir şekilde, "Selam," dedi. Onu başımla selamlayarak yanından geçtim, sigara içmeye çıkarken aralık bıraktığı sokak kapısından içeri girdim. Hol aydınlıktı. Misafir odasına yürüyüp kafamı kapıdan uzattım, içerisi karanlıktı ve Deren orada yoktu. Gözlerimi merdivene çevirdim, demek yukarıdaydı. Merdivenden yukarı çıktım. Deren'in yatak odasının kapısının altından ışık sızıyordu. Kapıyı açmadan önce iki kez tıklattım.

"İyiyim, dedim ya Utku. Bana olan sevgin yeterince gözlerimi yaşartacak raddeye geldi."

Adam yine de alaycılığından ödün vermiyordu. Kapıyı açıp içeri baktığımda gözüme direkt Deren çarptı. Odayı, komodinin üzerindeki abajur aydınlatıyordu. Deren yatağının ayakucunda, dirseklerini dizlerinin üzerine dayamış oturuyordu. Herhalde gelenin kardeşi olduğunu düşündüğü için kafasını çevirip bakmıyordu. Elindeki parlayan şey dikkatimi çekince onun da sigara içtiğini gördüm. Kendindeydi, yarası hafif olmalıydı. Fakat onu bıçaklayanın kim olduğunu öğrenmek istedim, zihnimde yer kaplayacak gereksiz bir bilgiydi, ama öğrenmek istedim.

Kardeşini görmeyi bekleyen Deren başını kaldırıp gelenin ben olduğumu gördüğünde kaşlarını çattı, derin bir iç çekişin ardından omuzları gevşedi. Gözlerime bakıp, "İki gün üst üste seni görme şansına neden sahip oldum?" diye sordu.

"Çok alaycısın, bu boşanma sebeplerinden birisi miydi?" diyerek sırıttım ve ona bakmayı sürdürerek yanına gittim. Başımı hafifçe eğip onun sırtını görmeye çalıştığımda, Deren çatık kaşlarının altından beni izleyerek yan dönüp sırtını doğru düzgün görebilmem için açtı. "Seni Utku mu çağırdı?"

"Evet, yokluğumda benden bahsetmişsin," dedim öylesine. Dizlerimi kırıp biraz öne eğilerek sırtına daha yakından baktım. Kürekkemiğinin koluna yakın olan kısmında derin bir çizik vardı, yaranın kenarlarından aşağıya kan sızıyordu. Bedensel bir acının derdine düşmeyecek kadar meşgul olduğu için belli ki bu yarayı görmezden gelmişti, ama buraya kadar geldiysem ona yardımcı olabilirdim. "Sırtın nasıl çizildi?"

Deren, "Bıçak," diye cevap verdi.

"'Neyle' demedim, 'nasıl' dedim."

Deren omzunun üzerinden bana sinirlenmiş gibi baktı. "Sen yarım Türkçenle 'nasıl' ve 'neyle' arasındaki farkı anlayabiliyor musun?"

"Türkçem çok iyidir. Sen İtalyanca bilir misin?"

"Belki," dedi.

Gözlerimi devirdim ve bunu yakalaması hiç zor olmadı. Bir-iki saniye göz göze kaldıktan sonra bakışlarımı tekrar sırtına yönelttim ve kesik için, "Evinde pansuman için ıvır zıvır var mı?" diye sordum.

"Ivır zıvır? Mesleğine olan hassasiyetin 'vay be' dedirtiyor, doğrusu."

"'Vay be' deyip çeneni kapat o zaman," dedim ve doğrulup arkamı döndüğüm gibi odadan çıktım. Basamakları indiğimde Utku'nun eve girdiğini görüp ona seslendim. "Evde pansuman için bir şeyler var mı? Yoksa arabamdan alacağım."

"Olması lazım." Epey keyifsiz bir halde merdiven altına doğru yürüdü, ardından bazı sesler duyuldu. Korkuluktan aşağıya baktım ama Utku'nun ne yaptığını göremedim. Deren yakın korumaydı, silah taşıyordu, elbet zaman zaman yaralanmış olabilirdi. Utku merdiven altından elinde birkaç malzemeyle çıkıp bana uzattı. "Yarası ciddi mi? Ben de pansuman yapacaktım, fakat yarasının derinliğini anlayamadım, yanlış bir şey yapmak istemedim."

"Sadece bir kesik. Ona dokunmaz bile." Gazlı bezi, ağrıkesiciyi ve birkaç başka şeyi Utku'nun elinden kapıp bir basamak yukarı çıktım. "Bu arada, senin ellerin de yaralı, kavga falan mı ettin?"

Utku ellerine bir göz atıp arkasına götürdü. "Yok, ben dağ tırmanışı yapıyorum, genelde ellerim böyledir."

Önceki gün eve gelirken sırtında getirdiği çanta aklıma düşünce, onun nereden geldiğini anladım. Üst kata çıktım, Deren'in yatak odasına girerken yalnızca ellerimdekilere baktım. Doğruca yatağa ilerleyip onun yanına oturdum. Tentürdiyodun kapağını açıp bir parça pamuğa az bir miktar döktüm. Kısa saçlarım gözümün önüne gelirken kafamı kaldırıp yan bir şekilde önümde duran kesiği hafif dokunuşlarla temizledim. Deren gözlerini yere dikmiş kara kara düşünüyordu, pamuk yarasına değince irkilmedi bile, ama parmağım yanlışlıkla yarasına çarptığında refleks olarak sırtı öne doğru eğildi. "Kazayla oldu," dedim.

Fakat Deren sadece, "Çok soğuk," diye karşılık verdi.

"Evet, tentürdiyot buz gibi olmalı."

"Buz gibi."

Deren'in yarasını temizledikten sonra pamuğu ayağımın dibine attım. Bıçak sırtını yanlışlıkla kesmiş gibiydi, dövüş esnasında yaşanmış olabilirdi. Islak bir görüntüsü olan açık yaranın üstüne bir parça pamuk koydum. Ardından, kare gazlı bezlerin paketini açıp pamuğun üzerine iki parça gazlı bez yerleştirdim. Kanın ve tentürdiyotun kırmızılığı üste çıkınca, yaranın üzerine iki parça daha gazlı bez yerleştirip hijyenik beyaz bandı elime aldım. Banttan küçük parçalar koparıp gazlı bezleri sırtına açılmayacak bir şekilde sağlamca yapıştırdım.

Deren nasıl olduğunu anlamak için pansumanına dokununca, elindeki yara izlerinin hâlâ iyileşmediğini gördüm. Ona verdiğim merhemi belki de hiç kullanmamıştı. Tentürdiyodun ellerimde bıraktığı ize bakınca sanki kana bulanmış gibi duran ellerimin görüntüsü beni o kadar rahatsız etti ki gözlerimi sıkıca yumdum. Ancak hemen toparlanmalıydım, tıbbi malzemeleri yatağın kenarına bırakıp doğruldum. "Yaran acırsa ağrıkesici alabilirsin."

Deren, "Neden tekrar sormadın?" diye sordu.

"Neyi?"

Deren gözlerime bakmak için başını kaldırdığında alnının boncuk boncuk terlediğini fark ettim. Yutkunurken sanki tüm yüzü buna tepki veriyordu. "Nasıl bıçaklandığımı."

"Neden iki kez sorayım?" Ona ne olduğunu iki kez soracak kadar düşündüm mü, onu bile bilmiyordum.

"Doğru," diye mırıldandı Deren. "Fakat belki ikinci soruşunda söylerdim."

"Ben genelde ne lafımı, ne sorumu tekrara bırakmam." Önüme düşen saçımı kulağımın arkasına alıp arkamı döndüm ve kapıdan çıkarken başımı çevirip ona baktım. Deren'in bana gözlerini kısarak kibirle baktığını gördüğümde, umursamaz bir tavırla omuzlarımı silkip önüme döndüm.

Basamakları inmeye başladım, kalbim benden de önde gidiyordu. Utku'nun mutfak kapısından çıktığını gördüm. Elinde bir kurabiye vardı. Ona ellerimi gösterip, "Banyo nerede?" diye sorduğumda, Utku dolu ağzıyla konuşamadığı için bana merdiven altını gösterdi. Karşıma çıkan kapıyı açıp beyaz rengin hâkim olduğu sade bir banyoya girdim. Musluğu açıp ellerimi defalarca sabunlarken hızla soluk alıp veriyordum. Genelde Karina'nın ölüm sebebinden dolayı kendimi ara sıra boğuluyormuş gibi hissederdim, ama Deren'in yanındayken bunu durmaksızın hissediyordum. Kâbusumda beni boğduğunu gördüğüm içindi belki de.

Ellerimi sıcaklayan yüzüme dokundurarak banyodan çıktığımda, Utku hâlâ orada duruyordu. Elinde önceki gün kapıyı çalan kızın

getirdiği kurabiye tabağı vardı. Utku bana bakarken, "Bunları sen mi yaptın?" diye sordu.

"Neden ağabeyine kurabiye yapmış olayım?"

"Ne bileyim, gönül bağınız var ya," dedi sırıtarak.

Ona tehdit imasıyla dirseğimi ve sıktığım dişlerimi gösterdiğimde Utku gülmemek için dudaklarını sıkıp kurabiyesini yemeye devam etti. "Komşunuz getirdi."

"Komşum kimmiş?"

"Ağabeyine sor."

Yüzü ciddi bir duygu değişimiyle sarsıldı ve lokmasını yuttu. "Ağabeyim nasıl oldu?"

Arkamdan, "Hâlâ yaşıyor," dendiğini duyduğumda dönüp bakmadım bile. Deren merdivende birkaç basamak aşağı inmiş, duruyordu. Yutkunup ıslak ellerimi sıkarken, Utku da başını merdivene çevirip gevşemiş bir ifadeyle, "İyisin," dedi.

"İyiydim, zaten," dedi Deren. Utku hâlâ her şeyden habersiz olduğu için Deren kardeşinin yanındayken daha güçlü duruyordu.

Utku altdudağını ısırarak kapının pervazına yaslandı. "Madem iyiydin, Karmen'i çağırmak istediğimde neden kabul ettin? Kadın iyi değilsin diye geldi."

Deren'le az önceki konuşmayı hatırlayıp kollarımı göğsümde kavuşturduktan sonra omzumun üzerinden ona bakıp tek kaşımı kaldırdım. Deren korkuluğu tutmuş, kardeşine bakıyordu. Parlak ışıkta daha net görmüştüm: yüzü çok solgundu, artık kirli sakalı vardı ve yemin ederim ki hâlâ aynı pantolonu giyiyordu. Adamın var olduğuna dair hatırladığı tek şey Nil'e karşı sabırsız özlemi ve korkusuydu.

"Neyse, gönül bağını kapıya kadar geçir," dedi Utku yanımdan geçip üst kata yönelirken.

Utku odasına girdiğinde Deren burun kemerini sıkarak merdivenin basamaklarını indi. Karşımda durdu, elleri ceplerindeydi ve bana pek de bakmıyordu; bakışları kısa saçlarımın hizasında dolaşıyordu. Gitmek için kapıya bakarak, "Bu durumu kardeşinden ne kadar saklayacaksın?" diye sordum.

"O öğrenene kadar."

"Senden öğrenmesi daha iyi olur, rasgele haberlerde görürse nasıl açıklayacaksın?"

Deren, "Bıçaklanmam iyi oldu," dediğinde ona bakma gereği duydum. Göz göze gelince sanki söylediği kelimelerin derinliği arttı. "Gidip

Nil'i almayı kafasına koymuştu, şimdi yaralı olduğum için Nil'in beni görmesini istemez, alamaz onu. Birkaç gün de evden çıkmaz, çok yorgun..." Uzun uzun konuşmak canını sıkmış gibi durakladı. "...televizyon da çalışmıyor, haberlerde göremez."

"Telefon diye bir şey var, hani beni zırt pırt aradığın." Deren ukalalığımın derecesini ölçüyormuş gibi gözlerini kısarak bana bakarken, ben onun yakıcı bakışlarıyla ilgilenmiyordum, çünkü o esnada zihnimde uyanan bir fikre yoğunlaşmıştım. Sağ elimi sol omzuma götürüp parmaklarımın kolumun arkasına yetişip yetişmediğine baktım. Fark ettim ki yetişiyordu. Elimde bir bıçak tutsam, sırtımda böyle bir kesik açabilirdim. "Kendini mi bıçakladın, sen? Utku Nil'i almaya gitmesin diye!"

Sadece Nil'in adı geçtiği için kalbi attı âdeta. Gözlerindeki bakış bana bunu hissettiriyordu. Öncesinde ya da sonrasında ne dediğimle pek ilgilenmedi, olanları hâlâ hazmedemediğini açık eden o yutkunuşunun ardından sessiz kaldı. "Hayatıma hiç normal insan girmedi zaten," dedikten sonra arkamı dönüp sokak kapısına yürüdüm.

Deren arkamdan seslendi. "Sen girdin benim hayatıma."

Söylediği çok doğruydu. Deren o esnada bunu bilmiyordu, ama zamanı geldiğinde söylediğinin ne kadar doğru olduğunu anlayacaktı.

Sokak kapısını açıp dışarıya çıktığımda gözüme bir şey takıldı. Kaşlarımı çatarak endişeyle yere eğildim. Kapı eşiğinin önüne bırakılmış zarfı alıp doğruldum. Omzumun üzerinden Deren'e bakıp elimdeki zarfı salladım. Deren hızlı birkaç adımda yanıma gelirken, "O ne?" diye sordu, ama ben de ne olduğunu anlamamıştım. Deren zarfı elimden alıp ön ve arka yüzünü kontrol etti, ama bir şey yazmıyordu. Zarfın kenarını yırtarak açtı ve içindeki kâğıdı çıkardı. Kâğıtta ne yazdığını onunla beraber okumak için Deren'e doğru eğildim.

Kızın öldü.

Bilgisayar çıktısıydı. Birisinin bunun için çaba sarf etmiş olması beni sinirlendirdi, çünkü bu kişi her kimse, benim oynadığım oyundan başka bir oyun oynuyordu. Nil hayattaydı, fakat birisi Deren'in aksini düşünmesini istediği için yalan söylüyordu. Demek, yaşanılanları kendisi için fırsata çevirip Deren'in duygularıyla oynamak isteyecek bir yalancıydı. *Derya!..*

7
UMUT

Kelimelerin birer facia olabilmeleri yalan değildir. Bu hayatta hepimiz faciamız olan kelimelerle tanışmışızdır. Fakat duygular mı daha derine iner yoksa kelimeler mi, ayırt edemiyorum bazen.

Daha derinlerde bir yara aradım, ama o yaraları bana söylenen kelimeler mi açtı, yoksa bana yaşatılan duygular mı, anlayamadım. Daha önce hiç kendim gibi yara almış bir ruhun karşısında da oturmamıştım, ağzımdan çıkan kelimeleri daha önce karıştırmamıştım. Şimdiyse sırası geldiğinde kendime sessiz kaldığım gibi, karşımdaki insana da sessiz kalmıştım. Çünkü biliyorum ki kelimeler bazen bazı acıları karşılayamaz.

Soğuk emniyet binası ve "siren" sesleri bana o günleri yeniden hatırlatıyordu, ama bu sefer bunu kendime yapan ben olduğum için hak ettiğimi bulduğumu düşünüyordum. O kâğıtta yazılanları ve Deren'in evinin kamera görüntülerini emniyete getirdiğimizden beri kanepede oturmuş bekliyordum.

Deren yazıyı okuduktan sonra kamera kaydını da alarak emniyete gitmek için evden çıkmıştı. Arabayı o kullandığı takdirde bir kaza yaşanabilirdi, bu yüzden onu emniyete ben getirmiştim. Geldiğimizden beri müdürün odasında, masasının karşısındaki üçlü kanepede aramızda bir mesafeyle oturuyorduk ve Deren'in konuşmadan oturması hiç hayra alamet değildi.

Deren belki şoktaydı, belki de bir patlama anı yaşanacaktı. Ona karşı geliştirdiğim derin anlayış, hiç istemediğim bir şekilde ona yaklaşmama sebep oluyordu. Kâğıtta yazılanlara ihtimal veriyor muydu, bilmiyorum. Bu bir yalandı; Nil hayattaydı ve sağlıklıydı. Tamam, ben bir şey yapmadığımı iddia etmiyordum, ama Derya'nın yaptığı... Evet, ilk aklıma gelen bunu onun yaptığıydı, hâlâ da öyle düşünüyordum.

Deren'in yanımda yükselip alçalan omuzlarına bakarken, odanın köşesinden bilgisayar klavyesinin tuş sesleri geliyordu. Deren bilgisayarda

çalışan polise kilitlenmiş, çıkacak kamera görüntüsünü bekliyordu. Kâğıdı da parmak izi tespiti için göndermişlerdi, el yazısı olmadığı için kâğıdın üzerinde parmak izi olup olmadığına bakılacaktı. Bakışlarımı Deren'in hiddetle yükselip alçalan omuzlarından, birleştirdiği bembeyaz olmuş ellerine yönelttim. Kan vücudunda dolaşmayı bırakmış gibiydi. Yüzü daha bir solgundu. Arada bir, kusmak üzere olan biri gibi yüzünü buruşuyordu, gözü polisin çalıştığı bilgisayardaydı. Belindeki silah benden taraftaydı ve kendimi sürekli o namlunun ucundaymış gibi görüyordum. "Deren," diye fısıldadım, ama hiç karşılık vermedi. Ya beni duymamazlıktan geldi ya da gerçekten duymadı.

Emniyet müdürü, bilgisayarda çalışan polise döndü. "Görüntüler hazır mı? Bir görelim."

Polis memuru tam, "Evet," dediği sırada müdürün odasının kapısı vuruldu. Göz ucuyla kapıya baktığımda Nalan'ın upuzun sarı saçları gözüme çarptı. Kapıdan içeriye eşi ile birlikte girdiklerinde, onlara da haber verildiğini anladım. Emniyet müdürü ayağa kalkıp onlarla el sıkışırken, Nalan başını panikle bizim tarafa çevirdi ve Deren'e bakarken benim de orada olduğumu gördü. Bana dönerek, "Siz de mi buradaydınız?" diye sordu.

Önce cevap vermek istemedim, ama birkaç saniye sonra, "Olay yaşandığında Deren'le beraberdik," dedim.

Nalan bir anlığına kaşlarını çattı, bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açtı, ama hiçbir şey demeden kafasını salladı. Derya varlığını ona hatırlatmak ister gibi kolunu Nalan'a dolayınca, Nalan da emniyet müdürüne döndü. "Kamera kayıtlarını izlediniz mi? Kimmiş?" Ardından tekrar yanımda oturan Deren'e döndü, ama bu kez yüz ifadesi belki de onunla aynı hislere sahip olduğu için yumuşamıştı. "Deren, n'oldu? Kim yapmış olabilir bunu? Kâğıdı görebilir miyim?"

Deren hiçbir şey demeden az önce sözü kesilen polis memuruna bakıp sadece, "Görüntüler," dedi.

Polis memuru bilgisayarın ekranını bize çevirince, soruları cevapsız kalan Nalan ekrana döndü. Derya ve emniyet müdürü de ekrana yansıyan kamera görüntülerine göz atarken memur Deren'e, "Bunu yapan her kimse, kameranın görüş açısında çok az bir süre kalmayı başarmış," dedi. "Bir de kendisini kıyafetlerle iyi gizlemiş, yüzü bir saniye olsun kadraja girmemiş."

Zarfı bırakan kişi karanlık bahçeyi gören kameranın açısına giriyordu, ama polis memurunun da dediği gibi çok kısa bir süreliğine görünüyordu,

ayrıca simsiyah görünüyordu. Başını, yüzünü ve vücudunu siyah giysilerle gizlemişti. En azından erkek olduğu yürüyüşünden anlaşılıyordu. Emniyet müdürü ellerini beline koyup, "Bu iyi olmadı," derken Nalan da, "Neden bir tane olsun iyi haber yok?" diye sordu. Gözyaşları neredeyse kirpiklerinin ucundaydı. Derya'nın ona bakarken keyfi kaçtı, sonra da onun başını okşayıp, "Tüm bunlar geçecek," dedi.

İçimdeki şüpheyle gözlerimi kısıp Derya'ya bakarken Deren'in, "Kahretsin," diye fısıldadığını duydum. Sonra sesi yükseldi ve bir daha, "Kahretsin," diye bağırdı. Ardından önündeki bilgisayara elinin tersiyle vurup düşürürken ayağa kalkarak bir daha, "Kahretsin," diye haykırdı. "Aklımı yitireceğim, yeter!" Bağırdığı esnada aynı kontrolsüzlükle önündeki sehpayı tekmeleyince, polis memuru müdahale etmek için yerinden fırladı ve Nalan korkuyla Deren'e dönerek, "Deren, lütfen," dedi.

Deren sesinin şiddetini düşürmeden, "Ne var?" diye bağırarak Nalan'a bakınca, Nalan bir adım geriye doğru sıçradı. O esnada Derya, Deren'i tutup onu uyarır bir ses tonuyla, "Sakin ol," dedi. "Herkes çok gergin ve üzgün, bu şekilde..."

"Herkesi sikmişim, lan!"

"Deren!"

Deren bu kez, "Sen ne konuşuyorsun, şerefsiz!" diye bağırarak onun üstüne yürüdü. Polis memuru araya girerken, emniyet müdürü kapıyı açıp koridora seslenerek polis memurlarını çağırdı. Deren o öfkeyle Derya'ya, "Kızımı sen kaybettin, burada ne işin var? Senin, benim sakin olmamı istemeye ne hakkın var, piçin oğlu? Seni öldürmemi mi istiyorsun? Kızımı kaybettin, lan! Mahvettin tek güzel şeyimi, sen ne yüzle bana sakin ol diyorsun?" diye bağırdı. Polis memurunun yanı sıra Nalan da ikisinin arasında kalarak bir çığlık attı, ama bu yine de Deren'in Derya'ya uzanıp yakasına yapışmasına engel olmadı. "Kızımın canı bir an bile yanmış olsun, Derya, sana dünyada cehennemi yaşatacağım!"

Polis memuru, "Deren Bey, kelepçe takmak zorunda kalacağım!" dedi.

Oturduğum kanepeden kalktım. Derya, "Çek o pis ellerini üzerimden," diyerek Deren'i iterken, bir yandan da Nalan'ı kollamaya çalışıyordu. "Karımı inciteceksin, Deren, ileriye gidiyorsun!"

Polis memuru silahını çıkarıp ona doğrulttuğu ve odaya bir polis memuru daha girdiği esnada Deren, "Kızımı aldın benden," diye bağırarak yeri göğü inletti. Odaya giren bir başka polis memuruyla beraber emniyet

müdürü de kavgayı ayırmaya çalışırken ben o kargaşanın içinde Deren'in kolunu buldum ve sıkıca tutup, "Bırak artık," dedim.

Sesimin duyulmadığına emindim. Koridorda müdürün odasına koşan polis memurlarının ayak sesleri duyuluyordu. Emniyet müdürü bağırarak ağırlığını ortaya koymaya ve böylece tarafları sakinleştirmeye çalışıyordu. Fakat o esnada Deren'le Derya birbirine ağır küfürler savuruyordu. Deren'in sinirden kaskatı kesilmiş kolunu daha sıkı tutup onu geriye çekmeye çalıştım, benimle birlikte memurlar da onu çektiği için Deren, Derya'dan biraz uzaklaştı. Fakat aynı hırs ve nefretle Derya'ya doğru bir daha hamle yapmaya kalkıştığında, bu kez onu durdurmak için daha etkili olacağı düşüncesiyle onun önüne geçmeye çalıştım. Tam bunu yapmak üzereydim ki Deren'i uzaklaşması için iten Nalan, ikisinden de daha yüksek bir ses tonuyla, "Yeter!" diye bağırdı ve Deren'in göğsüne sarılıp yumruğunu omzuna indirirken, "Yeter!" diye tekrarladı. "Yeter, lütfen, dayanamıyorum artık!"

Deren, Nalan'ın onu sarılarak durdurması üzerine hareket edemeyip sıktığı yumruklarını aşağıya indirirken, Derya Nalan'ın arkasından bakakaldı ve üstünü başını düzelttiği esnada sertçe yutkundu. Gözlerinin sinirle ve acıyla bakmaya başladığını fark ettim. Sıkıca tuttuğum kasılmış kolun hareketsizleştiğini anlayıp elimi çektim. Memurlar da Derya'yı derhal uzaklaştırıp koridora çıkarırken, emniyet müdürü, "Haddinizi çok aştınız, bu şekilde hiçbir şeyi halledemeyiz," diye fırça çekti.

Elime baktıktan sonra bakışlarını yukarıya çevirdim. Deren'in gözleri kapalıydı, elleri iki yanında hareketsiz duruyordu, öylece ayakta dikiliyordu. Nalan onun göğsünde hıçkırarak ağlıyordu, tahammülünün kalmadığı çok açıktı. Emniyet müdürü bir kavganın daha çıkmaması için kapıyı kapatırken, koridora çıkarılan Derya'nın Deren'e attığı o son bakıştaki ölümcül nefreti gördüm.

Sonra geri çekilip tekrar ellerime bakmaya başlarken, Deren'in, "Çekil," dediğini duydum. "Ben sakinim, bırak."

"Değilsin," dedi Nalan ondan uzaklaşırken. "Onunla kavga ettiğinde eline hiçbir şey geçmeyecek. Ben de ona çok kızdım, fakat Derya da üzgün, bilerek yapmadı ya."

"O senin kızını kaybetti, ama sen hâlâ buraya bile onunla geliyorsun, bu yetmiyormuş gibi bir de bana onu savunuyorsun!" Emniyet müdürü ortamı sakinleştirmek isteyerek ikisine yaklaşırken, Deren sesini daha da alçaltı. "Kızımı kaybettiniz, ikiniz de suçlusunuz. Ona bir şey olursa dünyayı sadece ona değil, sana da dar ederim!"

Emniyet müdürü, "Birbirinizi yemenin vakti değil," derken Nalan bir adım geriye giderek, "Böyle söylediğine inanamıyorum," dedi. Herhalde hayal kırıklığı yaşıyordu. "Ben kızının annesiyim! Nil ikimizin kızı! Senden daha az acı çektiğimi mi düşünüyorsun? Onu sen de kaybedebilirdin, o zaman ben senin yanında olurdum."

"Sana defalarca demiştim, Nalan! Kızımı onunla yalnız bırakma, o bir yabancı, demiştim!" Emniyet müdürü Deren'in koluna dokunup araya bir daha girerken, Nalan ağzını birkaç kez açıp kapayarak bir şeyler söylemeye çaba gösterdi. Fakat Deren, "Sana güvenmekle hata yaptığımı bir daha anladım," dedi.

"Deren, lütfen..."

Müdürün odasının kapısının bir daha açıldığını fark ettiğimde kapıya doğru kısa bir bakış attım. Derya, yanında bir memurla birlikte kapıda duruyordu. Derya doğruca karısına bakarak, "Nalan," dediğinde, Nalan da Deren'e son bir kez daha bakıp ona arkasını döndü, kapıdan dışarıya çıktı. Polis memuru kapıyı kapattığında dönüp Deren'e şöyle bir baktım, ama o beni ona bakarken yakalayınca ellerimi tutmayı bıraktım. Dudaklarımı dişlerim arasında ezerek birkaç saniye gözlerinde kaldım ve bakışlarımı uzaklaştırıp, "Ben de böyle davranırdım," dedim kısık sesle.

Emniyet müdürü uyarıcı bir tavırla, "Bence davranmamalısınız," dedi. "Deren Bey, bunlara taviz veremem. Emniyet binasındasınız, böyle davranamazsınız. Acı çekmenizi anlayışla karşılıyorum, ama durumu kargaşaya sürüklemeye devam ederseniz, kelepçeyi takarım."

"O halde bu adamı görmek istemiyorum, kızımla hiçbir alakası olmayan ve üstelik onu kaybeden bir adama katlanmak zorunda değilim!" Deren bunları sinirle söyleyip kapıya doğru yürümeye başladığında, müdür ellerini beline koyup onun arkasından sıkıntılı şekilde baktı. Deren bana, "Gelmiyor musun?" diye bağırdı, ben kapıya doğru baktığımda ise sabırsızca soludu.

Ellerimi ceplerime koyarak onun yanına gittim ve benim için açık tuttuğu kapıdan çıktım. Deren kapıyı çarparak kapattıktan sonra yanımda yürümeye başladı. Dirseklerimiz birbirine değince kollarımıza doğru bakarak ona alçak sesle, "İyi misin?" diye sordum.

Benimle göz kontağı kurdu. "Değilim. Belli olmuyor mu?"

Onun içinde neler yaşadığını çok iyi bildiğim için, "Müdürün seni bu durumu kargaşaya sürüklemekle suçlamasına bakma," dedim. "Ben de olsam o adamı öldürmek isterdim."

Eli yakasından inerken daha uysal, daha sakin bir nefes alıp yutkundu ve genzini temizleyip bakışlarını çekti. Asansöre bindiğimizde bir kez daha bana bakıp yine aynı şekilde bakışlarını kaçırdı. Doğrudan karşıya baktım ve çenemi sıkarak, "Sence bunu kim yaptı?" diye sordum.

"Çok seçenek var. Son on dört yıldır birilerine rahatsızlık vererek yaşıyorum."

Derya onun tetikçi olduğunu söylemişti... Demek gerçekten doğruydu. Acaba mektubu bırakanın Derya olduğunu düşünen yalnızca ben miydim? Belki de onun Nil'in bulunmasını istemediğini bilen yalnızca ben olduğum için bunu bilen de bendim. Asansörden inerken, yanımda yürüyen Deren'i izledim. Kızının gerçekten öldüğünü düşünüp düşünmediğini sormayı aklımdan çıkardım. Nil hayattaydı ve ona geri dönecekti, sadece Karina'nın yaşadıkları karşılık bulduğunda. Şimdi kızını ona teslim etsem dünyalar onun olacaktı, ama o zaman kızımın katillerini kim bulacaktı? Onu boğan elleri kim arayacaktı? Gözlerimin yandığını hissedince başımı diğer tarafa çevirip ellerimi ceplerimin içinde yumruk yaptım. Başımı çevirdiğim tarafta ise Nalan ile Derya'yı gördüm. Otoparka yürürlerken aralarında yüksek sesle konuşuyorlardı. Deren umursamayarak gözlerini devirip benim arabama yürürken, "Aptallar," diyerek söylendi. Daha ağır bir küfretmenin eşiğinden dönmüş gibiydi.

Arabanın kapısını açıp şoför koltuğuna oturdum, Deren de kapıyı çarparak kapattıktan sonra yan koltukta kıpırdamadan durmaya başladı. Sırf sesli uyarı sisteminin devreye girmemesi için emniyet kemerimi takıp kontağı çevirirken, nefes sesleri karanlıkta canlılığı temsil eden tek şey olmaya başladı. Emniyet Müdürlüğü arkamızda kalırken sesli uyarı sisteminin devreye girmesinden rahatsız olup Deren'e, "Kemerini tak," dedim.

Deren Emniyet kemerini tokasından tutup çekerken çok asabi hareket ediyordu, bunu yapmak bile onun için lanet olası bir şeymiş gibi. Ona bir şey demedim, o kemerin tokasını sertçe yerine takıp arkasına yaslanırken, sadece izledim. Sonra trafiğin sıkışık olmadığı yollara sapıp gaza bastım.

"Bu bir yalan, biliyorsun değil mi?" dedim kendimi tutamayıp. Gerçi Nil ölmemiş olsa da Deren her geçen saniye ölmüyor muydu? Kendimi mektup bırakan kişiyle kıyaslayamazdım, ama sonuç olarak ikimiz de belli ki alçağın tekiydik. "Her kim yaptıysa, yalan söyledi sana. Belki adını bile hatırlamadığın, belki de gözünün önünde olan bir düşmanın yaptı sana bunu. Nil hayatta, eminim ki hayatta."

Deren, "Artık dost ve düşman, doğru ve yalan algılarımı kaybettim," derken derinden gelen sesi yorgundu. Ses tonu, söylediklerini inandırıcı kılıyordu ama artık onun herhangi bir şeye inancı kalmamıştı. "Bana sorsan... Şu an bildiğim tek şeyin ne olduğunu bana sorsan, sana kızımı kurtarmak olduğunu söylerim. Kafamın içinde sadece bu var, tek bildiğim onu her neredeyse, her nasılsa kurtarmam gerektiği."

Varacağımız yere geldiğimizde arabayı sağa çekip dururken, "Bir de Derya'yı dövmek," dedim.

Deren yüzünü bana çevirdi, son söylediğim onun bütün dikkatini dağıtmış gibiydi, dudakları hafifçe seğirdi. Ön camdan yansıyan ışıklar yüzünde oynaşıyordu. Deren tekrar önüne dönerken omuzları hafifçe sarsıldı. Fakat güldüğünden mi, yoksa yaşadığı üzüntüyle içinin katılmasından mı, pek emin olamadım. Ona, "Bana bak," diye fısıldadım. Bir elimle direksiyonu tutmaya devam ederken, diğer elimle onun koluna uzandım. Bu kez onu tuttuğumda dikkatini çekmeyi başarabilmiştim. Başparmağımı onun kolunun üst tarafına bastırırken, Deren öne eğdiği başını çevirip bana, tekrar gözlerimin içine baktı. "Kızını bulacaksın. O adamı bulup kızını ondan alacaksın, çünkü gördüklerimi biliyorsun. Diğer görgü tanıkları zırva... O adamı bul, kızına kavuş."

Ona dokunmamda bir sorun yok gibiydi, çünkü kolunu çekmiyordu. Onun açısından asıl sorun kızını kaçırmış olmamızdı, bu yüzden doğrudan ellerine bakmaya başlamıştım. Bir gün ben de gözlerimin önündekini göremeyeceğim, onun şimdi gerçekleri göremediği gibi. Bir gün ben de gözlerimin önündekileri göremeyeceğim, çünkü boğazım o kadar sıkılacak ki gözlerim buğulanacak.

Deren, "Onu bulacağım," dedi kararlı bir şekilde. "Peşindeyim, o adamı bulacağım."

"Bulacaksın," dedim. İşte o zaman Deren benim için her şeyi yapmış olacaktı, sonra bana ne yapacağı bu yüzden umurumda olmayacaktı.

Bakışlarım onun ellerinden gözlerine kayınca ne kadar uğraşsam da kendime engel olamayıp hafifçe yutkundum, ardından elimi yavaşça çektim. Deren ilk kez o zaman elime doğru baktı ve o elimi dizime kadar götürüp bacağıma koyuşumu izledikten sonra kafasını çevirdi. Camdan dışarıya bakıp, "Burası neresi?" diye sordu.

Ona, "İn," deyip dışarıya çıktım, kapıyı kapatırken rüzgâr yüzünden saçlarım gözlerimin önüne uçuştu. Deren de aşağı inip kapıyı kapattıktan sonra arabanın tavanının üzerinden bana bakarken, "'İn,' ne demek? Sana bir soru soruyorum," diye karşılık verdi.

Dudaklarımın arasından içeri süzülen soğuk hava dişlerimi sızlatıyordu. "Çorbacıya geldim, bir tabak çorba içeceğim."

"Acıktın mı?" diye sordu değişen ses tonuyla.

Gerçekten acıkmış gibi karnımı ovuşturdum. "Yaa, evet."

İnce belime baktıktan sonra dudaklarını yaladı ve başını sallayıp çorbacıya önden girmemi işaret etti. Onun önünden sokaktaki tek açık olan dükkâna doğru yürüdüm. Açlık hissetmiyordum, bir şey yemek de istemiyordum. Deren'e sadece onun için buraya geldiğimizi söylesem, çorba içmeyi reddederdi. Ben de o biraz olsun bir şeyler yiyip kendine gelsin diye böyle demiştim.

Arkamdan gelen Deren başımın üzerinden uzanıp çorbacının kapısını açtığında onun kolunun altından içeriye girdim. Küçük bir dükkândı, içeride birkaç erkek müşteri vardı. Tezgâhın arkasında bir adam tezgâhın önündeki bir müşteriye çorba koyuyordu. Deren'i hemen arkamda hissederken nereye oturacağıma karar verdim ve cam kenarındaki bir masaya yürüyüp sandalyemi çektim. Deren de karşıma oturdu ve dirseklerini ahşap masaya yaslayıp başparmaklarını birbirine sürtmeye başladı. Beyaz önlüklü bir garson bize yaklaşırken kafası eğik bir şekilde masaya bakıyordu. Garson, "Ne alırsınız?" diye sorduğunda ben de başımı kaldırıp, "Hangi çorba çeşitleriniz var?" diye sordum.

"Kelle paça, işkembe, mercimek, domates." Garson arkasındaki tezgâha kısa bir bakış atıp, "Yemek de var isterseniz," diye ekledi.

"Önce çorba," dedim. "Mercimek olsun." Mercimek çorbasının tadını hatırlıyordum, birkaç kez içmiştim. Garson bana başını sallayıp Deren'e dönünce ben de onun öne eğilmiş yüzüne bakıp, "Sen de iç," dedim her zamankine kıyasla daha içten bir tavırla.

Deren sessiz kalmayı tercih ederek başını iki yana salladıysa da ben garsona dönüp, "Çorba iki olsun," dedim.

Garson gittikten sonra cebimden telefonumu çıkarıp herhangi bir aramanın olup olmadığına baktım. Mesaj da yoktu arama da, evde her şey yolunda olmalıydı. Telefonumu cebime geri koyarken kafamı kaldırdım, gözümü dikip Deren'in hareket halindeki başparmaklarına bakmaya başladım. Garson iki kâse çorbayla geldiğinde, "Su da alabilir miyim?" dedim istemeyi unuttuğumu hatırlayıp.

Garson su getirmek için ayrılırken, dumanı tüten çorbalara bakıp kâsenin birisini Deren'e uzattım. "İç." Ona diyordum ama benim de boğazımdan bir şeyler geçmeyecekti. Kaşığı kâsenin içinde dolandırıp durdum, Deren ise kaşığa dokunmadı bile. Duman tütmeye devam

ediyordu, ağzıma götürdüğüm ilk kaşıkta dilimin ucu hafifçe yandı. Bu kez çorbadan aldığım ikinci kaşığa üfledim, her nedense bunu yaptığımda Deren kafasını kaldırıp kaşığıma baktı. Fakat öyle bir bakışı vardı ki kaşığı ağzıma götüremedim, bakışlarındaki acıyı fark edince boğazım düğümlendi. "N'oldu?"

"Nil," dedi kupkuru dudaklarıyla. Kızının ismi tek heceli olmasına rağmen, ancak birkaç denemeden sonra söyleyebiliyordu. "Onun hep sıcak şeylerden ağzı yanar, ben de ona üfleyerek yediririm."

"En çok ne yemeyi sever?"

"Makarnaya bayılır, kaşık kaşık yer."

"Aaa, makarna benim taviz veremeyeceğim şeylerdendir," derken onunla kendim hakkında konuştuğuma şaşırdım. Sesimi alçaltarak ekledim. "Harika makarna yaparım."

Karanlığı bile rahatsız edecek kadar hüzünlü bakan gözlerin yeni hedefi ben olunca, onunla tekrar göz göze geldik. Denize baktığımızda onun hafifçe dalgalandığını görürüz, fakat bu denizin yalnızca görünen kısmıdır. Denizin derinlikleri daha vahşidir, bunu sadece yüzmek için o denize girdiğimizde anlarız. Deren'in gözlerinde net bir şekilde görülen hüzünlü ifade ve derinliklerinde yatan öfke bana bunu düşündürmüştü. Deren, "Belki bir gün Nil'e makarna yaparsın," diyerek düşüncemi böldü.

İlk anda nefesim kesildi, sanki gerçeği bilerek bunu söylemiş gibi hissettim, ama sonrasında bunu başka anlamda söylediğini kavradım. "Sen yaparsın, bana gerek yok," dedim.

Deren kaşlarını çattı. "İtalyansın, sen daha güzel yaparsın."

Dudaklarımı ısırıp elimi enseme götürdüm ve kısa saçlarımı enseden çekerken başımı önüme eğdim. Tekrar, "Çorbanı iç," demekle yetindim.

Daha önce karnımın aç olduğunu söylediğim için mecburen çorbamı içmeye devam ettim. Bir-iki dakika sonra Deren de kaşığını alıp çorbasını içmeye başladı. O sırada masaya su gelince bardağı alıp cam şişeden su doldurdum, bardağı Deren'in önüne koyarken yüzüne hiç bakmadım. Onun yemeğe ara verdiğini kaşık çorbaya yeniden girmediğinde anladım. Sonra önüne koyduğum suyu içti. Kendime de bir bardak su doldurduktan sonra suyumu içip, çorbama devam ettim.

Çorbam bittikten sonra biraz daha su içtim, masanın altında parmaklarımla oynamaya başlayıp camdan dışarıya baktım. Saat geç olduğu için dükkânlar kapalıydı, cadde karanlıktı. Hayatım, doğumumdan beri bu

sözcükle bertaraf olmuştu: Karanlık... Hiçbir şeyin cezasız kalmadığı gibi, karanlık, hayatımın da bedeli olmuştu. Babamın dediği doğruymuş. Dünyada silah seslerinin olmadığı hiçbir yer yokmuş.

"Sende bir şeyler var."

Deren'i duyduğumda parmaklarımla uğraşmayı kesip kafamı çevirdim. "Anlamadım. Ne var?"

"Sana bir şey olmuş," dedikten sonra devam etti. "Canın yanmış, üzülmüşsün."

Beni anlayan birisi, acımı gören birisi... "Nereden anladın?"

Deren o sırada saçlarımın ucunu çeker gibi tutan parmaklarıma bakıyordu. "Ellerinin bir şeye uzanırkenki isteksizliği, omuzlarının öne dönük oluşu, bakışlarının bir yere çevrilirkenki hevessizliği, dudaklarının albenili somurtkanlığı... Hiç gülümsemeyişin, ağlayacak gibi bakışın."

Anlaşılmak, hissedilmek anlamına gelir mi acaba diye korkup bakışlarını kaçırdım. "İyi bir geçmişim yok."

Deren bana doğru daha fazla eğildi, gözlerini kısarak dikkatle bakıyordu. "Nasıl bir ailede doğdun?"

Babamı ve ağabeylerimi anımsamak ruhsuzluğuma, kalpsizliğime dokundu. "Kaotik ve soylu bir ailede doğdum. Henüz küçükken bile bir itibarım vardı, hoşuma da gitti. Ailemi hiçbir aileye değişmezdim..." Sadece kızıma değişmiştim. "Sen nasıl bir ailede doğdun?"

Deren tam sigara paketini cebinden çıkarıyordu ki kapalı bir mekânda olduğumuzu hatırladı. Paketi masaya fırlatırken, "Küçük, sevgi dolu bir ailede doğdum," dedi. "Sıradan bir hayatım vardı."

"Aileni nasıl kaybettin?"

"Trafik kazası," dedi Deren pürüzlü bir sesle ve ardından yutkunmak zorunda kaldı. Başını çevirip kapıya baktı. "Sigara içmem lazım." Anlamıştım, sigara içmediği için asabileşiyordu zaten. Çorbasına baktım, en azından yarısından fazlasını içmişti. "Çıkalım," derken bir peçete alıp ağzımı sildim, Deren sandalyeden kalkıp kasaya ilerlerken ben de masadan kalktım. Masanın üzerinde unuttuğu sigara paketini de alıp arkasından yürüdüm, ben ona yetişirken Deren de cüzdanını cebine geri koyuyordu. Yanında yürümeye başladığımda ağır ağır dönüp bir baktı ve kapıdan çıkarken elini diğer cebinde dolaştırıp sigarasını aradı. Sonra kafasını iki yana sallayıp küfretti. "Aklımı siksinler..."

Sigara paketini ona uzatırken, "Eminim buna gerek yoktur," dedim.

Deren paketi elimden alırken, "Gerek bırakmamışsın, eyvallah," dedi.

Başımı sallayıp teşekkürünü aldım, önüme dönerken kollarımı kavuşturdum. Çakmağın ve dumanı üfleyen nefesin sesi bir dakika içinde geldi. Deren yanımda dikilip sigarasını içerken sessiz kaldı. Duman gözlerimin önüne gelince Deren beni irkilten bir şey yaptı; yüzüme gelen dumanı eliyle dağıtıp benden uzaklaştırdı.

Sigarayı daha sakin çekip dumanı üflerken, "Hayatında hiç sigara içmedin mi?" diye sordu bana. Sigarayı tuttuğu elini aşağıya indirip külü hafifçe silkti.

"Bir dönem içtim, sonra bırakmam gerekti. Utku geldiği gün sehpadaki sigaraları görmüştü. Senin içmediğini söylemişti. Yeniden mi başladın?"

"İlk çaresizlikte hemen sigaraya saldırdım, acınası bir durum... Sandığım kadar güçlü müyüm, bilmiyorum." Sigara izmaritini dükkânın önündeki çöp kutusuna fırlatıp kendini onaylamıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Hadi, gidelim."

Derhal önüme dönüp arabama yürüdüm, dakikalardır onunla temas eden kolumu kaşıma dürtüsünü yenerek şoför koltuğuna oturdum. Ön camım epeyce lekeliydi, arabamı yıkamak aklıma gelen son şey bile değildi. Gözlerimi önümde uzanan, bitmeyecekmiş gibi görünen yoldan ayırmadan arabayı kullanırken, onun bir sigara daha yaktığını gördüm.

Deren'in evine geldiğimizde arabayı kenara çektim, ellerimi direksiyondan ayırmadan başımı sağa çevirdim. Deren emniyet kemerini çözerken omuzları gergin, yüzü hasta gibi görünüyordu. Aynadaki yansımasından, kendini ölü gibi hisseden birisine bakıyordum. Üstelik benim haricimde ilk kez böyle birine bu kadar yakından bakma fırsatı bulmuştum. Deren emniyet kemerinin tokasını çıkarıp bana dönerken tişörtünün yukarı sıyrıldığını ve silahının göründüğünü fark ettim. Elimi onun tişörtünün kenarına uzatıp silahının üstüne indirirken parmaklarım silaha temas etti. Deren elimi anında sertçe yakaladı. "N'apıyorsun?"

Ellerimiz bu kadar hızlı birbirine değince konuya odaklanmakta sıkıntı yaşadım. "Tişörtünü indirerek silahı örtecektim," dedim. Deren'in taş gibi sert olan eli aynı zamanda buz kesmişti. Her şeyi galiba giderek kalbine dönüşüyordu, çünkü benim ellerim de Karina'yı kaybettiğimden beri buz gibiydi. "Kardeşin tekrardan görmesin diye."

Deren, "Bu kez bunu akıl edecektim," derken sesindeki ton değişti ve omuzları gevşedi. Aklıyla duygularının üstesinden geliyormuş gibi elini gevşetti, ama elimi bırakmadı. Daha az bir duyarsızlıkla elimi silahın

üzerinden çekip dizimin üstüne koyarken Deren, "Yine de sağ ol," dedi pürüzlü bir ses tonuyla.

Elimi fark ettirmeden dizime sildim. "Silahını alıp seni vuracağımı mı düşündün?"

"İnsanlar tahmin edilemezlerdir," dedi sildiğim elime bakıp bir şey demeden önüne dönmeden önce.

"Haklısın. Sonuçta insanlar birbirlerinin hayatına mutlu etmek için girerler, öldürerek de çıkarlar."

Ona baktığımda gözlerini sımsıkı kapatmıştı, tekrar açarken başını aşağı yukarı salladı ve uzanıp kapıyı açtı. Vücudunun yarısını dışarıya çıkardıktan sonra bana döndü, tam gözlerimin içine baktı. İnsanlar bazen de birbirlerinin hayatına birbirlerini öldüreceklerini bilmesine rağmen girerdi ve onunla beraber ölürdü. "Emniyete giderken arabayı kullanamayacağımı anladın, beni oraya kadar götürüp getirdin. Eyvallah, ayağına sağlık."

"İnsanlık," dedim.

Deren dizimin üzerinde duran elime bakarak çıktı ve kapıyı kapattıktan sonra süratle evine yürüdü. Gözden kaybolunca yola bakıp direksiyona bir yumruk savurdum, sonra da öfkeyle inleyip kafamı arkaya yasladım. El bileğim zonklamaya başlayınca bir süre daha orada gözlerim kapalı durdum, sonra dikkat çekmemek için gaza basıp caddeye çıktım. Eve gidene kadar yol boyunca gaza biraz daha fazla bastım, ancak otoparka girerken yavaşladım.

Evin kapısını sessizce açıp içeriye girdiğimde herkesi bıraktığım gibi buldum. Gece hâlâ koltukta oturuyordu, Nil de yatakta uyuyordu. Onun Karina olduğunu, onu ne kadar çok özlediğimi düşünmemeye çalıştım. Dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım, kıpırdatsam gözyaşlarımın yanaklarıma düşeceğini bildiğim gözlerimi bir süre Nil'in üzerinden ayırmadım. Ardından yatağıma sessizce uzanıp bacaklarımı kendime çektim. Gözlerimi kapatıp sessizce hıçkırarak ağladım. O gece pişmanlığın esintileri yüreğimi meşgul etti, kızıma olan özlemim de kalbimi. Sabah olana kadar alevlenen acıların içinde yalnız kaldım, bundan sonraki hayatımda da kalacağım gibi.

Ertesi gün, gece hiç uyumadığım için gözlerim şişti. Uyanmakta olan Nil'i izliyordum. Son birkaç dakikadır kıpırdıyordu, onu tanımaya başladığım için de bunun uyanma sinyalleri olduğunu anlıyordum. Açamadığı gözlerini küçük yumruklarıyla ovuşturup esnediğinde, yanaklarımda bir seğirme oldu ve gülümsediğimi fark ettim.

Fakat Nil gözlerini açarken, "Anne," diye seslendiğinde o gülümsememden eser kalmadı. Yumruklarını aşağıya indirip gözlerini odada dolaştırdı ve yanına bakıp beni görünce, "Sabah olmuş," dedi sanki buna şaşırmış gibi. "Sen buyada mı yattın?"

"Seni izliyordum."

Nil, "Sen de hep beni izliyoysun," derken bir daha esnedi ve dağınık saçlarıyla doğrulup oturdu. Saçları gün ışığında daha parlaktı ve annesinin saçları gibiydi. "Babam geldi mi?"

"Baba gelmeyecek, ben seni babana götüreceğim," diye söz verdim ona. Saçlarını düzeltmek istedim, ama o an kendimde bu hakkı görmedim. "Ondan sonra hep babanla kalacaksın."

Nil gözlerini kocaman açtı. "Geyçekten mi?" Ellerini çırptı, ama ardından durdu. "Annemi göymeyecek miyim?"

"Elbette göreceksin, ama babanı daha çok göreceksin." Mavi gözlerinin bunu neşeyle karşıladığını görüyordum. "Anneni özler misin?"

Nil Başını aşağı yukarı salladı. "Özleyim, seni de özleyim, bir tane köpeğim vay, onu da özleyim..." Sonra dil çıkarıp elini iki yana salladı. "Deyya'yı hiç özlemem!"

Derya'yı sevmediğini zaten hissetmiştim, adam ona iyi davranmıyordu ki Nil onu sevsin. Daha önce gördüğüm şeyin aklıma gelmesiyle yatakta doğruldum, Nil'in kolunu sıyırıp bileğindeki morluğa baktım. "Buraya n'oldu? Acıyor mu?"

Nil eşofman üstünün kolunu hızla aşağı çekip morluğu örterken kaşlarını çattı. "Biy şey yok, biy şey yok! Babama söyleme!"

Nil, "Babama söyleme," ifadesini daha önce de birkaç kez kullanmıştı. Sanki birisi Nil'i bazı şeyleri babasına söylememesi için uyarmıştı. "Canım, sen nasıl istersen," dedim, "ama şimdi merak ettim buraya n'olduğunu, çünkü ben bir keresinde düşmüştüm, kolum aynı böyle mor olmuştu. Sen de mi düştün?"

"Yok, düşmedim." Nil başını önüne eğerken gözlerinin dolduğunu gördüm, o ağlamaya başlayınca da korkuya kapıldım. "Deyya yaptı ama sakın babama söyleme, Kaymen!"

Zaten onun yaptığını tahmin etmiştim. Nil'den, sırf Deren ve Nalan'ın kızı olduğu için nefret ediyordu. Kızıma yaptıkları gibi, Nil'e de zarar verildiğini bilmek beni yeni planlar yapacak kadar çileden çıkardı. "Annen gördü mü kolunu?"

"Göydü, göydü." Nil burnunu çekerek bana arkasını döndü, yataktan inmek için çabalamaya başladı. "Ben de düştüğümü söyledim."

Yataktan kalktım ve önümde koşmaya başlayan Nil'in arkasından yürüdüm. Salona geçince sehpanın üzerinde kahvaltılıklar olduğunu gördüm. Gece, işe gitmeden önce kahvaltı için bir şeyler hazırlamıştı. Hak etmediğim arkadaşlığının ikramına bir süre baktıktan sonra Nil'i bacaklarından kavradım, o neşeli bir çığlık atarken onu yere indirdim. Üşümemesi için altına koltuk minderlerinden birini yerleştirirken, "Kahvaltı vakti," dedim.

Nil önüne konan bardaktan sütünü içerken, ben de iki dilim ekmeğe bal sürdüm. Onun yemesi için ben de karşısına oturup yiyecektim, önceki gün Deren'e yaptığım gibi. Nil bir dilim ekmeği elimden alıp küçük lokmalarla yemeye başlarken bana, "Biy şey soyabilir miyim?" dedi.

"Sorabilirsin," dedim.

"Babamı ayayalım mı? Hem konuşuyum ben onunla?"

Öyle hevesli sormuştu ki, ona hayır diyerek nasıl kırabilirdim ki? Karina benden böyle bir şey istese göz göre göre nasıl onu üzerdim? Nil babasını çok özlemişti, babası da onu. "Peki," dedim sesimin en yumuşak tonuyla, "ama şimdi değil, daha sonra, tamam mı?"

Nil coşkuyla yerinden kalkıp, "Tamam, tamam," dedi ve ardından kollarını boynuma dolayıp kafamı öpünce afalladım. Masumiyeti bir şekilde bana gerçek geldi, sarılmasındaki içtenlik de. Ben de ona sarılıp yanağından öptüm ve bu, uzun zamandır hissettirmediği kadar iyi hissettirdi. "Babamı çok özlemiştim Kaymen! Yüz gündüy göymüyorum!"

"Önce arayacaksın, zamanı gelince de onu göreceksin." Benden uzaklaşıp kendi etrafında neşeyle dönmeye başlayınca onu bu kadar neşelendirdiğim için kendi kendime gülümsedim. "Fakat önce kahvaltını et."

Nil, "Çikolata da yiyebiliy miyim?" diyerek kalktığı yere oturduğunda uzanıp o küçük burnunu sıktım. "Yumurta da ye, çikolata da."

"Yumuyta kokuyoy," diyerek yüzünü astığında, "Lütfen," dedim ona ve bu kabul etmesini sağladı, kafasını sallayıp haşlanmış yumurta yemeye başladı. Karnının gerçekten doyduğuna emin olduğumda kalkmasına müsaade ettim. Kanepenin yastıklarını indirip kendisine yeniden ev

yapmaya başladığında sehpanın üzerini toplamak için kalktım. İşim bittikten sonra banyoya girdim, çirkinliğime bakmadan lavabonun musluğunu açtım. Hiç kullanılmamış diş fırçalarından birini alıp ambalajından çıkardım ve "Nil," diye seslendim. "Gel, dişlerimizi fırçalayalım."

Nil koşa koşa banyoya geldiğinde onu kucağıma aldım, macun sıktığım diş fırçasını eline tutuşturdum. Onun dişlerini komik bir şekilde fırçalamasını izledim. Ağzı yanmaya başlayınca sızlandı, bunun üzerine hemen ağzını çalkaladım. Nil, "Sen de fırçala," diyerek başımda durmaya karar verdiğinde bunun onun için keyifli olacağını düşünüp ben de dişlerimi temizledim. Nil macunun köpüklerine gülüp işaretparmağıyla ağzımı gösterdi. "Çok komiksin." "Yıkayayım," deyip eğildim ama Nil kollarını bacaklarıma dolayıp güldü. "Yıkama, yıkama!"

Başımı iki yana sallayarak güldüm ve köpükler artık boğazımdan inmeye başlayınca daha fazla duramayıp ağzımı çalkaladım. Nil yüz ifadelerime gülerken bacaklarıma daha sıkı sarıldı. "Sen hep benim dadım ol, ya!" Ellerimi kuruladıktan sonra onun saçlarını hafifçe okşadım, sonra da ona, "Saçlarını tarayalım," dedim. Nil kollarını yukarıya kaldırdığında eğilip onu kucağıma aldım, bu hafif ağırlıkla beraber Karina'nın odasına geçtim. Onun küçük, renkli taraklarından bir tanesini alıp Nil'in saçlarını acıtmaktan kaçınarak yavaşça taradım.

O gün birlikte o kadar çok şey yaptık ki, gerçekten uzun zaman sonra kendimi evimde gibi hissettim. Hava kararkığında normalde karanlıkta oturup duvarlara baktığım salonda bu kez Nil'in izlediği çizgi filmin sesi yankılandı. Yanıma oturup başını dizlerime koymuş, çizgi film izleyerek eğleniyordu. Zihnimde zaman zaman oluşan bulanıklık yüzünden burada olmadığını bilsem de dizlerimde yatanın Karina olduğu hissine kapılıyordum. Bilmek ve hissetmek bu bulanıklıkta ayrışıyordu. Başını okşayarak ona "Karina," demek istedim.

Kalbimi tutup tavanı izledim. Saatler böyle bomboş geçti. Nil dizlerimde uyudu. Günler geçse bile kıpırdamayacağım yerden Nil için kalktım, onu nazikçe kucaklayıp içeriye götürdüm. Yatağa yatırıp üstünü örttükten sonra onun için gece lambasını açıp odadan çıktım. Salona geçip telefonumu aldıktan sonra da Gece'yi aradım. Telefonu birkaç çalıştan sonra açtığında ona, "Yarın bana tek kullanımlık bir hat alıp gel," dedim o henüz konuşmadan. "Sana ihtiyacım var."

Ertesi gün akşam saat 18.00 sularıydı, kalbin hâlâ atıyordu. İçinden geçenleri bir günlüğe yazar gibi kelimesi kelimesine tekrar ediyordun. Bir günlüğe yazsan daha iyiydi, hiç olmazsa yaşadıklarına bir kâğıt şahit olurdu. Şimdi sadece kalbinle aranda geçiyordu tüm uğultular, kulaklarını patlatacak kadar yüksek sesiyle.

"Dediklerimi anladın, değil mi, Gece? Tek bir şansımız var."

"Anladım," dedi Gece, kendinden emin görünse de nefes alışverişi yaşadığı paniği ele veriyordu. "Bana verdiğin numarayı gizli bir şekilde arayacağım. Deren'in yalnızca birkaç saniye Nil'le konuşmasına izin vereceğim, onun hayatta olduğundan emin olmasını sağlayacağım. Sonra da hattı çıkarıp yakacağım."

Ben sessizce onaylayıp atladığım bir şey olup olmadığını düşünürken Gece, "Neden sen aramıyorsun?" diye sordu. "Ben... Ya Nil'den telefonu geri alamazsam, ya üzülüp ağlarsa ve dayanamayıp konuşmasına izin verirsem?"

"Ben o sırada Deren'in yanında olacağım ki şüpheler üzerimden tamamen kalksın, hem..." Kulaklarımdaki uğultu şiddetlendi, sanki kan fışkıracakmış gibiydi. Ellerimi yüzümde dolaştırdığımda Gece, "Hem?" diye tekrar etti, ne diyeceğimi merak ederek. Onu geçiştirerek, "Hiç," dedim. "Nil mutlu olacak, bu yüzden yapıyorum. Yoksa risk almazdım."

"Madem öyle, annesini de mi arasak, Karmen? Kadın haberlerde çok kötü görünüyordu."

"Arayamam. Nil'in montunun cebinde sadece babasının telefon numarası vardı." Fakat bu arama Nalan'ı da toparlayacaktı. "Deren nasılsa ona da söyler, o da Nil'in hayatta olduğunu öğrenir."

Gece gerekçemi mantıklı bulmuş olmalı ki başını salladı. "Bana bahsettiğin, adamın evine gelen o kâğıttan sonra bu arama onlara çok iyi gelecek, Nil'in yaşadığından emin olacaklar."

El bileğimdeki kurdeleye bakarken titrek bir iç çektim. "Evet, mutlu olacaklar."

"Tamam, bunu ara ara yapıp onları Nil'in yakında geri döneceğine inandırmalıyız, Karmen." Gece ellerimi tutup bunu yapmaya devam etmemizi isteyen gözlerle baktı. "Böylece bu günahtan biraz olsun arınalım."

"Bu senin günahın değil Gece, her şey bittiğinde bile sana bir şey olmayacak."

Gece kafasını iki yana sallayıp kısa kesim saçlarını kulağının arkasına itti. İşten çıkınca doğruca bana gelmişti, üzerinde kot eteği ve yakalarını

açık bıraktığı beyaz gömleği vardı. Özensiz makyajına rağmen güzel, ama biraz da hüzünlü görünüyordu. Elini bu kez ben sıkıp, "Yemin ediyorum, kimse seni bir gün bile suçlamayacak, Gece," dedim.

Bu yeterince iyi bir teselli değilmiş gibi ifadesiz kaldı. "Seni suçlayacaklar. Deren'i tanımıyorum ama Nil'in dedesini tanıyorum, gerçekler ortaya çıktığında sana neler yapabileceğini tahmin ediyorum... Saygın bir adam olsa da senin için fazlasıyla tehlikeli olacak, neyi neden yaptığını umursamayacaktır..."

"Açıklama yapmak gibi bir niyetim yok zaten. Kızıma ne olduğunu yüksek sesle bile söylemedim hiç, başkalarına da anlatamam." Bir düşününce, gerçekten de hayatımda kendi ailemden kimse yoktu, hep başkaları vardı. "Beni başıma gelecekler için uyarmana gerek yok. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı."

Gece gözlerini üstümden çekerken söylediklerimi inkâr ediyormuş gibi yüzünü astı, ama bir şey demedi. Yatağın yan yana oturduğumuz ayakucundan kalkıp koridora çıktım, mutfağa baktığımda Yaman'ın kendi evindeymiş gibi bir rahatlıkla kahve hazırladığını gördüm. Ceketini çıkarmıştı, üzerinde lacivert bir gömlek ve siyah bir pantolon vardı. İçgüdüleri onu doğru yönlendirdi ve birisinin varlığını hissedip omzunun üzerinden bana doğru baktı. Birkaç saniye benimle göz göze kalıp başıyla yavaşça selam verdi ve önüne dönüp kahvesiyle ilgilendi.

Salondan içeriye kafamı uzattığımda Nil'in pelüş köpekle oynadığını gördüm. Bu kez sabah kendisi Karina'nın dolabından seçtiği bir eşofmanla tişört giyinmişti, bu kıyafetlerin içindeyken onu Karina'nın yerine koyup sessizce oynamasını izledim. Kendisi beni fark edip gözlerini kocaman açınca da Karina'nın koyu renkli gözleri gitti, Nil'in mavi gözleri geldi. Ayaklarındaki beyaz çoraplarla yanıma koşup karnımın hizasından bana baktı. "Çok güzel olmuşsun!" Üzerimdeki siyah triko kazağıma ve yüksek belli siyah pantolonuma baktım. "Beğenmene sevindim."

"Bir de yuj süysen keşke, daha güzel oluysun." Utanarak dudaklarını gösterince, o yanlış söylese de ruj sürmekten bahsettiğini anladım. Elini tutup onu odama götürürken, "Sen seç o zaman," dedim. Yatak odasına girdiğimde Gece'nin orada olmadığını gördüm, Yaman'ın yanında olabilirdi. Makyaj masamın yanına yürüyüp aylardır elimi sürmediğim eşyalarıma bakarken, birkaç ruju çıkarıp Nil'in gözünün önüne koydum. "Hangisini sürmemi istersin?"

Nil parmağını düşünüyormuş gibi çenesine vurmaya başladı. Rujlardan ikincisini seçti ve alıp bana verdi. "Bunu seçtim!"

Yalnız Nil istediği için bordo ruju çok uğraşmadan dudaklarıma sürüp yerine koyarken ona baktım. "Beğendin mi?"

"Bayıldım, bayıldım!"

"Bayıldın mı? Bu sözcüğü kullandığını ilk kez duyuyorum, Nil."

Nil kazağını heyecanlı parmaklarıyla düzelterek, "Hı-hı," dedi.

Asla bir daha tam olmayacağı için ancak yarım bir gülümsemeyle karşılık verdim. Kumral saçlarını okşayıp dolabıma ilerledim. Ceketimi askıdan alıp giyerken, "Ben bir yere kadar gideceğim," dedim. "Sen de bu sırada Gece ile kalacaksın, o babanı arayacak, sen de babanla konuşacaksın, tamam mı?"

Nil yerinde mutlulukla zıplamaya başladı. "Tamam, ama keşke sen de olsaydın! Sen de konuşuydun hem."

Onunla aynı hizaya gelmek için eğilip küçük elinden tuttum, avcunun içini okşadım. "Daha sonra ben de konuşurum. Babanı özledin, şimdi sen konuş."

Nil başını hevesle salladıktan sonra kalkıp koridora çıktım, Nil de peşime takılmış bana dudaklarımın çok güzel olduğunu söylüyordu. Mutfağın önünden geçerken içeriye doğru baktım. Yaman, Gece'nin hemen arkasında durmuş, yukarıdaki bir şeye uzanıyordu ve Gece de dirseğini onun karnına vurup itiyordu. "Salak mısın, n'apıyorsun arkamda?"

"Dur," dedi Yaman sakince. "Bardak alıyorum."

Gece, Yaman'la tezgâhın arasından çıkmaya çalışırken dirseklerini bir daha onun karnına vurduğunda bunun Yaman'ı hafifçe gülümsettiğini gördüm. Yaman bardağı alıp geri çekildiğinde Nil yanımda güldü ve ikisi de onun sesini duyup bu tarafa döndü. Gece sinirle nefes alıp verirken, Yaman tezgâhın diğer tarafına geçip kendisine sakince su doldurdu. Gece'nin gözlerine bakıp, "Ben çıkıyorum, saati unutma," dedim. Gece bakışlarını kaçırarak Yaman'dan uzaklaşırken başını salladı. Nil'e dönüp en sıcak ifademi yalnız onunla paylaştım. Ardından Gece gelip Nil'le oynamaya başlarken, ben evden ayrıldım.

Deren'in evine ulaştığımda artık hava kararmıştı. Arabamdan inerken yolumun üzerinden aldığım paketi de yanıma aldım, açık bahçe kapısından içeriye girip sokak kapısına kadar yürüdüm. Etraf sessizdi, evde henüz bir ışık yanmıyordu. Kapıyı birkaç kez tıklattım, uzun bir süre sonra kapı açıldığında karşımda Utku'yu buldum.

"Karmen?" dedi gelmemi tuhaf karşılamış gibi. "Selam... Uyukluyordum, geç duydum kapıyı. Girsene."

"Selam," dedim. İçeri girip elimdeki paketle beraber doğrudan mutfağa ilerlemeye başladığımda Utku arkamdan geldi. "O ne?"

Paketi açıp yiyecekleri tezgâhın üstüne bırakırken, "Evde hiç yemek görmüyordum," dedim. "Yolumun üzerinden bir şeyler aldım."

Utku yanıma gelip paketlenmiş yemeklere göz gezdiridi ve sonra bana kuru bir gülümsemeyle baktı. Ondan bir gülümseme almayı beklemediğim için tepkisiz kaldım. Utku, "Eyvallah, niye zahmet ettin? Biz ağabeyimle ara ara yapıyorduk yemeğimizi."

"Zahmet değildi. Ellerimle yapmadım sonuçta."

Utku, "Düşünüp almışsın," derken hafifçe omzumu sıktı. Göz ucuyla bakınca ağabeyine benzeyen gözlerinin benimle yakınlık kurduğunu gördüm. Saçları dağılmıştı, üzerinde siyah yıpranmış tişörtüyle gri eşofmanı vardı. "Benden başka birisinin ağabeyimi düşünmesine sevindim."

Altdudağımı ısırarak sessiz kalmayı tercih ettim, parmak uçlarımda yükselip yukarıdaki dolaplardan bir düz tabak alırken, "O nerede?" diye sordum.

"İştedir, sabahtan beri yok." Utku ellerini eşofmanının ceplerine sokarak hazırladığım tabağa bir göz attı. "O kimin için?"

"Senin için," dedim sadece. "İş demişken, ağabeyin bundan pek bahsetmiyor... Her zaman çok mudur işi?"

Utku esneyerek tezgâha yaslandı, benden uzun olduğu için yanımda bayağı yer kaplıyordu. "Evet, çok çalışır. Yaptığı iş ciddi, ağabeyim de bunun farkında. Her zaman başkaları için çalışır, son bir yıldır da bu milletvekili için çalışıyor. Adam daha göz önünde ve muhalif olduğu için fazla sayıda koruması var. Fakat ağabeyim onun en yakın özel korumasıdır, genelde diğer korumaları da ağabeyim koordine eder..." Canı biraz sıkkın gibiydi, başını önüne eğip iç çekti. "Kendine zaman ayırmıyor, dinlenmiyor, o yüzden... O yüzden gönül işlerine vakit ayırmasına çok şaşırdım. Siz nasıl tanıştınız?"

"Kimseye anlatamayacağım türden bir tanışma hikâyemiz var." Utku'ya göz kırpıp tabağını önüne ittikten sonra mutfaktan çıkıp salona doğru yürüdüm, içeriye bir göz atıp koridora geri döndüm. Eve dönmesi için Deren'i aramalı mıydım? O önemli telefon geldiğinde yanında olmayı istiyordum. Ne hissedeceğini gözlerinden okumak isterdim.

"Ağabeyimi mi bekleyeceksin? Geleceğinden haberi var mıydı?"

Utku'nun mutfaktan sorduğu sorulara bir yanıt vermeden Deren'i beklemek için salona giriyordum ki kapı tıklatıldı. Hemen kapıya döndüm ve açmak üzereyken göğsüme bir sancının indiğini hissettim. Kapıyı açtığımda karşımda Deren yerine şu komşu kızını görünce, o sancı hafifleyip kayboldu. Ece yine elinde bir tabakla bana bakıp duruyordu. Gerginlikle nefes alıp, "Bu kez de mi kurabiye getirdin?" diye sordum.

Ece kısık sesle, "Merhaba," dedi. Üzerinde geçen seferkine benzeyen, babasınınmış gibi duran bir gömlekle dizleri yırtık bol bir kot vardı. Saçları bu kez arkadan örülmüştü, yay şeklinde kesilmiş kâkülleri alnına ve yanaklarına dökülmüştü. "Yok, kurabiye değil... Ben Deren Ağabey hiçbir şey yemiyordur diye düşünüp, bu akşam yaptığımız yemekten getirmiştim biraz."

"Yemek var, gerek yoktu," dedim elindeki tabağa göz ucuyla bakıp. Üzerine bir tencere kapağı örtmüştü. "Deren de evde değil zaten, onu başka zaman görürsün."

"Aaa..." Ece dudağının kenarını ısırıp başını yavaşça salladı. "Deren Ağabeyi göremesem de yemeği alır mısın, buraya kadar getirdim."

Utku'nun bir şeyler duymasını istemediğim için uzanıp kızın elinden tabağı aldım. Ece utangaç bir şekilde gülümseyip kısa bir anlığına omzumun üzerinden sanki birisini arıyormuş gibi evin içine baktı. Onu yakaladığımı fark edince, yanakları kızardı. Telaşla eşikten uzaklaşıp, "Rahatsız ettim," diyordu ki arkamdan Utku'nun, "O kim? Ağabeyim mi?" diye soran sesi duyuldu. Ece'nin gözleri tekrar omzumun üzerinden evin içine yöneldi. Beyaz tenini karanlıkta parlatan şey, gözlerinin ışıltısı ve yanaklarının kızarıklığı oldu. Yutkunarak gülümsedi.

"Hayır, ağabeyin değil," dedim ve Utku yanıma gelirken, Ece'nin de nefes alış verişlerinin hızlandığını gördüm. Kapının önünde olduğu için rüzgâr kâkküllerini dağıttı, Ece saçlarını düzeltirken bakışlarını kaçırdı. Utku omzumun üzerinden bakıp Ece'yi görünce kaşlarını çatarak, "Merhaba?" dedi.

Ece bakışlarını tekrar ona yöneltirken, "Merhaba," diye fısıldadı ve sonra ona karşı hafifçe dudaklarını kıvırdı. Beni unuttuğunu hissettim, vücudunu istemsizce Utku'ya doğru çevirmişti. "Sen... Burada mıydın?"

Utku bana soran gözlerle bakıp tekrar Ece'ye döndü. "Buradayım, buradayım da... Biz tanışıyor muyuz?"

Ece'nin yüzündeki gülümseme kaybolup yerini kısa bir anlığına kırılgan bir ifadeye bıraktı. Omuzlarını düşürürken sessizce, "Evet," dedi.

Daha kuru bir gülümseme belirdi yüzünde. "Deren ağabeyin kardeşisin, dört ay önce geldiğinde tanışmıştık... Sen unutmuşsun."

Utku gözlerini kısarak Ece'nin yüzüne uzun uzun baktı. Biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Ece de bakışlarını kaçırıp geriledi. Utku ondan gözlerini ayırmadan, "Ağabeyimi de mi tanıyorsun?" diye sordu.

Ece hızlıca başını sallayıp sessiz kalınca, Utku'ya Ece'nin arkasındaki iki katlı evi gösterdim. "Orada oturuyor. Komşunuz."

Utku eve doğru bir göz atarken Ece, "Gitmeliyim," dedi. Bana sanırım kabalık olmasın diye el salladı. "Deren ağabeye afiyet olsun, selam söyleyin."

Utku elimdeki tabağa bakarken, Ece arkasını dönüp hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Bahçe kapısını kapatırken başı önüne eğikti, omuzları asabiyetini ele verircesine inip kalkıyordu. Sokağın karşısına geçtikten sonra gözden kayboldu. Kapıyı kapatıp Utku'ya bir göz attım, ensesini kaşıyarak salona doğru yürüyordu. Tabağı mutfağa götürürken onun salonda ne yaptığına baktım. Ece'nin oturduğu karşı evi gören pencerenin güneşliğini açmıştı, beni görünce güneşliği çekip yüzüme baktı. "Sen tanıyor musun onu?"

"Evet, tanışmıştık." Mutfağa girdim, tencere kapağını açtığımda tabaktakinin yoğurtlu bir yemek olduğunu gördüm. Neydi bunun adı... Evet, mantıydı. Ben sevmiyordum ama herkes bayılıyordu.

Utku arkamdan gelerek, "Ne getirmiş?" diye sordu ve tabaktaki yemeği gördüğünde yutkundu. Elini midesinin üzerine koyup dudaklarını yaladı. "Sen yiyecek misin?"

"Hayır."

"Ben yiyeyim, o zaman." Utku çekmeceden bir kaşık çıkarıp tabağı önüne çektiğinde, "Ağabeyine de ayır," dedim Deren'in boğazından geçmeyeceğini bilmeme rağmen.

Utku dirseğini tezgâha yaslayıp tabağın üzerine eğilmeden önce bana baktı. "Gönül işi deyince kızıyorsun ama sen cidden ağabeyimi düşünüyorsun, ha."

Bu çocuk başımı ağrıttığı için hiçbir şey demeden oradan ayrılıp salona geçtim. Işığı yakmaya gerek duymadan koltukta oturmaya başladım. Acaba Deren'in yarası geçmiş miydi? Geçmiş ya da geçmemiş... Deren'in bunu fark edeceğini düşünmüyordum, hatta bir yarası olduğunu bile unutmuş olmalıydı. Çünkü hatırladığın yara daha derin iz bırakmış olandır, Nil'in yokluğunun derinliğine kıyasla aldığı yara hiçbir şeydi.

Parmaklarımı saçlarımdan geçirirken kulaklarımda bir ses çınladı ve kafam hızlı bir şekilde yukarıya kalktı. Koridorda yanan ışık gözlerimi alırken, kapıdan gelen ses daha da netleşti. Deren'in kapıyı açıp eve girdiğini anladım, ayakkabılarıyla koridorda ilerlerken salonun kapısının önünden geçti. Salonda oturduğumu görmeden görüş açımdan çıkıyordu ki göğsüme giren sancıyla yapmam gereken konuşmayı hatırladım. "Deren," diye seslendim fısıltıyla.

Deren sesimi duyup duraksadı, başını çevirince göz göze geldik. Artık acı anlamına gelen gözleri, aramızdaki o sonsuz uçurumu hatırlattı. Üzerinde yalnız bir tişört ve pantolon vardı. Dönüp salonun kapısına kadar yürüdü. Koltuktan kalkıp ben de ona yaklaşmaya başladığımda, "Burada n'apıyorsun?" diye sorduğunda sesinin kısılmış olduğunu fark ettim. "Seni ben mi aradım yoksa? Hatırlamıyorum."

"Sen aramadın, ben geldim." Aramızdaki mesafe yarım metreye indiğinde onun göğsüne bakıp bir yabancının mı yoksa düşmanın mı karşısında olduğumu merak ettim. "Sana ve kardeşine yiyecek bir şeyler getirdim."

Verdiğim cevap saniyeler süren bir sessizliğe neden oldu. Sonra Deren bana bir adım daha yaklaştı. Dürüstlüğün getireceği yıkımdansa yalanın sadeliğini tercih etmiştim. Fakat dürüst görünüyor olmalıydım ki Deren, "Zahmet etmişsin," dedi. Az önce herkesle konuşurken kullandığı ses tonunun yerini şimdi benimle konuşurken tercih ettiği ses tonu almıştı. Benimle konuşuyordu. "Neden yaptın bunu?"

"Gönül işin değil miyim?" diye sordum. "Getiririm."

"Yaa," dedi lafı geçiştirdiğimi adı kadar bilerek. Ben nasıl gözlerimi ayırmadan onun göğsüne bakıyorsam, o da benim çehreme bakıyordu. "Senin başka gönül işin falan yok mu?"

Bu sorunun ne anlama geldiğini anlamıştım. "Yok."

Birazdan yaşanacakları bilmenin stresiyle saçlarımı asabi bir şekilde kulağımın arkasını alırken, gözlerimi kaldırıp onun gözlerine yakından baktım. Yüzünün dağınık ifadesi gözlerindeki düzensiz bakışlarla uyumluydu. Saçları ve sakalları her gün biraz daha uzuyordu, göz altları çoktan çökmüştü. Tişörtünün yakasındaki yırtık dikkatimi çektiğinde bir kavgaya karışmış olabileceğini düşündüm. Deren, "Ne yaptın bana?" diye sorduğunda, boğazındaki kırmızılığa bakarak, "Yapmadım, aldım," dedim.

"Ne aldın?" diyerek düzeltti.

"Birkaç şey işte."

"Boğazımdan hiçbir şeyin geçmediğini sen de biliyorsun, Karmen."

Derinlerde yatan sancı tenime dokunacak kadar yüzeye çıktığını hissettim. "Biliyorum," diye fısıldadım. "O adamdan haber yok, değil mi?" Yanlış şekilde sorduğumu fark edince düzelttim. "Nil'den haber yok?"

Hayatını yıkıma uğratan şeyin lafı açılır açılmaz yenilenen öfkesi de gözlerine yansıdı. "Nil'den haber yok," dedi. Kızının adını tek seferde takılmadan söylemesine ilk defa şahit oluyordum. "Fakat o adamdan var."

Nefesim kesildi. "Var mı? O... Yani benim Nil'i kaçırdığını gördüğüm organ kaçakçısı adamdan mı?"

Kinlenmiş bir şekilde, "Evet," diyerek onayladı.

Çok heyecanlandım. "Ne haberi aldınız? Emniyetten mi öğrendin?"

"Evet, emniyetten haber verdiler." Deren gözlerini tavana doğru kaydırınca boğazı daha çok göründü, tenindeki kırmızılık da. "Adamın bir kez daha buna benzer bir vukuatı olmuş. Sadece çetesi değil, kendisi de bu suçları işliyormuş, çok nadiren olsa da... Zamanında kaçırdığı o çocuk bulunmuş."

"Demek bulunmuş," diye tekrarladım. Peki, Karina neden bulunamamıştı? "Nasıl bulunmuş? Nil'i de öyle bulabiliriz. Kızın için... Umut var!"

"Evet, bu bana da bir umut olduğunu gösterdi." Sanki bu umuda tutunuyormuş gibi derin bir soluk aldı. "Üstelik adamla ilgili bir haber daha var."

Ona biraz yaklaşıp fısıldadım. "Neymiş?"

"İki gün önce kameraya yakalanmış." O kamera görüntülerinin gözlerinin önüne geldiğine emindim, çünkü yüzünü tiksintiyle buruşturuyordu. "İzbe bir sokakta, çocukların dilendirildiği yerde kameraya yakalanmış. Son görüntüsü o, polislerle birlikte bugün o sokaktaydım, ama kayda değer bir iz yakalayamadılar. Fakat... Güzel bir şey oldu. Baskında iki çocuğu buldular." Acı acı gülümsedi. "Nil sayesinde iki çocuk kurtulmuş oldu."

Küçük sevinçler büyük acılarına lütuf olmuştu, teselliyi de o iki çocuğun kurtulmasında bulmuştu. Karina'nın da o çocuklar gibi kurtulması için artık çok geçti, oysa kurtulan bir çocuğun annesi gibi hissetmeyi çok isterdim. Kadının dünyada hiç olmadığı ve ömrü boyunca olamayacağı kadar mutlu olduğuna emindim. Aynı anda hem boğazım düğümlenip hem de gözlerim dolunca nefes alamadım. Öksürük krizine girerek boğazımı tutmaya başladığımda, "Karmen?" dedi Deren dikkatini bana vermiş bir şekilde. "N'oldu?"

Dolan gözlerimi yerde tutarak nefes almaya çalışıp öksürüklerimin önüne geçerken, Deren kolumu tutarak, "Gel," dedi. Mutfağa girerken öksürüğüm azaldı, nefesim de düzeldi ama Deren yine de dolaptan bir bardak alıp cam sürahiden su doldurdu. "Yavaşça bir yudum al."

"Hemşireyim ben," dedim gözümün kenarından akan yaşı silerken. Bardağı ağzıma götürüp sadece bir yudum aldım. Boğazım düğüm düğüm olduğu için de bardağı hemen indirip yutkundum. "Kendime nasıl müdahale edeceğimi biliyorum."

Deren bardağı elimden alırken soğuk parmakları parmak uçlarıma değdi. İkimizin de elleri soğuktu, âdeta kalplerimizin yansıması gibiydiler. O da benim ellerimin soğukluğuna takılmış gibi kısa bir süre parmaklarıma bakıp bir daha uzandı, parmaklarını bu kez isteyerek parmaklarıma değdirip bir-iki saniye tuttuktan sonra geriye çekti. "Ellerin... Neden hep çok soğuk?"

Ellerimi indirip kendime saklarken, "Ben iyiyim," dedim.

Suratıma dik dik bakıp, "Birdenbire ağladın," dedi.

"Boğazımı şey tuttu... Gıcık. Evet, gıcık tuttu." Kendimi yeterince açıklamış gibi kafamı sallayıp işaretparmağımla tezgâhı gösterdim, ilgiyi üzerimden çektim. "Getirdiğim yemekler."

Deren içinde alevlenen şüphenin yansıdığı bakışlarını yüzüme diktiğinde, dudaklarımın ucuna kadar gelen "Kızım öldü," cümlesini hemen çekip aldım ve kalbime tekrardan gömdüm. Öksürdüğüm esnada gözlerimden akan yaşlar yanaklarımdan aşağıya süzülmüştü. Onları dudağımın kenarından sildim ve elimi indirirken gözüme bir kırmızılık çarptı. Bordo renkte ruj sürdüğümü hatırlayıp elimi bir daha dudağıma götürdüm ve etrafını silerken Deren'e baktım. Hareket etmeden durduğu ve parmaklarıma bulaşan kırmızılığa baktığı o on-on beş saniyenin ardından bakışlarını üzerimden çekti.

"Bu... Mantı mı?"

Deren yarısını kardeşinin yediği mantı tabağına bakarken, "Onu komşunuz getirdi," dedim. "Ece."

"Hadi ya..." Deren diğer paketli yiyeceklere de bakıp tekrardan sol omzunun üzerinden bana döndü. "Hadi Ece beni sever, ağabeyi yerine koyar da... Sahiden, sen neden bana yemek getirdin, Karmen?"

"Gönül işinim ya," dedim bir daha, ama belki de sesim ona ulaşamadan çalan bir melodi aramıza girdi. O aramanın kimden geldiğini bilen kalbim hızla çarpmaya başladı. Deren de kızıyla ilgili bir haber alacağı düşüncesiyle gözlerini benden çekti ve pantolonunun cebindeki telefonuna uzandı. Telefonu heyecanla açıp kulağına yasladığında, nedenini yalnızca benim bildiğim bir sebepten ona yaklaştım. "Alo," dedi.

Karşı taraftan Nil'in, "Baba," diye bağrışını duydum ve sanki kendi kızımın sesini duymuşum gibi yüreğim yerinden oynadı. Deren'in

kopkoyu gözleri kızının sesini duyduğu an dondu ve ağzı bir karış açık kaldı, nefes almayı bıraktı. Ruhunun hafiflediğini kendi kalbimde hissettim ve Deren kaşlarını çatıp alnına dokunurken Nil bir daha, "Babacığım!" dedi coşkuyla. "Babacığım, sesimi duyuyor musun?"

Deren, titreyerek tezgâha yaslanırken donup kalan gözlerinde fırtınalar kopmaya başladı ve çok derin bir nefes alıp, "Nil, tırtılım," diye fısıldadı. Sesindeki o korkak mutluluk dudağımın kenarında hafif bir gülümsemeye sebep olurken, günahlarımın ve kaybımın darladığı ruhumda ilk kez masumiyeti hissettim. Deren'in göğsünün şiddetle iniş-kalkışıyla, kalbi âdeta gözlerimin önünde çarpıyordu. Deren bir defa daha nefes nefese, "Nil!" dedi. "Nil, kızım, güzelim..."

Nil'in gülüşünü duyunca, Deren'in gözleri irileşti ve Nil yeniden, "Baba, babam," dedikten sonra Deren bir karşılık veremeden telefon kapandı. Arama istediğim sürede bittiği için yaşadığım rahatlık ve Deren'in duygularındaki karmaşa aklımı bulandırdı. Telefona bir daha, belki de kapandığını fark etmeden, "Tırtılım," dedi. "Nil... Sen... Sen nasılsın? Babacığım, beni duyuyor musun?"

Onunla göz göze gelmek için başımı yana eğdim ve koluna dokunup, "Deren," diye fısıldadım. Kolu artık sıcaktı, belki de kalbi yeniden tam anlamıyla atmaya başlayıp hayata döndüğü içindi. "Telefon kapandı."

Gözlerime bakmasına ve beni duymasına rağmen, "Nil," diye fısıldadı bir daha ve sonra ses gelmeyince telefonu indirip ekranına baktı. Omuzları salladığı yumruklar kadar hiddetle yükselip alçalırken, başını kaldırıp gözlerimin içine, ruhumu gördüğünü bilmeden baktı. Kolu sıcaktı, benimse elim hâlâ buz gibiydi. Çünkü hayata dönen oydu, bense hayata asla geri dönmeyecektim. "Duydun, değil mi? Arayan Nil'di, kızımdı... Ben az önce onunla konuştum."

Canım epey bir yanarak, "Nil'di," dedim.

"Onun sesiydi, kızımdı." Sonrasında yaşadığı karmaşık duyguların şaşkınlığıyla üstüme gelip bir anda beni kuvvetle kendine çekerek sarıldı. Kendimi bir sonraki nefesimde onun göğsünde buldum ve ellerim onun göğüskafesiyle kendi bedenim arasında ezilirken, dudaklarım tişörtüne baskı yapıyordu. Kalbim hâlâ bir buz kalıbından farksızdı ve ölümüm kadar sancılı olan ağrıyı göğüskafesimde hissettim. Deren başını omzuma yaslayıp gülmeye başladı. "Tırtılım hayatta, yaşıyor, duydun mu, Karmen? Nil hayatta!"

Nil hayatta, ama Karina değil. Senin kalbin şimdi sıcak, benimki hâlâ buz gibi.

8
BİR KURŞUN MESAFESİ

Ağlamayı kesene kadar parlayacaksın, çünkü artık tek ışıltın, gözyaşlarının parıltısı.

Deren'in bana sarılması, kızıyla konuşmasından daha uzun sürdü. Donmuş gözyaşlarım, tek ışıltım olarak parlıyordu. Kalp atışları, şaşkın sarılmasının arkasından gürlüyordu. Elleri sırtımı sertçe tutuyordu, ancak bir şeyler kaybetmiş birisinin anlayabileceği kadar sıkı ve sertçe... Kızımdan böyle bir telefon almış olsaydım duvarların arasından çıkan bir canavara bile sarılırdım. Bu yüzden bana sarılan vücudu itmedim.

Bir süre sonra Deren bana sarıldığını sonunda fark edebildi, bunu hafifleyen kollarından ve artık kaybetme korkusu kalmamış gibi gevşeyen ellerinden anladım. Sarılmanın öncesinde onun göğsüne bakıyordum, o benden uzaklaştığında da farklı bir şey yapmadım. Beni tamamen bırakıp geriye çekildi ve "Amma garip davranıyorum," dedi. Sesi az önceki gibi heyecanlıydı. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Ben... Şaşkınlıkla sarıldım."

"Biliyorum, kim olsa sarılırdın zaten."

Verdiğim karşılığa bir şey demeden başını eğdi, elindeki telefona bir daha bakıp parmaklarını ekranda gezdirdi. Onu son arayan numarayı aramaya çalıştı ama hat gizliydi, bunu zaten aramayı açmadan önce de fark etmişti. Konuşma süresine bakıp, "On saniye," diye fısıldadı kendi kendine. "Günler sonra ilk kez Nil'in sesini, 'Baba,' deyişini duydum. Kızım yaşıyor Karmen, gelen o kâğıtta yazıldığı gibi değil, Nil hayatta..." Başını kaldırıp bana baktı. Sanki bunu başkasından duymaya da ihtiyacı vardı. Onu onaylayarak, "Kızın hayatta, yaşıyor," dedim. Kızımın hayatta olduğunu, yaşadığını söyleyebilmeyi de ne çok isterdim. *Fakat öldü, onunla biz öldük.*

Bana bakan gözlerinin ifadesi değişti ve ardından tekrar telefonuna dönerek, "Emniyete gidip bunu bildirmem iyi olur," dedi. "Numarayı bulup adresi izleyebilirler belki."

"Evet, gitmelisin," dedim.

Bana bir daha göz attığında onu kıskandığımı anlamasından korkarak bakışlarımı başka yöne çevirdim ve o esnada mutfak kapısında dikilen Utku'yu gördüm. Bir şeylere tanık olduğu yüz ifadesinden okunuyordu. Deren'e bakıp çenemle arkasını işaret ettiğimde, arkasına dönüp bakmadan Utku'nun orada olduğunu anladı. Yutkunup dudaklarının arasından sert bir soluk verdikten sonra arkasına döndü. Utku, ağabeyi ona bakınca tek kaşını kaldırıp endişeli bakışlarla, "Bu konuşulanlar da ne?" diye sordu. "Nil'e n'oldu?"

Deren kardeşine doğru birkaç adım attı, ben de onu takip ettim. Kardeşine, "Nil iyi," dedi, ama devamını getiremeden Utku bağırıp çağırmaya başladı. "Neresi iyi, be! Dalga mı geçiyorsun benimle? Günler sonra kızınla konuştuğunu söyledin, kulaklarımla duydum, ağabey! Ne demek bu, Nil'e n'oldu? Nil nerede, neden günler sonra konuşuyorsun ağabey! Bu duyduklarım ne anlama geliyor?"

Deren'in bu meseleyi kardeşine söylememe sebebini şimdi daha iyi anlıyordum. Utku ağabeyini doğru dürüst dinlemeden ellerini havada savurmaya, Deren'in üzerine yürümeye başlamıştı. Deren de Utku'ya iyice yaklaşıp ellerini onun omuzlarına koydu. "Utku, ağabeyciğim bak, az önce duymuşsun. Nil iyi, biraz önce konuştum işte onunla. Sadece... Sadece nerede olduğunu bilmiyorum, ama yemin ederim iyi olduğunu biliyorum."

"Ne saçmalıyorsun!" Utku çıldırıp ağabeyinin ellerini omuzlarından öyle bir itti ki, yanında durduğum için Deren'in eli suratıma sert bir şekilde çarptı. İrkilip elimi yüzüme götürdüğümde, Deren de elinin yüzüme çarptığını anlayıp omzunun üzerinden bana baktı, ama Utku bağırıp çağırmaya devam ettiği için ona dönüp etrafa savurduğu kolunu sertçe tuttu. "Nil'in nerede olduğunu nasıl bilmezsin lan! Kızından bahsediyorsun, bir de nerede olduğunu bilmiyorum diyorsun! N'oldu da bilmiyorsun ağabey, Nalan mı alıp götürdü yoksa?"

"Keşke öyle olsaydı," dedi Deren onun gözlerine bakamayarak başını öne eğerken. "Ama Nalan'la beraber de değil, o da nerede olduğunu bilmiyor... Nil kayıp, Utku."

"Kayıp?" diye tekrar etti Utku, neredeyse fısıldayarak. "Nil kayıp? Bildiğin kayıp yani, öyle mi? Kimse nerede olduğunu bilmiyor?"

"Emniyet, polisler onu arıyor..."

"Onu mu? O senin kızın, ağabey! Nil senin kızın! Nasıl kaybedersiniz onu, kim kaybetti?" Utku'nun gözleri bu kez korku doluydu, dudakları ve çenesi titriyordu. "Nerede kayboldu, kim yaptı?"

Deren gözlerini yumup açtıktan sonra hızlıca, "Derya kaybetmiş, onu götürdüğü parkta," dedi.

Utku'nun gözlerindeki alevler bu cümleyle serbest kaldı ve soğuk gözyaşları da aleve dönüştü. "Şerefsiz," diye fısıldadı dişlerinin arasından ve sendeleyerek arkasını dönüp giderken, "Öldüreceğim onu!" dedi.

Deren mutfaktan çıktığı gibi onun arkasından gidip kolundan tuttu. "Sakın bir delilik yapma," dedi her kelimenin üzerine basarak. "Sakın Utku, sakın başını belaya sokacak bir şey yapma!"

"Ne belası ağabey, başıma ne gelirse gelsin, umurumda değil! Yeğenimi, her şeyimizi kaybetmiş, ağabey!" Utku bağırmaya devam ettikçe kulaklarımdaki uğultu çoğaldı, birisine karşı daha sorumlu hissetmeye başlamanın düşüncesi beni boğuyordu. Utku, "Nil... Nil seninle benim tek varlığımız ağabey, tek yakınımız," diye devam etti. "Her şeyimiz o ve onu almış bizden... Sen nasıl yok sayabilirsin bunu?"

Deren Utku'nun gözlerinin içine bakarak, boğazını acıtacak kadar bağırdı. "Yok saymıyorum! Önceliğimi Nil'e veriyorum! Her zaman olduğu gibi, her zaman yaptığım gibi! İkimizin de önceliği her zaman o olduğu gibi!"

"Madem önceliğin o, nasıl kızını koruyamadın? Nasıl babasın sen!" Utku kolunu ondan kurtardığı gibi geriye doğru birkaç adım attı, Deren'in omuzları düştü. Ben ona arkasından bakarken bile ürperdiğini, canının yandığını hissettim. Yumruğunun birini yanında sıkarken Utku'ya doğru bir adım atarak, "Ağzından çıkanı kulağın duysun," dedi.

Utku, "Nil'i bulacaksın!" diye bağırıp bu kez ağabeyinin üstüne yürüdü, ona işaretparmağını sallamaya başladı. Ateşler içindeki gözleri, tekrardan dolmaya başlayan gözyaşlarıyla serinledi. "Yeğenimi bulacaksın ağabey, eğer onu bulamazsan... Ona bir şey olursa, o adamı öldürürüm ve seni de asla affetmem!"

"Nil'e zerre kadar bir şey olmayacak. Her neredeyse onu bulacağım, her nasılsa... bulup iyi edeceğim. Tamam, eğer yapamazsam yüzüme bile bakmazsın." Deren kardeşine yaklaşıp yüzünü ellerinin arasına aldı. "Senden tek istediğim sakin kalman, işlerimi zorlaştırmaman. Tüm kinimizi, öfkemizi daha sonra çıkarırız; şimdi değil. Önce Nil, her zaman olduğu gibi."

"Onu nasıl koruyamadık ağabey, nasıl?" Utku'nun sesi titriyordu.

"Onu bulup koruyacağım, bir daha kimse incitmeyecek." Deren kardeşinin başını göğsüne yaslayarak saçlarını okşarken kulağına eğildi. "Yemin ediyorum bu evde tekrardan onun sesini, gülüşünü duyacaksın."

Elini Utku'nun sırtında aşağı yukarı dolaştırırken kulağına alçak sesle bir şey daha söyledi. Ellerimi yanımda öylece tutarken gözlerimi başka yere çevirdim, benim yüzümden çektikleri acıyı daha fazla izleyemedim. Ancak sonra birbirlerinden ayrıldıklarında Deren'in bana döndüğünü hissettim, bakışlarımız birleşince bu his olmaktan çıkıp kafamda soru işaretleri bırakan bir gerçeğe dönüştü. Bana bir adım yaklaşıp, "Yüzün acıdı mı?" diye sorunca dalgınlıkla göz kırpıştırıp elimi yanağıma götürdüm. "Yok," dedim.

Deren yüzünü buruşturup, "Biraz kızarmış?" dedi.

"Yok," dedim başımı eğip gözlerimizi birbirinden ayırırken. Boğazımdaki düğümü yutkunarak itmeye çalıştım.

"Nil şimdi seni nasıl aradı, ağabey? Ne dedi sana?" Utku endişeyle sorularını sıralayınca Deren ona doğru baktı. "Ağabey, bir şey söylesene?"

"Sadece, 'Baba,' dedi. Zaten başka ne diyebilir ki Utku? Çocuğun bana nerede olduğunu söyleyecek hali yok." Deren sokak kapısını açıp dışarı çıktığında, Utku da ağabeyinin peşinden gitti. "Telefon hemen kapandı, ama... Sesi iyiydi, hatta güldü bana. Kiminle olduğunu, neler yaptığını sormaya zamanım olmadı."

Yürüyerek uzaklaşmaya başladıklarını fark ettiğimde kaşlarımı çatıp ben de peşlerinden gitmeye karar verdim. Portmantonun yanından geçerken ceketlere uzandım. Ben elimde ceketlerle kapıdan çıkarken Utku ağabeyine, "Derya nasıl kaybetmiş peki?" diye sordu.

Kapının üzerindeki anahtarı alıp kapıyı kapattıktan sonra Deren'in yanına yürüdüm ve o arabasına ilerlerken, elimdeki ceketleri ona uzattım. Bahçe kapısından çıkarken eline tutuşturduğum ceketlere kısa bir bakış attıktan sonra dönüp bana baktı. "Bu ne?"

"Kardeşinle senin ceketleriniz. Zaten evden sürekli tişörtünle çıkıyorsun bir anda." Önüme bakarak yürümeye devam ettim, Utku arkamızdan gelirken arabaya yürüdüm. "Arabayı kullanabilecek misin?"

Deren benimle yürümeye devam ederken, ceketin birini kardeşine fırlattı. "Herhalde kullanabilirim. Günler sonra ilk kez kendime geldim."

"Göreceğiz," diyerek Deren'in arabasına yöneldim, o muhtemelen yine onunla gidecek olmama anlam veremezken, ben sağ ön kapıyı açıp koltuğa yerleştim. Her şeyden haberdar olmak için emniyete onunla gitmem daha iyi olacaktı, ne kadar çok şey bilirsem organ kaçakçılarına o kadar yaklaşırdım. Deren şoför koltuğuna yerleşirken, Utku arka kapıyı açıp arabaya bindi. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve araba hareket

ederken, dikiz aynasından Utku'nun bakışlarıyla karşılaştım. Utku, "Ne zamandır ön koltuğa oturuyorsun?" diye sordu.

Arabayı caddeye doğru hızla süren Deren'e yandan bir bakış atıp, "Kıskanç bir kardeşin var," dedim.

"Beni ağabeyime şikâyet ettiğin şeye bak," dedi Utku agresif bir tavırla. "Bana bu konuda laf edecek son kişi o. Kendisi benden katbekat kıskanç."

Deren telefonu kulağına yaslayıp gözlerini dikiz aynasından kardeşine çevirdi ve sesini dengeli tutarak, "Sakinleş artık," dedi uyarırcasına. "Sinirini Karmen'e yöneltme."

Deren'in aradığı kişi telefona cevap verince, dikkatini ona yöneltti. Utku da benimle uğraşmayı kesip tedirginlikle ellerini ovalamaya başlayınca, göz ucuyla Deren'i izledim. Karşı tarafa, "Emniyete gel," dediğinde, aradığının Nalan olduğunu düşündüm. "Hayır, kötü bir şey olmadı. Güzel bir şey oldu."

Dışarının karanlığına bakmaya başladım. Deren telefondaki kişiye, "Yemin ederim yalan söylemiyorum, iyi bir şey oldu," diyerek devam etti. "On beş dakikaya orada olacağım, anlatırım."

Deren'in telefon görüşmesini dinlemeyi kesip telefonumu cebimden çıkardım, sessizde olduğu için bir arama olup olmadığına baktım. Gece'yi, çok kötü bir şey olmadıkça beni aramaması konusunda uyarmıştım. Nil'le ilgileniyor olmalıydı, küçük bebeğimin babasının sesiyle ne kadar mutlu olduğunu hayal edebiliyordum.

Emniyete geldiğimizde kimse konuşmuyordu. Utku'nun öfkesi geçmiş değildi ama artık kelimelere yansımıyordu. Asansördeyken ceketini elinde tutuyor, gözlerini yerden kaldırmıyordu. Müdürün odasının olduğu kata geldiğimizde asansör durdu, dışarıya çıkarken Deren'in ona verdiğim ceketi giymeye başladığını gördüm. Altdudağımı ısırarak gerilen kollarını, dik omuzlarını izlerken göz göze geldik ve bana, *Ne bakıyorsun,* der gibi baktığında bir şey demeyip başımı çevirdim. Üşüdüğünü umursamadığına emindim ama yine de ceketini giymişti.

Ben onlardan birkaç adım geride durdum ve Deren'le müdür el sıkışıp konuşmaya başlarken, Utku'nun hâl ve hareketlerine göz attım. Deren'in hemen yanındaydı, konuşmaları dikkatle dinliyordu. Deren müdüre telefonunu uzatıp, "Arama kaydı da burada," deyince, müdür derhal telefonu yanındaki polis memuruna uzatıp başını salladı. "Gizli numara, muhtemelen tek kullanımlık bir hattır ama peşine düşelim.

GSM operatörlerinden numarayı öğrenmeye çalışırız, hattın nereden ve ne zaman alındığına bakarız."

Bu bilgilerin öğrenilmesi ve kimin aldığının bulunması ihtimali düşüktü, ama sonuç olarak her zaman için her adımda yakalanma ihtimalimiz vardı. Ben düşüncelerimde boğulurken, müdür Deren'e, "Size kim nasıl ulaşmış olabilir?" diye sordu.

Deren, teferruatlardan nefret ediyordu. Ona hepsi vakit kaybı gibi geliyordu. Bu yüzden sorulara hızlıca cevap veriyordu. "O gün Nil'in üzerindeki montta cep numaramın yazılı olduğu bir kâğıt vardı, her ihtimale karşı üzerinde numaramı taşımasını istemiştim... Belki de birisi o şekilde bana ulaşmış olabilir."

Utku araya girip, "İyi niyetli birisi olmadığı belli," dediğinde ona dik dik baktım. *İyi niyetli değilmişim... Bak sen.* "Nil'in bulunmasını istemiş olsa direkt ağabeyimle konuşup yerini bildirirdi, ağabeyim telefonda sadece Nil'in sesini duydu."

Müdür ve yanındaki polis memuru ilk kez gördükleri Utku'ya bakınca, ben de gözlerimi o "çok bilmiş"ten çektim. Deren'in beklenti içindeki yüzüne bakıp sinirlerimin yatışmasını beklerken, "İş daha da karıştı," dedi müdür. "Fakat geçen gece evine gelen kâğıdın asparagas olduğu kesinleşti, birisi senin bu durumundan faydalanmak istemiş." Müdür tebessüm ederek Deren'in omzunu sıktı. "Kızın hayatta, söylediğine göre epey de iyiymiş. Harika bir haber, harika! Edip'in haberi var mı bundan? Arayıp hemen ona da söyleyelim." Bunun üzerine Utku o adamdan hoşlanmadığını belli eden bir ses tonuyla, "İti an, çomağı hazırla," dedi.

Edip Akşın'ın kızıyla beraber müdürün odasına yaklaştıklarını gördüm. Edip Akşın'ın heybetli görünümünün yanında Nalan çok zarif duruyordu. Üzerinde beyaz, pelüş bir kaban vardı, saçları ve makyajı onu ilk gördüğüm günkü gibi sadeydi. Odaya girdiklerinde emniyet müdürü onlara döndü ve her ikisiyle de el sıkışırken, Nalan'ın bakışlarının önceliği Deren oldu. Neler duyacağının heyecanıyla ona bakıp ardından Utku'ya, "Merhaba," dedi yumuşak bir sesle. "Dönmüşsün... Seni bayağıdır görmüyordum, Utku."

Utku geri adım atıp, "Ben seni zaten görmek istemiyordum," dedi kin dolu sesiyle.

Nalan'in gözleri bir başka doldu ve önüne dönmeden önce benimle göz göze geldi. Deren'in sol omzunun arkasında kalıyordum, ondan da Deren'den de kısa olmama rağmen bana bakarken omuzlarını dikleştirip

başıyla hafifçe selam verdi. Kaşları çatılmıştı, neden yine burada olduğumu anlamıyordu. Babasının arkasından dolanıp Deren'e kadar yaklaştı. Deren hâlâ Utku'yu uyarırken, karşısına kadar gelen Nalan'a göz ucuyla baktı. Nalan, "İyi haber ne?" diye sordu heyecanla.

O sırada Edip Akşın'la konuşan müdür Nalan'a döndü ve onun heyecanına gülümseyerek, "Hem de çok iyi haber," dedi.

Nalan hevesle gülümsedi. "Ne, peki?"

Deren, Edip Akşın'la hiç muhatap olmadan, "Nil aradı," dedi Nalan'a. Bense o esnada Nalan'ın gözlerinde gördüğüm o ışıltıya ancak acıma ağlayarak sahip olacağımı düşündüm. Deren devam etti. "Sesini duydum, birkaç kez, 'Baba,' dedi. Hayatta, sağlıklı, hatta... Sesimi duyduğunda bana güldü."

Edip Akşın'ın neşeli gülüşünü, Nalan'ın şaşkınlıktan bağırması takip etti. Nalan çantasını elinden düşürüp ellerini açılan ağzına kapattı ve gülmeye başlarken, "Yaşıyor," diye fısıldadı. "Nil hayatta, yani o kâğıtta yazıldığı gibi değil... Deren, kızımız sahiden iyi!"

Utku araya girip, "İkidir ne notundan bahsediyorsunuz?" diye sordu.

Ben Utku'nun koluna dokunup, "Ben sana anlatırım," derken, Nalan'ın neşeli bir çığlıkla Deren'in boynuna atladığını gördüm. O kadar coşkuyla, neşeyle sarıldı ki, Deren birkaç adım geriye doğru sendeledi. Deren'in arkasından çekildim ve dikkatimi onun ellerine verirken, Edip Akşın'ın da müdürle daha coşkulu konuştuğunu duydum. Utku yanımda benim gibi kollarını kavuşturmuş ağabeyine sarılan Nalan'a rahatsız olmuş bir şekilde bakıyordu.

Deren, Nalan'dan uzaklaşmak için kendini geriye çekerken, "Size daha detaylı bilgileri emniyet müdürü anlatır," dedi. Nalan da apaçık görünen sevinciyle ondan uzaklaştı ve yüzünde beliren mahcubiyetle başını aşağı yukarı salladı. Deren'e sarılmak onun için önemli bir şeymiş gibi gözlerini kaçırıp babasına doğru döndü. Onun kolları arasına girerken mutlulukla, "Kızımı bulmaya artık daha yakınız," dedi.

Edip Akşın kızının başını okşayıp kendinden emin bir şekilde konuşmaya başladı. "Sana demiştim, Nalan. Torunumu bulmak için her şeyi seferber edeceğimi söylemiştim, o çok yakında bulunacak, kızım. O zaman günlerdir döktüğün gözyaşlarının hesabını soracağım." Buradaki herkes beni bulmaktan bahsediyordu ama ben zaten buradayım.

Utku'nun öne çıktığını gördüğümde, artık sabredemediğini anladım. Nalan'a bakarak, "Her şey o kocanın yüzünden," diye bağırınca Deren, *Bunların olacağını biliyordum*, dercesine Utku'ya döndü. Utku sözlerine

devam etti. "Nil'i o kaybetmeseydi, sen rahatın için Nil'i ona emanet etmeseydin şimdi bunların hiçbiri yaşanmazdı!"

Deren'le ben, Utku'nun daha da ileriye gitmemesi için aynı anda onun kolundan tutunca ellerimiz üst üste geldi. İrkilip bakışlarımı indirmek zorunda kaldım ve Deren de kazayla bir araya gelen ellerimize bakıp kendi elini çektikten sonra Utku'nun önüne geçip onu omuzlarından geriye itti. "Bana zorluk çıkarmayacaktın, işlerimi kolaylaştıracaktın, Utku. Güvenip seni buraya getirdim, bir de ahkâm kestin, ama ağzımı açıp cevap vermedim. Kavga çıkarırsan seni nezarethaneye atmak isteyecekler, sonra bir günüm seni çıkarmakla geçecek!"

İkisine doğru eğilip Utku'nun kulağına fısıldadım. "Kendisi bu konuda deneyimli, o yüzden diyor. Bence dinle ağabeyini."

Utku bana döndü. "O ne demek? Ağabeyimi içeri mi attılar? Yeğenimi kaybeden onlar, bir de ağabeyim mi içeriye girdi?"

Deren iyice kıstığı gözlerindeki öfkeli bakışını üzerime çevirmek için bir an bile tereddüt etmedi ve bana, *Seninle görüşeceğiz*, der gibi kafasını sallayınca olan bitenle alakam yokmuş gibi önüme döndüm. Nalan babasının kollarından çıkmış, kırgınlıkla Utku'ya bakıyordu. Sanki Utku'yu kaybettiğine inanamıyordu, bu yüzden onun her söylediğine önce şaşırarak tepki veriyordu. Onu kaybettiğine göre, demek bir zamanlar onunla arası çok iyiymiş.

Deren kardeşinin sesini kesmesi için eliyle onun ağzını kapatıp asansörü gösterdi. "Siktir olup aşağı iniyorsun," dedi. Diğerlerinden uzaklaştığımız için onun ne dediğini yalnız üçümüz duyuyorduk. "Eve gittiğimizde her şeyi anlatacağım sana, şimdi kes sesini!"

Utku ağabeyinin omzunun üzerinden hâlâ onlara bakıp, Nalan'la Edip Akşın'a parmak sallayarak ağzını sıkıca kapatan ele rağmen konuşmaya çalıştı. "O Derya'nın gelmişini geçmişini..."

Deren onu ite kaka koridorda yürüttü. Asansörlerden birisini çağırırken elini Utku'nun ağzından çekmek zorunda kaldı. Doğru düzgün nefes alamadığı için öksüren Utku, "Beni durdurmayacaksın, Derya'nın hayatını kaydıracağım," dedi.

Ağabeyi onu asansörle aşağıya gönderirken, "Dur artık kardeşim," dedi sıktığı dişlerinin arasından ve nihayet asansörün kapıları kapanınca, öfkeyle inleyip bana döndü. Alnı, yanakları hararetle kıpkırmızı olmuştu. Birbirini takip eden yutkunmaların ardından, "Ona neden söylemediğimi anlıyor musun?" dedi.

"En büyük ağabeyime benziyor. O da bomba gibidir, ne zaman nerede patlayacağını hiç bilemezdik."

Deren omuzlarını düşürüp ellerini yüzünde dolaştırmaya başlarken, koridora bir göz attım. Edip'le müdür hâlâ konuşuyordu, Nalan ise bize bakıyordu. Benim her defasında karşısına çıkmama anlam veremiyordu, Deren'le beraber olmamıza da.

Deren'le birlikte emniyet müdürünün yanına döndüğümde Edip Akşın'ın bakışlarını üzerimde, etrafımda hissettim. Hem bana hem Deren'e bakıyordu. Benden hoşlanmadığı belliydi, sanırım bu yüzden sohbetin ortasında, "Hanımefendi neden burada?" diye sordu. O esnada konuşan müdür birdenbire sessizleşti ve hepsi dönüp bana baktı. Edip Akşın sözlerine devam etti. "Bu konunun ne kadar içinde ki bu konuşmalara dahil oluyor? Neticede aileden olmayanı ilgilendirmez."

Deren'in başını çevirip Edip'e baktığını gördüm. Yeterince ikiyüzlü olduğum için, sanki bir günahım yokmuşçasına dediklerine karşı çıkmak yerine sessiz kalırken, Nalan babasına dönerek, "Hanımefendi bize yardımcı olmuştu, baba," dedi.

"Bilemeyiz," dedi Edip ne hissettiğini gizleyen bir tavırla. "Dediklerinin doğruluğunu kanıtlayacak hiçbir şey olmadı."

Şüpheleri üzerime çekmeyi istiyormuş gibi söylediklerinden memnuniyet duyarken, müdür de bana baktı ve o sırada Deren, "Ben inandım," dedi. Bu kelimelerin onun ağzından çıkmasını benim gibi diğerleri de beklemiyordu. Göğsümdeki his yüzünden gözlerimin odağı bu kez o oldu ve bana aldandığına ilk kez emin oldum. "Konuyu yersizce ona getirdin ama Nil için buradayız. Nil'den başka şeylerle meşgul olacaksak, kızımı kaybeden damadından başlamamız gerekir." Cümlenin herhangi bir yerinde küfretmemiş olması garipti, çünkü küfür eder gibi konuşuyordu. "Fakat ben sadece Nil'le meşgul olacağım."

Edip, Deren'i çok iyi tanıyormuş gibi onun keskinliğinin karşısında sakin kalıp Nalan'a döndü. "Torunumun sevmediğim tek özelliği, babasının bu adam olması."

Emniyet müdürü, "Her neyse," diyerek araya girerken, Deren'in ağzından alevlerin çıkmak üzere olduğunu gördüm. Beni koruduğu gibi ben de onu korumak istedim, zaten canı yanıyorken üzerine gelinmesinden hoşlanmamıştım. İleri gidip kendisini bir daha içeriye attırmaması için kolundan tutup biraz sıktım. Varlığımın aniden ortaya çıkışı onun bana dönmesine sebep oldu ve müdür bu sırada konuyu dağıtmaya devam etti.

"Güzel haberler var, ama sizler tartışıyorsunuz! Edip'ciğim, lütfen... Bak ne güzel, torununun hayatta olduğunu öğrendik."

Deren kolunu çekmedi ve Edip Akşın'ın üstüne gitmekten vazgeçti. Bu yüzden ben de onu daha gevşek tutmaya devam ettim, tamamen bırakmadım. Sanırım bırakmam gerekiyormuş gibi de hissetmedim. Müdüre kulak verip, Nil'in bulunması için atacaklarını söyledikleri adımları dinleyip zihnime kazıdım. Konunun ciddiyeti, herkesin birbirinin laflarını yanlış anlamasına sebep oluyordu. Nalan'ın sesi en kısık ve en duygusal çıkan sesti, açık tenli olduğu için göz atlarının morluğu feci görünüyordu. Ona baktığımı anlamasını bekledim, bakışlarımı hissedip başını bana doğru çevirdi. Bakışları yüzümden aşağıya doğru kaydı ve Deren'i kolunu tutan elimde takılı kaldı.

Emniyet müdürü ile görüşmemiz bittiğinde Deren bir saniye bile beklemeden hemen odadan çıkıp asansöre ilerledi. Asansörün kapısını benim için açık bıraktı. Yan yana, sessizce aşağıya indik. Binadan çıkarken, dışarıdaki siren sesini duyup başımı aniden kaldırdım. Binanın önünden siren çalarak uzaklaşan polis arabasına baktım. Bu ses bir çığlıktı benim için, yetişemediğim bir çığlıktı.

Gözlerim polis arabasının arkasından dalıp giderken ayaklarım beni dışarıya götürdü. Hissizlik bakışlarıma vurmuştu. Deren etrafına bakarak kardeşini aradı. "Orada."

Utku'nun az ileride olduğunu gördüğümüzde yanına gittik. Banka oturmuş, sigara içiyordu. Deren elini ensesine koyana kadar ne ağabeyini ne beni fark etmişti. Bizi gördüğünde dikkatini yalnız ağabeyine verip sonra önüne döndü, rüzgârda sönmesin diye avcunu sigarasına siper etti. "Sakinleştin mi?" diye sordu ağabeyi.

Utku, "Nil'i istiyorum," dedi.

Deren onun ensesini sıvazlayıp bakışlarını başka yerlerde dolaştırdı. "Ben de."

Utku bu kez, "O zaman bir şeyler yap!" dedi banktan kalkıp Deren'in karşısına dikilirken. Sigarasını henüz yarısındayken fırlatıp attı. "Nil'i getirmeni istiyorum! Hemen! Onu görmek istiyorum!"

Deren göz ucuyla onu izleyip bir şey demeyince, Utku daha da öfkelendi. İkisi arasında yaşanan o bakışmaya şahit olacak bir noktada duruyordum. Bana aldandığına az önce emin olduğum adamın gözlerindeki çaresizliği Utku da görmüş olmalı ki öfkesini soğutan tek şey geri gelen

gözyaşları oldu. Kafasını iki yana sallayarak arkasını döndü ve arabaya doğru ilerlerken, her an birisine çarpıp onu dövecekmiş gibi yürüdü.

Utku arabanın arka koltuğuna otururken, Bana donuk bakışlarıyla karşılık veren Deren'e bir daha bakıp, "Nil'i çok seviyor," dedim.

Deren başını salladı. "Beni suçluyor."

"Senin bir suçun yok."

"Suçluyum. Kızımı koruyamadım." Yüzünde tek bir mimik oynamadan konuşuyordu. "Onu bulduğumda bile bunu hatırlayacağım. Hayatımın sonuna kadar bunu hatırlayacağım. O da bir gün öğrenecek onu koruyamadığımı..." Yaşam ırmak gibidir, ama sular illaki çekilir, yaşam bazen de durur. Deren için durduğu gibi. "...kızımdan başka herkesi koruduğumu."

"Nil bunun farkında değil. O daha sadece küçük bir kız. Sana geri döndüğünde... Eminim hâlâ seni çok seviyor olacak." Olasılıkları hesaplarken bu sözcükler döküldü dudaklarımdan. Neyin olasılığını hesaplıyorum? Deren'in kaç gün daha böyle yaşamaya devam edebileceğinin mi? "Bugün Nil'in sesini duydun, kutlayacak güzel bir şeyin var."

Deren, herhangi bir duygu ya da düşüncesini açık etmeyen bakışlarını kısa bir süre üzerimde tutup başını salladı. "Sen de onun sesini duydun. Bu senin için de kutlanacak bir şey mi?" Ben bu soruya cevap veremeden o başka bir soru sordu. "Doğrusu... Kızımın sesini ilk kez duydun, değil mi? Nil'le bugün ilk kez tanıştın."

Yaşanılanlar, dudaklarımdan dökülmeyen cevabı alıp onun kulaklarına götürdü. "Seninle konuşurken sesinden ne kadar mutlu olduğu anlaşılıyordu."

Deren'in dudağının kenarına içten bir gülümseme geldi. "Babasının kızı." *Nil Ateş.*

Deren'in heyecanı bir anda gözlerinden taşacak gibi oldu. Demek kızımın sesini bir kez bile duysaydım ben de böyle görünürdüm... Onu hedefe yöneltmek için, "Kızın hayatta olmasına rağmen, sence o kâğıdı yazıp kapına kadar getiren kişi kimdi?" diye sordum.

"Müdürü sen de duydun, kâğıtta parmak izleri bulunmamış, kamera kayıtlarında eldiven taktığı görünüyordu zaten."

Hedefe yönetmekte biraz daha hızlı gidip ona, "Evini bilen birisi," diyerek hatırlattım. "Bence senin de tanıdığın birisidir."

Deren ihtimalleri gözden geçiriyormuş gibi çenesini sıvazladı. "Tanıdık kimsem kalmadı, herkesi ya kaybettim ya da hayatımdan sildim."

Gözlerimin önünde Deren'in bir hayali aile fotoğrafı belirdi. Deren, Utku ve Nil'den ibaret olan bir fotoğraftı bu.

"Neden insanları hayatından siliyorsun? İnsan mı sevmiyorsun?"

Deren gözlerime bakmak için kafasını kaldırdı. "Seçiciyim, diyelim."

Bu konunun derinine inmek istediysem de sonradan vazgeçtim, bir süre başım önümde durduktan sonra yine onun beni inceleyen gözlerine baktım. "Standartların ne?"

Aniden bir korna sesi duyulduğunda, Deren başını küçük bir açıyla çevirip arabasına baktı, Utku'nun sabırsızlığı üzerine yürümeye başladı ve yanımdan geçerken karşımda durdu. Sorduğum soru sanki üzerine düşünülmeyi hak ediyormuş gibi sessiz kalmayı tercih etti ve yabancı birisi olmaktan çıkan bakışlarını saçlarımın hizasında ve üzerimde dolaştırdı. İpek gibi hafif bir his tenime nüfuz ederken o beni uzun uzun süzdü, bir şey demeden yürümeye devam etti.

Başımı eğip onun gibi kendimi inceledim. Sonra nedensizce gözlerimi devirip arkasından yürüdüm. Boyum çok uzun değildi, bir de zayıfladığım için Deren'in arkasında incecik görünüyordum. Vücutlarımızın birbirine uyumu hakkında gereksiz yere düşündüğüm için kendime kızıp onun yanındaki koltuğun kapısını açıp arabaya bindim. Havadaki gerginliğe sert nefesimle katkı sağladım. Deren direksiyonu tek eliyle kullanırken diğer elini ikimizin arasına koyup parmaklarını genişçe açtı.

Dikiz aynasından Utku'yu kontrol ettim. Cam kenarında oturuyordu, eli çenesinin üstündeydi ve yüz hatları normalden daha belirgindi, demek ki kendisini sıkıyordu. Gözlerini neredeyse hiç kırpmadı, o zaman ağlamamak için bakışlarını bir noktaya sabitlediğini anladım. Önüme dönmek isterken Utku kafasını çevirerek bana bakıp, "Derya'yı ayağına bir taş bağlayıp denize atmama yardım eder misin?" diye sordu. "Belli ki ağabeyim yapmayacak."

"Ortanca ağabeyim Dante, ben henüz on dört yaşındayken bir adama bunu yapmıştı," dedim. Bunu, büyük toplantı odasının kapısına kulağımı dayayarak babamla ağabeylerimi dinlediğimde öğrenmiştim. Ağabeyim bunu yapmakla öyle bir eğlenmişti ki, kahkahası malikânenin koridorlarında yankılanmıştı. Bunu duyduktan sonra ağabeyime, nasıl yapabildiğini sormuştum. Günü geldiğinde beraber de yapacağımızı söyleyerek gülmüştü. "Ağabeyimle yapamadım, ama seninle yaparız, Utku."

Utku onunla alay ettiğimi sanmış olabilirdi, çünkü bakışlarını değiştirmeden bir şeyler fısıldayıp pencereye döndü. Elimi dizime koyup bileğimin

içini kaşırken, Deren'in yüzümde takılı kalan bakışları başımı eğip saçlarımla kızaran yanaklarımı saklamama sebep oldu. Bana bakmasını istemedim, çünkü bana nasıl baktığını görmek için ben de ona bakmak isterdim.

Arabamı Deren'in evinin önünde bıraktığım için beni oraya kadar götürmek zorunda kaldı. Arabasını park edince Utku kapıyı sertçe açarak dışarıya çıktı. Deren dikiz aynasından onun gidişini izlerken, "Kendine sahip olamayacak," dedi. "Bir arıza çıkaracak, biliyorum." Omuzlarını geriye atıp üzerindeki ceketle tişörtü yukarı sıyırdı, simsiyah saçlarına kıyasla karnı da bembeyazdı. Pantolonun belinden silahını alıp mermilerini çıkarmaya başladı. Altın sarısı mermileri bana uzattı. "Al bunları, sende kalsın."

Yaptığı şeyi garipseyerek, "Neden?" diye sordum.

"Utku'nun elinden bir kaza çıkamasın diye." Avcundaki kurşunları birer birer avcuma bıraktı.

Kurşunların elimdeki ağırlığını hissederek, "Direkt silahı verseydin ya," dedim.

"Öylesi de senin için tehlikeli olur," dedi ve avcumdaki kurşunlara baktı. "Silah bende, kurşunlar sende. Birbirimiz olmadan bunlar bir işe yaramaz."

Ürperti tenimi dalga dalga okşadı. O an onun göz hapsinde kalarak yutkundum. "Neden sen bir yere saklamıyorsun? Eminim evinde kasan vardır."

Önüne dönüp sorumu geçiştirerek, "N'apacaksın, kasaya mı girecek-sin? Kalsın işte sende, uğraştırma şimdi beni kasayla falan."

"Bir mafyaya bir kurşun verirsin, sonra onu bir başkasının kalbinde bulursun."

"Ya da kıçında," diye homurdanıp arabanın kapısını açınca omzumu silkip ben de kendi tarafımdan indim. Agresif birisi, yapacak bir şey yok. Karanlıkta kendi arabama yürümeye başlarken kurşunların soğukluğu avcumun soğukluğuyla örtüştü. Araba anahtarımı diğer elimle çıkarıp kapıları açtıktan sonra esen rüzgârın gittiği yöne, Deren'e baktım. İnanın bana bakmasının hiç gereği yok, ama bakıyor.

Arabama binerken, son bir kez Deren'e baktım. Evinin kapısını açarken bile gözlerinin bende olduğunu gördüm. Karanlıktan dolayı nasıl baktığını anlayamadım, ama elimde duran kurşunlar sanki boğazıma dizilmiş gibi geldi. Neden gitmeden önce hiç anlamı olmamasına rağmen ona baktığımı bilmiyorum ve o da anlamsız mı buluyor diye düşünüyorum.

Eve geldiğimde bacaklarımın ne kadar yorulduğunu fark ettim. Kapıyı açıp içeriye girdiğimde uyuduğunu düşündüğüm Nil'in sesi

kulağımdaki kötü uğultuları yok edip yaşamımı birkaç saniyeliğine güzelleştirdi. Salonun kapısından içeri baktığımda Nil'in Gece'yle oturduğunu gördüm, elinde bir çocuk kitabı tutuyordu. Saçları dalga dalga olmuştu, mavi gözleri heyecanla kitabın sayfalarında geziyordu.

Rakipsiz acımla yutkunup yüzüme sadece Nil'in inanabileceği bir tebessüm kondurdum. "Nil."

Nil kafasını kitabından kaldırdı ve beni görünce koltuktan indi, koşarak yanıma gelirken ellerini çırptı. "Yüz saattiy seni bekliyoydum, Kaymen."

Gece merakla bana bakarken Nil'in önünde eğilip, "Niye ki?" diye sordum.

Nil coşkulu bir şekilde, "Babamla konuştum!" diye bağırınca zamanın binlerce parçaya ayırdığı kalbimde onun mutluluğu yer aldı.

"Doğru," dedim o üzülmesin diye aynı coşkuyu sesime katarken. "Babanla konuşturacaktı Gece seni, konuştun demek... O seninle konuştu mu?"

"Konuştu," derken parmakları dudaklarındaki gülüşünü utangaçlıkla örtüyordu. "'Kızım' dedi, 'Aşkım' dedi... Biy de ne demişti?" Gece'ye döndü. "Ne demişti Gece, sana söylemiştim."

Gece onun neşesini aynı benim gibi izleyip, "'Tırtılım' demişti," diye hatırlattı. Sonra göz kırptı benim güzel meleğime.

Nil, "Evet," dedi başını yana eğip o tipik tatlı ifadesine bürünerek. "'Tıytılım' dedi, 'N'apıyoysun' dedi. Babamın sesini duyunca bayıldım, Kaymen."

Onun yaşından büyük kelimelerine güldüm. "Bu 'bayıldım' kelimesini de nereden öğrendin?"

Gece elini kaldırarak araya girdi. "Galiba benden. Çok sevmiş, sürekli 'bayıldım' diyor."

Nil kendinden bahsedilirken utançla kıkırdadı. "Babanın yanından geliyorum," dedim ona.

"Ne?" dedi gözleri yerinden fırlayarak. "Kaymen... Beni neden götüymedin?"

"Özür dilerim," dedim içimden geldiği için. "Seni götüremezdim, hatta bir süre daha götüremeyeceğim, ama baban bana seni çok özlediğini söyledi aşkım." Nil'in ellerini, kendi kızımın ellerini tutar gibi tuttum. "Seni görmek için sabırsızlanıyormuş. Ben de ona yakında seni göreceğini söyledim."

Nil ellerini çekip geriye giderken, "Keşke beni de götüyseydin," dedi üzüntüyle. "Niye götüymüyoysun ki beni?"

Gece de koltuktan kalkıp Nil'e yaklaştı, onunla konuşmaya başlarken sesi yumuşacıktı. "Götürmez olur muyuz, elbet götüreceğiz. Sadece... Karmen bir yerden haber bekliyor, o haber gelince seni götürecek."

Nil ikimize de bakıp, "Ne habeyi?" diye sordu, sonra da çocuk kitabını alıp bize biraz küsmüş gibi davrandı.

"Kızımla ilgili," dedim ona dürüst davranarak. Anlamayacak olsa da dürüst davranılmayı hak ediyordu. "O haber gelince, seni babana geri götüreceğim."

"Ne ki?" diye sordu haber hakkında.

"Önemli bir haber," dedim ona. "Benim için bir süre daha burada beklemez misin? Sonra... O haber geldiğinde sen babanla anneni göreceksin, ben de kızımı mutlu edeceğim, onun yaşadığı şeylerin karşılığını vereceğim." Ona biraz daha yaklaşmam gerekti. Elinden tuttum. "Sonra seni bir daha kimse babandan ayırmayacak, Nil. Yemin ederim."

Bizi anlamış gibi göründü, ama kafasının karıştığı gözlerinden belliydi. "Biy keye göyseydim bayi," dedi.

"Özür dilerim, Nil. Bir gün beni unutacaksın ve babanla birlikte hayatın çok mutlu devam edecek." Onun tuttuğum elinin üstüne çekinerek bir iki tane öpücük kondurdum. "Kötü günleri hatırlamayacaksın, sadece güzellikler olacak hayatında."

Gece omzuma dokunup bana uyarırcasına bakarken, Nil bana yaklaşıp elini yanağıma koydu. "Ben babamın yanına gideyken sen de benimle biylikte gelmeyecek misin?"

"Ben başka bir yere gideceğim." Konuyu değiştirdim. "Fakat seni babanla yeniden konuşturacağım, Nil. İstersin, değil mi?"

Bunu duyduğu andaki sevinci mavi gözlerini berrak dalgalarla kapladı. "İsteyim, isteyim! Ne zaman?"

Babanın en umutsuz olduğu anda, diye geçirdim içimden.

Gece, "Senin hani uykun gelmişti?" diyerek Nil'e baktı ve bu konunun üzerini yumuşak bir şekilde örttü. "Artık uyuyacak mısın?"

Nil ellerini beline koyup kızmış gibi Gece'ye baktı. "Kaymen'i bekledim ya Gece, o yüzden uyumadım."

"Nil?" diye fısıldayarak onun elini bir daha öperken, kalbim yerinden çıkacakmış gibi attı. "Beni mi bekledin sen?"

"Evet, babamı ayadığımı söyleyecektim." Ben onu kucağıma alırken esnemeye başladı. "Fakat sen babamın yanındaymışsın."

"Şimdi senin yanındayım. Hep senin yanında olmak istiyorum zaten."

Nil bir daha esneyip başını omzuma yasladığında Gece arkamdan, "Sana kahve yapıyorum," deyip Nil'e el salladı. "Rüyanda beni gör, Nil."

Nil ona dil çıkarıp, "Babamı göyeceğim, biy de annemi," dedi, benim baktığımı görünce de tekrar omzuma yaslandı.

Onunla birlikte yatak odasına girdim, üzerindeki pijamaya bakıp, "Sen mi giydin?" diye sordum.

"Hı-hı. Gece veydi, ben de giyindim."

Yatağın üzerindeki saten örtüyü kenara çektim, ardından Nil'i yatağa yatırdım. Yorganı omuzlarına örtüp o uyuyana kadar yanında beklemeye başladım. Onu gereğinden fazla izliyordum, Nil de bunu fark edip hep neden onu izlediğimi soruyordu. Onu izlemem için sayısız sebep zaten vardı, en büyük sebebim onu izlerken bir süre sonra yüzünde Karina'yı görmemdi... O gece de onun yanından ayrılmayıp sürekli ona baktığımı fark edince Nil gözlerini birkaç kez açıp bana baktı, uykulu bir hâlde gülümsedi. "Ya Kaymen..."

Omzumu silkip ona aynı şekilde gülünce gözleri kapandı. Uykusu geldiği için çok dayanamadı, dudakları aralandı ve uykuya daldı. Uykusu rüyalarla süslendiğinde bile orada kalıp Nil'i özlemle izledim, ama Gece odanın kapısına gelip beni çağırdığında istemesem de yanından ayrıldım. Yalnızca koridordaki ışık yanıyordu. Salona gittiğimizde Gece sehpaya koyduğu kahvelerden birisini alıp bana uzatırken ben de kanepeye oturdum. Gece, "Nil'le kek yapmıştık, sana da ayırdık," dedi. Ben kahveyi alırken de sehpadaki tabağı bana doğru itti. "Nil'in yaptığını öğrenince yersin diye onunla birlikte yaptık."

Parmaklarımı kupanın etrafına sararken, "Yerim," dedim. "Neyli?"

"Nil'ciğim çikolatalı istedi." Gece bir bacağını kalçasının altına kıvırarak yanıma oturdu, kahvesini içerek beni izledi. "Annesinin çikolata yemesine izin vermediğini söyledi, acaba alerjisi mi var?"

Kahvemin tadına baktım. "Zararlı diyedir."

"Doğru," dedikten sonra, "neler olduğunu anlatsana," diye ekledi.

Ona anlatacaklarım bittiğinde kahvemin de yarısına gelmiştim. Gece kekten bir parça yememi ısrar ederken, "Babası çok sevinmiş," dedi. "Annesi de."

Nil'in yaptığı çikolatalı keklerden bir tane alıp yerken lokmaların ağzımda büyümemesi için kekin tadına odaklanmaya çalıştım. "Çok sevindiler, hatta Deren sevinçle..." Bana sarılışını yalnız beynim değil, vücudum da hatırladı.

"Sevinçle ne?"

"Adam o kadar sevindi ki şaşkınlıkla bana sarıldı, neredeyse döndürecekti, hatta..." kekin kalanını ağzıma tıkıp bir yudum kahve aldım. "Mutluluktan işte."

Gece düşünceli göründü ve yandaki koltuğun arkasında kalan pencereden karanlığa doğru baktı. "Bence adamla sık sık görüşme."

"Zaten görüşmemiz için bir sebep yok," diye katıldım arkadaşıma. "Sadece olaylardan haberdar olmak istiyorum. Arka planda kalırsam, Deren'i o adamı yakalaması konusunda etkileyemem."

"Adamı manipüle ediyoruz." Bu kez de kahvesine bakarken yüzü asıldı. "Deren duygusal bir boşlukta ve biz... kendi çıkarımız için bu boşluktan yararlanıyoruz. Sence sana inanıyor mu?"

Bugün Deren'in emniyette Edip Akşın'a söyledikleri zihnimde canlandı. "İnanıyor."

"Bu senin için iyi, onun için ise felaket."

Eğilip boş kupamı sehpaya koydum. "Demek Deren Ateş'in felaketi de benmişim."

Gece, "Kızına kavuştuğunda yaşadıkları son bulacak," derken gözlerimin içine bakıyordu. Karşısında gizleyecek bir şeyim olmadığı için yüzümde maske de yoktu. "Geriye sana duyduğu öfke kalacak."

"Onun öfkesiyle karşı karşıya kalmak bana zarar vermez." Hiçbir şey beni tekrardan incitmez veya üzmez. Kalbimi bir daha alevlerin içindeymiş gibi yakıp kavurmaz. Deren en fazla öldürür beni, ateşten bir bıçakla, buz olmuş kalbimi deşerek.

Ertesi gün telefonum çaldığında saat akşamın on buçuğuydu. Nil, ben ve Gece evin içinde saklambaç oynuyorduk. Ben saklandığım sırada telefonum arka cebimde çalınca, Nil kıkırdayarak evin içinde telefon sesini takip etti ve beni mutfak kapısının arkasında saklanmış olarak bulunca kahkahayı bastı. Beni gördüğü gibi arkasını dönüp sobelemek için giderken, ben de kapının arkasından çıkıp telefonuma baktım. Arayan, Deren Ateş'ti. Onu bir saat kadar önce aramıştım, peşine düşmesini sağladığım organ kaçakçısı adamla ilgili yeni bir gelişme olup olmadığını öğrenmek istemiştim. Fakat Deren telefonu açmamıştı, ben de bir daha aramamıştım. Belli ki aradığımı görmüştü ve beni cevapsız bırakmak istememişti. Mutfaktan çıkıp odama girdim ve kapıyı kapatıp telefonu, "Ne var ne yok?" diyerek açtım.

Deren'in sözlerimi duyduktan sonraki sessizliği gergin kalp atışlarımı doldurdu. Sonra bana, "Sağlığına duacıyız," diyerek alaycı bir şekilde cevap verdiğinde, Türklerin bu sözü öylesine kullandığını bildiğim için üstüme alınmadım. Deren, "Beni aradığını gördüm," diyerek devam etti.

"Yeni mi gördün?" diye sordum.

Bu soruyu neden sorduğum hakkında düşünüyor olmalıydı ki, birkaç saniye geç cevap verdi. "Daha önce görmüştüm, yeni arayabildim."

Sadece, "Anladım," dedim. Mideme istemediğim bir ağrı girince yüzümü buruşturdum. "Meşgul ediyorsam..."

"Konuş," diyerek sözümü kesti.

"Yeni bir haber var mı, diye sormak için aramıştım," dedim ve iç çekişini dinledim. "İç çekişinden anlıyorum ki, o adamdan... Yani Nil'den haber yok."

Deren, "Aslında var," dediğinde kalbim aniden yerinden oynadı. "Her gün haber var, her gün bir ihbar var, ama... Çoğu yalan çıkıyor, kayda değer bir yanı olmuyor," dedi. Bulunduğu yer çok sessizdi, her konuştuğunda sesindeki ufak değişiklikleri bile anlıyordum. "O telefondan da bir şey çıkmadı, Nil'in sesini son duyduğumdan beri ne iyi bir şey oldu ne de kötü."

Canının ne kadar acıdığını çok iyi biliyordum. Öyle iyi biliyordum ki, öğrense şaşkına dönerdi.

"Peki, kardeşin sakinleşti mi?"

"Aman sorma, hem de nasıl..." iç çekişi çok yorgun geldi. "Saat beşe doğru bir haber daha geldi, emniyete gittik. Nalan'la Derya da oradaydı, Utku çıldırıp Derya'ya saldırdı. Şaşırmadım aslında, en başından beri sinirlerini benden daha zor kontrol edeceğini biliyordum... Hoşuma gitmedi değil aslında ama işleri zorlaştırdı."

"Derya'dan nefret mi ediyorsun?" diye sordum.

Düşünmeden, "Evet," dedi.

"Nalan'ın kocası olduğu için mi?"

Bu sorumun bizi konudan uzaklaştırdığını fark ettim, sonuçta özel bir meseleydi ve Deren'in bir süre susmasına sebep oldu. Daha da kısılan sesiyle, "Hayır," diye yanıtladı. Boğazımdaki düğüm çözüldü. "Nil'in babasıymış gibi davrandığı için nefret ediyorum. Nil'i benden daha çok gördüğü için, ona benden daha yakın olduğu için nefret ediyorum. Nil'i ağlatma ihtimalinden, Nil'i üzme ihtimalinden, hatta... Nil'i güldürme ihtimalinden bile nefret ediyorum."

Derya ile arasındaki konunun Nalan değil de Nil olduğundan emin olunca sessizce iç çekip, "Yeterince açıklayıcı," dedim.

"Fakat bunu merak edip neden sorduğun benim için açıklayıcı değil."

"Öylesine," diye cevap verdim.

"Öylesine mi sordun gerçekten?"

Üstdudağımı ısırarak karanlık köşeye bakıp sessiz kaldım. Ben sessiz kalsam da ikimiz de sessizlik içinde nefes alıp verdiğimiz için hâlâ bana ait bir ses duyuyordu. Cevap vermeyeceğimi anladığında, "Evinde misin?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Olmayabilirsin."

"Daha açıklayıcı olur musun?" diye talep ettim.

Art arda gelen iki yutkunmadan sonra, "Olabileceğin başka bir yer daha var," dedi.

Bir yere yetişiyormuşum gibi hızla yanıt verdim. "Sanmıyorum."

Duraksadı ve daha sert bir sesle, "Ben sanıyorum," dedi.

Ensemi kaşıyarak, "Uygunsuz bir saat," dedim.

Bunu dedikten sonra arkadan kısa bir ses duyuldu, onun saate bakmış olabileceğini düşünüp elimi karnıma koydum. "Saat on bire geliyormuş. Uygunsuz, doğru," dedikten sonra ekledi, "benim için de mi uygunsuz?"

"Seni görmem çok umurumda olur mu sanıyorsun," diye fısıldadım, hastanede bana kurduğu cümleyi tekrar edip bunu ona hatırlatarak.

O da hatırladı. "Olurmuş demek ki."

Adının arkasına ya da önüne hiçbir şey getirmeden sadece, "Deren," dedim yakınarak.

"Benim seni görmem için de mi uygunsuz?"

Gözlerimi kapalı tuttum. "Özellikle senin beni görmen için."

"Karmen," derken adımı ilk kez farklı söyledi. Buz gibi kalbime sıcak bir bıçak girdi âdeta. "Yeniköy sahildeyim, kızımın kaybolduğu yerde."

"Yanına kimi çağırdığını bilmiyorsun," dedim.

"Neden? Mafyanın kızı olmanı korkutucu bulacağımı mı düşünüyorsun? Yeraltı dünyasından çok fazla adamla çalıştım, on yıldır korumalık yapıyorum, Karmen." Çakmak sesi duyduğuma emindim. "Ben kimseden korkmam."

"Üç tane ağabeyim var." Bu göz korkutucu olurdu belki...

"Koruma arıyorlarsa tanışabiliriz."

Deren'in İtalya'daki evimizde korumalık yapacağını düşünmek bana komik geldi. Dudağımı büküp bir şey demeden bunu düşünürken, sigara

içişini hattın diğer ucundan dinledim. İkide bir sustuğum için belki de, bir süre sonra, "Her neyse," dedi soğuk bir sesle. Kapı sesi duydum, çarpmış gibiydi. "Ne söyleyeceğini duymak için aramıştım, eğer diyeceklerin bu kadarsa..."

"Bu kadar," diyerek telefonu kapattığım anda Nil kapıyı açarak, "Kaymen," deyince gözlerim fal taşı gibi oldu. Nil adımı yüksek sesle söylemişti, tam o an telefonu kapatmamış olsaydım Deren de duyacaktı. Hayatımın o bir saniye içinde değişmiş olabileceğini idrak ederken, Nil gelip kollarını bacaklarıma doladı. "Sen ninni biliyoy musun, Gece bilmiyoymuş."

Nil'e odaklanmaya çalıştım. "Ninni mi? Ben... Evet, ninni biliyorum."

Nil esneyerek elimi tuttu ve beni yatağa doğru çekti. "Ninni söyle de uyuyayım."

"Nereden çıktı bu?" dedim onu yatağa çıkarırken. Dişlerini fırçaladıktan sonra üstüne Karina'nın pijamalarından birisini giymişti. Maviydi, üzerinde bulutlar vardı.

"Babam hep söylüyoy ya, sana anlatmadı mı?"

"Unutmuş olmalı," dedim. O yatağa girdiğinde de üzerini örttüm. "Hangi ninniyi söylüyordu?"

Parmağını çenesine dokundurup hatırlamaya çalıştı. "Şey... Sen ne güzel bir meleksin, sen ne güzel bir meleksin," diyerek ninni tonunda söylemeye başladı. "Güzel bir meleksin..."

Bahsettiği ninniyi bilmediğim için telefonumu çıkarıp söylediklerini internette arattım. Karşıma çıkan birkaç sonucun içinden bu kelimelerin geçtiği ninniyi bulduğumda ona döndüm. "Bu mu acaba?"

"Hani biliyoydun?"

Nil'e hafifçe yaklaştım, o gözlerini kapattığında ise kısa saçlarını okşamaya başladım. Babasının yerini tutamayacağım halde, "Sen ne güzel bir meleksin," diye fısıldadım, telefon ekranında yazdığı gibi. "Her gönülde çiçeksin, sen ne şirin bir bebeksin..." Ninniyi dura dura söylüyordum, çünkü hâlâ Türkçe'yi takılmadan okuyamıyordum. "Uyu, uyu, gözbebeğim, uyu, ninni. Şefkat tüten ocağım, açık sana kucağım... Ağlama yavrucağım, uyu, uyu, gözbebeğim, uyu, ninni..."

Nil'in nefes alışverişi düzene girdiğinde ninniyi daha alçak sesle bir daha okudum. Nil'in gülümseyerek uyuyakaldığını görmek, bana onun bu ninniyi gerçekten sevdiğini düşündürdü. Kalbi yatak odamda huzur içinde atarken, ninniyi okumayı bitirdikten sonra yanında sessizce

otururdum. Uykusu derinleşene kadar yanında oldum, saçını şefkatle okşadım. Yüzünü yan çevirip küçük elini çenesinin altına koyduğunda yüzümde istem dışı bir gülümseme peydah oldu. Saçını son bir kez daha okşadıktan sonra odadan çıktım.

Koridordan geçip salona girince Gece'nin televizyondaki haberleri izlediğini gördüm. Ekranda Edip Akşın vardı. Gece başını çevirip beni elimde ceketle salonun kapısında dururken görünce, "Nereye?" diye sordu.

"Halletmem gereken bir şey var."

Gece gergin bir şekilde merakla, "Hemen dönecek misin?" diye sordu.

"Evet."

"Tırtıl uyudu mu?" diye sordu Gece.

"Tırtıl?"

Gece gülümseyip televizyonu kapattı ve kumandayı yanına koyup esnedi. "Kendisi öyle dedi, tırtılmış."

Birkaç saniye dağıldım, sonra tekrar onunla göz kontağı kurup, "Tırtıl de, mutlu olsun," dedim. "Nil uyudu, şu an uykusu derin. O uyanıp beni aramadan dönerim."

Gece huzursuz bir şekilde başını salladı ve koltuktan kalkıp yanıma geldi. Kollarını dolayıp bana sıkıca sarıldı. Sarılışında bir korku hissettim, kaybetme korkusuna benziyordu.

Evden çıkıp otoparka asansörle indim. Saat geç olduğu için caddeler boştu, Yeniköy'e inerken pek zaman kaybetmedim. Arabayı tam sahilin ve parkın karşısında kenara çektim. Parkın etrafında hâlâ sarı şerit çekiliydi, sokak lambalarının ışığıyla görebilmiştim. Deren'e bakınırken, ondan önce arabasını fark edince direksiyondaki ellerimi sıktım. Arabasını sahilin kenarına çekmiş, kendisi de arabaya yaslanmıştı. Elinde içtiği bir şeyi tutuyordu, alkol olabilirdi. Yalnız ve çok yorgun, katı ve dünyadan kopmuş görünüyordu. Arabanın kapısı açıktı, belki de dışarıya yeni çıkmıştı. Tek bildiğim hâlâ burada olduğu ve hiçbir yere sığamadığıydı.

Caddenin karşısına geçerken onu izliyordum. Bu sırada diğer elinde de bir şey olduğunu görmüştüm. Yaklaştığımda fark ettim ki, tuttuğu şey silahıydı. Onu karşıya doğrulturken, diğer elindeki içki şişesinden büyük bir yudum aldı. Soğuğa rağmen üzerinde düğmelerinin yarısı iliklenmiş siyah bir gömlekten başka bir şey yoktu. Ona birkaç adım daha yaklaşana kadar beni fark etmedi ve birdenbire başını elindeki silahla beraber bana çevirince kendimi namlunun ucunda buldum.

Deren gözlerini kırpıştırarak baktı ve silahı suratımdan indirirken, kalçasını arabanın camından çekip doğruldu. "Hani gelmeyecektin?"

Elindeki silaha bakmayı sürdürerek, "Yollarımı gözlerdin, üzülürdüm," dedim.

"Acaba alaycılığın, bir gönül işinin olmamasının sebeplerinden biri olabilir mi?"

Silahı tamamen aşağıya indirmemişti, namlusu hâlâ bana bakıyordu. Gelecekte de olacağı gibi. Gözlerimi silahtan ayırıp onun gözlerine bakmaya başlarken, "Her şeyi unutuyorsun, sakallarını kesmeyi bile," dedim, "ama nedense benim söylediklerimi unutmuyorsun."

Gözleri, belki de alkollü olduğu için odaklanmakta gecikiyordu ama bakışları öyle karanlıktı ki, göz hareketlerinin yavaşlığı bunun korkunçluğunun önüne geçemiyordu. "Genelde adımla başlayan cümlelerini unutmuyorum."

Pat diye söylediği şey âdeta nefesimi kesti. "Neden?"

"Bilmem," derken bakışları gözlerimden biraz aşağıya kaydı ve bir süre orada oyalandıktan sonra önüne döndü. Dudaklarıma bakmıştı. Yaşadığım gerginlikle parmaklarımla oynuyordum. Ona bir adım yaklaşıp yüzüne baktım. Gözleri kan çanağına dönmüştü, gözkapakları balon gibi şişmişti. Elinin tersiyle ağzını silerken, bir daha yandan bana sertçe baktı. "Ne için geldin?"

Bu soruya cevap vermek yerine hâlâ nispeten aşağıda duran silahına bakıp, "Onunla ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bu sorunun üzerine o da elinde tuttuğu silahına baktı ve yukarı kaldırıp elinde tarttı. "Prova yapıyorum."

"Ne için?"

"Kızımı kaçıranı öldürmek için." Bunu söylerken silahı doğrultup bana baktı. Göz hizamda, bir karış mesafemde duran silaha bakarken, Deren'in gözlerini önünü alamayacağım bir kinin kapladığını gördüm. Parmağı tetiğin üzerine giderken bir kere bile tereddüt etmedi. "Onu böyle öldüreceğim. Tercihen alnından." Tetiği çekti ve hayali bir kurşun silahın namlusundan çıkıp alnımın ortasına saplandı. Kalbim iki kez bile atmadı, hızlanmadı. "Şerefi olmayan birisine böyle bir ölüm yakışır," dedi.

Ellerimi kaldırıp bana doğrultulmuş silahın namlusunu kavradım ve onu yüzümden aşağıya indirip, "Evet, öldüreceksin," diye fısıldadım ona. Silah hâlâ ikimizin ellerinde duruyorken ona bir adım daha yaklaşıp en hassas noktasından ele aldım durumu. "Kızını, Nil'i kaçıran, alıkoyan organ kaçakçısını yakalayacaksın, değil mi Deren? O adama, senin

kızına dokunmasının bedelini ödeteceksin. Polisler konuşur, çok şey söyler... Sen beni dinle, yalnız o adamın peşinde ol."

Deren'in silahı tutan eli öfkeyle titredi ve bu sözlerim onun yüreğindeki kini büyüttü, bunu gözlerine yansıdığında anladım. "Daha öncesinde yedi yüz elli metre uzaklıktan bir adamın alnına nişan almıştım. Bir çatıdaydım, yabancı bir demokratı koruyordum. Adamın birisini kalabalığın arasında tespit etmiştim, elinde bir kumanda olduğunu gördüğüm an onu aşağıya indirdim, yedi yüz elli metre mesafeden... O en uzak mesafeden vurduğum adamdı ve tek kurşun yetmişti. Fakat o... Kızımı kaçıran o adam; en yakın mesafeden öldüreceğim adam olacak ve tek kurşun asla yetmeyecek."

Yüzlerimizin birbirine olan mesafesine bakarken, en yakın mesafeden öldürmek istediği kişiye aslında ne kadar yakın olduğunu düşündüm. Usulca yutkunup elimi silahından çektim ve gözlerimi indirip yakasından içeriye giren rüzgârı takip ettim. Elimi, o hâlâ beni izliyorken gömleğinin üzerine koydum ve buz gibi olduğunu gördüğümde arabaya yaklaşıp açık kapıdan içeriye eğildim. Onun ceketini ararken radyoda kısık sesle çalan şarkıyı duyup ona baktım. "İlk kez duyuyorum bu şarkıyı, kim söylüyor?"

Deren bakışlarını benden çekerken yutkundu ve arabaya eğilip radyoda çalan şarkıya kulak verdi. Benimle beraber doğrulurken de, "Aşkın Nur Yengi," dedi. "Sen tanımazsın."

Şarkının sözlerine kulak verdim ve şarkıcının söyleyişi hoşuma gittiği için dinlemeye devam etmek istedim. Deren şarkıyı sevdiğimi anlamış gibi dikkatle beni süzerken, "Şarkının adı mı bu?" diye sordum.

Dudağının kıvrıldığını görünce Türkçemle eğleniyormuş hissine kapıldım ve buna sinir olduğum için bakışlarım sertleşti. "Yalancı Bahar," dedi. "Şarkının adı."

"Güzel," dedim. "Beğendim."

"Acaba ne anladın?" diyerek bu kez açık açık Türkçemin yetersiz olduğunu vurguladı.

"Senin bana açık yüreklilikle sormayıp ima ederek yönelttiğin soruları bile anlıyorum, bunu mu anlamayacağım?" derken kelimeler ağzımdan bir bıçak kadar keskin çıktı.

Rüzgâr dudaklarımdaki nefesi alıp havaya kattı ve Deren, bir elinde silah, bir elinde viski şişesiyle üzerime yürüdü. Silahını yüzüme doğrultmaya başladığını görünce gözlerim elini takip etti. Elinin tersini

yanağıma değdirince, göğüskafesimde ortaya çıkan alevler buzla birleşmişçesine tenlerimize sıçradı. Gözlerini kısarak yanağıma odaklanışını izledim. "Açıkyüreklilik?" dedi sorarcasına. "Bu saatten sonra yalnızca kızıma..."

Sözleriyle yanağıma dokunuşunun birbiriyle çeliştiğini ve bu hareketinin öylesine olmadığını hissettim. Boğazımdaki tükürük ve damarımda akan kan tenimden daha sıcaktı. Dudaklarım aralanınca nefesim havada küçük bir buğu oluşturdu ve onun buz gibi parmaklarına dokunup geçti. Deren kaşlarını sanki onaylamadığı bir şey varmış gibi çattı. "Sizin bir atasözünüz var... Büyük lokma ye, büyük söz etme," dedim gözlerine bakarak.

"Tabii, onu bilmekten de eksik kalma," dedi ve sonra elini yanağımdan sertçe çekerken, silahın namlusu bir daha çeneme değdi. Yumruk yaptığım ellerimi gevşetirken, duyduğu telefon sesiyle Deren'in dikkati dağıldı. Viski şişesini bana uzatıp cebinden telefonunu çıkardığında, parmaklarımı şişenin ağzında gezdirerek konuşmasını dinledim. Telefonu açtığında karşı tarafa hiçbir şey demedi, sadece dinleyip silahı tutan elinin tersini sertçe şakağına bastırdı. "Gelirim," dedi sonra da. "Fakat fazla kalmam. Adam fırçalamak için bile zamanım yok." Başka bir şey demeden telefonu kapatıp cebine koydu ve silahını beline yerleştirirken bana, "Gitmem gerek," dedi.

"Nereye?"

"Hâlâ bir işim ve bazı insanların bensiz halledemediği durumlar var." Az önce verdiği viski şişesini benden geri alırken, parmaklarımın hâlâ şişenin ağzında dolaştığını gördü. Şişeyi elimden alırken kirpiklerinin altından bana baktı.

Hızlı bir şekilde başımı sallayarak onu anladığımı gösterip, "Kızın kayıpken seni meşgul etmeleri çok saçma," dedim. "Bence... Vaktini böyle şeylere harcamak yerine o adamı bulmaya harcamalısın."

"İnsanları korumak karşılığında çok yüksek bir ücret alıyorum ve o parayla birçok insanı kızımı bulması için seferber ediyorum." Tek kaşını kaldırdı. "Yeterince anlaşılır oldu mu?"

"Milletvekilinden başka birilerinin korumalığını da mı yapıyorsun?"

"Herkesinkini yapmam. Bazen özel müşterilerim olur, geri çevirmem." Gözlerini yumup açtı, görme problemi yaşıyormuş gibi kafasını iki yana salladı. "Genellikle bir standardım vardır ve ücretim yüksektir."

Başımı yana eğdim. "Beni ne kadara korursun?"

Parmağını viski şişesinin ağzında dolandırdığını görünce gözlerim birkaç saniye elinin hareketini takip etti. "İş hayatımı özel hayatımla karıştırmam."

"Bu tuzak bir soruydu. Benim korumaya ihtiyacım yok."

Deren, "Ben seni korursam bundan hoşlanırsın," dedikten sonra çenesiyle sokağın karşısındaki arabamı gösterdi. "Hadi, arabana bindiğini göreyim."

"Yoo."

Burun kemerini sıkıp sokaktan geçen arabayı gözleriyle takip ettikten sonra, "Issız burası, fazla durma, gideceğim şimdi," dedi.

Artık etrafındakilerin kayıp olmalarıyla alakalı korkular geliştirdiği için bunu istemsizce yaptığını fark ettim. Bu yüzden karşı çıkmak çok manasız olacaktı. Başımı çevirip Nil'i kaybettiğini sandığı parka, sarı şeride bakarken, "Her şeyin başladığı yer," dedim.

"O sarı polis şeridini her gördüğümde kanım donuyor."

Çektiğim nefesle soğuk hava burnumun içini yakarken, elimi boğazıma sarıp boğulma hissini iliklerime kadar hissettim. Deren sert bir küfür savurup arkasını dönünce de elimi hızla boynumdan çekip ona baktım. Elindeki viskiden bir yudum daha alıp şoför kapısını açtı. "Deren," dedim cümleye ismiyle başlayarak. "Ben ne gördüğümü biliyorum. Polisler her ihbarı değerlendiriyor, ama sen... sadece benim gördüklerime inan. Kızın hâlâ hayattayken o adamın peşinden git."

Omuz hizasından gözlerime bakarken yüz ifadesi kin ve nefret doluydu. "Polisler beni yanlış bir şey yapmamam için sürekli uyarıyor, sense öfkemi anlayabiliyorsun."

"Evet," dedim. "Kızım kaybolsaydı... Ben de senin gibi deliye dönerdim." Döndüm de. Hem de öyle lafta değil. Gerçekten deliye döndüm, o hastanede dört ay yattım. Her günü cehennem gibi geçti.

Deren başını sertçe salladı. "Eyvallah, sağ ol." Çenesiyle arabamı işaret etti. "Hadi, arabana dön de ben de gideyim."

Gözlerimi yumup açarak onu onayladıktan sonra kaldırımdan indim, ellerimi cebime soktuğumda kurşunları parmak uçlarımda hissettim, ama onları henüz Deren'e vermeyecektim. Ben gitmeden onun da gitmeyeceğini anladığım için geriye doğru birkaç adım atıp arkamı döndüm, caddenin karşısına geçerken yüzümde dalgalanan saçlarımı sertçe ittim. Arabamın kapısını açıp şoför koltuğuna yerleştiğimde Deren de arabasına binip kapısını kapattı. Dörtlülerimi yaktım ve Deren arabasını

çalıştırıp park ettiği yerden çıkarken, ben de arabamı çalıştırmak için bir elimi direksiyona koydum. O esnada arabamın deri arka koltuğundan bir gıcırtı duyuldu. Elimi torpidodaki silahıma sadece iki saniyede uzattım ve o anda boğazıma soğuk bir metal değdi. Bir bıçağın tersi boynuma yaslanınca vücudum refleks olarak donup kaldı. Gözlerimi dikiz aynasına kaldırdım ve arka koltukta oturan gölge bana iyice yaklaşıp dikiz aynasının görüş alanına girince, onun Derya olduğunu gördüm. Bana dikiz aynasından bakarak, "Artık kartları açık oynamamızın vakti geldi," dedi. O anda yaptıklarımı bildiğinden ve o kâğıdı onun yazdığından emin oldum. "Nil'i senin kaçırdığını biliyorum ve bana yaptığın bu iyiliğin devamının gelmesini bekliyorum." Gözleri alevler saçıyordu. "Nil'i alıp İtalya'ya götür, o baş belasını Nalan'la Deren'in arasından sonsuza kadar kopartıp al. Yoksa... Bildiğim her şeyi polise anlatırım."

İşte anlamıştım, bu hikâyedeki kelimeler zamansızdı, ölümle benzerlikleri de buradan geliyordu.

9
KAYIP

Ölmeyi çok istiyor olabilirim ama bu, beni öldürmek isteyen herkese fırsat vereceğim anlamına gelmez. Ben, sadece kendim istediğimde öleceğim.

Dikiz aynasından birbirimize bakarak geçirdiğimiz süre birkaç saniye olsa da insana saatler geçmiş gibi uzun gelirken, onun söylediklerinin üzerine benim sessiz kalmamdan rahatsız olarak, "Dediğimi yapacak mısın? Nil'i alıp İtalya'ya götürecek misin?" diye sordu.

"Neyden bahsettiğin hakkında bir fikrim yok," dedim.

Derya, "Var," dedi başını iki kez sallayarak. "Nil'in sende olduğunu biliyorum, inkâr etme."

"Keşke öyle olsa, hemen götürüp ailesine verirdim," dedim boynumdaki bıçağa küçümseyici bir bakış atarak.

Derya bıçağı tutan elini kıpırdatıp boynuma daha istekli bastırdı. "İnkâr etmen çok aptalca."

"Senin küçük bir kızın varlığından korkman kadar aptalca." Nil'e duyduğu nefrete karşılık ben de ona nefret duyuyordum. "Hatta tam bir acizlik."

Bu kelimeler ona dokunmamış gibiydi, belki kendisine bunu daha önce itiraf etmiş bile olabilirdi. Gözlerini bile kırpmadan, "O küçük kızı kaçırdın," dedi. "Gözlerimle görmedim ama biliyorum, senin daha önce onu izlediğini defalarca görmüştüm. Nil ortadan kaybolduğunda ve sen ifade vermeye geldiğinde bu işte senin bir parmağın olduğunu anladım." Bıçağı tutan elini hafifçe çekti, bıçağın ucuyla ilerideki parkı gösterdiğinde Deren'in arabasının sokaktan ayrılmakta olduğunu gördüm. "Amacının ne olduğunu bilmiyorum ama onu kaçırdığına eminim. Mafya olan ailenin belki çocuk kaçırmak gibi işleri de vardır ve bu yüzden yapmışsındır..." Gözlerini kısarak bana döndü. "Madem onu kaçırdın, neden tamamen alıp gitmiyorsun?"

"Nil'i ben kaçırmadım," demeye devam ettim.

Sabırsız nefesini çenemde hissettim ve bıçak tekrardan boynuma yaklaşınca, gözlerimi kapatıp Karina'nın boynuna yaklaşan elleri aklımdan çıkarmaya çalıştım. "Polise bildiklerimi, hatırladıklarımı anlattığımda o böyle düşünür mü?"

"Söyle," dedim sessizce. "Polise bildiklerini anlat. Ben de gidip Deren'e bildiklerimi anlatayım." Deren'in ismini duyduğunda bile nefret oturdu bakışlarına. "Nil'e nasıl davrandığını anlatayım. Muhtemelen sonraki gün Nalan cenazeni morgdan teslim alır... O da kızına yaptıklarını öğrendikten sonra sana acırsa."

Derya daha hızlı nefes alıp vermeye başladı ve başını hafifçe öne eğip güldü. "Sana neden inansınlar, canım?"

"Yüzde yüz inanacaklarını söyleyemem," dedim ve boynuma bir bıçak yaslı olmasına rağmen başımı arkaya çevirip onunla yüz yüze geldim. Gözlerinin içine bakıp, "Fakat Deren senin Nil'e kötü davrandığını, onun kollarını sıktığını görürse bence inanır. Hatta görmesine gerek bile yok, aklına böyle bir şüphe düştüğü an bile seni öldürmek ister." Silahı kendime çektim ve arabadaki hava ağırlaşırken, tek kaşımı yukarıya kaldırdım. "İnsanın ağırına gider değil mi, eceliyle değil de düşmanının ellerinden ölmek? Söyle, ister misin Deren'in ellerinden ölmek? Belki en yakın mesafeden öldürdüğü kişi ben olmam, sen olursun."

Dudağının kenarıyla gülümsedi. "Deren'den hayranlıkla bahsediyorsun. Gözü kara olması hoşuna gitmiş gibi."

Silahımı kaldırdım ve onun dudaklarındaki sırıtma eşliğinde alnının ortasına dayadım. Silahımı gördüğü andan sonraki yüz ifadesi yavaşça değişti ve kaşlarını çatıp, "N'apıyorsun?" dedi.

"Kızlarını seven erkeklere karşı zaafım varmış," dedim omuz silkerek ve sonra silahımın onun alnına dayanmış olması hoşuma gittiği için bir süre onu izledim. "Bu silahın içinde Deren'in bana verdiği kurşunlardan biri var. Eğer beni bir daha tehdit etmeye kalkarsan o kurşunla beynini parçalarım. Bu söylediklerim iki kuru kelime gibi gelebilir ama benim kaybedecek bir şeyim yok. Hatta hiçbir şeyim yok... Konuşursan sadece sen kaybedersin... O çok sevdiğin Nalan'ını."

Ayrıca Derya'nın bende tehditlerin işe yaramayacağını anladığını fark ettim. Bu yüzden bıçağı boynumdan tamamen çekip, "Bu oyunu yalnız mı oynayacağını düşünüyorsun?" diye sordu.

Açıkçası bu soruyu komik buldum. "Zaten yalnız oynuyorum."

Derya sinirlendi ve bu direkt yüzüne yansıdı. "Benim de öylece geri çekileceğimi düşünüyorsun?"

"Aynen." Kafamı bir kez salladım, ikincisi ona değmezdi. "Ya ölüm diyorum, ya da vazgeçiş."

Derya alnını silahtan çekti ve sırtını geriye, bir zamanlar Karina'nın oturduğu koltuğa yasladı. Kararlı bir şekilde, "Kızı alıp git," dedi.

"Ben bile Nalan'a senden daha çok üzülüyorum," dedim silahımın namlusunu belli bir mesafeden onun vücudunda dolaştırarak. "Bir de onu sevdiğini söylüyorsun."

Gözlerinde tutkuyu ve aşkı, çaresizliği ve hiddeti bir arada gördüm. "Nalan'a olan sevgimi karıştırma."

"Sen kendini seviyorsun."

"Nil, Nalan ile Deren'in hayatından çıkacak. Böylelikle yolları sonsuza kadar ayrılacak." Bunun gerçekten olacağından emin gibi kafasını salladı, sonra sakinleşip gülümsedi. "Nalan tamamen benim olacak."

"Çok çaresiz görünüyorsun," diye fısıldadım dudaklarımı fazla kımıldatmadan. "Ne kadar aptalsın, bir annenin çocuğunu unutabileceğini düşünüyorsun. O beynini dağıtmayı şimdi daha çok istiyorum."

Derya silahıma dik dik baktı ama onu daha çok sinirlendiren, içindekinin Deren'e ait bir kurşun olmasıydı. Ona ait bir kurşunla ölmeye dayanamayacak kadar kibirliydi. "Nalan'a üzülseydin kızını getirirdin. Gözlerinin içine baka baka yalanlar söyledin."

"Ve sen de hepsini dinledin." Derya'nın gözlerindeki ateşin korkutan değil, düşündüren bir tarafı vardı. Sağlam bir düşman mı olacak yoksa aptal bir düşman mı, henüz ayırt edemiyordum. "Artık defol."

"Eninde sonunda sen kaybedeceksin," dedi Derya. Sözcükler dudaklarından tane tane dökülürken başını sallıyordu. "Deren beni değil, seni öldürecek. O gün geldiğinde hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi ölümünü seyredeceğim."

Dudağımın kenarı kıvrıldı. "Belki onların mutlu aile tablosunu da seyredersin."

Gözlerini benden çekmeden arabamın kapısını açtı ve ayağını dışarıya atarken, gözlerinde bir parıltı belirdi. "Ve belki bu mutlu aile tablosu sadece bana acı vermez."

Kapıyı açtı ve arabadan indikten sonra gitmeden orada dikildi. Tuşa dokunup arabamın tüm kapılarını kilitledim. Bir daha yakın mesafede olacağım için arabayı kilitlemeyi ihmal etmemeyi aklıma kazıdım. Aptal

kafam, yaşadıklarımdan sonra nasıl tekrardan kapıyı açık bırakırdım! Dönüp silahımı torpidoya geri bıraktıktan sonra aynadan arkaya, Derya'ya baktım.

Dişlerimi sıkarak kontağı çevirdim. Arabayı önce hızla ileriye, sonra gazı kökleyip sertçe geriye, doğrudan onun üzerine sürdüğümde Derya hızla kendisini yan tarafa atıp ellerini iki yana kaldırdı. Arabanın içinden sesini duyamasam da dudaklarını okuduğumda "N'apıyorsun?" diye sorduğunu anladım. Arabayı bir daha onun üzerine geri geri sürdüm ve Derya korkup kaldırıma çıktığında, camı indirip ona baktım. "Küçük bir uyarı canım, bu kadar kırılgan olma," dedim gülümseyerek.

İkimiz de birbirimize buz gibi bakışlar yöneltmiştik. Derya dudaklarını sımsıkı kapatıp başını ağır ağır salladı. Camı kapattım ve direksiyonu kavrayıp gaza yüklendim. Oradan süratle ayrılırken dikkatimi önümde akan yola verdim. Hayatımın en parçalanmış ve güçsüz dönemini yaşıyordum ama bunun anlaşılmasına da, kullanılmasına da izin vermeyecektim. Otoyola çıktım ve arkamı sık sık kontrol edip takip edilmediğimden emin oldum. Derya en başından beri bir şeyler biliyordu, Nil'in nerede kaldığını da öğrenmiş olabilirdi. Yumruğumu sinirle direksiyona indirip buna nasıl bir çözüm bulacağımı düşündüm. Evden uzaklaşmalıydım, hem gözlerden de uzaklaşmış olurdum. Otel olmazdı, gözden uzak bir ev lazımdı bana.

Evime gelip otoparka park ettim, asansörle yukarı çıktım. Anahtarı deliğe yerleştirirken içeriye kulak verdim. Eve adımımı attığımda koridorun ışığının hâlâ yandığını gördüm, ev çok sessizdi. Salona baktığımda Gece'nin uyuduğunu gördüm, hafiften horluyordu. Güya burnunda et varmış da o yüzden horluyormuş... Yatak odama geçtim ve kapıyı yine aralık görüp içeriye girdim. Attığım ilk adımla beraber donup kaldım. Yatakta Nil'i görmemek beni dehşete düşürdü ve ancak birkaç saniye sonra kımıldayabildim. Hemen ışığı yaktım. Gözlerimi hararetle odanın içinde dolaştırmaya başladım ama orada yoktu. Panik içinde beşiğe koştum, içine baktım ama o da boştu. Ellerimi beşikten çekip kendi etrafımda döndüm ve ardından koridora koştum, sırasıyla tüm kapıları açıp içeriye baktım. "Nil! Nil neredesin?"

Karina'nın odası, boş oda, mutfak, banyo... Yok, yok, yok! Odaların hiçbirinde yoktu. Salona koştum ve ışığı yakarken, Gece'nin uykusundan "N'oluyor?" diyerek uyandığını gördüm.

Başım dönmeye başlarken kalbimin boğazımda attığını hissettim. "Nil," dedim, adını Deren gibi ancak iki kerede kekeleyerek söyleyerek.

"Nil yok, yataktaydı ama şimdi yok. Her yere baktım ama yok..." Midem bulanırken kontrolümü kaybederek Gece'ye yaklaştım, o kanepede doğrulurken kolunu sıkıca kavradım. "Nerede? Nil nerede, Gece?"

Gece uykulu gözlerini kırpıştırıp etrafta dolaştırdı. "Nasıl yok? Odaydı, nereye gidecek kendi kendine?"

Alev saçan gözlerimle, "Ya kapıyı açıp çıktıysa!" diye bağırmaya başladım onun kolunu çekiştirerek. Kaybetme korkum derinlerden yüzeye çok hızlı çıkmıştı, bense derinlikte kalmış, boğulmaya başlamıştım. "Arkamdan kapıyı kilitlemedin mi? Nasıl kaygısızca uyuyorsun, hiç mi ona bakmadın?"

Gece paniklemeye başlayıp, "O kapı kulpuna bile uzanamaz ki," dedi. Gözleri kaygı ve dehşetle dolmaya başlamıştı. "Neden uykudan uyanıp bir anda dışarı çıksın Karmen, hiçbir şey anlamadım ki."

"Yoksa..." Bir kere yapmıştı, beni kandırmıştı. Gelecek, anların gölgelerini tekrar etmez mi, bir kere yapan yine yapmaz mı? "Bana oyun mu oynuyorsun, Gece? Onu bana getirdiğin gibi, şimdi benden götürüyor musun?"

Gece, "Hayır," dedi alınmış görünerek. "Hayır, bir şey yapmadım, sadece uyuyordum..." Gözlerime bakarken sesi kırgınlıkla alçaldı. "Neden yapayım, ne amacım olur?"

"İlkinde amacın sadece benim mutluluğum muydu?" diye bağırarak kolunu savurdum ve arkamı döndüğüm gibi salondan çıktım. Sokak kapısına koşup kapıyı açarken Gece, "Her yere baktın mı?" diyerek arkamdan geldi. Apartmanın merdiven boşluğuna eğildim, aşağıdaki katlara doğru bakıp sonra alt kata inmeye başladım. Gece, "Daha önce hiç yapmadı, evden çıkmayı denemedi, şimdi neden yapsın?" dedi.

Yalnız kalbim yerinden çıkıyormuş gibi değil, ruhum da bedenimi terk ediyormuş gibi hissederken sıktığım dişlerimin arasından sertçe, "Çünkü o bir çocuk, her şeyi yapabilir," diye çıkıştım.

"Yemin ederim ki ben bir şey yapmadım Karmen, neden bana böyle davranıyorsun?"

"Hiçbir şey yapmamış olsan bile onu kaybettin, Gece!" Alt katta etrafıma bakındım, Nil'den bir izi, onun sesini aradım. Saat geç olduğu için etrafta kimse yoktu, güvenlik kameralarının hapsindeydik. Bir alt kata inerken boğazımdaki yumru nefes almama izin vermiyordu. Nefessiz kalınca gözlerim doldu, vücuduma ateş bastı. İndiğim diğer kata da bakıp Nil'i ararken aklım iyice bulanmaya başladı, onu kaybettiğimi gerçekten idrak ederken, "Nil?" diye seslendim boşluğa.

Gece beni tutup, "Kameralar çalışıyor, adını söyleme," dedi.

"Umurumda değil! Onu bulmam lazım, ona... Ona bir şey olduysa n'aparım ben?" Göğüskafesim kırılmış ve kemikler kalbime batmış gibi soluksuz kaldım birdenbire. "Ona bir şey olamaz, onun canı da yanamaz. Ben onu babasına götüreceğim. Kendime söz verdim, ona hiçbir zarar vermeden babasına teslim edeceğim." Gözlerimden yalnız Karina ve Nil için akacak o yaşlar dökülmeye başladı. "Canı yanarsa, Nil korkarsa, ben ona zarar vermiş olursam... Düşüncesine bile tahammül edemiyorum, şuracıkta öleceğim sanki."

"Nil'e hiçbir şey olmadı, ölümden bahsedip durma!" Gece başını çevirip etrafı kontrol etti, birilerinin karanlıkta ortaya çıkabilme ihtimalinden dolayı tedirgindi. "Evin içinde bir yere saklanmıştır, çocuk sonuçta... Dolaplara baktın mı? Kesin oyun oynamak için girmiştir."

"Siktir... Hayır, bakmadım." Doğru ya, saklanmış olabilirdi, en son saklambaç oynamıştık.

"Gel, eve çıkalım," dedi Gece ve asansörlere koşup birini çağırdı. Kafasını sallayarak kendi kendine, "Evin içinde, eminim," dedi.

Asansör geldiğinde kendimi içeri atıp hızla kat tuşuna bastım, iki kat yukarı çıkarken tırnaklarımı avuçlarıma batırmayı bir an olsun bırakmadım. Asansörün kapıları açıldığı an dışarıya fırlayıp karşıdaki daireme koştum, ben açık bıraktığım kapıdan içeri girerken Gece de peşimden geldi. "Dolabına bak!" diye tekrar uyardı beni.

Karanlıkta önümü bile göremeden dolabıma gittim. Kendime çok öfke duyuyordum, o saniye ellerimi görmeye bile tahammül edemiyordum. Dolabı açana kadar duyduğum boğulma hissi dolabı açıp içerisinin boş olduğunu görünce de devam etti, âdeta yıkılarak geriledim. Kabul etmek istemeyerek başımı iki yana sallarken, "Yoksun," diye fısıldadım tüylerim ürpererek. "Nil, aşkım... Aman Tanrım, bu yaşanıyor olamaz, onu kaybetmiş olamam, ona bir şey olmuş olamaz..." Kapıya dönüp korkak adımlarla koridora çıktım. Gece Karina'nın odasından nefes nefese çıktı. Bana, sonra da odama doğru bakıp elini ağzına götürdü. Söylenmemiş kelimeleri onun gözlerinden okudum. Sessizlik evin içinde çınladı ve sanki kulaklarımdan kan sızmaya başladı. "Yok," dedim. "Karina gibi Nil de bir anda yok oldu."

Gece durup evin içini dinledi, hâlâ bir ses duymayı bekliyordu. Çaresizliği o da iliklerinde hissedince yüzünü buruşturup, "Bakmadığımız başka yerler vardır," dedi. Sonra evin içinde dolaştı, gözden kayboldu, açılıp kapanan kapı ve karıştırılan eşya sesleri geldi. Boğazımdan keskin

bir hıçkırık yükseldi ve aynı korkular, aynı duygular üzerime geldi. Duvarların arasında sıkışmaya başladım, sırtımı arkama yaslayıp elimi kalbimin üzerine koydum. Öyle bir boğuldum ki derinliğin o acı tadını aldım. Omuzlarımdan tekrar tutulana kadar kendimi kaybettim, Karina'nın yaşadıklarını Nil'e yaşatmakta olduğumu düşününce derimin üzerinden buz gibi alevler fışkırdı sanki. "Nil'e bir şey olacak, benim yüzümden, benim yüzümden..."

Gece konuşuyordu ama sesi uğuldayan kulaklarımda çınlıyordu. "Bulacağız onu, bir yerden çıkacak. Bunun mantıklı bir açıklaması olmak zorunda."

Parçalarına ayrılmamalısın, kendini tutmalısın, Nil'i bulmalısın... Nil'i kaybettim, değil mi? Kızım gibi onu da koruyamadım. Belli ki ben... Bu dünyaya anne olmak için gelmemişim. Gözlerimi kapattım. "Kim girdi eve, kim aldı onu benden..." Kalbim bir anda alevlendi, âdeta sıvılaşıp boğazımdan yükseldi. Son yaşananları hatırladım ve gözlerimi açınca Gece'nin endişeyle yüzüme baktığını gördüm. Nefesimi verirken sıkılı dişlerimin arasından, "Derya," dedim. "O yaptı."

Gece gözlerini kırpıştırmaya başladı. "O şey değil miydi ya? Nil'in üvey babası? Nereden çıkardın onun yaptığını?"

"Oyun oynadı benimle, alçak."

"O adam bir şey mi yaptı?" diye sordu.

"Kendini öldürtecek, haberi yok." Evden çıkıp asansörün kapılarını açarken, Gece'ye omzumun üzerinden baktım. "Umarım beni yine kandırmıyorsundur, Gece."

Gece kafasını şiddetle iki yana sallarken çenesi titredi. Asansöre binip ona sırtımı döndüm ve otoparka inerken yanaklarıma düşen gözyaşlarını acımasızca sildim. Anahtarı cebimden çıkarıp arabaya bindim, otoparktan çıkarken gözlerimi kan bürümüştü. Nabzım hızlı atıyordu, arabayı nereye gittiğimi bilmeden sürüyordum. Derya'yı nerede bulacağımı; yaşadığı evi veya nerelerde takıldığını bilmiyordum. Caddeye geldiğimde sağa çekip arkama yaslandım ve ellerim direksiyonu sımsıkı tutarken camlardan dışarıya, simsiyah gökyüzüne baktım. "Ya şimdi duygularınla sürüklenip dağılacaksın, paramparça olacaksın Karmen, ya da gözyaşlarına hâkim olup derin bir nefes çektikten sonra Nil'i bulmak için acını kalbine gömeceksin, hep yaptığın gibi."

Gözyaşlarıma hâkim olup derin bir nefes çektim, sonra da acımı kalbime gömdüm. Fakat şimdi ne yapacağım? Nasıl yapacağım? Nil'i de Karina gibi kaybedersem... Deren'e beni öldürmesi için yalvarırım.

Kafamı iki yana savurup, "Derya'yı bulmalıyım," dedim kendi kendime. "Fakat nerede?" Hepsi sık sık emniyete gidiyorlardı, oraya gidip bekleyebilirdim. Fakat Derya oraya hep Nalan'la gidiyordu, onu nasıl yalnız yakalayacaktım? Ya Nil'e zarar verdiyse, onu çoktan incittiyse? Onu öldürür müydüm? Öldürürdüm.

Derya Nil'i aldıysa, neden onu İtalya'ya götürmemi istemişti? Benimle konuştuktan sonra evime gidip Nil'i almış olamazdı, evimin yerini bildiğinden bile emin değildim. Fakat en şüpheli davranan oydu, bu yüzden Derya'yı bulmam gerekiyordu.

Emniyete gittim ve arabanın kontağını kapatıp Derya'nın Nalan ile oraya gelmesini bekledim. Ona ulaşmanın başka bir yolunu bilmiyordum. Her dakika o kadar yavaş geçiyordu ki, çıldıracağımı sandım. Gözlerimi emniyet binasına gelen hiçbir arabadan ayıramıyordum, fark edilmemek için de arabamı tenha bir yere çekmiştim. Saatler geçerken, orada öylece beklemekten başka hiçbir şey yapamamak beni delirtti, Nil'e neler olabileceği bir saniye bile aklımdan çıkmadı. Karina için nasıl korktuysam, onun için de öyle korktum.

Sabahın ilk ışıkları emniyet binasına vurmaya başladığında telefonuma baktım, Gece beni aramamıştı. Bu, Nil'in eve geri dönmediği veya bir şekilde bulunamadığı anlamına geliyordu. Çok çaresizdik, çünkü kimseye onun kaybolduğunu söyleyemiyorduk. Saatime bakıp kafamı arkaya vururken, gözüm otoparkın girişine takıldı. Tanıdık gelen arabayı gördüğüm an heyecanlandım. Bu, Nalan ile Derya'nın arabasıydı. Buraya geldiklerine göre yeni bir haber var demekti.

Arabayı Derya kullanıyordu, park ettikten sonra indi ve Nalan'a doğru yürüyüp onun belini tutarken ona bir şeyler söyledi. Emniyet binasına yürümelerini izlerken aniden yüksek perdeden duyulan siren sesiyle çığlık atarak kafamı pencereye çevirdim, bir polis arabasının yaklaştığını görüp gözlerimi kocaman açtım. Bu sesi yok etmek istiyorum. Elimi ağzıma kapatarak çığlığımı bastırırken Karina'nın kayboluşuyla ilgili her ayrıntıyı zihnime gömmeye çalıştım ve ardından kapıyı açtım. Yüzümü saçlarımla gizleyerek binaya girdim. Asansörü kullandım ve onlar hep müdürün odasına çıktıkları için ben de o kata çıktım. Birkaç kişiyle beraber yukarı çıktığım asansörden indiğimdeyse başımı yavaşça önümden kaldırdım, dikkat çekmeden merdivenin kenarına yürüyüp kendimi saklarken müdürün odasına baktım. Nalan ile Derya içeride olmalıydı, acaba ne haber gelmişti? Ya gerçekten Nil'e kötü bir şey olduysa?

Telefonumla meşgulmüşüm gibi davranarak odadan çıkmalarını bekledim. Aradan geçen on dakikadan sonra o taraftan bir kapı sesi duyulunca, saçımla yanağımı örterek o yöne baktığımda Derya'nın bir memurla odadan çıktığını gördüm. Memur sol tarafa giderken Derya asansörlerin olduğu yere yürümeye başlamıştı. Duvar arasından çıktım ve Derya'nın çağırdığı asansöre ilerledim. Derya asansöre adımını attığı anda kafamı kaldırmadan arkasından girdim ve başka kimse gelmesin diye direkt kapıları kapattım. Derya başını bana doğru çevirdi ve ben kafamı kaldırıp onunla göz göze geldim. "Sana bıçak çektim diye bundan sonra peşimde mi dolanacaksın?"

Cevap vermedim ve gözlerimden çıkan ateşleri görüp kat tuşuna bastığında, birdenbire atılıp onun yakasına yapıştım. Onu asansörün duvarına bastırdığımda gözleri kocaman açıldı. "Tek bir kez soracağım," dedim nefret saçarak. "Nil nerede?"

Şoke olmuş suratı sözcüklere dökülmemiş şeyleri açık etse de onun konuşmasını istedim. "Aptal mısın, Nil sende ya," dedi. "Şimdi ne oyunu çeviriyorsun?"

"Asıl oyun çeviren sensin!" dedim ve kolumu bırakması için dizimi kaldırıp bacaklarının arasına kuvvetli bir şekilde vurduğumda gözlerine yansıyan şiddetli acıyı gördüm. Nefesi ağzından boşaldı ve kolumu tutan parmakları derime gömüldü. "Nil'in nerede olduğunu söyle. Yoksa seni bu dünyadan bir parçan bile kalmayana kadar silerim."

"Sen ciddisin?" dedi. "Nil'i kaçırdın ve şimdi de onu kaybettin, öyle mi?"

Gerçek kelimelere döküldüğünde zihnimdeki her şey bir suyun içinde dalgalara karışıyor gibi hissettim. "Onun benimle olduğunu bilen sadece sendin, sen aldın," dedim bir yılan gibi tıslayarak. "Masum görünmek için de dün gece beni kıstırdın ama belki bana bıçak çekmeden önce Nil'i almıştın bile!"

"Sana inanamıyorum, aptal!" dedi parmaklarını koluma sertçe bastırarak. Bunu yaptığı ve bana hakaret ettiği için elimi gömlek yakasının etrafına dolayıp nefesini biraz daha kestim. "Elinde Nil gibi bir koz vardı ve sen onu kaybettin! Aptalsın, aptal!"

"Sen aldın!"

"Saçmalama, ben alsam seninle mi uğraşırdım!" Elini yana açıp bir şeyleri anlatmaya çalışıyormuş gibi göründü. "Nil'i bulmuş olsaydım çoktan onunla işimi bitirirdim!"

Onu öldürmemi isteyecek kadar aptalca konuşuyordu. "Bir daha Nil ile ölüm kelimesini, imasını bir arada kullanırsan asıl ben seninle işimi bitiririm."

Yüzüme eğildi. "O zaman Nil'i bulan kazanır!"

Dolu bir silahı onun ağzının içine boşalttığımı hayal ettiğimde kalbimin her atışı nefretle dolmaya başladı ve onun yakasını bıraktığım an, asansörün kapılarından gelen sesi duydum. Derya başını benden önce çevirdi ve gözlerindeki ifade donuklaştığında ben de başımı yana çevirdim. Deren'i gördüğümde yalnız başına boğulan ben, artık o kadar da yalnız olmadığımı hissettim. Deren'in kara gözleri Derya'nın tutmaya devam ettiği koluma odaklanmıştı, asansöre binip onun karşısına dikildi ve elini sertçe kavrayıp kolumdan çekerken, gözlerini Derya'dan ayırmadı. "Seni daha ne kadar fazla öldürmek isteyebilirim, bunu mu test ediyorsun?"

Vücudumun Deren'e yaklaştığını fark ettim. Derya koluna, ardından Deren'in yüzüne baktı. "Bu kadar hiddetlenme," dedi. "Ama yok... Anlıyorum. Bir zamanlar sahip olduğun her şey şimdi benim olduğu için korktun."

Asansörün kapıları tekrar kapandı ve asansör aşağıya inerken, Deren'in elleri takip edemediğim bir hızda Derya'nın boğazını kavrayıp birkaç dakika önce benim de yaptığım gibi onu asansörün duvarına çarptığında, müdahale edip etmemek konusunda kararsız kaldım. Derya gözlerini öfkeyle yumarken, Deren tıpkı kâbusumda bana yaptığı gibi Derya'nın boğazını nefes alamayacağı kadar sıktı. "Ben özgür bıraktığım için şimdi seninle," dedi Deren alçak sesle. "Ben kaybetmem, özgür bırakırım. Niye, biliyor musun, çünkü benden gidilmez."

Derya'nın açılan gözleri intikamla yanıyordu. İntikamını kelimelerle alarak, "Nil'i de mi özgür bıraktın?" diye sorduğunda Deren'ın şakağındaki damar görülür bir şekilde attı. O an elimi sırtına koyup, "Dur," diyordum ki asansörün kapıları açıldı ve Deren Derya'yı dışarıya fırlattı. Derya koridora kapaklanırken öfkeyle bağırdı ve Deren de asansörden çıkıp onun üzerinde eğildi, kabanından tutarken öfkeyle kükredi. "Kızımın adını ağzına almayacaksın! Dudaklarından bir daha Nil'in ismi çıkmayacak, o hiçbir zaman sana kaybettiğim bir şey olmayacak! Nil hiçbir zaman senin olmayacak, adın onunla yan yana bile gelmeyecek!"

"Nalan'ın kocasıyım, Nil'in de üvey babasıyım," dedi Derya onunla eğlenerek.

Deren yerden kalkmaya çalışan Derya'ya bir tekme savurup, "Nil'in babası benim!" diye bağırınca, başımı sağa ve sola çevirdim. Loş koridoru

olan bir yerde olduğumuzu gördüm, eksi kaçıncı katta olabileceğimizi düşündüm. Az ileride yemekhane görünüyordu, etrafta kimse yoktu. "Sana bir kez olsun baba demeyecek, seni baba yerine koymayacak! O beni seviyor, babasının kızı!" diye devam etti Deren.

"Aylarca beraber yaşadık, nereden biliyorsun bana 'Baba' demediğini?"

Deren'i kışkırtan bu kelimeler, cehennemin kapılarından içeriye girmeden önce yaptığı son kötülükmüş gibi zaferle dökülüyordu Derya'nın dudaklarından. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip yeniden ona yaklaştığımda, Deren'in kontrolünü kaybetmiş ellerini gördüm. Bu yüzden Derya onu sertçe iterek yana düşürdü ve üstüne çıkıp boğazını sıkmaya başladı. "Yerde havalar nasıl?" diyerek güldü.

Deren'in cayır cayır yanan gözlerine kıyasla dudaklarından dökülenler çok sakindi. "Sen söyle, seni her zaman yere seren benim."

Derya ellerini daha da sıktı ve Deren'i boğarken, hep bunu beklemiş gibi hiddetlendi. Yerde yuvarlandıkları için benden uzaklaşmışlardı, etrafıma baktım ve yakından gelen konuşmaları duyunca işi bitirmek için onlara yaklaştım. Deren kolunu Derya'nın boğazına sarıp onun kafasını sıkıştırmaya çalışırken, soluğu yanlarında aldım ve Derya'nın bel hizasının sol yanına sert bir tekme savurdum. Aldığı darbeyi hesap edemediği için Deren'in üzerinden yan tarafa kontrolsüzce sırtüstü düştü ve ikisi birden kafasını çevirip bana baktı. "Polis geliyor," dedim.

Deren'in gözlerindeki alevler gözlerimde birkaç kalp atışı kadar kaldı ve sonra doğrulup öksürmeye başlarken, Derya da belini tutarak kalktı. Deren kafasını çevirip ona baktı. Ayağa kalktı ve tam ona doğru gidiyordu ki bir kapı açıldı, sol tarafta iki polis memuru göründü. Bizi görünce durup Deren ile Derya'nın dağılan kılık kıyafetlerini süzdüler. "Bu kata yalnızca çalışanlar inebilir," dedi memurlardan biri. "Beyler, n'oluyor?"

Deren'e bir adım yaklaşıp kolunun arkasını tuttum. Çelik kadar sertti vücudu. "Biz de gidiyorduk memur bey," dedim ve gözlerimi yukarıya kaydırıp Deren'e baktım. Komut almış gibi, polislere kafasını iki kez sallayıp gerilediğinde, onunla birlikte hareket edip arkamı döndüm. Deren zaten katta olan asansöre binip kapılar kapandığı an bağırarak yumruğunu asansörün kapılarına geçirdi, nefes almadan art arda yumruklamaya devam edip küfürler savurdu. Elimi bir kez uzattım, sonra geri çekip yanımda sıktım. Zaten yaralı olan elleri asansörün kapılarıyla buluştukça içeride darbe sesleri yankılanıyordu. Biraz sonra başını önüne eğip inleyerek geriledi, sırtını alelade bir şekilde arkaya yaslayıp asansörün

tavanına bakmaya başladı. Yüzü kızarmıştı, yenilmez görüntüsü net olmasına rağmen gözleri bulanıktı. Kan kulaklarına öyle bir hücum etmişti ki gerçek dışı bir şekilde kızarmıştı. Asansörün içindeki uğultu hafifleyip geride sadece kalp atışları kaldığında, "Senden istediği de bu," dedim. "Ona istediğini verme."

Sesimi duyduğunda kan bürüyen bulanık gözleri bana döndü. Dudakları aralıktı, her nefes alışverişini görebileceğim kadar. "Onu, benden ne istediğini bilecek kadar tanıyor musun, Karmen? Umarım tanımıyorsundur."

Midemdeki yanmayı hissedip asansörün kat düğmelerine baktım. Gitmek istediği katın düğmesine bastım. "Tanımadığımı biliyorsun."

Karşıma geçtiğinde nefesinin sesi daha belirgin oldu, parmak boğumundan sızan kandamlası o an yerle buluştu. Aramıza düşen kandamlasına bakarken, başını bana doğru eğip kulağımın yanında soluk alıp verdi. Bir şey demesini bekledim, çünkü ancak konuşmak için yanıma geldiğini düşünüyordum ama hiç konuşmadan yüzüme baktı. Sanki ne demesi gerektiğini anlamış olmalıydım, konuşmasına bile gerek kalmamıştı. Burnumun üstündeki kısa saçımı parmağının tersiyle kenara iterken, "Seni kızdırdı mı?" diye sordu. "Saçmaladığına eminim."

"Kızdığımı nereden çıkardın?"

"Sen kızdığında anlarım." Hemen sonra ekledi. "Anlıyormuşum."

"Nasıl anlayacaksan..."

Parmağı varla yok arası bir şekilde saç tutamımda dururken, "Anlarım dediysem, anlarım," dedi. "Yalan söylemiyorum. Sana öyle davranamaz. Neye kızdın?"

"Yalan söylememenden bana ne?" Asansörün düğmesine bir daha sertçe bastım ve gözleri bunu takip etti. "Kızmadım, düşüyordum, Derya tuttu beni."

Saçımı bıraktı. "O seni tuttu, sen de ona tekme attın, öyle mi?"

"Bununla övünmüyorum, ama ben sadakatsizimdir." Asansör titreyerek durunca gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Zamanında nişanlımı da aldattım."

Asansörden inip sol tarafa bakınca müdürün odasının kapısını gördüm ve Deren birkaç saniye sonra asansörden inip emniyet müdürünün odasına ilerlerken, omzunun üstünden bana baktı. Çenesi sıkıydı. "O hâlâ hayatında mı?"

"Kim?"

Yüzü seğirdi. "Nişanlını aldattığın adam."

Deren'e yaklaşıp yanından geçerken gözlerimi gözlerinden ayırmadan cevapladım. "Değil."

Önüme döndüğümde bakışlarının ağırlığının sırtımda dolaşmaya başladığını hissettim. Gelen haberlerin ne olduğunu merak ederek müdürün odasının kapısına yaklaştığımda, kapı içeriden açıldı ve müdür, Nalan'la birlikte odadan çıktı. Önce hangisinin bana orada ne işim olduğunu soracağını beklerken, Deren sessizce genzini temizleyerek müdüre yaklaştı. "Arkadaşlar aradı, bir görgü tanığı çıktığını söylediler."

Nalan öfkeli gözlerini benden çekip Deren'e yöneltirken, "Başka bir kayıp çocuk için gelen ihbarmış," dedi. Sesi kızgınlığını ele veriyordu. "Alay eder gibi çağırdılar bizi buraya, fakat yanlış anlaşılma olmuş!"

Deren de duyduklarından sonra müdüre yaklaşıp, "Öyle mi?" dedi doğrulamak isteyerek. "Bu nasıl yanlış anlaşılabilir? Bin tane mi kayıp Nil var? Ama eminim Nil Ateş bir tanedir, değil mi?"

"Deren, Nalan... Öfkenizi, hassasiyetinizi çok iyi anlıyorum ama ilk saatten beri sizler için çabalıyoruz." Uzanıp Deren'in omzunu sıkınca, Deren'in gözleri o eli takip etti. "Sizi arayan memur arkadaş zaten çok mahcup oldu, Nil adında başka bir kayıp kız çocuğumuz daha var, onun ailesine ulaşmak istemiştik."

"Beni sadece kızım ilgilendiriyor," dedi Nalan gözyaşları sicim gibi inerken. "Sabahlara kadar gözüme uyku girmeden ondan haber bekliyorum, her çalan telefonu kalbim ağzımda açıyorum. Beni yanlışlıkla aradığınızı söyleyip böyle hayal kırıklığına uğratamazsınız!"

Deren arkasını dönüp koridorun diğer ucuna doğru birkaç adım atarken ellerini belinin iki yanına yasladı. Emniyet müdürü, "Bizim için her kayıp çocuk çok önemli," dedi. "Nil'i bulacağız kızım, yüreğini ferah tut."

Nalan kafasını iki yana salladığı gibi arkasını döndü ve yüzündeki yaşları silerken, hıçkırarak koridorda ilerledi. Başımı ona çevirdim. Emniyet müdürü Deren'in yanına giderken, ben de Nalan'ın arkasından giderek birkaç adım attım. Hıçkırık seslerini arkasında bırakarak ilerliyordu. Nil'le ilgili kötü bir haber olmamasının rahatlığı gönlümü doldurmuştu. Nalan'ın arkasında durarak, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum.

Onun arkasından geldiğimin farkında olmayan Nalan, şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Kızımdan başka hiçbir şeye ihtiyacım yok." Burnunu nazikçe çekip pürüzlü nefesler aldı. "Siz neden buradasınız? Yine... Deren'le mi geldiniz?"

"Hayır, beni de aradılar," dedim.

"Sizi mi?" Kaşlarını çatıp, "Neden her defasında sizi arıyorlar, anlamıyorum," dedi. "Boşu boşuna buraya kadar gelip yorulmuş oluyorsunuz."

"Yorulmuyorum," dedim. "Nil'i kimin kaçırdığını gördüğüm için bir şüpheli yakalandığında arıyorlar, gelip görmemi istiyorlar. Bu kez ben de sizin gibi yanlış aranmış olmalıyım."

Nalan başını sallarken, "Maalesef hevesim kursağımda kaldı," dedi. "Ben sizi... Pardon, 'sen' diyebilir miyim?"

"Diyebilirsin."

"Ben seni yine Deren'le yan yana görünce beraber geldiğinizi düşünmüştüm," dedi mavi gözlerini benden ayırmadan. Konuyu Deren'in etrafında dolandırıyordu, sanki, *Hepsi tesadüftü, Deren'le bir alakam yok,* demem bekliyor gibiydi.

Fakat ben bunu demek yerine, "Sakıncası var mı?" diye sordum.

Dudaklarını birbirine bastırışında bir yumuşaklık değil, stres vardı. Çenesi hafifçe öne çıktı ve zoraki bir şekilde kafasını iki yana sallarken, arkamdaki asansörün kapılarının açıldığını duydum. Nalan'ın bakışlarını takip ettim ve gözlerinin büyüdüğünü görüp omzumun üzerinden geriye baktım. Derya elinde dumanı tüten bir içecekle Nalan'a doğru yaklaşıyordu. Kıyafetleri hâlâ dağınıktı, Deren onun kadar dağılmamıştı.

Nalan ona doğru yürürken, "N'oldu, iyi misin?" diye sordu.

Derya elindeki çayı Nalan'a uzatıp, "İyiyim," dedi. Başını hafifçe çevirdiğinde beni gördü, sonra da benim arkama, yani Deren'e baktı. "Yolda iki kez duvara çarptım. Şimdi iyiyim." *Yanlışın var, duvarlar sana çarptı.*

"Duvara mı çarptın?" Nalan Derya'nın bakışlarını takip ettiğinde onun Deren'e baktığını fark ederek yutkundu. "Yine sana sataştı mı?"

Derya karısına döndü ve eğilip onun alnından öperken, "Gel, burası seni mahvediyor, dışarıya çıkalım," dedi.

Nalan bir bana, bir Deren'e baktıktan sonra Derya'yla beraber asansöre yürüdü. Derya'ya dişlerimi sıkarak bakarken asansörün kapılarının kapanışını izledim, sonra ayağımı sertçe yere vurup parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Doğruyu mu söylüyordu? Nil onunla değil miydi? O zaman... Bebeğim neredeydi?

Omzumun üstünden Deren'e baktığımda onun müdürle hararetli bir şekilde konuştuğunu gördüm. Sesi yüksek çıkıyordu. Buraya boş yere çağrıldığı, hayal kırıklığına uğradığı için kızgındı. Emniyet müdürü onun kolunu tutup daha sakin konuşmayı denese de Deren kolunu sertçe çekip ondan kurtarırken geriye doğru bir adım attı. Arkasını dönüp bana doğru yürürken gözlerinden nefret saçılıyordu.

Yanımdan geçip asansörün çağırma düğmesine yumruğuyla vurdu. Ben onun yaptıklarını izlerken, kafasını çevirip bana baktı. Dudaklarından dökülmeyen kelimeleri gözlerinden okudum ve yanına gidip, onunla beraber asansöre bindim. Kapılar kapanınca Deren parmaklarını saçlarının arasından geçirip, "Aklımı kaybedeceğim," dedi. "Nil'i biraz daha görmezsem, aklımı kaybedeceğim." Nil... Bu kez gerçekten kayıptı.

"Aklını falan kaybedemezsin," dedim sertçe. "Nil'i bulacaksın, aklını kaybedemezsin." Onun kolunu tuttum, elim buz gibi tenine temas edince onu kendime çevirdim. "Nil'i bulacağız."

"Dayanamıyorum, anlıyor musun?" diye bağırdı, sanki yaşadığı acıyı bir türlü anlatamıyormuş gibi yakınarak. "Kızımın nerede olduğunu bilmemeye dayanamıyorum! Kaybolduğu ilk an nasıldı, neyi fark etti, neyden korktu, kimden korktu... Ne yedi, ne içti, susadı mı, çişi geldi mi, korkudan altına yaptı mı, üşüdü mü, terledi mi, birisi ona... dokundu mu... ya da... ağladı mı? Düşünüyorum da acaba çok ağladı mı... Tüm bunları bilmemeye dayanamıyorum, bu kadar gün nasıl aklımı kaybetmeden geçti onu da bilmiyorum!"

Karina'yı kaybettiğimde bunların hepsini ben de düşünmüştüm. Bilinmezlik cehennem gibiydi, ya da doğrudan cehennemin kendisiydi.

"Sesini duydun," dedim kolunu daha da sıkıp ona yaklaşırken. Omzunun hizasına geliyordum, üstüm onun tişörtüne değiyordu. "Nil hayatta, sağlıklı."

"Sesini duydum," diye tekrar etti beni başını aşağı yukarı sallayarak. Göğüskafesinden sanki yumruk yiyormuş gibi sesler duyuluyordu. "Fakat ya sesini duymadan öncesi? Kızım o telefondan önce ne yapıyordu, o telefon kapandıktan sonra ne yaptı? Oturuyor muydu? Yatıyor muydu? Karnı aç mıydı? En son ne yemişti? Yanındaki kimdi? Ona nasıl davranıyordu? Nil ne hassastır bilmezsin, biraz üşütsün ateşi çıkar, kulakları kızarır, sesi titrer, mahzunlaşır... Ya üşüyüp ateşlendiyse, ağlaya ağlaya bizi sayıkladıysa ve ben... Onu sokak sokak aramaktan başka bir şey yapamadıysam?"

"Kendini yetemiyormuş gibi hissediyorsun, anlıyorum." Sözcüklerin böyle bir durumda hiçbir faydası yoktu, hele benden duymasının hiç mi hiç yoktu. "Onu sürekli arasan da yetmiyor, sokak sokak gezsen de eksikmişsin gibi geliyor. Bir taşın bile altına bakmak istiyorsun, küçücük bir taşın bile. Orada olmadığını bildiğin halde bir mucize bekliyorsun. Sokaklar yetmiyor; tüm evlere girip bakmak, kızını bulmak istiyorsun." Karina'yı bulmak için çöp konteynırlarına bile baktığım birkaç anıyı hatırladım. "Tek bir an için nefes alıyorsun, kızının sana geri döneceği o an için."

Beni omuzlarımdan sıkıca tutup kendine çekerken, "Anlayabilirim, ama hissedemezsin," diye fısıldadı. Sesi alçaktı ama hiddetini hissediyordum. Sanki anlaşılmak ona kızını geri getirecekti, sanki ne kadar acı çektiğini öğrenirsem kızı geri gelecekti. Öyle paralarcasına anlatmaya çalışıyordu kendini. "Böyle teselli etme beni, o gözlerinle de bakma öyle."

Merak ediyorum, acaba bir gün onunla aynı şeyler hissettiğimi öğrenir mi? Ne yapar o zaman? "Öyle derken?"

"Öyle işte." Gözlerini, kavradığının farkında bile olmadığı kollarıma çevirip sertçe yutkunduktan sonra ellerini hızla çekerek beni bıraktı. Ağır elleri üzerimden kalkınca, varlığının ne kadar yer kapladığını fark ettim. "İyi," dedim duygusuzca. "Bir daha teselli etmem."

Asansörün kapıları açıldı, sert bir hamleyle dışarıya bir adım atmıştım ki Deren dirseğimi tutup beni kendine çekti, başını başıma doğru eğse de onunla göz göze gelmedim. "Kızgınlıkla söylediğim hiçbir şeyi ciddiye alma," diye fısıldadı daha sakinleşmiş bir sesle. "Kendimi açıklamak zorunda kalmadan beni anla. Sesim de yükselirse, bil ki sana bağırdığımdan değil, öfkemdendir."

Asansöre binmek isteyen iki kişi gözlerini dikip bize bakınca, asansörden indim ve hâlâ kolumu tutan Deren'e bakarken, yüreğimin katılığı vücudumu ağırlaştırdı. "Neden bana kızmadığını açıklamaya çalışıyorsun? Önemli mi ki?"

"Mafyasın sen," dedi Deren elini benden çekip uzaklaşırken. Elini çekmişti, ama gözlerini değil. "Vurursun falan şimdi beni."

Onu ilk kez eğlenceli ve espri yaparken gördüğüm için suratımda tuhaf bir ifade oluştuğunu hissettim, dudaklarım da kıvrılarak buna eşlik etti. Söylediğini komik bulup gülümsediğimi ancak o zaman fark ettim ve gülümseyişimin şaşkınlığını Deren de yaşadı. Uzun zamandır güldüğüm ikinci insandı, diğeri de kızıydı.

"Nalan! Nalan!"

Koridorda yankılanan sesle Deren'in bana aralanan dudakları örtüldü ve başını çevirip koridorun diğer tarafına baktı. Karşıya bakınca Nalan'ın Derya'nın kollarına düştüğünü, etrafına birkaç insanın toplandığını gördüm. Polis memurlarından biri telsizi eline aldı, bir memur da Derya'ya kenardaki koltukları gösteriyordu.

"Bayıldı mı?" diye sordum.

Deren kafasını sallayıp koridorun ucuna ilerlemeye başladığında ona çok yaklaşmadan arkasından gittim. Derya Nalan'ı memurun gösterdiği

koltuğa kadar götürmüştü ve onu kendine getirmek için yüzüne dokunuyordu. Derya'nın endişesi her hâlinden belliydi, korkusunun yarattığı gerginliğe neredeyse dokunabilecektim. Bir memur kolonya getirdiğinde Derya ters ters bakarak, "Köylü köylü işler yapmayın, ambulans gelsin," diye bağırdı.

"Ayıp oluyor," dedi polis memuru.

Deren, "Neyi var?" diye sordu.

Derya hiddeti hareketlerine yansımış bir şekilde kafasını kaldırıp ona, "Sana ne?" diye tıslad. "Benim karım o, sana ne!"

"Benim karım mı dedim lan, ne bağırıyorsun?" Deren Derya'ya doğru bir hamle yapınca, yanındaki polis memuru koluna girerek onu durdurdu ve "Beyler, sırası değil," dedi.

Derya Nalan'ın üzerine eğilip onun saçlarını çekerken, "Nalan," diye fısıldadı son derece nazik bir sesle. "Sevgilim, beni duyuyor musun? İyi misin?"

Deren memurun kolundan çıkıp sağ tarafına bakarak, "Yorgunluktan bayılmıştır," dedi. Gözlerinin beni aradığını anladım ve birkaç adım gerisinden onunla göz kontağı kurdum.

"Hadi ya! Hiç anlamamıştım," dedi Derya onu alaya alıp homurdanarak.

Deren, "Geri zekâlı!" diye çıkıştı.

Derya, Deren'e cevap vermeyip Nalan'ın yüzünü okşadığında, gözkapaklarının hareket ettiğini gördüm. Derya da bunu fark edip heyecanla, "Kendine gel, buradayım," dedi.

Nalan'ın gözleri birkaç denemeden sonra tamamen açıldı ve Derya rahatlamış bir şekilde bir oh çekip, "Beni çok korkuttun," dedi. Nalan önce kocasına, sonra başını kaldırıp etrafına bakınca Deren'i gördü ve gözleri dolmaya başladı. Hıçkırıklara boğulurken, "Deren," diye fısıldadı içi katılarak. "Dayanamıyorum artık, n'olursun kızımızı bul. Gücüm kalmadı, onsuz bir gün geçirmeye bile tahammülüm kalmadı. Nerede ne yaptığını, nasıl olduğunu düşünmekten başıma ağrıyor giriyor, canı acıyor mu diye korkmaktan kalbim duracak gibi oluyor." Hıçkırırken konuşmakta zorlanınca bir memur yaklaşıp elindeki su şişesini ona uzattı, Derya alıp şişenin kapağını açtı. "Onu yalnız bıraktığım için çok pişmanım, keşke her dakikamı onunla geçirseydim."

"İstersen ölecek kadar pişman ol, bu Nil'i geri getirmeyecek," dedi Deren acımasızca. İlerideki bir kadın memur Deren'e ters bir bakış attığında, onun ağzından çıkanları onaylamadığını anladım. Deren

parmağıyla Derya'yı gösterdi. "O kaybetti kızımı, belki dahasını da yaptı, ama bilmiyorum! Çünkü Nil yok, bana söyleyemiyor! Sana defalarca kızımı onunla bir arada bırakmamanı söyledim, ama sen dinlemedin! Şimdi bedelini beraber ödüyoruz, beraber acı çekiyoruz!"

Nalan'ın yaşlar akan gözlerinden bu sözlere ne kadar kırıldığı okunuyordu. Derya ayağa kalkıp Deren'e doğru yürüdüğünde, Deren de gözlerini dikip ona baktı. "Böyle ahkâm kesmek kolay," dedi Derya. "Fakat Nil'i sen de kaybetmiş olabilirdin ya da..." bakışları bana kaydı, "sevdiğin birisi de onu kaybetmiş olabilirdi. Sen yapmadın, bu pişmanlığı sen yaşamadın, senin başına gelmedi diye Nalan'ı suçlama artık. Öyle bir gün gelir ki sen de farkında olmadan kendini Nil'e zarar vermiş bulursun, kafanı taştan taşa vurursun, Nalan'ı suçladığın her şey senin imtihanın olur."

"O gün asla gelmeyecek," dedi Deren buz gibi sesiyle.

Derya'nın gözleri parladı, çünkü Deren'in gözlerinin önündeki gerçeği görmemesiyle eğlenmeye başlamıştı. "Öyle mi dersin?"

Deren sıkılmış gibi hırlayarak, "Tatava yapma," dedi. "Üstten üstten konuşmadan ne söyleyeceksen söyle, sikmeyeyim azabını."

Bir polis memuru Nalan'la ilgilenirken, diğeri de birbirine hiddetlenen Deren ile Derya'nın arasına girerek onları birbirinden uzaklaştırmayı denedi. "Böyle giderse ikiniz de nezarethaneye gireceksiniz ve kızınız bulunana kadar çıkmayacaksınız, beyler!"

Deren ateş saçan gözleriyle, "Benim kızım," dedi üstüne basa basa.

Derya kafasını iki yana sallayıp Nalan'a baktı. Deren de dudaklarının arasından ona sessiz bir küfür savurup arkasını döndü. Belli etmeden sıktığım yumruğumu Derya'nın yüzüyle buluşturma isteğine direniyordum, neredeyse kollarım kaskatı olmuştu. Deren söylene söylene yürürken, yumruğumu gevşetip ona katıldım ve emniyet binasından çıkarken, "Çektiğin acının bedelini Nalan'a ödetme," dedim. "Hiçbir suçu yok."

"Üzüldün mü ona?"

"O bir anne, neler yaşadığını bilemezsin."

"Baba olacak hali yok herhalde! Evet, anne, farkındayız..." Deren arabasının anahtarını cebinden çıkarırken, tekrar sıktığım yumruğumu onun güzel yüzüne oturtmak istediysem de gözlerimi devirmekle yetindim. Otoparka geldiğimizde Deren arabasının kilidini açtı ve kapıyı açmaya yeltenirken çaktırmadan bana bakmaya çalışarak, "Arabanla mı geldin?" diye sordu. Bana böyle bakmaya çalışmasına bir daha gözümü devirerek tepki verirken, "Yok, kanatlarımı takıp uçarak geldim," dedim. "Dur, çıkarayım hatta..."

Deren bakışlarını otoparkta dolaştırıp arabamı görünce, başını sallayıp arabasının kapısını açtı. Genzini hafifçe temizleyip, "Belki benzinin falan bitmiştir," dedi.

Ne kastettiğini anlamakta zorlanmadan, "Yeterince var," dedim.

Deren kafasını kaldırıp sertçe bana baktı. Kara gözleri son yazdan beri hiç ısınmamış gibiydi. "İyi," dedi sinirle. "Git."

Kaybedecek vaktim olmadığı için geriye doğru birkaç adım atıp arkamı döndüm, arabaya doğru hızla yürürken yaşadığım dehşetin yüzüme yansımasına izin verdim. Nil'i bulmam lazımdı, sitenin kamera görüntülerine bir şekilde ulaşmalıydım. Arabamın koltuğuna yerleşip kapımı kapattım ve derhal telefonumu çıkarıp bir aramanın gelip gelmediğine baktım. Ses, iz yoktu. "Ya gerçekten Karina ile Nil'i içinden alıp şu dünyayı ateşe veresim var."

Arabamı aceleyle ve öfkeyle çalıştırıp direksiyonu çevirdim, otoparktan ayrılırken tam karşımdaki Deren'e baktım. Henüz arabasına binmemişti, beni izliyordu. Onun önünden geçerken gözlerimi ondan çekip gaza bastım, ben onu arkamda bırakırken, başını önüne eğip gözlerini kapattı.

Deren'in görüş açısından çıktığımda bir daha saate bakıp gaza yüklendim, erken saat olduğu için sokaklar hâlâ boştu. Oturduğum sitenin otoparkına girip arabamı park ettikten sonra asansöre bindim, evime çıkarken etraftaki kameraları izledim. Güvenlikte kamera kayıtları olmalıydı, oraya girip önceki gün akşam saatlerinin kayıtlarını izlemem lazımdı. Nil'i kim aldıysa dikkat çekmemeyi başarmıştı, yoksa güvenlik kameradan görürdü.

Anahtarımı çıkarıp evin kapısından içeri girdiğim an Gece koşarak salondan çıktı ve sağıma soluma baktı. "Nil'i bulamadın mı?"

Bu sorudan anladığım gibi, Nil hâlâ dönmemişti. Zaten... O nasıl dönecekti ki? Onu alan geri getirmeliydi. Sokak kapısını öfkeyle örtüp koridorda yürümeye başlarken, "Hâlâ mı bir şey hatırlamıyorsun?" diye bağırdım. "Bir ses duymadın mı? Hareketlilik sezmedin mi? Kim elini kolunu sallayarak eve girer ki?"

"Yemin ederim, hiçbir şey görmedim, Karmen! Allah belamı versin ki ben yapmadım!"

"Aah!" Bağırarak yumruğumu duvara geçirdim ve duvardan gelen ses kulağımda çınlarken, hiddetle büyüyen gözlerimle omzumun üstünden ona baktım. "Yaman'ı ara!"

"Elin," dedi Gece kekeleyerek.

"Yaman'ı ara dedim!"

Gece salona geri dönerken, "Ondan mı şüpheleniyorsun?" diye sordu.

"Sana söylediklerini hatırlıyorum," dedim. "Derya doğru söylüyorsa, bir numara çevirmiyorsa; sana dediğini yapmak için Yaman almıştır onu."

Gece elinde telefonuyla geri dönerken, "Beni kandırmaz," dedi.

"Uyan, kızım! Erkekler yapar! Onu ara!"

Gece, Yaman'ı ararken koridorun sonuna doğru ilerledi. Mutfağa girip gözden kaybolduğunda kafamı arkaya yaslayıp gözlerimi sımsıkı kapattım. Bir süre sonra elime bir soğukluk değince kafamı kaldırıp bak-tım, Gece elime buz tutuyordu. Gece kafasını iki yana sallayarak telefonu kulağından indirdi. "Açmıyor."

"Çünkü onu öldüreyim istiyor!" Elimin üstündeki buzu fırlattığım gibi kafamın arkasını duvara gömdüm. "Ne yaptığını sanıyor bu! Nasıl işlerimi böyle berbat edebilir!"

"Yaman'ın aldığından emin değiliz, Karmen." Gece kaşlarını çatıyordu. "Başka fikrin var mı? Fakat dur, hatta belki ona yardım etmişsindir ve ilkinde olduğu gibi bilmiyormuş numarası yapıyorsundur?"

Gece telefonu ikinci kez kulağından indirip yüzüme birkaç saniye baktıktan sonra salona gidip koltuğa oturdu. Ellerini dizlerinin arasına sıkıştırıp sessiz kaldığında, dudaklarımı sertçe ısırıp duvara yumruk attığım elime baktım. Kırmızılığı gördüğümde gözlerim karardı.

Elimi siktir edip sokak kapısına yürüdükten sonra kapıyı açıp bir şey söylemeden dışarıya çıktım. Güvenlik kulübesine yürüdüm. Adama görünmemek için önden değil, yandan yaklaştım ve pencereden içeriye baktığımda yüzünü masaya gömdüğünü, muhtemelen de uyuduğunu gördüm. Bu fırsattan yararlanıp önündeki monitörden görüntüleri izlemek için kapı kulpunu indirdim ama açılmadı. Kilitlemişti. "Ne boka yarıyorsun acaba? Hem uyuyorsun hem kilitlemişsin," diye söylendim sessizce. Bir daha ses çıkarmadan açmayı denedim ama olmadı. Elimi çekip etrafıma baktım ve geri dönüp apartmana girdim. Evimin kapısını açıp girince Gece'nin hâlâ aynı koltukta olduğunu gördüm. Yaman'ı aramaya devam ediyordu.

"Güvenlik kulübesine girmemiz lazım," dedim ona.

"Nasıl yapacağız?" diye sordu.

"Bir dakika, düşüneyim."

Dudaklarımı neredeyse kan gelene kadar ısırıp koridorda dolaşırken aniden durdum ve Gece'ye bakıp, "Aklıma bir şey geldi," dedim.

Gece yanıma gelerek, "Nedir, peki?" diye sordu.

Ona fikrimden bahsettim, Gece yapması gerekenleri duyunca önce gerildi, ama yine de kabul edip benimle birlikte aşağıya indi.

Konuştuğumuz gibi onu apartmanın içinde bırakıp ben dışarıya çıktım, sitenin güvenlik şeridinden geçtim ve kör noktaya saklanıp güvenlik kulübesini gözetlemeye başladım. Biraz sonra Gece tıpkı konuştuğumuz gibi bağırmaya başladı ve ilkinde tepki alamadı, ancak üçüncü kez bağırdığında güvenlik görevlisi uyanıp kulübeden çıktı. Etrafına bakarak sesi takip ederken, esneyip duruyordu.

Güvenlik görevlisi apartmana girince koşmaya başlayıp şeridi geçtim, kapısı açık kalan güvenlik kulübesine girip hızlı bir şekilde monitöre odaklandım. Ekranda sekiz ayrı kadraj görüntüsü vardı, yansıyan görüntülerde pek bir hareketlilik yoktu. Bizim apartmanı ve çıkışını gören kadraja odaklayıp görüntüleri geri sardım. Parmağım hızla hareket ederken gözlerim binanın kapısını kontrol ediyordu. Gece saatlerine indim ve akşam evden ayrıldığım saatten sonrasını taradım. Apartmana girenler vardı ama kimse yanında Nil'le beraber çıkmıyordu. Gözden bir şey kaçırmamaya çalışıp kaydı bir sonraki saate sarıyordum ki bir ses duydum. Birisi camı tıklattı.

Kafamı kaldırınca pencerenin arkasında yaşlı, düşük omuzlu birisini gördüm. Kılık kıyafetine bakınca evsiz olduğunu anladım, bir şeyler diyordu ama sinirimden duymuyordum. Elimin tersiyle ona git hareketi yaptım ama gitmedi, daha da ısrarcı bir şekilde parmağını kaldırdı. Apartmanın kapısına doğru bakıp güvelik kulübesinden çıktım ve evsizin karşısına geçip cebimde olan tüm parayı çıkardım. Parayı adamın eline sıkıştırıp, "Git," dedim ölümcül bir ses tonuyla.

Parayı görünce adamın gözleri parladı ve sonra tehdidi sezip hızla başını salladı, arkasını dönüp mutlu bir şekilde oradan ayrıldı. O kaldırıma çıkıp sokağın karşısına geçtiğinde söylenerek önüme döndüm, tekrar kulübeye girecektim ki güvenlik görevlisinin buraya yürüdüğünü gördüm. Demek Gece ancak bu kadar oyalamıştı. İçeriye giriyormuş gibi ellerimi ceketime koyup yürürken, güvenlik bana selam vererek yanımdan geçti. Onu arkamda bırakıp apartmana girdim, Gece ortalıkta yoktu. Çabucak daireme girdiğimde Gece'yi koridorda dolaşırken gördüm. Geldiğimi fark ettiğinde, "Hallettin mi?" diye sordu.

"Onu biraz daha oyalaman gerekiyordu," dedim.

"Adam merdivenden düştüğüme inanıp beni eve kadar çıkardı, buz bile getirdi. Başka nasıl tutacaktım adamı, Karmen?" Ofladı. "İzleyemedin mi?"

"İzledim, ama bir şey göremedim, kaydı izlemeyi bitiremeden evsizin biri geldi, beni oyaladı." Detayları es geçip kafamı sertçe kapıya vurdum. "Yaman telefonlarını açmadı, değil mi?"

"Hayır, belki uyuyordur."

"Uyusun, uyusun... Kâbusu olacağım ben onun..." Yatak odama ilerleyip içeriye girdim ve Karina'dan sonra yeniden kendimi bu odada yalnız hissettim. Nil eve döndüğümü gördüğü an koşarak yanıma gelirdi, merakla nerede olduğumu sorardı. Şimdi bunları hatırlayınca ona ne kadar çok alıştığımı fark ettim, yokluğunda paniklemeye başlamıştım. Odayı gün ışığında bir daha dikkatle araştırıp bir kanıt aradım. Eğilip yatağın altına baktım, etrafta montunu aradım. Montu da yoktu, o çok sevdiği montu... Derya onun üşümesini umursamazdı ama Yaman... Evet, o Nil'in üşümesini umursardı.

Nil'i o aldıysa götüreceği yer neresi olur? Emniyete götürmez, çünkü mantıklı bir açıklama yapması gerekir. Hem Gece'yi doğrudan ateşe atmaz. Çocuktan kurtulmak ister ama ona zarar vermez... Onu ya Nalan'a götürür ya da Deren'e... Düşünmeye devam ettim. *Ya da bir iki gün bekler, ne yapacağını düşünür. İyi bir şey yaptığını sanıyor ama tüm planlarını bozuyor...* Odamdan çıkıp salona girdiğimde Gece'nin hâlâ telefonuyla meşgul olduğunu gördüm. Parmakları tuşların üzerinde hızla geziyordu, ona mesaj yazıyor olması muhtemeldi. Ona, "Yaman'ı bulabileceğin yerleri biliyor musun?" diye sorduğumda düşünmeye başladı. "Onu yalnızca iki haftadır tanıyorum, Karmen, çok az konuşuyor ve hayalet gibi yaşıyor. Bilmiyorum, ama belki babam biliyordur."

"Senin başını beladan kurtarmak için yaptı, biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

Gece gözlerini kaçırıp, "Kendini düşündüğü için de olabilir," diye mırıldandı.

"Belki." Kulaklarımdaki çınlama başımın zonklamasıyla daha da arttı ve damarlarımdaki kan sanki ısındı. Sanırım... Vücudum çok yoruldu. "Eve git, babanın ağzını ara, Yaman en son ne zaman girip çıkmış, öğren."

"Şu durumda Nil'i Yaman'ın almış olmasını tercih ederim, en azından Nil'e bir zarar vermeyeceğini biliyorum." Koltuktan kalktı ve geceden beri orada duran ceketini alıp yanımdan geçerken gözlerime hüsranla baktı. "Seni haberdar ederim."

Kapı sesini duyana kadar gözlerimi kapattım ve yalnız kaldığımda odama dönüp yatağımın kenarına oturdum. Nil'in geceleri başını koyduğu yastığa bakarken gözlerimde kızgınlık ve korku dolu yaşlar belirdi. Onu koruyamadığıma inanamıyordum, bir kez daha bir çocuğu hayal kırıklığına uğratmıştım. Karina gibi Nil de onu koruyamadığını

hatırlayacaktı. Ben... Hiçbir zaman iyi bir anne olmayacaktım. Karina'yı dünyaya getirmekle ona acı çektirmekten başka bir şey yapmamıştım. Nil'e de acı çektirmekten çok korkuyordum.

Orada daha fazla kalırsam çıldıracaktım, bu yüzden önce odamdan, sonra da evden çıktım. Arabama atlayıp çok hızlı sürdüm, Deren'in evine giderken Yaman'ın yapabileceği hamleleri düşünüyordum. Nil'i doğrudan vermezdi, belki çocuğu evinin önüne bırakıp toz olurdu. Veyahut çocuğu herhangi bir yere de bırakabilirdi, mesela emniyet müdürlüğü binasının yanına, kolaylıkla bulunabileceği bir yere.

Deren'in evine yaklaşınca yavaşladım, sokağa girmeden köşede durup ön camdan evine doğru baktım. Arabası yoktu, evde değildi. Evde duracağını da düşünmemiştim, her yerde Nil'i arıyordu. Eğer Yaman Nil'i getirecekse şimdi doğru zamandı, Deren'e görünmeden ortadan kaybolabilirdi. Bence istediği buydu.

Arabanın içinde bekledim, eve yaklaşan birini görürsem direkt aksiyon alacaktım. Sürekli telefonumu kontrol edip Gece'nin aramasını bekledim, Yaman'ın nerede olduğunu öğrenirse işim kolaylaşacaktı. Saatler geçerken tahammül sınırım aşıldı, sinir krizi geçirmeye başlayarak direksiyonumu yumrukladım.

Hava karardığında Deren hâlâ eve dönmemişti, ama sokağa giren bir taksi vardı. Taksinin Deren'in evinin önünde durduğunu ve taksiden inenin Utku olduğunu gördüm. Evin kapısından girerken sigara paketini deri ceketinden çıkardı. Eve daha da yaklaşmamın iyi olacağını düşünüp sokağa girdim ve arabamı kaldırımın kenarına park ederken camdan Utku'ya baktım. O da evine yaklaşan bir araba olduğunu fark edip başını eğdi ve beni görünce yaklaştı. Açık camdan içeriye bakarak, "Hoş geldin," dediğinde benimle hiçbir sorunu olmadığından emin oldum.

"Hoş buldum," derken panik olmuş halimi belli etmemeye çalıştım. O sırada Utku gerçekten berbat görünüyordu, ağabeyi gibi onun da saçı, sakalı uzamıştı. Altında bir eşofman, ceketinin altında da tişört vardı.

"Gelsene," dedi başıyla evi işaret ederek. "Ağabeyim yok, ama madem buraya kadar geldin, içeriye gir."

"Seni rahatsız etmeyeyim?"

"Saçmalama." Utku geriye doğru bir-iki adım attı. "İn, hadi. Ağabeyimin sevgilisisin, kapıdan dönecek halin yok."

Doğru ya, Utku tanıştığımızda da olduğu gibi hâlâ Deren'le sevgili olduğumuzu sanıyordu. Kafamı sallayıp arabadan indim ve onunla be-

raber bahçeye girerken yanında bir kızla beraber evine doğru yürüyen Ece'yi gördüm. O da bizi gördü ve arkadaşına bir şey söyleyerek bize yaklaştı. Utku da bakışlarımı takip edip sokağa bakarken, Ece yanımıza gelip, "Merhaba," dedi. Göz ucuyla Utku'ya bakıp sonra bana döndü. "Nil'den bir haber var mı? Ben haberleri takip ediyorum, ama yine de sormak istedim."

Utku sıkıntılı bir şekilde iç çekip doğrudan Ece'ye bakarak, "Yok," dedi tahammülsüz bir tavırla. "Ayrıca sen onun neyisin? Neden soruyorsun?"

Utku'ya ters bir bakış attım. Ece de kaşlarını çatıp gözlerini kısa bir süreliğine ona çevirdi. Sinirden hemen yanakları kızardı ve alıngan bir şekilde, "Sana sormadım, Karmen ablaya sordum zaten," dedi.

Ben tam Ece'ye cevap vermek üzereyken arkadaşı da bize yaklaştı ve gülümseyerek, "Merhaba," dedi. Uzun dalgalı saçları rüzgârda uçuşuyordu. Üzerinde askılı bir bluz, kot etek ve beline bağladığı gömleği vardı. Ece ona yandan bir bakış attıktan sonra kız Utku'ya bakıp onu süzerken gülümsemesi genişledi. "Melissa ben, Ece'nin arkadaşıyım."

Yani? Sinirlerim çok bozuk olduğu için tüm bunlar vakit kaybı gibi geldi ve Ece'ye dönüp, "Haber yok," dedim. "Utku'nun sinirleri çok bozuk, üstüne alınma."

Utku, *Ben ne yaptım ki*, dercesine kaşlarını çatıp bana bakarken, Ece'nin bakışları tekrar ona kaydı. Bu kez üzgün gözlerle bakıyordu, sanki onun ne kadar üzüldüğünü görüyormuş gibi. Usulca başını salladı, Utku ona döndüğünde bakışlarını kaçırdı ve bana hafifçe gülümseyip, "Rahatsız ettim, eve geçeyim," dedi. Yanındaki arkadaşına döndü, o kız hâlâ Utku'yu süzerek gülümsüyordu. Ece onun bakışlarını izlerken rahatsız olup koluna dokundu. "Hadi, eve gidelim." Melissa kafasını sallarken dudaklarını ısırdı ve Ece'yle eve giderken dönüp dönüp Utku'ya baktı. Sırtlarında çantaları vardı, sınıf arkadaşı olabilirlerdi. Utku sigarasını içerken gözlerini Ece'den ayırmadı, onlar yan eve girerek gözden kaybolduklarında, "Hâlâ okul çantası taşıyor, kaç yaşında bu kız," diye mırıldandı.

"Üniversiteye hazırlanıyormuş, sen tahmin et yaşını," dedim.

Dilini ısırıp bana kısa bir bakış attı. "Öylesine sordum," dedikten sonra da arkasını döndü ve eve doğru yürürken, sigara izmaritini ilerideki çöp kutusuna salladı.

Utku kapıyı açıp girerken ben de onu takip ettim, bana misafir odasında oturabileceğimi ya da ağabeyinin odasına çıkabileceğimi söyleyip banyoya girdi. Ev sigara kokuyordu, misafir odasındaki masanın üstünde içi izmaritle dolu bir kül tablası vardı. Karanlık evin içinde bir hayalet

kadar sessiz ve yavaş dolaşıp pencerelerden dışarıya baktım. Telefonum çalmıyordu, Yaman da gelmiyordu. Belki de varsaydığım gibi olmayacaktı. Nil'i Nalan'ın veya Deren'in evine getirip bırakmayacaktı.

Merdiven basamaklarını takip ederek üst kata çıktım. Utku odasındayken, yavaşça Deren'in odasına girdim. İçeride abajur yanıyordu, kimbilir ne zamandan beri açık kalmıştı. Yerde birkaç parça kıyafet vardı, yatak örtüsü darmadağınıktı. Daha önce görmemiştim, ama bu sefer komodinin üstünde Deren'in Nil'le beraber çekilmiş bir fotoğrafı dikkatimi çekti. Yatağın sol tarafından yaklaşıp siyah komodinin üzerindeki fotoğraf çerçevesini alıp baktığımda, Deren'i Nil'le gülümserken buldum. Nil fotoğrafta daha küçüktü, saçları kısaydı. Parka benzeyen, yeşil arazisi olan bir yerde çekilmişti. Nil babasının dizinde oturuyordu ve Deren kolunu onun etrafına sarmış, gülümseyerek Nil'e bakıyordu. Her nedense fotoğrafı Utku'nun çektiğini düşündüm ve merak ettim, Deren'in yüzünde hiç bu gülümsemeyi görür müyüm diye.

Bana hiç gülümsemesin,

Alacağı olur.

Elimde çerçeveyle yatağın kenarına oturdum, sonra da yatağa uzandım. Çerçeveyi yanıma koyup boğazımdaki yumruyla beraber günahlarımı düşündüm. Her adımımda, her uyuyuşumda, her nefes alışımda bu kadar ağır ve katı hissetmemin sebebi belki de buydu, günahlarımın kalbimdeki ağırlığıydı. Nil'i nasıl bulacaktım, nasıl... Gözlerimi yumarken elimi boynuma götürdüm, birisi sıkıyormuş gibi hissettiriyordu. Böyle hissetmeye devam etsem ve boğularak ölsem... Karina'yı derinden anlasam...

Öksürerek doğruldum ve aynı anda duyduğum kapı gıcırtısıyla kalbimin deli gibi çarpışını hissettim. Başımı kaldırdığımda Deren'in kapıdan içeriye girerken duraksadığını gördüm. Yatağın kenarından derhal kalktım ve Deren beni orada bulmaktan dolayı afallamış bir şekilde yavaşça içeri girerken, buğulanan gözlerimi silmeye çalıştım. Deren karşıma gelip bir yatağına, bir fotoğraf çerçevesine, bir de bana bakarak daha da yaklaştı. Öksürüğüm hâlâ devam ederken elini kolumun altından uzatıp sırtıma koydu ve avuçiçini hafifçe sırtıma vurup duygularını serbest bıraktığı alçak sesiyle, "Helal," dedi. "Daha önce de böyle öksürdün, neyin var senin?"

Bense o sırada elinin ne kadar büyük olduğunu düşünüyordum, buna rağmen bu elin Nil'i sevecenlikle, yumuşaklıkla tuttuğuna emindim. Fakat beni boğarken çok acımasız olurdu. Bir anda gırtlağıma çökerdi.

"Karmen?"

Öksürüğüm yatışmaya başlarken, "Gıcık," dedim. "Gıcık tutuyor sadece."

Deren sırtıma bir daha hafifçe vurunca vücudum ona yaklaştı, göğsüm göğsüne bir karış uzaklıktaydı. "Fakat boğuluyor gibi öksürüyorsun?"

Neden olduğunu bilmeden onun kolunu tutup derin nefes alıp verirken, "Nil'den bir haber var mı?" diye sordum.

Deren'in gözleri öfkeyle kedere öyle bir boğuldu ki, Nil'in adının geçtiği her yerde artık bir gök gürültüsü duymaya başlayacağımı düşündüm. Kafasını şiddetle iki tarafa sallayıp ardından koridora seslendi. "Utku, bir bardak su getir."

Deren bana dönünce elimi boğazımdan çekip geriye doğru adım attım, ama hem sırtımdaki ele daha çok temas etmiş, hem de ondan uzaklaşamamış oldum. Deren'in yüz ifadesi birdenbire değişti ve kafasını hızlı bir şekilde kaldırıp, "Eline n'oldu?" diye sordu.

Saatlerdir ağrıyan elime bakınca, bir dakikalığına koyduğum buzun işe yaramadığını gördüm. "Duvara yumruk attım," dedim koridordan gelen sese kulak kabartırken.

"Geri zekâlı," dedi Deren fısıltıyla.

Ona ağzının payını verecektim ki kapı tıklatıldı ve Utku, "Müsait misiniz?" diye sordu.

Deren, "Gel," derken sesini alçaltmıştı.

Utku içeriye girip bir bardak suyu uzatırken ikimize de şöyle bir baktıktan sonra Deren'e dönüp gergin bir şekilde, "Bir haber var mı?" diye sordu.

Deren suyu sağlam elime tutuştururken, "Aptal, geri zekâlı salaklar gelip yalan yanlış ifadeler veriyorlar, sırf para için," dedi homurdanarak. "Az kalsın birisini dövecektim, kırıp eline verecektim ağzını yüzünü."

Utku ağabeyine destek çıkarak, "Yarın bir gün kendi çocukları kaybolsun da görsünler günlerini," dedi kinlenmiş bir şekilde.

Deren Utku'yu uyarıp, "Deme öyle, çocuk onlar," dedikten sonra, "Bir şey yedin mi?" diye sordu.

Utku bu soruya sinirlenip, "Başlama yine ağabey," dedi yakınır gibi. "Ne yemeği, nasıl yiyeyim? Tek düşündüğüm Nil, tamam mı? Başka hiçbir şey değil!"

Utku kapıyı açık bırakıp odadan çıktı ve hemen ardından kendi odasının kapısını çarparak kapattı. Deren onun arkasından uzun uzun koridora bakarken bana, "Burada n'apıyorsun?" diye sordu. "Neden evime geldin?"

Böyle bir soruya ne cevap vereceğimi önceden düşünmediğim için, "Seni merak ettim," diye yalan söyledim.

Böylece bunun, eşikten içeriye girmemi sağlayan yalan olduğunu, Deren gözlerini süratle bana çevirdiğinde anladım. Yutkunurken âdemelması kavislendi ve vücudunu tamamen bana döndürüp, "Güzel," dedi. Sırtımdaki ceketi sıkıca kavrayıp yaralı elime doğru baktı. "Çünkü ben de bugün seni merak ettim, aklıma geldin... Nil'den başka yalnız seni düşündüm." Bunları söyledikten sonra dudaklarını kuvvetle birbirine bastırıp gözlerini bir an için kapattı ve sonra beni bırakıp geriye çekildi. Vücudum beni tutan ellere teslim olduğu için sertçe benden çekilince sendeledim. Genzini temizleyip bana bir daha baktı ve sonra hemen kafasını çevirip açık kapıdan dışarıya çıktı. "Keşke sana ayıracak zamanım olsaydı."

Onu duygusal olarak ele geçirdiğimi fark etmek nefesimi kesti. Gözlerim, çıkarken omzunu çarptığı kapıda kaldı ve ayaklarım beni oraya götürdü. Odadan çıktım ve Deren'in basamakları hızlıca, sanki kaçıyormuş gibi indiğini gördüm. Ayaklarının basamaklara sertçe vuruşunu bölen şey, çalan telefonu oldu. Deren son basamağı inmeden durup telefonunu cebinden çıkardı. Telefonu, "Evet," diyerek yanıtladı, ama sonrasında başka bir şey demedi. Ben ona yaklaşırken, karşı tarafı çok uzun gibi gelen birkaç saniye boyunca dinledi. Hiçbir şey demeden telefonu kulağından indirdi ve eli boşluğa düşerken, telefon da parmaklarından kayıp sertçe alt basamağa düştü. Yere baktığımda hattın hâlâ açık olduğunu gördüm. "Deren," diye fısıldadım dehşetin nefesini ensemde hissederken.

"Adli Tıp Kurumundan çağırıyorlar. Nil'i teşhis etmem için."

10
YANGIN

Aylar öncesi.
Karina'nın kaçırıldığı, Karmen'in öldüğü gün.

O sabah yağmur yağmasını beklemiyordum. Önce bir gök gürültüsü duyulmuştu. Sonra ilk yağmur damlasını arabamın ön camında görmüştüm. Bulutlar hızlı bir şekilde laciverte dönmüştü. Şimşek iki bulutun arasından çakmıştı ve parlak beyaz ışığı arabanın içini aniden aydınlatarak Karina'yı korkutmuştu. O gün, benimle hayatındaki son yağmuru görmüştü.

"İtalya'ya dönüyoruz Karina, ailemize dönüyoruz."

Aynadan ona bakarak yağmurun gürültüsünden daha yüksek bir sesle konuştuğumda, pencereden dışarı bakan gözleri bana çevirdi. Gözleri merakla ve biraz da ürküntüyle açılmıştı. "Dede," dedi ona öğrettiğim gibi.

"Karina'm, evet! Dedeni, dayılarını, büyük dedeni göreceksin. Yengen Angel'ı da göreceksin, gerçi o biraz çatlaktır. Hepsi seni çok sevecek." Ona göz kırptım. "Şimdi kızgınlar, izimi kaybettirdiğim ve onlara verdiğim sözü tutmadığım için. Fakat seni gördüklerinde beni affedecekler." Yan koltuğun üzerindeki biletlerimize baktım, bugün İtalya'ya döneceğimiz gündü. "Noah... En önce o yumuşayacak, seni ve beni gördüğü an kollarını açıp bize sarılacak. Salvador'un bana yaptığı o ağaç eve seninle birlikte gireceğiz. O evde yaşayacaksın, ama büyüyene kadar hiçbir silah sesini duymayacaksın."

Sözcüklerim fısıltıyla, yalnız benim duyacağım şekilde sonlandı ve Karina ellerini çırpıp neşeyle, "Ev," dedi.

"Evet, kalbim Karina'm, eve dönüyoruz." Radyoya uzanıp şarkılar arasında dolaşmaya başladım, Karina'ya yağmuru unutturacak bir şarkı bulmak istiyordum. O, "Anne," diyerek çalan bir şarkıya heyecanla çığlık atınca gülümseyip elimi radyodan çektim. "Güzel bir şarkı zevkin var, yoksa büyüdüğünde şarkıcı mı olmak istiyorsun?"

Karina kıkırdayarak şarkıya eşlik ederken, başını da ritme uyacak şekilde salladı. Saçları savruluyordu. Gülüşü kemiklerimi bile ısıtıyordu, bu yüzden yağmurun ne kadar yağdığı umurumda değildi. "Seni seviyorum, Karina," dedim yola bakarak. "Çok seviyorum."

Başka bir sokağa girmiştim ki şarkı bittiği için Karina mızmızlandı. Ardından, "Susadım," dedi.

Yanıma koyduğum çantamın içine baktım, maması vardı ama suyu bitmişti. "Biraz beklemelisin Karina, havaalanında alacağım."

"Çok susadım," dedi İtalyanca.

Yağmurun arabanın camlarına vuruşunun meydana getirdiği gürültü katlanınca Karina'm camlara bakıp sonra bana döndü. Üzerindeki hırkaya sarıldığını gördüğümde, "Aşkım, neden üşüdüğünü söyleyemiyorsun," diyerek kaloriferin sıcaklığını artırdım.

"Üşümedim anne; susadım, susadım!"

Havaalanına daha yarım saatlik yol vardı. Dudağımı ısırıp camdan dışarıya baktım ve yağmur damlalarının yere şiddetle vurduğunu gördüm. Diğer yöne girerken, "Tamam, su alacağım," diyerek etrafıma bakındım. Caddede olduğum için su alabileceğim bir yer yoktu, biraz ilerlemem gerekti. Yan sokağa girdim ve yolun sağındaki kaldırıma yakın bir şekilde ilerlerken, "Başka bir şey istiyor musun?" diye sordum.

Yanağını gösterdi. Onu öpmemi istiyordu.

"Utanmaz kız, kime çektin acaba?"

Kıkırdadı. Küçük bir marketin önünde durup üzerimdeki deri ceketin fermuarını çektim. Arabanın anahtarını alıp cebime attıktan sonra arkama dönüp kızımın gözlerine baktım. "Karina'm, birden başlayarak yüze kadar say, geri döneceğim," dedim yüze kadar saymayı bilmiyor olsa da. "Biraz da yaklaş, öpeyim seni."

Karina dudaklarını ileriye uzatarak yaklaştığında, ben de aynı şekilde yaklaşıp onun çenesinin altından üç kez hızlıca öptüm. Nazlı nazlı kıkırdayıp geri çekildiğinde de önüme dönüp arabadan indim. Karina, "Bir," diyerek saymaya başlayınca yağmurun altında markete doğru koştum.

Markete girene kadar iki kez şimşek çaktı ve gök gürledi. Yanağıma yapışan ıslak saçlarımla içeri girdim ve reyonların arasında hızla yürüdüm. Dışarıdaki sulardan iki tane alıp direkt kasaya yöneldim. Marketten çıkar çıkmaz koşarak gittim ve kapıyı açıp arabaya binerken, elimdeki torbayı yanıma bıraktım. Islak saçlarımı başımın arkasına itip sulardan birini aldım ve arkama dönerken, "Al, Karina'm," dedim. Fakat kelimeler havada asılı kalarak fısıltıya döndü. Karina koltuğunda değildi.

"Karina," diye fısıldadım bir daha ve hızla eğilip iki koltuğun arasına, yere doğru baktım. Düşmemişti de. Beynimden vurulmuşa döndüm, korkunun yakıcılığına rağmen buz gibi oldum. Elimdeki suyu fırlatıp arabanın kapısını açtım ve dışarıya çıkarken, "Karina?" diye seslendim.

Yağmur damlaları vücuduma çarparken, sessiz sokakta gözlerim onu aradı. Etrafta kimse görünmüyordu, bir ses de duyulmuyordu. Arabanın arkasına dolanıp Karina'yı aradım, ona seslenirken eğilip ıslak yere dizlerimi koyarak arabanın altına baktım. Kendi başına inmiş olamazdı, daha önce böyle bir şey yapmamıştı. "Karina," diye seslenerek elimi yere vurdum ve ses gelmediğinde ayağa kalktım, kendi etrafımda panikle dönmeye başladım. "Kızım, Karina'm!"

Rüzgârla yağmurun ortaklaşa gözümün önüme ittiği saçlarımı elimin tersiyle hızla geriye atıp daha iyi görebilmek için gözlerimi kıstım, şiddetle inen yağmur damlalarının arasından ileriyi görmeye çalıştım. Arabanın ön tarafına koştum, sokağın bu tarafına doğru bakıp düşünmeye çalıştım. Markette ancak iki dakika durmuştum, o sırada ne yaşanmış olabilirdi? Kapıları kilitleyip inmiştim, nasıl inebilirdi? Ya da dur... Kapıları kilitlemiş miydim? Hatırlamıyordum, az önce anahtarla mı açmıştım yoksa direkt kapıya mı uzanmıştım? Dehşet içerisinde bağırıp suratıma vurmaya başladım. "N'aptım? N'aptım ben... N'aptım!" Kendi başına inemezdi, yürümeyi bile daha yeni öğreniyordu. Orada, yalnızca bildiği az sayıdaki rakamı ben dönene kadar tekrar edecekti. O gidemezdi... Bu yüzden birisi onu aldı.

Karina'mı kaçırdılar.

Şok dalgası kalbimi yerinden sertçe söküp kaburga kemiklerimin arasından acıtarak geçirdi. Kulağımda yağan yağmur yerine Karina'nın hayali çığlığını duymaya başladım ve bağırarak sokakta koştum, durmadan sağa sola bakınarak, "Karina!" diye haykırdım. Sokağın sonuna geldiğimde ikiye ayrılan caddeye baktım, iki sokakta da kimse yoktu, yalnızca bir otobüs geçiyordu. Gözlerim parladı ve otobüsün arkasından koşmaya başlarken, "Dur," diye seslendim. "Dur, kızım orada mı? Derhal arabayı durdurun, kızıma bakacağım!" Otobüsün peşinden iki sokak koştum ama otobüs hızlanıp trafiğe karıştığında, kendimi bir anda arabaların arasında buldum. Gözlerim kocaman açılmış, ıpıslak saçlarım kafama yapışmıştı. Karina'nın hayali çığlıklarının arasından korna seslerini duydum ve ellerimi kulaklarıma kapatıp etrafımda dönmeye başladım. "Karina'm, neredesin?"

Kaldırıma çıkarken düştüm ve herhangi bir can acısı hissetmeden ıslak ellerimin yardımıyla doğruldum. Gök bir daha gürlerken trafik ışıklarını gördüm, etrafımdaki araba kalabalığında kızımı aradım. Bulamayınca arkamı döndüm ve onu kaybettiğim yere koşarak döndüm. *İki dakikada öleceğimi söyleselerdi kurşuna dizilerek öleceğimi düşünürdüm. Aklıma hiç gelmezdi beni iki dakikada öldürecek şeyin Karina'nın yağmura karışan gözyaşları olacağı.*

Nefes nefese kalmış bir şekilde o sokağa yeniden döndüm ve arabama koşup bir umut tekrar içine baktım. İçerideki sessizlik beni delirtti ve kendime duyduğum öfkeyle saçlarımı çekiştirdim. Rüzgârın uğultusunda Karina'mın korku dolu nefesini, "Anne!" diye seslenişini, bağrışını duydum. Tekrar tekrar etrafımda dönüp çaresizlik içinde haykırdım. "Karina! Kalbim Karina'm! Bana seslendin mi? Seni nasıl duyamadım..."

Suratıma indirdiğim tokatların ardından hıçkırmaya başladım. Saçlarımı gözlerimin önünden hırsla çekip markete döndüm. Bir adam elinde iki torbayla dışarıya çıkıyordu. Belki o kızımı ya da onu kaçıranları görmüş olabilirdi. Adamın yakasına yapışmak için koşmaya başladım ama o sırada yağmurun hırçın bir şekilde vurduğu asfaltta bir beyazlık gördüğümde beynimden vurulmuşa döndüm. Bu, Karina'nın saçına bağladığım beyaz kurdeleydi... Yere düşmüş ve ıslanmıştı. Kirlenmişti.

Dizlerim önce titredi, sonra bağı çözüldü ve kendimi yerde buldum. Eğilip kurdeleyi avcuma aldım ve üzerindeki kiri hırsla sildim. Yağmur kurdelenin üstüne yağarken, inanamayarak kafamı iki yana salladım. Daha biraz önce ısıttım kemiklerimi onun gülüşüyle ve yağmur üşütmez beni diye düşündüm. Yağmur beni üşütmezmiş, doğru... Yağmur beni buz kestirirmiş, güzel anıları tesellisiz acılara çevirirmiş. Yağmur Karina'nın çığlığını gizlermiş ve ben duymazmışım. *O yağmur Karina'nın göreceği son yağmurmuş, benim de sınavımmış.*

Günümüz.

Sana yazın giymen için aldığım çiçekli elbiseyi giymedin Karina, çünkü yazı bir daha hiç görmedin.

O rüzgâra sadece ağaç yaprakları kapılmadı, Karina da kapılıp uçtu. Bu yüzden rüzgârın hışırtısından nefret ederim, ağaç yapraklarının yerde sürüklenip uçuşundan da. Bir süredir yağmur yağmıyordu, gökyüzündeki

bu hareketlilik ve rüzgârın hızı artık yağmurun yağacağını düşündürmüştü bana. Arabamın ön camından dışarıya bakıp dişlerimi sıkarken, Deren'in yanımda aldığı nefesi duyup gözlerimi kapattım.

Gelen telefondan sonra çıkıp Adli Tıp Kurumuna gelmiştik, ama Deren bir türlü arabadan inmiyordu. Kontağı kapatalı birkaç dakika olmasına rağmen kıpırdamadan oturuyordu. İnmemiz gerektiğini dile getirmemiştim, o da sonuçta geldiğimizin farkındaydı, ama gerçekle yüzleşmeyi geciktirmeye çalışıyordu, muhtemelen delicesine korkuyordu. Bu kez ben de korkuyordum, çünkü Nil'in nerede olduğunu bilmiyordum. O dayanılmaz sessizlikte Nil ile Karina'nın hayali çığlıklarını duymaya başlayınca daha fazla tahammül edemeyip, "Korkuyor musun?" diye sordum.

Deren, "Hiçbir şeyden korkmadığım kadar," diye cevap verdi.

Onun neler hissettiğini bilmem keşke onun da benim neler hissettiğimi bilmesi anlamına gelseydi.

"Oradaki Nil ise, bunu bilmek istemiyorum," dedi cansız bir fısıltıyla. "Orada incinen Nil ise, bunu bilmek istemiyorum. Herkes oradakinin kim olduğunu bilsin, ama ben bilmek istemiyorum. Son nefesime kadar onu aramak istiyorum, bulamayacak olsam bile."

"Yaşayabilir misin?" diye sordum, başımı ona çevirip sarıldığım son erkeğin yüzünü izlerken. "Girip bakmadan, Nil mi değil mi öğrenmeden yaşayabilir misin?"

"Onun incindiğini görmektense bilinmezlikle yaşamayı tercih ederim." Onun incindiğini söylüyor, öldüğünü söyleyemediğinden.

Vücudumu ona döndürüp dikkatini çekmek için elimi aramıza koydum. Parmaklarımı dakikalar önce tuttuğu el freninde gezdirerek, "Hadi, Deren," diye fısıldadım. "Gidip bakalım. Ben korkmuyorum. Çünkü onun Nil olmadığını biliyorum." Değildi, değil mi?

Gözleri elimin hareketini takip ettiğinde, parmaklarımın bir işe yaradığını düşündüm. Deren, "Sen de içeriye gelecek misin?" diye sordu.

"Gelmemi istemiyor musun?" İstemese de onunla gideceğim.

"İstiyorum."

Demek istiyormuş. Bir işe yaramayacaktı, ama onun gözlerine bakmak istedim. Deren bakışlarını elimden gözlerime çevirdi. Çatlak dudaklarım, kuru yüzüm, dağınık saçlarım... Aslında aklı yerinde olsa, çok değer verdiğim bir şeyi kaybettiğimi görebilirdi ama yapamıyordu, çünkü aklını bana tamamen veremiyordu. Beni tamamen göremiyordu. Beni

tamamen hissedemiyordu. Elini bana uzattığında beni ne kadar gördüğünü düşünmeyi kesip onun eline baktım, ama o sırada elini geri çekmesine sebep olan bir şey oldu.

Utku arka koltuktan endişeyle seslendi. "Ağabey, içeri girelim artık."

Doğru ya, o da buradaydı... Deren genzini temizleyip kafasını salladı ama bir süre daha arabadan inemedi, dizini sallamaya başlayıp gözlerini kapattı. Arka koltukta oturan Utku'ya baktım, onun da yüreği yerinden çıkacakmış gibiydi. Benimle göz göze gelince hızla gözlerini kaçırdı, çünkü gözleri dolmuştu.

"Utku, sakın kavga çıkarma," dedi Deren arabanın kapısını açarken.

"Ben çıkarmayayım da seni kim durduracak?"

"Ben," dedim Deren gibi kapıyı açıp çıkmaya hazırlanırken. Kapıyı kapatıp önünde durduğumuz Adli Tıp Kurumuna bakarken Karina ile ilgili anılar kafamın içinde süzülüyordu. Deren yanımdan geçtiğinde yavaşça arkasından yürüdüm. Üçümüzün de ayakları geri geri gidiyordu, bu yüzden onlar da yavaş yürüyordu. Güvenlikten geçip binaya girdiğimizde, içerideki o soğukluk hissi beni sarmaladı. Sanki her yer cinayet ve ölüm kokuyordu.

Deren ikimize de bakıp asansöre yönelirken, "Adam alt kata inmemi söyledi," dedi.

Üçümüz birlikte asansöre bindik, içeride bir adam vardı. Üzerinde beyaz temizlikçi kıyafeti vardı. Deren'in önünde, Utku'nun yanındaydım. Nil'i düşünerek hızlı hızlı nefes alıp veriyordum. Asansörün kapıları açılana kadar Deren'in kapkara gözlerini ensemde hissettim.

Asansör durup kapıları açıldığında, eksi kat olduğu için çok basık ve dar olması duvarların üzerime geliyormuş gibi hissetmeme neden oldu. Nalan ile Derya oradaydı, bir adamla konuşuyorlardı. Adam da beyaz önlüklüydü, adli tıp görevlisi olabilirdi. Üniformalı polis memuru öne çıkarak Deren'le el sıkıştığında, Nalan ile Derya da bu tarafa dönüp bize baktılar. Derya düşünceli görünürken, Nalan korkuyla dolup taşmıştı. Bu yüzden Deren'i görür görmez, "Ben girmek istemiyorum," dedi bağırarak.

Deren kaskatı kesilmiş bir şekilde ona bakarken, Utku da küçümseyen bakışlarla Nalan ile Derya'yı süzüp, "Annesisin," diye tısladı alçak sesle.

Nalan'ın gözleri tanıdığı bu genç adama kaydı, ama hiçbir şey demedi. Haberin şokunu yaşıyordu. Bakışları donuktu, yüzü mimiklerini kaybetmiş gibi ifadesizdi. Deren, "Bunu bana mı bırakıyorsun?" diye sordu Nalan'a. Adli tıp çalışanı Deren'e yaklaştı. Fakat Deren, "Nil'i bana

bırakmadın, ama bunu bana bırakıyorsun, değil mi? Zaten sen Nil'in en zorlandığı anlardan hep kaçtın, o yüzden şaşırmıyorum," diyerek ağır konuştu.

Kelimelerinin kalbe teması keskin olmuştu, karşısında olsam ve kızım hakkında bunlar söylense, yumruklarımı suratına geçirirdim. Aynı öfkeyi Nalan'da da gördüm. Deren bakışlarını ondan sert bir tavırla çekip karşıya baktı ve içeriye girmeden önce iki kez derin nefes aldı. Polis memuru, "Acelemiz yok," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. "Maktulün neden tanınamaz olduğunu size söyledim. Kendinizi hazırlayın."

Deren bunu söylememişti. Ne olmuştu da tanınamıyordu? O Nil ise ve tanınamaz haldeyse... Deren bir tek kendisinin külleri kalana kadar yakardı bu dünyayı.

Nalan da benimle aynı düşüncelerde olacak ki, "Hayır," diyerek karşı çıktı. "Bu noktaya gelmiş olamayız, Nil'i böyle kaybetmiş olamam..."

"Nalan, yine bayılacaksın," dedi Derya geldiğimizden beri ilk kez konuşarak. "Mahvoldun artık, yeter!"

"Ağabey," dedi Utku ve Deren ileriye doğru yürümeye başlamışken durup arkasını döndü. Yanımda dikilen kardeşine bakarken gözlerinin korkuyla büyüdüğünü gördüm. Onun bakışlarında bu duyguyu ilk kez böylesine net görmenin etkisi, o yangını başlatan ateş olmuş gibi hissettim. Deren zorlukla yutkundu ve tekrar önüne dönmeden önce bana da baktı. Elimi istemsiz olarak ona doğru uzattım, eline mi dokunmaya çalıştım, anlamadım, ama Deren bunu göremedi, tekrar arkasını dönüp adli tıp görevlisiyle beraber otopsi yapılacak odaya ilerledi. Etrafıma bakıp kimsenin yaptığımı görüp görmediğine baktım ve sonra başımı önüme eğerken, Nalan'ın ileriye atıldığını gördüm. Deren'i bileğinden sertçe kavradı ve Derya şaşkına dönerken, "Ben de geliyorum," dedi. "Sen babasısın, ben annesiyim. O bizim kızımız. Bunu birlikte yapmalıyız." Birlikte yapmalılar... Doğru.

"Ben de gelebilirim canım," dedi Derya ama Deren bunun düşüncesine bile katlanamayarak aniden ona nefretle bakınca, adli tıp görevlisi araya girerek, "Yalnızca anne ve babası," dedi.

Deren alnının terini elinin tersiyle silerken, ensesinde biriken ter damlalarını da gördüm. Adli tıp görevlisi odanın kapısını açtığında Deren ayakları geri gitmesine rağmen yavaşla ilerledi ve Nalan da onun arkasından girdi. İçeriden gelen soğuk havayı yüzümde hissettim. Adli tıp görevlisi onların arkasından girip kapıyı kapattı.

"Siktir, siktir," dedi Utku ellerini yüzüne kapatarak.

Nefes darlığı çekiyordum, Karina ile ilgili yaşadıklarım, göz açıp kapayıncaya kadar onu kaybedişim aklımdan çıkmıyordu. Kendimi perişan bir halde emniyet ve hastane koridorlarında yürürken hatırladım. Aklımı kaybediyorum galiba, yeniden ama bu kez sonsuza kadar; belki bir gün yeniden Karina'yı görene kadar.

İçeriden bir çığlık duyduğumda yerimden sıçradım ve kendi çığlığım kulağımda yankılandı. Sırtım duvara çarpana kadar geriledim ve Utku dehşetle odaya yaklaşırken, az önce girdikleri kapı içeriden açıldı. Önce Nalan ellerini yüzüne kapatmış bir halde ağlayarak çıktı, Derya hızla koşup ona sarılarak, "N'oldu?" diye sorarken, Deren de odadan çıktı.

"Ağabey?" dedi Utku.

Deren yanımıza yaklaştığında teninin solgunluğunu bulanık gözlerimle bile görebildim. "O değil," dedi Deren kardeşiyle bana bakarak. Kelimeler uçurumdan alabilir, tıpkı uçuruma sürükleyebildiği gibi. "Nil değil."

Utku ellerini dizlerine koyarak öne doğru eğildi ve sersemlemiş bir şekilde duvara yaslanarak gözlerini kapattı. Bir fısıltıyla dudaklarından, "Tırtılım," döküldü. Deren kendi kendine konuşuyormuş gibi olan biteni anlattı. "Nil değil, ama küçük bir kız, Nil'in yaşında küçük bir kız çocuğu... Yüzü yanmış, kafası tıraş edilmiş, sadece birkaç tutam saç vardı kafasında..." Sesi titremeye başladı. "Nil değil, ama Nil değilken bile böyle hissettiriyorsa..."

Nil değil deyişini bir daha duyduğumda sırtımı duvardan ayırdım ve Deren donuk gözlerle ileriye bakarken, yaklaşıp kollarımı ona sardım. Onun bana sarıldığı zamanki şaşkınlıkla değil, ama aynı sevinçle ellerimi belinin iki yanına koyup alnımı göğsüne bastırdım. İlk sarıldığımız zamanki gibi hızlı kalp atışlarını duyunca, Nil ile Karina'nın beynimde çınlayan hayali çığlıkları hafifledi. Deren ona sarıldığım anda gevşeyip başını omzuma doğru eğdi. Birbirimizi kısa süredir tanımamıza rağmen bu sarılma hiç yabancı hissettirmedi. Deren bir eliyle belimi, diğeriyle ensemi tutarak kulağıma, "Çok kötüydü," diye fısıldadı. "Çok çok kötüydü, Karmen."

"Geçti," dedim parmak uçlarımda yükselip kulağına fısıldayarak. Pek de geçmemişti, ama geçecekti. "Bu yaptığın en zor şeydi, ama şimdi geçti."

Hızlı nefes alıp verişi boynumu yakıyordu. Ensemi kavrayan elinin içiyse terlemiş olmasına rağmen buz gibiydi. Acaba beni tuttuğunun,

bana sarıldığının farkında mıydı? Bir yaz kadar sürse demedim ben ama sanki bir yaz kadar sürecekmiş gibi beni bırakmadan omzumda sakinleşmeye çalışarak nefes alıp verirken, vücudumda birinin daha dokunuşunu hissettim. Utku ikimize birden sarılmıştı.

"Göz yaşartıcı," dedi Derya.

Avuçiçlerimi Deren'in tişörtüne silip geriye çekildiğimde, elinin ensemden kayışını hissettim. Belimdeki dokunuş kayboldu. Utku ağabeyine daha sıkı sarıldı. Bakışlarımı Deren'in kolundan, bize laf atan Derya'ya çevirdim. Nalan'a sarılmış olmasına rağmen bana doğru bakıyordu. Nalan da afallamış bir şekilde göz kırpıştırıyordu, gözlerinden yaşlar akarken bize doğru bakıp bir şeyleri anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Nil olmadığını biliyordum, biliyordum işte!" dedi Utku, Deren'den ayrılıp gerilerken. Yüz kasları gevşemişti, oradaki Nil olmadığı için mutluydu. Fakat oradaki de bir çocuktu. Karina ve Nil kadar küçük bir çocuk... Yüzünün nasıl yanmış olabileceğini düşündüm, saçı da yalnızca birkaç tutam kalmıştı demek. Kim onu bu kadar incitmişti?

Polis memuru Deren'le el sıkışırken, "Biz kızın ailesini aramaya devam edeceğiz, geldiğiniz için teşekkürler," dedi. Sonra Nalan'a dönüp başını salladı. "Siz de çok etkilendiniz ama bunları yapmaya mecburuz."

Deren hâlâ kendinde olmayarak kafasını salladı, sonra Utku'yla bana baktı. Ben yutkunup parmaklarımı kısacık saçımdan geçirirken, Deren Utku'nun sırtına vurarak, "Gidelim," dedi.

Utku, "İyi misin?" diye sordu ona.

Deren sadece kafasını sallamakla yetinip asansöre yürümeye başladığında, Utku ile göz göze geldik ve ardından onu takip ettik. Deren'in kapılarını açık tuttuğu asansöre girerken üzerimde gözler hissedip son kez arkama baktım. Nalan bana dik dik bakıyordu. Artık kartlarını daha açık oynuyordu.

Kapılar kapandığında Utku'yla birbirimize baktık. Deren arkamızda dikiliyordu, kalbinin atışını sanki sırtımda hissediyordum. Asansörde hiç konuşmadık, Utku dönüp dönüp ağabeyine ve sonra da bana bakarak nabzı tarttı. Bana ağabeyiyle konuşma isteğini belli edercesine baktığında, bunu yapmaması için başımı iki yana salladım. Gözlerini kapatıp açarak fikrimi onayladı.

Adli Tıp Kurumundan çıktık, arabaya giderken rüzgârın karıştırdığı saçlarımı sertçe arkaya ittim. Arabaya binerken yine aynı yerlerimize oturduk, fakat Deren arabayı hemen çalıştırmadı, bir süre direksiyonu tutarak ön camdan Adli Tıp Kurumuna baktı. Sanki burayı aklına kazıyordu.

Bu düşündüklerim onun sesiyle vücut buldu. Deren kendi kendine, "Kızımı görmek için buraya geldiğimi asla unutmayacağım," dedi. "Nil'e benim iznim olmadan dokunan herkesin canına okuyacağım."

Camdaki yansımama bakarak gözlerimi kapattım. Arabanın caddede sertçe ama kolayca kayışını hissederken, "Derya'nın alıp saklamadığına nasıl inanıyorsun ağabey?" diye sordu Utku. "Nil'den kurtulmak istemiştir."

"Hayır, onu organ kaçakçısı kaçırdı," dedi Deren bana olan inancıyla. "Onun pembe mont giydiğini söyleyen tek tanığa inanıyorum."

Utku o tanığın ben olduğumu bilmiyordu, ağabeyiyle ilişkimizin tamamen duygusal olduğunu sanıyordu. Ben Deren'in camdaki yansımasına bakarak yüzündeki kini izlerken Utku, "Bulalım o adamı," dedi. "Öldürelim onu."

"Arıyorum, arıyoruz." Kırmızı ışık yanmasına rağmen Deren durmadan devam etti, sol taraftaki caddeye girerek kestirme yolu kullandı. "Bir ipucu var, seni bıraktıktan sonra oraya gideceğim."

Deren polisten yeni bir bilgi mi almıştı? Onunla gitmem gerekiyordu, bunu sağlamalıydım. Cebimden telefonumu çıkarıp baktım, Gece'den hâlâ bir haber yoktu. Nil'den de. Telefonu geri koyarken Utku'nun, "Ben de geleceğim," dediğini duydum.

"Hayır," diye sertçe karşı çıktı Deren. Karşı koyulamaz, itiraz edilemez bir ses tonuydu.

Utku ellerini sıkarak başını önüne eğdi ve araba boş caddede ilerlerken, Deren'le göz göze geldik. Ona baktığımda sarılışımızı hatırladım. Ellerimi, onun vücuduna sürtünen kollarımda dolaştırdım ve Deren de ağır ağır kollarıma bakarak yutkundu, önüne döndü.

Araba sokağa girip evlerinin önünde durduğunda Utku şansını bir daha denemek isteyerek, "Ağabey, ben de geleyim," dedi ama Deren'in ona dikiz aynasından bir bakışı yetti, Utku bir daha ısrar etmedi. Kapıyı açıp dışarıya çıkarken, "Yabancı birisinin geldiğini görürsen beni ara," dedi Deren.

Utku kapıyı çarpıp eve yürüdü ve Deren gaza basmadan önce onun eve girdiğinden emin olmak istedi. Direksiyonu bu kez diğer sokağa doğru kırıp ilerlerken, "Evin nerede?" diye sordu bana.

"Seninle gelmek istiyorum," dedim.

"Bu kadarına gerek yok. Bana Nil için yeterince yardımcı oldun."

Kendim için yapıyorum. "Adamın Nil'i kaçırdığını gören benim. Eğer adamı görürsek direkt tanırım, Deren." Başımı sola çevirip ona bakarken

yüz ifademi yumuşak tuttum. "Nil'in adını söylerken sesinin yumuşaması kulağa çok güzel geliyor, biliyor musun?"

Deren'in kaşlarının yukarıya kalkışını izledim, bir an dikkati dağıldı ve bana gözlerinin ucuyla bakarak, "Adımı söylerken sesinin yumuşaması gibi mi?" diye sordu.

Bu sefer ona dik dik baktım. "Öyle bir şeyin olduğunu sanmıyorum."

Deren bana bakmaya devam ederek, "Adımı söyle," dedi.

Parmağımı bileğime doladığım kurdelenin üzerinde dolaştırarak, "Beni götürürsen söylerim," dedim.

Deren boğazdan gelen derin ve alçak sesli bir gülüşle karşılık verince, ben de dudağımın bir kenarıyla hafifçe gülümsedim. "Tamam," diyerek kabul etti Deren. "Götüreceğim. İsmimi söyle."

"Deren," diye fısıldadım ona bakmadan ve isminin dudaklarımdan dökülüşündeki yumuşaklığı kendim de fark edince, kaşlarımı çattım.

"Peki... Şimdi seni nereye istersen götürürüm."

Bir daha, "Seninle gelmek istiyorum," dedim.

Bu kez kırmızı ışıkta durdu ve yeşilin yanmasını beklerken parmaklarını direksiyona vurmaya başladı. Bacaklarım uyuştuğu için oturuşumu düzelttim ve kafamı kaldırdığımda onunla göz göze geldim. Bana dikkatle bakıyordu ve yakalandığında hemen bakışlarını kaçırdı benden. Bense onun aksine sağ profiline dik dik bakıp uzun, gölgesi düşmüş kirpiklerini izledim. "Gözlerini kaçıracak bir adama benzemiyorsun," dedim.

"Kaçırmadım," diye karşılık verdi.

Uzanıp tavan lambasını yakarken, "Bakamıyorsun," diye fısıldadım. Deren ışıkta uykusuz gözlerini kısıp yüzünü buruşturdu. "Karşı koyuyorsun," diye devam ettim.

"Karşı koymuyorum." Yutkunarak uzandı ve tavan lambasını kapattı.

"Işığı neden kapattın?"

"Yola odaklanmak için," dedi.

"Ya da bana odaklanmamak için," dedim bakışlarımı ondan çekip önüme dönerken.

Deren'in bir şey demeyişi uzun bir sessizliğin başlangıcı oldu. Arabayı gece karanlığında benim daha önce gitmediğim bir yere doğru sürdü. Nil'in nerede olabileceğiyle ilgili içinden çıkamadığım düşünceler başımı zonklatıyordu, şakaklarıma bastırıp gözlerimi yumdum. Tekrar gözlerimi açtığımda arabanın yavaşladığını hissetmiştim. Ben pencereden dışarıya bakarken, Deren frene basarak durdu. İleriyi göstererek, "Şu kadın,

dedi. "Birkaç kez o adamla... yani Feda ile görülmüş. Polis memurları kadının da kaçırılan çocuklarla bir bağı olduğunu düşünüyor. Kadın bir ara sahte belgeyle doktorluk yapmış, içeride yatıp çıkmış."

Gösterdiği yere doğru alıcı gözle baktım. Kaldırımın kenarındaydı, bir arabaya doğru eğilmiş şoförle konuşuyordu. Üzerinde sahte olduğunu düşündüğüm bir kürk, uzun çizmeler ve mini etek vardı. Saçları kabartılmış, omuzlarından aşağıya dökülmüştü. İşveli gülüşüne bakarken, "Parada mı anlaşmaya çalışıyorlar?" diye sordum.

"Evet. Fakat anlaşamayacaklar. Biz kadını arabaya davet edeceğiz."

Deren camını indirerek hafifçe kornaya bastı. Kadın sesi duyunca bu tarafa doğru başını kaldırdı, arabanın markasına baktıktan sonra bize doğru yürümeye başladı. Öndeki adamın arabasından korna sesi geldi ama kadın umursamadı. Arabaya yaklaşarak Deren'in açtığı camdan içeriye baktığında siyah saçları görüşümü kapladı. Beni gördüğüne şaşırıp, "Merhaba canım," dedi Deren'e.

"Merhaba güzelim," dedi Deren rahat bir tavırla. Kadın parmağını göğüs dekoltesinde gezdirerek gülümserken, "Arabaya gelmez misin?" diye sordu Deren.

Kadın yanda oturan bana bakıp, "O ne olacak?" diye sordu.

Deren omuz silkti. "O da bize katılır."

Kadın hafif bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, düşünüp tartıyormuş gibi beni süzdükten sonra, "Katılmasın ama izleyebilir," dedi.

Tepki vermemek için dişlerimi sıkarken, Deren göz kırpıp arka koltuğu gösterdi. "Orasına bakarız. Hadi, bin."

Kadın kıkırdayarak arka koltuğun kapısını açınca içeriye yoğun bir parfüm kokusu girdi. Kadın otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyordu. Fiziği de yüzü de çok güzeldi. Arka koltuğa oturduğunda Deren kontağı çevirdi ve kadın öne doğru eğilerek, "Bir yere mi gidiyoruz?" diye sordu. "Arabada yapmayacak mıyız?"

"Onunla yatmayacaksın," dedim kadına ve arkama dönerek onunla göz göze geldim. Üstüne doğru yönelmemle beraber kaş çatıp huzursuzlanınca, "Feda'dan bahset," dedim direkt.

Kadının gözleri kocaman açıldı ve ağzından kesik bir nefes bırakıp koltuğunda geriye kaçtı. Deren yan sokağa girip durduğunda kadın her ikimize de bakıp, "Artık onunla görüşmüyoruz," dedi.

"Yalan söyleme," dedi Deren benim gibi arkasına dönerek. Yüzünü yanında hissedince teninden yayılan ölüm soğukluğu da kalbime

doğru esti. "Sahte diplomayla doktorluk yapmışsın. Yakalanınca hapse girip çıkmışsın. Sonra da söylenenlere göre Feda'nın kaçırdığı çocukları sen ameliyat ediyormuşsun. Her birinin organlarını sen çıkarıyormuşsun, birçoğunun da ölümüne sebep oluyormuşsun."

Panik haldeki kadın arayışla etrafına baktı ve sonra kafasını iki yana sertçe salladı. "Bu dediklerin olsa, şu an hapiste olurdum, değil mi?"

"Ben de adam öldürdüm, ama hapiste değilim," dedi Deren. Kelimelerin arkasında sinsi bir tehdit gizliydi. "Bilmem açıklayıcı oldum mu?"

Kadın için yeterince açıklayıcı olduğu kesindi, bir daha inkâr etmeye kalkışmadı. "Polis misiniz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Deren.

Düşünüyorum da... Acaba bu kadın Karina'yı gördü mü? Ondan bir şey çaldı mı? Karina'nın ölmeden önce organını alan kadın bu muydu? Çünkü ölüm raporunda bu da yazıyordu. Öyleyse, hemen öldürürüm onu.

"Ben... Eskiden yapıyordum, artık Feda ile çalışmıyoruz," dedi hızlıca. "Bir alakamız kalmadı, görüşmüyoruz dahi! Ben o işle bağlarımı kopardım, o çeteden uzak duruyorum."

"En son kimden ne çaldın?" diye sordum gözlerim dönerek.

"Hı?" dedi kadın açık açık sormama şaşırıp bana doğru bakarken. "Ben... Sadece ameliyat ediyordum, onları öldürmüyordum."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdım hiddetlenerek. Onunla ben aynı mıyız? İkimiz de kimi yaktığımızı umursamıyor görünüyoruz. "Sen onlardan organlarını aldığında ölmüş oluyorlar zaten, geri zekâlı! O kadar küçük çocuklar organları olmadan ne kadar yaşayabilirler? Çocuk katilisin sen, farkında mısın?"

Hakarete uğramış gibi hissettiği belliydi. Benden biraz uzaklaşıp, "Dediklerine dikkat et, saçlarını yolup eline veririm," diye çemkirdi.

Gözlerim döndü ve Deren'in belinde olduğunu bildiğim silaha atıldım. Sonraki hamlem silahı kadının suratına doğrultmak oldu ve arabayı ölümcül bir sessizlik esir aldı. Deren'in yoğunlaşan bakışlarına kıyasla kadının bakışları korkuyla büyüyüp bir delik gibi açıldı. Silahı suratına sallayıp, "Sen benim saçlarıma dokunana kadar ben seni kurşuna dizerim, geri zekâlı," dedim. "Bana söyle. Onunla çalışmayı ne zaman bıraktın? İki hafta önce mi? Bir ay önce mi? Bir sene önce mi?"

"Ben... Beş aydır çalışmıyorum onunla, tamamen bağlantımı kestim!"

Beş ay... O zaman Karina kaçırıldığında hâlâ onunla çalışıyordu ve Karina'nın organını bedeninden bu kadın çıkarmıştı. Onu incitmişti.

Karina'ma zarar vermişti. Onun olan şeyi almıştı, hatta belki de onu o boğmuştu?

Parmağımın tetiğe değdiğini hissettim, aynı anda Deren silahın namlusunu kavrayıp aşağıya indirdi, yüzüme yaklaşıp kısık bir sesle, "O değil," diye fısıldadı. "Nil'le bir bağlantısı yok görünüyor."

Sinirle dönüp ona dolu gözlerle baktım. "Doğru söylediğine neden inanıyorsun, Deren? Yalan söylüyordur! Bir çocuk katili o, her şey beklenir ondan."

Gözlerime bakarken yüzündeki o kinden, nefretten geriye beni anlamak istiyormuş gibi görünen bir adam kaldı. Gözlerimdeki yaşları izleyip, "Yalan söylüyor olabilir," diye katıldı bana. "Fakat bunu onu vurarak öğrenemeyiz."

Silah ellerimizin arasında dengesizce dururken kadın, "Doğruyu söylüyorum," dedi. "Feda hâlâ çocuk kaçırmaya devam ediyor, ama ben ona yardım etmiyorum. Ona yardım etsem buralarda sürünür müyüm?"

Deren silahı gevşeyen elimden tamamen alıp aramıza koyduktan sonra kadına döndü. "Sana acımasızca gelebilecek ama gerçek olan bir şeyi söyleyeceğim. Seni öldürsem kimsenin senin katilini aramak için üstün bir çaba sarf etmeyeceğini biliyorsun. Pisipisine ölmek istemiyorsan bana doğruyu söyle, son zamanlarda onunla görüştün mü? Bir çocuğu kaçırdığına şahit oldun mu?"

"Hayır!" dedi kadın hemen. "Son zamanlarda yaptığı şeyleri bilmiyorum."

Kadının yüzünü onu öldürmek için zihnime kazırken, "Peki, nerelerde takılır?" diye sordum. "Bunları biliyorsundur."

"Ben nereden bileyim! Beni sadece ameliyat olduğunda arıyordu. Paramı alıp yoluma bakıyordum." Aramızda duran silaha doğru bakıp sesini alçaltı. "Karda yürür izini belli etmez o, bunca zamandır o yüzden yakalanmıyor zaten. Öyle paspal göründüğüne, sokak aralarında çocuk dilendirdiğine bakmayın. Deli gibi parası vardır, organları zengin ailelere, yurtdışındaki insanlara satıyor. Babası da Rusmuş, iletişim ağını zamanında o sağlamış."

Deren düşünceli şekilde bir direksiyona vurmaya başlayıp parmaklarını saçlarının arasından bir kez geçirdi. Bunlar tahmin ettiği şeylerdi, benim de Karina'yı ararken öğrendiğim şeylerdi. Karina ile ilgili bir gerçeği daha öğrenmiştim, bu kadının peşini artık bırakmayacaktım.

"Seni ancak bir şartla bırakırım," dedi Deren kadına bu kez dikiz aynasından bakarak. "Seni bir daha burada bulabileceğime söz verirsen."

"Hep buralardayım, size yardımcı olurum," dedi. "Eğer Feda benimle iletişime geçmeye çalışırsa da size haber veririm."

"Hayatının üzerine verdin bu sözü, unutma."

Deren kapıların kilidini açtığında kadın çıkan ses üzerine kapıya baktı ve sonra hızlıca dışarıya çıktı. Kapıyı kapatıp etrafına baktıktan sonra topuklu çizmeleriyle sokağın diğer ucuna koşmaya başladı. Aynalardan onu izleyip karanlıkla bütünleşerek yok olmasını izledim.

Kaçarak gitmişti, çok korkmuştu. Beni arabanın içinde tutan şey, onu bir daha burada bulacak olmamdı. Yanımda Deren varken bir şey yapamazdım. Gerçekten o mu yaptı? Kızımın böbreğini çaldı. Kime verdi? Ne yaptı? Nasıl acı çekti acaba? Çok ağladı mı?

Deren, "Karmen," dediğinde gözlerimi aynalardan çekip donuk bir şekilde önüme baktım. Deren bana doğru dönüp vücudunu bana yaklaştırırken, "Kadına neden o kadar gıcık oldun?" diye sordu. "Yoksa beni mi kıskandın?"

"Ne?" diyerek ona döndüm ve sorduğu soruya hayret edip aniden kahkaha attım. Gözlerimin kenarlarından damlalar süzülürken, Deren'in kaşlarını sertçe çattığını gördüm. Kafamı gülerken arkaya koydum ve saçlarım siyah deri koltuğa saçılırken, daha fazla gülmemek için dudaklarımı kemirmeye başladım. "Seni mi kıskandım? Cidden mi? Nasıl öyle sanabilirsin?"

Kızmış göründü ama bakışları sürekli saçlarımda dolanıyordu, gözlerime ara ara uğruyordu. Sanki saçlarım dikkatini çekiyordu. Bana biraz daha yaklaştı, yüzlerimiz hizalandı ve uzanıp tavan lambasını açtı. Aydınlanan yüzümün her detayına ağır ağır baktı. "Tavan lambasını yaktın?" diye sordum.

"Sana odaklanabilmek için," dedi boğazını bir kez temizlemeden önce. Yutkunup yüzümün aşağısına doğru bakınca, dudaklarımı aralayıp sıcak nefesimi bıraktım.

"Bana ayıracak vaktin yoktu, ama beni izliyorsun?" dedim yanağını koltuğa yaslarken.

"Vakit durdu sayalım." Tavan lambasından indirdiği elini yanağıma değdirince ikimizin de soğuk tenleri arasındaki kıvılcımları hissettim. Kahkaham ona güldüğüm anlardan birisi olarak geçmişe gömülürken, kirpiklerimi indirerek yanağıma değen parmaklarına baktım. "Tenin buz gibi." İzin verdiğimi, yaklaşmasını istediğimi anlayarak yüzünü yanağıma sürttü ve başı boynuma doğru indi. "Ama gözlerinin alevi yeter."

Ona yaklaşma dürtümü bastırmaya çalıştım. "Ne için yeter?"

Başını tamamen omzuma koyup sert bir şekilde nefes aldı. "Kızım gibi kokuyorsun."

Gözlerimi kapattım ve Deren sol elini bel boşluğumdan geçirip etrafıma dolarken, boynumda titrek bir nefes verdi. Kalbinin atışını hissediyordum, belki de bana yaklaştığı için bu kadar hızlı atıyordu. Paniklediğimi ellerimden anladım, ikimizin arasında yumruk halinde duruyordu. Sonra yersizce ellerimi onun tişörtüne uzatıp sıkıca kavradığımda, Deren daha boğuk bir şekilde soluk aldı. "Niye bu kadar yakınlaştın?" diye sordum.

"İstedim," dedi.

"Çok netsin," diye fısıldadım gözlerimi açarak. Direkt tenindeki soğuk ter gözüme çarptı ve dudaklarım sol tarafımda olan kulağına doğru yaklaştı. Dudağımı kulağına değdirerek, "Fakat hani sadece kızına karşı açıkyürekliydin sen?" dedim.

"Sen benim dediğim hiçbir şeyi unutmaz mısın?" Belimin kenarını samimi bir şekilde okşadı.

"Yok, unutmam."

"Niye?"

"Sen dediğinde aklımda kalıyor."

Kendi söylediğime kendim kaşlarımı çattım. Neden söylediğimi bile bilmiyordum. Derya onun tetikçi olduğunu söylemişti ama aksine, Deren bana çok merhametli geliyordu. Belki de bu onun kızına olan şefkatini derinden hissetmemle alakalıydı. Ne kadar soğuk görünürse görünsün, dokunduğum ten elimi ne kadar üşütürse üşütsün; sırf Nil'e olan şefkati yüzünden sıcak bir insan gibi hissettiriyordu.

O sırada Deren tekrardan, "Beni kıskandın mı?" diye sordu.

"Belime neden bu şekilde dokunuyorsun?" diye sordum.

Ürperdiğini fark ettim. "Her şeyi açık açık sorar mısın?"

"Canım istediğinde," dedim geriye çekilip yüzüne bakmaya çalışırken. O kafasını çok uzaklaştırmamıştı, bu yüzden yüzlerimiz neredeyse yan yana duruyordu. "Hoşuna gitmiyor mu? Sen sadece yatağa sessizce girerim ve işimi bitirip yoluma bakarım tarzı bir adam mısın?"

Belimi bırakıp yüzümün yanına düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına koydu. "Seni sadece tuttum, o da belinden... Bundan seninle yatmak istediğim sonucunu mu çıkardın?"

"Yalansa, yalan de."

Kendimden emin konuşmam hakkında ne düşünmesi gerektiğini bilmiyormuş gibi gözlerini kısıp dudaklarını da birbirine bastırdı. Başını

eğip tişörtünü tuttuğum ellerime baktıktan sonra her iki elimi de tuttu. İki elime birden bu şekilde ilk kez dokunuyordu, dokunuşunda özgüven ve keskinlik vardı. Serçeparmaklarım titreyince ellerimi avuçlarının içine alıp, yaralı olanı kaldırdı. Dudaklarını, hâlâ acıyan elimin üstüne hafifçe bastırdı. "Küçük senin ellerin, bir de zayıf... Öyle duvara falan vurma, ağır incinir."

Sesi, Nil'den bahsettiğindeki gibiydi. Daha hassas ve derinden. Elime bitişik duran dudaklarına ve kızarmış elime bakıp hafifçe gülümsedim. Sonra irkildim, kafamı iki yana sallayıp gülümsemeyi kestikten sonra, "Benim canım tatlı değildir, pek umursamam," dedim.

"Belki başkası umursar," dedi dudağını titreyen serçeparmağıma sürterek. Kirpiklerinin arasından gözlerime yeniden bakınca, birbirimize bu şekilde kontrolsüzce yaklaşmamızın şaşkınlığını ikimizin de yaşadığını fark ettim. Kıvılcımlar saçan gözlerini kapattı ve elimi aşağıya indirip dizlerimin üzerine koyarken sertçe yutkundu. Ellerimi içe doğru kıvırdım ve o benden uzaklaşıp koltuğuna geri yaslanırken, sadece dudaklarını temas ettirdiği yerde sıcaklık hissettim. Baştan aşağıya buz gibi olan tenimde bir tek orası sızlayarak yanıyordu.

Çalışmaya başlayan motorun sesini duyunca kendimi toparladım. Deren gözlerini yola odaklayıp ara sokaktan çıktı. Dizlerimi bitiştirip elimi enseme attım, hafifçe terlemiştim. İşleri yolunda tutamamıştım, her şey karışıyordu. Soğukkanlılığımı korumaya çalıştığım sırada, "Evin nerede?" diye sordu Deren.

"Arabam senin evinin sokağında. Seninle geleyim, sonra oradan tek başıma dönerim," dedim.

Gözlerini dijital radyoya kaydırdı. "Çok geç oldu."

"Endişeleniyor musun?"

"Evinin yerini söyle Karmen."

Daha fazla itiraz etmem dikkat çekebileceği için ona evimi tarif etmeye başladım. Nasıl olsa sitenin önünde bırakıp giderdi. Daireme kadar çıkmazdı, hiçbir şey de görmezdi. Deren evime doğru gitmeye başladığı sırada telefonu çaldı. Deren telefonu açarak, "Evet?" dedi.

"Deren Ateş," dedi hattın diğer ucundaki kayıtlı olmayan numaradan arayan kişi. Sesin robotikliği karşısında duraksadım, ses yapaydı ve direkt kişinin ağzından çıkmıyordu. Arayan her kimse, tanınmamak için sesini bir makine yardımıyla değiştirerek konuşuyordu. "Yoksa değil mi?"

Deren arabayı sertçe durdurup telefonun ekranına bakarak, "Evet?" dedi sorarcasına. "Sen kimsin lan?"

"Önemi yok. Kızın hakkında arıyorum." Deren telefonu tutan elini iyice sıktı. Dikkat kesilip telefona eğildim. Adam konuşmaya devam etti. "O şimdi yanımda."

Kalbim o kadar hızlı attı ki beynimde bir titreme hissettim. Soğukkanlı kalamadım, panikle soluyup bunun gerçek olma ihtimalini düşündüm. Deride yeni bir yara daha açıldığını düşündüm. Deren'in sessizliğini, kalpte yeni bir kesiği... "Yaa, demek kızım yanında?" dedi önce alçak sesle. "Allah'ın geri zekâlısı, sen kendini ilk mi sanıyorsun?" Sesi şiddetlendi ve arabanın içini dolduran bağırtılara dönüştü. "Her gün telefonum bu yalan konuşmaya şahit oluyor, yeterince dinledim bu siktiğimin yalanını! Kimsin bilmiyorum ama bilmek istediğimde öğrenir, seni dünyanın göt deliğine sokarım. Şimdi telefonu kapat ve bir daha kızımı da beni de aklından geçir..."

Deren konuşmasını bitiremeden, "Babacığım," diyen boğuk, belli belirsiz sesi duyup gözlerimi iyice açtım. Deren'in de öfke saçan nefesi kesildi ve telefonun ekranına bakarak kaşlarını kaldırdı. İdrak etmeye çalışarak geçen birkaç saniyenin ardından, "O Nil miydi?" diye sordu soğukkanlılığını kaybetmiş bir şekilde.

"Evet, o. Şimdi inandın mı?" dedi adam aynı robotik sesle. O kız çocuğu sesini bir daha duymayı beklerken aklımı kaçıracağım şeyleri düşünmeye başlamıştım. "Yanımda, benimle. Biraz acıktığını söyledi, ben de babasını arayacağımı söyledim. Herhalde kızının karnını doyurmak için onu benden alacaktır." Bu Yaman mıydı? Nil'i bu yüzden mi almıştı? Para koparmaya çalışıyordu şerefsiz.

Deren'in yüzündeki endişe beni daha da öfkelendirdi. "Kızımın sesini bir daha duymak istiyorum," dedi Deren. Bir yere saldırma isteğiyle direksiyonu öfkeyle kavradı. "Benimle konuşursa ancak öyle inanırım."

"Geçen gün seni onunla konuşturdum," dediğinde beynimde şimşekler çaktı. O yapmamıştı, bunu ben yapmıştım! "Sessizce, yalnızca sen ve ben bitireceğiz bu işi. Yarına kadar, sahip olduğun tüm mal varlığını nakite çevirip bana getireceksin. Ben de karşılığında Nil'i sana sağ salim teslim edeceğim. Her şeyini ver, her şeyini al."

Nil'le ilgili yaşadığı bu duruma onu ben mecbur bırakmıştım, Deren'i bu duruma sürüklemiştim. Yaman, Nil'i kaçırıp Deren'in her şeyine sahip olmaya çabalıyordu. Hiddetle Deren'e döndüm, bir sinir krizinin eşiğindeydi. Kızın sesi çok net değildi ama gerçekten Nil'e benziyordu. Deren'i bu ve geçen akşamki arama kuşkuya düşürmüştü. Küçücük bir ihtimal bile onu delirtmeye yeterdi, inanırdı.

"Bu yaptığın hırsızlık," dedi Deren gözlerime bakarak.

"Bir anlaşma yapıyoruz. Paranı kendi ellerinle getirip bana vereceksin, buna hırsızlık diyemeyiz." Küfürlerimi dilimin altında saklayıp Deren'le bakışırken, Yaman'ı nasıl bulacağımı düşünüyordum. "Sahip olduğun tüm parayı istediğim adrese getireceksin. Bana sadece iki-üç milyon getirmeyi, beni kandırmayı sakın aklının ucundan bile geçirme. Gazetelerde, TV kanallarında senin hakkında hiçbir şey yok, fakat ben bazı şeyleri öğrendim. Belli ki iyi paran var, gerçekten iyi... Onları yarın bana getir, ben de Nil'i canı hiç acımadan sana teslim edeyim."

Evet, Deren özel koruma olduğu için Nil kayıp olmasına rağmen gazetelerde, ekranlarda, haberlerde görünmüyordu. Hatta birçok kişi Nil'in babasını Derya sanıyordu. Fakat kamuoyuyla paylaşılan telefon numaralarından biri de Deren'e aitti, bu yüzden ona ulaşabiliyorlardı. Bu kişi Deren hakkında bilgilere ulaştıysa sıradan birisi değildi, bu yüzden gerçekten Yaman olabilirdi. Bir şofördü, ama Gece'nin babası onu karanlık dünyada bulup seçmişti, aynı zamanda kızını korusun diye.

"Nerede buluşacağız?" diye sordu Deren gözlerini yenilgiyle kapatarak. Küçük bir ihtimali denediğini biliyordu, emin değildi ama eğer denemezse bir saniye bile gözlerine uyku girmeyecekti. "İçimden bir ses beni kandırdığını söylüyor, benimle eğlendiğini... Fakat yine de geleceğim, ne istersen de vereceğim. Öncelik benim olacak, önce Nil'i alacağım, sonra parayı vereceğim."

"Buluşacağımız adresi son dakika söyleyeceğim, polisleri çoktan hazırlamış olmaman için." Bu bilgiyi verirken yaptığı uyarıdan sonra arama sonlandı. Deren telefonun kapandığını anlayınca içinde tuttuğu "Orospu çocuğu," küfrünü sıktığı dişlerinin arasından serbest bırakıp son arayanlar kaydına girdi. Numarayı kopyalayıp WhatsApp'ta daha o sabah saatlerinde konuştuğu erkek profili olan numaraya attı ve altına, *derhal araştır,* yazdı.

"Polise gidecek misin?" diye sordum.

"Gitmeliyim, aklım varsa polise gitmeliyim." Telefonu iki koltuğun arasındaki göze koyup hemen camı açtı, içeriye giren havaya ihtiyacı var gibiydi. Elini soğuk terler döken alnına götürüp şakağını sertçe ovaladı. "Fakat Nil'in beni aradığını kamuoyuyla paylaşmadık. Bu adam bunu nasıl bilebilir? Ya doğruyu söylüyorsa?"

Siktir. Bu telefon şimdi gelmeseydi bunların yalan olduğunu, birisinin ona numara çevirdiğini söylerdim, fakat bunu Yaman yapıyor olabilirdi. Polise gitmesini istemiyordum, bu durumu daha da karıştırırdı. "Bence

gitmemelisin Deren," diye fısıldadım, gözlerine bakıp elini dizine koyarken. "Ya polise gittiğini görüp Nil'e zarar verirse?"

Nil'e zarar vereceğini düşünmüyordum ama emin de değildim. Polise giderse her şey kaosa dönüşürdü. Yaman panikleyip Nil'i incitir ve yaşanılanları anlatırdı. Nil'i incitmesi daha yaralayıcı olan ihtimaldi. Bu ihtimal çok yakınımdaydı, boğazıma sarılıyordu, arabanın içinde ikimiz birden nefes alamıyorduk. Birbirimize aynı anda iyi geldiğimiz bir an olacak mıydı acaba? Birimizden birinin diğerini incitmediği bir an?

"Ya gerçekten kızımsa ve onu bana teslim edecekse Karmen, yarın kızıma kavuşacaksam?" Deren yanımda otururken öyle olmasını istediğimi sanıyordu ama çok yanılıyordu. "Eve gidip tıraş olmalıyım, sakallarım ve saçlarım uzadı. Nil beni daha önce hiç böyle görmedi. Garipser, korkar."

Başını sallayarak kendi söylediklerini kendi onayladı ve ardından kontağı çevirdi. Hızlı düşünüyordum, bir an önce eve gitmeyi bekliyordum. Deren arabayı söylediğim adrese doğru heyecanla sürerken, "Bir şey söylesene," dedi bana dönerek. "Tamam, küçük bir ihtimal ama belki gerçekten Nil'e kavuşabilirim. Sen inanmıyor musun?"

Nil bende olsaydı ona bunun imkânsız olduğunu, birisinin onu soymaya çalıştığını söyleyip gitmesini engellemenin yollarını aradım. Fakat şimdi... "Doğru olabilir," diye fısıldadım. "Neden olmasın?"

Gözlerinin ışıltısı zayıftı ve derinliğin çok altındandı. Fakat umut, ufacık bir kapı deliğinden bile sızar, yeter ki sözcükler sana istediğini söylesin. Bu gecenin ağırlığını omuzlarımda hissederek gözlerimi ondan ayırırken Deren de önüne bakarak, "Sadece para," dedi. "Kızıma kavuşma ihtimalinin yanında değeri nedir ki? Hiç."

Ya Yaman Nil'i gerçekten getirirse? Yaptıklarımı söylemese, kimse benim suçlu olduğumu bilmese bile ben tekrar o organ kaçakçısı adamı bulmaya nasıl bu kadar yakın olacağım? Deren inanmıştı, organ kaçakçısı Feda'yı bulmaya çalışıyordu. Mesela kadını bulmuştu, bir süre sonra onu da bulabilirdi, böylece Karina'nın ruhu da huzura kavuşurdu. Fakat şimdi her şey başa dönmüştü, hem de yanımda olduğunu sandığım birisi yüzünden. Madem Karina'nın katillerini bulup öldüremiyordum, ben de bunu engelleyen Yaman'ı öldürürdüm.

Deren'in bana, "Sen çok yorgun görünüyorsun," dediğini duydum. Araba oturduğum sitenin önünde durdu. Bir sürü konutun ve dairenin olduğu siteye doğru bakarak yana döndüm, gözleri üstümde olan Deren'le göz göze geldiğimde bana, "Arabanı yarın ben getiririm istersen sana," dedi.

"Niye yapasın ki?"

"Sen benim için birçok şey yaptın."

Dudağımın kenarı hafifçe kıvrıldı ve Deren'in gözleri yanağımdaki küçük değişikliğe kaydığında, "Hayır," dedim. "Getirmene gerek yok. Yarın sana geleceğim, beraber gideceğiz."

Madem Nil artık ona geri dönecekti, kendim için son bir şey yapacaktım. Onların kavuşmalarını uzaktan izleyecektim. "Peki," dedi, reddetmek için de bir nedeni yoktu zaten. "Yarın bana gelirsin. Ben zaten uyuyamam heyecandan, yarını beklerim."

Duygusal bir boşluğa girdim, soğukkanlılığımı kaybettim. Ertesi gün Deren Nil'e kavuşursa her şeyi boşa yapmış olacaktım. Karina'nın katillerini bulamadığım gibi, Nil'i de bir defa bile göremeyecektim. Deren'e başımı salladım ve kendimi kaybetmeden önce arabadan inmek için kapıyı açtım. Fakat Deren o esnada bana yaklaşıp bir anda yanağımdan öpünce, hissettiğim sıcaklıkla beraber başımı çevirip yüzüne baktım. Dudakları solgun ama sıcaktı, gözlerinin içlerinde kararsızlık ya da pişmanlık yoktu. O ne hissettiğimi anlamak için gözlerime bakarken, başını yana eğerek derin nefes alıp verdi. "Sessizliğin neye işaret ediyor?"

Onun gözlerinin içine bakarken parmaklarımı öpücüğünü bıraktığı yere, yanağıma götürdüm. Öptüğü yeri hemen buldum, zaten yalnızca orası sıcaktı. Az önce öptüğü elim, bir dakika önce öptüğü yanağımda... Midemin derinden ısınması henüz ona anlatabileceğim bir şey değildi, belki de bu yüzden sessizdim. "Bence duygusal boşluktasın ve... Bu aralar sürekli yanında olduğum için sana cazip geliyorum. Hepsi bu." Hızla önüme döndüm ve Deren konuşmadan önce arabadan indim, onun itiraz eder gibi kafasını iki yana sallayışını gördüğümde kapıyı kapatıp arkamı döndüm. Güvenlikten geçip yaşadığım apartmana girdim. Asansöre binip yalnız kaldığım anda o sinirle bir çığlık atıp üzerimdeki ceketin yakasını açtım. Ceketi çıkarıp nefes nefese alnımı, ensemi sildim. Asansör durduğunda direkt daireme yönelip içeriye girdim. Gece hâlâ yoktu, aramamıştı da. Yaman'ı bulamamıştı. Ceketimi koridora fırlatıp yatak odama geçtim, bir şeyler düşünürken etrafta dolaşmaya başladım. Bu şekilde kaybedemezdim, Nil'den ayrılmayı da böyle hayal etmemiştim. Ondan ayrılırken onu sevdiğimi söyleyecektim, son kez sarılıp öpecektim. Şimdi nasıl bulacaktım Karina'nın katillerini? Nasıl?

Aileme bir daha ulaşmayı deneyebilirdim. Ağabeylerim... Onlar bana dayanamazdı. Babam daha acımasızdı, bu yüzden bana karşı koyabilirdi

ama ağabeylerim olanları öğrenirse, bizden ne alındığını duyarsa cezasını verirlerdi.

Yanağıma bir daha dokunarak odadan çıktım, üstümdekilerden kurtularak banyoya gittim. Çırılçıplak bir şekilde suyun altına girip sakinleşmeye çalıştım. Elimin tekrardan yanağımda durduğunu fark edince de Deren'in beni öpmesine bu kadar takılmayı saçma bulup elimi çektim. Vücudum kasılmıştı, sanki çok ağırdı. Önüne geçemeyeceğim şeyler olmasından korkuyordum.

Yüzümü ovalarken banyomdaki duş jelini görüp bir iki saniye kadar baktım. Karina'nın ölümünden sonra hep onun şampuanını kullanmıştım, duş jelleri aylardır öylece duruyordu. Uzanıp elime aldım ve avcuma biraz döküp kokusunu içime çektim. Kırmızı jelin çiçek özlü bir kokusu vardı. Avcuma gelen tüm duş jelini kafama sürüp sertçe saçlarımı yıkadım, boynumu ve göğüslerimi de. Birisinin bana yaklaştığında alabileceği tek koku bu olana kadar tenime kazıdım.

Banyodan çıktıktan sonra odama girip çıplak bir şekilde yatağa oturdum. Kısa saçlarımdan damlayan sular omuzlarıma düşüp kolumdan aşağıya kayıyordu. Hızlı nefes alıp vermekten göğsüm sıkışıyordu, ama ölene kadar böyle yaşamaya alışmalıydım. Dudaklarımın üstündeki damlaları yalayıp ayağa kalktım, yere attığım ceketimin cebinden telefonumu çıkardım. Gece beni aramamıştı, bunun üzerine ben onu aradım. Gece telefonu açtığında ona, "Onu buldun mu?" diye sordum.

Gece, "Telefonu açtı," dediğinde heyecanım kalp ritmimle oynadı. "Ona güvenmemizi söyledi, geri geleceğini de."

"Nerede olduğunu sormadın mı? Nil onunla değil mi?"

"Karmen, çok kısa tuttu konuşmayı, bana söz verdi. Her şeyi halledeceğini söyledi." Yaşadığı panik sesine yansıyordu. Sonra sesi sakinleşip fısıltıya dönüştü. "Bir şey olmuştur, bilmediğimiz bir şey... Bana söz verdi, Karmen."

"Karina'nın babasına inanırken de aynen böyle aptala benziyordum," diyerek telefonu suratına kapattım ve koridorun ucuna fırlatıp parmaklarımı ıslak saçlarımın arasından geçirdim. Bana bunu yapmasına nasıl izin vermiştim? Ya da... Tüm herkesin bana bunları yapmasına nasıl izin vermiştim? Bu ezik, güçsüz halimden tiksiniyordum.

Odama geri dönüp hâlâ nemli olan vücuduma rağmen üzerime iç çamaşırı ve tişört geçirdim. Yatağa oturup Nil'in yattığı tarafa doğru

kıvrıldım. Yastık bebek şampuanı kokuyordu. Aklım Karina ve Nil'le doluydu, birini merak ederken diğerini de çok özlüyordum.

Yine oluyordu işte, boğuluyordum... Her şey üzerime geliyordu, baktığım o duvarların ve tavanın arasına hapsoluyordum. Kafamı çevirip nefes alamıyordum, çünkü her dakikamı, Karina'nın son dakikasında yaşadığı gibi geçirirsem daha az suçlu hissedeceğimi biliyordum.

Ertesi günün olmasını, güneşin doğmasını beklerken uyuyamadım. Kaybetmenin ağırlığını kabul edemiyordum, sabah yataktan kalkarken bile bir şeylerle kavga ediyordum. Saatler geçerken sürekli birinin aramasını bekliyordum. Yaman'ı arayabileceğim hiçbir yer bilmiyordum, adamın soyadından bile haberim yoktu. Elbette polise gidecek bir durumda da değildim.

Akşam saatlerine yaklaşırken evin içinde dolanmayı bırakıp odama geçtim. Tişörtü çıkarıp attıktan sonra ellerimi karnımda dolaştırdım. Karina'yı doğurduktan sonra vücudum toparlanmıştı ama bazı izler hâlâ duruyordu. Kendimi hiç şimdi olduğum kadar zayıf görmemiştim, karnımın içi bomboş gibiydi. Kafamı iki yana sallayarak dolaptan elime ilk geçeni aldım. Siyah bir kapüşonluydu. Kısa saçlarım kapüşonun altından çıkarken, saate bakıp evden ayrıldım.

Hava kararmaya başlamıştı. Güvenlik kulübesine yürüdüm, oradaki görevliden bana bir taksi çağırmasını rica ettim. Yaklaşık beş dakika sonra gelen taksiye atlayıp Deren'in evine doğru yola çıktım. Oraya vardığımızda taksi şoförüne ücretini ödedim, ama bir türlü arabadan inemedim. Bu sokak nezihti, sessizdi. Deren'in evinin etrafında hiçbir hareketlilik yoktu. Telefonumu elime alıp Gece'nin beni arayıp aramadığını kontrol ettim, ama hiç aramamıştı. *O parayı sana yedireceğimi mi sanıyorsun Yaman? Deren'in paralarını sana yedireceğimi sanıyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir.*

Sonunda bana dikiz aynasından kaşlarını çatarak bakan şoförün zoruyla taksiden indim, kontrol artık bende olmadığı için gergin bir şekilde eve yürüdüm. Sokak lambaları yanmaya başlamıştı. Deren henüz beni aramamıştı. Belki de beni yanında götürmekten vazgeçmişti, ama artık çok geçti. Sokak kapısına vurdum, az sonra kapı açıldığında karşımda Ece'yi gördüm. Tek örgü saçı omzundaydı ve üzerinde büyük beden bir tişört vardı. Beni gördüğüne şaşırıp içeri geçmem için kapıyı iyice açtı. "Hoş geldin, Karmen abla."

"Karmen demen yeterli," diyerek içeriye girdim ve kapıyı onun açmasına şaşırarak koridorda etrafıma bakındım. "Deren nerede?"

"Odasına çıktı az önce. Ben de yeni geldim sayılır, kızma ama yine yemek getirmiştim Deren ağabeye." Sanki ben buna kızıyormuşum gibi konuşunca ona verdiğim tepkileri düşündüm, oysa Ece'ye hiç kızgınlık hissetmemiştim. "O da beni içeriye davet edip mutfağa bırakmamı söyledi, kendisi odasına çıktı, hâlâ inmedi."

Üst kata çıkan merdivene göz atarken Utku mutfaktan elinde bir bardak suyla çıktı. Beni görünce kaşlarını kaldırıp yanımda duran Ece'ye baktı ve bana başıyla selam verip, "Hoş geldin, Karmen," dedi.

Gözlerimi basamaklardan alamadan, "Hoş buldum, nasılsın?" dedim.

Utku misafir odasına doğru geçince Ece ile birlikte onun yanına yürüdük. Ece de Utku'nun çaprazındaki koltuğa diken üstünde oturup elleriyle oynamaya başladı. Ben içeriye girmeden Utku'ya, "Ağabeyin iyi mi?" diye sordum.

Utku akşamdan kalma gibi görünüyordu, gözleri kan çanağına dönmüştü. Suyu elindeki küçük bir hapla beraber içerken, Ece'nin ona attığı üzgün bakışı yakaladım. Utku başını kaldırır kaldırmaz gözlerini kaçırıp panikledi. "Evet, bugün daha iyi. Tıraş falan oluyordu en son. İyi bir haber var galiba."

Ece heyecanla sordu. "Yaa, Nil bulundu mu yoksa?"

Utku su bardağını bırakmak için orta sehpaya eğilirken, koltukta küçücük yer kaplayan Ece'yi süzdü. "Nil'i çok mu seviyorsun sen? Ben seni Nil'le hiç görmemiştim."

"Beni görmediğin açık," dedi Ece alçak sesle ve ardından yanağına düşen perçemini kulağının arkasına koyup telaşla konuştu. "Çok seviyorum tabii. Arkadaş sayılırız."

"Arkadaş?" diye yineledi Utku. Saçı başı dağınıktı, yorgundu ama buna rağmen Ece'nin neden ondan etkilendiğini anlayabiliyordum. Yakışıklıydı, ağabeyine gerçekten benziyordu. "Evet, yaşlarınız birbirine yakın."

Piç, diye geçirdim içimden. Aynı anda Ece'nin de ona sert baktığını gördüm. Çok kızmış ve alınmıştı, bu genç yaşlarda karşı cinsin seni bir çocuk olarak görmesi sinir bozucu olabiliyordu. Utku tek kaşını kaldırıp Ece'nin gözlerine baktığı esnada Ece, "Bana çocuk mu demek istedin?" dedi, sorup sormamakta kararsız kalmış gibi.

Utku onun yüzündeki kırılgan asabiyeti izlemeye devam ederek, "Alıngan olma," dedi.

"Kırıcı olmaktan iyidir!" dedi Ece ve sonra başını diğer tarafa çevirdi, kalkıp gitmeyi düşünüyormuş gibi kapıya baktı.

"Hangisi kırıcı olmaktan iyidir? Çocuk olmak mı yoksa alıngan olmak mı?" diye sordu Utku.

Ece'nin tepkisini görmeden arkamı döndüm, basamakları çıkmaya başladım. Alttaki lamba yanıyordu, bu yüzden önümü görerek Deren'in odasının önüne geldim. Kapıyı açmak için elimi uzattığım an o kapıyı açıp beni göğsüyle burun buruna getirdi. Yüzünü görmek isteyerek başımı kaldırınca tertemiz suratını gördüm. Teni, onu ilk gördüğümden bile daha temizdi. Uzayan saçlarını ve sakallarını kesmişti. Üzerine bir dinginlik gelmişti, tertemiz kokuyordu. Hep sigara ve alkol koktuğunu duyardım, şimdi temiz sabun kokuyordu.

Yutkunup başımı sol omzuma doğru eğerken üstünü başını süzmeyi bırakıp tekrar gözlerine baktım. Kirpikleri hâlâ ıslaktı, yorgun bakışlarında düşler vardı. Göğsüm, onun yüzünden aldığım son derece derin nefesle beraber göğsüne değdi. "Ben seni aramadan gelmişsin," dedi.

"Yoksa beni ekmeye mi çalışıyordun?" diye sordum parlak görünen kısa kesim saçlarına bakarken.

"Hayır, seni evinden almayı düşündüm." Kapüşonumun ucuna dokunup onu hafifçe yukarıya kaldırdı. "Yakışmış."

"Daha az dikkat çekmeye çalışıyordum."

"Başarısız olmuşsun," diyerek yanımdan geçti ve basamakları süratle indi.

Dudaklarımı ısırıp kapüşonumu düzelttim ve arkasından giderken o küçük kıvılcım anının karnımı ağrıttığını gizlemeye çalıştım. Deren misafir odasının kapısına yürüyüp kafasını içeriye uzattığında ben de göz ucuyla baktım. Ece ile Utku bizi fark edip birbirlerinde olan bakışlarını çektiler ve Deren ikisine de göz atıp, "Ece, ağabeyciğim, yemek için teşekkür ederim," dedi. "Sürekli yemek getirmene gerek yok, kendini yorma."

Ece mahcup bir tebessümle, "Evlerimiz yan yana, yorulmuyorum ki," dedi.

Deren kardeşine doğru bakıp onun halini ve tavrını süzerken, Utku bir şey demeden önüne bakıyordu. Tartışmış olabilirlerdi, aralarında gergin bir havanın ağırlığı vardı. "Mantı da getirmişsin, sağ ol. Utku hepsini yemişti. Dediğim gibi daha getirme, Nil'le ilgili gelişme olursa da ben sana haber vereceğim."

Gözleri heyecanla ışıldayan Ece Utku'ya baktı ama Utku kızarmış suratıyla dik dik ağabeyine bakıyordu. İfşa olmaktan rahatsız olmuş gibiydi. "Anladım," dedi Ece ve sonra da koltuktan kalktı. "Tamam, daha getirmeyeceğim. Sadece tatlı falan yaparsam getiririm." Deren, Ece misafir

odasından çıkarken ona yol verdi ve kız kapıya yürüdü. Converse ayakkabılarını giyip çekingen bir tavırla evden ayrılırken, ikimize de el salladı. "Görüşürüz ağabey, Karmen."

Utku'dan anlaşılmayan bir homurtu çıktı ve Ece kapıyı kapatırken ona, "Görüşürüz Nil'in arkadaşı," dedi. Kız duydu mu bilmiyordum ama kapı kapanmıştı.

Deren bunu duyar duymaz kardeşine dönüp kaşlarını kaldırdı. "Ne diyorsun lan?" Araları gerçekten gergindi.

Utku onun elindeki çantaya bakarken, "Sana mı bir şey dedim?" diye karşılık verdi.

Deren misafir odasına doğru tehditkâr bir adım atınca, Utku yutkunup bakışlarını önüne çevirdi. Bunun üzerine Deren işaretparmağını ona sallayarak, "Sinirini, acını sakın Ece'den çıkarma. Konuşma hatta onunla. Ailesi görmesin, çok baskıcılar, ben bile kızı eve davet ettiğime bin pişman oldum."

Ağabeyinin sözlerinin üzerine Utku'nun gözleri yan eve doğru kaydı ve hiç konuşmadan kafasını salladı. Deren bu karşılıktan memnun kalarak daha fazla onun üzerine gitmeden odadan çıktı. Utku onun arkasından, "Çantada ne var? Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Deren yürümeye devam etti ve onun görüş açısından çıktıktan sonra belindeki silahı düzeltti. Üzerine ceketini giyerken, "Emanet," diyerek kısa bir cevap verdi. "Ne zaman döneceğim belli olmaz. Yabancı birisi gelirse kapıdan çevir, siktir olup gitsin. Sen de dışarıya falan çıkma, yine sokak sokak Nil'i aramaya çalışma. Yorgunluktan bir yerde bayılacaksın, bir de seni arayacağım."

Deren bunları kızgınmış gibi söylüyordu ama Utku için endişelendiğini sesindeki o yükselen tınıdan, agresifleşen sözcüklerden anlıyordum. Utku homurdanıp net bir cevap vermeyince Deren, "Ne diyorsun?" diyerek içeriye bağırdı.

"Bir şey demiyorum!"

"Diyemezsin zaten. Ağabeyinim ben senin. Lafımın üstüne laf söyleme." Abartma şimdi sen de...

Kapıyı açıp dışarıya çıktıktan sonra Deren'in ayakkabılarını giymesini bekledim. Siyah botlarını ayağına geçip dışarıya çıkmadan önce misafir odasının kapısına doğru kararsızlıkla baktı. Sanki kardeşini azarladığına pişman olmuştu. Nil ve Utku'ya karşı inanılmaz derecede şefkatliydi.

Bir şey demeden arkamdan açık bıraktığım kapıdan çıktı ve anahtarını cebine atarken bana doğru baktı. Hava epey kararmıştı, henüz

ümitsizlik hissettirmiyordu, ama insanı ümit etmekte kararsızlığa düşüren bir karanlıktı. Deren evin bahçesinden geçtikten sonra kapıyı açıp bana yol verdi, ikimiz de arabama doğru bakınca, "Seni takip edeyim," dedim arabamla gitmeye niyetli olduğumu kastederek.

Deren hemen dudaklarını araladı, direkt cevap vermeye hazırdı. Fakat sonra arabama doğru bakıp başıyla işaret etti. "Böylelikle arabayı yavaş kullanmış olurum ve kendimi öldürmeden kızımı almaya gidebilirim."

Tatsız bir "Hıh," dedikten sonra, "araba kullanma becerilerim harikadır, yavaş kullanmam," dedim.

Deren kaşlarını çatıp kafasını iki yanına salladı. "Bunu kastetmemiştim, ama neyse..."

Deren kendi arabasına yönelirken yanımdan geçtiği sırada şakacı bir şekilde kapüşonumun önüne vurup, "Madem çok iyi kullanıyorsun, önümden sür bakalım," dedi. "Araba kullanmanı izleyebileyim."

"O kadar şanslı değilsin," diyerek arabama ilerledim. Koltuğa oturup kontağı çevirdim ve onu izleyip kaldırımın kenarından uzaklaştım. Deren sokağın köşesinden sola döndü ve yeni bir ayrıma kadar düz ilerledi. Onu tanıdığımdan beri çok hızlı araba kullandığına şahit oluyordum, sanki bir yere yetişmeye çalışıyordu. Bu kez de Nil'e giderken hızlıydı ama ölümcül şekilde sürmüyordu. Ah, demek kastettiği buydu. Benim de ona yetişmek için hızlı kullanıp, bu sebeple kaza yapmamı istemediği için arabayı daha yavaş kullanıyordu.

Akşam karanlığı tamamen ümitsizlikle dolduğunda Deren'in arkasından daha önce hiç görmediğim sokaklara girdim. Bir süre önce ilçe merkezini arkamızda bırakmıştık. İlerlediğimiz yerde ne dükkân ne ışık ne de insan vardı. Terk edilmiş iş yerleri, depolar, iş makineleri vardı. Deren yavaşladığında ben de yavaşladım, saat dokuza on varken boş bir deponun önünde onun arabasının arkasında durdum.

O sırada Deren kornaya bastı. Başımı camdan çıkardım, arka lambaları yaktığını görünce beni çağırdığını anladım, fakat henüz arabadan inmemişti. Etrafımı kontrol ederek indim ve onun arabasına yaklaşıp yanındaki kapıyı açtığımda Deren, "Arka koltuğa otur," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Canım, vaktimiz yok... Arka koltuğa geçer misin?"

Bir açıklaması olduğunu düşünerek arka koltuğa geçtim ve kapıyı kapatıp öne doğru eğildim. Ben daha sormadan Deren üstündeki ceketi ve ardından bir çırpıda tişörtünü çıkardı. Kafamı geriye doğru çekip

gözlerimi iki kez kırpıştırdım ve o doğrudan ön camdan dışarıya bakarak çelik yeleğini çıkarırken, tavan lambası sayesinde görünen omuzlarına doğru baktım. Üzerinden tertemiz bir koku geliyordu, duştan sonra bir şey sürmüş olabilirdi. "Üstündekileri çıkar, bunu giy," dedi. Hemen arkasından bana döndü, omuzları gerisinde kaldı ve yüzü hizamda belirdi. Koyu gözleri saniyeleri sayıyor gibi sabırsızdı. Nefes nefese oluşunu, kalbi ağzından çıkacakmış gibi hâlini gözlerinden okuyordum. "Ben izin vermem ama ne olur ne olmaz, her ihtimale karşı."

Gözlerinden, teninden uzaklaşırken omuzlarına ağır ağır birkaç saniye daha baktım ve fark edildiğimi anlayınca ısrarla uzattığı çelik yeleğe dokundum. Sert ve sıcaktı, oysa teni hep buz gibi olmaz mıydı? "Senin yeleğin, sen giy," dedim.

Aynalardan ve ön camdan etrafımıza bakarak, "Senin yeleğin demedim zaten," diye sabırsızca konuştu. "Bu kez senin giymeni istiyorum."

Kendisi dururken benim giymemi mi istiyordu? Bu düşünce zihnimden, kelimelere dökülmüş gibi keskin bir şekilde geçerken onun gözlerinde uzun bir süre kaldım. Ben kalbimin tekrar ısınması için alevlerin içinde yanması gerektiğini sandım. Deren'in sözlerinde, gözlerinde ısınacağı aklımdan geçmedi. Çelik yeleğini bana giydiriyordu ama bu gece buradan ayrılırken beni öldürmek isteyecek olan kişi kendisi olabilirdi. "Giyemem Deren, kendini korumalısın."

"Buraya benim yüzümden geldin. Sana bir şey olmasına asla izin vermem."

Ben izin verdim... Sana bir şeyler olmasına. Duygularım yüzünden, bir okyanustan kumsala doğru baygın bir şekilde sürüklenmişçesine kendimi bilinçsiz gibi hissederek sertçe yutkundum. "Ben kendim geldim, sonuçta beni peşinden sürüklemedin."

Deren nefesini dişlerinin arasından verip çelik yeleği dizimin üzerine koydu. "Dediğimi yap, yoksa seni bu arabaya kilitleyip giderim."

"Deren..."

"Ya Allah aşkına giy işte şunu! Kendim giymek yerine senin giymeni istiyorum. Sana bir şey olmasını istemiyorum." Bana kızarken daha da hiddetleniyordu, çıplak göğsü inip kalkıyordu.

Çelik yelekle beraber geriye çekilip, "Peki, ışığı söndür," dedim ve Deren sonunda rahatlayıp önüne döndü. Dikiz aynasından onu izleyetek kapüşonumu geriye doğru attım ve o tavan lambasını söndürdüğünde üzerimdeki kapüşonluyu çıkardım. Deren uzanıp tişörtünü tekrar

giyindi. Dikiz aynasından onu görebiliyordum, başı önüne eğikti, bana bakmıyordu. Pantolonunun bel kısmını düzeltirken kafasını kaldırdı ve dikiz aynasından onu izlediğimi görünce bakışları duraksadı. Bakışlarımı kaçırmalı mıydım, bilmiyordum ama bu pek benlik bir şey değildi. Bu yüzden onunla göz göze geldim ve çelik yeleği üzerime geçirdim. Sadece gözlerime baktığını biliyordum, bakışları daha aşağıya inmek için herhangi bir harekette bulunmamıştı.

Sonra başını tekrar eğdi ve genizden gelen bir sesle, "Sana verdiğim kurşunlar yanında mı?" diye sordu.

"Hayır," dedikten sonra tereddüt ederek sordum. "Sence silah kullanmana gerek olacak mı? Nil oradaysa bunu yapabilecek misin? Seni öyle görmesini istemezsin."

Deren arkasına kaçamak bir bakış attı ve giyindiğimi görünce sakince önüne döndü. "Tabii," dedi söylediklerime. "İstemem, ama mecbur kalırsam da kullanırım."

Şerefsiz Yaman, senin yüzünden bütün bunlar... "Nil buna şahit olsa bile eminim ona unutturursun, sen çok iyi bir babasın."

Deren saatine, ardından bir daha bana baktı. "İyi bir baba olduğumu nereden biliyorsun? Onu yana yakıla aramamdan mı?"

Nil'in senden bahsediş şeklinden... "Evet. Kaybolsam ve birisinin beni böyle aradığını bilsem ona dönmek için çabalardım."

Belki de bana bakışlarında anlam çıkarmamı gerektirecek bir şey yoktu, ama bir erkek böyle baktığında istemsizce bunu düşünürdüm. Deren, "Nil de dönmek istiyordur, ama kendi başına çabalayamayacak kadar küçük bir kız," dedi.

"Sen çabalıyorsun, bu ikinize de yeter."

Deren başını aşağı yukarı sakince sallarken, "Sence çok acı çekmiş midir?" diye sorarken sesi istemese de alçak çıkmıştı, sanki kelimeleri ağzından çıkarmakta zorlanıyordu. "Onu geri aldığımda bana, *Neredeydin,* diye sormasından çok korkuyorum, Karmen. Ona ne diyeceğim? Onu bulamadığımı nasıl açıklayacağım? Bana küserse, içerlerse diye korkuyorum. Daha kötüsü; canı yandıysa, bir yerine bir şey olduysa diye korkuyorum. Onu gördüğümde ağlamaktan gözleri şiştiyse, açsa, korkudan titriyorsa, gelip onu almadığım için bana küserse... Hepsinden korkuyorum. Utku'ya bunları söyleyemiyorum, benim korktuğumu duyarsa daha da panikler, çünkü o hep benden güç alır. Ondan başka da kimsem yok... O yüzden korkularımı ilk kez yüksek sesle söylüyorum."

"Eminim seni gördüğü an kollarına atlayacak. Sen de bir anda korkularından arınıp hafifleyeceksin." Şimdi ağırsın, katılaşmışsın. "Bu belki de birazdan olacak, Deren. Saat dokuz olmak üzere."

Deren heyecanlı bakışlarını saate yöneltti ve dudaklarında tizleşen titrek bir soluk aldı. Nefesini yutmasını izledim. Arabadan aynı anda indik. Deren hemen arabanın ön tarafını dolanıp yanıma geldi ve para dolu çantayı alıp arabanın kapısını kapattı. "Orada ne kadar para var?" diye sordum. "Gerçekten banka hesabındaki tüm parayı aldın mı?"

"Evet," dedi Deren etrafı kolaçan ederken. "Fakat yalnızca bir hesabımdakini."

Boğazımdan gülmeye benzeyen bir ses kaçtı, bu ses dudaklarımdan kıkırdama olarak çıktı. Deren gözlerinin ucuyla bakınca da kafamı iki yana sallayıp, "Bu depo mu?" diye sordum.

"Evet," dedikten sonra bir daha saate baktı. "Saat dokuz, gel."

Hemen yanında onunla birlikte yürürken etrafıma bir daha bakındım. Deren belki de polise haber vermişti, birkaç polis memuru orada gizlenmiş olabilirdi. Yaman içeride bizi bekliyorsa beni gördüğünde ne diyecekti? Yaptıklarımı anlatır mıydı? O zaman Deren ikimize de birer tane sıkardı. Fakat beni öldürebilmesi için kafama sıkması gerekirdi, çünkü göğsümden vurulmayayım diye bana kendi çelik yeleğini vermişti.

Deren heyecanla büyük, terk edilmiş, rüzgârın üzerine çarptığı deponun kapısına ulaştığında önce aralıktan içeriye baktı. Pek bir şey göremeyerek homurdandı. Sonra ne kadar yakınında olduğumu kontrol etmek için bana baktıktan sonra ağır kapıyı tuttu, vücuduyla beraber iterek açtı. Yüzleşmenin sancısını taşıyarak arkasından girdim. İçerisi boştu, sadece zamanında kullanıldığı açık olan birkaç iş makinesi vardı. Deren deponun ortasına kadar yürüdü ve etrafında dönerek, "Geldim, orospu çocuğu, neredesin?" diye seslendi.

Sesi kulaklarıma bir kez daha yankıyla geri döndü. Onun gibi etrafımda dönüp iş makinelerinin çevresine bakarken, "Geldiğinizi gördüm," dedi aynı robotik ses. Deren'le aynı anda durup sesin geldiği yönü tespit etmeye çalıştık. İçeride değildi, dışarıdan bir noktadan bizi izliyordu. "Yalnız geleceğini sanıyordum."

"Polis getirmediğim sürece anlaşmamızda bir pürüz görmüyorum." Deren, aynı sertlikle karşılık vererek çantayı ayağının dibine bıraktı, onu izleyen bir kamera olduğunu bilerek yeniden etrafında döndü. "Paran burada, çantanın içinde milyonlar var. Kızımı verdiğin an nasıl bir

orospu çocuğu olduğunu umursamadan paramla yoluna bakmana izin vereceğim... Ama Nil: önce onu getir."

Çantanın yere sert temasıyla kalkan toz burnumu kaşındırdı. Adamın deponun içinde olmadığından emin olduğu için önüme döndüm. Ben Deren'in kameralara dönük olan sabırsız yüzüne bakarken o robotik ses, "Parayı bırakın ve çıkın," dedi. Deren hemen itiraz etmeye kalkışıp, "Kızım olmadan asla," diyordu ki robotik ses tekrar konuşmaya başladı. "Depodan çıktıktan sonra yüz metre sağa ilerleyin. Nil, oradaki depoda, arabanın içinde."

Ses kesildi. Deren'le göz göze geldiğimizde, doğru ya da yalan olmasını umursamadan oradan ayrılacağını ve diğer depoya gideceğini anladım. Tahmin ettiğim gibi üzerinde düşünmeden arkasını döndü ve beni bileğimden tutup çekerek yanında götürdü. Kendimi onun yanında koşuyor buldum ve nefesimi buna hazırlamadığım için ciğerlerim zorlandı. Deren girerken açık bıraktığımız depo kapısından dışarı fırladı ve paraları arkamızda bırakarak sağ tarafa doğru koşmaya başladık. Kafasını kaldırıp depoya bakarken gözleri parladı, karanlıkta gözlerimi kamaştıran belki de bu olmuştu.

Soluk soluğa, "Deren," diyordum ki telefonum cebimde titredi. Hep Gece'den bir telefon beklediğim için elim otomatik olarak telefona uzandı ve Deren'le beraber koşarken telefonu açıp kulağıma koydum. Deren'in ensesine bakarken, "Karmen," dedi Gece heyecanla. "Nil döndü. Karmen. Yaman'la döndü."

Ayaklarım durdu ve bedenim çekiştiriliyor olsa da ilerlemedi. Deren'in eli bileğimden koptu ve süratle koşmaya devam ederken gözlerim birkaç saniye arkasında kaldı. Telefonu kapattım ve dönüp arkama baktım, az önce terk ettiğimiz depodan birisinin elinde para çantasıyla çıktığını gördüm. Hızla koşuyordu, yüzünde maske vardı. "Deren," diye fısıldadım önce. "Deren, dur... Bu bir tuzak, dur!"

Bağırarak aramızda açtığı mesafeyi kapattım ve Deren, deponun kapısından içeriye beni duymadan, algılayamadan girdiğinde gözlerim kocaman açıldı. Kalbimin, tenimin çok yakınında, neredeyse üstünde attığını hissedip bir daha, "Deren," diye bağırdım ve deponun kapısından girdiğimde onu arabaya doğru koşarken gördüm. Fakat ben daha deponun içinde bir adım bile ilerleyemeden ve Deren de arabaya ulaşamadan korkunç bir ses kulaklarımı sağır etti, sonra gözlerim kamaştı. Önce bir parlaklık gördüm, ardından renginin kırmızı olduğunu fark ettim. Alevler etrafa saçıldı ve arabadan fırlayan parçalar yere düştü. Karanlık bir anda turuncu ve kırmızı ışıkla yer değiştirdi, yangın tüm çevremi sarmış gibi hissettirdi.

Dudaklarımdan, yarıda kalan o kelime bir daha çıktı. "Deren," diye fısıldadım ve bakınca onun hemen birkaç metre önündeki arabaya hayretler içerisinde baktığını gördüm. Dünyası başına yıkılmış gibiydi, çünkü Nil'in o arabada olduğunu sanıyordu. Şoka girmişti, söylediklerimi algılayabileceğini sanmıyordum. Alevler yüzüne yakın duruyordu, suratı kararmaya başlamıştı. Ellerini kaldırıp yangına doğru uzattı ve sonra, "Hayır," diye haykırdı, sendeleyerek ileriye doğru bir adım daha gitti. "Nil orada, kızım alevlerin içinde! Nil!" Yer ayaklarının altından kaymış gibi sendeleyerek bir adım daha attı ve sonra alevlerin içine tereddütsüzce koşmaya başladı. "Yalvarırım ölme, yalvarırım ölme Nil!"

"Deren, Nil orada değil," diye bağırarak ona süratle koştum ve kolundan yakaladığım o bir saniyede onu var gücümle çekmeye çalıştım. Alevler büyüyor, sıcaklık yüzümüze vuruyordu. Deren engelime takıldı fakat durmadı, ben iki elimle birden onu tutarken benden kurtulmaya çalışarak yangına uzandı. Elini ileriye uzatarak hiddet, korku ve perişanlıkla, "Nil!" diye bağırdı. "Nil, babacığım buradayım, bekle! Nil, aşkım n'olursun ses ver!"

"Deren, Nil orada değil," diye bağırdım sesimi duyması için. Onu ancak böyle tüm gücümle çekersem gitmesine engel olabilirdim, ama tam da değil, ellerim ona yapışmış olmasına rağmen ileriye gitmeye çaba gösteriyordu. "Adamı giderken gördüm, Nil onunla beraberdi! Yalan söyledi, Nil'i kullanarak paranı aldı! Burada yok diyorum, beni duy, n'olursun!"

Deren hiçbir şey duymadan ellerimi itmeye çalışıp yangına doğru, "Nil?" diye bir daha seslendi, adını yine kekeleyerek telaffuz etmişti. Ona daha da yakınlaşıp kollarımı vücuduna doladım, sırtına yapışıp onu kendime doğru hapsetmeye çalıştım. "Allah kahretsin! Beni bırak, beni bırak dedim sana! Nil'i alacağım, beni bırak!"

"Beni duymuyorsun, Nil orada değil, diyorum sana." Duman kokusu ağzımdan ve burnumdan girdiğinde, Deren'in ellerini kollarımda hissettim. Beni kendinden ayırmaya çalışarak patlayan arabaya doğru ilerlerken, "Kızımı çıkaracağım," dedi kendi kendine. Alevler gözlerimi yakıyordu, saçlarım uçuşuyordu. "Beni nasıl durdurursun lan sen? Bırak beni diyorum, kızımı kurtaracağım. Canını yakarım, beni derhal bırak!"

"Yak!" diye bağırdım, dikkatini bana verebilmesi için kafamı sırtına vurdum. "Umurumda değil! Geri gel, gitme yeter ki! Yanacaksın, Nil orada değil, boşuna kendine zarar verecek..."

Perişanlık ve korkuyla yeniden, "Nil!" diye seslendi lafımı keserek. Sonra hıçkırdı, vücudu daha da kasıldı. Bir anda insanüstü bir güç

sergileyerek kollarını gerdi ve beni üzerinden attı. Geriye doğru sendelerken bile onu ceketinin uçlarından tutup, "Deren, n'olursun beni dinle," dedim. Etrafımı bir duman bulutu kaplamıştı, ellerim seğiriyordu. "Nil orada değil, onlarla gördüm diyor..."

"Yandı!" diye bağırarak deliye döndü ve sonra bir daha ellerimden kurtuldu. Yangının içine girerken kollarını yüzüne tutmayı bile akıl etmiyordu. Ateşe yürüdüğünü gördüğümde onu bir daha tuttum ve kendime doğru çevirmeye çalışıp, önüne geçtim. Deren beni elinin tersiyle iterken de parmak uçlarıma yükseldim ve kollarımı boynuma dolayıp sıcacık dudaklarına dudaklarımı bastırdım.

Vücudunu durdurdum ve zaferimin tadını dudaklarından aldım. Bir elimi ensesinden önüne getirerek göğsüne koydum ve o şaşkınla acıdan kıpırdayamazken, geriye doğru ittim. Ayakları birbirine dolandı ve yangına doğru uzattığı elleri düşerken, dudaklarının üstündeki dudaklarımı hareket ettirip, "Nil orada değil," dedim ona en yakın, en samimi şekilde. "Deren, canını yakma, oraya boşuna girme, Nil içeride değil."

Dudaklarım, tıpkı kâbusumda olduğu gibi her sözcükte onun dudaklarına temas ediyordu. Artık gitmiyordu, hareket etmiyordu, ama hâlâ bu kadar yakınındaydım. Yangının içinden yükselen sesleri duyarken, "Nil," dedi bana çaresizce, kaybetmişçesine. Başımı iki yana salladım ve dudaklarım dudaklarına sürtünce, kollarımı daha sıkı dolayıp konuşmaması, düşünmemesi için onu gerçekten öpmeye başladım ve böylelikle ben ısındım. Onu yanmasın diye ateşin içinden çekip alırken yananın ben olacağımı hesaba katmadım.

Karşı koymuyor, ama eriyip gitmiyordu. Dudaklarım çok uzun zaman sonra bir erkeği öpmeyi yadırgar sanıyorum ama tanıdık bir şey hissediyorum, belki de içimde hep yandığım için dudaklarının böyle sıcak olması tanıdık geliyordu. Sanki dilim ağzımın içinde şişiyor, Deren acıdan mı yoksa zevkten mi bilmiyorum ama yüksek sesle inliyordu. Vücudumu tutuyor, ensemi kavrayıp kafamı dudaklarına doğru çekiyor, sanki onu durdurduğum için beni cezalandırmak istiyormuş gibi sertçe, kızarak öpüyordu. Öfkesi, nefreti, özlemi, acısı ve hüsranı dudaklarımda son buluyor, yangın etrafımda dönüyorken kalbimden kırılma sesleri geliyordu. Buzların kırılma sesleri...

11
SUİKAST

Sicilya, İtalya.

Noah Russo.

"Salvador nereye gitti?"

Dante, elindeki oyun kartlarına baktıktan sonra kafasını kaldırıp kumar masasındaki ahbaplara göz attı. Hepsi sırtlan gülüşüyle birbirini izliyordu. Masada yalnız birisi gergin görünüyordu, o da budala kardeşim. Kart oyunlarında Salvador ve benim kadar iyi değildi, fakat bir süredir bu işi bir hırs haline getirmişti, bir noktada kazanacağını düşünerek oynuyordu, ama para kaybediyordu. Hem de çok para.

Ortaya, elindeki kartı atıp gergin bir ifadeyle bana döndü. "Karısının kucağındadır. Evlendiğinden beri mesaiyle çalışıyor, gece yarısı olmadan Angel'ın yanına dönüyor."

Salvador çok âşıktı, hem de uzun süredir. Üstelik aşkı karşılıklıydı. Dante'ye göre aşk yersiz bir duygu, abartılmış hisler bütünüydü. Bana kalırsa öyle değildi. Çünkü Salvador Angel'ı bulduğundan beri tamamlanmış gibi görünüyordu, ne zaman öfkeli olsa onunla sakinleşiyordu. Salvador'un Angel olmadan nefes alamayacağını söyleseler inanırdım.

"Aşk güzel bir şey Dante," dedim iç çekerek.

"Siktir git."

Genelde bunu yapardı, siktirip gitmemi söylerdi.

Onun yanında dikilip elindeki kartlara bakarken, içimden geçirdiğim kartı atmasını bekledim, fakat bunu yapmadığında yeniden kaybedeceğini anlayıp kafamı iki yana salladım. Diğer oyuncular Dante'nin ortaya attığı karttan memnun kalarak oyunu devam ettirirken, elimdeki kadehi çevirerek etrafıma göz attım. Dante'yi oradan alıp gitmem gerekiyordu, yoksa Salvador'un bizi acımadan kurşuna dizeceği kadar para kaybedecekti.

"Dante," diyerek söze başlamıştım ki gözlerim kumarhanenin aynılığı arasında birisini ayırt ederek yadırgadı. İçten gelen bir duygu bakışlarımı

onun üzerinde tuttu. O kızı kumarhanede hiç görmemiştim, görmüş olsaydım mutlaka hatırlardım, çünkü kimsede görmediğim kadar uzun saçları vardı. Ailemizde hiç olmayan bir renkti, sapsarı parlıyordu. Saç tutamları parmağımın etrafına dolayıp bırakmışım gibi dalgalı bir halde omuzlarından aşağıya dökülmüştü. Teni o kadar beyazdı ki, o saçlarla birlikte çizgi filmden fırlamış bir masal kahramanını andırıyordu.

Başını kaldırdı ve onunla göz göze geldiğimde kalp çarpıntımdan göğsüm acıdı. Bakışlarımız birbirini doğrudan bulmuştu, sanki bana bakmak için kafasını kaldırmış gibi. Bana bir şey yapmış gibi hissettim, bakışlarımı çekemedim. Kulaklarım ve etrafı ısındı, boynuma doğru bir sıcaklığın akışını hissettim. O da benim gibi bakışlarını çekmiyordu, hafif şaşkınlık dışında o gözlerde hiçbir duygu yoktu, ama yine de bir şekilde aynı şeyleri hissettiğimizi düşündüm.

Sonra bir şey oldu ve o büyülü an bozuldu. Yanında oturan her kimse, elini onun çıplak bacağına koydu ve ben ancak o zaman kızın yanındakinin Orlando olduğunu fark ettim. Ona kendi aramızda suaygırı deriz. Pisliğin tekidir, ama etrafımızdaki herkes onu ciddiye alır, ona saygı duyar. Kaba birisidir, gülüşünde bile kulağa çirkin gelen bir tını vardır. Elli yaşından büyük olduğunu biliyordum, kafasının ön tarafında neredeyse hiç saç kalmamıştı. Göbeği o kadar ağırdı ki güldüğünde kumarhane masasının üstüne yayılabilirdi.

Kıza bir daha baktığımda gözlerini aşağıya indirdiğini gördüm, yüzü ifadesizdi, fakat yumruğunu yanında sıkmıştı. Neler döndüğünü öğrenmek isteyerek Dante'nin kulağına eğildim. "Şu kız kim?"

"Siktir git."

Gözlerimi devirerek, "Kızın kim olduğunu söyle," diye hırladım.

Kartları ters çevirip sertçe masaya bıraktıktan sonra baktığım yere doğru kafasını çevirdi. Yüzüne yansıyan duyguları gördüğümde canım sıkıldı. "Ondan uzak dur, Noah," dedi ciddiyetle ve kartlarını tekrar eline aldı.

"Neden?"

"Görmüyor musun, yanında suaygırı var."

"Kızı mı?"

"Noah, bazen o kadar kör oluyorsun ki gözlerinin önündeki gerçekleri görmüyorsun. Tabii ki kızı değil, nişanlısı."

Öfkeyle soluk alıp doğruldum. Doğru, bir ay kadar önce Orlando'nun nişanlandığını duymuştum ama bu kızla olamazdı. O... Küçüktü, yirmi

beş yaşında bile olmadığına emindim. Orlando onun için fazla kabaydı, yaşça da çok büyüktü.

"Nasıl, yani?" diye sordum Dante'ye. "Kız... Kendi isteğiyle onunla olamaz."

"Tabii ki olamaz," dedi Dante fısıldayarak. "Kızın ailesi uyuşturucuyu İrlanda'ya transfer edebilmek için Orlando'dan yardım istemiş. O da karşılık olarak kızlarını."

Soluk borum yanmaya başladı, bu dünyadan neden nefret ettiğimi hatırladım. Uzak durmak mümkün olsaydı, bunu yapardım, ama bunun içine doğmuştum ve aileme asla ihanet etmezdim. Bu yüzden üstüme düşenleri yapmakta gayet iyi olsam da diğerlerinden daha duygusal ve zayıftım. Dante'nin dediğini yapmaya çalışsam da yine gözlerim kıza kaydı, Orlando bacağını tutmaya devam ediyordu.

Birkaç dakika gözlerimi Dante'nin oturduğu masada tuttuktan sonra tekrardan kıza baktım. Belki adını Dante'den öğrenebilirdim, ama ben kendisinden öğrenmek istiyordum. Kız izlenildiğini hissedip durduğum yere baktı ve gözlerimi ondan ayırmadığımı görünce panikledi. Bakışlarını kaçırıp zorla oturtulduğu masaya ve yanında kahkaha atan Orlando'ya baktı. Tiksindiğine yemin edebilirdim.

"Noah," dedi Dante onu uyararak. "Kes şunu, suaygırı fark edecek. Yeterince düşmanımız var, onlara yenisini eklemeye ihyacımız yok."

Omzumu silktim. "Suaygırından korkacak değilim."

"Ağabeyin olarak sana emrediyorum, o kızdan uzak duracaksın." Bana doğru tıslayıp ortaya bir kart daha attı. Yine yanlış kart. Ahmak.

Dante'yle göz göze geldim, onun uyarıcı bakışlarına aldırmayarak yanından ayrıldım ve ortada dolaşan garsonun tepsisinden yeni bir kadeh aldım. Üzerimdeki gömleğin düğmesini açarak terasa çıktım ve dirseklerimi korkuluğa yaslayıp içerideki kızı uzaktan izledim. Bu kez sırtını görüyordum. Zarif omuzlarından aşağıya inen elbise kıvrımlı belini sarıp kucaklamıştı. Saçları belinin hemen üstündeydi, kafasının en küçük hareketinde bile saçları sırtında yumuşak bir şekilde dalgalanıyordu. Orlando'ya eğilip bir şey söylediğinde dişlerimi sıkıp doğruldum. Daha sonrasında yanından kalktı ve ince topuklu ayakkabılarının üzerinde ilerlemeye başladı. Teras kapısına kadar gidip içeriye girdiğimde, Orlando'nun adamlarından birinin kızı takip ettiğini gördüm.

Kız kumarhanenin kapısından çıktığında aramızdaki mesafe yüzünden birkaç saniye sonra ben de kapıdan çıktım. Kırmızı halının serili

olduğu dar koridorda yürüyordu, adam da arkasından yavaşça gidiyordu. Biraz hızlandım ve kız köşeyi dönüp tuvaletlerin olduğu yere giderken, adama arkasından yaklaşıp silahımı belimden çıkardım. "Bir sigara molası için dışarıya çık," diye fısıldadım. Adamın nefesinin kesildiğini hissettim, hareket bile etmiyordu. "Ben de patronuna kızın eteğinin altına baktığını söylemeyeyim."

"Bakmıyordum," diye karşı çıktı ama soğuk terler dökmeye başlamıştı.

"Dışarıya," diye emrettim bir daha ve silahı ensesinden boynuna kaydırarak onun önüne geçtim. Karşısında durduğumda irkilerek geriledi, beni tanıdığını anladım. "Birkaç dakika sonra dönersin, kız burada olacak."

Adam dönüp kumarhanenin kapısına baktıktan sonra panikle hareket etti, kafasını sallayıp arkasını döndü ve istediğim gibi yeraltındaki kumarhanenin üst katındaki barına ilerledi. Silahımı yerine koyup arkamı döndüm ve koridorun sonuna kadar yürüdüm, kafamı uzatarak tuvalete baktım. Bir kadın rujunu çantasına koyarak dışarıya çıkıyordu, beni alıcı gözle süzüp yanımdan geçti. Biraz sonra tuvaletin kapısı tekrar gıcırdayınca kafamı uzatıp baktım, gelenin o olduğunu gördüğümde kalbim, gözlerini gördüğümdeki gibi attı. Ayakkabılarına bakarken beni görmedi, bu yüzden köşeyi döndüğü sırada bileğine dokunup onu tuttuğumda ve köşeye çekip sakladığımda kısa bir çığlık atarak kafasını kaldırdı. Gözlerine yakından baktığımda saçlarıyla aynı renkte olduğunu gördüm, sıcacık ve parıltılarla doluydu. Güneşe gözlerimi kısarak bakmak gibiydi.

"Benim," dedim ona, sanki tanışıyormuşuz gibi. Etrafına bakınıp birilerinin olup olmadığına baktıktan sonra telaşla kafasını yukarıya kaldırdı. Heyecanlandığım için hâlâ kolunu tuttuğumu fark ettim ve onu rahatsız etmemek için elimi çektiğimde, bakışlarını kaçırıp ayaklarına baktı. "Noah, ben."

Adımı söylemem karşısında iç çekti. Benden uzaklaşmıyordu, sadece yakalanmaktan korkuyordu. "Noah," diye adımı tekrarladığında kalbim yerinden çıkıyormuş gibi attı. "Birisi beni takip ediyor, seni görebilir."

Dokunmuyor olsam da ona yaklaştım, yukarıdan ve yakından loş ışıkta parlayan tenine baktım. "Onu hallettim," diye fısıldadığımda inanamayarak başını kaldırdı. Saçlarının dökülüşünü izlerken bir adım daha yaklaşıp ayakkabımı topuklu ayakkabısına değdirdim. "Adını söyle bana."

Göğsü hızla hareket ettiğinde bakışlarım çıplak tenine kaydı, sonra bakmamdan rahatsız olabileceğini düşünerek gözlerine baktım ama

orada yalnızca heyecanlı parıltılar gördüm. Alçak bir sesle, "Marianne," dedi hızlıca. "Neden peşimden geldin?"

"Seni bir daha nerede görebilirim?" diye sordum, adını dudaklarımın arkasında birkaç kez tekrar ederek. Marianne... Kulağa yumuşak ve tatlı geliyordu.

Sanki bu soruya cevap vermek istemiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıp başını tekrar önüne eğdi. Onun boynuna doğru bakarken derin bir nefes aldım, üzerindeki Chanel'in kokusunu içime çektim, ama ben onun teninin gerçek kokusunu merak ediyordum, kendi kokusunu... Marianne bir daha etrafını kolaçan ettikten sonra parmak uçlarında yükselip kulağıma, "Yarın bir mağazaya gideceğim," dedi. Sesi bu kez heyecanlıydı. Kesik nefesi tenime değince sırtım ürperdi. "Kabinde beni beklersen, görebilirsin."

Gözlerimin içine baktıktan sonra arkasını döndü. Yanımdan kaçarken elinden tutmak istedim ama bir düş kadar hızlıydı, saçları arkasından uçuşuyordu. Sırtımı duvara yaslarken gülümseyerek onun kumarhanenin kapısından girişini izledim. Ona hangi mağazaya gideceğini bile sormamıştım. Her neyse, nasıl olsa bulurdum.

Elimi onun yaklaştığı boynuma götürüp yutkundum ve aşağıya inen merdivenlerde o adamı görünce olduğum yerden ayrıldım. Koridora bakıp, "Kız nerede?" diye sorduğunda ona yaklaşıp karşısında durdum. Silahımı, gözlerinin içine bakarak belimden çıkardığımda kendi belindeki silaha davrandı ama çoktan alnının ortasını hedef almıştım. "Bir daha onu rahatsız etmeyeceksin," diye fısıldadım ona bakışını kastederek. "Orlando'ya bırakmam, seni öldürürüm."

Koyu gözleri gözlerimde tutulu kaldı ve öfkeyle nefes alsa da başını aşağı yukarıya salladı. Büyük dedemin silahını onun alnına bir kez değdirip çektim ve sonra çenemle kapıyı işaret ettim. Rahatlamış bir nefes vererek kapıya doğru baktı ve içeriye yürürken, silahını korkuyla sıkıca tuttu. Kumarhanenin içine girdiğinde, "Dualar senden daha iyi korur," dedim homurdanarak.

Aynı anda telefonum çaldığında ekranda yazan isimle beraber yüzüm gülmeye başladı. Haftada bir bu numaradan aranıyordum, yalnızca Karmen için. Telefonu kulağıma yasladım ve derhal, "Yeni bir iz mi?" diye sordum.

"Evet," dedi adam. Boğazım düğümlendi, heyecan dalgası nefes almamı zorlaştırıyordu. "Karmen'le ilgili yeni bir iz buldum. Bulduğum izler onun Danimarka tarafında olduğunu söylüyor."

"Oraya daha önce baktık."

"Her yere daha önce baktık."

Doğru, her ülkeye bakmıştık onu bulmak için. Fakat hâlâ bulamamıştık. Demek ki eksik bakmıştık. Yeniden, kardeşimi bulana kadar her taşın altına bakacaktım. "Tamam," dedim ona. "Helikopteri hazırlatıyorum. Danimarka'ya uçacağız."

Beni konumdan haberdar edip telefonu kapattığında, ben de telefonu cebime koyup gözlerim hiçbir şey görmeden içeriye girdim. Dante'nin oturduğu kumar masasına yürüyüp ona eğildim ve sevinçle, "Karmen'den yeni bir iz var," dedim.

Dante kaskatı kesildi ve hemen sonra elindeki kartları masaya fırlatarak ayağa kalktı, masadaki tanıdıklar Dante'ye anlam veremeyerek bakarken Dante kısaca, "Sıkıldım," dedi.

Oyunu lider olarak götüren adam onun dağıttığı kartlara bakarak, "Kaçıyorsun," dediğinde, gerginlikten sırtım kasıldı.

Dante avuçiçlerini masaya koydu ve başını yana eğerek, "Bu gece kaybettiğim parayla banka cüzdanına bir sıfır daha eklendi, başka ne istiyorsun?" diye hırladı.

Adamın yanaklarına bir sıcaklık hücum etti, elindeki kartları sıkmaya başladı. Dante kafasını iki yana sallayarak doğruldu. Ceketini masadan alarak benimle birlikte yürümeye başladığında ona, "Bir gün hepsini yeneceksin," diye fısıldadım.

Dante bana doğru bakarken asabiyeti anlık bir gülümsemeye dönüştü, kumarhanenin kapısından çıkarken de "Seviyorum seni, orospu çocuğu," dedi.

Sırıttım ve onun arkasından çıktım ama kapıyı kapatmadan önce son kez Marianne'e baktım. Başı önünde duruyordu, cezasını çeken bir mahkûm gibi görünmesi bir parçamın burada, onunla kalmasını sağlayan şeydi. Küçük bir parça diye düşünmüştüm, ama sonra yüreğimi böyle küçük bir parça nasıl yerinden oynatır, diye merak ettim.

Kumarhaneden çıkıp üst kata çıktık, bardan ayrılıp arabaya atladığımızda Enrica'ya eve gideceğimizi söyledim. Dante ile arkada yan yana oturduk. Araba hareket ettiğinde, "Üç yıl oldu," dedi bana camdan dışarıyı izleyerek. Ceketini yanına atıp gözlerini yumdu. "Neredeyse dört yıl olacak. Onu bir kez bile göremedik, sesini duyamadık... Düşünüyorum da, ya ona bir şey olduysa? Karmen hayatta değilse?"

Acı çekerek, "Hayır," dedim. Karmen ölmüş olamazdı, o ve yeğenim bir yerdeydi, iyilerdi, belki isteyerek bizden saklanıyorlardı ama fark

etmezdi, kardeşimizi ne hata yaparsa yapsın ne suç işlerse işlesin affederdik. Karmen bizi kalbimizden bıçaklasa bile ağabeyleri olarak onu korumakla yükümlüydük. "Onu ve yeğenimizi bulacağız. Ailemize geri dönecekler, kardeşim. Ne olursa olsun, bizi yok saymış bile olsa Karmen hep bize sahip olacak. O ve yeğenimiz bu dünyada yalnız olmayacak."

İstanbul, Türkiye.

Karmen Russo.

Yangının ortasında bile soğuk kalmıştı, çünkü aslında ben yanarken, kalbim buza dönüşmüştü. Fakat o an karıştırdım, Deren'i öperken soğuğu ve sıcağı birbirinden ayırt edemedim. Belki de onu bir yangının ortasında öpmeye kalkıştığım için beni yakan o muydu yoksa somut olan ateş miydi, anlayamadım. Ancak bu öpüşme sona erdiğinde dizlerim yere kapanmak üzereydi, karnımdan yukarıya ateş kıvılcımları yükseliyordu. Duman çoğaldığı için başım dönüyordu. Üzerimdeki kıyafetler tutuşmamıştı, ama bir şeyi söndürme isteğiyle Deren'i elinden tutup depodan çıkarmıştım.

Şimdi, arabamdan aldığım şişedeki suyu onun kıpkırmızı olmuş ellerinden aşağıya akıtırken gözlerine hiç bakmıyordum. Arkamızdaki yangın hâlâ devam ediyordu, uzaktan itfaiyenin siren sesleri geliyordu. Deren arabanın koltuğuna oturmuş, donup kalmış bir şekilde avuçlarından aşağıya dökülen suya bakıyordu. İkimizin de ellerinin ve yüzünün sıcağa fazlaca maruz kalan yerleri kızarmıştı. Fakat içerideyken kalbim doğrudan sıcağa temas etmemişti, öyleyse neden ısınmıştı?

"Bir daha bunu yapma," dedi Deren yok saydığımız o öpücükten sonra ilk kez konuşarak.

"Neyi?" diye sordum.

"Beni öpme," dedi, tek nefeste.

Ellerim duraladığı için onun kıpkırmızı avuçlarına suyun dökülmesi de yavaşladı. "Peki."

"Beni durdurmak için öpme. Beni, gerçekten istediğinde öp."

Su tekrar önceki hızında akmaya devam etti ve dudağım yana doğru hafifçe hareket etti. Deren'in yüzüme baktığını hissetsem de ben ona bakmadım. Elimde su şişesiyle doğruldum ve o beni izlemeye devam ederken

arabama ilerledim. Bagajı açıp ilkyardım çantasından merhemi aldım, daha önce de bir tanesini Deren'e vermiştim. Merhemle dönerken itfaiye aracının geldiğini gördüm. Depoya yaklaşırken yavaşladı ve üniformalı itfaiyeciler araçtan inip aceleyle hortumu çekerken, Deren de benim gibi onlara baktı. Arabanın önünde durup merhemi ona uzattığımda, "Önce kendi ellerine sür," dedi bana.

Başımı eğip islenmiş, kızarmış avuçlarıma bakarken ne kadar önemsiz olduğunu düşündüm. Deren ayağa kalktı, arabasındaki su şişesini alıp bir anda beni bileğimden çektiğinde sersemleyerek ona döndüm. Şişeyi açıp isli avuçlarıma su dökmeye başlarken, diğer eliyle de ellerimi alttan tutuyor, hafifçe ovuşturuyordu. Su bittiğinde ellerimin ıslaklığına baktı, sonra ellerimi kendi göğsüne bastırarak tişörtüyle kurulamaya çalıştı. Tişörtü kirlenmişti, ama zaten ellerimi kurulayabileceği başka şey de yoktu. Daha sonra merhemi alıp kapağını açtıktan sonra ellerime yavaşça sürmeye başladı. "Benim yüzümden oldu," dedi ellerimdeki kızarıklığı kastederek.

Kızarıklık yüzünden hassaslaşan elimle onun başparmağını tutarak iç çektim. "Senin için oldu."

Tuttuğum için durmak zorunda kalan elini ancak birkaç saniye sonra yeniden hareket ettirip merhemi iyice elime yedirdi. "Nil'i dışarıda gördüğüne emin misin, Karmen?"

"İçeride değil, Deren. Yangın söndüğünde itfaiyeciler de bunu görecek, sen de rahatlayacaksın."

Tedirginlikle iç çekip başını kaldırınca, yüzündeki siyahlıktan önce kara gözlerini fark ettim. Sorumlu olduğum şeyler o yangın gibi büyürken, bir itfaiyeci bize yaklaşmaya başladı. Deren ellerimi aşağıya indirerek bıraktı, ama benim aklımda onun ellerine merhem sürmediği kaldı. "Geçmiş olsun," dedi itfaiyeci ikimize de bakarak. "Nasıl oldu bu yangın?"

Deren soruya soruyla karşılık verdi. "Arabanın içinde birisi var mıydı?"

İtfaiyeci, "Böyle bir ihtimal mi vardı?" diye sordu.

"Belki," dedi Deren boğuk bir sesle.

İtfaiyeci arkasında kalan depoya baktı, diğer itfaiyeciler yangını küçültmüştü, ama dumanlar etrafı çoktan kaplamıştı, her yer gri görünüyordu. "Arkadaşlar yangını tamamen söndürdüğünde buna cevap verebiliriz. Bir ambulans çağırdınız mı?"

"Hayır," dedim. "Bizim bir şeyimiz yok, iyiyiz. Yangının nasıl çıktığını da görmedik, dumanları fark edince yavaşladık ve arabayı kenara çekip itfaiyeyi aradık."

Deren'in konuşmaya gücü yoktu, herhangi bir açıklama yapmak istemiyordu. Bu itfaiyeciyi bir an önce göndermek, Deren'in Nil'in içeride olmadığına inanmasını sağladıktan sonra da gitmek istiyordum. İtfaiyeci ellerimize ve sonra da merheme bakıp düşünceli bir şekilde beni süzdüğü sırada, bir diğer itfaiyecinin ona seslenmesi bizi yeni bir sorudan kurtardı. Arkasına dönüp arkadaşına baktıktan sonra, "Yine de biz polise durumu bildiririz," diyerek itfaiye aracına ilerledi.

Deren başını çevirip etrafına baktı, ne aradığını ancak birkaç dakika sonra anladım. Fakat terk edilmiş bu yerde kamera falan bulamazdı, bu yüzden kendi araç içi kamerasına baktı ama yaşanılanlar sırasında o ufak kameranın bir görüntüyü bile kadrajına sığdıramadığına emindim. Küfrederek parmaklarını saçlarının arasından kaydırdı. "Kim benimle bu alçak oyunu oynuyor, kim!"

Yaman olmadığına göre, Derya. Başka birisini düşünemiyordum. Ona Nil'in ortada olmadığını söylemiştim ve o da bunu fırsata çevirip Deren'in parasına konmuştu. Telefonda dinlettiği çocuk sesi de Nil'in bir videosundan filan olmalıydı. Yumruğumu sıkarak eğildim ve merhemi alıp Deren'in eline sürmeye başlarken, "Nil'i gördüğümü söyledim, o yaşıyor, önemli olan da bu, Deren," diye fısıldadım.

Deren sakinleşmeye çalışıp derin bir nefes alırken gözlerime umutla baktı. "Eminsin, değil mi? Tamam, beni kandırsınlar, parama konsunlar, umurumda değil, Karmen. Yeter ki Nil içeride olmasın, hayatta olsun."

Bir anda ellerimin gücü yok olmaya, titremeye başladı. Belki çok duman yuttuğum için zehirlenmiş olabileceğimi düşündüm ama hayır, beni tüketen bu duygunun ne olduğunu biliyordum. Deren'e "Nil hayatta," diye güvence verdim. Sonra dizlerim titremeye başlayınca Deren koltuktan kalktı, beni dirseklerimden tutarken, "Karmen?" dedi. Sesi bir anda değişmişti. "N'oluyor?"

Beni kalktığı koltuğa oturtup kafamı arkaya yasladı ve önümde eğilip saçlarıma uzandı. Nefesi bana temas edecek yakınlıkta, "Dumandan mı etkilendin?" diye sordu.

"Deren," dedim ama adının yanına ekleyecek hiçbir şey bulamadım, oysaki bir sürü cümle vardı ona söylemem gereken. Şimdi doğru zamandı, ama bir gün tüm cümleler anlamsız kalacaktı.

"Hemşiresin sen," dedi bana duymam için yüksek sesle konuşarak. "Zehirlendiğini anlarsın. N'oldu? Neyin var?"

Cevap vermek yerine kafamı arkaya yaslayıp gözlerimi daha sıkı yumdum. Yangının suya karışan sesini, itfaiyecilerin bağırışlarını duyuyordum.

Üzerimde taşıdığım çelik yelek her nefes alışımda göğsüme batıyordu sanki. O buraya girerken beni korumak için bunu giydirmişti ama ben ona kızının yangında yandığını düşündürmüştüm.

"Karmen, biraz daha bekle, seni hastaneye götüreceğim," dedi Deren. Duman ciğerlerine yapıştığı için hâlâ öksürüyordu.

Dumanı soluyan boğazımdaki acı tadı hissedip yüzümü buruştururken, Deren'in elini dizime koyarak doğrulduğunu hissettim. Az önceki itfaiye çalışanı yaklaşınca endişeyle, "Eee?" dedi, sonra ara verip yutkundu. "İçeride birisi var mıymış?"

Bu sorunun cevabı onun için yaşamla ölüm arasındaki o çizgiydi. Bunu anladın Karmen, yine de hiçbir şey yapmadın.

"Yangın yeni yeni söndü. Bir süredir yanıyormuş araba. Haliyle içeride birisi varsa da ona ulaşmamız çok zor, fakat bir vücut parçasına, kemik kalıntısına rastlamadık." İtfaiyeci gökyüzündeki dumanlara baktı. "Arabada patlayıcı varmış, içeride birisi olsaydı parçalarına bölünüp etrafa dağılırdı."

Deren Nil'in içeride olmadığından emin olunca ellerini yüzüne kapatıp arkasını döndü, itfaiyecinin devamında anlattıklarını arkası dönük dinledi. Onun içeride olma ihtimalinde vücuduna neler olacağını duymaya dayanamamış gibi elini kaldırıp, "Anladım," dedi itfaiyecinin kesmesi için. "İçeride birisi yok, anladım."

İtfaiyeci kafasını salladı ve yüzündeki teri elinin tersiyle silerken Deren arabasına yaklaşıp şoför koltuğuna yöneldi. İçeriye girerken itfaiyeci bir daha dönüp arkadaşlarıyla konuşmaya başlamıştı. Arabanın kapısını kapatıp direksiyonu tutan Deren bir daha etrafı griye boyayan dumanlara bakıp, "Nil hayatta," diye tekrarladı onu yaşama bağlayan şeyi. "O adam organ kaçakçısı zaten, paranın peşinde olduğu en başından belliydi. Kimse Nil'in adını ölümle yan yana getiremez. O da bunu yaptığına, kızımı kullandığına, kızımı incittiğine ölesiye pişman olacak. Yemin ederim bunu sağlayacağım. Onun pişman olmasını sağlayacağım."

Derya'nın onun bir tetikçi olduğunu söylediği aklıma geldi. Belki de birini öldürmek onun için de kolaydı, bu yüzden ona ne kadar zarar verebileceğinden emindi.

Deren, "Seni hastaneye götüreceğim," diyerek motoru çalıştırdığında ilk birkaç dakika itiraz etmedim. Depolardan uzaklaştığımızda, "Arabam orada kaldı," dedim.

"Ben aldırırım. Sorun değil." Bana doğru baktığında kafamı kaldırıp elimi bileğime götürdüğümü ve nabzıma baktığımı görünce, "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Hastaneye gitmeyeceğim," dedim. Eve dönmeliydim. Nil'i görmem lazımdı. Nasıl olduğuna bakmalıydım, Yaman'ın bunu neden yaptığını öğrenmeliydim. "Sen de hastaneye git, 1. derece yanığın var gibi görünüyor, yüzün kırmızı ve derisi kupkuru. Merhem verirler, kullanırsın."

Deren, "Kendi kendine geçer," diye fısıldadı önemsiz bir şeyden bahsediyormuşuz gibi. Elimi bileğimden çekip yüzüme götürdüm ve saçlarımı kulağımın arkasına koyarken, onun yüzüme baktığını gördüm. Arabayı kullanırken bunu yapmamasını söylemek üzere ağzımı açmıştım ki bakışları bu kez yüzümün aşağısına inince, neye baktığını anladım. Daha az dikkat çekmesi için dudaklarımı kapatıp önüme döndüm. Yüzüne her döndüğümde, kafamı ona her çevirdiğimde bunu hatırlayıp hatırlamayacağını merak ettim. Pişman olmak için kendimi zorladım, onu öptüğüme pişman olmak için çabaladım ama içten bir pişmanlık duymadım. Bu beni hem sarstı hem de sardı.

"Ailemi trafik kazasında kaybettim," kelimeleri arabanın içini doldurduğunda düşüncelerimden sıyrılıp Deren'e baktım. Dirseğini camın kenarına yaslamış, camdan dışarıyı seyrederek araba kullanmaya devam ediyordu. "Kardeşimi arabanın içinden çıkardıktan sonra tek gördüğüm, arabanın bomba gibi patlayıp alevlere dönüştüğüydü."

Duygularımı anlatacak kelimeler bulamayıp yutkundum. Alevleri gördüğünde neler hissettiğini daha da merak etmiştim. Belki de onu geri çekememe sebebim buydu, Nil gibi ailesinin de tekrardan o yangının içinde olduğunu düşünmüştü. "Kaç yaşındaydın?" diye sordum.

"Ben on dört yaşındaydım, Utku sekiz."

Çok küçüklermiş, ama yangının içinden çıkabilecek kadar da cesurlarmış.

"Ailen çıkamadı mı?"

"Babam kaza olur olmaz kendinden geçti. Annem de sıkıştı, onu çıkaramadım." Çıkaramamış; yani demek ki çıkarmayı denemiş. Mutlaka ki şimdiki kadar güçlü bir adam değildi, ama o zaman bile annesini çıkarmak için çabaladığını hayal edebiliyordum. "Annem... Yanarak ölmekten korktuğu için onun son isteğini yerine getirip Utku'yu aldım ve arabadan uzaklaştığım an arkamızda büyük bir gürültü koptu."

Vücudum kontrol edemediğim bir şekilde ona dönüp koltuğuna yaklaştı. "Sonra nerede kaldınız?"

"Akrabalarımız bizi istemedi," dedi sorularıma cevap vermeye devam ederek. "Ben de Utku ile ayrı yaşamak istemedim. Bir şekilde... Başımızın çaresine baktık."

Başını diğer tarafa çevirdiğinde, bu konu hakkında konuşmaya açık olmadığını düşündüm. "Ben annemi hiç hatırlamıyorum," dedim onun yanağındaki is lekesine bakarken. "Ben bir yaşındayken ölmüş. Dedem annemin ölümü için hâlâ babamı suçluyor, babam da öyle olduğunu düşündüğü için buna karşı çıkmıyor. Ağabeylerim nezaketten falan pek anlamıyorlar, onları bir kadın yetiştirmediği için belki de... Beni de ağabeylerim büyüttü." Bana herhangi birisi gibi değil de bir erkek şefkatiyle baktığında konuyu kendimden uzaklaştırmak istedim. "Yangından korkmuyor musun? Araba patladığında hiç düşünmeden ileriye koştun."

"Yanlışın yok. Doğru, korkarım," diye itiraf etti. Belki de ben çok baktığım için rahatsız oldu, elinin içiyle yanağındaki isi temizlemeye çalışırken biraz mahcup ama sert göründü. "Fakat Nil'in orada olduğunu düşünerek deponun içine girdim, araba patladığında dünyanın sonuna geldiğimi düşündüm. Yangından korkup korkmadığımı bile hatırlamadım. Nil'in çığlığını duyuyordum sanki, canının yandığını hissediyordum, başka hiçbir şey düşünemiyordum. Yansam, acısını hissetmezdim. Bunun ne demek olduğunu anlayamazsın Karmen."

Anlayabilirim. Fakat düşünüyorum, günün birinde sen beni anlayabilir misin diye... Sanmıyorum. Ne diyebileceğim ki. Haklı olacaksın. "Seni tutmasam o alevlerin içine girecektin, Deren."

"Beni öpmesen," diye düzeltti beni gözlerimin içine bakarak.

Bir daha olmaması için bunu hatırlatmaması, üzerinde durmaması gerekiyordu. Üzerimde durdu, evet, dudakları... Ensemin arkasından gelen sıcaklığı kafamın içinde hissettim ve ona, "Bana başka çare bırakmadın," dedim.

"Aslında hiç istemedin yani?"

Ona cevap vermeden önüme baktım. Evimin önündeydik, artık Nil'e çok yakındım. Arabanın durduğunu bile fark etmemiştim. Onu göreceğim için heyecanlandım, bu yüzden arabanın kapısını açıp dışarıya çıkmak için harekete geçtim. Deren hamlelerimi görüp dirseğimin arkasından tuttu ve beni koltukta kendine doğru çekti. "Bir-iki gün telefonlarına çıkamayabilirim, Nil'i bulmak için bir durumla meşgul olacağım."

"Ne gibi bir durum?" diye sordum kuşku duyarak.

"Bilmeni istemem."

Dik dik baktım. "Niye bana söyledin, o zaman?"

Kaşlarını çattı. "Beni ararsan ulaşamazsın, merak edersin diye."

"Merak etmem," dedim. Gerçekten ona böyle mi hissettirmiştim? Ona ulaşamazsam merak edeceğimi mi düşünmüştü? Acaba neden? Ona

gereğinden fazla uzun uzun bakıyordum, bunu artık kesmem lazımdı. "Neyle meşgul olacaksın? Nil'i bulmak için ne yapacaksın?"

Gözleri bana bakarken dalıp gitti, bir süre boşlukta asılı kaldı. Sonra bir karara varmış gibi kafasını sallayıp kolumu bıraktı. "Birisi Nil'i bulmama yardım etmek, hatta direkt o adamı bulmak için bana yapamayacağım bir şeyi şart koşmuştu. Önce reddettim ama..." Ellerine baktı, parmaklarının üzeri kızarıktı ve bilekleri isten dolayı kararmıştı. "Bu yaşananlara bakınca... Reddetme lüksümün olmadığını fark ettim. Yapmayacağımı söylediğim şeyleri yapabilirmişim. Nil'e bir şey olma ihtimaliyle bu kadar sert bir şekilde yüzleşince kendi itibarımın, hassasiyetlerimin, şerefimin ve duygularımın bir önemi olmadığını anladım."

Heyecanlandığımı gizlemeye çalışarak, "Organ kaçakçısını bulabilecek birisi mi?" diye sordum. Belki de doğru soru, Nil'i bulabilecek birisi mi, olmalıydı.

"Evet. Eskiden korumalığını yaptığım birisi." Gözlerini açıp kapatırken tatsız bir ses çıkardı, onun kaç gündür uyumadığını düşündüm yine. "O tasvip etmediğim işler yapmaya başlayınca, onun korumalığını bırakmıştım. Kızımın kaybolduğunu duyduğunda bana yardım edeceğini söyledi, tabii ki beklediğim gibi benden bunun karşılığında yapmayacağım bir şey istedi." Dudağı yana doğru hareket etti, bu kıvrım yüzüne alaylı bir gülümsemeyle yayıldı. "Fakat yapabilirmişim, kızım için yapabilirmişim. Tüm değerlerimi Nil için ayaklarımın altına alabilirmişim."

"Senden ne istedi?" diye sordum.

"Zor bir şey, ama yapmam gerekiyor."

Önüne dönüp başını eğince, bana söylemeyeceğini anladım. Açıklamaktan bile rahatsız olmuş gibiydi. Suç işlemeyi kastettiğini anlamıştım, belki de bu yüzden söylemiyordu. O adam her kimse, Deren'e suç işletecekti. Peki, ya karşılığında o organ kaçakçısı adamı gerçekten bulacak mıydı? "Sence Feda'yı gerçekten bulabilecek birisi mi?"

"Evet, bulur, çünkü onun korumalığını bırakma sebebim, insan kaçakçılığına başlamasıydı." Tiksindiğini yüzünden okuyabiliyordum. Göz ucuyla koluma baktım, Deren önüne dönmüş olsa da beni tutmaya son vermemişti. "İtin teki, anlayacağın. İt iti tanır. Tanıyor tabii onu."

"Senden bir suç işlemeni istiyor, değil mi?"

"Suçun kendisi mi yoksa kime karşı işlendiği mi daha önemli sence?"

Bu soruyu yöneltip bir de o hiç ışığı olmayan gözleriyle bana bakması yok mu... Suçlarımdan birisi olduğunu bilmeden karşımda oturması, bir suç işlemeye yalnızca kızı için gidecek olması... Ve karşılığında benim

suskunluğum. Sanırım artık o noktadaydım. Kendim için hiçbir şey ifade etmiyordum. "Bence kime karşı işlendiği daha önemli," dedim yutkunarak.

Başını ağır ağır salladı. "Doğru, sen zaten suç işlemekten çekinmiyorsun. Senin için önemli olan kime karşı işlediğindir."

"Senin için de mi öyle?"

"Evet. Suç işlediğimden çok kime karşı işlediğimi düşünürüm. Nihayetinde insan öldürebilirim ama bir tecavüzcüyle bir çocuğu öldürmek aynı seviye bir suç değildir." Bir şeyler daha ekleyecek oldu ama durdu, başını kaldırıp bana baktı. Neden benimle konuşmaya devam ettiğini anlamamış gibiydi, ben de neden hâlâ yukarıya çıkmadığımı düşünüyordum. "Neyse, derin konular bunlar. Ne senin ne de benim takatimiz var konuşmaya. Evine çık, dinlen."

Nil'i görmek için sabırsızlandığımdan, onu daha fazla tutmak istemiyordum ama nereye gideceğini, neler yapacağını da merak ediyordum. "Deren sen de eve gidip biraz dinlen, olur mu? Banyo falan yap, sonra ne yapacaksan yaparsın."

Göz kırptı. "Hani merak etmiyordun?"

"Salak," dedim arabanın kapısını bir daha açarak. Bu kez beni eliyle tutmadı, fakat gözleriyle tuttuğunu iliklerimde hissettim. Arabadan inene kadar bana baktı ve kapıyı kapatmak için döndüğümde, "Umurundayım, biliyorsun," dedi.

"Asalak mısın? Yangının içinden çıktık, her yerimiz iğrenç görünüyor, dakikalar önce sinir krizi geçirdin ve seni öptüm..." Gerçi öpücüğü eklemesem de olurdu, çünkü o öpüşme bize bir şey kattı ve bu onun bakışlarında da görünüyordu. "Bu kadar şey olmuş, hâlâ çocuk gibi umurundayım diye tutturmuşsun."

Kafasını koltuğunun arkasına yaslayıp iri elleriyle direksiyonu yavaşça kavradı. "Ben, belki; ama sen iğrenç görünmüyorsun."

Kalbimi hızlandırdığı için duyduğum öfkeyi nereden çıkaracağımı bilemeyerek, "Asalak," dedim bir daha ve kapıyı çarptım.

Kendimi yalnızca Nil'e odaklayarak sitenin güvenliğinden geçtim. Apartmana ilerlerken arkama dönüp yalnız bir kez baktım. Araba hâlâ oradaydı. Önüme döndüm ve sol taraftan dönüp yaşadığım binanın kapısına kadar ilerledim. Bu açıdan hangi binaya girdiğimi göremiyordu, ama onu Nil'in kaldığı evime kadar yaklaştırmam çok büyük riskti.

Asansörden inip soluğu dairemin kapısında aldım ve kapıya deli gibi vurmaya başladım. Kapı, kalbim iki kez çarptıktan sonra açıldı ve

Gece'nin korku dolu bakışlarıyla karşılaştım. "Nil nerede?" diye sorarak içeriye girdim ve koridorda yürüyüp odalara bakarken, salonda oturan Yaman'ı gördüm. Gece arkamdan, "Sana n'oldu?" derken, salona girip gözlerimi ondan ayırmadan Yaman'a ilerledim. Eğilip üstündeki gömleğin yakasından tuttuğum gibi bağırmaya başladım. "Nil'i alıp nereye götürdün, ne yaptın ona? Neden yaptın bunu, niye sattın bizi?"

Yaman benim gibi öfkeden yanmıyordu. Her zamanki gibi sakindi. Önceki hayatını robot olarak tamamlamış olabilirdi. "Satmadım, kimseye bir şey anlatmadım."

"O zaman bunu neden yaptın? Deliye döndüm, eve girip de Nil'i göremediğimde neredeyse ölecektim!" Elimi kaldırıp suratına bir tane geçirdiğimde, Gece bağırarak beni tuttu ve Yaman'ın başı elimin altında kayıp diğer tarafa döndü. Çenesinin hareketini gördüm ve Yaman elini yanağına götürüp bana bakarken, Gece beni ondan uzaklaştırmaya çalışarak, "Dur, vurma," dedi dehşete sürüklenmiş bir halde.

Ona da sinirlenip, "Benimle birlikte senin de ona vurman gerekiyor, onu koruman değil," dedim bağıra bağıra.

"Diğer yanağını ben kızartmıştım zaten, şimdi iki tokat yemiş oldu!" dedi Gece.

Dişlerimin arasından soluk alıp verirken kafamı eğip diğer yanağına da dikkatle baktım. Evet, Gece'nin beş parmak izini görmeye başlamıştım. "Bize bunu yapmayacaktın," dedim Yaman'a. "Bu işe beraber bulaşmadık mı? Nasıl bize ihanet edersin?"

"Çünkü akıl sağlığını koruyan tek kişi benim," dedi sessizce. Elini yanağından çekip hiçbir şey olmamış gibi bana dönerken omuzlarını dikleştirdi. "Nil'i alıp sizi bu işe bulaştırmadan bir şekilde ailesine ulaştırmak istedim. Hem Gece'yi hem de seni bu işten çekip çıkaracaktım."

"Bir akıllı sensin çünkü değil mi, piç?" dedim.

"Oha, Karmen!" dedi Gece.

"Oha, Kaymen," diye bir ses aynı sözleri tekrar etti.

Duymayı beklediğim ses beni tutup kendi içimdeki yangından çekti. Nil'e dönmeden önce yanımda sıktığım yumruklarımı serbest bıraktım. Öfkemi gölgelerin arasında bırakıp ona bakınca, kalbimi yerinde tutamadım. Parlayan gözleriyle, "Kaymen," diyerek bana koşuşunu izledim. "Seni çok özledim! Yüzüne n'oldu?"

Gece, "Tırtılım ya, ne tatlısın," dedi.

"Bir şey olmadı, canım." Telaşımı soğukkanlılığımla gizleyip biraz eğildim. Nil kafasını arkaya atıp gözlerime doğru bakınca ağzının etrafına çikolata bulaştığını gördüm. "Ben de seni özledim Nil, nerelerdeydin?"

Göz ucuyla Yaman'a doğru baktı ve yanakları utanmış gibi kızardı. "Yaman'la payka gittik. Bana pamuk şekey aldı. Salıncağa bindiyiy misin dedim, bindiydi. Ha, ha, biy de..." Heyecanla ekledi. "Beyabey bindiğimizin adı neydi, Yaman?"

Bu çocuk ne anlatıyordu? Yaman madem onu almıştı, neden ve nasıl geri getirmişti? "Tahterevalli," dedi Yaman Nil'e, biraz rahatsızlık duyarak.

"Ne?" dedi Gece, Yaman'a bakakalırken. "Sen, koca adam... Tahterevalliye mi bindin? Hem de Nil'le beraber... Çocuk tekrar yere nasıl indi acaba!"

"Eee, kaydıraktan da kaydınız mı?" dedim gülümsemeye başlayarak. Yaman'la Gece gülümsememe baktılarsa da aldanmadılar. "Ben Nil'i ararken sen cidden onunla tahterevalliye bindiğinden mi bahsediyorsun? Bana tekrardan aynı korkuları yaşattın, onu kaybettiğimi, bir daha bulamayacağımı sandım." Duygularım sözcüklere sıçrayınca sustum, ne hissettiğimi ifade etmeye alışkın olmadığım için kendimi yadırgayıp yüzümü çevirdim. "Nil'le ilgileneyim, bunu konuşacağız."

Nil, onu kucakladığımda salondaki gergin havayı hissetmiş gibi gözlerini açıp hepimize sırayla baktı. "Başka neler yaptınız?" diye sordum.

Nil'in gözleri parladı. "Evime gittim!"

Odadan içeriye girerken neredeyse onu kucağımdan düşürüyordum. Onu güçlükle yatağın üzerine bırakıp, "Nasıl?" diye sordum.

Heyecanlanıp ayağa kalktı ve yatakta zıplamaya başladı. "Yaman beni eve götüydü ama içeriye giymedik. Babamı göyecektim ama babam gitmiş, öyle dedi." Ümidi kırılmış gibi ofladı. "İşi mi ne vaymış, zaten hep işi oluyoy. Annemin de babamın da hep işi vay, beni sevmiyoylay galiba..."

"Nil, yok artık aşkım... Seni kim sevmez? Annen de baban da seni çok seviyor," dedim ona bunları düşündürmüş olmama inanamayarak. "Sadece... Bazen anne ve babaların çocuklarına gelecek hazırlamak için çok çalışmaları gerekir. Fakat baban seni geri aldığında yanından hiç ayrılmayacak, hatta annen de seninle daha çok vakit geçirmek isteyecek."

Söylediklerimi düşünüyormuş gibi yatağa oturup küçücük parmaklarıyla oynamaya başladı. "Keşke hem annemle olsam hem de babamla."

Bu dileği beni duraksattı, sonra da güçlükle yutkundum. "Böyle istersin, değil mi? Sen, annen ve baban?"

O geri çevrilemeyecek kadar yüreğe dokunan masum gözleriyle bakarak başını salladı. "Evet, öyle istiyoyum ama Deyya n'olacak? O da oluy kesin. Fakat onu sevmiyoyum. Ben, annem ve babam..." duraksadı, gülerken gamzeleri kalbime tutundu. "Seni unuttum, Kaymen! Biy de sen oluysun bizimle!"

Bizi bir arada hayal etmesi o kadar ütopik geldi ki kendimi Nil'in yüzüne bakarak gülmeye başlarken buldum. Sesli gülüşüm Nil'i şaşkına çevirdi ve ne yaparsam yapayım önünü alamadığım kahkaham, onun da gülmeye başlamasıyla şiddetlendi. Nil, "Niye gülüyoysun?" diye sordu.

"Çok masumsun, her şeyi çok güzel hayal ediyorsun," diyerek onun bana sarıldığı gibi ben de ona sarıldım ve dizime oturtup yaşadıklarımın stresiyle attığım kahkahalara bir son verdim. "Sana bir söz veriyorum Nil, Derya'yı senden uzak tutacağım. Baban bir daha seni ona yaklaştırmayacak." Nil'in bileğini tutup kendime çekerken gülüşüm de kendiliğinden parçalanıp, bir daha dönmeyecekmiş gibi dudaklarımı terk etti. Nil'in bileğindeki izler hâlâ geçmemişti, belki de çocuğun kolunu incitmişti ve müdahale edilmediği için geçmiyordu. Bileğini öperken, "Seni kimse incitmeyecek, amore mio," dedim bu hayatta en sevdiğim ikinci kıza.

"Miyav mı?" diye sordu Nil kıkırdayarak.

"Hayır, miyav demedim. Amore mio, dedim. İtalyancada 'aşkım' anlamına geliyor." Yanağımı kafasına yaslayıp bileğinin iç kısmını okşadım. "Sen de bana der misin?"

Uzun uzun, "Hımm," derken gözlerimin içine baktı. "Amoye mi," diyerek tekrar etti. "Böyle mi?"

"Sen nasıl söylersen söyle, ben aşkım dediğini anlarım." Bu sözcüğü Karina'dan bir-iki kez duymuştum, konuşmaya başladığında söylediği ilk İtalyanca kelimelerdendi. "Karina ve sen benim aşkımsınız."

"Kayina mı?" dediğinde, ona başımı sallayıp komodinin üzerinde duran fotoğraf çerçevesini işaret ettim. Dizimden kalktı, komodinin üzerindeki çerçeveyi alıp yanıma döndü ve dizime oturup onu bana uzattı. Sol elimle Nil'i, sağ elimle de çerçeveyi tutarken zamanın kendisi mi yoksa benliğimin kendisi mi bilmiyorum, anıları sürükleyip Nil sayesinde sahip olduğum neşemi kalbimden söküp aldı.

Fotoğraf çerçevesini dudaklarıma yaklaştırıp Karina'nın yanağından öptüm ve sonra Nil çerçeveyi elimden alıp benim yaptığımı tekrar edince, hiç gerçekleşmeyecek bir şeyi hayal ettim. Nil ile Karina'nın beraber olduğunu. Evet, hiç gerçekleşmeyecek... Fakat olsun, hiç

gerçekleşmeyecek olması bunu değersiz yapmıyor. Hatta o kadar güzel ve değerli ki, gerçekleşemeyecek kadar...

Dakikalar geçti, Nil'i elinde fotoğraf çerçevesiyle uyuttuktan sonra odadan sessizce çıktım. Üzerimdeki is kokusu ve dudaklarımın altında saklanan bir hisle salona geri döndüğümde, Gece ile Yaman'ı sessizlik içinde buldum. Salonun ortasına doğru yürüyüp Yaman'a bakmaya başladığımda, Gece dudaklarını kemirerek bize yaklaştı. "Nil'i alıp gittiğin dakikadan beri neler olduğunu anlatmaya başla."

"O gece eve geldim, senin anahtarlarından birisi Gece'deydi ama gündüz arabada düşürmüştü. Eve o anahtarla girdim, Gece telefonlara çıkmadığı için babası onu merak etmişti, burada mı diye bakacaktım..." Rahatsız bir şekilde Gece'ye doğru baktı, benden çok onu muhatap almasına hakikaten sinirlendim. "Gece'yi uyurken gördüm, Nil de yalnızdı. Gece'nin nasıl stresli olduğunu bildiğim için onu bu mahvolmuş durumundan kurtarmak istedim. Nil'i aldım, doğrudan ailesine götürecektim, bir şekilde teslim edecektim ama... Ertesi gün Gece aramaya başlayınca... Benden yapmamamı isteyince ona kayıtsız kalamadım."

Gece'ye doğru baktım, stresli bir şekilde el bileklerini ovuşturuyordu. Onun çok zorlandığı bir durumun içinde olduğunu biliyordum ama zaten bunu kendileri yapmıştı. "Nil babasının evine gittiğinizi söyledi?" dedim sorarcasına. Ya görüntüleri kameralara yakalandıysa? "Parka da gitmişsiniz. Ülkedeki herkes artık Nil'i tanıyor, bizi nasıl riske atarsın?"

Yaman gözlerini sadece bir kez kapatıp açtı. "Gece aradığında Deren'in evinin önündeydim, Nil'i evinin önüne bırakıp ayrılacaktım, sonra arabayı değiştirip yoluma sessizce devam edecektim ama... Gece aradığında durmam gerektiğini hissettim, telefonunu açınca da... O ne isterse onu yaptım."

"Nil de ben de umurunda değildik yani? Önce Gece istediği için onu parktan beraber aldınız, ardından Gece bu sorumluluğu kaldıramadığı, her geçen gün zorlandığı için onu kurtarmak istedin ve Nil'i alıp ailesine götürmeyi denedin. Fakat sonra yine Gece telefonda sana ağladığı için geri getirdin." Düşünüyorum, acaba bir erkek için değerli olmak böyle bir şey midir? "Benim ne hissettiğim hiç umurunda olmadı, öyle mi? Doğru, neden olsun zaten, beni doğru dürüst tanımıyorsun bile."

Gözlerine tatsız bir panik havası hâkim oldu. Sonra dudakları sertçe kapandı, doğru söylediğimi bildiği için başını yere eğdi. "Evet, yalnızca Gece'yi umursadım."

"Madem öyle, seninle işim bitti." Ona kapıyı gösterdim. "Evimden siktir olup git."

"Bekle, hâlâ her şeyi mahvetmiş değilim," dedi Yaman elini kaldırıp sakin olmam için beni durdururken. "Bensiz sıkışırsınız, tüm ayak işlerinizi ben yapıyorum."

"Ayak işçiliğin bitti, siktir olup git." İkinci kez söylemekten gerçekten hoşlanmıyordum.

Yaman gergin bir şekilde Gece'ye bakınca ben de arkadaşıma baktım. İkimize de mesafeli şekilde bakıp bir şey demeden elindeki kahveyi içmeye devam ettiğinde, "Güveninizi bir daha boşa çıkarmayacağım," dedi Yaman. "Söz veriyorum Karmen. Şeref sözü."

Karşı çıkmak için ağzımı açmıştım ki, bir şeyi fark edip heyecanlandım. "Tamam, bir daha beraber deneyebiliriz ama... Önce senden istediğim şeyi yapman lazım."

Gece'nin rahat bir nefes aldığını duydum, ardından Yaman'ın iç çekişini. Serinkanlı duruşuna geri dönüp, "Nedir?" diye sordu.

"Derya Deren'in parasını çaldı, nasıl çaldığını anlatacağım ama önce o parayı geri alabilmem için bana yardım edeceğine söz vermelisin."

Gece, "Bu nasıl oldu?" diye sorarken Yaman hemen kabul edip, "İstediğin buysa yaparım," dedi.

Koltuğa oturup dirseklerimi dizlerime koydum, onun Nil'i alıp ortadan kaybolmasıyla beraber yaşananları anlattım. O yapmadıysa Derya yapmıştı, bu yüzden neredeyse parayı onun aldığına emindim. Ortadan hızla kaybolmuştu, parayı da çoktan saklamış olmalıydı. Gece öğrendiklerinden sonra yüzümdeki lekelere daha anlamlı baktı ve Derya'ya küfürler sıralarken, Yaman ayağa kalkıp odanın içinde bir-iki tur attı. Kravatını düzeltip eski haline döndürdü, huşu içinde başını salladı. "O kadar parayı bankaya yatırmaz. Bir anda o kadar miktarda para girişinin şüpheyle karşılanacağını bilir, üstelik hesabı karısıyla beraber de kullanıyorsa. Bence parayı direkt elinin altında saklıyordur."

"Yani evde olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Gece.

"Gece yarısı oldu, zaten şu an evine götürmekten başka bir şey yapamaz," dedim istemesem de Yaman'ı haklı bularak.

Yaman, *Aynen*, dercesine kafasını sallayıp, "Evini bulmam için bana bir saat ver," dedi.

Gece heyecanlanarak, "Fakat evine gidemezsiniz, Nalan vardır," dedi.

"Evden çıkacaklardır, o zaman gireriz," dedi Yaman Gece'ye cevap vererek. Onu, beni dikkate aldığından daha fazla alıyordu, vücudu çoğu zaman ondan tarafa dönük oluyordu. Akabinde beni süzdü. "Sen evde

gerçekleşmeyecek olması bunu değersiz yapmıyor. Hatta o kadar güzel ve değerli ki, gerçekleşemeyecek kadar...

Dakikalar geçti, Nil'i elinde fotoğraf çerçevesiyle uyuttuktan sonra odadan sessizce çıktım. Üzerimdeki is kokusu ve dudaklarımın altında saklanan bir hisle salona geri döndüğümde, Gece ile Yaman'ı sessizlik içinde buldum. Salonun ortasına doğru yürüyüp Yaman'a bakmaya başladığımda, Gece dudaklarını kemirerek bize yaklaştı. "Nil'i alıp gittiğin dakikadan beri neler olduğunu anlatmaya başla."

"O gece eve geldim, senin anahtarlarından birisi Gece'deydi ama gündüz arabada düşürmüştü. Eve o anahtarla girdim, Gece telefonlara çıkmadığı için babası onu merak etmişti, burada mı diye bakacaktım..." Rahatsız bir şekilde Gece'ye doğru baktı, benden çok onu muhatap almasına hakikaten sinirlendim. "Gece'yi uyurken gördüm, Nil de yalnızdı. Gece'nin nasıl stresli olduğunu bildiğim için onu bu mahvolmuş durumundan kurtarmak istedim. Nil'i aldım, doğrudan ailesine götürecektim, bir şekilde teslim edecektim ama... Ertesi gün Gece aramaya başlayınca... Benden yapmamamı isteyince ona kayıtsız kalamadım."

Gece'ye doğru baktım, stresli bir şekilde el bileklerini ovuşturuyordu. Onun çok zorlandığı bir durumun içinde olduğunu biliyordum ama zaten bunu kendileri yapmıştı. "Nil babasının evine gittiğinizi söyledi?" dedim sorarcasına. Ya görüntüleri kameralara yakalandıysa? "Parka da gitmişsiniz. Ülkedeki herkes artık Nil'i tanıyor, bizi nasıl riske atarsın?"

Yaman gözlerini sadece bir kez kapatıp açtı. "Gece aradığında Deren'in evinin önündeydim, Nil'i evinin önüne bırakıp ayrılacaktım, sonra arabayı değiştirip yoluma sessizce devam edecektim ama... Gece aradığında durmam gerektiğini hissettim, telefonunu açınca da... O ne isterse onu yaptım."

"Nil de ben de umurunda değildik yani? Önce Gece istediği için onu parktan beraber aldınız, ardından Gece bu sorumluluğu kaldıramadığı, her geçen gün zorlandığı için onu kurtarmak istedin ve Nil'i alıp ailesine götürmeyi denedin. Fakat sonra yine Gece telefonda sana ağladığı için geri getirdin." Düşünüyorum, acaba bir erkek için değerli olmak böyle bir şey midir? "Benim ne hissettiğim hiç umurunda olmadı, öyle mi? Doğru, neden olsun zaten, beni doğru dürüst tanımıyorsun bile."

Gözlerine tatsız bir panik havası hâkim oldu. Sonra dudakları sertçe kapandı, doğru söylediğimi bildiği için başını yere eğdi. "Evet, yalnızca Gece'yi umursadım."

"Madem öyle, seninle işim bitti." Ona kapıyı gösterdim. "Evimden siktir olup git."

"Bekle, hâlâ her şeyi mahvetmiş değilim," dedi Yaman elini kaldırıp sakin olmam için beni durdururken. "Bensiz sıkışırsınız, tüm ayak işlerinizi ben yapıyorum."

"Ayak işçiliğin bitti, siktir olup git." İkinci kez söylemekten gerçekten hoşlanmıyordum.

Yaman gergin bir şekilde Gece'ye bakınca ben de arkadaşıma baktım. İkimize de mesafeli şekilde bakıp bir şey demeden elindeki kahveyi içmeye devam ettiğinde, "Güveninizi bir daha boşa çıkarmayacağım," dedi Yaman. "Söz veriyorum Karmen. Şeref sözü."

Karşı çıkmak için ağzımı açmıştım ki, bir şeyi fark edip heyecanlandım. "Tamam, bir daha beraber deneyebiliriz ama... Önce senden istediğim şeyi yapman lazım."

Gece'nin rahat bir nefes aldığını duydum, ardından Yaman'ın iç çekişini. Serinkanlı duruşuna geri dönüp, "Nedir?" diye sordu.

"Derya Deren'in parasını çaldı, nasıl çaldığını anlatacağım ama önce o parayı geri alabilmem için bana yardım edeceğine söz vermelisin."

Gece, "Bu nasıl oldu?" diye sorarken Yaman hemen kabul edip, "İstediğin buysa yaparım," dedi.

Koltuğa oturup dirseklerimi dizlerime koydum, onun Nil'i alıp ortadan kaybolmasıyla beraber yaşananları anlattım. O yapmadıysa Derya yapmıştı, bu yüzden neredeyse parayı onun aldığına emindim. Ortadan hızla kaybolmuştu, parayı da çoktan saklamış olmalıydı. Gece öğrendiklerinden sonra yüzümdeki lekelere daha anlamlı baktı ve Derya'ya küfürler sıralarken, Yaman ayağa kalkıp odanın içinde bir-iki tur attı. Kravatını düzeltip eski haline döndürdü, huşu içinde başını salladı. "O kadar parayı bankaya yatırmaz. Bir anda o kadar miktarda para girişinin şüpheyle karşılanacağını bilir, üstelik hesabı karısıyla beraber de kullanıyorsa. Bence parayı direkt elinin altında saklıyordur."

"Yani evde olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Gece.

"Gece yarısı oldu, zaten şu an evine götürmekten başka bir şey yapamaz," dedim istemesem de Yaman'ı haklı bularak.

Yaman, *Aynen*, dercesine kafasını sallayıp, "Evini bulmam için bana bir saat ver," dedi.

Gece heyecanlanarak, "Fakat evine gidemezsiniz, Nalan vardır," dedi.

"Evden çıkacaklardır, o zaman gireriz," dedi Yaman Gece'ye cevap vererek. Onu, beni dikkate aldığından daha fazla alıyordu, vücudu çoğu zaman ondan tarafa dönük oluyordu. Akabinde beni süzdü. "Sen evde

kal, temiz kıyafetler giy. Ben Derya ile Nalan'ın evini bulup yakın mesafeden izleyeceğim, evden çıktıklarında seni arayıp haberdar edeceğim. Geldiğinde girip parayı alırız."

"Ya parayı başka bir yere götürdüyse, başka bir eve falan?"

"Üstüne kayıtlı evleri araştırırım. Eğer yaşadığı evde yoksa diğer ihtimali o zaman düşünürüz," dedi güvence vererek.

Bir şey kaybetmeyecektim, çünkü bu kez Yaman'dan beklentim bir şey beklememek üzerineydi. "Hı-hı," diyerek onu onayladığımı belli ettikten sonra parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdiğimde, Yaman genzini temizledi. "O zaman ben gideyim?"

"Kapının yerini biliyorsun," dedim.

Gece'ye doğru baktı, ama onun ona bakmadığını görünce tekrar bana dönüp kafasını sertçe salladı. Önümden yürüyüp koridora çıktı ve sokak kapısına kadar yalnız gitti. Kapıyı açıp, onda alışık olduğum bir sessizlikle evden ayrıldı. Yüzümdeki lekelere dokunup, "Seni suçladığım için özür dilerim," dedim Gece'ye içimden gelerek.

Gece söylediklerime inanamamış gibi göründü, yine de bana bakıyorken dudakları hemen gülümseyecekmiş gibiydi. Özür dilediğim için mahcup olup, "Önemli değil," dedi. "Ben unutmuştum bile. Benden şüphelenmekte haklıydın."

"Yine de özür dilerim. Hedefime o kadar odaklandım ki, gözüm başka bir şey görmemeye başladı."

Bunu anlıyormuş gibi üzgün bir şekilde iç çekip elindeki kupayı sıkıca tuttu. "Dediğim gibi, önemli değil. Önemli olan Nil'i bulmamızdı ve o eve geri döndü. Gerisi teferruat."

Onu önemsemeye yatkın olduğum için kurcalamayı sürdürdüm. "Böyle deyip içine atmıyorsun, değil mi? Seni kırdıysam söyleyebilirsin."

Sanki üstüne düşmemden, çekip gitmememden mutlu olmuş gibi tastamam gülümsedi. "Evet, o an kırıldım ama geçti. Yalnız bir ricam var." Koltuktan kalkıp yanıma gelirken ellerini ısrarla bir şey direteceği belli olacak şekilde çenesinin altında birleştirdi. "Sen banyodan çıkana kadar tırtıl ile yatabilir miyim? Lütfeeeeen."

"Peki," dedim.

Gece yanaklarımdan öpüp parmak uçlarında odaya koştuğunda bir müddet arkasından baktım. Sonra ben de gidip odadan almam gerekenleri alırken Gece'nin Nil'in yanında ama ona dokunmadan, onu rahatsız etmeden uzandığını gördüm. Banyoya giderken koridorun ışığını açık bıraktım, üstümdeki kötü kokan kıyafetleri çıkarıp sepete attım ve

üstümde kalan çelik yeleği çıkardım. Bir süre elimde tutup ona baktım. Beni korumak için kendi vücudundan çıkarıp giymemi sağlamıştı. Bana bir şey olmasını istememişti. Bana bir şey olsa üzülür gibiydi.

Her bir düşüncede boğazımdaki yumru büyüdüğü için nefes alamadım, bu da gözlerimin dolmasıyla sonuçlandı. Ancak sonra acı bir nefesle kendimi sıkmayı bırakıp çelik yeleği kenara koydum. Kabine girip saçlarımı, vücudumu kazır gibi yıkarken dudaklarıma değen su damlalarıyla beraber ellerim de yavaşladı. Dudaklarımdaki ıslaklık bana başka bir şeyi hatırlattı. Deren'in öpücüğün ilk saniyelerinden sonra beni öpmeye başlayıp diliyle dudaklarımı ıslatışını düşündüm. Ağzımın içine doğru inlemişti, o ses kulağımdan gitmek bilmiyordu. Yankısı derinleştikçe karnıma ağrı istila ediyordu, onu başka şartlarda öpmüş olsaydım işi nereye kadar götüreceğini merak ediyordum.

Gerçekten... Ne yaptığımı zannediyordum? Onu düşünmemeliydim.

Üzerime sinen çiçek kokusuyla duşkabinden çıkıp bornoza sarındım. Lavabonun önünde dişlerimi fırçaladıktan sonra durup birkaç saniye parmaklarımı dudaklarımda beklettim. Ardından kafamı iki yana sallayıp çıktım, saçlarımdan damlayan sular göğsüme doğru iniyorken salona geçip sehpanın üstünden bir kâğıt aldım. Ardından konsolun çekmecesini açıp kalem aradım, bulduğum kalemi de alıp sehpanın önüne oturdum. Kalemi kâğıda bastıra bastıra yazmaya başladım.

Öldürülecekler listesi:

Feda.

Kadın doktor.

Karina'yı bizzat kaçıranlar.

Kaçırılmasına yardım edenler.

Onu boğarak öldürenler.

Hazırladığım listeye bakıp eklemem gereken bir şeyin olup olmadığını düşündüm. O yağmurlu günde Karina'yı kaçıranların görüntüleri mobese kameralarına yansımıştı ama hâlâ bulunamamıştı, iki kişi beraber yapmıştı. Kahrolası kapıyı açık unuttuğum için Karina'yı hiç zorlanmadan kaçırmışlardı. İşin başında olan Feda'ydı, organını alan doktordu, kaçırılmasına yardımcı olanların sayısına ulaşmak zordu ama bir kişiye ulaştığımda onlara da ulaşırdım. En sonunda da onu bizzat boğan kişi vardı, listenin sonuna onu yazmıştım. Emri veren Feda ile Karina'yı elleriyle boğanları, en acı şekilde öldürecektim.

Kâğıdı katlayıp bir süre elimde tuttum, sonra banyoya girerken bile çıkarmadığım bileğimdeki kurdeleye baktım. Islaktı ama kururdu.

Eğilip yorgun bir şekilde alnımı bileğimin iç kısmına yasladım, kâğıdı avcumda sımsıkı kavrarken de gözyaşlarımı yavaşça akıttım. Karina'yı bugün apayrı özlüyordum, sanki bir yerden onun da bana kavuşmak için çırpındığını hissediyordum.

Üstelik hâlâ onu bir kez olsun rüyamda görmemiştim. Belki gerçekten dargındı bana, küskündü. Kısacık hayatına bana olan sevgisinden çok kırgınlığını sığdırdıysa, diye düşünüyorum... Eminim canı yanıyorken nerede olduğumu sorgulamıştı, neden gelmediğimi, ona neden yardım edemediğimi... Sözlere dökememiş olsa da hep beni beklediğini biliyordum. Bu gerçeğin farkına varınca yaptıklarımdan dolayı duyduğum pişmanlık da hafifliyordu. Sonuçta Nil eninde sonunda ailesine geri dönecekti, ama Karina acı çekerek ölmüştü, bir daha nefes alamayacaktı.

Başımı kaldırıp gözyaşlarımı sertçe sildim ve yerimden kalkıp salondan çıktım. Yatak odama girip giyinmek için birkaç parça kıyafet aldım ve Karina'nın odasına geçtim. Çamaşırlarımı giyip üstüme bir tayt ile kapüşonlu geçirdim. Yaman'dan gelecek telefonu beklerken de Karina'nın yatağına oturup üzerindeki örtüye parmak uçlarımla dokundum. Doğumdan sonra geceler boyunca uykusuz kalmıştım, onunla benden başka ilgilenecek kimse olmadığı için sürekli karnını doyurmam, onu temizlemem ve uyutmam gerekmişti. Bir daha onu doğururken çektiğim kadar acı çekmeyeceğimi düşünmüştüm. Çok yanılmışım.

Telefonum içeride çalmaya başlayınca kurdeleyi Karina'nın yatağının üstüne bırakıp odadan çıktım. Odamda uyuyan Nil ile Gece'ye bakıp bir daha onları yalnız bırakmanın kuşkusuyla ne yapacağımı düşündüm. Başka çarem olmadığını fark edince de salona geçip Yaman'ın yetişemediğim aramasına karşılık onu aradım. Hiçbir şey demeden verdiği adresi dinledim ve sonra ceketimi alıp ıslak saçlarla evden ayrıldım.

Gece yarısı olduğu için trafik olmadığından, Yaman'ın söylediği adrese hızlıca geldim. Yaman'ın arabasını görünce taksiden indim, kapüşonumu örtüp etrafıma baktım. Civarda villa tipi konutlar vardı, Yaman'ın arabası kaldırımın sağ tarafındaydı. Dörtlülerini yakmış, bekliyordu. İlerleyip kapıyı açtım ve sağ ön koltuğa binerken göz ucuyla ona baktım. "Hızlı geldin," diyerek çenesiyle sokağın sonundaki iki katlı villayı gösterdi. "Nalan yaklaşık yarım saat önce evden apar topar çıktı, yanında Derya yoktu. Evde olsa Nalan'la gideceğini düşünüyorum, muhtemelen kimse yok."

Evde olsa da fark etmezdi, canını yakar yine de Deren'in parasını alırdım. "Eve nasıl gireceğiz?"

"Kapıda kaldığımızı söyleyerek çilingir çağırdım. Birazdan burada olur. Birkaç dakikalığına karımmışsın gibi davran." Yaman'ın düz bir tonda söylediği her kelimeyi kabul ettim. Sanırım onun bu tarafını seviyordum. İş bitiriciydi, az ve öz konuşuyordu. İstenileni yapıp pek yorumda bulunmuyordu. Hatta bazen ona bir şey denildiğinde cevap bile vermeden gidip yapıyordu.

Arabadan indik, villanın kapısına kadar ilerlerken kameralara göz attık. Sonrasında çok uğraşmak istemediğim için yerden bir taş alıp görüş alanında olduğumuz kameraya doğru hızla fırlattım. Kameranın lensi kırılırken ses çıkarınca etrafıma baktım. Görünürde kimse yoktu. Yaman kameranın kırıldığı hemen fark edilmesin diye etrafa saçılan parçaları topladı, az sonra da çilingir geldi. İkimizi biraz şüpheyle süzdü, bu yüzden Yaman'ın cüzdanından fazladan birkaç yüz lira çıktı ve adamın ceketinin cebine girdi. Çilingir kuşku duysa da vakit ayırıp bizim için çelik kapıyı açtıktan sonra ortadan kayboldu.

İçeriye girdiğimizde telefonumun flaş ışığını yaktım. Evin içinde sessizce dolaştım. Yaman silahını tedbir amaçlı çıkarıp arkamdan gelirken önüme çıkan her kapıyı sırasıyla açıp baktım. Eşyaları zor seçiyordum ama parayı yatak odasında veyahut başka bir özel odada saklayacağını düşünüyordum. Salona girince etrafı biraz kurcaladık, sonra geniş merdiven basamaklarını tırmanıp üst kata çıktık. Yaman her odayı benden önce açıp beni korumaya çalıştığında ona dik dik bakıp, "Harikasın canım ya," dedim.

Sırıttığını görünce gözlerime pek inanamadım. Yine dümdüz bakıp bir şey söylemeyeceğini sanmıştım. Neyse, dercesine bir kafa hareketiyle sonraki odanın kapısını açtım ve buranın bir çalışma odası olduğunu görünce parayı saklayabileceği en iyi yer olduğunu düşündüm. "Sen de telefonunun ışığını aç, ikimiz birden bakalım. Evde yoksa parayı hemen bırakıp çıkmıştır, çok fazla vakti olmamıştır. Siyah bir spor çantanın içindeydi para, bakarken buna dikkat et."

"Anladım," dedi sadece ve geniş kütüphane tarzı çalışma odasını dolaşmaya başladı. Kapaklı geniş dolapları açtım, içlerinde daha çok ev eşyası veyahut kalın kitaplar vardı. Vakit kaybetmeyip diğer dolabı açtığım sırada Yaman'ın, "Galiba buldum," dediğini duydum ve hızla arkamı döndüm. Çalışma masasının altından siyah bir çantayı sürükleyerek çıkarıp ayaklarının ucuyla önüme itti. "Bu mu?"

Heyecanlandığım için ilk anda çantayı tanıyamadım, çömelip çantaya iyice baktıktan sonra fermuarını açtım. Işığı tuttuğumda kâğıt

paralar karanlıkta parladı. "Evet, yüklü para var. Bu çanta," dedim gülmeye başladığımı hissederek. Nil için ellerini o ateşe deli gibi uzatmıştı, yine onun için bu kadar paradan da hiç düşünmeden vazgeçmişti. Şimdi bile ne kadar para kaybettiğini umursamıyordu ama ben, Derya'nın Deren karşısında kazanmasına asla izin vermeyecektim. "Geri zekâlı, parayı doğrudan evine getirmiş. Herhalde Deren'in o alevlere girip yanacağını falan düşündüğünden, saklamayı bile düşünememiş..."

Kendi kendime konuşuyordum ki, kapının aniden açıldığını duyup telefonu elimden düşürdüm. Yaman bir adım öne çıktığında da kafamı kaldırıp gelene baktım. Derya'nın hayrete düşmüş suratına bakarken telaşlanmak yerine daha fazla gülmek istedim. Onu alt ettiğimi görmesi bu işi daha zevkli yapıyordu. Derya gözlerini elimde tuttuğum çantaya çevirdi ve sinirle gülmeye başlayarak, "Sen," diye fısıldadı. "Karmen... Lanet olasıca alevlerin içinde Deren'le beraber yanmanızı umuyordum."

"Canım, olur mu öyle şey, öncelik senin," dedim para dolu çantayla beraber ayağa kalkarken. "Doğrusu neredeyse beni bile kandırıyordun, neredeyse o alevlerin içine Deren'le birlikte girip Nil'i arayabilirdim... Deren'in Nil konusundaki hassasiyeti yüzünden onu öldürmeyecek olsan da yaralayabileceğini düşündün."

Derya hızla üzerime yürümeye başladı ama Yaman aramıza girdiğinde onun varlığını daha yeni fark etmiş gibi dönüp ona baktı. Pek korkmadan üstüme gelmeye devam ettiğinde, "Sıkarım," dedi Yaman kendisini yine tek kelimeyle, az ve öz ifade ederek.

"Siktir git," dedi Derya ve sonra tekrar bana baktığında bu kez ben aramızdaki mesafeyi kapatıp ona yaklaştım. "Yeterince zengin görünüyorsun, neden Deren'in parasını aldın?" diye sordum.

Derya bana hiddetle bakarak, "Mesele para değil," dedi bağıra çağıra. "Mesele Deren'in itibarsız, zayıf, zavallı birisine dönüşmesi, anlıyor musun?"

Deren en güçsüz, en zavallı, en zayıf anında bile Derya'dan daha üstündü benim için. "Neden Deren'i öyle birisine dönüştürmek istiyorsun? Nalan'ın ona geri dönme ihtimali tamamen ortadan kalksın diye mi?"

Son söylediğimin Derya'nın gerçek korkusu olduğunu paniğe kapıldığını açık eden gözlerinden ve üzerime doğru gelişinden anladım. Âdeta bir nefret denizinin içinde yüzerek, "Nalan beni bırakmaz," dedi.

"Nalan seni önemsiyor, ama hâlâ gözlerini Deren'den alamıyor... Sözlerimi tamamlayamadan Derya'nın elleri boğazıma yapıştı ve aniden

nefesim kesildi. Belki de boğulma hissine duyduğum hassasiyet yüzünden kıpırdayamadım, ona karşı koyamadım. O esnada Karina'yı hatırladım. Yaman, Derya'nın suratına yumruğunu sallayınca Derya'nın elleri çözüldü ve serbest kaldım. Bir süre nefes alamadığım için öksürmeye başladım. Yaman, geriye doğru sendeleyen Derya'nın karnına tekme atınca Derya yere sert bir şekilde düşerek öfkeyle bağırdı. "Nalan onun değil, asıl Deren hâlâ onun peşinde."

"Geri zekâlı, kafayı yemişsin," dedim elimdeki para çantasını Yaman'ın eline tutuşturup Derya'ya yaklaşırken. Karnına aldığı darbe yüzünden kalkamıyordu, bu yüzden yüz yüze gelmek için eğilmek zorunda kaldım. Islak saçlarım yüzümü iki yandan kapatıyordu. "Deren'in Nalan'ı aklından bile geçirmediğine eminim," diye fısıldadım. "Deren şu sıralar bir kadını düşünüyorsa, o kadın benim. Fakat şu an Nalan veya başka bir kadın Deren'in umurunda değil. Tek düşündüğü; Nil. Yersiz kıskançlıklarınla tüm işlerimi mahvedeceksin." Bana yaptığı gibi aniden ben de onun boğazına yapıştım, alacağı bir sonraki nefesi ellerimin arasında tuttuğumda gözleri ciddiyetle ve kinle yandı. Tırnaklarımı tenine batırdım. "Eğer bir kez daha işlerimi batırırsan, hiç acımam, Nalan'ı ben alırım elinden. Bir bakarsın karın kaybolmuş, hatta ölmüş... Ben, sonunda sahip olacaklarım için her şeyi feda etmeye hazırım, Nalan'ı bile."

Derya ellerime yapıştı, beni itmek için tüm gücünü kullanırken yüzü kıpkırmızı olmaya başladı. "Nalan'ın kılına zarar gelirse bir dakika bile beklemeden Deren'e Nil'i senin kaçırdığını anlatırım. Beni dövermiş, Nil'e yaptıklarım yüzünden beni öldürürmüş; umurumda olmaz."

Onun da bir zayıf karnı vardı. Nalan söz konusu olduğunda benim söylediklerimi yapıp yapmama ihtimalimi düşünmeden korkuya kapılıyordu. "O zaman anlaştık, diye düşünüyorum, Derya. Benim işlerime karışmayacaksın, Deren'i daha fazla kahretmenin planlarını kurmayacaksın, onun sahip olduğu hiçbir şeye göz dikmeyeceksin."

Bileklerimi kırar gibi sıkarak beni ittiğinde, çığlık atarak suratına elimin tersiyle vurdum. Kafası arkaya düştü ve gözlerini kapatıp inlerken, bir yandan da sinirle güldü. Tükürerek önünden kalktım ve gitmek için arkamı döndüğümde, aniden suratıma çevrilmiş bir silahla burun buruna gelince donup kaldım. Silahın kabzasında ve tetiğinde Yaman'ın parmaklarını gördüm ve namluya doğru bakıp, "Demek öyle?" dedim alçak bir sesle. "Derya'nın adamı mıydın? En baştan beri mi?"

Derya, "Hı," derken Yaman elinde silahla bana biraz daha yaklaştı ve alnıma dayadı. Tenimde soğuk bir nefret duygusu dalgalandığı sırada barut kokusunu aldım. Tam ona bunu yapmamasını söyleyeceğim sırada Yaman aniden sırıtarak silahı indirdi. İç çekerek, "Takılıyorum," dedi. Sonra da yerde yatan Derya'ya kısa bir bakış atıp sanki gayet sıradan bir şaka yapmış gibi hayatımın akışına devam etmemi bekledi. "Hadi gidelim, Nalan'ın geri dönesi falan tutar."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırarak elinde tuttuğu para çantasını almadan önce göğsüne sertçe vurdum. "Geri zekâlı, güven testinden geçiyorsun, nasıl böyle ahmakça davranırsın."

Derya, "Şimdi siz mi kavga edeceksiniz?" dedi gördüklerine inanamayarak.

Yaman silahı ona çevirip, "Esprili yanımın ortaya çıkmasına karşı koyamadım," dedi ve ekledi. "Ayrıca, sana ne?"

Bu iki adama daha fazla tahammül edemeyeceğimi fark ederek arkamı dönmeden geri geri yürümeye başladım. Derya elimde tuttuğum para dolu çantaya bakarken, Yaman da silahı ona doğrultmaya devam ederek geri geri odadan çıktı. Sokak kapısını açık bırakıp dışarı çıktım ve arabaya yürürken, Yaman da arkamdan gelip bana yaklaştı. "Senin için parayı buldum. Artık beraber devam ediyor muyuz?"

"İki dakika önce alnıma silah dayadın."

"Seviyesiz bir insanım, esprilerimin seviyeli olacak hali yok."

Durup ona döndüm, kızgınlığımı bakışlarıma yansıtarak ona baktıktan sonra tekrar önüme dönüp arabaya yürüdüm. Arabaya bindikten sonra çantayı açtım ve Yaman bizi oradan uzaklaştırırken, önümdeki milyonlara baktım. Bu çok büyük bir çantaydı ve iki yüz liralık banknotlarla doluydu. Parayı Deren'e hemen veremezdim, bir süre bende kalmaları gerekiyordu. En azından parası yanmamış, yok olup gitmemişti. Deren'i incittiğim doğruydu, diğer yandan onun görmediği gerçekleri ben gördüğümde de onu koruyacaktım.

"Nalan'a gerçekten bir şey yapar mısın?"

Hayır. "Çıkarlarıma bağlı." Eve giderken aldığım riskleri hesap ediyordum. Risklerin boyutlarını ve sonuçlarının beni nereye götüreceğini düşünerek birkaç karar aldım. Uygulamaya geçmek için de eve gitmeyi beklemem gerekti. Kapüşonumu arkaya atıp nemlenen ensemi silerken yaşadığım stres yüzünden midem ağrımaya başladı.

Otoparka park ettiğimizde arabadan inip asansöre bindik. Daireye geldiğimizde anahtarımı çıkardım, kapıyı açtığımda içeri girip girmemekte kararsız kalmış Yaman'a bakıp, "Gir," dedim.

O arkamdan gelirken, gölgesini izledim. Koridorda sessizce yürüyüp odama girince Nil ile Gece'nin aynı şekilde uyuduklarını gördüm. Nil hâlâ evdeydi, bir daha da kaybolmayacaktı. Kendimi teselli etmeye çalışarak yatağın etrafını dolandım ve Gece'nin omzuna dokundum. "Canım, uyan, gitmemiz gerekiyor."

Gece gözlerini ovuşturarak kendine gelirken, "N'oluyor?" dedi sersemleyerek. "Döndünüz mü? Hallettiniz mi?"

"Hallettik," diyerek kısa bir cevap verdim. Onu genelde kısa ve çabuk cevaplarla geçiştirmemin tek sebebi, bu işler bittiğinde çok az şey bilmesi ve yargılanmamasıydı. "Kalkman gerekiyor, gitmeliyiz."

Nil'in üstünü örterek doğruldu. "Nereye gidiyoruz?"

"Sen söyleyeceksin."

"Ne söyleyeceğim?"

"Bize ev lazım," dedim kendine geldiğine emin olmak için gözlerine bakarak. "Deren bu evi öğrendi, buradan ayrılmamız gerekiyor."

"Öğrendi mi? Nasıl olur?"

"Orası önemli değil. Bildiğin boş bir ev var mı? Baban zengin, illaki şehirde başka evleri vardır."

Başını çevirip koridora doğru baktı. Yaman'ı aradığını anlayıp, "Burada, bizi götürecek," dedim.

Gece kafasını sallayıp gözlerini ovuşturdu. "Şehirde bir yazlık var, Şile taraflarında. Sessiz, sakin bir yer. Hatta biliyor musun, orası daha güzel olur, her sokakta güvenlik kamerası yok, yaz gelmediği için de insanlar da pek yok. Nil rahatça parka da gidebilir."

"Anahtarını alabilir misin?" dedim dolabıma ilerleyerek. Hızlıca dolaptan elime ne geçerse aldım, çantanın içine koymaya başladım. Gece, "Evet, eve uğrayıp alabilirim," dediğinde kafamı sallayarak odadan ayrıldım. Karina'mın, bebeğimin odasına geçip dolaplarını açtım. Kıyafetlerini görünce duraksadım ama sonra silkelenip içinden Nil için kıyafet aldım. Karina'mın kıyafetlerini kendi kıyafetlerim gibi fırlatamadım, nazikçe götürüp çantaya koydum.

"Nil'i uyandıracak mısın?" diye sordu Gece.

"Hayır. Battaniyeye sarıp kucağıma alacağım, yol boyunca göğsümde uyur."

Banyoya uğrayıp Nil'in ve benim diş fırçalarımızı, diş macununu, banyo eşyalarını alıp geri döndüm. Gece çantayı Yaman'ın eline tutuştururken, etrafımı kontrol ettim. Beşiğin tekerlek kilidini açtım,

sürükleyerek odadan çıkarıp Karina'nın odasına koydum. Kızımın eşyalarına titrek bir solukla baktıktan sonra odanın kapısını kilitleyip anahtarını kalbimin içine saklamak istesem de cebime koydum. Sonra da ilerleyip en değerli varlığımdan bana kalan tek şeyi yataktan aldım. Karina'nın fotoğrafını yanımda götürecektim.

Nil'i yataktan yavaşça kaldırıp bir battaniyeye sardım. Kucağıma alıp başını sakince göğsüme yasladım. Küçük elleri çenesinin altında birleşince onun bu kargaşanın ortasındaki sakinliğine ve masumiyetine gülümseyerek baktıktan sonra odadan ayrıldım. Koridorda birbirine sessizce bakan Gece ile Yaman'ın arasından geçip sokak kapısından dışarıya çıktım.

Evimin kapısını kilitleyip siteden ayrıldık ve Şile'deki eve giderken Nil'i göğsümden bir an olsun indirmedim. Kafası üşümesin diye arabanın ısıtıcısını açtırdım. Kızımla yaşadığım evi arkamda bıraktığım için bir duygunun daha öldüğünü hissettim. İçimdeki bir ilmek, kendime bağlı bir ip daha kopmuştu sanki.

Gece'nin evine uğradık, o Şile'deki evin anahtarını sessizce aldıktan sonra yola devam edip bir saat sonra Şile'ye ulaştık. Ormanlık alanlara yaklaşıp viraj aldığımız yollardan geçtik, yollar daraldıkça ağaçlar sıklaştı. Arabamız daha dar bir yoldan inerek Gece'nin tarif ettiği yere ulaştığında iki katlı, verandası olan bir yazlık evin önünde durduk. Karanlıkta çok oyalanmadan içeriye girdik, ben Nil'i oturma odasındaki kanepeye yatırırken Yaman'a da elektrik şalterlerini açmasını söyledim. Işıklar yandığında eve etraflıca baktım. Rahatlık ön plana alınarak döşenmişti, beyaz bir koltuk takımı vardı. Amerikan mutfağı vardı ve koltuğa oturduğumda arkamda kalıyordu. Tavanlar epey yüksekti, az sayıda duvarda kullanılan duvar kâğıtları açık renkliydi.

"Babam yalnızca yaz aylarında buraya uğrar, onun dışında kimse gelmez."

Koltuğa örtülen çarşafları kaldıran Gece'ye baktım. Üzerinde trençkotu vardı, biraz üşüyormuş gibi görünüyordu. Benim yüzümden çok yorulmuştu. Kafamı çevirip mutfaktan çıkan Yaman'a baktım. Bizim aksimize dinç görünüyordu. Elinde su bardağıyla yanımıza gelirken, "Suyun akıp akmadığını kontrol ettim," dedi.

Bardaktaki suyu bir şey demeden Gece'ye uzattığında Gece doğrulup onun elindeki su bardağına şaşkınlıkla baktı. "Su istemedim ki?"

"Öksürüyordun," dedi Yaman bunu yeterli bir açıklama olarak görerek.

Gece su bardağını alıp almamakta tereddüt etti. "Bardak tozludur, aylardır gelmiyoruz bu eve."

"Yıkadım."

Gece su bardağını aldığında Yaman ona yakın durmaya devam etti, bu yüzden Gece aralarındaki o neredeyse belli belirsiz boşluğa gözlerini dikip baktı, ama Yaman bunu umursamadı. Nil'e baktım ve yan dönüp kıvrıldığını gördüğümde uykusunu bölmediğim için rahatladım.

Nil'in yanına oturdum ve Gece ile Yaman'a gidip uyuyabileceklerini söyledikten sonra ışığı kapattım. Onlar sessizce ahşap basamakları çıkıp üst kattaki odalara giderken ben de dışarıdan vuran ışık sayesinde Nil'i izleyerek elimi çenemin altına koydum. Para çantası hemen önümdeydi ama onu Deren'e nasıl vereceğimi bilmiyordum. Galiba ancak bir gün her şey sona erdiğinde paranın bende olduğunu ve yerini söylerdim.

Nil'in saçlarını okşamaya başlarken, "Beni bir gün hatırlamayacak olman güzel mi, yoksa acı verici mi, ayırt edemiyorum," dedim.

Ona rahatsızlık vermeden yanına uzandım. Tavana bakarken Nil'in küçük elinin çeneme değdiğini hissettim, bana doğru dönmüştü. Çenemdeki o el o gün beni gülümseten ikinci şey oldu, nedense ilk gülümseyişimi de hatırlıyordum. Deren'in o yangının içinden çıktıktan sonra dediği şeyle dudaklarım kıvrılmıştı. Boştaki elimi ağzıma götürüp dudaklarıma dokundum, ne kadar kuru ve yıpranmıştı. Acaba ona bir şey hissettirmiş miydi? Dudaklarım ya da öpücüğüm... Bu öpücüğüm mü, yoksa öpücüğümüz mü, onu bile bilmiyordum. Beni hiddetlendiği için mi öpmüştü, yoksa tuttuğu o şeye temas ettiğimde serbest kalmış bir hisle mi öpmüştü? Beni ne sebeple öpmüş olursa olsun, günün birinde bir daha öpmeyi hiç istemeyecekti.

Karina'yı çok özlüyordum ama cennete gidemeyeceğim için onunla bir daha nasıl görüşeceğimi bilmiyordum.

Nil'in gülüşü bana sürekli Karina'yı düşündürüyordu, bu yüzden bazen Nil'i yanımda sırf Karina'yı özlediğim için tuttuğumu düşünüyordum. Fakat onları birbirinden ayırt ettiğimde Nil'i ayrı sevdiğimin farkına varıyordum. Nil'le Karina birbirine benziyordu ama birisinin gülüşü artık cennetten ulaşıyordu kulağıma, diğerininki de tam yanımdan.

"Kaymen köpüklerle biyaz daha oynayalım lütfeeeen."

Nil'in atleti ve şortuyla oturduğu küvete bakarak başımı ağır ağır salladım. Ona banyo yaptırmıştım, utanacağı için de çamaşırlarını

çıkarmamıştım. Küvette biriken köpüklerle o kadar eğlenmeye başlamıştı ki, bir saat geçmesine rağmen banyodan çıkamamıştık. Gece aşağıda oturuyordu. Yaman gün aydınlandığında evden ayrılmıştı. Gece onu eve bazı şeyler almaya yollamıştı.

Nil, "Köpükleri bulaştıyayım sana," diyerek ellerini yüzümde hızlıca dolaştırmaya başladı.

Yüzümden aşağıya inen köpüklere kayıtsız kaldım. "Gözlerin acıyor mu?" diye sordum.

"Acımıyoy Kaymen, Dalin acıtmaz." Her tarafının Dalin şampuan kokuttuğu doğruydu. Deren'i bir daha gördüğümde yeniden onunla kalmamı ister miydi acaba? "Mis gibi koktu, senin de saçlarını yıkayayım mı?"

"Senden sonra ben de banyo yapacağım."

"Tamam işte, ben seni banyo yaptıyıyım." Eğilip küvetin içine düşen şampuanı bulmaya çalıştı. "Saçlarını da tayarım, bir de iki kulak yapayım."

Şampuanı bulup heyecanla bana yaklaştığında kafamı iki yana sallayarak elinden almaya çalıştım. Benimle savaşmak hoşuna gittiği için güle-rek şampuanı kendisine çekti. "Dadım beni banyo yaptıyırken saçlarımı acıtıyordu, sen hiç acıtmadın," dedi. Şampuanın kapağını açıp küvetin içine biraz daha sıktı, köpüklere bayılıyordu. "Bundan sonra beni hep sen banyo yaptır, tamam mı?"

Sözümü yerine getiremeyecek olsam da, "Peki," dedim.

Bir süre daha kalıp onun enerjisinin düşmesini, sıkılmasını bekledim. Köpüklerden hevesini aldığında da durulayıp onu banyodan çıkarırken bir havluya sardım. Gece'nin yeni çarşaf serdiği üst kattaki odaya geçip onu yatağa bıraktım. Nil uyandığından beri başka bir evde olduğumuzu görerek sorular sorup durmuştu.

"Buyası kimin evi?" "Annemi de ayayabilir miyim?" "Babama da Dalin sıkalım mı?"

Tekrar sormaya başladığı sorulara cevap verirken yanımda getirdiğim kıyafetlerden kalın bir şeyler çıkarıp ona giydirdim. Utanacağını bildiğim için çamaşırlarını giymesi için arkamı dönmüştüm. Sonra kalın taytla hırkasını giydirip düğmelerini iliklediim. Bu kıyafetler Karina'nın olduğu için ona biraz ufak geliyordu ama giyilmeyecek kadar da değildi. Saçlarını havluyla kurulayıp sonra da banyodan kurutma makinesini aldım, saçlarını kurulamaya başladığımda neşeyle zıpladı.

"Amoye mi," diyerek yanağımdan öptüğünde bana teşekkür ettiğini anladım.

Bir anda neşelendim. "Unutmamışsın," dedim.

"Unutmam tabii ki!"

Ben de onun yanağından öptüm. Saf masumiyeti yumuşacık yanaklarının altından görünen bir kızarıklıkla kendisini belli ediyordu. Doğrularak onunla aşağıya indim. Gece, hâlâ Nil için açtığımız çizgi filmi izlerken bizi fark etti ve Nil'e el salladı. "Nerede kaldın kelebek?"

Nil hayretle dudaklarını ayırıp bana döndü. "Kelebek mi? Neyede?"

Gece gülerek koltuktan kalktı ve yanıma kadar gelip Nil'i kucakladı, onunla koltuğa gidip oynamaya başladı. "Hani kelebek, hani?"

"Sensin işte. Senden güzel kelebek mi var?"

Nil ellerini yukarıya kaldırıp şaşkınlığını sürdürdü. "Yok aytık Gece, kelebek miyim ben? Tıytılım tıytıl!"

"Eee canım, tırtıllar büyüdüğünde kelebek oluyor."

Nil bu bilgiyi ilk kez duyuyormuş gibi hayrete düşüp ellerini ağzına kapatınca Gece epey güldü. Mutfağa geçip önceden hazırladığım portakal suyunu Nil'e verdim. Telefonum üst katta çalmaya başladığında merdivene baktım, içimden bir ses kimin aradığını âdeta kulağıma fısıldadı.

"Nil'in genzine kaçmasın Gece, dikkat et," diye uyararak merdivene doğru yürüdüm, telefona yetişmek için basamakları süratle çıkıp eşyalarını çıkardığım odaya girdim. Meşgul olacağını, ona ulaşamayacağımı söylemişti ama üzerinden yirmi dört saat geçmeden telefon rehberinde benim adımı aramıştı.

Telefonu açtığımda bir şey söylemedim. Nefesini duydum. Konuşmamam üzerine, "Biz dün öpüştük, daha fazla nezaketi hak ediyorum," diye kinayeli konuştu, sesi hafif alaycıydı.

Cevap vermeden sessizliğimi sürdürdüm. Bunun üzerine o alaycı sesi sıkıntılı şekilde bir daha çıkararak, "Dilini mi yuttun?" dedi.

Bunu planlamamıştım ama hoşuma gittiği için konuşmamaya devam ettim.

"Peki... Keyfim yerinde olsaydı seninle eğlenirdim ama bildiğin gibi, keyfim yerinde değil." Onun benimle nasıl eğlenebileceğini düşünürken, Deren boğazını temizleyerek ekledi. "Elinde, yüzünde yanık var mı? Kendini tedavi ettin mi?"

Bunu sormak için mi meşguliyetlerine bir süre ara vermişti? Ya da meşgul olduğu şeyler bitmiş miydi? Beni merak etmemişti bence, yanlış anlamıştı, beni merak etmek istememişti...

"Karmen!" dedi konuşmadığım için sinirlenerek.

"Benim bir şeyim yok. Ya senin?"

Sesimi duyunca direkt cevap vermedi. Sesime ya da cevap vermiş olmama karşılık iç çekip telefona doğru sesli, uzun bir nefes bıraktı. "Ben de iyiyim. Ellerimdeki kızarıklık geçti."

Niyeyse rahatladım. "Ellerine soğuk su döktük, işe yaramış olmalı."

"Sen döktün," dedi önemli olan buymuş gibi beni düzelterek. "'Ellerine su dökelim, acımasın,' dedin." Nedenini bilmiyordum ama ona söylediklerimi hiç unutmuyordu, kelimelerin yerlerini bile. Yine nedenini bilmiyordum ama bana söylediklerini unutamıyordum.

Tekrardan sustum ve Deren memnuniyetsizce, "Cevap vermeni bu kadar uzun süre beklemek beni sinirlendiriyor," dedi.

"Yanıp yanmadığımı sormak için mi aramıştın?"

"Evet!" *Galiba biraz daha sinirlendi...*

"Cevabı öğrendin. Niye hâlâ konuşuyorsun o zaman?"

Sanırım çok nazik (!) davranıyordum, öfkeyle soluk almasının sebebi de bu nezaket karşısında ne yapacağını bilememesiydi. "Neden olduğunu biliyorsun, dolambaçlı yollara sokma bizi."

Hayatıma aldığım tek erkeğin korkaklığından sonra Deren'in net cümleleri, cesareti düşüncelerimi ele geçiriyordu. Onunla ilgili şeyleri düşünmemi durdurmak için bana kötü yönlerini göstermesini istiyordum... Ama henüz bir tane bile bulamamıştım. "Hani meşgul olacaktın sen?"

"Sana meşgul değilim. Oldu mu?"

Bileğime doladığım, neredeyse her zaman benimle olan kurdeleye baktım. "Oldu."

Sinirli mi, yoksa dertli mi olduğunu tam çözemediğim bir şekilde iç çekti. "Birazdan gitmek için hazırlanmam gerekecek."

Bunu söylemeden de telefonu kapatabilirdi, ama konuşmaya devam ediyordu, hattın diğer ucunda ben olduğum için. "Nereye gidiyorsun?"

"Dün arabada sana bahsetmiştim. Bu gece benden istenileni yapmaya karar verdim." Yapacağı işten gurur duymadığı sesini alçaltmasından ve kelimeleri yuvarlamasından belliydi. "Karmen... Eğer işler benim için yolunda gitmezse benim yerime Nil'i aramaya devam eder misin?"

Bir kalbin yerinden çıkması işte buna benziyordu. O an yaşadığım şeye. "Sana... Ne olabilir ki?" Ne için kendini riske atıyordu? Bahsettiği kişi Feda'yı gerçekten bulabilecek miydi? Yoksa Nil'i ve beni mi bulacaktı? "Deren... Ben de seninle geleceğim."

Hattın diğer ucundaki sakinlik bozuldu. "Hayatta olmaz!"

Gerilmeye başlamıştım, çünkü olan biteni takip edemezsem tehlikenin ne kadar yakınımda olduğunu da göremezdim. "Gelmek istiyorum Deren, her ne yapacaksan sana yardım ederim."

Kızmış gibi soluklanıp, "Bir suç işleyeceğimi biliyorsun," dedi.

"Bu bir sorun mu, diye soruyorum kendime, ama değil. Yanında olacağım."

"Asla olmaz!" Telefonu kapatmak üzereymiş gibi hızlıca yanıt verdi.

"Nerede olacağıma ben karar veririm. Seninle o an aynı yerde olmak istiyorum, bu seni ilgilendirmez. Beni ilgilendirir."

"Mantıklı konuşmuyorsun, kapat telefonu. Gelmiyorsun bir yere!"

"Seni görmek istiyorum," diye fısıldadım bu kez, yumuşak bir sesle.

Bir daha konuşmayacakmış gibi oldu ama gözlerimi yummamı sağlayacak bir ses tonuyla, "En baştan öyle söylesene," dedi.

Küçük bir zaman dilimine çok karmaşık hisler sığdırarak, "Gideceğin yer için üzerine ne giymek üzeresin?" diye sordum.

Kapı kapatma sesi konuşmasının hemen arkasından geldi. "Siyah smokin?"

Bunu duyunca telefonu kulağımdan indirip aramayı sonlandırdım. Önceki akşam yanımda getirdiğim kıyafetlere baktım. Deren'in smokin giyecek olması şık bir yere gitmeye hazırlanacağı anlamına gelirdi. Yanında gideceksem garip veya uygunsuz durmamam gerekirdi. Gece çantaya rasgele attığım kıyafetlerin arasından elime siyah bir elbise gelince kalkıp perdeyi çektim. Sonra da üstümdeki kıyafetleri çıkarıp elbiseyi giyindim.

Elbisenin yakasının arkasındaki kopçayı takarken, anıları elbisenin derin siyahlığına karıştırıp yutkundum. Bunu bana yirminci doğum günümde Dante almıştı. İtalya'dan gelirken yanımda getirdiğim az kıyafetten biriydi. Kopçayı taktıktan sonra elimi arkaya götürdüm, yanılmıyorsam arkasında bir kelebek işlemesi vardı.

Odadan çıkıp merdiven korkuluğundan aşağıya, Gece'ye seslendim. "Çantanda bir ruj var mı?"

Gece ile Nil başlarını kaldırıp bana bakınca giydiğim elbiseye hayret ettiler. "Kaymen! Bu ne!"

Nil'e göz kırpıp bir açıklama bekleyen Gece'ye, "Ruj?" dedim.

Yerinden kalkıp önceki akşam sehpaya koyduğu çantasını açarken, Nil de koşa koşa basamakları çıkmaya başladı. Düşmemesi için hızla ona yürüdüm ve basamakta bir araya geldiğimizde hayranlıkla beni süzdü. "Bayıldım sana!"

Alnımı alnına yaslayıp minik burnundan öptüm. "Biraz az bayıl küçük hanım, sürekli bayılıyorsun."

Utangaç bir gülümsemeyle elbisemin enseme doğru uzanan askı ipini çekince, doğrulup yanımıza gelen Gece'ye döndüm. Bana tereddütle bakıyordu. "Seni ilk kez bu şekilde görüyorum. Nereye böyle? Bir şey mi oldu?"

Tehlikeden uzak durmasını sağlamak için yine, "Bir şey yok, evden çıktıktan sonra ben seni arayana kadar beni arama, tabii önemli bir şey olmadıkça," dedim ona.

Kuşkuyla başını sallayınca, peşime düşen Nil ile odaya geri döndüm. Nil elbiseme dokunarak odadaki aynanın karşısına benimle birlikte geçti. Gece'nin verdiği kırmızı ruj ile maskaraya bakarak istemsiz bir şekilde makyaj yapmaya başladım. Garip durmaması, kıyafetimle bütünleşmesi için yüzüme hafif renk gelse yeterdi. Ruju dudaklarıma sürüp kirpiklerimi yoğun bir şekilde maskarayla belirginleştirdim, ardından parmak uçlarıma biraz ruj sürerek parmaklarımın yardımıyla yanaklarımı pembeleştirdim. Neredeyse aylar sonra ilk kez bu şekilde makyaj yapıyordum. Bana garip geldi. Çok boştu bunları yapmak, güzel olmamın bir anlamı da yoktu. Uzun süredir solgun göründüğüm için yüzüme gelen canlılığı garipsedim.

"Pembe mi o yuj?"

Nil sırtımdaki kelebek işlemesine dokunmak için zıplarken, "Kırmızı," diye düzelttim.

Elimdekileri bırakıp yanımda getirdiğim çantaya baktım, gece çantası yerine geçebilecek küçük bir çanta aradım, ama bulamadım. Nil'i kucağıma alıp aşağıya indim ve Gece'nin siyah, gümüş zincirli çantasını boşaltıp yanıma alacağım eşyaları ona koydum. Gece etrafımda tereddütle dolaşırken, gece çıkardığım ceketi de yanıma aldım. Saçlarımı düzeltip kulağımın arkasına koyduğumda, Gece bana elinde parlak bir şeyle yaklaştı. Sol tarafıma uzanıp parlak tokayı kulağımın biraz üstüne takarak saçlarımı geriye itmiş, yanağımı açmış oldu. "Bu da çantamda kalmış, sen tak. Çok güzel oldun, ama nereye gideceğini merak ediyorum. Söylesen keşke."

"Söyleyemem," dedim.

Nil aramızda zıplayınca Gece eğilip onu kucağına aldı, böylelikle Nil yaklaşıp beni yanağımdan öpebildi. "Ancak Karmen'i öp, beni hiç öpmüyorsun."

"O benim dadım, dadım!"

Nil ona bunu anlatamıyormuş gibi isyankâr bir şekilde yanaklarını şişirirken, Gece'ye söyleyeceklerimi bitirdikten sonra kapıya yürüdüm. Kapıyı açtığım sırada Yaman'ın marketten geldiğini gördüm. Elindeki torbaları kenara koyarken beni süzüyordu. Onu bir daha Nil'le bırakmak konusunda güvenemediğim için, "Gidiyoruz," dedim. "Beni götürmen gereken bir yer var."

"Ben Gece'nin şoförüyüm."

Ben cevap vermeden Gece, "Ben seni bugün Karmen'in hizmetine veriyorum," dedi.

Nil kıkırdamaya başladı, galiba Yaman'ın yüz ifadesine gülüyordu.

Evden ayrıldık ve önceki gün olduğu gibi Yaman'ın yanına oturarak Deren'in evine gitmeyi bekledim. Deren depoda kalan arabamı evime göndermiş olabilirdi, bu konuda pot kırmamayı aklıma kazıdım. Deren'in evine gitmek sandığımdan uzun süreceği için beni beklemeden gitmesinden endişe duydum. Telefon görüşmemizin son saniyelerinde ılımlıydı, ama gelmemi net bir şekilde kabul etmemişti. Şehrin merkezine yaklaştığımızda Yaman'a baktım. Her zamanki sessizliği ve bir kıyafet gibi taşıdığı ciddiyetiyle yola bakıyordu.

Deren'in evine yaklaştığımızda bizi görmemesi için arka sokakta indim. Yaman'a ihtiyacım olabileceği için, arabadan inmeden önce ona uzaktan, Deren'e yakalanmadan beni takip etmesini söyledim. Deren kafası çok dağınık olduğu için onu fark edemeyebilirdi, ederse de Yaman'la ben birbirimizi tanımayacaktık.

Yol üzerindeki bir mağazadan alelacele aldığım topuklu ayakkabılarla Deren'in bahçesine girerken, yan bahçedeki Ece'yi gördüm. Çitlerin arasından göz attım, toprağı eşeliyordu. Yanakları ve alnı çamur olmuştu. Çiçek mi dikiyordu yoksa ağaç mı; bilmiyordum ama yaptığı işle çok ilgili görünüyordu. Onunla konuşmaya vakit ayıramadan eve yürüdüm, ama sanırım topuklu ayakkabının sesini duyarak kafasını kaldırdı. Beni görüp nefes nefese, "Karmen abla, merhaba," dedi.

Üzerinde yine büyük beden bir gömlek vardı, altında da kot şort. Saçlarını dağınık topuz yapmıştı, saç tutamları kulaklığının üstüne dökülmüştü. İfadesiz bir şekilde, "Merhaba, Ece," dedim. "Ne yapıyorsun?"

"Çiçek ekiyorum, Lale."

Parmak uçlarımda biraz yükselip bahçeyi renklendiren çeşitli çiçeklere, bitkilere baktım. "Hepsini sen mi ekip büyüttün?"

Ece üzerimdeki elbiseden gözlerimi alamayıp biraz da hayranlıkla bakarak, "Hı-hı. Annem biraz kızıyor, toprağı ektikçe böcek çıktığını söylüyor, ama ben çiçeklere karşı koyamıyorum."

"Bir çiçek ekmene bile kızıyorsa, annene de karşı koyman gerekir." Göz kırptığımda hafifçe gülümseyip, "Bunu yapması senin için kolay gibi, ama benim için zor," dedi.

"Annem yok, ama babama bunun için karşı çıkardım."

Bana üzülerek bakmaya başladığında masumiyetine imrenerek arkamı döndüm. O sırada Deren'in evinin kapısı açılınca parmaklarımı elimdeki cekete geçirdim. Deren, dediği gibi simsiyah smokini içerisindeydi. İki basamağı inerken cüzdanını arka cebine yerleştiriyordu. Kafasını kaldırdığında beni gördü. Kalbimi askıya almasaydım o bakışları görünce çarpar mıydı, acaba? Düşünüyordum da bana böyle bakması her şeyi daha da mı çıkmaza sürükleyecekti? Düşünüyorum da beni her gördüğünde duraklaması, hiçbir şeye vakti yokken beni izlemek için zaman ayırması kimin kimi mahvettiğini değiştirecek miydi?

Yanıma gelirken, "Karmen?" dedi.

Ayakkabımın topuğunu gerginlikle yere sürtüp, "Seni çıkarken yakaladım, zamanlamam harika," dedim.

İlk gördüğü an bakmıştı. Yanıma yürürken bakmıştı. Yetmemiş gibi başını eğip bir daha baştan aşağıya bana bakıp gömleğinin yakasını yavaşça çekiştirdi. "Sana yakalanmadan kaçmaya çalışıyordum."

Kızgınlıkla gözlerimi kısıp yere sürttüğüm ayakkabımın topuğunu ayağının üstüne bastırdım. "Çok alçaksın."

Elini gömleğinden çekip gözlerini boynumda, omuzlarımda, bileklerimde yavaşça gezdirdi ve sonra gözlerini kırpıştırıp siyah kundurasına baktı. "Sanırım bilmiyorsun, ama biz Türklerde ayağa basma evlenirken yerine getirilen bir gelenektir."

"Tabii, daha önce evlendiğin için biliyorsun," dedim ipek kravatına bakarak.

Gelen rüzgâra bakıp bana doğru yaklaştı. Bir an sandım ki, kollarını etrafıma dolayıp esen rüzgârı önleyecek. Kendisi de bunu yapacakmış gibi ellerini cebinden çıkardı ama sonra başparmaklarını ezdi. "Topuğun hâlâ ayağımın üstünde. Sanırım benimle uzun bir evlilik istiyorsun."

Topuğumu çekip gerilerken gözüme Utku çarptı, göz göze geldik. Kapı pervazına yaslanmıştı. Üzerinde yalnızca bir eşofman altı vardı, ağabeyiyle yaşadığı hayat oldukça esnek olduğu için her ikisi de genellikle

evde üstsüz dolaşıyordu. Gözlerinden uyku akıyordu. İki kardeşin gözleri birbirine o kadar benziyordu ki ister istemez Utku'nun gözlerine de hayran oluyordum. Bendeki farklılığı görüp kıyafetime bakarken, "Çok güzel olmuşsun," dedi.

"Centilmenlik tacını ağabeyinden çok sen takıyorsun galiba," dedim.

Utku ağabeyine doğru sertçe bakıp bana dönerek, "Ağabeyim söylemiyor, nereye gittiğinizi sen söyle bari," dedi. "Yemeğe mi çıkıyorsunuz? Nil kayıpken mi?"

Utku ağabeyine haksızlık ediyordu. Deren omzunun üstünden kardeşine bakıp, artık çaresiz kalmış gibi öfledi. "Yemeğe çıkmadığımı söyledim sana. Keyifli vakit geçirebileceğimi nasıl düşünüyorsun?"

"Süslenip püslenmişsiniz," dedi Utku sinirli bir şekilde.

Ece, "İşleri vardır belki," diye mırıldanınca, Utku ona doğru döndü. Bakışlarından anladığım, Ece'nin orada olduğunu bildiği ama karışmasını istemediğiydi. Burnundan nefes alıp, "Ağabeyimle konuşuyorum," diye cevap verdi.

Ece ellerini birbirine sürterek ovalarken, "Ben de ortaya söyledim, üstüne alınmana gerek yoktu," dedi.

Utku onun çamur bulaşmış yüzüne, ovuşturduğu ellerine bir süre bakıp başını çevirdi. "Salak değilim, bana dediğini anladım."

"Kendin için söylediğin hakkında şüphelerim var," dedi Ece ve sonra Utku'nun ona sertçe dönen gözlerine bakıp hızla arkasını döndü, evine doğru koşmaya başladı. Kapıyı arkasından sanki biri geliyormuş gibi hızlıca kapattığında, Deren'in alçak tondaki önleyemediği gülüşünü duydum. Ben ona bakarken, genzini temizleyip kendini toparladı ve göz ucuyla kardeşine baktı. Utku hâlâ Ece'nin arkasından dudaklarını ısırarak bakarken ağabeyinin onu izlediğini görüp bu tarafa döndü ve işaretparmağını bize salladı. "Bunu unutacaksınız!"

Utku içeriye girip kapıyı çarparak kapatınca arkama dönüp Deren'den uzaklaştım. Onun evinin önünde duran arabasına yürürken Deren'in hâlâ gelmediğini görüp arkama baktım. Sırtıma bakıyordu.

"Arabanın kilidini açacak mısın?"

Gözlerini başka yere çevirmeden eliyle arabasını gösterdi. "Bin."

Arabaya gidene kadar arkamda kaldı, peşimden geldi. Koltuğa yerleşip çantamla ceketimi sağ dizimin üstüne koydum. Deren de arabaya binip motoru çalıştırınca direksiyonu tutuşundaki gerginliği fark ettim. Siyah ceket üzerine enfes bir uyumla oturmuştu. Ne çok geniş, ne de

dardı. Kravatını henüz bağlamamıştı, acaba o da benim gibi boğulduğu için boğazlı şeyler giymekten hoşlanmıyor muydu? Bacaklarını saran ütülü kumaş pantolonuna göz atıp pantolon ağına kadar takip ettim. Kafam arkaya düşerken Deren bana bakıp, "Ne?" diye sordu.

Gözlerimi biraz yukarı kaldırıp, "Çok gerginsin," dedim.

Elinin tersiyle alnını sildi. Saçları artık daha kısaydı, onu bu saçla daha çok beğenmiştim. "İnce bir ip üzerinde yürüyorum. Nil için göze alamayacağım hiçbir şey yok. Fakat sonuçları istediğim gibi olmadığı takdirde onu aramak için şu anki kadar şansım da olmayabilir."

"Ne yapmak üzere olduğunu bana söyle," dedim.

İki yana düşen kravatını boynundan çekip aldı, eline dolayıp onunla ilgileniyormuş gibi bir süre yola baktı. "Benimle gelmen bile hata. Sessizce işimi halletmeli, mümkün olduğunca az dikkat çekmeliyim." Bana dönüp vücudumu saran kıyafetime, onu dinleyen yüzüme baktı. "Sen yanımdayken nasıl dikkat çekmemeyi başaracağız?"

Elimi çıplak dizkapağıma koydum. "Beni dikkat çekici yapan kıyafetim mi?"

"Bütünün."

Sol elinin baş ve işaretparmağıyla şakaklarını iki yandan sıkıp sonra da camı indirdiğinde çok zorlandığını gördüm. Ne için zorlandığını tam bilmiyordum. Belki de her şey için zorlanıyordu. Söyledikleri, yaptıkları, hissettikleri yüzünden zorlanıyordu, Nil'in yokluğuyla ve benim varlığımla zorlanıyordu.

Yüzümü diğer tarafa dönüp gökyüzünün koyulaşan rengini izlerken ağzımı hiç açmadım. Benim için yapması zor değildi, kolaylıkla sustum. Bileğimdeki ince kurdeleyi okşayarak arabanın hızını takip ettim, ta ki yavaşlayana kadar.

Araba durduğunda nereye geldiğimizi anlamak için etrafı süzdüm. Yolu iki yandan saran uzun ve sık ağaçlara bakarken, Deren'in indiğini görüp kapımı açtım. Topuklular üzerinde dengemi sağlayıp ona dönünce, çenesiyle ceketimi işaret etti. Omzumu silktim ve Deren elindeki kulaklığı kulağına yerleştirirken, uzaktan bir ses duyduğumu hissettim. Kulaklığıyla uyum sağlayıp kravatını boynuna bağlamaya başladı ve işi bittiğinde, elini bana uzattı. "Oraya kadar beraber gideceğiz, fakat içeriye girdiğimizde yanımda görünme."

Elbette işlerini bozmak istemiyordum, bu yüzden kafamı sallayıp elini tuttum. Terlemiş avcu buz gibiydi. Benim elimde de aynı soğukluğu,

aynı uyumu yakalayıp büyük elini elimin üstüne kapattı ve yolun sol tarafına geçip ağaçların arasından yürümeye başladı. Nil'i o kadar şefkatle sevdiği için, bana dokunuşunda da o şefkati hissedip yutkundum ve ışıklar gözlerimi alınca kafamı yukarıya kaldırdım.

İki yüz, üç yüz metre ileride büyük, cam kaplama bir bina vardı. Etrafı park edilmiş arabalarla çevrelenmişti. Camlardan içeriye bakınca insanların üçüncü katta yoğunlaştığını gördüm, şık bir restorandı. Etrafta birkaç bina daha vardı ama genel olarak sakin, gözden uzak bir yerdi.

"İçeride devlet adamları mı var?"

"Bazı milletvekilleri akşam yemeklerini burada yer."

"Senin milletvekili hangi partiden ya?"

Bana dönüp şöyle bir baktı, kırmızı rujumu inceledi kısık gözleriyle. Önüne dönerken de şakağından bir damla ter kaydı. Üzüldüm ama vazgeçmedim. Deren uzak olduğunu sanırken aslında ne kadar yakındı her şeye... Ben de her şey olabilecekken hiçbir şey olmamaya yakındım...

İki yana açılmış geniş kapıdan girdiğimizde sarı saçlı, üniformalı bir kadın polisle güvenlik görevlisinin yan yana lafladıklarını gördüm. Deren her ikisine de kartını gösterince, onun geçmesine izin verdiler ve sonra kadın polis beni yakından inceledi. Cihazdan geçmem yetmedi, ellerini üzerimde dolaştırıp kulak arkama, kısa saçlarımın arasına baktı. Sonra kafasını sallayıp Deren'e onay verdi. Bizi izleyen Deren'e doğru yürüyüp kadının bozduğu saçlarımı asabiyetle düzeltirken, sağ tarafa dönüp asansörü çağırdığını gördüm. Üçüncü kattaki asansör indiğinde Deren'le beraber içeriye girdik.

"Yukarıya çıktığımızda içeriye ayrı ayrı girelim, beni tanımıyormuşsun gibi davran," dedi çıkacağımız katın tuşuna basarak. "Ben seni aradığımda burayı terk edersin. Ya ben olurum ve seninle birlikte gideriz ya da polislere söylersin senin için taksi çağırırlar."

"Burada nasıl bir suç işleyeceksin?" diye sordum.

Kafasını çevirip asansörün içindeki kameraya baktıktan sonra beni kollarımdan tuttu, sırtımı kameraya çevirip görünmemi biraz daha engellemiş oldu. Çıplak kollarımdaki kollayan ellerine bakarak dudağımı kıvırdım. "Hâlâ geri dönebilirsin Karmen, senin için bir taksi çağırırım."

"Gidebileceğini söylediklerini böyle kendine çekip sıkıca tutar mısın?" dedim ellerinden gözlerimi ayırmadan.

Kollarımı dirseklerime kadar takip ederek bileğimdeki kurdeleye baktı. "Keşke hislerimle hareket edebilseydim."

"Ne yapardın o zaman?"

Asansörün kapıları açıldığında Deren beni bırakıp kapıya döndü, ineceğini sandım ama bir anlık duraksamadan sonra asansörün başka düğmesine basarak kapıların kapanmasını sağladı. Ellerini yüzünde dolaştırıp sonra bozulmamış olmasına rağmen kravatını bir daha düzeltirken, "İkimiz hakkında konuşulacak yer burası değil," dedi.

İkimiz... Biz... Ona yaklaşıp gergin ellerini tuttum ve yavaşça aşağıya indirdim. Yavaş olmasının sebebi ellerinin elimde daha fazla kalmasını istememdi. Topuklu ayakkabılarımın üstünde biraz daha yükseldim ve yüzümü yüzüne sürterek dudaklarımı yanağına bastırdığımda, Deren kolumu beline dolayarak elini sırtıma koydu. Onu ses çıkaracak kadar içten bir şekilde öpüp, "İyi şanslar," diye fısıldadım. Diyeceklerim sona ermesine rağmen dudaklarımı çekmek istemedim, yanağındaki pürüzsüzlük çok hoşuma gittiği için hafifçe kokladım.

"Benim gibi bir adam için büyük lütuf," dedi onu öptüğüm için.

Yutkunarak geriye çekilsem de ancak elinin izin verdiği ölçüde uzaklaştım. "Lütuf... Çıkaramadım bu kelimeyi?"

Parmaklarını çıplak tenimde dolaştırırken gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmedi. Böyle bakmasının, gözlerinin bu hale dönmesinin sebebi benmişim ve bunu göstermek istiyormuş gibi. "Bence çıkardın da hoşuna gittiğinden duymak istiyorsun," dedi.

Bu gerginliğin, bu arzunun ortasında hafifçe gülümsedim ve o esnada gözleri dudaklarıma kayan Deren, beni elbiseyle gördüğünde bile söylemediği şeyi o an söyledi. "Çok güzelsin." Gülümseyişim gerçekten giyinip kuşanmamdan, kırmızı ruj sürüp karşısına geçmemden daha mı güzel gösteriyordu beni? "Hem de her zaman. Fakat gülümserken bir başka."

Beni yeniden yutkunmak zorunda bırakan kelimeler... Durup durup düşüneceğim kelimeler... Karşı çıkmam gerekirken umut bulduğum kelimeler... Elimi onun yanağına götürüp rujumun izini silerken, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Ardından son kez kravatını ve ceketini düzeltip önüne döndü. Asansörün kapıları açıldığında inmeden önce bana o keskin bakışını attı. Bunun, söylediklerini kesinlikle dinlemem gerektiğinin ikazı olduğunu hemen anladım. Onun biraz uzaklaşmasını bekleyip ben de asansörden çıktım ve kırmızı halının üzerinde, aramıza kattığı mesafeyle ilerledim. Önündeki iki yana açık kapılardan içeriye girip kalabalığa karıştığında omuzlarımı dikleştirip onu taklit ettim. İnsanların yemek yediği salona girip Deren'den ayrı bir yere doğru yürüdüm.

İçerisi çok genişti, Türk musikisine ait bir beste sessizce çalıyordu. İnsanlar büyük yuvarlak masalara oturmuştu. Birkaç masa vardı, normal insanların da olduğuna emindim. Salonun köşelerinde ayakta duranlarsa polis ve daha genç yaştaki korumalardı. İlerideki kadın polise doğru bakıp rotamı salonun diğer köşesine çevirdim, boş bir yemek masasına otururken garsonun biri koltuğumu çekti. "Hoş geldiniz."

Çantamı ve ceketimi masanın kenarına koyup garsona başımı salladım ve ellerimi çenemin altında birleştirip Deren'i aradım. Bir adamla konuşuyordu, sanırım henüz birlikte çalıştığı milletvekili gelmemişti.

"Bir arzunuz var mı?"

"Birazdan," dedim garsonu göndererek.

İçeriye iki koruma eşliğinde birisinin daha girdiğini gördüm. Deren o tarafa ilerlemeye başlayınca da onun birlikte çalıştığı milletvekili olduğunu anladım. Deren'den yaşça büyüktü ama yaşlı da değildi, kırk yaşında olduğunu bile söyleyemezdim. Adam Deren'i görünce içtenlikle gülümsedi. Deren onun kulağına eğilip bir şey söyledi, sonra da birlikte masaya yürüdüler.

Çenemi elimin içine yaslarken yerine geri dönen, ifadesiz bir şekilde karşıya bakan Deren'i izledim. Bir yanında polis, diğer yanında milletvekiliyle içeriye giren korumalardan bir tanesi vardı. Önümden geçen beyaz gömlekli garsonu durdurup, "Beyaz şarap," dediğimde garson kibar gülümsemesiyle notunu alıp uzaklaştı.

Şarabım gelene kadar gözlerimi Deren'den ayırmadım. İnsanlar birbirinden ayrı masalarda yemek yiyor, gülüyordu. Çatal bıçak seslerine çalan müzik karışıyordu. Deren neredeyse duruşundan hiç taviz vermeden milletvekilini izlemeye devam ederken, yanımda bir gıcırtı duyup kafamı kaldırdım. Bir adam oturduğum masadaki sandalyeye çarpmıştı. Geri çekilip sandalyeyi düzeltirken, "Affedersiniz," dedi.

"Manzaramı kapattınız," dedim.

Camlara dönüp dışarıdaki karanlığa baktı. "Üçüncü köprü biraz görünüyor ama manzara sayılacak kadar da değil."

Herhangi bir şey söylemeden baktığım birkaç saniyeden sonra, "Tekrar kusura bakmayın," diyerek yoluna baktı. Kulağındaki cihazdan anladığım kadarıyla o da bir korumaydı.

Tekrar önüme dönüp aynı yere baktım ama... Deren yoktu.

Kaşlarım hemen çatıldı ve Deren'in nereye kaybolduğunu anlamadığım için gerildim. Salona göz gezdirdim, fakat bir iz bulamadım.

Masadan hiddetle kalktığımda kadehim devrildiyse de umursamadım. Ceketimle çantamı alırken milletvekili masasına baktım. Milletvekili ve korumalar oradaydı, ama Deren ayrılmıştı.

Salonun girişine yürüyüp dışarıya adımımı attığımda asansörün kapılarının kapandığını gördüm. Deren miydi? Nereye gidiyordu? Asansörlerin olduğu yere ilerledim ve bir diğerine bindim, bu kadar çabuk ne yapacağını düşünerek aşağıya indim. Etrafımda yine Deren'i arayıp bulamayınca, bir süre önce girdiğimiz kapıdan dışarıya çıkıp çevreye baktım. Karanlıkta ilerleyen gölgeyi görüp daha sessiz bir şekilde peşine düştüm.

Deren kulağındaki cihazı çıkarıp fırlattığında duraksar gibi oldum, daha ne kadar ileri gidersem onun işlerini batıracağımı düşündüm. Fakat Nil benimleydi, bu yüzden her şeyden haberimin olması lazımdı. Onun ilerideki, iki katlı gibi görünen binanın kapısından girdiğini görünce bir süre olduğum yerde kaldım. Sonra ses çıkarmaması için topuklularımı çıkarıp orada bıraktım. Ardından da ayağıma ne batacağını umursamadan koştum.

Binanın içine girince hiçbir ışık yanmadı, böylelikle kullanılmadığına emin oldum. Yukarı kattan ayak seslerini ve hırıltıyla alınan nefesleri duyarak basamakları çıktım. İkinci kata geldiğimde kafamı kaldırıp baktım. Deren'in çatıya çıktığını görünce nefesimi tuttum. Birisini vurmak için çatıdaydı... Yedi yüz metre mesafeden demişti... Yedi yüz metre mesafe... Uzaktan vurmakta iyiydi. Yürüyüp ben de çatı katının kapısına ulaştım ve arkası bana dönük olan Deren'e baktım. Neyle uğraştığını göremiyordum. Az sonra kravatı elinden sarkmaya başlayınca onu boğan, evden çıktığından beri takmak istemediği şeyi çıkardığını anlamış oldum. Ceketi elinin hareketiyle yukarı kalktığında belindeki silah gözüme çarptı. Belinden silahını çıkardı. Silahı sol eliyle tutmaya başladığında bir daha solak olduğunu ve kurşun sıkarken de sol elini kullandığını fark ettim. Bunu Nil için yapmak üzereydi ama kimi vuracaktı?

Kendi kendine, "Bırak, şerefin de olmasın," diye fısıldadı, bunu yapmaya kendini ikna ediyormuşçasına.

Nabzım hızlandı.

Deren, "O Nil olabilirdi, morgdaki küçük kız Nil de olabilirdi," dedi bu sefer alçak sesle.

Sanki bunu düşünmek yeterince ikna edici olmuş gibi kafasını sertçe sallayıp silahın ucuna susturucu takmaya başladığında, ona engel olup olmamak arasında kararsız kaldım. Bir adım daha öne çıkıp kendimi belli edecektim ki, Deren ani bir şekilde kafasını kaldırdı, ardından da

omzunun üstünden dönüp bana baktı. Koruma içgüdüsüyle benim varlığımı hissettiğini anlayıp yutkunduğum sırada o gözlerinden ateşler saçıyordu. "Canın yanana kadar ileriye gitmekten korkmuyorsun, değil mi?" diye kükredi bir anda.

"Kimi vurmak üzeresin?"

Silahı boşluğa doğru öfkeyle çevirip, "Milletvekilini," dedi tek nefeste. "Oldu mu? Rahatladın mı? İstediğini öğrendin, şimdi git artık!"

Yanına kadar yürüdüm. O bana gittikçe daha fazla sinir olurken, ben karşıdaki restorana doğru baktım. "Korumalığını yaptığın milletvekilini mi?"

Deren beni dirseğimden tuttuğu gibi sürüklemeye başladı, ayaklarımı yere bastırıp kalmak için diretsem de bana karşı koydu. "Evet, bizzat onu. Ne kadar alçak olduğumu teyit ettin, artık bir dakika daha durma burada!"

"Bir dakika da dururum, on dakika da!"

"Duramazsın efendim, duramazsın!"

Kafamı çevirip kolunu hedef aldım, sertçe ısırmaya başladığımda hızla benden uzaklaşıp silahını uzağa tuttu. "Aptal! Elimde silah var, ısırılır mı elinde silah olan adam!"

Çıplak ayaklarımla önüne geçtim ve parmak uçlarımda yükselip silahı elinden almaya çalıştığımda, gözleri ne yaptığımı anlayamayarak irileşti. "Ben yaparım," diye fısıldadım, kara gözlerindeki alevlere sürüklenerek. "Madem Feda'yı bulacağının garantisini vererek milletvekilini öldürmeni istediler... Ben yaparım, Deren. Sen şereflisin, yüreğin bu adiliği kaldırmıyor, ama ben yaparım."

Silahı parmaklarının arasından alıp geri çekildiğimde bunu yapabildiğime hayret edip silaha baktı. "Sen," dedi dertliymiş gibi yüzünü buruşturarak. "Sen asıl beni öldürmek istiyorsun! Ayakların neden çıplak senin!"

Sırtımı ona dönüp kolumu kaldırdım ve silahı göz hizama getirip dürbününden bakmaya başlarken Deren, "Yok kardeşim, benim bu cesaretle başa çıkmayı öğrenmem lazım," diyerek sertçe arkamdan geldi. "Silahımı verip git buradan."

Gitmeyeceğimi yinelemek üzereydim ki, aniden bir camın patladığını duyduk. Yalnızca bir saniye sonraydı, Deren'in üstüme kapanmasıyla ikimiz birden yere yattık. Kollarını nefes alamayacağım şekilde etrafıma sardı. Dizlerimi çekmiş, yüzüm Deren'in boynuna saklanmış şekilde buldum kendimi ve düşen camların sesini, bağırmaları duyup ona sarılmaya çalıştım. Fakat beni bir koza gibi sardığı için kıpırdayamıyordum.

"Üzerinde çelik yeleğin var mı?" diye sordum. Olduğunu anlamıştım, ama emin olmam lazımdı.

Deren kulağıma doğru, "Evet," diyerek ekledi. "İyi misin?"

"Önüme atladın..."

Deren, "Sakın kalkma!" diye bağırarak doğrulunca gözlerimi kırpıştırıp önümde dikilen bacaklarına baktım. Ayağa kalkmış, etrafta başka bir suikastçıyı ararken, "Başka birisi de milletvekilini vurmaya çalıştı," dedi. "Binaları kontrol edecekler, derhal çıkmamız lazım!"

Ben ayağa kalkmak üzereyken bana döndü ve derhal çömelerek benim de yere yatmamı sağlarken bana dik dik baktı. Silahtan, gelecek bir kurşundan korkmuyordum, ama ona gelmesini de istemiyordum. "Sen hiç mi laf dinlemezsin Karmen!"

Beni tutan, koruyan ellerine bakıp iç çektikten sonra çenemi kaldırdım. "Sen de kalkma o zaman! Hâlâ etraftadır, kurşun gelebilir."

"Var ya, derdimi seveyim arkadaş..."

Deren söylene söylene doğrulduğunda, sözümü dinlemediği için sinirlendim. İlerideki binaların çatısına bakarken, ben de bir hışımda ayağa kalktım ve elimde silahla dışarıdaki karmaşaya baktım. O esnada Deren irkilip kafasını hızla çatıya açılan kapıya çevirdi, birisinin geldiğini anlamıştı. İkimiz de hareket etme fırsatı bulamadan takım elbiseli iki adam ellerinde silahlarla çatıya çıktıklarında Deren'i görüp duraksadılar. Ardından Deren'in karşısında duran ve elinde silah tutan bana döndüler. Öndeki adam kulağındaki cihaza, "Buldum," diye seslenip silahını bana doğrultu.

Arkada duran diğer adam öne gelerek Deren'e baktı. "Deren ağabey, kulaklığın nerede? Suikastçıyı bulduğunu neden haber vermiyorsun?"

Deren, işlerin kontrolünden çıktığını anladığı o an dönüp bana baktı.

"Evet," diyerek silahı Deren'e doğrulttum. "Suikastçıyı buldu."

O ipe kendimi koyduğum için Deren'in duyduğu öfke gözlerinden okunurken, peş peşe duyulan iki ayak sesinden sonra Deren'in bakışları korkuyla arkama kayarken, boynumda bir soğukluk hissettim. Bir anda vurulduğumu düşündüm ama kan sızmıyordu. Aniden gücümü kaybettim, Deren'e doğrulttuğum silah avuçlarımdan kayıp yere düşerken, vücudum da bana öfkeyle koşan Deren'in kollarına doğru düştü. Öfkeli bir suçluyu tutması gereken Deren'in beni bir çiçeği tutar gibi hassasiyetle tutması, bana fısıldadıklarıyla beraber zihnimde kalan son şey oldu. "Seni sorgulayacaklar. Bir ajan olduğunu düşünecekler. Uyandığında hareket etmeden önce bağlı olacağını unutma, bileklerini çekiştirip de canını acıtma..."

12
CİNAYET

"...uyandığında hareket etmeden önce bağlı olacağını unutma, bileklerini çekiştirip de canını acıtma..."

Bilincim yerine geldiğinde ilk hatırladığım bu sözcükler oldu. Anladım ki kelimelerin bir derinliği vardı ve bu derinliği o sağlayabilirdi. İsterse kalbime kadar iterdi, isterse tenime bile değdirmezdi. Ardından da bu sözleri bana söylediği yeri ve zamanı, yaşanılanları anımsadım.

Gözlerimi aralamadan önce etraftaki sesleri dinleyip nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Serin bir yerdeydim, saç diplerimden enseme bir soğuk çarpıyordu. Konuşmalar, ya işitme duyum hâlâ kendine gelmediği için ya da uzakta olduğu için kulaklarıma boğuk bir şekilde yansıyordu.

"Hastaneden aradılar, kurşun yalnızca sıyırmış," dedi yabancı bir ses. Sanırım milletvekilini kastetmişti.

Gözlerimi açınca ensemdeki ağrının sebebi anlaşıldı. Bir sandalyede oturuyordum ve kafam arkaya düşmüştü, yüzüm tavana bakıyordu. Kirli, loş tavan rutubet doluydu. İçimdeki bir his hâlâ aynı binanın içinde olduğumu söylediğinde ona güvendim. İçerideki koku bile aynıydı, beni binanın alt katına indirmişlerdi. Eskiden kullanılan, şimdiyse sadece bir masa ve sandalyeden ibaret bir odadaydım. Ensemi dayandığı sandalye arkalığından kaldırıp baktığımda, Deren'i gördüm. Karşımdaki sandalyede oturuyordu. Diğer iki koruma arka taraftaydı, Deren gibi onlar da kendime gelmemi bekliyorlardı. İkisi de çok iri, donanımlı görünüyordu. Uyandığımı gördüklerinde Deren'e baktılar, ben de ona döndüm.

Acaba beni o mu bağlamıştı? O bağlamış olmalıydı... Çünkü iplerle tenim arasında canımın acımasını önleyecek kadar bir boşluk vardı. *O boşluk canımı acıtmayacak... Fakat o acıtacak...*

Tekrardan, beni ona çeken o şefkati hissettim ve kurumuş dudaklarımı yaladım. Deren'in gözleri dışarıya çıkan dilimi takip edip yüzümü izledi. "Uyanabildiniz hanımefendi." Ardından omzunun üstünden iki korumaya baktı. "Şu çantayla ceketi verin."

Korumalardan birisi gidip köşede duran eşyalarımı aldı ve Deren'e uzatırken, "Polise haber verecek miyiz?" diye sordu.

"Ben söyleyene kadar hiçbir şey yapmayacaksınız," dedi Deren. Bana dönüp çantamı açarken, "Adın ne?" diye sordu.

Çantamın fermuarını açıp içindeki her şeyi aşağıya döktüğünde, sorduğu soru yüzünden gülmeye başladım. Bu sebeple Deren başını kaldırıp bana bakarken, diğer iki koruma da gergin bir şekilde kaşlarını çattı. "Komik olan ne, hanımefendi?" diye kızdı Deren.

Korkmuş gibi görünerek, "Beni öldürecek misiniz?" diye sordum.

Korumalardan birisi, "Biz katil değiliz, korumayız," dedi.

Deren yere dağılan eşyalarıma bakıp, dudaklarıma sürdüğüm ruju aldı ve doğrulmadan dudaklarıma bakıp ardından ruju ceketinin kolundan içeriye itti. Hiçbir şey olmamış gibi diğer eşyalarıma bakmakla meşgulken, "Ben katilim," diye düzeltti korumayı.

Koruma genzini temizledi. "Ağabey öyle söyleme ya, ürperiyorum."

"Madem katil değilsiniz, biraz kibar olun," dedim. "Bileklerim acıyor."

Korumaların ikisi de tavizsiz bir şekilde bakmaya devam ederken, "Bir süre daha acıyabilir," dedi Deren ve sandalyeden kalkıp üzerime yürüdü. "Çantada ve cekette hiçbir şahsi eşyan yok. Kimsin, nerelisin?"

Başımı arkaya attım ve saçlarımın uçları enseme batarken, onun omuzlarının iki yanından düşen kravatına baktım. "Kulağına söyleyebilirim," dedim.

Korumalardan biri diğerine, "Bu kadın ağabeye yanlıyor herhalde," dedi.

Deren bana doğru eğilip bir elini sandalyemin arkasına koyduğunda, kolu çıplak omzuma sürttü. Kafasını kafama yasladıktan sonra kulağını bana doğru çevirdiğinde yalnızca onun duyabileceği bir şekilde, "Seni gerçekten korumam yapmalıymışım," dedim. "Çok yakışıklısın."

Deren'in ürperdiğini tek bir tepki vermese bile hissettim. Göğüskafesi yukarıya doğru hareket etti. Birkaç saniye aynı pozisyonda durup sonra geriye çekildi. Kayıtsızlıkla ellerini beline yasladı. "Benimle alay etmeyin hanımefendi! Ajan mısınız, derhal söyleyin."

Korumalardan birisi öne çıkıp, "Ne zırvaladı?" diye sordu.

"Beni çok beğenmiş! Manyak mıdır nedir!"

Koruma bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bana kalırsa ajan," dedi. "Türkçesi kırık." Bana döndü. "Suikast için kimden emir aldın?"

Yanaklarımı şişirip ofladım ve bakışlarımı pencereden dışarıya çevirdim. Karşıdaki bina da salon da çoktan boşaltılmıştı. Etrafta kimse yoktu.

Yaman'ın ne zaman harekete geçeceğini merak ediyordum, belki de sonsuza kadar benim çıkmamı bekleyecekti. Deren'in bana yaklaştığını, ardından da çenemi tutup yüzüne çevirdiğini hissedince alev alev yanan gözlerine baktım. "Konuşmazsan canını acıtan tek şey bileğine bağladığım ipler olmayacak."

Doğru düşünmüştüm. İpleri o bağlamıştı. Bu yüzden canımı acıtmıyorlardı.

"Tek başınayım. Kimseden emir almadım."

Deren "Yabancı politikacılar mı yoksa Türk politikacılar mı senden bunu yapmanı istedi?" diye sordu.

"Kendim yaptım be, kendim! Kimseden emir almam! İnanmıyorsanız size kalmış! İstediğinizi yapın bana, umurumda değil!"

Kafamı sertçe pencereden dışarıya çevirdiğimde, Deren'in nefesi yanağımı sıcak bir şekilde okşadı. Çenemi bırakmadan önce de başparmağıyla çenemin altındaki bir noktaya daire çizip doğruldu.

"Ağabey, telefonu çalıyor."

Korumanın söylediklerini duyar duymaz yerde ekranının ışığı yanan telefonuma bakınca nefesim kesildi. Beni arayabilecek tek kişi Gece'ydi. Koruma eğilip yerden aldığı telefonu Deren'e uzatırken, "'Gece' yazıyor," dedi.

Hayır, sakın o telefonu açma. Deren telefonun ekranına baktıktan sonra telefonu açtı, kulağına götürdüğü anda Gece'nin, "Karmen," diyen endişeli sesini duydum. "Çok kötü bir şey oldu." Yalvarırım Nil'in adını geçirme. "Karmen?" diye yineledi cevap vermediğim için.

"Kimsin?" diye ona bağırdı Deren.

Gece'nin nefesinin kesildiğini hissettim. Tekrar adımı söyleyip, "Bu Karmen'in telefonu, kendisi nerede?" diye sordu.

Eğer Nil'in yanındaysan hemen oradan ayrılmalısın, diye geçirdim içimden.

"Karmen'in neyi oluyorsun?" diye sordu Deren.

Bir saniye kadar sonra Gece telefonu hızla kapattı ve Deren de telefonu kulağından indirip bana doğru baktı. Bir koruma, "Arananlarına, mesajlarına baksana ağabey," dedi.

Deren dönüp şöyle bir göz attı korumaya. "İzin verdiğin için teşekkür ederim."

Yapması gerektiği için telefonumu kurcalamaya başladı. O konuda endişe duymuyordum. Gece ile olan her mesajımı, her aramamı hemen siliyordum. Telefonumda beni zor duruma düşürecek hiçbir şey yoktu. Deren de bunu fark edip telefonumu yerdeki ceketimin üzerine attı.

Gözlerimi kısıp dik dik baktım. Bana yeni bir telefon almak istiyordu galiba. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedi korumalara göz atarak. "Ben gelene kadar bekleyin."

Acaba Nil ile ilgili bir telefon görüşmesi mi yapacaktı? Yoksa bizi bu durumdan kurtaracak bir telefon görüşmesi mi? Deren kendi telefonunu cebinden çıkararak odadan ayrıldığında iki korumayla beraber kalıp yerdeki eşyalarıma baktım.

O sırada daha sessiz ve ciddi olanı bana yaklaşarak, "Üstünü aramamız lazım," dedi.

Diğeri, "Beklememizi söyledi," diyerek ona hatırlattı.

Adam yanıma kadar gelip arkama geçince, iplerin aslında gevşek bağlandığını anlamaması için kendim çekiştirmeye başladım. Ben ipleri çözmeye çalışırken, "Deren'in kafası dalgın," dedi koruma. "İlk olarak kadının üstünü aramalıydık, onu bile unuttu."

Diğeri, "İyi madem," dedikten sonra bana yaklaştı.

İpler çözüldüğünde serbest kalan bileklerimi ovuşturmaya zamanımın olacağını sanmıştım ama arkamdaki koruma beni sertçe kaldırınca, gözlerimi kapatıp sabırla soludum. İki kolumu arkadan tutup önümdeki adama, "Üstünden ara," dedi. Karşımdaki daha yumuşak huylu olan koruma ellerini omuzlarıma koydu ve kollarıma kadar indirdi. Sadece üzerimde değil, tenimde de bir şey aradıklarını anladım. Belki bir dinleme cihazı ya da bir çip.

"Üzerimde hiçbir şey yok," dedim korumanın ellerinin üstümde dolaşmasından hoşlanmayarak.

"İşimi yapıyorum," dedi ve ardından ellerini iki yanıma koydu, koltuk altlarımdan aşağıya inmeden önce de göğüslerimi, boynumu, karnımı aradı. Canımı sıktığı için geriye doğru hamle yaptım, ancak arkadaki adam kollarımı daha sıkı tutarak, "İşimizi zorlaştırırsan acı çekersin," dedi.

İkisinin de bana dokunmak gibi bir arzularının olmadığını, bunu gerçekten yapmaları gerektiği için yaptıklarını biliyordum, ama bu rıza gösterdiğim, kabullendiğim anlamına gelmiyordu. "Acı çekerim, yine de zorlaştırırım," diyerek dirseğimi sertçe karnına geçirdim.

Tıslama sesini ensemde hissettim ve birkaç saniye sonra çıplak sırtıma bir namlu temas etti. "Suçlu olduğun yetmiyor gibi bir de güçlüsün!"

Silahtan korkacağımı sanıyorsa gerçekten yanılıyordu. Ayaklarım bağlı olduğu için hareket edemiyordum ve yalnızca dirseklerimle onu

itmeyi deniyordum. Onu devirecek hamleyi biliyordum, ama benim gibi o da dövüş teknikleri konusunda ders aldığı için üstün gelmem zor olacaktı. Karşımdaki adam eğilip bacaklarımı iki yanımdan elledi ve ardından ellerini bacak arama soktu. Baldırlarımın içine dokunup doğrulduğunda, gözlerim nefretle ona bakıyordu. Beni hiç kale almadan işini yapmaya devam edip bu kez elbisemin kopçasını açtı. Serbest kalan elbise, vücudumun üst kısmını açıkta bırakarak karnıma kadar düştü. Siyah saten sutyenime hiç aldırmadan, doğrusu ne kadar çıplak olduğuma da aldırmadan ellerini sutyenimin kenarlarında dolaştırıyordu ki kapının açıldığını duydum. Korumanın duraksamasından, Deren'in geldiğini anladım.

Karşımdaki korumanın gözlerine bakarken kan kulağıma hücum etti. Deren'in yaklaşan ayak seslerini duydum ve karşımdaki adam arkasına dönüp ona baktığında Deren soluğu yanımızda aldı. Daha bir saniye bile geçmeden karşımdaki korumanın başı Deren'in elinin tersiyle attığı sert tokatla beraber yan tarafa savruldu. Adam aldığı darbenin etkisiyle irkildi, ama elini yanağına bile götürmedi. Yalnızca yutkunup geriye çekilirken, yerinden oynayan kulaklığını düzeltti. "Özür dilerim ağabey, unuttun diye..."

"Özrün kabahatinden büyük!"

Deren dişlerinin arasından soluyarak bana döndü ve yüzüme, gözlerime hiç bakmadan omzumun üzerinden arkamdaki korumaya döndü. Uzanıp elbisemi yukarıya çekiştirirken arkamdaki korumaya, "Bensiz hareket etmemeniz gerektiğini unuttunuz mu?" diye bağırdı.

Adam beni serbest bırakıp arkamdan çekildikten sonra Deren'in karşısına yürüyerek, "Kafan dalgın, ilk önce yapman gereken şey kadını aramakken aklına bile gelmedi," dedi.

Deren'in sinirden titreyen elleri elbisemi göğsüme bastırdı ve diğer eliyle beni ters çevirip kendisi de bana arkasını döndü. Elbisemi düzeltmem için müsaade ettiğini anlayıp askılarını omuzlarıma çektim ve elbisenin kopçasını taktım. Deren'in tekinsiz ayak sesleri odanın içinde yükselirken, "Kızım kayboldu, derdim sikimi geçti diye siz beni hafife mi almaya başladınız?" diye sordu ciddi ciddi. "Unutmadım lan, unutmadım! Sittin sene yaptığım şeyi mi unutacağım! Her şeyin adabı, edebi var şerefsizler! Başınızda polis olmadan bu aramayı yapamazsınız, hâlâ mı öğrenemediniz!"

"Kim ne bilecek..."

"Siktir git şuradan," dedi Deren neredeyse fısıltıyla. Omzumun üstünden dönüp bakınca üstümü aramaları gerektiğini söyleyen korumaya yüklendiğini gördüm. Adam onu ikiletmeden gerileyip odanın köşesine çekilince, diğeri de başını önüne eğdi. Deren bana dönüp üstümü kontrol ederken alnındaki ter damlaları parlıyordu. Elbisemin eteğini düzeltip yere düşmüş kravatını aldım ve ona doğru uzatırken, gözlerine dinginlikle baktım. Sanırım canımın yanmadığını, iyi olduğumu gördüğü için derin bir nefes verirken kravatını elimden aldı.

Boğuk sesiyle, "İyi misiniz?" diye sordu.

"Çok centilmensiniz, mersi," dedim.

Gözlerini vücudumun açık olan bölgelerinde endişeyle dolaştırınca çenesi daha da kilitlendi. Onun yaşadıklarına, düştüğü duruma karşı içimde uyanan dramatik duyguların üstesinden gelmeye çalışırken, bir ayak sesi duyup başımı kaldırdım. Deren ve diğerleri de aynı şekilde sesin geldiği yöne baktıkları sırada, Dedektif Mert kapıda belirdi. O an derin bir düşünceye daldım. Korumalar direkt silahlarına davrandığında, Deren elini kaldırıp onları durdurdu. "Sakin olun, ben çağırdım."

Korumalar Deren'e bakıp silahlarını indirdiklerinde Mert içeriye girip Deren'in yanına yürüdü. Bana doğru bakıp, "Emniyete götürülecek kız bu mu?" diye sordu.

Deren kafasını sallayarak onaylayıp, "Zaten emniyetten bekliyorlar," dedi.

Kumral koruma öne çıktı. "Polis misiniz?"

İnandırıcı olması için Mert cebinden bir kart çıkarıp iki korumaya da gösterdi. "Emniyete bağlı dedektifim. Suikastçıyı alacağım." Bana suikastçı dediklerinde gülesim geliyordu ama aslında ortada komik olan bir şey kesinlikle yoktu. Sanırım hem kartı gördükleri hem de Deren'den azar yedikleri için ikisi de başka bir şey söylemedi. Mert bana dönerek kolumu çekti ve Deren'e kısa bir bakış atarak, "Siz geliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır. Siz emniyete geçin. Etrafı kolaçan edeceğiz." Diğer iki korumaya baktı. Korumalar Deren'i onayladığında, Dedektif Mert beni sanırım olması gerektiği için biraz kaba bir şekilde çekiştirdi. Yerdeki eşyalarıma bakıp dişlerimi sıkarken, Deren'in yanından geçtik. Yüzüne, gözlerine doğru yutkunarak baktıktan sonra başımı önüme eğip Mert'le beraber yürüdüm. Odanın kapısından çıktığımızda bile kolumu sıkıca tutarak beni aşağıya indiriyordu. Binadan çıktığımda, bir polis arabasının sirenini duyup ürperdim. Ses kulaklarımda çınlayınca rahatsızlandım, bu yüzden Mert beni arabaya bindirirken ona söylenemedim bile.

Mert kapıları kilitleyip aynalardan etrafına, pencerelerden dışarıya baktı ve sonra aceleyle motoru çalıştırıp gaza bastı. Geri giderek yola çıktı. Mert'e, "Gerçekten emniyete mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Hayır," dedi arabayı çok hızlı kullanarak. Yol karanlıktı, ışıksızdı. Bu yüzden dikkatle önüne bakıyordu. "Evine götüreceğim. Deren'in benden yapmamı istediği bu. Gerisini kendi halledecek."

Bu sorun ona kalacaktı. Beni o bırakmış, emniyete götürülürken de kaybolmamı sağlamış olacaktı. Zaten suikastçı ben değildim, kendisiydi. Bu yüzden belki açıklamasını hazırlamıştı. Ne olursa olsun başı ağrıyacaktı, sonuçta milletvekili sıradan bir vatandaş değildi.

Gecenin yoğunluğu ve bileklerimin sızısıyla inleyip bileklerimi ovuşturmaya başladım. Bileğimdeki kurdele duruyordu, Deren beni bağlarken onu çıkarmamıştı. Sanki hissetmişti kurdeleden ayrılamayacağımı. Yutkunarak dikiz aynasından arkaya baktım, Yaman'ın arabasını aradım.

"Daha önce başını belaya sokmuştun, bu kez beladan kurtardın." Mert'i duyunca göz ucuyla ona baktım. Hâlâ dikkatini yola vererek gidiyordu. "Ödeşmiş olacaksınız sanırım."

"Ödeşmek istemedim," dedim olanları düşünerek. Olanları elbette düşünüyorum, ta ki katlanabildiğim yere kadar. Bu geceye ve Deren'le benim hayatımda yaşananlara sebep olan şeye kadar. En sonunda tüm düşüncelerim Karina'ya çıkıyordu. Ben de onun adı zihnimden geçene kadar katlanabiliyordum. Karina benim katlanma sınırımdı. Her şeye ve herkese.

Mert muhtemelen Deren'in verdiği adrese, yani evime yaklaşınca anahtarımın bile olmadığını hatırladım. Mert, "Ben ortadan kaybolacağım, Deren'i arayıp istediğini yaptığımı söyle," dedi.

Ona bir şekilde ulaşacaktım zaten. Yoksa merak ederdim. Araba durunca inmek için hamle yapmadan önce dedektife, "Bunu neden yaptın?" diye sordum.

"Karşı koyamayacağım bir teklifte bulundu."

Muhtemelen paradır. Arabadan indikten sonra siteye yürüyormuş gibi yaparken onun uzaklaştığını duydum. Kendi arabamın kaldırımın kenarına park edildiğini gördüm, anahtarı belki de güvenliğe verilmişti. Güvenlikten geçmeden önce dönüp Mert'in sokaktan çıkışını izledim. O sokağın diğer yönünde gözden kaybolurken, arkamdan başka bir arabanın sesi duyuldu. Demek Yaman dakikalardır bizi takip ediyordu.

Arabayı önümde durdurunca hızla kapıyı açıp içeriye girdim. Yaman her zamanki sakinliğinin dışında bir profil çizerek, "Orada n'oldu?" diye

sordu. "Silah sesleri duydum, sonra herkes binadan ayrılmaya başladı. Senin çıktığını göremeyince içeriye yöneldim, fakat seni göremedim."

"Milletvekili vuruldu, kargaşa çıktı," dedim. "Telefonunu ver."

"Bize neler yaptığını söylemediğin için seni nasıl koruyacağımı bilemedim," dedi.

Uzattığı telefonu alırken, "Bir koruma aradığımda kime gideceğimi biliyorum," dedim.Gece'yi arayıp telefonu kulağıma yasladım ve onun açmasını beklerken, "Gece seni aradı mı?" diye sordum.

Yaman gerildi. "Evet, biraz önce."

Telefon açılmadığı için strese girip, "Ne dedi?" diye sordum.

"Nil iyi değilmiş. Çilekli süt içtikten sonra çok kızarıp ağlamaya başladığını, kesik nefesler aldığını söyledi."

Gece'nin sesindeki endişeli tını aklımdan bir daha geçerken, "Çileğe alerjisi olmalı," diye fısıldadım. Sonra telefonu titreyen ellerimden düşürdüğümü fark edip onu dizimin üstünden alarak tekrardan Gece'yi aradım. Telefonun açıldığını anladığım anda da, "Yaman söyledi, Nil nasıl?" diye sordum.

"O... Çok kızardı Karmen, çok kaşınıyor." Sesi kaygıdan titriyordu. "İnternetten baktım, alerji olabilirmiş."

"Onu soğuk suya sok," dedim hemen. "Öyle de üşür ama yapacak başka bir şey yok. Kaşıntısına iyi gelir. Çok ağlıyor mu?"

"Ben yaptım," dedi hemen Gece. "Çok üşüdü, sudan çıkmak istedi ama kızarıklığı biraz geçti."

"Kalp atışları nasıl?" diye sormayı başardım.

"Bir ara çok hızlandı, korktum, ama şimdi iyi."

Bu gece her ikisinin de canı yanmıştı. Benim yüzümden. "Ona gereken ilacı alacağım. Varsa birazcık yoğurt yedir, biz gelene kadar başka şey yapma."

Gece telaşlı bir şekilde beni onayladığında telefonu kapatıp Yaman'a uzattım. Araba ben söylemeden hızlandı ve bir süre sonra nöbetçi eczanenin önünde durdu. Yaman'la arabadan indik ve eczaneye girdiğimizde almam gereken ilacı bilsem de eczacıya danıştım, söylediği ilaçla kaşıntı kremini de aldım. Nil'i bir daha incitmiştim, ağlatmıştım. Deren'in Derya'ya Nil'in ağlamasıyla ilgili söylediklerini düşününce gözlerimi kapattım. Onu hiç incitmediğimi veya ağlatmadığımı söyleyemeyecektim.

Onu hiç ağlattın mı Karmen?

Evet.

Şile'ye ulaşmak zaman aldı, yol uzundu. Nil'i düşünürken o gece bir sandalyeye bağlanmış olmam bile aklımdan çıktı. Eve ulaştığımızda da kapıyı açtığım gibi karanlıkta koşmaya başladım, evin verandasına çıkıp kapıya deli gibi vurdum. Gece kapıyı açar açmaz, "Hâlâ ağlıyor," dedi.

Gece'nin yanından geçip içeriye girdiğimde Nil'i koltukta otururken buldum. Ağlıyor, bir yandan da gözlerini ovuşturuyordu. Üzerinde atlet ile kısa bir şort vardı. Gece arkamda kalıp Yaman'ın gelmesini beklerken, ben de Nil'in yanına koştum. Oturduğu koltuğun önünde eğilip onunla aynı hizaya geldiğimde, "Amore mio," diye seslendim ona.

Nil hararetle gözyaşlarını silerken bana baktı ve sonra kendini kollarıma atıp boynuma sarıldı. "Kaymen, her yeyim kaşınıyoy."

Onu sarıp kucağıma aldıktan sonra koltuğa oturdum. Kolları buz gibiydi, belki de bu yüzden onu üşüttüğüm ilk andı. Cildine yayılmış kızarıklığa bakarak, "Sana ilaç aldım Karina'm," dedim ve Nil kafasını kaldırıp, "Nil," diye beni düzeltene kadar, adını yanlış söylediğimi fark edemedim.

Islak kirpiklerinin, kızarmış burnunu ve yanaklarını acı bir şekilde resmetmesi karşısında boğazıma bir yumru oturdu. Dudakları ağlamaktan pespembe olmuştu. Sessizce hıçkırarak yanağını sildiğinde, "Nil," dedim bu kez. "Sana ilaç aldım, onu içtiğinde geçecek, canım."

"Annem ilaç içme diyoy bana." Elini kızarmış boynuna götürüp tırnaklarıyla kaşıdığında, neredeyse orayı tahriş ettiğini görüp elini yavaşça çektim.

"Bu kez içmemiz gerekiyor." Onun kaşınan cildini çok nazikçe kaşıyıp Gece'ye döndüm. Elinde bir bardak su ile yanıma geliyordu. Yaman içeriye girmiş, ciddiyetle bizi izliyordu. Yanımdaki torbadan ilacı çıkarıp Gece'den de suyu aldım ve Nil'in ağzına dikkatli bir şekilde koydum. "Birazdan geçecek tırtılım."

Nil suyu Gece'ye verip ağlayarak bağırdı. "Senin yüzünden oldu! Süt içmeyeceğim dedim, içiydin!"

Gece suçlulukla, "Süt faydalı diye içmeni istemiştim," dedi.

Nil bana yaslanıp ağlayınca Gece özür dileyen gözlerle bakıp arkasını döndü, koşarak üst kata çıktı. Nil'e sarıldım ve Yaman kendinden yalnız Gece için taviz verip onun arkasından üst kata çıkarken, Nil'i saçlarından öptüm. "Üşüyor musun?"

"Soğuk su tuttu bana!" dedi şikâyet ediyormuş gibi.

"Kaşınma diye yaptı."

Tırnaklarını yeniden kollarına götürdüğünü görünce nazikçe engelleyip onun yerine cildini ben kaşıdım. Kızarıklık tahmin ettiğim kadar değildi, ya da azalmıştı. Fakat birkaç yerini çok fazla kaşıdığı için yaralamıştı. Başını kaldırıp titrek bir şekilde iç çekti. "Annem olsaydı keşke, çok özledim annemi." Sonra da başını göğsüme koyup her küçük çocuğun yapabileceği şekilde annesini sayıklamaya başladı. "Anne, annem..."

Bunlar, o gece içimdeki her şeyi koparan kelimeler oldu. Gözyaşlarım özgür kaldı. Dudağım onun saçlarının üstünde titrerken, Nil'in ağlayışı ve kelimeleri tenimde derinlere indi. Deren'in sözcükleri gibi kalbime kadar ulaşmıştı. "Sana o ninniyi söylesem ağlamayı bırakır mısın?"

Nil meraklı gözlerini kırpıştırdığında parmaklarımı ıslak gözlerinin etrafında şefkatle gezdirdim. "Babamın söylediği ninni mi?"

Koltuğun arkasına yaslanıp onu göğsüme yatırdım. Ellerinin kollarıma dokunup destek araması, kafasını kalbime yaslaması gözlerimi kapatıp Karina'yı hayal etmem için yeterliydi. "Evet, aşkım." Nil'in ağlaması hafifleyince kulağına doğru eğilip ona daha önce okuduğum ninniyi söylemeye başladım. Ninniden aklımda kalanları kulağına fısıldadığımda ağlayarak yanlış okuduğumu söyledi. Doğrusunu o öğretti bana ve ninniyi bir daha onun kulağına fısıldayarak uykuya dalmasını bekledim.

Sen bir güzel meleksin,
Her gönülde çiçeksin.
Sen ne şirin bebeksin,
Uyu uyu gözbebeğim.

Açıkçası cinayet işlemeye kendi arabamla gitmeyi manasız buldum.

Yarım saattir oturduğum arabanın içinden ilerideki ıssız sokağı izleyerek sözde kadın doktorun hareketlerini takip ediyordum. Yanında başka bir kadın daha vardı, onunla ilgilenmiyordum. Deren sayesinde tanıdığım, Karina'nın organını alan, onu ameliyat edip belki de ölümünü hızlandıran o kadını izliyordum. Dizlerine kadar çizmeleriyle kaldırımda dikiliyor, soğuk havadan korunmak için yün paltosuna sarılıyordu. Arada bir önünde duran arabaya eğilip konuşuyordu ama henüz hiç kimseyle anlaşmış değildi.

Siyah eldivenli ellerimle direksiyonu daha sıkı tutup sabırsızlıkla iç çektim. Artık yalnız kalmasını ve onunla işimi bitirmeyi istiyordum.

Gece karanlığı çökünce onu ilk kez gördüğüm yere gelmiştim. Yalnız kaldığımda düşündüğüm şeylerden birisi de Deren olmuştu. Gece'nin önceki gün beni aradığı numaranın sim kartını kırıp atmıştık. Telefonum da Deren'de kalmıştı. Bana ulaşacağı bir yol kalmamıştı. Hem belki ulaşmak da istememişti. Zaten çok sorunu vardı, milletvekilinin suikasta uğradığı haberi televizyonlara bile çıkmıştı. Bu kaosta bana vakit ayıramazdı. Üstelik aranıyor muydum, onu da bilmiyordum.

Başımı cama yasladığım için nefesimin camda oluşturduğu buğuyu gördüm ve sonra yeni bir arabanın kaldırıma yaklaştığını fark edip dikkat kesildim. Araba o kadının önünde durdu ve kadın eğilip bir süre konuştu, ardından da memnun bir gülümsemeyle kapıyı açıp arabaya bindi. Koltuğumda pozisyon aldım ve araba sokağın sonuna doğru ilerlerken, mesafeyi açmadan takip etmeye başladım. Süratli giden birkaç araba yanımdan geçip yolun sonunda gözden kaybolurken, önümdeki arabanın daha sessiz, sapa bir yere ilerlediğini gördüm. Caddenin kenarındaki, arabanın bile zar zor geçtiği yolda ağaçların yanında durdu ve kontağı kapatıp bir müddet öyle kaldı.

Arabada işlerinin bitmesi yarım saatten fazla sürdü. Araba tekrar hareket ettikten kısa bir süre sonra dar sokaklara doğru ilerledi, bir mahalleye girdi. Araba durduğunda neler olacağını izlemeye koyuldum. Kadın arabadan dağılmış bir şekilde inip bir süre adamla konuştuktan sonra yandaki apartmana yürüdü. Yukarıya baktım, kadın içeriye girdikten sonra hangi dairenin ışığının yanacağını görmek için bekledim. İkinci katta sarı bir ışık yanınca da arabayı, oradan ayrılan arabanın yerine park edip indim.

Apartman eskiydi, yokuşun sonundaydı. Üç katlıydı. Diğer katlarda ışık yanmıyordu. İçeriye girerken apartmanda kamera olup olmadığına baktım ama bulamadım. Siyah kapıyı açıp pis kokan apartmanda ikinci kata çıktım, dairenin önündeki çizmeleri görüp cebimden bıçağımı çıkardım. Şapkamı biraz önüme indirip ahşap, eski tip kapıyı bıçakla zorlamaya başladım. Bıçağın ucunu kilitlenmemiş kapının kenarında kaydırıp içeriye doğru ittim. Ahşap kapı olsa da kolayca açılmadı, bir süre denemem gerekti. En sonunda kilit içeriye doğru kaçtı ve boşluk oluştu. Bıçağı kapatıp cebime attım ve kapıdan içeriye süzüldüğümde, karanlık bir holle karşılaştım.

Kapının kilidi tutmadığı için kapanmadı, hafif aralık kaldı. Etrafıma bakınca ileride bir kapıdan ışık sızdığını gördüm, yaklaşınca da su sesi duydum. Banyo yapıyordu. İyi madem, bekleyelim.

Çok sessiz hareket edip iki oda ve bir salondan oluşan evi inceledim. Daha sonra da yatak odasına girip dağınıklığa iğrenerek baktım. Yatağın kenarına oturup ensemi silerken bıçağımı çıkarıp keskin tarafını parmağıma değdirdim. Yeterince can yakıcı görünüyordu.

Kapının kapandığını duyduktan biraz sonraydı. Bulunduğum odaya yaklaşırken bir şeyler mırıldandı, galiba şarkı söylüyordu. Hayattan keyif almasından nefret ettim. Belki de bu yüzden kapıyı açtıktan sonra duraksamasından, şarkı söylemeye son vermesinden haz aldım. Kafamı kaldırdığımda göz göze geldik ve beni tanıdığında korkuyla geriye çekildi.

"Evimde ne işin var?" dedi geri geri yürüyerek. "Nasıl girebildin?"

"Kapını kırdım ama önemi yok. Bir daha ihtiyacın olmayacak."

Söylediklerimden sonra elimdeki bıçağa bakıp çığlık atarak arkasını döndü ve koşmaya başladı. Peşine düşüp arkasından koştum, o aralık kapıyı açıp çıkmak üzereyken saçlarından tutup geriye çektim. Sendeleyip duvara çarpınca saçlarını bileğime dolayıp önüne geçtim. "Neden? Bana neden bunu yapıyorsun?"

"Sen neden yaptın? Para için mi? Para için mi kızımın organını çıkardın? Peki, n'aptın o organı? Kime sattınız?"

Gözleri daha bir büyüdü ve kafası, saçlarını tuttuğum için arkaya eğilirken hissettiği korku yüzüne vurdu. "Ben... Artık yapmadığımı söyledim, yaptıklarımdan pişmanım."

"Her gece kızımın ne kadar çok ağladığını, ne kadar acı çektiğini düşünüyorum..." Saçını kuvvetle çekip onu koridorda sürüklemeye başladığımda hem şaşkınlık hem de acıyla bağırdı. "Otopsisinde böbreğinin alındığı yazıyordu. Sen aldın ondan, o öyle masum masum yatarken vücudunu açıp böbreğini aldın..."

"Dur bekle, konuşalım..."

"Tabii ki, seni dinlerim. O kadar da nezaketsiz değilim."

Onu banyo kapısından içeriye sürükledim ve kabinin içine çektim. Islak zemine fırlattığımda kalçasının üstüne düşüp eli saçlarının arasındayken inledi. Havlusu düşmek üzereydi. "Lütfen beni affet, inan ki isteyerek yapmıyordum. Feda beni zorluyordu."

"Sahte diplomayla doktorluğa başlamış birisine mi inanacağım?"

Ağlamaya başladı, korkudan titriyordu. "Ben... Canlarını acıtmıyordum, gerçekten ameliyattan sonra hepsi hayatta kalıyordu."

Elimi tekrar saçlarına attım ve kafasını çekip sertçe ileriye ittim, banyo fayanslarına çarpıp kafasından gelen o sesi dinledim. Çığlık atarak

bana vurmaya çalıştığında, "Benim kızım hayatta kalmadı!" diyerek sesimi yükselttim. "Hem de boğularak! Doktorlar onun bir çocuğun dayanabileceği en uzun süre boyunca dayanabildiğini söylediler! Dakikalarca mücadele etmiş ama sonunda... senin ve onların yüzünden..." devamını getiremedim, Karina'mın öldüğünü hiç yüksek sesle söyleyemedim. "Seni de boğarak öldüreceğim."

Gözleri, kafasından aldığı darbeyle arkaya doğru kaydı ama elleri karşı koymaya devam etti. "İmdat! İmdat!"

"Kızım bu kelimeyi bilmiyordu bile! Yardım isteyemedi, yalnızca ağlayıp çığlık attı!" Kafasını çekip bu kez yüzünü öfkeyle fayansa yapıştırdığımda, burnundan bir ses geldi ve üstündeki havlu kabine düştü. "Çok masumdu, çok küçüktü... Ne istediniz ondan?"

Yüzünden akan yaşlara kayıtsızca bakarak gözlerimi gözlerine hizaladığımda, "Kızının kim olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Karina'm," dedim nefesim, dudaklarım acıdan uyuşurken. Deren gibi, kızımın adını söylerken kekeledim. "Adı Karina."

Gözlerindeki panik çığlığını gördüğümde yüreğim âdeta sancılandı. Karina'yı tanıdığını gözlerinden okudum. Kanayan ağzını açıp kapattı ve hıçkırarak, "Hayır," dedi. "Hayır, onu tanımıyorum!"

"Gözlerinde gördüm, yemin ederim tanıyorsun." Onu yere doğru fırlattığımda duşkabinin içinde kıvranıp beni tekmelemeye çalıştı. Bacaklarının üstüne oturup suratına elimin tersiyle bir tokat attığımda ağlamayı kesti ve yüzü diğer tarafa dönerken nefesi kesildi. "Söyle bana, ona nasıl davrandın! Canını nasıl yaktın!"

Kıpkırmızı olan yanağını tutup ıslak gözlerini bana çevirdi. Güzel gözleri bu kez kinlenmişti. "Öldüreceksin demek beni?"

"Her anının tadını çıkararak."

Aynı anda hem ağlamaya hem de gülmeye başladı. Ölümden önceki eşiğin delirmek olduğunu biliyordum. "Evet, ben yaptım," dediğinde kalbimin içinden bir bıçak daha geçti. "O küçük kızın ameliyatını ben yaptım, narkozunu ben verdim. Ameliyat ettiğim gün onu ilk kez görmüştüm, çok zayıf ve güçsüzdü. Ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu, kıyafetleri yırtıktı, yüzü kirlenmişti. Çok korkaktı, belli ki annesine hiç çekmemişti. Yalnız başına dilendirilmeyecek kadar küçüktü, bu yüzden organ ameliyatı en kârlı olanıydı. Hem talep vardı, çok zengin kişilere fahiş fiyata satılıyordu."

Renklerin hepsi siyahtan ibaret olmuştu âdeta. Akan kan bile siyaha dönüşmüştü. Beni ben yapan tek varlığın ölümünü dinleyince

kulaklarımda dünyanın en uzun uğultusu yankılanmaya başladı. Beni ben yapan o tek varlıktan geriye, beni hiçliğe gömen saf gerçekler kaldı. Onun ölümünü öğrendikten sonra ilk kez canım bu kadar çok yandı. "Onun bu halini gördükten sonra nasıl yapabildin? O kadar masumken?"

"Para," dedi.

Bıçağı yukarıya doğru kaldırdım. "Sana ne dedi? Konuşabildiğinde sana ne dedi?"

"Anne, dedi." Dudaklarını büzüp kızımın sesini taklit etti. "Mamma."

Bu kelime, Karina gibi onun dudaklarından kopan son kelime oldu. Yukarıya doğru kaldırdığım elimi hızla indirip bıçağı kalbine sapladım.

Boğazından gelen hırıltılı haykırış duyuldu. Kalbine giren bıçak vücuduna saplanıp kaldı. Yüzüme ve etrafa sıçrayan kana boş boş bakarak elimi boğazına sardım. Gözleri arkaya doğru kayarken vücudu titremeye başladı. "Al sana para," dedim. "Kanla kazandın, kanla kaybettin."

Onu bıçaklamış olsam da aslında boğularak ölmesini istiyordum. Oturduğum bacakları acıdan kıvranırken, gözleri bana odaklanmaya çalıştı. "İyi ki yap... yapmışım. O pa... paraları çoktan yedim..."

Elimi kaldırdığım gibi suratına çarptığımda canı birçok yerden acıdığı için kesik bir çığlık attı. "İyi yaptın, öyle mi! İyi yaptın, öyle mi! İyi ki onun canını yaktın?"

"E... Evet." Ağzından kan taşmaya başladı.

"Geber o zaman!" Bıçağı kalbinden çıkarıp yüzüme gelen saçı öfkeyle ittim. Ardından da bıçağı aşağıya indirip belinin biraz arkasına, tam böbreğinin üzerine sapladım. Bu kez dudaklarından çıkan inleme çok cılız oldu, belki de acıya karşı olan kotası dolmuştu. Bıçak derisini delip geçerek organına temas ettiğinde etrafta daha fazla kan gördüm. "Kızımı oradan alıp kurtarsaydın sana dünyaları verirdim. Ama sen acıyı, kanı, ölmeyi hak ediyorsun."

Giderden akıp gittiği halde kabinin içi kan gölüne döndüğünde bıçağın daha da derine indiğini fark ettim. Belli ki organları parçalanmıştı. Vücudundan sızan kan elime değiyor, sıcaklığı midemi bulandırıyordu. Vıcık vıcık olmuştu. Çınlama sesi kulağımı delecek noktaya gelmişti. Bıçağı göğsünün üzerine bırakıp elimi bıçağın vücudunda açtığı delikten soktum, elime gelen kaygan dokuları hissedip böbreğini çıkarmaya çalıştım. Kolaylıkla çıkmayınca bıçak kullandım, kenarları parçalayarak böbreğini çıkarmak için alanı genişledim.

Burada hiçbir şey masum değildi. Gözyaşlarım bile. Böbreği elime aldığımda etrafımdaki kan ve kayganlık yüzünden onu zorlukla tuttum.

Sıcaklığı beni tiksindiriyordu ama hissettiğim küçük bir haz içimi ferahlatmıştı. Kızıma yaptığını, ben ona yapmıştım.

Elimdeki böbreği birikmiş haldeki kanın içine bırakıp bıçağı boğazına sapladım. Artık ölmüştü ama kan sızıntısı devam ediyordu. Üçüncü bıçak darbemi yeniden kalbine yaptım. Bu dünyada kullanmamıştı zaten, diğer dünyada da ona lazım olmayacaktı.

Bıçağın orada kalmasını isterdim ama bırakamazdım. Kalbinden söküp aldım ve titreyen dizlerimin üstünden kalkıp sırtımı fayansa yaslarken suyu açtım. Tepeden dökülen su üzerindeki kanı silip yerdeki kanla karışırken, kadının yüzüne tiksinerek baktım. Ne kan ne organ beni onun yüzü kadar tiksindiriyordu.

Kanlar üzerimden aktığında kabinden çıkıp cam kapılarını kapattım ve kanlara basmadan yürüdüm. Banyonun kapısını kapatıp koridorda ilerledikten sonra odasına girdim, eldivenli elimle dolabını açıp bir havlu aldım. Havluyu fazla ıslak olan yerlerimde dolaştırıp saçlarımı kuruladım, ardından kanıt olarak bırakmamak için havluyu yanıma alarak sokak kapısına yürüdüm. Sonra bir an aklıma gelenle banyoya geri döndüm, onun vücudundan çıkardığım böbreği üzerimdeki kapüşonlu svetşörtün cebine koydum. Bir organa dokunmaktan hiç etkilenmeden de kapıdan çıkıp arabaya bindim ve kaskatı kesilmiş bir halde ceketimin cebinden kalemle daha önce not aldığım o kâğıdı çıkardım. Doktorun adının üstüne bir çizik attım. "Listenin sonuna birisini daha eklemem lazım."

Öldürülecekler listesi:

Feda.

~~*Kadın doktor.*~~

Karina'yı bizzat kaçıranlar.

Kaçırılmasına yardım edenler.

Onu boğarak öldürenler.

Karmen.

Kâğıdı katlayıp cebime koyduktan sonra arabayı çalıştırıp oradan uzaklaştım. Şile'ye doğru uzun süre direksiyon salladıktan sonra arabadan inip iki katlı yazlığın verandasına çıkarken, Yaman'ın veranda basamağında sigara içtiğini gördüm. Kafasını kaldırıp bana baktı, üstümdekileri süzdü. "Çok geciktin, Gece seni merak etti."

"Neden burada oturuyorsun?" diye sordum.

"Gece, Nil'i bir daha kaçırmayayım diye beni kovdu."

Yanından geçip kapıya ilerledim. "Gece'yi boşuna sevmiyorum."

Arkamdan, "Bunu ona da söyle," dedi. Sesinin her zaman aynı tonda, kayıtsız olması artık onun normaliymiş gibi geliyordu. "Seni seviyor. Senin de onu sevdiğini duymak ister."

Gece yarısı döneceğimi bildiğim için yanıma aldığım anahtarla kapıyı açtım ve içeriye girip karanlıkta yavaşça ilerledim. Elimdeki havlu ve bıçakla banyoya girdim. Etrafta çakmak aradım, bulamadığımda mutfağa inip aldım ve banyoya dönüp lavaboya attığım havlu ile bıçağı yaktım. Havlunun ateşi büyüdüğünde irkilmedim, yüzüme yansıyan alevlerin üzerinden aynadaki gözlerime baktım.

Birisine ihtiyacım var. Kendimden başka birisine.

Havlu küle dönüştüğünde ve bıçak da kullanılamaz hale geldiğinde suyla külleri ıslattım. Kıyafetlerimi çıkarıp hepsini çamaşır makinesinin içine koyduktan sonra küveti doldurup içine girerek yıkandım. Parmaklarım isteksizce, yavaşça saçlarımı yıkadıktan sonra vücuduma indi. Kalmış birkaç parça kan lekesini, izini tenimden ovalayarak ayırdım. Duş jelini alıp her yerime akıttım, üzerime sinen kan kokusundan yalnızca Nil için uzaklaşmak istedim. Parmaklarım kalbime akmış kanı silerken bir duraksadım. Sıcacık suyun altında bile üşüyen tenim titredi. Ardından boğazımdaki düğüm serbest kaldı ama ağlayamadım.

Tavana doğru bakıp başımı sallamaya başladım. Dizlerimin etrafına sardığım kollarımı sıkmaya başladığımı fark ederken dudaklarım hafifçe titriyordu. Üşüyordum galiba, n'apacaktım? Karina olsa ona sarılırdım, ama yoktu.

Dişlerimin birbirine çarpışını duyana kadar sıcak suyun içinde kaldım. Sonra dışarıya çıkıp sersem sersem yürüyerek bir havlu aldım. Havluya sarınıp kaldığım odaya geçince Gece ile Nil'in beraber uyuduğunu gördüm. Nil Gece'ye arkasını dönmüştü, Gece de ona arkasından sarılmıştı. Kendi üstü açıktı ama Nil'in üstünü örtmüştü.

Getirdiğim kıyafetlerden bir takım iç çamaşırı alıp giyindim. Ardından siyah atletle yüksek bel taytı üzerime geçirip saçlarımı havluyla kuruladım. Vücudumdaki ürpertiyi hissederken de yatağa yaklaştım, amacını özlediğim için Nil'i öpmekti ama ona eğilince gözlerimin önünde kan belirdi. Hızla geriye çekildim. Ona bulaştırmak istemedim.

Dudaklarımı sertçe ısırarak çantadan deri ceket aldım ve hızla aşağıya indim, kapıyı kilitleyip evden ayrılınca verandada yine Yaman'ı gördüm. Evden ayrılmam karşısında rahatsızlık duyarak, "Nereye?" diye sordu. "Yeni gelmedin mi? Geçip dinlensene Karmen."

"Sabah dönerim," dedikten sonra onunla yalnız ikimizin anlayacağı bir şekilde bakıştım. "Arabayı aldığın yere koy."

Başını salladı. "Yapacağım."

Cinayet işlemeye gittiğim arabaya değil, kendi arabama binip yola çıktım. Arabayı son sürat sürerek şehrin merkezine ilerledim. Daha önce de geldiğim semte yaklaştım ve kısa bir süre sonra Deren'in evinin önünde durdum. Işık yanmıyordu, etraf çok karanlıktı. Anahtarımı cebime atıp dışarıya çıktım ve sokak kapısına yürürken uzaktan bir kedi miyavlaması duydum. Sokak kapısını tıklattım, Deren hiç uyumadığı için saat gecenin dördü olmasına rağmen beni kapıda bekletmedi. Kapıyı elinde silahla açmıştı.

Tedbir olarak yanına aldığını bilmeme rağmen bir an silahla burun buruna gelince aramızdan hiç çekilmeyecek o şeye doğru baktım. Deren bir adım öne çıkıp, "Karmen?" derken başını sağa sola çevirdi, evin etrafına bakıp sonra bana döndü. "Delirdin mi sen? Bu saatte mi çıkıp geldin? Çok geç, çok geç... Neden aramıyorsun gelip seni alayım?"

Korumacı kelimelerini garip bir hisle dinleyip eşiği gösterdim. "Girecek miyim?"

Deren kolumdan tutup beni içeriye aldı ve kapıyı kafamın üstünden uzanıp kapattı. Üzerinde hâlâ onu önceki gece bırakıp gittiğim kıyafetleri vardı. Gömleğinin düğmeleri açıktı, ceketinin yakaları kırışmıştı. Yüzü gibi, üstündeki her bir parça da dağınık görünüyordu. "Bugün evine geldim, güvelik daireni aradı ama yoktun?" dedi sorarcasına.

Evet, haberim vardı. Arabamı sitenin önünden alırken güvenlik Deren'in geldiğini söylemişti. Eşyalarımı bırakmıştı. "Niye geldin?"

"Sen niye geldin?" dedi saçlarıma doğru aynı kızgınlıkla bakarak. Neden o kadar kızgın baktığını anladım, saçlarımın ıslak olmasına kızmıştı.

"Üşüdüm... Birisi vardı, ona sarılamıyorum artık." Deren'e tamamen yaklaşıp kafamı gömlek yakasının açık bıraktığı göğsüne koydum. Kolumu ceketinin üstünden dolayıp ona sıkıca sarılınca titremeye başladım. Parmaklarım iki gündür üzerinden çıkmayan gömleğin yakasını sıkıca kavradığında, Deren'in bedenindeki sertliği kendi üzerimde hissettim. Üzerime bir şey devrilmiş ama can yakıcı olmamış gibi bir histi. Üşüdüğüm için yüzümü göğsüne sürterek içime derin, sıcak bir nefes doldurduğumda, Deren'in elini ıslak kafamda hissettim.

"Bu yüzden bana mı sarılıyorsun?"

"Evet."

"Umarım, artık yok olan bir erkek değildir ve bir erkeğin yerine sanılmıyorsundur bana," derken kulağıma doğru tısladı ve sonra parmaklarını ıslak saçlarımın arasından geçirerek diğer kolunu belime doladı. "Değil değil mi?"

Yutkunarak göğsüne, tam kalbine bakarak, "Öyleyse?" dedim.

"Tepem atar biraz." Boğazından alçak bir iç çekiş koptuktan sonra elini gömleğini tutan elime götürdü, yumruğumu avcunun içine alıp, "Kızarıklık geçmiş," dedi.

"Hı?"

"Duvara yumruk atmıştın ya."

Gözlerimi indirip iri elinin içinde kaybolan elimi aradım, bulamadım. Bu yüzden parmaklarımın orada olduğundan emin olmak için kıpırdatıp avcundan dışarıya çıkmaya çalıştım. Başını eğip kara gözleriyle cansız bakışlarımı karşıladı ve sonra bileğime de baktı. Ama acımıyordu, çünkü ipleri o bağlamıştı ve iple tenimin arasına bana olan merhametini sığdırmıştı.

Yutkunup derhal geriye çekildim, kollarının arasından sert ve hızlı bir şekilde çıkmam üzerine kaşlarını çattı. Arkamı dönüp kapıyı açtım. Tam çıkıyordum ki kolumdan tutup beni kendisine çevirdi, delirmiş gözlerle bakıyordu. "Nereye?"

"Sarıldım, gidiyorum," dedim.

"Kullan-at mıyım ben? Ne demek sarıldım gidiyorum?"

Böyle söylediğime mi kızmıştı yoksa gidecek olmama mı?

"Konuşacaklarımız var," diyerek kapıyı tekrar kapattı ve eliyle içeriye buyur etti. "Odama çık istersen."

"Neden odan?"

"Çünkü misafir odasında ben varım," diyen bir kadın sesini duydum. Gözlerim hâlâ Deren'deyken bile onun Nalan olduğunu anladım. Merak ettim, ona da gecenin dördünde orada ne işi olduğunu sormuş muydu?

"Kızımız için bir araya geldik, konuşuyorduk. Sen burada n'apıyorsun?"

Nalan'ın en başından beri orada olup bizi dinlemesinden rahatsızlık duydum. Sonuçta bizim aramızda geçen özel konuşmalardı, özel saniyelerdi. İkimizin arasında kalmalıydı. Misafir odasının kapısında duran Nalan'a döndüm. Üzerinde askılı bir bluzla taşlı bir pantolon vardı. Saçları hâlâ çok güzeldi, makyajı ve dudaklarındaki ruj bozulmuştu. Düşünüyorum, acaba düşündüğüm şekilde mi bozulmuştu?

Deren, "Kahveni içtiysen git, Nalan," dedi.

Nalan, Deren'e doğru bakarak omzunu pervaza yasladı. "Konuşmamız bitmemişti."

"Benim dinlemem bitti."

Nalan'ın yüzüne yayılan agresifliği gördüm. "Beni yabancıların yanında küçük düşürme."

"Karmen yabancı değil." Deren bana bakıp misafir odasını gösterdi. "Ayakta kalma."

O söylediği için değil de aptal durumuna düştüğümü hissettiğim için kolumu çekip misafir odasına yürüdüm. Yanından geçerken Nalan nezaket göstermek yerine önüme geçti, içeriye girmemi engelleyerek bana tepeden baktı. "Kocamın evinde ne işin var?"

Gözüm seğirdi. "Bakıyorum da Derya'nın evinde değilim?"

Böyle söyleyince bozuldu. Ondan genelde hep çiçek özlü, kaliteli parfüm kokusu alırdım ama bu kez alkol kokuyordu. Pervasızlığının sebebi de bu olmalıydı. "Burası kızımın... babasıyla yaşadığı ev. Kimin girip girmediğini bilmek hakkım."

"Kadınları Deren'den uzak tutarken Nil'i mi öne sürersin?"

Nalan gözlerini benden çekip, "Türkçen bozuk, ne dediğini anlamıyorum," dedi. Sonra da misafir odasına dönüp kanepeye ilerledi, aynı renkteki kabanıyla çantasını alıp doğrulurken bana bakmadan yanımdan geçip holde duran Deren'e yürüdü. Bulunduğum yerden onları göremiyordum. Ben sehpadaki kahve bardağına, bardaktaki ruj lekesine bakarken Nalan Deren'e, "Gecenin üçünde kapıyı çaldığımda yalnızca ofladın," dedi. "O geldiğinde, 'Neden beni aramıyorsun, gelip seni alayım,' dedin. Beni kıskandırmak için mi böyle davranıyorsun?" diye sordu. Bunları fısıldayarak söylüyordu ama ben duyabiliyordum. Fısıldıyorsa, demek ki Deren'e yaklaşmıştı. "Ama kıskanmıyorum!"

"Senin burada olduğunu bile unuttum! Derdini sikeyim ya... Kızımız kayıp, Nalan! Düşünüp bunu kurgulayacak kafa mı var bende şu an!" Sokak kapısının açıldığını duydum. "Sarhoşsun, kendini küçük düşürme artık."

"Gerçekten az içtim," diyerek kendini savundu Nalan.

Sesler zor duyulmaya başladığında Deren'in onu dışarıya kadar geçirdiğini anladım. Kanepeye yaklaştım ve sehpadaki kahve bardağına bakıp onu elimin tersiyle sehpadan ittim. Bardak yere düşüp yuvarlanınca ruj lekesi halıya sürüldü.

Kapı çarparak kapandı ve biraz sonra Deren elinde bir havluyla misafir odasına girdi. Ayakları çıplaktı. Yerdeki kahve bardağına bakarken

biraz duraksadı ve sonra yanıma oturup kafamı havluyla sarmaya başladı. "N'apıyorsun?" diyerek ellerini itmeye çalıştım.

"Sus, Nil gibi cırlama."

Nil'in adı geçince ellerimi indirip yüzümü önüme çevirdim. Saçlarımı havlu ile kurulamasına izin verdim. O esnada, "Milletvekilini asıl yaralayan kimmiş? Bulabildin mi?" diye sordum.

Deren havluyu çekip kenara fırlattıktan sonra bana bakmaya başladı. "Evet, buldum. O yüzden senin şimdilik yalnızca ajan olduğunu düşünüyor korumalarım."

Az önce sarıldığım göğsüne doğru baktım. "Korumaların?"

"Benim sözümden dışarıya çıkamazlar. Yani benim korumalarım."

Ona bir şeyleri hatırlatmanın vaktiydi sanırım. "Beni senden habersiz soymaya çalıştılar, emin misin sözünden dışarıya çıkmadıklarına?"

Deren huzursuzca önüne dönüp ellerini sertçe ovuşturdu. Yanağındaki kas seğiriyordu. "Her zamanki rutin şeyler ama senin üzerinde denemelerinden hoşlanmadım."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek çenemin altına koydum. Kulağımda hâlâ kanın sıçrayışını, yere akışını duyuyordum. "Korumalar emniyete gidip yakalandığımı mı sanıyor?"

"Evet. İşin peşinde olduğumu söyledim. İddiaya tutuştular. Birisi Fransız ajan olduğunu düşünüyor, diğeri Rus."

Deren'in sigara paketine uzandığını gördüm. Sehpa sigara izmaritleri ve alkol şişeleriyle doluydu. Sigarasını yakıp şakağını ovalarken, "Her şey kontrolümden çıktı," dedi. "Seni kontrolden çıkarıp bu saatte yanıma getiren ne?"

"Bunları konuşmak için işte."

"Yalnızca bunun için mi?" diye sordu.

"Tabii."

"Neden sarıldın o zaman bana? Geri ver."

Başımı ona çevirip şaşkınlıkla baktım. "Neyi geri vereyim?"

"Sarılmamı. Sana sarıldım. Madem istemiyordun, geri ver." Sigarayı tutan elinin diğer üç parmağıyla yüzüme düşen saçımı alıp benim yapacağım şekilde geriye çekti. Bu aslında beni vuracağı mesafedeydi, ama böyle şefkatli davranıyordu. Göğüslerimizin arasına baktım, bir silah sığardı. "Kız babası olunca... Saç düzeltmek alışkanlık yapıyor."

"Sarılmayı geri istemek de ancak Nil'in yapabileceği bir şey gibi."

Yorgun, kıpkırmızı gözlerinde hafif bir gülümseme parıltısı göründü. "Bir gün Nil ile tanışacaksın."

Hiç gerçekleşmeyecek bir hayali daha önce dinlemiş miydim acaba? Omuzlarım taşıdığım yüklerin ağırlığıyla çökerken, "Beni sever miydi?" diye sordum.

Nil'den bahsederken olduğu gibi titrek bir iç çekti. "Nil beni çok kıskanır," dedi gözlerini boşluğa dikerek. "Yanımda kadın görmeye tahammül edemez. Özellikle bir buçuk yaşından sonra hırçınlaşmaya başladı bu yüzden. Bir keresinde onu üç günlüğüne tatile götürmüştüm, etraf çok kalabalıktı, dolayısıyla bir sürü kadın vardı. Birisi gelip yanıma oturunca bile oyuncaklarını kumda bırakıp koşa koşa yanıma geliyordu. Kucağıma oturup gözdağı verir gibi beni öpmeye başlıyordu. Bu tatlılıkları beni o kadar gülümsetirdi ki, bazen bilhassa gidip bir kadının yanına otururdum. Telaşla yanıma gelip, bana bir şey göstereceğini söyleyerek beni kaldırırdı." Acı bir gülümsemeyle devam etti. "Tabii, aslında göstereceği bir şey yoktu."

Nil'i düşününce bu yaptıklarına tamamıyla inandım. Babasına âşıktı. "Nalan'dan kıskanıyor mu?"

Deren sigaranın külü pantolonuna düşünce önüne doğru bakıp elinin tersiyle külü savurdu. "Hayır, kıskanmaz. Bir araya geldiğimizde sevinirdi."

"Tabii. Annesi ile babası sonuçta."

"Evet," dedi.

"Nalan'la ne kadar evli kaldınız?" diye sordum kendime mani olamayarak.

Deren gözünü ovuşturup, "Dört yıl," dedi. Kafası neredeyse öne düşüyordu, çok bitkindi. Acaba kaç gündür hiç uyumuyordu?

"Dört yıl," diye tekrarladım. Bu... Uzun bir süreydi. Birisine tahammül etmek, aynı evde yaşamak için uzun bir zamandı. Demek ki aralarında gerçek bir şeyler olmuştu. "Onu dört yıl boyunca sevmişsin." *Hiçbir erkek beni dört yıl boyunca sevmedi.*

"Edip'in korumasıydım," dedi Deren beni şaşırtarak. "Nalan'la o şekilde tanıştık. Söylediğine göre beni ilk gördüğü günden beri benimle olmak istemiş, zaten bu yüzden benim reddetmeme bakmadan defalarca denedi. Sonra düşündüm ki neden olmasın? Edip Akşın beni kızına layık görmedi, bu yüzden en başından beri ilişkiyi desteklemedi. Nalan babasının baskısından kurtulmak için evlenmek istedi, ben de kabul ettim. Hem düşününce, Utku yıllar sonra bir aile ortamında yaşayacaktı, ergenliği zor geçiyordu. Bir ailenin parçası olmanın ona iyi geleceğini düşündüm, ama olmadı. Evliliğimiz süresince Nalan'a istediklerini tam

olarak veremedim, haliyle o da bıktı, ona verdiğimden daha fazla ilgi ve değer aradı." Sustu, dinleyip dinlemediğimi görmek için bana bakarken gözlerinden uyku akmaya başladı. "Sen nişanlını aldattığın adamı seviyor muydun?"

Konu bana dönünce bunu hiç unutmadığını fark ettim. Neden aklında tutmuştu? "Seviyordum," dediğimde Deren'in sigarayı dudaklarına götürürken duraksadığını gördüm. "Fakat onu severken bir şeyin eksikliğini hep hissediyordum. Yeni yeni anlıyorum o eksikliğin ne olduğunu."

Deren sigarasını kül tablasına bıraktı. "Neymiş?"

"Şefkat," derken bunu söylemekten rahatsız olup gözlerimi kaçırdım. "Bu his yokmuş. En sıcak anlarımızda bile içimdeki soğukluğun sebebi buymuş."

"Nasıl tanışmıştınız?" diye sordu.

"Ortanca ağabeyim Dante'nin arkadaşıydı," dedim birdenbire anlatmaya başlayarak. "Diğer ağabeylerimle de arkadaştı, ama ailemize Dante'nin arkadaşı olarak girmişti. Ben on yedi yaşındayken ağabeyim onu ilk kez eve getirmişti, yemek masamızda karşımda otururken nedense gözlerimi ondan alamamıştım. Şimdi şimdi hatırlıyorum bana bakışındaki o kibri, onu beğendiğim için gururlanışını... Onu izlediğimin, ona yakınlaşmak istediğimin hep farkında oldu ama sadece bununla yetindi, çoğu zaman da gülüp geçti. Ta ki..."

"Ta ki?"

Altdudağımı emdim ve farkında olmadan o kadar sesli bıraktım ki, Deren dönüp ağzıma doğru baktı. O dudaklarıma bakarken de tekrar konuşmak zaman aldı. "Ta ki, ben sözlenene kadar," diye tamamladım sözlerimi. "İlgimi kaybedince, evleneceğimi öğrenince ilk kez bana yaklaştı, bize her geldiğinde beni izleyen kendisi oldu. Daha sonra her şeyi bir bütün olarak düşününce fark ettim ki aslında istediği ben değil, yalnızca ona olan ilgimdi. Fakat yine de o zamanlar ona inandım ve..." *Karina dünyaya geldi.*

Deren alçak sesle, "Orospu çocuğu," diye fısıldayıp sonra da bir anda elini uzatıp altdudağımı dişlerimin arasından çekince, bu o kadar normal ve akışında geldi ki ağzımın ıslaklığının parmağına değmesini sadece izledim. Dudağımı ısırdığımın farkında değildim. "Çok gençmişsin, duygularınla oynamış. Egosunu tatmin etmek için kullanmış senin... duygularını."

Deren'in dokunduğu dudağıma bir de kendim dokunurken, "Onu severken bunları fark etmemiştim," dedim gözlerimi boşluğa dikerek.

"Sıcak anlar," diye tekrarladı Deren bir anda dediğime dönerek. Her nedense bunu unutmamıştı. Geriye doğru yaslanırken dirseğini dizime koyup afallamama sebep oldu. Yan oturduğum için dirseği bacağımın içine kadar kaymıştı. "Nil kıskançlığını kimden aldı biliyor musun?" diye sordu bana.

"Annesinden mi?"

"Benden," dedi.

Madem öyle, ben de kartlarımı daha açık oynayacaktım. Kanepede ona kayıp, "Nalan'ın rujunu sen mi dağıttın?" diye sordum kızgınlıkla.

Çenemi tuttuğu gibi başparmağını kurumuş, somurtkan dudaklarımda gezdirmeye başladı. Yüzüme doğru hamle yaptı, kafasını dikleştirip aramızdaki o kısa mesafeden dudaklarıma baktı. "Ne istiyorsun benden?" dedi biraz daha doğrulup elini belime koyarken. Çenemdeki eli de yanağıma kavuştu ve yüzümü avcunun içine aldı. Kelimeler kalbimde asılı kalmaya başlamıştı. "O sıcak anlarda eksikliğini hissettiğin şeyi bende mi arıyorsun?"

Reddetmeden yutkundum. "Nil'i çok güzel seviyorsun. Çok içten, şefkatle."

"O benim kızım, tabii ki böyle seveceğim," dediğinde sevgi ve Deren'in adı yan yana bulunduğu için gerildim. Panikle nefes alıp yüzümü çevirdiğimde, Deren'i o kadar yakınımda buldum ki bu mesafeden bana istediği her şeyi yapabileceğine emindim. Gözleri bana büyük bir dikkatle bakıyordu. *Sen beni aramızda hiçbir mesafe olmadan öldürmek için ararken, öpmek üzeresin.* Dudaklarını altdudağıma sürttüğünde ikimiz de inledik. "Fakat sen güzel bir kadınsın..." Dudaklarını dudaklarıma bir daha sürttüğü için cümleyi tamamlayamadı. "İnsanın sabırlı davranamayacağı kadar."

Onu görmezsem yaptıklarımın gerçekçiliği azalır diye gözlerimi kapattım. Deren altdudağımı dudağıyla okşarken her şeyi unutmak istiyor gibiydi. Onunla başka oluyordu, şefkatsiz ve duygusuz gelmiyordu. Dudaklarını dudaklarımdan çekerek çenemi silerken gözlerimi açtım ve kara gözleri çeneme bakarken âdemelması kavislendi. "Böyle iyi hissedemem, kızım kayıpken bana böyle iyi hissettiremezsin."

Kalbinin sesini dinleyen kimse bu hikâyeden sağ çıkamayacaktı. Bu yüzden kalbinin sesini dinlememesi iyi olurdu. Fakat ya benim kalbimin sesi? Ben onu etkiliyordum, manipüle ediyordum, bana aldanıyordu ama ya ben neden kendimi ona sarılmak isterken buluyordum?

Sehpada duran telefonun sesi odayı doldurduğunda, siren sesi duymuş kadar irkildim. Deren genzini temizleyerek doğruldu ve ileriye uzanıp telefonunu açmadan önce beklemek zorunda kaldı. Telefonu açarak kalkarken de elini terleyen ensesinde dolaştırdı. Onun parlayan göğüs kafesini, ütüsüz pantolonunu, loş ışıkta parlayan yüz hatlarını izlerken o gözden kayboldu. Telefonuyla koridorda konuştuğu sırada kendi yedek telefonumun sesini duyup cebimden çıkardım.

Beklenen telefon geldiği için gülümsemeye başlayıp telefonu açtım. Karşıdan, "Sen kimsin?" diye kükreyen sesi duyunca sesli gülmemek için elimi ağzıma kapattım. Derya hattın diğer ucunda çıldırmış bir vaziyette nefes nefese bağırmaya devam etti. "Sen kimsin? Benimle nasıl bir oyun oynuyorsun? Arabamla bir cinayet işlemişsin, üstüne de psikopat gibi telefon numaranı bırakmışsın! Kimsin ve bana neden bunu yaptın? Arabamı nasıl alabildin? Nasıl bir oyun lan bu!"

Birkaç saat öncesi.

"Arabayı aldığını görmediğine emin misin, Yaman?" diye sessizce soruyorum evin arka bahçesinde, zifiri karanlıkta.

Yaman bana alınmış gibi bakıp ardından kafasını iki yana sallıyor. "Hayır. Evinde uyuyordu. İçeriye girip arabanın anahtarını aldığımı fark etmedi. Geçen gün evine girerken kamerasını kırmıştık, hâlâ yeni bir kamera taktırmamışlar, anlayacağın yakalanmayacağız."

Birazdan o kadını öldürmek için evden ayrılacağım, oraya Derya'nın arabasıyla gidip suçu da onun üstüne atacağım. Arabasını kimin aldığını, o arabada ne yaşandığını, neler olduğunu anlamayacaktı. Elbette benden şüphe edecekti, ama asla emin olamayacaktı ve ortada bir cinayet olduğu için korkup anlatamayacaktı, bana bunu soramayacaktı. Kendi arabasını, cinayet izlerini ortadan kaldırmak da ona kalacaktı.

Memnun bir gülümseme esnasında Yaman'la göz göze geliyorum. "Döndüğümde arabayı tekrar onun evinin önüne bırakacaksın."

"Peki, arabayla ne yapacaksın?" diye soruyor, ona yalnızca emir vermiştim, hiçbir şey açıklamamıştım. "Bana söyleyecek misin?"

"Hayır," diyorum onu ve Gece'yi korumayı seçerek. "Söylemeyeceğim." Fakat Yaman zeki bir adam ve kendisi anlayabilir.

Şimdiki zaman

Derya'nın sesindeki çaresizliğin ve öfkenin tadını aldığımda düşüncelerimden sıyrılıp telefonu kulağımdan çektikten sonra kapattım. İçindeki hattın SIM kartını çıkarıp kırarken de kahkahalarla gülmeye başladım.

Gerçekten başı belaya girmişti, arabada kan ve organ vardı. Bunu kime nasıl açıklayacağını merak ediyordum. Hattı ve yedek telefonumu cebime koyup saklarken, gülüşüm de hafiflemeye başladı.

Hemen hemen aynı sıralarda başımı çevirdim ve Deren'in bana gördüklerine anlam verememiş, kuşkulanmış bir şekilde baktığını görünce kanepeden kalkıp onun yanına doğru koştum. Deren böyle koşmam karşısında irkilirken, parmak uçlarımda yükselip omuzlarını tuttum ve başımı yana eğip ona boynumu açtım. "Nasıl kokuyorum?"

"Neden sordun şimdi?"

Kan kokuyor muyum, merak ediyordum. Gözlerinin içine bakarak, "Herhalde çok şey istedim," deyip tam geri çekilecektim ki Deren başını eğip bana yaklaştı. Yüzünü boynuma yaslayıp burnundan iki derin nefes çektiğinde gözlerimi kapatıp bir süre bu şekilde dinlenmek, güçlenmek istedim. "Kızım gibi kokmuyorsun," dediğinde hafiften panikledim. "Fakat hâlâ çok güzel kokuyorsun."

Gülümsedim. Kan kokmadığım için. Evet, evet onun için gülümsedim. Bana güzel koktuğumu söylediği için değil.

"Gülüşe bak," diyerek şak diye yanağımdan öptü.

Kırılma sesini kalbimde duydum ama kalbim kırıldığı için değil, kalbimin içindeki buzlar kırıldığı için. "Birisi gülüşümü gördüğünde hemen gülümsemeyi kesmek geliyor içimden," diye itiraf ettim ona.

"Peki, neden?" dedi öptüğü yere parmağının ucuyla dokunarak.

"Gülümsememeliyim, hak etmiyorum," diyerek arkamı döndüm, kanepeye ilerleyip oturduktan sonra başımı çevirip pencereden dışarıya baktım. Ece'nin evi görünüyordu, çiçekleri görünmese de.

"Hiç hoşlanmadım bak bu dediğinden." Deren gömleğinin düğmelerini iliklerken yanıma geldi, yukarıdan beni izleyerek gömleğinin eteklerini pantolonunun içine soktu. Kemikli ellerini izlerken erkeksiliğini görmezden gelmeye çalıştım. "Telefon aldım bildiğin gibi. Kızımdan bir haber var, gitmem icap ediyor." Ellerini belinin iki yanına koydu. "Utku evde değil, bir grup arkadaşıyla şehrin sokaklarında Nil'i arıyor. Sen burada kalabilirsin."

"Ben de geleceğim," dedim kalkarak.

"Öyle bir dünya yok," dedi Deren bana karşı çıkarak. "Son kez yanımda geldiğinde olanlar gün gibi ortada."

Ayağımı yere vurdum. "Ya beni de götürürsün ya da seni takip ederim."

"Canın yanmasın diye uğraştığımı da anlamıyorsun, değil mi?" derken dertlenmiş gibiydi.

"Çelik yeleğini üstünden çıkarıp bana giydirdiğinde anlamıştım."

Arkamı dönüp sokak kapısına yürüdüm ve dışarıya çıkıp onu bekledim. Demek kan kokmuyordum, kendimi iyice temizlemiş olmalıydım. Merak ediyordum acaba Derya bu işin içinden nasıl çıkacaktı?

Deren evinin kapısını kilitleyip yanıma geldiğinde beraber arabasına bindik. O söylemeden kemerimi takıp, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Polis aradı beni. Çetenin çocukları rehin tuttuğu bir depoya baskın yapacaklarmış, ben de derhal geleceğimi söyledim."

Keşke Karina yaşıyor olsaydı ve onu gidip bir anda orada bulabilseydim. Deren cevap vermememe üzerine bana bakıp elini dizimin üzerine koydu. Büyük avuçiçinin sert tutuşuna ister istemez tepki verip iç çektim. "Bir daha olsa yine o çelik yeleği çıkarıp sana verirdim."

Değmezmiş, diyecek. Bir gün.

Boğulmaya çok yakın olduğumu fark ettiğimde tekrar öksürük krizine girdim ve Deren, "Hay Allah'ım," dedi endişelenerek. "Sürekli öksürüyorsun. Seni doktora götüreyim mi?"

Kafamı sessizce arkaya yasladım, sakinleşmeyi bekledim. Deren çalan telefonunu açarken pencerenin dışındaki gökyüzünü izledim. Gökyüzünün rengi birazdan açılacak gibiydi, lacivert bir sis bulutu etrafı kaplamıştı. Acaba... Karina'nın gördüğü son renk neydi? Duyduğu son ses neydi? Aklından geçen son düşünce neydi? Fakat son söylediği kelime 'Anne'ymiş. Anne. Mamma.

Araba durduğunda ön camdan polis arabasını ve yanan mavi-kırmızı ışıklarını gördüm. Aynı anda kapıyı açıp dışarıya çıktık ve kaputun önünde yan yana geldiğimizde, iki polisin evin kapısından girdiğini gördüm. Deren'in heyecanla ileriye atılmasına, buna rağmen beni tutup yanında götürmeyi unutmamasına ne demeliydi, bilemiyordum. Evin kapısından içeriye girdiğimizde, orada da polislerin olduğunu gördüm. El fenerleriyle ışık tutuyorlar, evi inceliyorlardı. Holde yürüdük ve Deren'le beraber kafamızı bir odanın kapısından içeriye uzattık. Yerde battaniyeler, plastik tabaklar, kirli kıyafetler vardı.

"Orospu çocuklarının çocuklara reva gördüklerine bak!" dedi Deren nefretle. "Allah'sız kitapsızlar."

Karina da mı buralarda sürüldü? Burada ağladı? "Deren Bey, etrafta parmak izi arıyoruz, hiçbir şeye dokunmamaya dikkat edin," diyen polis

memurunu duydum ve ağır kokan odadan çıkıp koridora döndüm. Hayalet gibi sessizce ilerleyip başka bir odaya yöneldiğimde içeride yine yer yatakları, pis eşyalar, yemek kapları gördüm. Karina'nın da buralarda kaldığını düşünerek titreyen dudaklarıma dokunduğum sırada bir ses duyup dikkat kesildim. Önce arkama baktım, Deren sinirli sinirli polisle konuşuyordu. Sonra odadan içeriye girip ilerideki yatağa yaklaştım ve battaniyeyi kaldırdığımda, tahmin ettiğim gibi bir çocukla karşılaştım.

Yüreğimin sancılandığını hissedip çocuğun yüzünü tutarak kendime çevirdim. Küçücük bir oğlan çocuğuydu. Battaniyenin içinde titreyerek ağlıyordu. Gözlerini bile açamadan, "Çok üşüyorum," dediğinde üstündeki her şeyi çekip çıkarmaya başladım. "Merhaba canım," dedim yumuşak bir sesle. "Sana yardım edeceğim, ağlama."

Ateşler içindeydi, havale geçiriyordu. Üzerinde yıpranmış bir kıyafet vardı, onu da çıkarmak için yardıma ihtiyacım vardı. Koridora doğru, "Deren," diye çığlık attım ve sonra önüme dönüp küçük çocuğu kucağıma almaya çalıştım. Hemen hemen aynı anda Deren'in, "Karmen, n'oldu?" diye yanıma koşuşunu duydum. "N'apıyorsun?"

"Deren," diye anlatmaya başlayacaktım ki kucağımda yüzünü tuttuğum çocuğun, "Anne," diye sayıkladığını duyunca sözcükler boğazıma hapsoldu. Konuşamayıp ona bakarken, yüzü aniden elimin arasından kaydı ve yana düştü, hareketsizleşti.

"Karmen," dedi Deren yanıma gelip eğilerek. Sonra çocuğu görünce onun da nefesi kesildi. Yüzümde gözyaşı olmadan hıçkırdığımı hissettim ve Deren elimi tutup çocuktan uzaklaştırırken, "Melek oldu," dedi güçlükle. "Rahat bırakalım onu."

Tepki vermediğimi görünce Deren beni kaldırdı ve nazikçe yürüterek koridora kadar çıkardı. Başım döndüğü için kendimi koridordaki kapı pervazına yaslayıp alnımı da elimin üstüne koydum. Yanağımdan aşağıya sıcak bir şey akıyordu. Demek her çocuk, ölmeden önce "Anne," diye fısıldarmış.

"İçeride bir çocuk var," dediğini duydum Deren'in polise. Başımı kaldırdığımdaysa pervazına yaslandığım odanın içini gördüm. Beni, birbirinden farklı çocuk fotoğraflarının olduğu bir duvar karşıladı. Odanın duvarında karalanmış, yıpranmış, yerlere düşmüş çocuk fotoğrafları vardı.

Deren de gördüklerimi görüp içeriye doğru yürümeye başladığında, ben de onun Nil'den bir iz aradığını bilerek arkasından sersemce yürüdüm. Kollarımdaki ölümün ağırlığıyla odanın ortasına yürürken, bir

anda sarsıldım. Gözlerimden düşen yaşların bile yanağımda hareketsizleştiğini hissettim. Deren duvarda Nil'in fotoğrafını ararken, ben Karina'nın fotoğrafını gördüm.

O olduğuna inanamadım ama kalbim bunu doğrulamıştı. Fotoğrafa yaklaşırken uyuşmuş, hissizleşmiştim. Ya da acının kalpte yaşanabilecek en yüksek seviyesine ulaştığım için bu acının bir üstüne çıkamıyordum, bu yüzden hissizleştiğimi sanıyordum. Duvarda yamuk bir şekilde duran fotoğrafı alıp yakından baktığımda Karina'nın bu fotoğrafta ağladığını, çok üzgün olduğunu gördüm. Kameraya korkarak bakmıştı. Yüzünde siyah lekeler vardı. O an, oracıkta neredeyse yeniden ölecektim.

Deren elimdeki fotoğrafa, "Ne kadar güzel bir kızmış," dediğinde hislerim felci geçirdiğimi düşündüm. Hislerim hareket edemiyordu. "Küçücükmüş. Acaba kaç yaşındaydı?"

Deren beni tutunca bedenimin boşlukta hareket ettiğini fark ettim. Arkaya doğru düşerken beni belimden kavramıştı. Yüzüme baktığını anladım ama ben gözlerimi kızımın fotoğrafından çekemiyordum. Demek burada kalmıştı. Bu soğuk, kirli yerde az önce kollarımda hayatı terk eden çocuk gibi belki ateşler içinde yanmıştı.

"Karmen, vücudunu tutamıyorsun... N'oldu, neyin var?"

Hiçbir şeyim yok... Artık hiçbir şeyim yok.

"O çocuğu bir de bu fotoğrafları görünce etkilendin tabii, benimki de soru." Deren beni odadan çıkartırken fotoğraf ellerimdeydi. Başım dönüyordu, rüzgâr yanağıma değene kadar dışarı çıktığımızı fark etmedim. Deren karşımda bir şeyler söylerken Karina'nın fotoğraftaki korku dolu bakışlarıyla bundan sonra yaşamıma nasıl devam edeceğimi düşündüm. Onun bu kadar korktuğunu hep hissetmiştim, ama ilk kez görüyordum.

"Gerçekten çok güzel, değil mi, Deren?" diye fısıldadım kızımın fotoğrafını ona göstererek.

Fotoğrafa olan ilgim Deren'i biraz duraksattı. Uzanıp elimden fotoğrafı almak istediğinde geri çekmedim, başkası olsaydı vermezdim. Onun fotoğrafa merhamet dolu bakışları beni bitirdi. "Evet, çok çok güzel bir kız."

Onun fotoğrafa böyle merhametle ve içten baktığını görünce o gece yaptığım bir şeyi bir daha yaptım. Onun göğsüne âdeta atladım. Kolumun birini boynuna dolayıp yüzümü acı çeken kalbine yasladım. Onu hiç bırakmayacakmış gibi sarılıyordum, birisi beni çekse de ondan ayrılmayacakmış gibi. Karina'ya, tıpkı Nil'den bahsederkenki şefkatiyle bak-

muştu. İncinmesine üzülmüştü. Deren'in ellerini başımın arkasında, saçlarımın diplerinde hissederken gözyaşlarımın burnumu tıkadığını hissedip kendimi bıraktım. Onun kalbine doğru içimden sessizce haykırdım.*O öldü, Deren. O benim kızım ve o incinerek, acı çekerek, en sonunda dayanamayarak öldü.*

Deren sertçe yutkunarak elini rüzgârın geldiği yanağıma koydu, soğuğun beni üşütmesini engellerken, "Ailesi için çok üzgünüm," dedi.

Bu kızın annesi ona cenneti vermek istedi, ama kız son günlerini bu cehennemde yaşadı.

13
TUTSAK

"Baba, yalvarıyorum artık telefonuma cevap ver. Bir tek senin telefonun aynı, bir tek sen varsın bana yardımcı olabilecek. Çok çaresizim baba, çok acı çekiyorum. Buradaki polisler bana yardımcı olmuyor, her gün emniyete gidiyorum, ama biz size haber vereceğiz deyip gönderiyorlar." Telefonum gözyaşlarımla ıslanan kulağıma yaslıyken gecenin karanlığında hıçkırıp dizlerimi kendime biraz daha çekiyorum. Dışarıda çoğalan yağmur Karina'nın odasının camlarına öyle şiddetli vuruyor ki, burada olsa neşeli çığlıklar atacağını düşünüyorum. *"Sözümde durmadığım için beni affetmeyeceğini biliyorum. İki yıldır izimi kaybettirip sizden kaçtığım için çok öfkelisin, ama ben sizden kaçmadım baba, Karina'yı korumak istedim."* Açılmayan telefona doğru sanki babam beni dinliyormuş gibi fısıldıyorum. *"Karina'ma yardım et, o çok küçük, baba. Onun yüzündeki gülümseme kaybolunca bile benim canım acıyorken, ona bir şeyler olursa n'aparım ben?"*

Elimde bir şeyi sıkıyordum. Kendime gelmeden önce hissettiğim bu oldu. Elimin içini acıtan bir şeydi üstelik. Sonra yaşananlar aklıma birer birer gelince elimdeki yaranın bir kâğıt kesiği olduğunu anladım. Tuttuğum da bir fotoğraftı. Karina'mın fotoğrafıydı. Artık kızımın fotoğrafları bile canımı acıtıyordu.

Yumuşak bir dokunun üstünde uzandığımı hissedip gözlerime vuran aydınlık nedeniyle yüzümü buruşturarak gözlerimi açtım. Aşinalığı fark edip gözlerimi odanın içinde gezdirirken günün ilk saatlerinde olduğumuzu anladım. Bakışlarım odasında olduğum Deren'i bulunca da göğsüme yayılan sıcaklıkla beraber ona sarıldığımı hatırladım. Odanın köşesindeki siyah koltukta oturmuş, elinde küçük bir kıyafet tutarak bana

bakıyordu. Bu geceyi de uykusuz geçirdiği kan çanağı olmuş gözlerinden belliydi. Elinde tuttuğu da küçük kız kıyafetiydi, Nil'in olmalıydı.

Gözlerimiz birleştiğinde, "Günaydın," dedi boğuk bir sesle.

Onun yatağında doğrulurken ayaklarım siyah, saten çarşafı hafifçe itti ve onun bu çarşafın her yerinde izi olduğunu düşünerek yutkundum. "Burada ne yapıyorum?"

"Arabaya döndükten bir süre sonra uyuyakaldın," dedi. "Ben de seni evime getirdim."

Evden ayrılmadan önce ilaç almıştım. Ardından ölen çocuğu ve Karina'nın fotoğrafını görünce demek ki kendimden geçmiştim. Deren'in başka çaresi kalmamıştı. Anladığımı ifade etmek için kafamı sallarken, "Sen hiç uyumadın mı?" diye sordum.

Bu soruyu sorduğumda her nedense bakışlarını kaçırdı. Bu da gözlerimi şüpheyle kısmama neden oldu. "Bir itlik yapıp yanına yatacaktım az kalsın ama durdurdum kendimi." Yüzünü buruşturdu. "Fakat yalan yok, şöyle bir istedim yanına uzanıp yatmayı."

Bana karşı bir şeyler hissetmesini durdurmam gerekiyordu ama... içimden gelmiyordu. N'apacaktım ben? Yataktan kalkıp ayaklarımı yere bastım. Ceketim üzerimde değildi, Deren beni yatırırken çıkarmış olabilirdi. Onun oturduğu koltuğun önüne geldiğimde dirseğini koltuğun kenarına yaslamış, çenesini sıvazlayarak bana bakıyordu. Bir bacağımı onun aralık duran iki bacağının arasına itip, "Biz n'apıyoruz?" diye sordum ona. *Senden ziyade ben n'apıyorum böyle? Nasıl çıkacağım tüm bunların içinden?* "Neden birbirimizi bu kadar sık görüyoruz? Neden birbirimizi bu kadar sık görmek istiyoruz?"

Sorularımın onda da bir karşılığı yokmuş gibi gerginlikle bana bakıp ardından gözlerini tavana doğru kaydırdı ve sertçe yutkundu. "Beni bir daha görmeme konuşması mı hazırlamaya çalışıyorsun?"

Kendimi onu üzmüş gibi hissedip, "Hayır," diye fısıldadım hemen.

"İyi, çünkü öyle bir konuşmaya lüzum yok," derken koltukta dik bir oturuşa geçip gözünün hizasındaki karnıma baktı. "İstemiyorsan direkt söylersin."

"Sen de benimle görüşmek istemediğinde direkt söyleyebilirsin," dedim karşılık olarak. Hareket edince pantolonu bacağıma çarptı ve gözlerini indirip bacağıma bakarken omuzları kasıldı.

"Muhtemelen hiç söylemeyeceğim," derken gözlerime bakamıyormuş gibi kafası önünde durdu.

Ona sarıldığımda, öpüştüğümüzde tuttuğum ensesine bakıp altdudağımı sertçe ısırdım. Göğsümdeki boşluktan içeriye bir şey sızıyormuş gibi hissettiren duyguların içinde sersemliyordum. "Biraz uyu, Deren. Çok güçlü olabilirsin ama vücudun artık dayanamıyor."

"Farkındayım, olmam mı... Fakat uyuyamıyorum, biliyorsun."

Kendimi onu uyutma görevine atayıp, "Bir teklifim var," dediğimde başını kaldırıp kara gözleriyle bana şöyle bir baktı. "Sen uyu, ben de uyandığında sana makarna yapmış olacağım." Gururla omuzlarımı dikleştirdim. "Dünyanın en güzel makarnasını yapıyorum."

Burnunu kırıştırdı. "Kendi dünyandan bahsediyorsun herhalde."

"Sen bir mafyadan dayak istiyorsun herhalde."

Sessiz geçen birkaç saniye boyunca birbirimizin gözlerinin içine baktık. Deren, "Bu seni zor duruma sokabilir," dedi.

Bu saatten sonra başka herhangi bir şey bana zor gelebilirmiş gibi... "Neden zor duruma sokacakmış?"

"Makarnan o kadar güzelse, sürekli yapmanı isteyebilirim."

"Sürekli makarna yersen karbonhidrattan şekerin yükselir, yağlanırsın, kaslarının eriyeceğinden bahsetmiyorum bile."

Hemşire olduğum için istemsiz bir şekilde bu kadar makarna yemenin sağlığına zararından bahsetmiştim ve o da önüne attığım bu kelimelerle eğlendi. "Biraz daha sigara içersem ciğerim beni rahat bırak diye inleyecek, sen bana karbonhidrattan bahsediyorsun."

Haklı olduğunu belli etmemek için çenemi yukarıya dikip cevap verdim. "Meslek deforasyon."

Yanlış duymuş gibi kulağını göstererek, "Ne ne?" dedi.

"Meslek deforasyon?"

Deren dudaklarını sertçe birbirine bastırıp gözlerini yumarken yanakları seğiriyordu. "Mesleki deformasyon," diye beni düzeltirken her an kahkahası boğazından fırlayacak gibiydi.

Dişlerimi sıkıp elimi savurdum. "Her neyse," diyerek arkamı dönüp ayaklarımı yere vura vura odadan çıktım.

Basamakları inip mutfağa geçerken Utku'nun misafir odasında oturduğunu gördüm. Eline bir sargı bezi sarıyordu. Ona yardım etmek için misafir odasına girdiğimde beni fark edip baktı. Elini gösterdim. "Yardım edebilirim."

Utku kendini gülümsemeye zorladı. "Hallettim bile, eyvallah."

"Ne yaptın eline?"

Omuzlarını silkti. "Bir şey yok ya, ağabeyim tutturdu diye öylesine sardım."

Dilimin ucuna gelenleri söylemeden önce neden bunları söylemeyi istediğimi düşündüm. Aslında ağabey-kardeş ilişkilerine karışmamam gerekirdi. "Ağabeyin seni çok düşünüyor. Sen de onu düşün. Ona kızma."

Utku konu Nil'e geldiği için hassaslaşıp, "Bana haber bile vermedi," dedi. "Ben Nil'in amcasıyım, haberim bile olmadı. Kazayla öğrendim. Geçmişteki hatalarım yüzünden bana hiç güvenmiyor."

"Utku, öyle değil," dedim sessizce. "Aksine, eminim bu hayatta Nil'i emanet edebileceği tek kişi sensindir."

"Sana da eder."

"Hı?"

"Nil'i diyorum." Gözlerindeki hüzün dudaklarındaki gülümsemeyle uyumsuzdu. "Sana da emanet eder."

Bir anda nefesim kesildi. Her şey ortaya çıktığında Nil için korkutucu bir canavar olduğumu düşünecekti. Beni yanlarından o kadar sert itecekti ki kendimi paçavra gibi hissedecektim.

"Daldın," dedi Utku.

Sıçrayıp şakağımı ovuşturdum ve arkamı dönerken, "Makarna yapacağım, bir yere gitme," dedim.

"Öğle vakti mi?"

Kendimi mutfağa atınca masaya yaslanıp dönen başım yüzünden gözlerimi kapattım. Kelimelere döksem her anımın nefes nefese geçtiğini söylerdim. Kaçarken, yalan söylerken, kandırırken, kızımı hatırlarken, Nil'in anne-baba özlemine kayıtsız kalmaya çalışırken, ailemi anarken... Hep bir saniye sonra boğulacakmış gibi yaşıyordum. Arka cebimdeki fotoğrafı hatırladığımda bir elimle kalbimi tuttum. Fiziki bir acı duyuyordum. Eve gidene kadar bir daha o fotoğrafla yalnız kalamazdım, yoksa dağılırdım.

Şimdi tüm dikkatimi toplayıp Deren'e ve Utku'ya İtalyan usulü harika bir makarna yapmaya odaklanmalıydım. Buzdolabından yumurtaları çıkarıp mutfak tezgâhının üzerine koydum. Mutfak dolaplarını karıştırdım. Kuru gıdaların yerini bulamayınca, "Utku?" diye seslendim içeriye. "Un nerede?"

Utku'nun yaklaşan ayak seslerini duydum. Tezgâhın yanındaki üç bölmeli kapaklı dolabı açıp içinden un kavanozunu aldı. "Güzel yapabilir misin?"

Hakaret etseydi daha iyiydi. "Utku, alırım seni ayağımın altına."

Bu dediğime afallayıp ağzını açık unuttu. "Tamam, tamam, çıkarma tırnaklarını, bir şey demedik."

Onu elimin tersiyle mutfaktan kovdum. Mutfak dolabından bir tencere indirirken kayıtsızca gözlerimi kırpıştırdım. Ocağı yakıp suyu kaynaması için üzerine koydum. Ardından tezgâhın üzerinde makarna hamurunu yoğurup, dinlenmesi için üzerine bir bez örttüm. Tekrar dolapları karıştırdım, merdane ya da oklava arıyordum. Bekâr erkeklerin evinde bunlar ne arasın? Elbette bulamadım. Sonra çekmecede streç filmi gördüm. Hamur açmakta bu da işime yarardı. Dinlenen hamuru tezgâhın üzerinde uzun açıp şeritler halinde kestim. Kesilen makarnayı kaynayan suyun içine attım. Taze hamur olduğu için birkaç dakika pişmesi yeterdi.

Sosu için domates rendelemeye başladım. Deren uyanana kadar oyalanarak yapmak istiyordum. Bıçağı kullanırken dikkatsizliğim yüzünden elimi kestiğim bir noktada durup tezgâhtan geri çekildim, parmağımı yalayarak bir süre kanını durdurmaya çalıştım. Ardından buzdolabına ilerlerken de Deren'i mutfak kapısında gördüm. Altında siyah bir eşofman, üstünde beyaz tişört vardı. Ensesindeki havludan ve saçlarının ıslaklığından duştan çıktığı belli oluyordu. Duş jelinin kokusunu alırken yanağından inen damlayı takip edip buzdolabına yürümeye devam ettim. "Uyuyacağına söz vermiştin."

"Makarna yedikten sonra," dedi.

Tezgâhta, uğraşımla ilgilenmeye devam ederken dikkatim dağılıyordu ama üstesinden gelmeye çalıştım. Sonra bıçağı tezgâha sertçe bırakıp ona baktım. "Neden izliyorsun?"

"Hemen öyle üstüne alınma, camdan dışarıya bakıyorum ben." Ciddi ciddi arka bahçeye açılan balkon camına bakmaya başladı.

Yalan atınca tamamen önüme dönüp ona yürüdüm. Çıplak kolundan tuttuğumda ona temas etmenin hissettirdiği farklılıkları yok sayıp çekiştirmeye başladım. Deren kendisinden taviz verip benimle gelirken, balkon kapısını açtım ve onu arkasından dışarıya ittim. Balkon kapısını geri örterken, Deren onu ittiğim yerden ayrılmadan omzunun üstünden bana bakıp tek kaşını kaldırdı. Kapıyı kilitleyip, "Yakından bak o zaman," dedim.

Kayıtsızca beni süzdüğünde arkamı dönüp tezgâhta yarım kalan işimi tamamlamaya döndüm. Makarnanın sosu için ocağın diğer gözünü kullanmaya başladım. Parmağımdaki kesik ufak ufak sızlarken omzumun üstünden kapıya baktım. Deren bu kez balkon kapısına yaslanmış, kalın kaşlarının altındaki kara gözleriyle bana odaklanmıştı. Demek onu

nereye koyarsam koyayım fark etmeyecek, aynı yerdeysek sürekli bana bakmak isteyecekti.

Eğlenceli bir yüz ifadesiyle arkamı işaret ettiğini görünce ona daldığımı fark edip arkama döndüm ve sosun kaynadığını görünce direkt müdahale ettim.

Kendime azar çekerek pişen makarnayı alıp süzdüm, sosunun içine katmadan önce suyundan da biraz aldım. Bu suyu sosuna karıştırıp uzun makarna şeritlerini koparmadan tencere içinde çevirdim. Fesleğen kokusu burnuma ulaşınca kaşığı çeviren elim yavaşladı, hiç iştahım kalmadı.

Kızımın ölürken aç mı yoksa tok mu olduğunu düşündüğümde, beni bu gece de uykusuz bırakacak şeyi bulmuş oldum.

Ocağın altını kapatırken Utku'nun mutfağa girdiğini görüp dolap kapaklarını açtım. Utku'yu duraksatan şeyin ne olduğunu anlayıp omzumu silktiğimde, "Orada n'apıyor?" dedi.

"Ceza verdim," diyerek makarnayı dolaptan indirdiğim üç ayrı tabağa koyup tabakları da masaya taşıdım.

"Ne yaptı ki?"

"Yalan söyledi."

Utku balkonun dışında olup hâlâ beni izleyen ağabeyini süzdü. "Keyfim olsaydı iyi eğlenirdim."

Rüzgârın camdaki sesini duyunca başımı çevirip dışarıya baktım. Havanın serinliğini ve Deren'in üstünde sadece bir tişört olduğunu, üstelik banyo yaptığını unutmuştum. Paniğimi belli etmeden yaklaştım ve kapıyı açıp onu kolundan tutup içeriye çektim. Buz gibi olduğunu elimin içinde hissedince de kalbime dokunmuşum gibi geldi. Deren gözlerini ayırmadan beni izlerken onu sandalyesine oturtup tabağını önüne ittim. Kabul etmek gururumu biraz zedelese de o taviz verdiği için onu istediğim gibi hareket ettirip sandalyeye oturtabilmiştim. "Makarna hazır. Tadına bakabilirsin."

Utku buzdolabını açarken durup benim ağabeyine yaptığım muameleye baktı. "İnanamıyorum şu an!"

Deren'in yanındaki sandalyeyi çekip tabağımdaki makarnaya bakarken iştaha dair hiçbir kıpırtı hissetmedim. Çatalımı zorlukla elime alıp sulu, soslu görünen makarnaya bakarken, Deren'in de çatalını kavradığını gördüm. Utku karşımızdaki sandalyeyi çekerek oturdu. Elindeki ketçabın kapağını açıp makarnasına sıktığını gördüğümde elimdeki çatal düştü ve ağzım hayretle açık kaldı.

"I... İnanamıyorum," diye kekeledim.

İkisi de kafasını kaldırıp bana bakınca Deren'e Utku'nun elindeki ketçabı gösterdim. "Benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

"N'oluyor lan?" dedi Deren Utku'ya sorarcasına.

Utku anlamayarak gözlerini kırpıştırdı. "Ne bileyim ben? Sen ne görüyorsan ben de onu görüyorum."

İtiraz edercesine bağırdım. "O ketçabı bırak, makarnaya ketçap sıktığına inanamıyorum! İğrenç! İğrenç!"

Utku bir surat ifademe bir de elindeki ketçaba bakarken, Deren de genzini temizleyip, "Makarna konusunda hassas," dedi kardeşine benim hakkımda.

"Ne alaka? Ketçap sıkınca n'oluyor?" dedi Utku ve sonra çatalını makarnaya dolayıp yemeye başladığında yüzümü buruşturdum. Deren yüzüme bakıp ardından Utku'ya dönerken, "Bugün ketçapsız yiyiver," dedi.

"Tadını alamıyorum öyle," dedi Utku ve önüne eğilip tabağındaki makarnayı yerken, bizimle irtibatı kesti.

Deren'e dönüp sinirle söylendim. "Sosu için o kadar uğraştım, o üstüne ketçap sıkıp mahvetti!"

Deren aşırı tepkimi gözlerini kısıp izledikten sonra Utku'ya döndü ve elini masanın ortasına indirip, "Lan, o kadar uğraştı, bir kere normal yesen n'olur sanki?" diye yükseldi.

Utku inanamayarak bir ağabeyine bir de bana baktıktan sonra tabağını itip doğruldu ve sandalyesinden gürültüyle kalkarak, "Tamam lan tamam," dedi. "Ömrümü yediniz iki dakikada!"

Tezgâha yürüyüp kendisine yeni bir tabak aldı ve makarnayı koyup masaya döndü. Sandalyeye oturup ağzının içinde bir şeyler söylene söylene makarnayı yemeye başladığında, heyecanlanarak yüz ifadesini izledim. Bana kirpiklerinin altından bakıp da heyecanımı görünce elde açma makarnayı dakikalarca çatala sarmakla uğraştı ve bir türlü ağzına götürmedi. Ama sonra bir anda sandalyesinde irkilip kafasını kaldırdığı gibi Deren'e baktı. "Ne vuruyorsun ağabey ya!"

Deren dirseğinin birisini masaya yaslayıp tabağını gösterdi. "Bana sesini yükseltme. Şu makarnayı da ye. Bizim için uğraşıp makarna yaptı, dakikalardır bir tadına bakıp da gönlünü hoş edemedin!"

Utku ağzının içinde sessizce cıkladı. "Görmemişin ilk kez sevgilisi olmuş... Gönül de gönül, hay senin gönlünü ağabey ya..."

Deren hararetle masanın üzerine bakıp gördüğü tuzluğa uzandığında, onu Utku'ya fırlatacağını anlayıp elini tuttum. Utku derhal çatalını

ağzına sokup bakışlarını kaçırarak makarnayı yerken, elimi Deren'in soğuk elinin üstünde tutarak, "Nasıl olmuş?" diye sordum Utku'ya.

Makarnayı aheste aheste ağzında çevirirken yüz ifadesini izledim. Hiçbir şey de belli etmiyordu. Lokmasını yutup yeniden makarnadan aldığında, "Ketçapsız daha güzel, değil mi?" diye sordum.

Oflayıp ardından, "Evet," diye kabul etti gönülsüzce.

Memnuniyetsiz sesini bastırıp altdudağımı ısırdığımda, Utku makarnayı daha hızlı yemeye başladı. En son ne zaman bir şeyler yemişti acaba? Belli ki hem Deren hem de Utku ben önlerine yemek koymadıkça bir şeyler yemeyi hatırlamayacaktı.

Deren'e dönerek, "Sen de tadına bak artık," dedim.

"İzin verirsen bakacağım," dediğinde gözlerimi devirip, "Abartma Deren, tamam hassasım ama yemeden önce izin almana gerek yok," dedim.

Kara gözleri hafifçe ısınınca bir şeyin onu gülümsetmek üzere olduğunu anladım. Sonra da gözlerini masaya dikince sol elini tuttuğumu ve birleşen ellerimizin arasında oluşmaya başlayan ısıyı fark edip elimi hızlıca çektim. Yemek yerken de sol elini kullandığını unutmuştum. Halime iç çekip çatalına uzandı ve makarnayı yerken de gözlerini masanın üstünde tuttu. Sabırsızca yanağımı kaşıyarak yorgun yüzündeki çizgilerin değişmesini, duyguların mimiklerine yansımasını bekledim. Ufak bir kaş kaldırmadan başka bir şey yapmadığında da başımı çevirip çatalımı sertçe tabağıma geçirip makarnayı doladım.

"Masayı kırsaydın yenge," dedi Utku.

Kendi makarnamı yemek üzereyken durup ona anlamsızca baktım. "Yenge mi?"

Utku bana cevap vermeden ağabeyine döndü. "Makarnam bitti, Karmen'in de gönlünü hoş ettiysem masadan kalkabilir miyim?"

"Uza," dedi Deren.

Utku kalkıp tabağını suyun altında tutarak yıkadı ve mutfaktan çıkmak üzereyken dönüp kapıdan bana baktı. Yüzünde bu kez aksilik değil, minnet vardı. "Teşekkür ederim, iyi ki ketçapsız yedim."

"Çok yazık, hayatın boyunca yediğin her makarnada bu tadı arayacaksın," dedim.

Deren bana dönerken Utku da bir duraksadı. "Abartmasan mı?"

Omuzlarımı silkip sıcak makarnamı yemeye devam ettiğimde Utku, "Afiyet olsun ağabey," diyerek mutfaktan ayrıldı. Deren makarnasını yemeye devam ederken onun arkasından bakıp iç çekti. Dudaklarımdaki

sosu yalarken, "Hem suratına karşı hat höt bağırıyorsun hem de arkasından dertli dertli bakıyorsun," dedim ona.

Deren ensesini kaşırken kafasını çevirip bana, yüzümün aşağısına bakıp dilini ısırdı. Dudaklarının arasından hafifçe görünen diline bakıp sertçe yutkunduktan sonra, "Makarnayı o kadar beğendin ki, dilin yutuldu, değil mi?" dedim.

Dudağı neşesizce kıvrılırken, "Dilin tutuldu," diyerek düzeltti beni.

"Aman, eksik kalma," diyerek önüme döndüm, çatalımı sinirle makarnaya batırdım.

"Ne dilediğine dikkat et," dedi alçak sesle.

"Etmiyorum efendim, etmiyorum!" Ne nazlı adamdı, bir "güzel olmuş" diyememişti.

Sessizce makarnamı bitirdim, ona kızıyordum ama ben de tadına varamıyordum. Dudaklarımda kalan sosu yalayıp kalktım ve tabağımı suyun altında deterjanla yıkayıp, bezle kuruladıktan sonra yerine koydum. O sırada bulaşık makinesi gözüme çarpınca açıp içine baktım. Doluydu ama çalıştırılmamıştı. Dizlerimi kırıp makinenin önünde eğildim ve üzerindeki dokunmatik tuşlarına bakıp nasıl açacağımı anlamaya çalışırken, sandalyenin fayans zeminde gıcırdadığını duydum. Tuşların yazılarını okuduğum sırada da Deren'i yanımda hissettim. Bir an yanıma baktım ve kendimi onun kasık hizasında bulunca içimde bir şeyin koptuğunu hissettim. Deren tezgâhın kenarına, elimin yanına bir kapsül koyarak, "İstersen deterjanla yıka," dedi. Ah, doğru ya...

Kapsülü alıp makinenin kapağını açmak için geri adım atarken gözlerimi Deren'den uzak tuttum. Kapsülü koyup kapağı tekrar kapatırken yine dizlerimin üstündeydim ve Deren hiç kıpırdamadan duruyordu. Nihayetinde ayarını buldum ve makineyi çalıştırıp ellerimi çekerken, kafamda bir ağırlık hissettim. Deren'in parmakları kısa saçlarımı başımın tepesinden uçlarına kadar okşayıp, ağzını bile açmadan beni dizlerimin üstünde oturmaya mecbur bıraktı. Makinenin çalışma sesini duyarken başımı çevirip omzumun üstünden ona baktım, gözlerimi hizamdaki kasıklarından yavaşça yukarıya çıkarıp yüzüne baktığımda, elini koluma kaydırdı ve tek harekette kaldırıp yüzlerimizi hizalamış oldu. Kendimi tezgâhla onun arasında, karnımda sıcak bir ağrı ve üstümde ağırlıkla ona bakarken bulduğumda, "Bu eve bir kadın dokunmayalı uzun zaman olmuştu," dedi. "Teşekkürler." Kolumu bıraktı ama kendimi bırakılmış hissetmeme vakit olmadan elini kaldırıp saçımı kulağımın arkasına koydu. "Makarna o kadar güzeldi ki dilim tutuldu," dedi. Böylelikle bu

cümlenin doğrusunu unutmayacağımı öğrenmiş oldum. Bana bu kadar yakından ne söylerse söylesin unutmazdım.

Ona değmemek için karnımı o kadar fazla içime çektim ki nefes nefese kaldım. "Yok, senin ağzın her durumda laf yapar, dilin falan tutulmaz."

Parmaklarını kulağımın arkasından yavaşça indirerek uzaklaştırdığında kendimi serbest bıraktım. Deren, "Öyle madem, bakalım ne zaman tutulacak benim dilim," dedi.

Sertçe yutkunup başını önüne eğerek geri adım attı ve elini tezgâhtan çekip arkasını döndü. Elimi karnıma bastırarak onun mutfaktan çıkışını izledim ve ferah, temiz sabun kokusu uzaklaşınca tezgâha dönüp dirseklerimi yasladım. Gözlerimi kapatıp sessizce inlerken elimi alnıma yasladım, tenim hâlâ buz gibiydi ama o kadar soğuktu ki, neredeyse sıcaktı.

Ellerimi yıkamak için lavabonun önüne geçtim. Mutfaktan çıktığımda ikisini de etrafta göremedim. Misafir odasına baktığımda dağınıklığı beni rahatsız etti, gitmeden önce içeriye girip ortalığı toparladım. Yerde hâlâ Nalan'ın geçtiğimiz gece içtiği kahvenin bardağı duruyordu. O bardağı alıp mutfağa götürdüm ve silik ruj lekesini görünce bardağı tezgâhın altındaki çöp kutusuna fırlattım.

Odadan ceketimi almak için yukarıya çıktım ve odaya gireceğim esnada Nil'in odasının kapısının açık olduğunu gördüm. Yavaşça ilerleyip kafamı kapıdan içeriye uzattım ve Deren'in yatağın ucundan sarkan ayaklarını gördüm. Biraz yaklaşınca da Nil'in beyaz yatağında, kıyafetlerinin arasında uzandığını gördüm. Yan yatmıştı, gözleri kapalıydı. Elinde Nil'in küçük bir sarı tişörtü vardı. Deren o kadar iriydi ki, yatak altında ufacık kalmıştı. Kaşlarının çatıklığıyla huzursuzlanıp yatağa gittim ve örtüyü üstüne örtüp ellerimi geri çekmeden omzunda tuttum.

"Ben gidiyorum," dedim sessizce.

Dudaklarının ayrıldığını gördüm ve bana diyeceği şeyi merakla bekledim. "Kendine dikkat et."

Artık bununla ilgili korkuları oluşmuştu. Sevdiği veya çevresinde olan insanların kaybolmasıyla ilgili. Bu korkuyu ben sağlamıştım.

"Ederim, çocuk değilim ya," dedim tişörtünün kumaşını bırakıp doğrulurken.

"Meslek deforasyon işte," dedi.

"Mesleki deformasyon," diye düzelttim onu. "Bilmiyorsan öğren."

Kıvrılan dudağımı ısırıp örtüyü tuttum ve yastığı kafasının altından çekip suratına attıktan sonra odadan çıktım. Deren'in odasından da

ceketimi alıp sessizce aşağıya indim, evden çıkıp arabama atladım. Yalnız kaldığımda arka cebimdeki fotoğrafı çıkardım ve kızımla baş başa kaldığım an fotoğraftaki yüzüne öpücükler koyup yaralı, incinmiş yüzünü okşadım. "Her şey senin için Karina'm. Her şey ruhunun huzura kavuşması için."

Karina'nın gözlerindeki acıyı okurken kafamı koltuğun arkasına yaslayıp dakikalar boyunca arabayı çalıştıramadan ona baktım. Buna hiçbir zaman alışamayacaktım, bu hiçbir zaman hafiflemeyecekti. Hemen bir dakika önce tenim yaralanmış gibi, daima açık bir yarayla sızlayacaktı canım. Onun fotoğrafına sarılıp kollarımı etrafıma doladım ve beni yaşamda tutan tek şeyi, kızımı kalbimde tuttum. "Kalbim Karina'm."

Olduğum yerden uzaklaşıp eve doğru sürdüm. Mesafe uzun olduğu için gitmek zaman alıyordu, bundan sıkılmaya başlamıştım, ama en güvenli olan buydu. Deren evime geldiğini söylemişti, bu kadar yakınımda olması çok riskli olurdu. Hem Nil'in hareket alanı orada daha esnekti, etrafta pek kimse olmadığı için yakalanma riskimiz azdı.

Şile'ye yaklaşıp evin önüne geldim ve arabadan indiğimde verandanın basamaklarını çıktım. Yanımdaki anahtarla kapıyı açıp içeriye girdiğimde ağlama sesi duydum ve onun Nil olduğunu anlayıp kanepeye baktım. Dizlerini kendine çekmiş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve Gece eğilmiş onu susturmak için ılımlı bir sesle konuşuyordu.

Yanlarına giderken Gece bana doğru dönüp endişeyle dudağını ısırdı. "Seni merak ettim," dediğinde Nil de bir elini yüzünden çekip bana baktı, ama ağlamayı bırakmadı veya hep yaptığı gibi gelip bana sarılmadı. Yanına oturup kızarmış yüzüne panikle bakarken, "N'oldu tırtılım?" diye sordum.

Gözlerini kısınca göz kenarları hafifçe kırıştı. Gözlerini bu şekilde kıstığında aynı babasına benzemişti. Kızardıkça pembeleşmiş dudağını büzerek, "Anneme gitmek istiyoyum aytık," dedi. "Annemi çok özledim! Babamı da özledim! Yüz gün oldu, hâlâ gelmediley!" Hıçkırıp elini tekrar yüzüne kapattı. "Beni bıyaktılay, istemiyoylar beni..."

Bugünün eninde sonunda geleceğini biliyordum. Günler geçtikçe hiçbir yalan onu daha fazla inandıramayacak, oyalayamayacaktı. "İstiyorlar, çok istiyorlar, Nil," dedim.

Bir anda ellerini kaldırıp bağırdı. "Neden almıyorlar o zaman! Gelecek, gelecek, diyorsun gelmiyoylar!"

Çaresizliğim boğazımı sarınca sözcükleri zorlukla çıkardım ağzımdan. "Ama hani bizi de seviyordun sen?"

"Seviyoyum ama annemle babamı daha çok seviyorum." Gözyaşlarını koluna silerken sesi kısıldı. "Amcamı da özledim, çikolata alacağım dedi ama almadı."

Gece onun terleyen alnını bir kâğıt mendille silerken, "Sana çikolata verdim, yemedin," dedi.

"Amcamdan istiyoyum, Gece!"

Nil'in yüzüne akan yaşları parmak uçlarımla silerken, çaresizliğimin vicdanımla kesiştiği çıkmazı her hücremde hissedip, "Çok özür dilerim," diye fısıldadım faydasızca.

"Kaymen, biy daha yayamazlık yapmayacağım!" dedi ellerini çenesinin altında birleştirip bana istekli bir şekilde bakarken. "Babama söyle, Nil bir daha yaramazlık yapmayacakmış de."

Bebeğim benim, yaramazlık yaptığı için ailesinin onu istemediğini düşünüyordu. "Tabii, söylerim," dedim onu geri çeviremeyip.

Ağlarken duraksayıp gözlerini kocaman açtı. "O zaman gelip beni alıy, değil mi?"

Onu kucağıma almak için ellerimi beline koyduğumda biraz nazlanıp isteksizce geldi kucağıma. Onu ilk kez bu kadar ağlarken görmenin dehşetinden kurtulamıyordum. "Baban yaramazlık yapsan bile seni mutlaka alır, Nil."

"Beni sevmiyoy artık," derken nefesi tıkandı ve burnu aktı. Gece'nin uzattığı kâğıt peçeteyi alıp burnunu silerken, "Seni seviyor," dedim. "Hatta bu dünyada en çok seni seviyor."

Burnunu yumuşak bir şekilde silmeme rağmen daha çok kızardı. "Küseceğim babama, daha da konuşmayacağım," dedi.

"Hayır," dedim hemen panikle. Nil onu almadığı, bulamadığı için babasına küserse Deren'in korktuğu her şey gerçekleşirdi. "Babana asla küsme. Söz ver bana, babanı gördüğünde sarılacaksın, tamam mı?"

Hıçkırırken dudağı nazlı bir şekilde titriyordu. "Nil," diyerek yanağından hafifçe öptüm. "Bana küstün mü?"

Cevap vermeyip benden uzağa bakmaya devam edince, onu yavaşça göğsüme bastırıp ısınmış saçlarından öptüm. Kafa derisi bile terlemişti. Kâğıt mendille alnını, kafasını, ensesini silip, "Yemek yedin mi?" diye sordum.

Yine cevap vermeyince bana gerçekten küstüğünü anladım. Küçük bir kızın bile kalbini kazanamıyordum, artık bana olan sempatisini kaybediyordu. Anne ve babasını özledikçe benden nefret edecekti.

Dakikalar sonra yüzünde kuruyan gözyaşlarıyla göğsümde uyuyakaldığında, öğle uykusunu alması gerektiğini hatırladım. Bu saatlerde uykusu geliyordu. Bazen yerde bile uyuyakaldığını görüyordum.

Kucağımdaki sıcaklık ona Nalan'ı anımsatıyor olabilirdi, bu yüzden göğsümde uyuduğunu düşünmüştüm. Onu kanepeye bırakıp kenarına düşmemesi için yastık koydum, üstüne de koltuğun takım örtüsünü örtüp kalktım. Gece de hemen doğrulup benimle üst kata gelirken, "Seni meraktan öldüm," dedi. "Sürekli uzun saatler boyunca ortadan kayboluyorsun, başına bir şey gelecek diye aklım çıkıyor."

Kaldığım odaya girdim ve yatağın ucuna oturup ceketimin cebinden kızımın fotoğrafını çıkardım. Karina'nın gözlerindeki acıyı görmesi için fotoğrafı ona da uzattığımda, daha önce Karina'nın fotoğraflarını gördüğü için onu tanıyıp, "Bu nereden çıktı?" diye sordu. Fotoğrafa bakarken şoke oldu. "Bu... bu fotoğrafta..."

"Çok acı çekmiş görünüyor, değil mi?" diyerek tamamladım onun ağzına alamadığı kelimelerle. "Gözleri korku dolu, çaresiz, bekleyiş içinde... Küçücük elleriyle kollarına sarılmış, kendini korumak istemiş... Çünkü ben yetişemedim, onu koruyamadım."

Gece duygularını içinde tutmaya çalışarak gözlerini fotoğraftan çekti. "Nerede buldun?"

"Önemi yok ki," dedim gözlerim yaşarırken. "O gözlere baktıktan sonra... Karina'mı böyle gördükten sonra neyin önemi olabilir benim için?"

Hiçbir sözcüğün yeterli olmayacağını bildiği için beni teselli etmeye kalkışmadan, "Bir iz bulabildin mi?" diye sordu.

Karina'mı ameliyat eden kadını bulup öldürdüm ve her dakikasından zevk aldım. Fakat bunu ona söyleyemezdim, bir suçu öğrenmekle kalmayıp suça ortaklık etmiş olurdu. Onu korumaya devam etmek için, "Deren Feda'yı arıyor," dedim.

"Tüm vaktini onunla geçiriyorsun, hiç korkmuyor musun?"

"Neyden?"

"Anlamasından."

"Korkmuyorum," dedim. "En fazla n'olur ki? Öldürür beni. Bunu ben de yaptım kendime."

Gece bu düşünceye dayanamıyormuş gibi kafasını iki yana savurdu. "Korkuyorum hepsinin bir olup senin canını yakmasından."

Kızımın fotoğraftaki gözlerine çekilince acının o derin, gerçek anlamına kavuştum ve ıstırabım o kadar büyük bir yer kapladı ki, karşımdaki

boy aynasına yansıyan bedenim bile küçüldü sanki. "Karina'mı çok özledim Gece, o kadar özledim ki ona kavuşmanın bir yolu olmamasına tahammül edemiyorum. Bu güzel yüzünde ölümü gördüğüme inanamıyorum, onu nasıl kaybettiğim aklıma geldikçe tekrar dehşete düşüyorum."

"Karmen, yapma," diyerek elimdeki fotoğrafı çekip aldı. "Bakma bu fotoğrafa, sana zarar veriyor."

"Aksine, Nil'in gözyaşlarına dayanabilmek, yaptıklarımdan geri adım atmamak için bu fotoğrafa bakmalıyım," dedim.

Başımı yana eğdim ve ondan sonra bir daha ne zaman kafamı kaldırıp etrafıma baktığımı bilmiyordum. Kalbim Karina'mı izleyerek, kollarımda ölen küçük çocuğu düşünerek saatleri geçirmiş gibi hissettim. Her saniye katılaştım, üşüdüm ve üşüdüğüm son seferde ne yaptığımı hatırladım. Deren'i hatırlayınca da onun bu fotoğrafa şefkatle, merhametle bakışını düşündüm. O kadar duygu dolu ve insani bakıyordu ki, unuttuğum duyguları anımsatıyordu.

Vücuduma dışarıdan bir müdahale aldığımda kaybolduğum bilinçsizlikten çıktım ve uzandığım yerde irkilip yana baktım. Nil merakla bana bakıyordu. Uykudan ne zaman uyanmıştı? Saat kaç olmuştu? Pencereden dışarıya bakınca güneşin bir sis bulutunun arkasında battığını gördüm. Nil, "Bak Kaymen, oyun oynuyoyum," deyince dikkatim tekrar ona yöneldi.

Telefondan bir oyun gösteriyordu, oysaki telefonumda hiç oyun yüklü değildi. Belki Gece onun için yüklemiş olabilirdi. "Uyanmışsın güzelim," diyerek yanağını okşadığımda kafasını sallayıp, "Bak, kediyi yıkıyorum," dedi. Ekranda küvetin içinde yıkanan bir kedi vardı. "Köpük oldu her yey!"

"Aç mısın?" diye sordum.

"Yok, yok, Gece çorba içirdi." Telefon ekranını bir daha bana çevirip yıkadığı kediyi gösterince telefonu elinden alma kararımı erteledim. En azından bir süre eğlenebilirdi. Poposunu sallaya sallaya pencerenin kenarına yürüdü ve arkası bana dönük oturup oyun oynamaya devam etti.

Birkaç dakika geçmişti ki Nil'in, "Babacığım n'apıyoysun?" diyişini duyup uyuşukluğumdan sıyrıldım ve gözlerim kapalıyken kaşlarımı çattım. "Ben de seni çok özledim babacığım!"

Gözlerim bir anda kocaman açıldı ve tavanı gördükten bir saniye sonra yataktan fırlayarak kalktım. Kendimi Nil'in yanında bulduğum an telefonu kulağında tuttuğunu gördüm ve elinden derhal çekip aldım.

Korkudan telefonun ekranına bakamadan hoparlörünü parmağımla kapatarak Nil'e, "Sen kiminle konuşuyorsun?" diye sordum.

Nil kızmış gibi kaşlarını çatıp, "Babamla konuşuyordum ya Kaymen!" dedi küskün bir şekilde.

"O seninle konuştu mu?" diye sordum dehşetle.

"Aldın telefonu," diyerek küsüp kendine sarıldığında dizlerimin üstünde korkuyla geriledim ve tiz nefesler alıp telefona bakmaya çalıştım. Korka korka gözlerimi ekrana indirince oyunun hâlâ açık olduğunu görüp tuttuğum nefesi bıraktım. Gözlerim rahatlamayla kapanırken, Nil küskün konuşmaya başladı. "Siyiye babamı sordum, babamı ayadım, niye aldın?"

Nil tekrar telefona uzanınca kendimle beraber telefonu da geri çektim ve hararetle, "Olmaz," dedim. "Telefonla oynamıyorsun, konuşmuyorsun da."

Ona ilk kez bu şekilde karşı koyduğum için ürktüğünü fark ettim. Elini indirip kafasını önüne eğdi ve parmaklarıyla oynamaya başlarken çenesi hafifçe seğirdi. Dudaklarımı sertçe ısırıp sözlerimi geri alamayacağımın çaresizliğiyle, "Özür dilerim," dedim Nil'e. "Uykudan uyanınca biraz asabi oluyorum. Küstün mü yine bana? Küstüysen de çok haklısın."

Omuzlarını kaldırıp indirirken, "Seni babama söyleyeceğim," dedi nazlı nazlı.

Harika... Halime acı bir şekilde gülümseyip, "Baban da bana kızar artık," dedim.

Omuzlarını yeniden silkip pencereden dışarıya baktı. "Ağlattı beni diyeceğim."

Uzanıp parmağımı koltukaltına koydum ve onu gıdıklamaya başladığımda bir çığlık atıp bana baktı. Bu kez iki elimle birden onu gıdıklamaya başlarken, "Demek beni babaya şikâyet edeceksin?" dedim. "Ben de benimle uyuduğunu söylerim, baban da sana küser?"

Gözleri kocaman olurken benden kaçarak gülmeye başladı. "Kaymen, söyleme üzülür babam." Gülüşünü saklamaya çalışırken ki şirinliği gözlerimin önünde bir süre asılı kalacak gibiydi. "Telefonu veysene, kedim köpüklü kaldı."

Onu biraz daha gıdıkladığımda çığlık atıp kaçtı. Yatağa kadar gidip yorganın altına girince, heyecandan nefessiz kalmaması için yorganı üstünden çektim. Dişleri ayrık dudaklarının arkasında tatlı bir şekilde görünüyordu. Telefonu uzatırken, "Hâlâ babanı görmek istiyor musun?" diye sordum.

Heyecanlı gözler telefona ilgisini kaybedip anında benimle buluştu. "Çooook istiyoyum!"

"Göreceksin, ama bir ricam var," dediğimde sevinçli bir çığlık atıp kucağıma çıktı. O kadar hevesli bir sarılıştı ki, beni neredeyse arkaya düşürecekti. "Uzaktan göreceksin, babana yaklaşmayacaksın. Ona uzaktan öpücük atıp eve geri döneceğiz."

Bunu istememe bir anlam veremiyordu, şaşırıyordu. "Niye ki?" dediğinde, gerekçelerimi açıklamayacağım için yalan söyledim. "Çünkü oyun oynamaya devam ediyoruz."

Kararsız kalmış ve düşünüyormuş gibi yere doğru baktı. "Tamam, ama öpücük atacağım?"

Nil'i buna ikna etmiş olsam da uzaktan Deren'i gördüğünde ona seslenmeyeceğine güvenemezdim. O bir çocuktu, duygularına göre hareket edecekti. "Söz veriyor musun bana?"

Gözlerini yumup açtı. "Söz aşkım."

Kalbini gördüğüm bakışlarını izleyip yataktan kalktım ve eşyalarımızın arasından Nil'e bir ceket aldım. Onu giydirirken neşeyle zıplamaya başladı. Nil'i giydirdikten sonra kendi kırmızı ceketimi de giyindim ve onu kucağıma alıp aşağıya indim. Evin kapısı hafif aralıktı, Gece de kapıya yaslanmış, verandada sigara içen Yaman'ı izliyordu. Yaklaştığımda Gece bizi ve ikimizin de giyindiğini görünce, "Yine nasıl bir çılgınlık yaşayacağız acaba?" diye sordu.

"Kısa bir süreliğine çıkıyoruz," dedim Nil kollarını bana sarıp Gece'ye dilini çıkarırken. Ona çilekli süt içirdiğinden beri Gece ile anlaşamıyorlardı. "Bizi merak etme."

Dışarıya çıkıp verandadan inerken, "Ben götürebilirim, ama Gece'nin tek kalmasını istemiyorum," dedi Yaman sakin ve tekdüze bir sesle.

Gece ona doğru döndü, ben de ikisine birden bakıp, "Siz birbirinizi öldürmeyin yeter, ben başımın çaresine bakarım," dedim.

Önüme dönüp yürüyecekken Nil'in Yaman'a doğru utangaç bir şekilde bakıp gözlerini kırpıştırdığını gördüm. Yanaklarını renklendiren bir pembelik ortaya çıktı. Yaman da onun bakışını fark edip Nil'e öpücük atınca, Nil derhal kafasını omzuma gömüp yüzünü gizledi. Onun bu tatlılığına neredeyse gülümseyecekken, Gece'nin hayretle Yaman'la Nil'i izlediğini gördüm. Sonrasında inanamıyormuş gibi iç geçirerek Nil'e dil çıkardı.

Yazlıktan uzaklaşırken Nil'in kafasına taktığım şapkayı biraz daha aşağıya indirerek yüzünü gizledim. Gece'nin arabasına binip Şile'den

ayrılmak üzere yola çıktım. Nil'i arka koltuğa oturtmuştum. Şapkayı hiç çıkarmamasını, camlara yaklaşmamasını, dışarıya bakmamasını defalarca tekrarladım.

Deren'in evine yaklaşıp sokağa girmeden arabayı durdurduğumda, Nil kafasını kaldırıp heyecanla ileriye baktı. "Babamın evi!"

"Nil, sessiz olacağına söz vermiştin," diyerek ön camdan dışarıyı, evi izlemeye başladım. Nil oflayıp sabırsızca yerinde kıpırdamaya başlarken, "Niye inmiyoruz ki?" diye sorgulamaya devam etti.

Deren'i bırakıp gideli birkaç saatten fazla olmuştu. Evde olduğundan emin değildim, Nil yanımdayken de onu aramak istemiyordum. Bir süre oturup Nil bana sabırsızlıkla sorular yöneltirken evi izledim ve biraz sonra hareketlilik görünce kafamı eğdim. Film camlar sayesinde arka taraf görünmeyecek olsa da endişelenip Nil'i kontrol ettim. Deren elindeki sigarayı yakarak görüş alanımıza girdiğinde Nil'in neşeyle attığı çığlıkla gözlerim büyüdü. Ellerini ileriye uzatarak, "Kaymen, babam!" dedi bana da göstermek istiyormuş gibi. "Göydün mü? Bak, orada."

Nil'e alçak sesle konuşmasını söylemek istiyordum ama o kadar mutlu olmuştu ki, bunu bölmek içimden gelmedi. Hem Deren'e yakın değildik, sesi duyulmazdı. Nil'i tanıdığımdan beri onu ilk kez böyle mutlu görüyordum, gözlerinin içi parlıyordu. Gülümserken dişlerinin hepsi birden görünüyordu, sanki oturduğu yerden Deren'e uzanmış ona sarılıyordu. "Babamı çok özlemişim Kaymen!"

Onun hayranlıkla baktığı adama dönüp kafamı arkaya yaslarken, Nil'in onda bulduğu şeyi o asabi yüzünün arkasında gördüm. Nil onda sıcaklığı, şefkati, korunma duygusunu bulmuştu. Deren'in üzerinde banyodan çıktıktan sonra giydiği kıyafetler duruyordu, henüz dışarıya çıkmamıştı. Acaba ne kadar uyumuştu? "Babam n'apıyoy?" diye sorduğunda onun sigara içişini ilk kez gördüğü için garipsediğini anlayıp Nil'i, "Onu gördün, şimdi barıştık mı?" diye sorarak konudan uzaklaştırdım.

Gözlerini babasından ayıramadan iç çekti. "Keşke sayılsam babama," dedi.

Yapamam, diye geçirdim içimden ve cebimdeki telefonumun titrediğini fark edince çıkarıp baktım. Deren'in aradığını görünce de gözlerimi direkt bahçeye çevirdim, telefonu kulağındaydı. Ne olmuştu da beni arıyordu? Nil'in yanında ona cevap veremezdim. Çıkardığı ufacık bir sesten bile onun yanımda olduğunu anlardı. Telefon dizimde saniyeler boyunca titrerken, "Nil, artık gitmeliyiz," dedim. Sonra sessizce yola koyuldum. "Çok fazla risk aldım, bunu yapmamalıydım."

"Kaymen!" dedi Nil panikle. "Bekle, bekle, biraz daha izleyeyim babamı."

Arama sonlandığında çağrı cevapsıza düştü. Önemli bir şey mi söyleyecekti, yoksa sesimi duymak mı istemişti? Sesimi duymayı isteyeceğini nereden çıkarıyordum? Bana öyle bakışından mı?

Sersemliyordum, hata yapacaktım. Kafamı iki yana sallayıp motoru tekrar çalıştırdığımda, gözlerimi bilhassa Nil'den uzak tuttum ki ona bakmayayım, bakıp da etkilenmeyeyim. Arabayı oradan sessizce uzaklaştırırken, Nil yaptığımı fark edip, "Ya n'apıyoysun?" diye sesini yükseltti kızgınlıkla. "Niye böyle yapıyorsun Kaymen! Babama sarılmama izin vermiyorsun!"

"Ama Nil..." Arabayla uzaklaşırken Deren'in başını kaldırıp sesi takip ettiğini gördüm. Bir an gerçekten korkunun tadına vardım, dilimin tutulduğunu hissettim. Deren doğrudan bana bakıyormuş gibi geldi ama arabanın filmli camları yüzünden içeridekileri seçemeyeceğini biliyordum. Şüphelenip arabanın plakasını almak aklına gelmeden gaza basıp süratle uzaklaştım. "... bana söz vermiştin, görüp geleceğiz demiştik."

"Bana ne! Bana ne!" Nil çemkirip bağırmaya başlayınca her şeyin daha da zorlaştığını hissedip kontrolü kaybetmemek için, "Lütfen," dedim. "Beni üzüyorsun."

Nil, "Sen de beni üzüyoysun," diyerek koltukta geriye yaslanıp kollarını birbirine sardı, yüzünü de öyle bir önüne eğdi ki yüreğim sıkıştı. Aynı anda hem Nil'in sevgisine hem de Karina'nın katilini bulma hayalime sahip olamayacaktım.

Beni neyin uyutmadığını biliyordum ama beni neyin uyutacağını bilmiyordum. Nil yanımda mışıl mışıl uyurken elimdeki fotoğrafa bakarak yatağımın ortasında oturuyordum. Hava dışarıya çıkılmayacak kadar karanlıktı, saatin üçü bulduğunu biraz önce görmüştüm. Gözlerimin arkası uykusuzluktan acıyordu ama gözkapaklarım aşağıya indiği an gözlerimin önünde Karina'mın fotoğrafı beliriyordu ve ben farkında bile olmadan gözlerim tekrar açılıyordu.

Ayrıyeten geceleri uyku felci geçirdiğim oluyordu; uyandığımı, konuştuğumu hissediyor ama hareket edemiyor, konuştuklarımı duymuyordum. Gözlerim açılmış vaziyette tavana bakıp acı çekiyordum. Bazı geceler sırf bunu yaşamamak için uyumuyordum.

Kızımın aklımdan çıkmayan gözlerine fotoğraftan bakmaya devam ederken, içimdeki sonsuz boşlukta yankılanan çığlıkları hissettim.

Karina'nın attığını düşündüğüm çığlıklar o kadar yüksekti ki, vicdan azabımın sesini bastırıyordu. Aslında her şeyin sona ermesi nabzımın düzelmesine bakardı. Sonra herkes huzura kavuşurdu. Ama düşünüyorum, o zaman Karina'nın yaşadıklarının bir karşılığı olmayacaktı.

Yanağıma aktığını hissettiğim gözyaşını silerken komodine baktım. Telefonumu alıp Deren'in son aramasına bakarken hâlâ bana ne diyeceğini düşünüyordum. Acil bir şey olsaydı beni iki, üç kez de arardı, bu yüzden acil olmadığından emin olmuştum ama buna rağmen merak ediyordum. Kahretsin! Onun beni neden aradığını, yanındayken bana bakıp bakmadığını ve beni nasıl öptüğünü düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Parmağım tuşa dokunurken tereddüt etti ama sonra aramanın gerçekleştiğini görüp telefonu iki elimle birden tutmaya başladım. Dudağımın köşesini ısırınca ağzıma tuzlu bir tat geldi, gözyaşlarımı elimin tersiyle silerken de telefondan, "Alo," diyen sesi duydum.

Cevap verenin Deren olmadığını anlamam bir saniye bile sürmedi. Kaşlarımı kaldırıp, "Deren'i aramıştım?" dedim sorgulayarak.

"Karmen, değil mi?" diye sordu adam ve sesinin aşinalığını öyle fark ettim.

Kim olduğunu bilmediğim için kendim hakkında bilgi vermek istemedim. Bunun üzerine adam, "Deren'e uzun bir süre ulaşamayabilirsin," dedi.

Dudaklarım ağır ağır hareket etmeye başladı. "Deren'e bir şey mi yaptınız?"

"Kendisi bana bir şey yapmak istedi," dediğinde adamın sesine nereden aşina olduğumu hatırladım. Bu milletvekiliydi, söylediği cümle de bunun ispatıydı. Deren'in kendisini vurmayı denediğini öğrenmişti. "Ve sen de bunu biliyorsun."

Nereden öğrenmişti? Bunu yalnızca Deren ile ben biliyorduk. Oturduğum yataktan kalkıp tedirginlikle odada dolaşmaya başlarken, "Deren yapmadı," diye yalan söyledim. "Ben yaptım."

"Doğru, öyle bir hadise de varmış," diyerek ağzımı açık bıraktı. "Ama neden onu aradığını anlamadım, ortada bir şeyler döndüğü kesin."

"Deren'e zarar vermeyin," dedim ona ne yapmış olabileceğini düşünürken. O milletvekiliydi, ondan başka sayısız koruması olmalıydı. Deren hepsiyle başa çıkabilir miydi? "Size söylüyorum, ben yaptım işte!"

"Demek sen yaptın?" derken sesi aynı sakinlikteydi. "Öyleyse Deren yerine gelip sen teslim olabilirsin. Ben de korumamı serbest bırakırım."

Hayatım artık üzerinde hiç düşünülmeden harcanacak kadar değersiz olduğu için, "Geleceğim," dedim. "Deren nerede? Şu an onunla mısınız? Kendinde mi şu an?"

"Ben milletvekiliyim, yasadışı işler yapmam," dedi adam söylediğime tavır almış gibi. "En güvendiğim korumamın sadakatsizliğini henüz atlatabilmiş değilim, ben de asıl suçlunun kendisi olmamasını isterdim."

Nil'in uyanmaması için alçak sesle, "Deren size böyle bir şey yapmaz, benim suçum," diye yineledim. "Bana Deren'in yerini söyleyin, size neyi neden yaptığımı anlatacağım."

"Sen benim olduğum yere elini kolunu sallayarak giremezsin. Bana bir adres ver. Korumam seni aldıracak."

Deren'i nereye götürmüştü? Giremeyeceğim bir yerse, o halde devlete ait bir yere mi götürmüştü onu? Eee, herhalde, yapması gerekeni benim gibi bir mafya edasıyla kaçak göçek yapacak değildi. Milletvekiline merkezi bir konum söyledim ve telefon kapanınca aşağıya indim. Gece'yi uyanık görünce irkildim, kafasını ellerinin arasına almış, ileri geri sallanıyordu. Ona yaklaşırken, "Gece?" diye seslendim.

Gece sıçrayıp bana doğru dönerken, "Karmen," dedi ve silkelenip kafasını iki yana salladı. "Uyumuyor muydun sen?"

"Hayır," diyerek pencerelerden dışarıya baktım. "Yaman nerede?"

"Gönderdim," diyerek gözünü ovuşturdu. "Yaptığından sonra ona güvenemiyorum. Uyuyup kalırsak ve tekrar Nil'i alıp giderse?"

Korkularının sebebi belki de benim verdiğim tepkiydi. Ona çok yüklenmiştim, bu yüzden bana karşı bir daha suçluluk duymak istemiyordu. "Doğru diyorsun," dedim. "Fakat ben onunla konuştum, bir daha yapmaya cesaret edemez. Rahat ol."

Gece emin olamayarak dudaklarını kemirdi. "Olamıyorum, Nil'i bir daha kaybetmemizi istemiyorum."

"Kaybetmeyeceğiz," dedim. "İstersen Nil'in yanına çıkıp uyu, onunla uyumayı seviyorsun."

Bu anlamış olmamı hafifçe gülerek karşıladıktan sonra, "Sen uyumayacak mısın?" diye sordu.

"Bir yere gitmem gerekiyor," dedim.

Gerilip, "Yine nereye?" diye sordu beklediğim gibi. "Sürekli bir yerlere gidiyorsun, söylemiyorsun da nereye gittiğini. Allah korusun sana bir şey olsa nereye gideceğimi, seni nerede bulacağımı bile bilmiyorum."

"Gece, alış artık, tehlikeli bir oyun oynuyoruz," dedim aceleyle. Vakit kaybetmek istemiyordum. "Yapmam gereken şeyler olduğunda gidiyorum işte, her seferinde sorma, endişelenme."

Gece kollarını kavuşturdu. "Çok kolaymış gibi! Ben senin pek umurunda olmayabilirim ama sen benim umurumdasın kızım."

Keşke onu sevdiğimi ifade edip gösterebilecek kadar kendimi canlı hissetseydim. Kanepeye yaklaşıp yanında durunca omzuna hafifçe vurup,

"Böyle konuşup üzme beni şimdi," dedim. "Sıkıldıysan her şeyi bitirebiliriz. Evine dön, ben başımın çaresine bakarım."

Gece bana o kızgın bakışıyla karşılık vererek, "Hayatta olmaz," dedi. "Her şeyi beraber yaptık, her şeye de beraber katlanacağız."

Gece'nin kafasını tutup ona sarıldığımda, bu kaba sarılışıma gülerek beni itti. Onun saçını çekip arkamı döndüğüm gibi yukarıya çıktım, altımdaki şortu çıkarıp yüksek belli siyah bir pantolon ve askılı bir bluz giydim. Üstüme de kırmızı ceketimi alarak aşağıya indim. Gece tedirginlik içerisinde beni uğurladıktan sonra arabama atlayıp milletvekiline verdiğim konuma doğru yola çıktım. Şile'den oraya varmak zaman almıştı, buluşma yerine geldiğimde siyah, camları filmli bir minibüsün dörtlülerini yaktığını gördüm. Arabamdan inip o siyah minibüse ilerlerken hiçbir korku hissetmiyordum. Minibüsün kapısı içeriden açıldığında geçen günkü korumalardan birisini görüp duraksadım, o da şüpheli bir şekilde elimden tutup minibüse binmeme yardımcı olurken, "Güya yakalanmıştın," dedi.

Deri koltuğa oturup elimi korumadan çektim, başımı çevirip karşımdaki koltukta oturan diğer iki siyah takım elbiseli adama baktım. İriyarı, geniş omuzlu, otuzlu yaşlarında adamlardı. Birisinin yüzünde yara vardı, diğeri daha köse suratlıydı. İçerideki ciddiyet ve mertebenin gerginliğini hissetmeye başlayıp yanımdaki tanıdık korumaya döndüm. Beni soyma fikrini ortaya atan o korumaydı. "Deren nerede?" diye sordum.

"Deren ile bize oyun oynadınız," dedi koruma, her şeyi kendi için aydınlığa kavuşturmuş görünüyordu. "Deren bize ihanet etti. Sen de ona yardımcı oluyordun. Bir anda ikinizi de kurtaracak bir plan yapıp bizi kandırdınız. Hiç aklıma gelmezdi Deren'in milletvekilini öldürmeyi deneyeceği. Acaba kaç para aldı bu görev için, zaten hayatı boyunca birilerini öldürmek için para alan bir ada..."

"Sana soran mı oldu?" diye bağırarak onun üstüne atladığımda, adam koruma içgüdüsüyle silahına davrandı, fakat silahı karnımda hissetmeme rağmen geri çekilmedim. "Deren hakkında ileri geri konuşma. En başından beri onu kıskandığını zaten sezmiştim, şimdi emin oldum."

Koruma silahın işe yaramayacağını anlayınca karşıdaki koltuğa bir bakış attı. Darbeye hazırlıklı bir şekilde arkama dönüyordum ki saçlarımın diplerinde bir yanma hissettim ve bir saniye sonra kalçamın üstüne, arabanın zeminine yapıştım. Dişlerimi sıkıp kalça kemiğime giren acıyla nefes verirken, sanki beni fırlatan o değilmiş gibi sakinlikle yerine yerleşen korumaya bakıp, "Bana bir daha elini uzatmayı dene," dedim.

Az önce üzerine atladığım, arkamda kalan koruma canı sıkkın bir şekilde, "Geç otur, rahat dur," derken saçlarıma yapışan koruma tek

kaşını kaldırarak bana baktı. Sonra da ayağa kalkıp önümde eğilirken elini kafama uzatmaya cüret etti. Eline doğru atılıp bileğinden tuttum ve serçe parmağını öyle bir ısırdım ki gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. Arkamdaki tanıdık koruma bunu gördüğü gibi uzanıp beni çekmeye çalışsa da adamın parmağını bırakmadım, acıdan inleme raddesine gelene kadar ısırdım ve ağzıma kan tadı gelirken arkamdaki koruma, "Sakinliğini korumazsan öleceksin," dedi.

Kan tadından tiksindiğim için dişlerimi ayırıp geri çekildim ve koruma kollarımdan kavradığı gibi beni koltuğa kaldırınca, ağzımdaki kanı karşımdaki adama tükürdüm. Koltuğuna geri otururken parmağına doğru bir bakış attı, ben de onunla birlikte bakınca kanın sızdığını görüp, "Çok kırılgansın," dedim.

Yanında oturan koruma, parmağını ısırdığım korumaya bakıp güldü, ardından tekrar pencereye doğru döndü. Gözlerimi devirip başımı yana çevirdim ve yolu izlerken, arabanın içinde başlayan sessizliğe tahammül etmekte zorlandım.

Yol bitip araba durunca korumalar bir anda indi ve her nasıl olduysa centilmenlik edip inmem için yolu gösterdiler. Dışarıya çıkınca çitlerle çevrilmiş bir alanda buldum kendimi. Lojmana benziyordu, uzun binanın etrafında dağınık halde konumlanmış korumalar dikkatimi çekti. O tanıdık koruma kolumdan tutup beni çitin altından geçirdi ve binaya doğru yürürken, etraftaki korumalar bize dikkat kesildi. Her şeyin yolunda olduğunu görünce de önlerine döndüler.

Geniş ve ağır demir kapıya vurduklarında kapı üniformalı birisi tarafından açıldı. Korumalar benimle kapıdan içeriye girdiklerinde önümde upuzun bir koridor gördüm. O kadar uzundu ki karanlıkta diğer ucunu göremiyordum. Yanımdaki korumalar eşliğinde koridorda yürürken, içerideki ciddiyet ve saygıyı hissedip beni tutan korumaya döndüm. "Deren burada mı?"

"Sessizce infaz edilmesi gereken herkesi buraya getiririz," dedi koruma ve sesinden, bunu söylemekten zevk aldığını anladım.

Kolumu çekip hazırladığım yumruğu yüzüne geçirmek üzereyken diğer koruma ellerimi havada yakalayıp sırtımda birleştirdi. Bacağımı kullanmayı düşündüm, onun dizine doğru bir tekme salladığımda koruma enseme doğru derin bir nefes alıp beni ileriye sürükledi. Koridorun sonundaki asansöre bindiğimizde, bir diğeri ensemden tutup başımı öne doğru eğdi. Damarlarımdaki sıkışıklık yüzünden canım yanıyorken ayağımı adamın ayağının arkasından geçirdim ve asansörden inerken attığım çelmeyle takılıp yere düştü.

Sevmediğim o koruma, "Yeter!" diye bağırdı ve beni geldiğimiz kattaki koridorun sonuna kadar süratle yürüttü. Bir kapının önüne gelince başparmağını kapının yanındaki parmak izi okuyucuya bastırdı ve kapı açıldığında, beni içeri itti. Kendimi içeriye düşmek üzereyken bulup dengemi toparladım ve başımı kaldırınca birini siyah bir koltukta otururken gördüm. Bu kişi, suikast gecesi gördüğüm milletvekilinin ta kendisiydi.

"Buyurun," dedi milletvekili tam karşısındaki koltuğu gösterirken. Ona bakarken yan tarafta bir gölge gözüme çarpar gibi oldu ve başım istemsizce o tarafa döndü. Loş odada, yerde yatanın Deren olduğunu fark edince beynimden vurulmuşa döndüm. Onu ilk kez savunmasız bir halde görmeye inanamamakla beraber etrafında, üstünde kan arayarak ona doğru koştum. Yanında dizlerimin üzerine oturunca yüzünü tutup kendime doğru çevirdim. Bilinci yerinde değildi.

Omzumun üzerinden milletvekiline döndüm. "Ona n'aptınız!"

"Çok vahşi ve güçlü. Arkadaşlar getirirken zorlanmışlar. Bu yüzden sakinleştirdiler." Huzursuz görünerek bana bir daha koltuğu gösterdi. "Deren uyanana kadar oturun."

Deren oradaydı, o yüzden yerde kalmayı tercih ederdim. Tekrar Deren'e dönüp ellerimin arasında duran soğuk yüzünde bir hasar aradım. Sadece elmacıkkemiğinin üstünde bir iz gördüm, elimi götürünce de oradaki derinin pürüzlü dokusunu hissedip inledim. "Deren," diye fısıldadım nefesim dudağına çarparken. "Kendine gel, gidelim buradan."

Milletvekili ardımdan, "Kırk yıl düşünsem Deren'in bunu yapacağı aklıma gelmezdi," dedi hayal kırıklığıyla. "Neden yaptığını sen biliyor musun?"

"O yapmadı," diye inkârımı sürdürürken Deren'i sarsmak amacıyla hafifçe yanağına vurdum. Ona bir şey olmasını önlemek için çaresiz bir duygu filizlenmişti içimde. "Deren, canım kendine gel."

Dokundukça ve seslendikçe gözkapaklarının hareket ettiğini görüp dudağıma çarpan nefesini takip ettim. Hafifçe inleyip gözlerini açmaya başlayınca bir el göğüskafesimi serbest bırakmış gibi rahatlayıp, "İyi misin?" diye sordum. Gözleri tamamen açılıp benimle birleştiğinde bulanık ve odaksızdı. "Güzelim," dedi uyuşmuş bir sesle. "Sensin."

"Umarım ki benim," dedim gözlerini yakalayarak.

Deren gözlerini bana odaklarken, "Karmen," diye fısıldadı.

Bana diyormuş. Milletvekilinin boğazını temizlediğini duyduğumda Deren'in gözleri kısıldı ve inleyerek yüzündeki elimi tuttu, ne olduğunun henüz farkına varmadan elimi boynuna doğru götürdü. "Burası ağrıyor."

Sakinleştirici iğneyi oradan yapmış olabilirlerdi.

Gözleri gözlerime doğru bakıyorken bir anda donup kaldı, ardından gözlerini daha fazla açarak beni süzdü. Ana döndüğünü ve yaşadıklarını hatırladığını anladığım sırada, "Burada ne işin var senin?" diyerek doğrulurken, kafasının dizimde olduğunu da gördü. Benimle aynı hizaya geldiğinde elim hâlâ boynundaydı. Omzumun üstünden ileriye bakıp milletvekiliyle göz göze gelince, "Ona zor kullandın mı?" diye bağırdı, o kadar yakınımdaydı ki kulağımda bomba patlamış gibi hissettim. "Kardeşim... Onu da mı getirdiniz? Zarar verdiniz mi ona?"

"Kafa karıştırıcısınız," dedi milletvekili, sesinden düşüncelerinin karmaşıklığı seziliyordu. "Bana her şeyi dürüstçe anlatmalısın, Deren. Buradan ancak o zaman bir koruma olarak çıkabilirsin, aksi halde bir suçlu olarak çıkacaksın."

Deren gözlerini adamdan bana çevirdi ve ellerini omuzlarıma koyup üzerime bakarken, "Bir şeyin var mı?" diye sordu hızlı hızlı. "N'apıyorsun burada! Neden buradasın!"

Kollarımı sarıp endişeyle bağırmaya devam edince, kalp şeklindeki dudaklarından çıkan nefesi kendi dudaklarımda hissedip içindeki ateşe değmiş gibi hissettim. "Kendin için endişelen!" diye bağırdım. "Seni ortadan kaldıracaklar, farkında mısın?"

Dişlerinin arasından nefes verip gözlerini gözlerime çıkarttığında hiçbir yerimden incinmediğimi anlayıp ayağa kalktı. Sakinleştirici yüzünden başının döndüğünü, sendelemesinden anladım. Milletvekiline doğru yürüyüp karşısında durunca, "O buradan gidene kadar ağzımı açıp hiçbir şey anlatmıyorum," diye karşı çıktı bağırarak. "Hasta zaten o, şifozrenin teki! Olur olmadık yanlış şeyler anlatıp durur, derhal geri göndereceksin evine!"

Demek şizofrenim...

"Senin tutsak olduğunu duyunca bizzat kendisi gelmek istedi," dedi milletvekili. Ses tonu artık sakin değildi. Kaşlarını kaldırmış öyle bakıyordu Deren'e. "Neyin oluyor senin? Onun isteğiyle mi yaptın bunu?"

Deren adamın söylediği ilk cümleden sonra süratle bana döndü ve bir anda kollarımdan tutup beni sarsmaya başladı. Beni hiddetle ve öfkeyle tutarken, "Manyak mısın?" diye bağırdı. "Niye geliyorsun! Niye!"

"Eee, yeter be!" Avcumu göğsüne vurup onu sertçe ittim. Dokunduğum an sıcaklığını da, kalp atışlarını da hissetmiştim. "İstediğimi yaparım, sana soracak değilim! Sanki yerinde ben olsam sen gelmezdin!"

Deren dişlerini sıkarak, "Ne gelecektim," diye homurdandı.

"Kesin gelmezdin!"

"Deren!" Milletvekilinin keskin bağrışını duyunca ikimiz de kafamızı çevirdik. Oturduğu koltuğun kenarlarını kavramış, sakinliğini tamamen

kaybetmiş bir şekilde Deren'e bakıyordu. "Kız da burada kalacak, sen de! Beni vurmaya çalıştığını öğrendim, ama nedenini bilmiyorum. Bana bir açıklama borçlusun. Sonra da savcılığa sevk edilmen için seni adliyeye gönderecekler..." Kafasını çevirip bakışlarını boşluğa dikti. "Kız da bu gece istihbarata teslim edilecek."

Hayır...

"Karmen hiçbir yere gitmiyor!" dedi Deren âdeta kükreyerek. Kolumu kavrayan elini bileğime doğru kaydırarak beni sıkıca tutarken, vücudunun bir kısmıyla da önüme geçti. "Ajan değil, sandığınız gibi bana yardım etmedi. O masum, tüm kabahat bende."

Milletvekili çenesini yukarıya kaldırarak, "Beni vurmaya teşebbüs ettikten sonra kelimelerinin hiçbir önemi kalmadı," diye karşılık verdi. "Kız istihbarata teslim edildikten sonra masumsa ülkesine gönderilir. Senin durumunsa zaten meçhul."

"Hiçbir yere gitmiyorum!" diye bağırdım. Deren'in omzunun üstünden korkusuzca adama bakıyordum. "Gönderebilirsen gönder!"

Milletvekili tek kaşını kaldırıp beni süzdü. Sanki bu zayıf, güçsüz görünen halimle ona bir şey yapabileceğim düşüncesini komik bulmuştu. Sayısız koruması ve onu koruyan polisler vardı, tabii ki kendisine güvenecekti. "Ülkene dönmen senin için bir şans sayılır. Aslında Deren'in de bunun farkında olması lazım, ama galiba senden ayrılamıyor." Bakışlarını önümde dikilen adama çevirip düşünceli bir şekilde ekledi. "Kendin için değil de onun için mi korkuyorsun?"

"O masum ve ben suçluyum. Hepsi bu. Masum birine zarar veremezsin." Deren hiç durmadan, sesinin tonunu değiştirmeden konuşuyordu. "Karmen buradan sağ bir şekilde çıkıp evine varmadan hiçbir şey anlatmayacağım."

"Karmen buradan yalnızca ben istediğimde çıkacak ve sen ben istediğimde konuşacaksın!" Milletvekili koltuktan kalkarken kapıya dönüp, "Buraya bakın," diye seslendi. Aynı anda Deren'in önümde bana tam bir kalkan oluşunu gördüm. Kendi yerine beni korumasından nefret ederek arkasından çıkmaya çalışırken, açılan kapıdan içeriye iki iri takım elbiseli koruma girdi. Milletvekilinin beni göstermesiyle beraber bana doğru yürümeye başladıklarında, Deren beni bileğimden tutmaya devam ederek geri geri yürüdü. Alev alev yanan gözleri milletvekilinin üzerindeydi, sanki o şekilde bakarak onunla bir anlaşmaya varmaya çalışıyordu. "Birisi dahi Karmen'e yaklaşıp istemediğim şekilde onu incitirse, onları buradan sağ çıkarmayacağımı biliyorsun. Seni koruyacak bir tane adam bile bırakmam." Deren bir anda bileğimi bıraktı, önümden çekilerek yana geçti.

bir noktada adamların bana ulaşmasını kolaylaştırdı. "Hadi, bekliyorum. Birisi yaklaşıp bir şey yapsın."

Duraksayan iki koruma milletvekiline dönüp bakınca, adam Deren'in karşısına geçip fazlasıyla kıstığı gözleriyle onun kalbinden geçenleri okuyormuş gibi ona baktı. "Benim için bir iş daha yaparsan ve her şeyi olduğu gibi anlatırsan kızı serbest bırakırım."

Deren'in omuzları kasılsa da başını sertçe salladı. "Önce gidecek, sonra anlatacağım."

Deren'in şart koşmasından sonra korumalardan biri bana doğru hareket edince, Deren'in bakışları hemen bu tarafa kaydı ve korumaya kilitlenip, "Kafanı kopartırım," dedi.

Koruma sakince Deren'e, sonra da milletvekiline dönünce, "Burada çok fazla adam var, sağ çıkamazsın," dedi milletvekili. "Önce konuş, sonra kızı serbest bırakayım."

Deren'in peş peşe aldığı soluğu duyup, aramızda iki adım mesafe olan korumalara yaklaşmaya başladığımda, amacım onlara korkmadığımı göstermedi. Fakat Deren'in bakışları bana doğru kayıp kontrolsüzce öfkelenince, "Tamam, lanet olasıca," dedi milletvekiline. "Tamam! Yoksa bu kız kendini öldürtecek!"

Milletvekiline ve ardından karşımdaki iki korumaya bakarken, "Korkuyor olsaydım burada olmazdım," dedim. Deren'e yaklaşırken de yanından geçtiğim korumayı elimin tersiyle itip, "Görüntüme aldanmayın," diye ekledim. "Kendimi korurum."

Deren bana yan yan bakarken milletvekilini ansızın bir gülme aldı. Ellerini kumaş pantolonunun ceplerinde tutup güldüğü sırada öne doğru eğilirken, "Şüphesiz yaparsın," dedi inanamayarak. Sonra da korumalara Deren'i işaret etti. "Alın, odaya götürün. Anlatmaya başlasın, dinleyelim."

Deren bu kez korumaların kendisine yaklaşmalarına karşı koymadı ama korumalar ellerini ona uzattıklarında istemsizce panikledim. Bu yüzden sırtımı onun göğsüne yaslayıp korumalarla onun arasına girerken, "Ben de geleceğim!" diye bağırdım.

Deren başını eğip kulağıma doğru çok sessizce, "Karmen!" diye fısıldadı. Sesinde itiraz ve isyan vardı, bunu yapmamı istemiyordu. Nefesinin sıcaklığı saçlarıma dokunurken, omuzlarımdan tutup beni yana itmeye çalıştı. "Benimle gelemezsin efendim, gelemezsin! İki saat ne için dil döktüm ben!"

"Bir şeyleri göze alarak buraya geldim," dedim. "Sonuçlarına da katlanırım."

"Ben katlanamam!" Elimi ittiği gibi öne çıktı ve yanındaki korumalarla beraber kapıya ilerledi, çıkmadan önce de yanımda duran millet-

vekiline doğru bakma gereği duydu. "Korumaların ona bir metre bile yaklaşmayacak, söyleyeyim."

"Milletvekiline suikast düzenlemiş birine göre çok fazla konuşuyorsun."

"Neticede hayattasın ve o gece seni vuran ben değildim. Yani sana bir suikast düzenlemiş olmuyorum." Deren omzunu silkip yanında iki korumayla beraber odadan çıkınca yumruklarımı iki yanımda sıkıp koridorda yankı yapan ayak seslerini dinledim. Milletvekili de yürüyüp odadan çıkarken kapıyı arkasından kapattı ve beni orada yalnız bıraktı. Dişlerimi sıkıp kendi etrafımda döndükten sonra gözlerimi kapatıp nefretle soludum.

Deren'in milletvekiline suikast düzenlediğini itiraf ettikten sonra buradan çıkması çok zordu. Köşede duran koltuğa oturup ellerimi sertçe ovuşturmaya başladım. Tüm bunlar benim yüzümden olmuştu. Nil kaybolmasaydı Deren hayatına devam ediyor olurdu, hiçbir eksiği olmazdı. Fakat ben onun hayatının her köşesine dokunmuştum, resmen mahvetmiştim. Yine benim yüzümden birilerine boyun eğmek zorunda kalmıştı, yoksa asla milletvekiline sadakatsizlik etmezdi.

Dakikaları cehennemde geçiriyormuş gibi hissetmemi sağlayan belirsizlik, her nefes alışımda tenime dokundu. Bir süre sonra kulağımda bir ses çınlamaya başladı, yakınımdan geliyordu, ne olduğu anlaşılmıyordu. Tutsak olduğum odanın kapısına bakarak yüzümü ovuşturdum ve kalkıp dolanmaya başladım. En sonunda Deren'in gelip gidebileceğimizi söylemesini bekledim.

Sinirle koşup koltuğu devirdim ve ellerimi terleyen, sıcaklamış yüzümde defalarca dolaştırıp sabırlı olmayı denedim. Benim sebep olduklarım yüzümden bu binanın bir yerinde acı çektiği düşüncesine katlanamıyordum. İçimdeki duygular sadece suçluluk ve vicdan azabı da değildi üstelik. Buna ben sebep olmasam da o acı çekerken yine aynı şekilde kötü hissederdim.

Koşarak kapıya gittim, birkaç kez yumruk savurdum. "Buradan çıkmak istiyorum! Deren'in yanına gitmem gerekiyor!" İki elimle birden kapıyı dakikalarca yumrukladım, tekme attım ama fayda etmedi. Kimse değil kapıyı açmayı, beni durdurmayı bile denemedi. Sanki beni kimsenin duymadığı bir yerde bağırıyormuş gibi hissedince delirdim, yüzümü kapının üstündeki yumruklarıma yaslayıp Deren'i düşündüm. Her şey ortaya çıktığında beni asla affetmeyecekti. Bana merhametle bakan gözlerinin ölümcül soğuklukla kaplanacağını düşündüm. Bu kadar derine inmemem gerekiyordu, bu kadar derine inmesine izin vermemem gerekiyordu. Kahretsin, onun merhametine karşı koyup soğukkanlı kalmam

gerekiyordu. Fakat ben n'aptım? Çekip öptüm o adamı, göğsüne yaslanıp sarıldım, yatağında uyudum, ona gülümsedim... Kurmamam gereken her yakınlığı kurdum. Hareket edemeyecek kadar şaşkındım kendime.

Kapının sesini duyduğumu idrak edince milletvekilinin girdiğini gördüm. Hemen önünde dikilen bana bakıp, "Artık gidebilirsin," dedi. Üstündeki ceketi ve kravatı çıkarmıştı, alnı terli görünüyordu. "Seni aldıkları yere bırakacaklar."

Koridora bakıp herhangi bir ses duymayı beklerken, "Gitmeyeceğim," dedim. "Deren'i göreceğim."

"Böyle söyleyeceğini biliyordu, seni görmek istemeyeceğini söyledi." Kafasını koridora çıkartıp küçük bir el hareketi yapınca iki koruma bize doğru yaklaştı. "Hanımefendiyi aldığınız adrese bırakın."

"Gitmiyorum diyorum! Anlamıyor musun?"

"Kiminle konuştuğunu unutuyorsun," dedi milletvekili ve korumalar iki kolumdan da tutup beni koridora çıkartınca, ayaklarımı yere sertçe basıp ilerlememek için vücudumu geriye ittim. "Zorluk çıkarıp yıpranma. Deren savcılığa sevk edilecek, burada onunla kalamazsın!"

"Onu serbest bırakacaksın," diye bağırmaya başlayıp ayağımı kaldırdım, düşünmeden arkaya doğru savurdum ve korumalardan bir tanesinin bacağına denk gelince kolumu neredeyse bırakacak gibi oldu. "Beni Deren'in yanına götür, onunla konuşmalıyım."

"Deren'le anlaşmaya vardık, seni bırakacağıma söz verdim." Alnından akan teri elinin tersiyle silip sıkıntıyla ofladı. "Tutsak kalmaya devam etmek isteyeni de ilk kez görüyorum, hayret bir şey!"

"Buradan çıkmayacağım, bana zor kullanamazsınız!" Kendimi tüm gücümle o iki adamdan savurup uzaklaştırmaya çalışırken kollarımı, ayaklarımı sallamaya başladım. Darbelerim yüzlerine, karınlarına, bacaklarına denk gelince bir tanesi beni karnımdan yakalayıp kaldırdı, kucaklayıp götürmeye çalıştı. Yana dönüp sertçe kolunu ısırdığımdaysa kolları güçsüz kaldı ve bir anda yere kapaklandım, dizlerimin üstüne düşüp acıyı hiç umursamadan ayağa kalkarken, "Lanet olsun, tamam," dedi milletvekili. Korumaya koridorun sonunu işaret etti. "Deren'in yanına götürün, görüp çıksın."

Koruma kolumdan tuttu ve beni diğer yöne doğru âdeta sürüklemeye başladı. Bu kez Deren'in yanına gideceğim için karşı çıkmadım, beni çekiştirmesi bile umurumda olmadı. Upuzun koridorun sonunda, sağ tarafta bulunan ağır demir kapının önünde durduğumuzda kalbim göğüskafesimde bir canavar edasıyla gerindi. Koruma başparmağını kapının yanındaki parmak izi okuyucuya bastırınca kapı bizi içeriye davet edercesine yana doğru açıldı, gözlerim de sabırsızca bu soğuk, loş odayı taradı.

İçeride şiltesi de bulunan demir ayaklı bir yatak gördüm. Deren sırtı dönük bir şekilde yatağın üstünde oturuyordu. Kapı arkamdan kapanırken çok ses çıkarttı, buna rağmen Deren'in arkasına dönmemesi beni huzursuzlandırdı. İlerleyip yatağın önüne geçince omuzlarının kasıldığını gördüm, beni görüş alanına giren ayaklarımdan tanımıştı. Elinde, üstünden çıkardığı tişörtünü tutuyor ve burnuna doğru bastırıyordu. Burnu epey kanıyordu. Gözlerini kaldırıp bana sertçe bakarken, "Sen hiç mi laftan anlamazsın?" diye sordu tehlikeli bir sesle. Sol gözkapağındaki şişliği görünce kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Şişlik yüzünden gözünü tam açamıyordu. "Bu lanet yere gelmen yetmiyormuş gibi gitmek de bilmiyorsun! Gitsene!"

Söyledikleri yüzünden değil, yüzündeki yaralar yüzünden kızgın hissederek ona daha da yaklaştım. Vücudum aralık duran bacaklarının arasına girince elindeki tişörtü çekip aldım. Deren asabiyetle beni izlerken burnuna yakından bakıp, "Ne zamandır kanıyor?" diye sordum. Kan avcumda tuttuğum tişörte ip gibi sızıyordu.

"Saydım mı sence?"

Tişörtü sertçe burnuna bastırdığımda inlemesini zor yuttu ve gözleri aniden kapandı. Bir elimi ensesine dolayıp terlemiş saçlarına dokunurken, "Tersin de ayrı pis," diye tısladı.

Tişörtün baskısını hafiflettim ve eğilip şiş gözkapağına yakından baktım. Birazdan morarmaya başlardı, şişmeye devam ediyordu. "Başka nerem pis?"

"Yüzün. Çok çirkin. O kadar çirkin ki karşıma geçince nasıl bu kadar çirkin olabilir diye bakmak istiyorum." Yalan söylerken de gözlerime bu kadar gerçekçi bakması... Onu bende biraz daha tarifsiz bir adam yaptı.

Başımı kaldırıp odanın kapısına doğru, "Buraya bakın," diye seslendim bağırarak. Deren kaşlarını kaldırıp anlamaya çalışırken, dışarıdan bir karşılık gelmediği için kapıya yürüyüp yumruğumu savurdum. "Biraz buza ihtiyacım var! Derhal! Buz ve ağrıkesici!" Yumruğumdan daha güçlü olacağı için ayağımı kaldırıp kapıyı hızla tekmeledim. "Buz ve ağrıkesici gelmezse dakikalarca çığlık atarım!"

"Buz falan istemiyorum, Karmen! Onlara muhtaç değilim! Daha fazla delirtme beni de şuraya gel!"

Onu duymamış gibi elimdeki kanlı tişörtü sıkıp bir daha kapıyı tekmeledim. "Buz istiyorum! Hemen! Buz ile ağrıkesici!"

"Karmen!"

"Kes sesini Deren!"

Kapıya tekrar peş peşe tekme savurdum ama hiçbir geri dönüş alamadım. Kimse kapıya yaklaşmadı bile. Küfredip arkama döndüm ve Deren

bana bakarak kafasını iki yana sallarken, "Buraya gel," dedi kan ağzına sızarken.

Tekrar aralık duran bacaklarının arasına girip tişörtün daha temiz tarafını burnunun altına bastırıp kanı sildim. Elini kaldırıp belime koyunca duraksadım ve istemsizce eline baktım, iri elinin bel boşluğumu kavrayışı çok baskın ve kollayıcıydı. Başparmağı karnıma değiyordu, nefesimi ciğerimde sıkıştırmıştı. Tekrar önüme dönerken o parmağını karnıma doğru bastırıp sırtımın dikleşmesini sağladı.

"Sakinleştirici yaptılar, birazdan etkisini gösterecektir," dedi Deren. Gözlerini kaldırıp yüzüme baktı. "Seni de buradan çıkaracaklar..."

Cümlesi bitmeden sıralamaya başladım. "Sen ne laftan anlamaz adamsın! Gitmeyeceğim Deren, seni burada yalnız bırakmayacağım."

Ağzını açmış bana konuşacakken duraksadı, dudakları ayrık kaldı. Kanın rengini almıştı dudakları, şişmişti de. "Gidip Utku'ya iyi olduğumu söylemelisin, emniyetten bir telefon gelirse benim yerime sen gitmelisin..." Tişört burnunun üstünde olduğu için sesi boğuk çıkıyordu. "İkimiz de burada olmamalıyız. Utku'yla Nil'in ikimizden birine ihtiyacı olacak."

Deren, Utku, Nil... ve ben. Sözlerin geldiği yer burası olmuştu. "Hayır," diye karşı çıktım. "Buradan beraber ayrılacağız."

Sinirden dudakları titremeye başladı ve elim yüzümdeyken, dudakları kolumun içine değdi. O dudakları aşmam gerektiğini hatırlamakla kalmadım, o dudakları, başımda bin tane derdim yokmuşçasına düşündüm. "Ben buradan ayrılmanın bir yolunu bulacağım, Karmen! O zamana kadar Utku ile kızımın sana ihtiyacı olacak. Mantıklı düşün, mantıklı..." Belimi kuvvetle sıkıp öne doğru eğildi, gözlerime ihtiyatla bakarken sertçe yutkundu. "Zaten bana karşı ancak mantıklı düşünebilirsin, değil mi? Mevzubahis benken, niye duygusal düşünesin."

Böyle söylüyorsa bir şey duymak istediğindendir. "Ne duymak istiyorsun?" dedim tişörtü kenara bırakıp ağzının ve burnunun etrafına bulaşan kanı parmaklarımla silerken.

"Lütfen eve git, kardeşimi oyala, Nil'den haber gelirse benim yerime gidip ilgilen."

"Deren..."

"Lütfen," diyerek vücudumu kendisine çekti, beni dizine oturtunca kalçamın altındaki ısı yüzünden gözkapaklarım aşağıya düştü. Deren diğer eliyle ensemi tutarak dudaklarını dudaklarıma sürterken, "Dediğimi yap," dedi ama sesi birkaç saniye önceki kadar duygusuz değildi, derin ve genizdendi. Dudakları dudaklarıma değdiği an ikimiz birden inledik

ve ellerim sert, geniş göğsüne dokunurken, Deren kafamın arkasından tutup beni kendine çekerek sertçe öpmeye başladı.

İlkinde olduğu gibi karşısında durduğu için değil, çekip alırcasına öpüyordu. Bir bahaneye ihtiyacı olmadan, açık açık göstererek dudaklarını dudaklarımda dolaştırıyordu. Üstelik bir yandan da beni okşuyordu, çünkü beni ne kadar istediğini saklamanın gereği de faydasız da olmadığını biliyordu. Dudaklarımı öyle bir öpüyor ki eridiğimi, bacaklarının arasından yere doğru kaydığımı hissediyordum. Aylardır acıdan ve öfkeden uyuşan ellerim bu kez onun teninin çekimiyle canlanıyor, elektrik akımının suyun içinde cızırdaması gibi ateş çıkarıyordu. Cehenneme dönmüş hayatımda sadece birkaç dakikalığına cennete kadar gidiyordum, hüzün ve acı ruhumu hatırlayıp bana geri dönene kadar dillerimizi birbirine değdirip inleyerek öpüşüyorduk. O sırada Deren dudaklarıma dört rakam fısıldıyordu, onun kendinden geçmeye başladığı için sayıkladığını düşünüyordum. *1812.* Sonra Deren sakinleştiricinin etkisiyle yavaşlayıp kendinden geçtiğinde, söz verdiğim gibi, "Nil bir daha yaramazlık yapmayacakmış," diye fısıldadım.

14
ÖLÜM RAPORU

Geçmiş.

Beynim uyuşuk, çünkü sürekli sakinleştiriliyorum. O kadar öfkeliyim ki hırçınlaşıyor, bir yerleri dağıtıyorum. Emniyet binasının koridorlarında, hastanenin koridorlarında bağırıyorum. Hâlâ hayatta olduğuma hayret ediyorum, çünkü Karina'nın gittiği günden beri kalbimin attığını hissetmiyorum.

"Leila Hanım, kızınızın ölüm raporu."

Sonra bunları duyuyorum, sakinleştirildiğim hastane yatağındayken. Doktor karşımda durmuş konuşuyor, bana acımayla merhamet karışımı bir duyguyla bakıyor. Arkasında bir tane polis memuru var, telsizine bir kayıp haberi daha geliyor. Telsizin sesini kısıyor, mahcup olmuş gibi bakışlarını kaçırıyor. Duymamış gibi, bunlar yaşanmamış gibi yapıyorum. Dizlerimin titrediğini o saniye fark ediyorum, yanaklarımın ıslandığını da. Başım yana çevrili, hareket dahi edemiyorum. Doktor tepki alabilmek, onu duyduğumdan emin olabilmek için gözlerime bakıyor ama inkâr ediyorum, ben böyle bir şey duymuyorum, neden tepki vermemi beklediğini bilmiyormuş gibi davranıyorum.

"Leila Hanım, dört gündür buraya gelip size aynı şeyleri söylüyorum, ama reddediyorsunuz. Doktorunuz kendinizde olmadığınızı söylüyor. Kızınızın vefatını kabul edemediğiniz için cenazesini beklettik, ama daha fazla bekletemeyeceğiz."

Boş boş bakıyorum.

Doktor açıklıyor. "Kızınızı size teslim etmemiz gerekiyordu, ama durumunuz el vermiyor. Bildiğimiz üzere başka bir aile ferdi de yok. Bu yüzden cenaze işlerini üstleneceğiz."

Türkçede cenaze kelimesinin ne anlama geldiğini böyle öğreniyorum. Karina'yı gömeceklerini de. Onu kalbime gömmemi istiyorlar, kalbim onun kendisiyken.

"Hanımefendi yabancı. Beni anlıyor mu?"

Hemşire kafasını sallıyor. "Türkçe biliyor."

Cevap vermek üzere dudaklarımı aralıyorum, niyetim tekrar inkâr etmekken karşımdaki doktorun gözleri bir umutla dudaklarımı takip ediyor, konuşmamı bekliyor. Sonra yapamadığımı görünce iç çekiyor, yatağımın yanında duran hemşireye bakıp bana yaklaşıyor. Eğilip omzuma dokunurken elindeki kâğıdı elimin içine kıstırıyor. "Kızınızın ölüm raporu. Ölüm sebebi ve zamanı burada yazıyor." Gözlerim boşluktan çekiliyor, üzerinde saçmalıkların olduğu kâğıda bakıyor. "Kendinizi zorlayabilir misiniz? Söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Parmaklarım kâğıdı bırakıyor, çünkü bana ait olmayan bir kâğıt, onu tutmak manasız geliyor. Hemşire karşımdaki doktor ile polise iyi olmadığımı hatırlatıyor. Beni yormamalarını, üzmemelerini söylüyor. Ne için yorulacağım ki! Ne için üzüleceğim ki! Kızım mı öldü sanki? Karşımdaki doktorun gözlerine bakarken dudaklarımı yeniden aralıyorum. "Kızımı... gördünüz mü? Çok güzel, değil mi?"

Doktor ihtiyatla başını sallıyor, ardından derin bir iç çekiyor. Omzumu biraz daha sıkıp yanımda dikilen hemşireye bakıyor. "Durumu iyi gözükmüyor. Olanları kabullenemiyor."

Ne oldu ki? Kızım kayboldu, çok yakında dönecek. Ben bunları düşünür, doktor ve hemşire bakışırken arkada kalmış olan polis memuru bize yaklaşıyor. "Hanımefendi bu durumdayken sözlerinin doğruluğuna inanmak da zor."

Yığınla anlamsız kelime... Başımı ağrıtıyor. Sanki birisi kafamı tutup iki yandan, tam şakaklarımdan sıkıyor. Kelimeleri kafama sokmak için derimi kesiyorlar. Yüzümü buruşturuyorum. Anlamıyor musunuz, hiçbirini duymak istemiyorum. Kızımın kokusunu istiyorum.

"Sakinleştirici almadığı takdirde saldırganlaşıyor," diyor hemşire robotik bir sesle. Doktorla konuşuyor. "Üstelik bir doz sakinleştirici de yeterli gelmiyor, fazla dirençli. Bu şartlarda hastaneden ayrılması zor."

Hâlâ hemşireyle muhatap olan doktora çok kızıyorum, göğsüm öfkeyle inip kalkmaya başlıyor. Üstündeki beyaz önlüğü tutup söylemek istediğim şeyleri zar zor ağzımdan çıkarıyorum. "Kızımın fotoğrafını gördünüz mü? Gazetede. Güzel, değil mi?"

Doktor bana yeniden acıyarak bakıyor. Tadımı kaçırıyor, küfretmek istiyorum ama sanki düşüncelerim bile ağır . "Tekrarlamak zorunda kaldığım için üzgünüm, ama kızınızı kaybettiniz hanımefendi." Aptal kâğıdı

bir daha elime sıkıştırıyor. "Ölüm raporu burada. Açıklamam gerekiyorsa, başlıca ölüm sebebi uzun süre nefes alamama sonucu boğulma olarak görülüyor. Boynundaki parmak izlerinin oluşumundan anladığımız üzere boğazı uzun süre boyunca sıkılmış, bu da kızınızın uzun süre savaştığı anlamına geliyor."

Savaştı. Kızım bir savaştı. "Yeter!" diye bağırıyorum, ama sonra fark ediyorum ki ancak içimden bağırabilmişim. Sesim çıkmamış, dudaklarımı kıpırdatamamışım.

"Ağlıyor, içten içe kabullenmiş gibi görünüyor, ama büyük bir direnç göstererek inkâr ediyor." Doktor doğrulup benimle iletişimini kesiyor, yatağın etrafını dolanıp hemşireye yaklaşıyor. Polis memuru, telsizle duyurulan yeni bir ihbara kulak verirken, gözlerim bana teslim edilen kâğıda doğru kayıyor. Karina'nın ismini görüyorum, sonra gözlerimi kapatıp ona aldığım son elbiseyi düşünüyorum. Karina'ya çok yakışacağını söylüyorum içimden.

Doktor hemşireyle konuşmaya devam ediyor. "Hanımefendinin kimsesi yok. Bu şekilde de bırakamayız. Travma sonrası stres bozukluğu yaşıyor gibi görünüyor, psikiyatri servisine yönlendirin."

Onu bulduğumda elbiseyi Karina'ya giydireceğim. Gerçekten çok yakışacak. Çiçekli bir elbiseydi. Kızım o elbisede asil görünecek. Bir prenses kadar. Sonra da prensesimle beraber krallığımıza geri döneceğiz. Ailemize.

Mutlu son.

Mutlu sonumuza gülümsüyorum ve sonra fark ediyorum ki bu gülümseme beni hastaneye kapatan şey oluyor.

Günümüz.

Deren'i yalnız bıraktığım için ağır bir suçluluk duyuyorum.

Öpücüğünün beni ikna etmesine karşı koyamamıştım, dudakları dudaklarımdayken defalarca aynı şeyi tekrarlamıştı. Utku'ya bakmamı ve Nil'i onun için aramamı istemişti. Çok yakında geleceğine söz vermişti, bu işi halledeceğini söylemişti. Orada Deren'le kalmamın ona bir faydası olmayacağını bilmeme rağmen son ana kadar kalmak istemiştim, ama o bana öyle güvendi ki kardeşini emanet etti, Nil'den gelecek bir haber için onun yerini doldurmamı istedi.

Parmaklarım dudaklarının üstünde gezinirken onun dile getiremeyip ancak beni öperek ifade ettiği her duyguya dokunuyormuş gibi hissediyordum. Çok acı çektiği için bana söyleyemediği güzel kelimeler şimdi dudaklarımda canlanıyor gibiydi. Bir ilişkiye ayıramayacağı o vakti, beni öptüğü küçücük anlara sığdırarak bir şeyleri göstermeye çalışıyordu. Hepsini hissediyordum, bir gün hepsini kaybedeceğimi de.

Birkaç dakika kendime gelmeye çalıştım, dağılmış üstümü başımı ve saçımı düzeltip arabadan indim. Arabamı beni bıraktıkları yerden alıp Deren'in evine gelmiştim. Sabah olmuştu, muhtemelen Utku o saatlerde Deren'e ulaşmaya çalışıyordu. Evin önüne yürüyüp kapıyı tıklatmadan önce biraz bekledim, kapıyı tıklattıktan biraz sonra da Utku endişeli bir şekilde kapıyı açınca, "Günaydın," diyerek içeriye girdim.

Utku, "Günaydın, nereden çıktın sen?" diye sordu.

"Ağabeyin biraz işi olduğunu söyledi, benden de senin yanında kalmamı istedi," dedim sokak kapısını kapatırken. Utku geriye çekilip dikkatini bana verirken gözlerini kırpıştırdı. "Ne işi çıktı? Nil'den bir haber mi geldi yoksa? Karmen, kötü bir şey olduysa n'olur söyle bana."

En içten duygularımla, "Nil'le ilgili hiçbir kötü haber yok," dedim. Tedirginlikle büyümüş ve uykusuzlukla kızarmış gözlerine bakarken zorlukla yutkundum. "Ben... Sana bir şeyler hazırlayayım, eminim en son benim yaptığım makarnayı yemişsindir."

"Ben... şey," diye ağzında geveleyerek arkamdan geldi. Mutfağa doğru yürürken misafir odasının kapısının önünden geçtiğim esnada durdum. Koltukta oturan kadına tek kaşımı kaldırarak baktım. Otuz beş ila kırk yaşları arasında görünen olgun bir kadındı. Üstünde kahverengi bir trençkot vardı, dış giysisinin altında da vücudunu saran, dizlerine kadar inen siyah bir elbise. Koyu kahve saçları, keskin hatlara sahip yüzünü daha da vurgulayan belirgin elmacıkkemikleri vardı. "Misafirin kim?" diye sordum. "Bir akrabanız mı?"

Utku avcunun içini gergin bir şekilde kaşıyıp kafasını sertçe iki yana salladı. "Bir tanıdık, şimdi gidiyordu."

Kadın çantasını alıp ayağa kalktı, gitmek üzere misafir odasının kapısına geldi. Utku ile aramdan geçip Utku'ya döndü, eğilip onu yanağından öptükten sonra, "Aramanı bekleyeceğim," diye fısıldadı. Sonra da Utku'nun elini okşayıp yanından geçti, sokak kapısından çıkıp gözden kayboldu.

Utku'nun karşımda kıpkırmızı kesilip bakışlarını kaçıracak yer araması düşündüğüm şeyin doğruluğundan emin olmama yetti. Bu konuda

yorum yapma hakkım da olmadığı için tepkisiz kaldım, genzimi temizleyip arkamı döndüm, mutfağa girip dolabı açarken Utku arkamdan geldi. Hızlı hızlı nefes alıp endişeli bir şekilde konuşmaya başladı. "Karmen, göründüğü gibi değil, gerçekten. Ağabeyim... Ona söyleme, olur mu? Çok yanlış anlar, affetmez beni!"

Dolaptan çıkardığım yumurtaları bir kâsenin içinde çırpmaya başlarken omzumun üstünden ona baktım. "Sevgilin miydi o kadın?"

Bakışlarını indirip alçalan sesiyle, "Öyle değil," dedi konuşmak istemiyormuş gibi. "Bir süre görüşmüştük, o kadar! Benim... Pek iyi olmadığım bir dönemdi. Ağabeyim öğrenince delirmişti, bu konuda o kadar çok kavga ettik ki..." Burun kemerini sıkıp bir daha gözlerime baktı. "Şimdi öğrenirse görüştüğümü sanır, oysa görüşmüyorum. Bu sabah kendisi gelmiş, Nil için üzgün olduğunu söylemek istemiş. Kahretsin... Şu an nasıl görünüyorum acaba? Karmen, aklından ne geçiyor bilmiyorum ama gerçekten öyle birisi değilim."

Madem açık açık konuşmuştu, ben de sorabilirdim. "Olgun kadın sevmiyorsun yani?"

O kadar sinirlendi ve utandı ki bir süre konuşamadı bile. "Hayır," dedi sonra da sertçe. "Bir hataydı yalnızca. Ders çıkarıp onunla görüşmeyi kestim. Olgun kadınlara ilgim falan yok!"

"Utanma," dedim ona yaklaşarak. Olduğum gibi baktım gözlerine, bir numara çevirmeden, oynamadan. "Merak ettiğim için sordum."

Böyle konuşunca biraz rahatladı ama hâlâ bakışlarını kaçırıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuşken tırnaklarıyla âdeta kollarını kazıyarak kaşıyordu. "Ağabeyime söylemeyeceksin o zaman?"

"Adı ne?" diye sordum.

"Elmas," dedi.

"Seninle tekrar mı görüşmek istiyor?" diye sordum sakince. Kadın Utku'yu gerip rahatsız edecek şeyler yapıyorsa, bundan haberimin olması iyi olurdu. Deren'e söylemezdim, ama Utku'ya ben yardımcı olurdum.

Utku gönülsüzce başını sallayıp, "Evet," dedi ve hemen devam etti. "Fakat ben karşı çıktım, olmayacağını söyledim. Ağabeyimin bilmesi gerekmiyor, zaten bir daha görüşmeyeceğim onunla."

Onu daha fazla zorlamadan, "Peki, peki," dedim. "Ağabeyine söylemeyeceğim, zaten derdi çok, bir de ben kurt düşürmeyeyim içine."

Utku kollarını sıkmayı bıraktı. "Söz mü?"

"Söz," dedim.

Göğsünden derin bir nefes kopunca gerçekten ağabeyinin duymasından ne kadar korktuğunu fark ettim. Deren'i hayal kırıklığına uğratmaktan, onun kendisine sırt çevirmesinden korkuyordu. Hissettiği rahatlamayla birlikte beni kendine çekip sarılınca afalladım. Ağabeyi kadar olmasa da geniş omuzlu, yapılı bir çocuktu. Göğsüne düşmüştüm bir anda. "Teşekkür ederim Karmen, bu kıyağını asla unutmayacağım."

Ağabeylerime sarılmayı özlediğimi fark edince kendimi Utku'dan ayıramadım, ona kardeşime sarılıyormuş gibi sarıldım. "Fakat bir şartım var."

"Ne?" diye sordu hemen sinirlenerek. Ağabeyine benzerliği bazen hayret verici oluyordu.

"Sana hazırladığım her şeyi yiyeceksin. Ancak öyle söylemem ağabeyine."

"Bu muydu ya? İyi, yeriz." Sıkıntıyla iç çekti.

Anlaştığımızı varsayıp arkamı döndüm, tezgâhtaki yumurtaları çırpmaya devam ettim. Bir tava arayıp bulunca ocağı yaktım, Utku hâlâ gitmediği için dönüp arada ona baktım. Bir şey daha diyecekmiş gibi görünüyordu ama düşünceliydi. Tava ısındıktan sonra çırptığım yumurtaları içine döktüm, o sırada Utku da sonunda konuştu. "Karmen... Ece'ye de söylemezsin, değil mi? Yani... Bilerek söylemezsin tabii, ama ağzından falan kaçırma, olur mu?"

Hem utanarak hem de sinirle söylediği bu cümleler o gün beni gülümseten tek şey oldu. "Neden Ece'ye de söylemeyeyim?"

Utku burnundan soludu. "Hiç, öylesine dedim."

"Söyleyebilirim yani?"

"Hayır!" dedi hemen bağırarak ve sonra sesini alçalttı. "Şimdi yanlış falan anlar."

"Anlasın, n'olacak ki?"

"Ece saf, masum bir kız. Sapık falan sanabilir beni," dedi ciddi ciddi.

"Öyle sanarsa n'olacak ki?"

Utku kaşlarını çatmaya başladı. "Bir şey olduğundan değil! Sadece... Sanmasın!"

"Peki, söylemem," dedim daha fazla üstüne gitmeden.

Ancak o zaman içi tamamen rahatlayıp mutfak kapısından ayrıldı. Utku'nun misafir odasına geçip Deren'i aradığını kendi kendine söylendiğinde fark ettim. Hazırladığım şeyleri masaya koydum ve Deren'i düşünerek Utku'yu çağırdım. Hepsini yediğinden emin olmak için

karşısına oturup bekledim. "Ağabeyime yine ulaşamadım. Nereye gittiğini sana söyledi mi?"

"Nil'i bulmakla meşguldür muhtemelen." Bir şey yüzünden konuşmakta zorlandım, vicdan azabımın ağırlığı yüzünden kendimi çok yorgun düşmüş hissettim. "Eminim ara ara ortalıktan kayboluyordur ağabeyin."

"Evet," dedi Utku isteksizce bir şeyler atıştırırken. "Biliyor musun?"

"Neyi?"

"Ağabeyimin işlerini işte."

Ah, anladım. "Tetikçilik yaptığından mı bahsediyorsun? Evet, biliyorum."

Kafasını sallayıp masanın yüzeyine dalgın dalgın baktı. "Nil dünyaya geldiğinden beri azaltıı bu işleri ama hâlâ yaptığını biliyorum. O zamanlar ortadan kayboluyor. Ağabeyim ortadan kaybolduktan bir-iki gün sonra bir mafya babasının ya da devleti dolandırmış birilerinin öldüğünü görüyorum. O zaman ağabeyimin yaptığını anlıyorum."

"Mafyayı vurmasını devlet mi istiyor?"

"Evet," dedi yaptığım çıkarıma cevaben. "Ağabeyim çok fazla şey biliyor. Çok çok fazla. Bu yüzden endişeleniyorum, çünkü bir gün ondan da kurtulmak isteyecekler."

Bu duyduklarımdan hiç hoşlanmadığım için dişlerimi sıkmaya başladım. Belki kendini koruma altına almıştı; milletvekilini, kendisine yaptırdığı işleri ifşa etmekle tehdit ederse savcılığa sevk edilmeden kurtulurdu bu durumdan. Deren akılsız bir adam değildi, kendisini güvenceye almış olmalıydı.

Gözündeki şişliği ve beni öpen dudaklarından akan kanı düşününce zincirlerinden kopan duygularımı durduramadım. Masadan aceleyle kalkıp, "Ben biraz ağabeyinin odasında olacağım," dedim ve derhal üst kata çıktım.

Utku, "Karmen, sen de bir şeyler ye," dedi arkamdan. "Benim de sana göz kulak olmam lazım, yengemsin nihayetinde."

Kendimi Deren'in odasına atıp kapalı perdelerle loşlaşan odada süzüldüm, dağılmış çarşafların üzerine oturup siyah saten kumaşı kavradım. Deren'e yardım edebileceğim bir yol bulmam gerekiyordu. Hepsi benim yüzümdendi. Köşeme çekilip öylece bekleyemezdim. Ona bir şekilde yardımcı olmam lazımdı, oradan çıkmasını sağlamak için bir şey yapmam lazımdı... Bir saniye, dur... Kahretmesin! Bana zaten söylemişti... Ona yardım etmem için bana zaten o dört rakamı söylemişti.

1812.

Yataktan fırlayıp koşarak odadan çıktım ve heyecanla aşağıya indim, Deren'in bana fısıldayarak söylemek zorunda kaldığı rakamları aklımda tutarak mutfağa girdim. Utku'nun bahçede sigara içtiğini gördüğümde aceleyle yanına gittim. "Utku, ağabeyinin bir kasası var mı?"

Utku sigara dumanını elinin tersiyle dağıtırken, "Nereden çıktı?" diye sordu. "İllaki vardır."

"Nerededir?"

"Neden soruyorsun? Bir şeye mi ihtiyacın var? Şimdi ağabeyim olmadan sana yerini söylemem nasıl olur, bilemedim..." Davranışımı haklı olarak sorgulamıştı.

"Ağabeyin bana şifresini verdi, içinden almam gereken bir şey var."

Utku'nun yüzü düştü ve ağzının kenarı yukarıya kıvrıldı. "Demek sana şifresini söyledi. Benimle asla paylaşmazdı."

Onun duygusal hasarına ayıracak vaktim olmadığı için, "Kasanın yeri?" diye tekrar sordum.

"Ailemizle yaşadığımız evde," dedi Utku uzatmadan. Sigara izmaritini bahçenin kenarında duran çöp kutusuna doğru sallayıp kara gözlerini yerlerde dolaştırdı. "Ben oraya gitmiyorum, ama ağabeyim gidiyor. Kasayı da kimsenin aklına gelmeyeceği için orada saklıyor."

Annesi ve babasıyla yaşadıkları ev. "Nerede bu ev?"

"Fatih'te."

Utku'dan açık adresi aldım ve kafamın dağınıklığı yüzünden unutmaktan endişe duyup notlarıma ekledim. Utku'ya canı sıkıldığında ve tedirgin olduğu bir şey gerçekleştiğinde beni aramasını söyleyerek evden ayrıldım. Navigasyona Utku'nun verdiği adresi girdikten sonra arabayı çok hızlı sürdüm. Aynı yakada olduğum için eve ulaşmam zor olmadı ama evin numarasını ararken dakikalarım geçti, sonunda iki katlı ahşap, eski bir evin önünde durdum. Dışarıya çıkıp ahşap kaplamanın üstünde yazan numaraya bir daha bakıp emin olduktan sonra bahçe kapısını açıp içeriye girdim. Etraf sessizdi, ev gerçekten eskiydi. Yıpranmış duruyordu. Anahtarı çıkarıp ahşap kapıyı açtım, içeriye girince kendimi geniş bir holde buldum. Burnumu hemen toz gıdıkladı.

Ahşap zeminde sessizce yürüyüp evi dolaşmaya başladım. Salondaki mobilyaların üstü örtülüydü, televizyon eski modeldi, şöminenin içi bomboştu. Kapalı perdelere, kibar çiçekli duvar kâğıdına bakıp üst kata çıkmaya başladım. O sırada duvar kâğıdını zamanında annesi mi seçti

acaba diye düşünüyordum. Öyleyse, zarif bir kadın olmalıydı, çiçeklerden hoşlanıyordu.

Üst kata çıktığımda birdenbire hapşırdım, vakit kaybetmek istemediğim için hızlıca odalara baktım. Kapısını açtığım ilk odadaki tek kişilik yataklar beni durdurdu. Burasının Deren ve Utku'nun odası olduğu anladım. Toplu ve düzenliydi, ama tozlu ve eskiydi. İçeriye girerken ayaklarımın altındaki ahşap parkeler gıcırdadı. Ahşap geniş bir dolap pencerenin tam karşısındaydı. İki yatağın arasında çalışma masası vardı; üstünde de eski tip bir bilgisayar. Duvardaki posterlere göz attım. Curt Cobain, Metallica, Amy Winehouse ve bunların yanında birkaç Türk sanatçıya ait posterlerdi. Her ne kadar bakmaya devam etmek istesem de acelem olduğundan, ahşap dolabı açtım ve tahmin ettiğim gibi Deren'in şifresini verdiği kasayı buldum.

Direkt eğildim ve kasanın kapağını açıp tuşlu bölümüyle karşılaştığımda bana verdiği sayıyı girdim. Çelik kasadan saniyelik bir metalik ses geldi, ardından hava sızdı. Kasanın kapısını açtım ve içindekilere bakarken tahmin ettiğim gibi Deren'in kendisini güvence altına aldığını gördüm. İçeride nakit paradan başka her şey vardı: Kasetler, CD'ler, ses kayıt cihazları, deste deste evrak, imzalı çekler... Ayrıca birkaç cinayet aleti ve şeffaf poşette muhafaza edilen birkaç materyal; muhtemelen üzerinde parmak izi olan kanıt niteliğindeki eşyaları da tutmuştu. Elimde olmadan bir ıslık çalıp kaset ve CD'lere uzandım, hepsinin üzerinde de isim yazdığını gördüm.

Milletvekili Haluk'un adını aradım, kısa bir süre sonra ona ait olan CD'yi bulup yukarıya kaldırdım. İçerisinde sanırım tahmin ettiğim şey vardı.

Başımı eski bilgisayara çevirip hızlıca ayağa kalktım, koşup bilgisayarı açmaya çalışırken çalışması için yalvarıyordum. Birazdan ekranı açılınca kasasına CD'yi yerleştirdim, ekrana düşen dosyayı oynatmaya başladım. Beklediğim gibi görüntü bir otel odasında açılınca kafamı onaylamayarak iki tarafa salladım. Kadraja bir eskortla milletvekili girince de tırnaklarımı masada takırdatmaya başlayıp başka bir sekme açtım. Milletvekili Haluk'un evli olup olmadığına baktım, evli değildi. Yaşadığı şey normal sayılırdı ama göz önünde bir milletvekili olduğu için bu görüntüler piyasaya sürülürse itibar kaybederdi. Görüntünün devamını izlemek çekici gelmeyince de CD'yi çıkardım.

Şimdi milletvekilinin Deren'i bırakmaktan başka seçeneği kalmayacaktı.

Deren'in olduğunu tahmin ettiğim yatağa oturdum ve telefonu çıkarıp Deren'i aradım. Telefon hâlâ açıktı, ama belli ki milletvekilindeydi.

İlk aramam yanıt bulmadı, ikinci ve üçüncüsü de. Yılmadan dördüncü kez aradım ve milletvekili telefonu açıp, "Deren'i aramaktan vazgeç," dedi derhal.

"O nasıl?" diye sordum müjdeli haberi vermeden önce. O dedikten sonra ismini içimden söyleme gereği duydum nedense.

"Şu dakikaya kadar pek iyi değildi, ama şimdi karşımda, birden eğlenmeye başladı." Yaşananlara rağmen sesinde sakinlik ve ihtiyat vardı. "Fazla sakinleştiricinin etkileri olabilir."

Hayır, aslında ne olduğunu biliyordum. Deren benim aradığımı öğrenmişti ve neden aradığımı biliyordu. CD'yi bulduğumu anlamıştı, onu eğlendiren de buydu.

"Deren'i bırak," dedim nezaketsizce.

Milletvekili hâlâ bunu diretmeme, böyle konuşmama şaşırmış gibi bir müddet cevap vermedi. "Hanımefendi, anlatamıyorum galiba," dedi sonra da. "Deren bana ihanet etti, beni vurmaya kalkıştı. Gerekçesini açıkladı ama... Her ne olursa olsun bunu affedemem, Deren'i olması gerektiği gibi birazdan savcılığa götürmek için yola çıkacağız."

"Bunu yapmanı önermem."

"Hanımefendi, kapatıyorum!"

"Bekle," dedim sakince. Elimdeki CD'ye bakıp omzumu silktim. "24 Şubat 2021 tarihli bir video kasetin var elimde. Seks kasetin. Bir eskortla. Eğer Deren'i hemen serbest bırakmazdan kaseti haber bültenlerine servis ederim."

Bir sandalyenin hızla itildiğinde çıkardığı ses bana milletvekilinin oturduğu yerden hiddetli bir şekilde kalktığını düşündürdü. CD'yi elimde sallayıp, "Anlaşıldığımı düşünüyorum," dedim.

"Seni kaltak," dedi yenilgiyle ve sonra bir patırtı koptu, hat kapandı. Kaşlarımı çatıp telefonu kulağımdan çektim ve ekrana baktım, bir daha arayıp aramama konusunda kararsızlığa düşüp düşünceli bir şekilde bekledim. "Herhalde sinirden kapattı, zaten arasam da açmaz. Başka şansı yok, illaki bırakacaktır."

Kendimle konuşarak masadan kalktım, kasanın içini düzelttim, kapatıp kilitledim. Doğrulup odadan ayrılmak üzereyken de ayaklarımı geriletten bir şey oldu. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran fotoğraf çerçevesine takıldı gözlerim. Fotoğrafın Deren ile Utku'nun küçüklüğüne ait olduğunu anlayıp hevesle uzandım, yukarıya kaldırıp iki elimle birden tutarken yüzlerine baktım. İkisi de çocuktu, tanınamaz haldelerdi ama ben onların yüzlerine uzun uzun bakmıştım. Hele Deren'inkini... Bu iki çift kara gözü nerede görürsem Deren ile Utku olduklarını anlardım.

"İkinizin gözleri de çok güzel, muhtemelen bana nefretle bakarken de üzel olacaklar."

Çerçeveyi yanıma almak istedim, elimde tutarak aşağı kata indim. Ev-en ayrılıp kapıyı kilitledim. Arabama atlayınca çerçeveyi torpidoya koy-ım ve evin bulunduğu sokaktan uzaklaşmaya başladım. Deren'i birkaç at içinde bırakacaklarını düşünüyordum, ama nereye bırakacaklarını hmin edemiyordum. Milletvekili bu riski göze alamazdı, Deren'i affet-ek zorunda kalacaktı. Anayola çıkınca sol taraftan döndüm, Deren'in ine gitmeden önce kendi evime uğrasam iyi olacaktı.

Şile'ye ulaşmak için bir hayli yol gitmem gerekti, gün ortası olduğu in fazla trafik yoktu. Eve yaklaştığımda arabamı müsait bir yere park lip indim, etrafımı kontrol ederek eve yaklaştım. Verandaya çıkıp anah-rımla kapıyı açında ilk Yaman ile Nil'i gördüm. Nil kollarını göğsünde avuşturmuş, gücenmiş gibi karşıdaki televizyona bakarken, Yaman da nun ufak ayağına vurarak konuşuyordu. "Gece bizi kıskanıp yukarıya ktı, ne diyorsun?"

Nil seyrek kaşlarını kaldırıp yanaklarını şişirdi ve Yaman'a doğru bak-. "Salak mısın Yaman!"

Ağzından ilk kez kötü bir sözün çıktığını duyuyordum, bizden bi-nden mi öğrenmişti? Tedbirli bir şekilde içeriye girerken, Yaman ona özlerini kısarak baktı. "Gece'den öğrendin, değil mi bunu?"

Nil neredeyse gülecek gibi oldu, sonra da daha fazla somurttu. "Çiko-tamı yedin, küsüm ben seninle!"

Yaklaşırken, Yaman'ın bakışları Nil'in omzunun üstünden beni takip tti. Tabii ki benim geldiğimi daha önceden anlamıştı, onun içgüdülerini afife almamalıydım. Nil de arkasını döndü ve beni görünce koltuktan playarak indi, koşa koşa yanıma gelip Yaman'ı şikâyet etti. "Kaymen, aman benim çikolatamı yedi! Hem de iki tane!"

Aldığı duygusal hasarı yansıtma şekli o kadar tatlıydı ki, kızarık bur-una ve aşağıya bükülmüş dudaklarına bakarken onu alıp sıkıca göğsüme astırmak istedim. "Kızayım mı Yaman'a?"

"Kız, kız! Bir daha yapmasın!"

Yaman'ın gözlerini kısmış bir şekilde Nil'e baktığını görünce onun anına yürüdüm. Yaman koltuğa rahat bir şekilde oturup tek kaşını kal-dırınca, uzanıp iki kulağını da tuttum ve çekmeye başladım. İlk kez şoke olup hayretle bana bakmaya başladı. Nil gülerek arkamdan geldi. "Kulak-arından tavana as Kaymen!"

Yaman ifadesiz suratıma baktı. "Çocuğa çok güzel örnek oluyorsun."

Omzumu silkip kulaklarını yukarıya doğru daha çok çektiğimde Nil koltuğa çıktı ve gülerken omuzları sarsıldı. Bana eşlik edip Yaman'ın bir kulağını çekmeye başlarken de, "Biy daha çikolatamı yiyecek misin?" diye sordu peltek konuşarak. "Babama söyleyim yoksa!"

Babasına o kadar fazla güveniyordu ki... Neredeyse ben de babasına karşı onunla aynı derecede güvene sahip olacaktım.

"Çok korktum," dedi Yaman Nil'e ifadesiz bakarak. Onunla alay ediyor olsa da Nil bunun gerçek olduğunu sanıp gülümsedi ve Yaman'ın kulağını bıraktı. "Koykma, koykma, söylemeyeceğim."

Yaman'ın kulaklarını bırakırken tehditkâr bir bakış attım. O bakışımı pek ciddiye almadan Nil'in burnunu sıkınca da Nil'i kucakladığım gibi göğsüme bastırıp arkamı döndüm. Beraber üst kata çıkarken, "Gece?" diye seslendim. Kaldığımız odaya girince de onu yatakta uzanırken buldum. Gözleri açıktı, tavana bakıyordu. Sessizliğinin endişe verici olmamasını istesem de yaklaşınca komodinin üzerindeki ilaçları görüp düşünceye daldım. Gece geldiğimi görmeden öylece yatıyordu. "Gece?"

Gece irkilerek gözlerini bana çevirirken yatakta toparlandı ve yüzüme, kucağımda duran Nil'e hayretle baktıktan sonra gülümsedi. "Seni merak etmiştim yine. Şükür, döndün."

Yatağın ucuna oturdum ve Nil de benim gibi merakla Gece'ye bakarken, "Neyin var?" diye sordum.

"İlaçlarımı alınca biraz sersemledim," dedi gözlerini ovuşturarak. Kucağımda oturan Nil'e gülümseyip kafasını okşadı. "Tırtılım, saçlarını kim bağladı senin?"

"Yaman."

Gece bu cevabın üzerine yüzünü buruşturunca Nil de ona dil çıkardı. Gece'nin uykusuzluğuna, yüz hatlarına çöken yorgunluğuna bakıp kullandığı ilaçlara göz attım. On bir yaşından beri psikolojik tedavi gördüğünü ve ilaç kullandığını biliyordum. Annesini evlerinin küvetinde kanlar içinde bulduğunda dilini yutmuş, hizmetçiler biraz erken davranmasaymış dili boğazına kaçıp ölecekmiş. Biz tanıştıktan haftalar sonra bana bunlardan bahsetmişti. Olaydan bir süre sonra konuşamamış, babası onu pedagoga götürmüş, yaşı ilerlediğinde bile tedavi görmeye devam etmiş. Travmasını hiçbir zaman atlatamamış, bu yüzden ilaç kullanmayı da bırakamamış. Ben hastaneye yattıktan sonra gelmişti, belli aralıklarla hastanede yatıp çıkmıştı. Son seferde de benden bir hafta önce

hastaneden taburcu olmuştu, henüz oraya tekrar dönmek zorunda kalmamıştı. Belki benim hayatımla meşgul olmasa, yalnız başına tekrar travmatik dönemi başlayacaktı, geçirdiği nöbetlerden sonra babası tekrar hastanede yatmasında diretecekti.

Gece, "O çikolataları ben yemiştim, Yaman değil," deyince Nil'in kucağımdan inmesiyle düşüncelerimi bir kenara bırakıp o ana odaklandım. "Oh olsun sana," diye ekledi Gece.

"Yalancı Yaman!" Nil, Gece'ye yaklaşıp onun kulaklarını tuttu ve yukarıya doğru çekmeye başladı. Benden öğrendiği bu hareket karşısında gülsem mi yoksa suçluluk mu duysam bilemeden, şaşkın bakışlarını Nil'e yönelten Gece'ye baktım. "Kulaklarını çıkarayım da göy sen!" dedi Nil.

Gece bana göz kırpıp Nil'e, "Lütfen kulaklarımı koparma," diye numaradan yalvardı.

"Niye yiyoysun! Niye! Canım çekmişti." Nil onu bırakıp yatağa oturdu ve bize arkasını dönüp kollarını kavuşturdu. Son iki-üç gündür onu tanıdığım ilk günlerdekinden daha asi ve kırılgandı. Bu da annesi ve babasını görmediği için hassaslaşmasıyla alakalıydı. Onun güzel saçlarını okşayıp, "Sen evin arkasındaki salıncağı gördün mü?" diye sordum. "Orada sallanalım, gel."

"Ay salıncak mı? Göymedim ki." Merakla pencereden dışarıya baktı.

Gece kızaran kulaklarını ovuştururken Nil'i kucağıma alıp doğruldum. Bir kat aşağıya inince Yaman'ın mutfakta bir tabak hazırladığını gördüm. Gece'ye hazırladığından şüphe duymayarak ona seslendim. "O işi bırakıp buraya gel. Nil'i sallayacağım, etrafı gözetle."

"İşim var," dedi elindeki salatalığı kaldırıp gösterirken.

"İkinci bir emre kadar işin benim." Ona kapıyı gösterip önüme döndüm ve yürümeye başladım.

Yaman az sonra sinirle soluyarak arkamdan gelince kucağımda heyecanla kıpırdayan Nil'e göz kırptım. Verandadan inip arka bahçeye ilerlerken, portmantodan aldığım şapkayı yüzü görünmemesi için Nil'in başına geçirdim. Ahşap, zincirleri paslı salıncağa şüpheyle baktıktan sonra Nil'le beraber salıncağa oturup, etrafa göz atan Yaman'a dönerek, "Bizi salla," dedim.

Nil kıkırdadı. "Hızlı olsun."

Yaman emrimi yerine getirmek için yaklaştı ve salıncağın ahşap oturağını itmeye başladı. Zincirler paslı olduğu için Nil'i yalnız oturtmak istememiştim, yoksa Yaman'ın sallamasına ihtiyacım yoktu. Nil yüzüne

değen rüzgârla mutlu olup yanağımdan öptü. "Utku daha hızlı sallıyor. Yaman güzel sallayamıyor."

"Utku'nun seni hızlı salladığını sakın babana söyleme," dedim kumral saçlarını öpmeye karşı koyamadan.

"Yok, söylemem, amcamla aramızda." Nil parmağını dudağına bastırıp sessizleşince, bunun Utku ile aralarında bir sır olduğunu anladım.

"Amcanı seviyor musun?"

"Seviyorum. O benim yayamazlık arkadaşım."

Ona daha sıkı sarılmak istedim. Masumluğunu öyle tatlı hissettiriyor ve öyle güzel kokuyor ki... Hasret kaldığım o duygunun arayışına çıkıyordum. "Utku mu söyledi bunu?"

"Benim bir tane daha arkadaşım var," dedi soruma cevap vermeden. İlerideki çiçeğe doğru bakıyordu. "Bana bir keye çiçek vermişti, çok güzel kokuyoydu."

Ece'den bahsettiğini hemen anladım, çiçekleri görünce yaşadığı anıyı hatırlamıştı. Kendi kendine bana Ece'den bahsetmeye devam ederken yüzüne vuran güneşin altında ne kadar güzel göründüğüne hayret ettim.

"Kaymen, Yaman gitmiş!"

Nil'in sitemini duyunca başımı çevirip arkama baktım, Yaman'ın gerçekten gittiğini görünce de tehditkâr bir şekilde başımı salladım. Nil'le beraber sallanmak için hareket ettim. Fakat birkaç dakika sonra birilerine görünmekten endişe duyarak içeriye girmek için salıncaktan indik. Eve girince Yaman'ın elinde hazırladığı tepsiyle yukarıdaki odanın kapısında olduğunu gördüm. Bulunduğum yerden üst kat tamamen görünüyordu. Nil kucağımdan inerken, Yaman'ın odanın kapısını tıklattığını gördüm. "Gece, dışarıya çık ve bu tepsiyi al."

"Yemeyeceğim dedim!"

"Bir daha yemeyeceğim dersen zor kullanmak zorunda kalacağım," dedi Yaman sakince.

Nil'le aynı anda ellerimizi bellerimize koyup Yaman'a arkasından dik dik baktık. "Bir zor kullansana, merak ettim," dedim yüksek sesle.

Üzerindeki siyah gömleğin yükselip alçalan hareketinden, Yaman'ın derin bir iç çektiğini anladım. Kafasını çevirip bana tek kaşını kaldırarak baktı. "Seninle bir gün dövüşmek isterim, ama şimdi olmaz. Arkadaşını yemek yemesi için ikna et."

Üst kata çıktım, Yaman'ın elinden tepsiyi alıp odaya girdim. Dışarıya çıkmak üzere olan Gece de bize ve sonra elimde tuttuğum tepsiye bakıp

ılgın bir şekilde Yaman'a döndü. "Şoförsün sen, bakıcı değil. Bana sükli emir vermekten vazgeç." İşaretparmağıyla aşağıyı gösterdi. "Dışarıya ık, kapıda bekle, derhal!"

Biraz gururu vardır ve bu tavırdan etkilenmiştir diye düşünerek Yaıan'a baktım, ama aynı sakinlikle bakıyordu. Biraz olsun gücenmemişti. Gece de bunu görüp sinir oldu ve aşağıya inerken, "Babama söylemelim," dedi. "Seni işten kovmasının vakti geldi."

"Önce yemeğini ye, ona sonra bakarız," dedi Yaman Gece'nin arkandan aşağıya inerken.

Onların çıktığı odaya girip üstüme başıma şöyle bir baktım. Kendimi kadar kirli hissettim ki elbise dolabına yürüyüp elime gelen ilk parçayı ldım. Koyu kırmızı triko elbiseyi başımdan geçirip kalçalarımdan indirdim, boyu dizkapaklarımın bir karış üstündeydi. Elbisenin kollarını şağıya çektim, üzerimden çıkardığım kıyafetleri odada bulunan banyoya götürdüm, hasır sepetin içine koyarken telefonumun çaldığını duydum. Deren'le ilgili olacağını tahmin edip içeriye koştum, yerdeki ceketimden elefonumu çıkardığımda Utku'nun aradığını görüp açtım. "N'oldu canım?" dedim meraklanıp.

"Karmen, ağabeyim hastanede," dediğinde ceketim elimden pat diye yere düştü. "Ağabeyimin telefonundan bana ulaştılar, şimdi hastaneye geldim. Hastanenin önünde bulmuşlar, kendisi mi geldi, yoksa birisi mi bıraktı, anlamadım ama şimdi kendinde değil. Serum takmışlar, doktor bir saate kendine geleceğini söylese de içim rahat etmedi. Hemşiresin. Sen de gelip bir bakar mısın?"

Konuşursam batırmaktan korktuğum için yalnızca, "Konumu at," dedim ve telefonu kapattım.

Elimde tuttuğum bordo deri ceketimi üzerime geçirirken Deren'i, onun son halini gözlerimin önüne getirmemeye çalıştım. Odamdan uyuşmuş gibi çıkıp aşağıya indim, Gece'ye bir şeyler geveleyip kapıdan çıktım ve Nil'in el sallayışını yanıma alıp babasının yanına gitmek üzere arabama atladım.

Hastaneyi bulmam zaman aldı, İstanbul'un hâlâ bilmediğim yerleri vardı. Konum yolumu uzatınca küfrettim, saptığım yanlış sokaklardan çıkarken oflayıp durdum. Nihayet Utku'nun bahsettiği hastaneye gelince bunun özel bir hastane olduğunu gördüm, bahçesinde tek tük insan vardı. Belli ki tenha bir hastaneye getirmişlerdi. Arabadan inip kafamı batmakta olan güneşe çevirdim ve yüzümde son sıcaklığını hissedip

hastanenin kapısından içeriye girdim. Direkt üçüncü kata çıkmak için asansör kullandım, indiğimde koridoru takip edip soldan dördüncü oda-ya yöneldim. Deren hastane yatağında uzanırken, Utku camın kenarında dikiliyordu. Başını kaldırıp beni görünce, göğsünde kavuşturduğu kolları çözülüp iki yana düştü. "Hâlâ kendine gelmedi."

"Gelecektir," dedim soğukkanlı davranıp. Fakat başımı bir daha Deren'e çevirip daha dikkatli bakınca, yüzüne aldığı darbelere pansuman yapıldığını gördüm. Etkilendiğimi belli etmemek için başımı eğerken, "Serum takmışlar, iyi gelir ona," dedim.

"Ona n'olmuş, anlamıyorum," diye fısıldadı bana yaklaşarak. Yatağın etrafından dolanıp yanıma gelirken ağabeyine doğru baktı. "Kavgaya karışmış olmalı. Gözünü ve dudağını patlatmışlar. Doktor bunların geçici yaralar olduğunu söyledi, ama içim hiç rahat değil. Sen de muayene edebilir misin?"

Utku'nun kasılan kolunu tutup dirseğini okşadım. "İçin rahat edecekse bakarım, ama ağabeyinin işinin bu birkaç darbeyle bitmeyeceğini benden daha iyi biliyorsundur."

Utku başını onaylayarak salladıktan sonra, "Yine de kimin yaptığını merak ediyorum," dedi. "Ağabeyime nasıl böyle davranırlar? Hem de o öyle çok acı çekerken?"

"Ağabeyini çok seviyorsun, değil mi?"

Utku kaşlarını kaldırdı. "Çok da değil, öyle bir endişelendim sadece."

Dirseğini bir daha sıvazladım. "Bence ağabeyini Nil'i sevdiğinden bile daha fazla seviyorsun."

Utku başını önüne eğdi. "Bana hep kızıyor. Sürekli. O kızmasın diye hata yapmaktan korkuyorum, ama fark ediyorum ki yeniden bir hata yapmışım."

Elimde olmayan bir içtenlikle, "Utku," diye fısıldadım. Sonra da böyle düşünmesine üzüldüğümü saklamadan iç çektim. "Ağabeyin sana ne kadar kızıyorsa, o kadar sevdiğinden. İnsan umursamadığına o kadar kızar mı? Bir şey olmuş mu diye endişelenir mi?"

Utku bana garip garip bakmaya başladı. "Annemden sonra hiçbir kadın tartıştığımız için aramızı yapmaya çalışmamıştı."

Ürperdiğimi gizlemenin yollarını aradım ama açık açık gözlerine bakıyordum, belki hissetmişti. "Bir hava almaya çık," dedim. "Ben ağabeyinin yanında kalırım."

Sanki gerçekten buna ihtiyacı varmış gibi lafımı ikiletmeden kafasını salladı, üzerindeki ince gri tişörtle arkasını dönüp odadan ayrıldığında

ızlarım düştü. Odada bir ceket aradım ama yoktu, belli ki Utku ev- üzerinde tişörtle çıkıp gelmişti. Titrek bir soluk alıp yatağa yaklaştım Deren'in şiş gözkapağına bakarken altdudağımı sertçe ısırdığımı fark n. Parmağımı yüzüne koyup patlak dudağına kadar indirdim ve pan- anın altında yarayı hissedince irkilip, "Sadece vicdan azabıysa, sana unmakla ilgili olmaması gerekirdi," diye fısıldadım. Sözcüklerimi dı- dan duyulduğunda ne anlaşılıyordu acaba?

Elimin tersiyle yanağıma damlayan gözyaşını silip burnumdan derin nefes aldım. Parmağımı yarasından uzaklaştırıp pürüzsüz yanağına irdüm ve hatlarını takip ederek yüzünde gezdirdim. Acaba normal larda hayatına girsem bana da Nil'e davrandığı gibi davranır mıydı? O ar iyi, o kadar şefkatli, o kadar sıcak... Neden Deren'e yaklaştığımda alanma korkusundan çok kaybetme korkusu hissetmeye başlamıştım?

"Nil..."

Elimin altındaki dudaklardan bu kelime çıktığında bakışlarım derhal lerine yetişti. Gözlerini öyle sıkı yummuştu ki her uyanışında tekrar ar Nil'in kaybettiği gerçeğiyle yüzleşiyormuş gibiydi. Yüzüne yaklaşıp larına daha yakından bakarken, "Evdesin," dedim ona kendine daha ay gelebilmesi için. "Evdesin, uyan."

Deren'in alnında ter birikirken göz kenarları kırıştı ve gözlerini açtı- snada elimi fark edip bileğimi tuttu. Bileğimde kurdele olduğu için ldim, kızımın kurdelesine dokunmasını izlerken onunla göz göze gel- ı. Sesimi duyduğu için yanında oluşumu yadırgamadan, "Kızım beni yordu," dedi fısıldayarak. "Gitmeliyim."

"Deren," dememe kalmadan başını kaldırıp doğruldu, üstündeki şaf düştü. Hareketinin fevriliğiyle bir adım geriye çekildim ve onun ımu sertçe kolundan çıkarmasını izledim. Gözleri hâlâ odaklanama- tı, kalbi inanılmaz derecede hızlı atıyordu. "Bir kendine gelir misin? ıpıyorsun ya?" dedim.

"Ben madem evdeyim, kızım nerede?" dedi Deren başını kaldırıp so- soluğa bakarken. Cidden evde olduğunu mu zannediyordu? Yaklaşıp aklarının arasına girdim ve terli yüzünü tutup çevirdim. Ona hastane asında olduğunu gösterirken kızgın bir ses çıkarmasını umursamadım. erede olduğunun farkında değilsin, Deren. Hastanedesin, seni buraya akmışlar. Utku arayıp bana haber verdi, sana bir şey oldu diye çok rkmuş..." Söylediğim her kelimeyle sakinleşmesini, gözlerinin odak- maya başlamasını izledim. "İyi misin? Sana başka bir şey yaptılar mı?"

Sıkılı dişlerinin arasından inleyip elini ağzının kenarına götürdü. Yarasını hatırlayıp bana bakarken, "Kasedi n'aptın?" diye sordu. "Sende güvende, değil mi?"

Başımı salladım. "Bırak şimdi onu, sen iyi misin?"

"Vakit kaybettim," diye fısıldadı ayağa kalkarken. Başım da onunla birlikte yukarıya kalktı, gözlerimiz birbirini takip ederken ellerim onun çıplak vücuduna değdi. Göğüskafesine değen parmaklarımı kalbine kadar dokundurmak istedim. Derenle ilgili bir şeyin yetmemesi... garip bir his olarak kazındı zihnime. "Nil'i ararken vakit kaybettim. Emniyetten aradılar mı? Yeni bir haber var mı?"

"Yok," dedim, bundan dolayı çektiği acıyı görmek istemediğimden hemen konuyu değiştirdim. "Milletvekili ne dedi? Ona ait bir kaseti elinde bulundurduğun için daha da öfkelendi mi? Bu arada herkesin kaseti var, nasıl kirli çamaşırını ele geçirebildin?"

Deren, "Buna işinin ehli olmak deniyor, güzelim," derken kafamın üstünü okşayıp beni kenara çekti.

"Bekle," diyerek arkasından giderken kolunu tuttum, süratle yürümesine katılırken, "Çıplaksın," dedim.

Deren başını eğip üstüne başına baktığında, yatağının ucunda gördüğüm tişörtünü alıp ona uzattım. Ben tişörtü elimden alacağını sandım, ama o kafasını eğince ona giydirmemi istediğini anlayıp tişörtün yakasını yüzündeki yaralara değdirmeden başından geçirdim. Kan kokuyordu tişörtü. Deren doğrulup tekrar yürümeye başlayınca da, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Emniyete. Bir haber var mı diye soracağım." Asansörü tuşlara kırarcasına basarak çağırdı.

"Deren, bir soluklan," dedim kolunu sertçe sıkıp vücudunu kendime çevirirken. "Bir nefes al artık, dur! Uyu, yemek ye, su iç. Ağrıkesici al, dinlen. Yaralısın, yaralarını tedavi edelim."

"Sus, Allah aşkına, bunlardan ne kadar da kolaymış gibi bahsediyorsun." Gelen asansöre beni de yanına alarak bindi.

Beni çekiştirdiği için onun üstüne düştüm ve alnımı göğsünden kaldırıp yüzüne baktım. Asansöre yaslanana kadar gerileyip gözlerini indirirken, ellerini kafama koydu. Başparmaklarıyla saçlarımın diplerini ovarken, "Jetonun sandığımdan daha hızlı düştü," dedi. Bir anda üstüne düşmekle kalmayıp bir de kafamı bu şekilde okşaması karşısında tepki vermeden durmaya başlamıştım. "Demek ayrıldığımızdan beri sadece

öpüşmemizi düşündün, böylece o sayıların ne anlama geldiğini anlayabildin."

"Ne alakası var?" diye sordum geriye çekilerek.

Deren aramızda duran ellerimi tutup sırtını asansörden ayırdı ve ben ne kadar uzaklaştıysam o da bana o kadar yakınlaşıp kafasını yana eğdi. "Seni öperek kendime yeterince vakit ayırıyorum Karmen, başka şeye ayıracak vaktim yok."

Kalbime o kadar tatlı bir ağrı yerleşti ki önceliklerimin yeri değişecek diye korktum. "Su da iç," dedim sertçe.

Deren başparmaklarıyla ellerimin üstünü hafif hafif okşarken, "Tamam," dedi.

Avcumun içi tatlı bir şekilde kaşınınca, rahatsız olup kıpırdandım. "Yemek de ye."

Deren pek gönüllü olmasa da başını sallayıp, "Senin elindense, tamam," dedi.

Hazır kabul ediyorken başka bir şeyler daha diretmek için ağzımı açacaktım ki telefonu çalınca, Deren'in gönülsüz kabulleri de odağı da yön değiştirdi. Pantolonunun cebinden telefonunu çıkarmaya çalıştı. Aslında kolaylıkla çıkarabileceği telefonu asabiyeti yüzünden çıkaramıyordu, telefonuyla bile kavga ediyordu. Bu adam bana neler yapmazdı ki... "Her şeyi yaparsın."

"Ne dedin?"

Kafamı iki yana salladığımda Deren gelen aramayı yanıtlayıp hiçbir şey demeden bir dakika boyunca karşı tarafı dinledi. Biz asansörden inip hastane bahçesine ilerlerken, Bankta oturan Utku da bizi fark etti. "Ağabey," diyerek bize yetişti ve Deren'e baştan aşağıya bir bakarken, "Nasılsın?" diye sordu. Sigarayı tutan elini arkasına götürüp kaçamadığı ruh halinin etkisiyle sesini yükseltti. "Neden kalktın? Yaralısın! Kim yaptı bunları sana?"

"Hayret, Nil kayıpken yatmama müsaade mi edeceksin?" dedi Deren ona bakarak. Sonra da bir şey arıyormuş gibi gözlerini etrafta dolaştırdı. "Eve gidiyorsun, benim işlerim var."

Utku Deren'in onun iğneli laflarını es geçerek, "Beraber eve gidelim, dinlen," dedi.

"Bir haber aldım," dedi Deren. "Sen ve Karmen evlerinize gidiyorsunuz, ben de kızımı aramaya!"

Utku ağabeyine var gücüyle karşı koyup, "Senin kızınsa benim de yeğenim!" diye bağırdı. "Beni onunla ilgili olaylardan uzak tutamazsın!"

"Yengeni evine götürmelisin, biraz yardımcı ol bana."

Ben kaşlarımı kaldırarak Deren'e dönerken, Utku da biraz durakla-yıp bana baktı. Ağabeyinin ona sorumluluk vermesinden hoşlanmış gibi, "Ha, öyleyse tamam," dedi. "Yengemi evine sağ salim bırakayım tabii."

"Aynen koçum, halledivet."

Deren benim arabama ilerlerken, "Seninle geleceğim," dedim.

Şöyle bir dönüp yüzüme bakınca pansumanlarını tekrar gözlerime sokmuş oldu. Onu böyle görmek bana kendimi iyi hissettirmiyordu. "Sen de kardeşimi eve bırakmalısın."

Gözlerimi devirdim. "Utku'yu böyle kandırabilirsin, ama beni asla."

Utku sinirle dilini ısırarak ağabeyiyle bana kısa bir bakış attı. "Beni çocuk yerine koymayı kesin."

"Ya, var ya, bana sabır ya! Bana sabır ya!" Deren ikimize de bıkkınlıkla bakıp ellerini beline koydu. "Ne kardeşi biter ne aşkı biter... Bir kere laf dinlemez misiniz siz?"

Utku hâlâ bir ilişkimizin olduğunu sanıyordu. Deren o yüzden böyle söylüyordu. Panik ve heyecanla ısırdığım dudağımı bırakıp omzumu silktiğimde, Utku da benimkine benzer bir tavırla omuz silkip meydan okudu. "Biz de geleceğiz."

Deren işaretparmağını sinirle suratımıza salladı. Ardından arabanın arka kapısını açarak Utku'yu içeriye itti. Hemen ardından sağ ön kapıyı açarak beni koltuğa oturttu. Kendisi de şoför koltuğuna yerleşip kapıyı çarparak kapatınca, Utku ile dikiz aynasından göz göze gelip birbirimize baktık. Deren bu küçük, zafer dolu bakışımızı yakalayıp bağırdı. "Hiç sevinmeyin, sevgilim ve kardeşim. İkinizi de evlerinize bırakıp öyle gidiyorum."

"Ağabey inadını..." Utku söylediği lafın devamını getirmemesi gerektiğini fark edince sustu, yumruğunu sinirle dizine vurdu.

Deren önüne döndü ve arabamı sanki kendi arabasıymış gibi rahatlıkla kullanmaya başladı. İçe dönük duran omuzlarımı geriye atıp elimi aramızdaki boşluğa koydum. Deren'in azami ölçüde ayrık duran bacaklarına bakıyorken, gözlerinin bana dönüşünü anbean hissettim. Elimi tutması zihnimde sahnelenen bir oyun gibi gelse de parmaklarım gözlerimi ayırmadığım bacağına değip Deren'in isteği üzerine orada kaldığında, gerçek olduğunu kavradım. Kaslı bacağına dokunmanın yaşattığı hisle ilgilendiğimden, gözlerimi kaldırıp ona bakmadım.

Araba evlerine gelene kadar elim bacağında durdu, parmaklarım bir ileri bir geri hareket etti. Araba durduğunda Deren Utku'yla göz göze

li. "İnip eve geç. Bana da gücenme, güvende olmanı istediğimden
k tutuyor..."
"Bırak Allah aşkına," dedi Utku arabadan indiğinde.
"Adam olmuş da beni tersliyor," dedi Deren onun arkasından.
Ardından motoru çalıştırıp sokaktan ayrılırken, Deren aynalardan et-
kontrol etti, belki hâlâ takip edildiğini düşünüyordu. Soldaki sokağa
i. Hız göstergesine baktığımda yüze yaklaştığını görünce, ona kısa bir
ış attım. "Nil'in babası olduğunu medyadan bu yüzden mi saklıyorsun?
kızın olduğunu ne kadar kişi öğrenirse o kadar hedef mi olursun?"
"Kızımı sakladığım halde bunlar yaşandı, kimbilir bir de saklama-
ı ne kadar incinirdi, ne kadar tehlikede olurdu." Tavan lambasını boşa
mamıştı, bu yüzden bakışları yüzümde dolaşıyordu. "Sen görmemiş
aydın, Nil'i beni sevmeyen insanlardan birisinin kaçırdığını düşünür-
n. Fakat sen gördüğünü söylüyorsun ve bundan çok eminsin."
"Evet, ben gördüğüm adamı tarif ettim ve emniyet müdürü onun
an kaçakçısı olduğunu söyledi." Bakışlarımı kaçırmamak için çaba
termem gerekti. "Yoksa ben direkt adamı yakından görmedim, bili-
sun."
"Biliyorum. Dua edelim emniyet müdürü tarifini başka bir adamla
ıştırmış olmasın..." Burnundan soludu. "Yoksa bu kadar zaman kaybı,
kadar uğraş... Hayatını bitiririm o herifin."
Bunları duymak istemiyordum, duydukça daha da sıkıştığımı, alanı-
ı daraldığını hissediyordum. Başımı önüme eğdim, Deren yanağıma
şen saçımı parmağıyla geriye iterken saçma bir şekilde konuyu değişti-
ek, "Saçlarım uzamış, sen de fark ettin mi?" diye sordum.
"Fark ettim. Arkandan baktığımda enseni tamamen görürdüm, şimdi
ların biraz kapatıyor."
Gülümsedim. Dudağımı tekrar dişlerimin arasına aldım. Daha önce
ptığı gibi dudağımı dişlerimin arasından çekmesi için ısırmaya devam
im. "Sana da kısa saç daha çok yakışıyor."
Deren saçımı kulağımın arkasına koyup elini indirdikten sonra baş-
rmağını dudağımın önünde hissettim ve beklediğim hamlenin gelece-
i anladım. Deren altdudağımı başparmağıyla aşağıya doğru bastırınca,
dağım dişlerimin arasından kurtuldu. Elinin yakınlığını, parmağında
aktığım hissi düşünürken kendimi kontrol edemeden uzanıp bileğini
ttum. Nabzının hızını hissederken baş ve işaretparmaklarımı bileğinin
afına sarıp gülümsedim. "Parmaklarım bileğinde kavuşmuyor."

Deren, "Bakayım benim parmaklarım senin bileğinde birleşiyor mu?" der demez elimi ters çevirerek yukarı kaldırdım. Deren baş ve işaretparmaklarını zayıf bileğimin etrafına sardı. Onun parmakları uzun, benim bileğim de ince olduğu için kolaylıkla etrafını sarmıştı, hatta beraberinde diğer bileğimi bile sarabilirdi. Nabzımın parmağına doğru yükselişini izlerken karnımda çok sıcak bir his açığa çıktı. Deren, "Nil'inki kadar bileğin var," diyerek parmaklarının arasında tuttuğu bileğimi sertçe yukarı doğru kaldırdı, bileğimin avuçiçiyle birleştiği yeri öpüp indirdi. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek ellerimizi dizinin üstüne koydu.

"Bir kere benim bileğim Nil'inki kadar ince değil," dedim.

Deren, "Nereden biliyorsun?" dedi.

"Yani o küçük bir kız, o kadar da ince değil benim bileğim."

"Nil'i bulduğumuzda görürsün," dedi.

Görür müyüm?

Araba bilmediğim bir caddede ilerlerken Deren'in beni evime bırakmayacağını anladım. Her nereye gidiyorsa beni de yanında götürmeye karar vermişti. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdikten sonra cebimden telefonumu çıkardım. Hep sessizde tuttuğum için önemli bir aramayı kaçırmaktan endişeleniyordum. Deren arabayı daha hızlı kullanmaya başlarken, "Bundan sonra hep Türkiye'de mi yaşamayı düşünüyorsun?" diye sordu.

Böylesine, hayatıma dair bir soru beklemediğim ve benim de buna verecek bir cevabım olmadığı için duraksadım. "İstanbul'u sevmiyorum. İşlerim bittikten sonra da burada kalmaya tahammül edebileceğimi sanmıyorum."

Gözlerimiz kesişsin diye başını çevirdi ama ona bakmıyordum. "İşlerin?"

"Ailemin... Türkiye'deki ayağıyım diye düşünebilirsin. Buradaki işlerimi halledip İtalya'ya döneceğim."

"Başın belada mı peki?"

Bir bilsen... "Beladaysa ne yapacaksın? Beni mi koruyacaksın?"

"Başındaki belayı kaldırırım."

Burnumdaki yanmayı hissettim. Bir şey demeden saçlarımı yüzüme örttüm. Nefesim sıkılaşmaya başlamıştı. Aşina olduğum boğulma hissi tekrardan geliyordu, Deren bana karşı iyi oldukça ve zarar görmemi umursarmış gibi davrandıkça bunun değişeceğini düşünüp rahatsızlık duyuyordum. Böyle olmasını istememiştim, o küçük kızın babasının Deren çıkacağını ve gözlerimin küçük bir el hareketini bile takip edeceğini düşünmemiştim.

Deren dakikalar sonra gelmek istediği yere vardı. Geçen gün yangının ıtığı depoya benzeyen eski bir fabrikanın önünde durduk. İleride iki ne daha lüks siyah araba olduğunu gördüm. Deren kontak anahtarını kip dışarıya çıkarken, "İçeride benden başka kimseyle muhatap olma," di. Silahı beline koymadan önce de birkaç saniye aramızda kaldı.

Dışarıya çıkıp havanın serinliğini yüzümde hissettim. Deren göz uyla fabrikanın kapısına bakıp bana işaret verince arkasından ilerlem. Bir elinde silahını tutarken diğer eliyle de elimi kavradı. İkidir elimi r yere giderken bu şekilde tutuyordu. İlki geçen gece, hazırlanıp resana gittiğimizde olmuştu. Yine böyle arabadan çıkmıştık, o da elimi ıtmuştu.

"Neden buraya geldik?" diye sordum.

"Çetenin bir üyesini bulduk. O adamdan Feda'nın nerede olduğunu öreneceğiz."

Heyecandan soluğum kesildi. O çeteden birisine ulaştıysa Feda'ya erçekten yaklaşmış olmalıydık. Feda'ya yaklaşmak, Nil'i geri vermek anımına gelecekti. Deren'in ıstırabı da sona erecekti.

Deren eski fabrika kapısını açtı ve akşam rüzgârında bir esinti bizim birlikte içeriye girdi. Deren'in elini sıkarken ilerideki adamları gördüm. Üstlerindeki takım elbiseler karanlıkta bile kendilerini belli ediyordu. Bir dam sandalyede oturtulmuş ve bağlanmıştı. Diğerleri de etrafında daire luşturmuşlardı. Edip Akşın yanında iki adamla birlikte Deren'in ve benim elişimizi izliyordu. Burada ne işi vardı? Çete üyesini o mu bulmuştu?

Edip Akşın, "Bu kadının burada ne işi var?" diye sordu biz yanlarına ittiğimizde.

"Gelmek istedi. Fazla söze gerek yok," dedi Deren ve başını çevirip arşısına, sandalyede oturan adama bakınca ben de aynısını yaptım. İşte an, beynimden vurulmuşa döndüğüm an oldu. Bu adam... Kamera örüntülerinde görünen, Karina'yı bizzat kaçıran iki adamdan biriydi. üzünü ezberlemiştim, polisler onu haftalarca yakalamaya çalışmış ama ulamamıştı. Fakat görüyordum ki onu Edip Akşın bulmuştu. Tanrım... lanım gerçekten işe yarıyordu. Ya o beni tanıyorsa? Hatırlarsa?

Yüzümü kısmen Deren'in sırtına doğru çevirdim. Deren de yürüyüp andalyedeki adama yaklaştı. "Konuştu mu?"

Edip Akşın'ın üzerinde onu son gördüğüm gibi kaliteli bir palto vardı. llerini kumaş pantolonun ceplerine sokmuş, her şeye ve herkese hâkimiş gibi bir havayla beni izliyordu. Deren'le muhabbetimizin arttığının

farkındaydı, bunun kendisi için bir anlam ifade edip etmediğini tartıyor gibiydi. "Nil'i tanımadığını, onu kaçıranın kendisi olmadığını söyledi."

"Zaten kaçıran, Feda." Deren adamla olan mesafesini tamamen kapatınca, adamın alnından ter akmaya başladı. Ellerinden ve ayaklarından bağlanmıştı. Deren ona eğilince yutkundu. Üstünde siyah bir tişört vardı. Yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu düşünüyordum. Yüzüne bakarken olduğum yerden kıpırdayamaz haldeydim. O görüntüler gözlerimin önünde belirmişti, kızımı arabamın arka koltuğundan alıp yanındaki bir diğer çete üyesiyle beraber o yağmurun altında onu kaçırmaları... *Karmen, kendini kaybetme,* diye ikaz ettim kendimi.

"Nil nerede?" diye bağıran Deren'e kulak verdim ve kızımı kaçıran adam gözlerini kaldırıp ona bakarken kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum, Nil adında bir kız tanımıyorum."

Deren'in elinde tuttuğu silah adamın suratında belirdi ve o an adamın neredeyse sandalyeden kayıp düşeceğini gördüm. Deren, "Feda onu kaçırmış!" diye tekrar bağırdı. Sesi boş mekânda yankılandı. "Kaçırdığınız çocukları nereye götürüyorsunuz, söyle!"

"Biz... Organize... Çok fazla yer ve sığınak var..." Suratına doğrultulmuş bir silah olduğu için konuşurken kekeliyordu. "Feda Bey, her şeyi bizimle paylaşmaz. O kaçırdıysa ne yapmıştır, bilmiyorum."

"Ne beyi lan? Siktiğimin çocuk taciri, ne beyi?" Deren bir eliyle adamın çenesini kavrayıp kafasını arkaya attı, silahın namlusunu da yüzünde dolaştırmaya başladı. "Çocukları sakladığınız her yeri bir bir söyleyeceksin. Ardından da Feda'nın yerini! Nereye gider, ne yapar, ne yer, ne içer söyleyeceksin."

Adam kafasını biraz daha arkaya atıp silahtan kaçarken, Edip Akşın da biraz öne çıkarak tam arkasından Deren'e konuştu. "Kızın yanında adama silah doğrultuyorsun, yarın bir gün polise söylemesin?"

Edip Akşın ile Deren'in bir konuda anlaşıp beraber adamı konuşturmaya çalışmalarına karşı şaşkınlığımı bile yaşayamıyordum. Edip'in söylediklerinin üzerine sandalyedeki adam beni görmeye çalışınca panikledim, neyse ki Deren bana bakmasını engelledi. Edip'e dönmeden, "Karmen'le ilgilenme," dedi ve ardından bir eliyle çenesini sıkarak ağzını ayırdığı adamın ağzına silahının namlusunu sokup bağırdı. "Sana ayıracak zamanım yok, derhal dökül."

Adam korkuyla tepinmeye başlayınca, Edip geri çekildi ve Deren de öfkeyle doğruldu, adamın ağzından çıkardığı silahı alnına dayadı. "Sığınakların ve Feda'nın yerini söyle."

"O... Bizimle direkt irtibata geçmez, adamlarını yollar. Nerelerde olur, ne yapar bilmi..."

"Bir daha 'bilmiyorum' dersen beynini dağıtırım. Bin parçaya bölünür."

Adam Deren'in bunu gerçekten yapıp yapmayacağını anlamak istiyormuş gibi onun yüzüne baktı. Kendisi için talihsiz olan gerçeği görüp yapacağından emin olduktan sonra konuştu. "Sadece bir yerden haberim var, zaman zaman oraya gelip gidişatı kontrol eder. Eski bir fabrikayı gizli hastaneye çevirdiler, çocukların ameliyatları gerçekleştiği sırada nadiren de olsa Feda orada oluyor. Yalnız oranın yerini hatırlıyorum."

Karina'yı da mı orada ameliyat etmişlerdi, diye merak ettim.

"Orası nerede?" diye sordu Deren. Henüz aldığı cevaplardan tatmin olmamıştı.

"Bursa'da, eski şeker fabrikası." Deren, konuşmadığı takdirde başına ne geleceğini göstermek istiyormuş gibi silahın namlusunu onun alnına bastırarak kafasını arkaya, neredeyse sandalyeyle birlikte düşeceği seviyeye kadar itince; adam susmanın kendisine ölümden başka bir şey getirmeyeceğini fark edip hızlıca konuştu. "Orada ameliyat ortamı kurdular, geçtiğimiz hafta bir telefon görüşmesi sırasında Feda'nın orada olduğunu duymuştum. Hâlâ orada olabilir, organları yurtdışına götürmeden önce bulabilirsiniz."

Kızı gerçekten kaybolmuş olsaydı, demek Deren onu bulabilecekti. Fakat ben Karina'mı bulamamıştım. Deren'in arkasında olmama rağmen Nil'e yaklaştığı için onun yaşadığından ne kadar umutlandığını hissettim. Bu muhtemelen Nil kendisini aradığında yaşadığı türden bir sevinçti, karşısında olsam belki yine bana sarılabilir, ayaklarımı yerden kesebilirdi.

Deren başını kaldırıp etrafındaki korumalardan birine dik dik baktı. "Bursa'da öyle bir fabrika var mı?"

"Var," dedi Edip Akşın arkasından. "Bundan on yıl önce kapandı. Haberini dahi yapmıştım. Çok tenha, şehirden uzakta bir fabrika."

"Kurt dumanlığı sever," dedi Deren. Sonra sandalyede oturan şerefsizin gözlerinin içine baktı. "Yani doğruyu söylüyorsun?" Sesi kendisinin bile farkında olmadığı bir şekilde o kadar tehlikeli çıkıyordu ki, sandalyedeki adamın alnındaki terin neden her saniye çoğaldığını anlıyordum. Ona yaklaşamamak, silahı çekip suratında patlatamamak benim için o kadar güçtü ki kendini sıkıyordum. "Yalan söylemiyorsundur, değil mi? Sen yapmazsın öyle şey, değil mi?" Deren başını yana eğdi ve sırıtarak adamın saçlarını hafifçe okşadı. "Çünkü seni öldüreceğimi bilirsin."

Omuzları birdenbire kasıldı, adamı okşadığı saçlarından öyle bir tutup çekti ki adam çığlık atarak sandalyede sıçradı. "Başka bir şey biliyor musun?"

Adam çığlık çığlığa bağırdı. "Hayır! Kur'an evliya çarpsın ki başka bir şey bilmiyorum!"

Deren kafasını bırakana kadar adam acıyla çığlık attı ve ancak Deren onu bırakıp geriye çekildiğinde inleyerek çığlıklarını azalttı. Kafası önüne düştü ve gözleri hafifçe örtüldü. Deren Edip'e bakmak için dönerken bir saniyeliğine benimle göz göze geldi. Hislerimi, yaşadıklarımdan ötürü içinde bulunduğum durumu yüz ifademe yansıtmamak için bakışlarımı kaçırdım. Böylece Deren de Edip'e bakarak konuştu. "Fabrikaya gitmek için yola çıkacağım. Nil orada olabilir."

Edip, şaşırtıcı bir şekilde Deren'i onayladı. "Birkaç koruma da seninle birlikte gelsin, doğrusu Nil için lazım olabilir."

Deren duygusuz bir şekilde başını sallayarak önündeki adama döndü ve çenesinin altından tutup kaldırdı. Adamın gözleri tükenmişlik ve korkuyla açıldı. "Size bildiklerimi anlattım, artık beni bırakın."

Bırakma Deren, asla bırakma! O, senin çok güzel olduğunu söylediğin kızımı benden kaçırdı. Ölümüne sebep oldu.

"Ne için bırakayım? Başka çocukları da kaçırman için mi? Ya da biz henüz öttüğün adrese gitmeden çeteyi uyarman için mi?"

Adam ilk varsayımı reddetmedi fakat ikincisine hemen karşı çıktı. "Hayır, hayır, kimseye söylemem. Hiçbir şey olmamış gibi dönerim, benden bilmez..."

"Bana, çocukları sakladığınız evlerin adreslerini ver," dedi Deren hızlıca.

Yumruğumu daha da sıktım. Doktora yaptığım gibi bu adama da işkence yapmak istiyordum. Karina'mı tutan ellerini kopartmak istiyordum. Ona... Benim haberim olmadan kaç farklı şekilde, nasıl dokundu acaba? Canını acıttı mı? Bir yerini sıktı mı? Karina bağırınca elinin tersiyle ona bir tokat...

Gözlerimden yere doğru düşen damlayı fark ettim ve elimin tersiyle yanağımı hızlıca silerken başımı kaldırıp endişeyle etrafıma baktım. Sadece Edip Akşın beni izliyordu. Gözlerimin ıslaklığını görmemesi için derhal bakışlarımı kaçırırken, adamın Deren'e adresler hakkında konuştuğunu gördüm.

"Tüm bildiğim bu kadar, dedim sana. Silahı yüzümden çek artık!"

Korku küçültür, korku büyütür, korku sesini kısar, korku sesini açar... Korku cesaret verir, cesaretini alır... O kadar mutluydum ki o adam

korktuğu için. O kadar korkuyordum ki Deren'in onu serbest bırakmasından ve benim de böylece onun izini kaybetmemden. Kahretsin, gözyaşlarımı mı saklayacaktım, yoksa ellerimin titremesini mi? Titrediğimde de ağladığımda da Deren hemen fark ediyordu.

"Kadın doktoru siz mi öldürdünüz?" diye sordu Deren ve yere bakan gözlerim birdenbire büyüdü. Ne zaman öğrenmişti öldüğünü? Nasıl?

Adam tekrarladı. "Kadın doktor?"

"Evet, ameliyatları yapan, çalıştığınız eski doktor."

"Ölmüş mü?" diye sordu adam şaşırarak. "Sen... Feda'ya ulaşmak için ona da mı ulaşmıştın?"

"Gerçekten bilmiyor muydunuz?" dedi Deren. Demek kadını kimin öldürdüğünü de arıyordu. Yani beni.

"Haberim yoktu," dedi adam. "Feda'yı arıyorsun, onun kızını kaçırdığını söylüyorsun, ama... Feda Bey bizzat neden yapsın bunu?"

Deren oflayarak, "Geri zekâlı, görgü tanığım var," dedi. Yalancı görgü tanığı... "Ayrıca sana açıklama mı yapacaktım? Ne sandın kendini? Muhatap mı alacağım lan ben seni?"

"Muhatap almıyorsan bırak işte beni! Daha da bir şey bilmiyorum! Cehennemin yollarını bile biliyorum, ama o Feda'ya giden yolları bilmiyorum!"

"Bırakacağım, bırakacağım..."

Bir anda kendimi tutamadan, "Hayır!" diye bağırdım ve ancak sesim yankılanıp da gözler bana çevrilince ne yaptığımı fark ettim.

Deren'in kaşları havaya kalkarken, çete üyesi de yüzüme doğru baktı. Beni tanımasından duyduğum endişeyle yutkunup, Deren'e neden bağırdığımın açıklamasını yaptım. "Bırakmayın, başka çocukları da kaçırır, Deren."

Deren'in gözleri aynı sorgulayıcılıkla adama dönerken, adam da tükürükler saçarak konuştu. "Dinleme o kadını, bırak beni! Sana öğrenemeyeceğin şeyler söyledim, biraz minnet göster!"

Deren'in, "Haklısın," cevabını duydum. "Bak az kalsın bırakmayacaktım, sana minnetimi de göstermeyecektim. Kızımı kaçıran çetenin üyesisin, bir bağımız var yani, tabii minnet gösteririm."

"Dalga mı... geçiyorsun?"

"Geri zekâlı, seni öyle bir sikerim ki dalga dalga olursun. Bir de karşıma geçmiş beni bırak, minnetini göster diyorsun." Adam lafa girmeye çalışıp bir şeyler mırıldanınca, Deren başını arkaya çevirip Edip Akşın'a doğru baktı. "Bunu bulduğun yerde başka adam yok muydu?"

"Yokmuş, yalnız yakalamışlar. Hakikaten dedikleri de doğru bence. Cihan da Feda'nın işlerini kimseye haber vermeden yürüttüğünü söylemişti."

Adam çırpınarak, "Evet, evet, yalnız bu kadar biliyorum," dedi.

Deren Edip Akşın'a dönerek, "Bırak şu emniyet müdürünü, biz bulduk, adam hâlâ iz bulacak," dedi.

Bir iz yoktu, bu yüzden bulamıyordu.

"Biz karanlık yollara başvurduk Deren, polisler bunu yapmıyor," dedi Edip Akşın. Deren'le ilk kez sakin konuşuyordu. Demek ki Nil söz konusu olunca uzlaşabiliyorlardı.

"Korumalara çıkmalarını söyle," dedi Deren. Bunun üzerine Edip Akşın korumalara bir göz hareketiyle çıkmalarını işaret etti, hepsi fabrikanın kapısına doğru ilerleyip dışarıya çıktılar. Deren kapanan kapının sesiyle bana dönüp kapıyı gösterdiğinde, önce onu yanlış anladığımı düşündüm, ama gerçekten çıkmamı istiyordu. Benden bunu istemesine gereksiz yere gücendim, sinirlendim. Ayrıca burada olmak en çok benim hakkımdı, o bunu bilmese de. Bazen keşke bilse, diyorum. Ne kadar acı hissettiğimi ona anlatmak istiyorum. "Koruma mıyım oğlum ben? Beni buradan göndermek için öyle kaş göz hareketi yapma."

Deren agresifliğime alışkın bir şekilde bir elini beline koyunca, Edip Akşın ona arkasından seslendi. "Kızımdan sonra bu mu gerçekten?"

Ben onunla uğraşamayacak kadar çektiğim acıyla iç içeyken Deren, "Evet, standartım yükseldi," dedi ve benden çıkmamı bir daha istemedi. İkimiz de lider ruhlu olduğumuz için birbirimize karşı sözlerimizde diretiyorduk, ama Deren bu kez öyle yapmadı. Belki de Edip Akşın burada olduğundan, benimle tartışmak istemedi.

Önüne dönüp aradaki bir metre mesafeden adama bakmaya başlayınca, ben de aynı hareketi tekrarladım. Adam bir umut kendisine bir şeyler söylenmesini beklerken, Deren yanında tuttuğu silahı adamın yüzüne kaldırdı. Önce bir nefes alacağını, kendini buna hazırlaması gerekeceğini düşünmüştüm, ama kurşunlar silahın namlusundan çıkıp sandalyede korkuyla oturan adamın alnına girince öyle olmadığını anladım. Öldürdüklerine son söz şansı tanımıyordu. İkinci kurşun birincisinin hemen ardından çıkıp bu kez adamın boynuna saplandı ve kafası yana düşen adamın boğazı delindi.

Yakın mesafede olduğumuz için adamdan fışkıran kanlar yüzüme sıçradı. Sıcaklığını cildimde ve dudaklarımda hissettim. Deren üçüncü

kurşunu sıkmaya zahmet etmedi, silahı indirip yüzüne sıçrayan kanları elinin tersiyle sildikten sonra Edip Akşın'a döndü. "Fabrikaya doğru yola çıkacağım. Yeni birisini bulursan beni ararsın."

Edip Akşın ceketinin cebinden ipek bir mendil çıkarıp suratını tiksinerek sildi. "Bunu yapmasan iyiydi."

"Beni, bunu yapacağımı bilerek çağırdın."

Sessizce bir adım öne çıktım, sandalyeden düşmek üzere olan, Deren'in hayatına son verdiği adamı izledim. Ölümüne duyduğum hayranlık kanla kaplanan yüzümün arkasında saklanırken, dakikalardır sıktığım yumruklarımı artık serbest bıraktım. Bunu yapan ben değildim, ama Deren onun ölmesini ne kadar istediğimi sanki biliyormuş gibi vurmuştu. Yüzümdeki kana dokununca o tatmin duygusu arttı. Dudaklarımdaki gülümseme, karşımdaki adamın gölgesine karışmıştı. O not kâğıdındaki bir ismin üstüne daha çizik atacaktım. Üstelik bunu benim için Deren yapmıştı.

Deren'in bana, "Karmen," dediğini duydum. Beni çevirdi, ölü herifin arkamda kalmasını sağlayarak yüzüme doğru baktı. Kanla kaplandığımı görünce de bakışlarını yüzümde tutamadı. Silahını beline koyup elimden tuttu, benimle birlikte fabrikanın kapısına ilerledi. Sıcak sıvının yapışkan hissini fark edip elimin içiyle silmeye çalıştım. Deren hızla arabaya ilerledi ve kapısını açıp binerken, ben de kendi tarafımdaki kapıyı açıp arabaya bindim. Deren kapıları kilitleyip torpidoya uzandı, içindeki bebekler için olan ıslak mendili çıkarırken evlerinden aldığım fotoğrafı görüp duraksadı. "Bunun sende ne işi var?"

Fotoğrafı eve bırakmayı unuttuğum için panikledim. Bunu unuttuysam başka şeyleri de unutabilirdim. "Kasa için eve gittiğimde odanızda gördüm. Güzel bir fotoğraftı, sormadan almış bulundum."

Deren gözlerini kısarak kardeşiyle çekilmiş fotoğrafına baktı. Düşünceli göründü, aklı başka bir yere gitmiş gibiydi. "Fotoğraf güzel olduğu için mi aldın, yoksa içinde ben olduğum için mi?"

O çaktırmıyordu ama ben onun neyi duymak istediğini biliyordum. "İçinde sen olduğun için aldım."

Deren fotoğrafı torpidoya geri bırakırken aradığı ıslak mendili çıkardığı esnada duraksadı. "Bebekler için ıslak mendil mi?"

Yüzümdeki kana rağmen acıyı hissettim. Karina için arabamda bulundurduğum bebekler için ıslak mendiller.

"Cildim hassas, bebek ürünlerini tercih ediyorum," dedim hiçbir şey ifade etmeyen bir sesle. "Dalin de kullanıyordum, unutma."

Gözlerimi ona çevirmekten korkuyordum, çünkü şimdi ona tehlikeli, hastalıklı bir şekilde hayran olmuştum ve ona bakarsam bunu görecekti.

Deren, "Biz öpüştükten sonra dudakların bir süre kızarık kalmıştı," diyerek kutudan bir ıslak mendil çıkardı, başını kaldırıp bana uzattı. Az önce bir cinayet işlememiş gibi çenemin altından hassasiyetle tutup yüzüme sıçrayan kanları silerken, "Cildinin hassas olduğunu anlamıştım," dedi ifadesizce.

"Dudaklarımı ısırdın. Elbette kızaracaktı."

Elleri yüzümde, duraksadı. Onun yüzüne bir anlık bakışımda kaşlarını kaldırdığını gördüm. "Sanmıyorum. Yapmamışımdır," dedi.

İnkâr etmesi, bu duruma sanki beni öpmeyi o kadar da istememiş gibi yaklaşması gücüme gitti. Üstelik ben ona artık böyle bir hayranlık duyarken. "Bu dediğini unutma. Beni bir daha öptüğünde de dudaklarımı ısırmayı sakın aklından geçirme."

İfadesizce bir başka ıslak mendil çıkarıp yüzümdeki kanları etraflıca sildikten sonra pencereden dışarı fırlattı. Bir başka ıslak mendili kendi yüzü ve eli için kullanırken, "Seni evine bırakacağım, ardından yola çıkacağım," dedi.

Onun kemikli ellerine baktım. O adamı cidden öldürmüştü. Kızımı kaçıranlardan birisinin ölümünü gerçekleştirmişti. Bu bir katili ve cinayeti içerse de sonuçta benim hayalimdi. "O adamı öldürdün," dedim.

"Hak etmişti."

Evet, Deren, evet! Hak etmişti. "Belki... Geçen gün fotoğrafını gördüğümüz kızı bile o kaçırmıştı," dedim sesimin herhangi bir duygumu ele vermemesi için çabalayarak.

"Ne güzel bir kız," dedi. "Ne güzel bir kızdı" değil, "ne güzel bir kız." Sanki Karina hâlâ hayattaymış gibi. Daha fazla dayanamayacaktım.

Elimi ensesine koydum ve onu kendime çekip yüzümü boynuna gömdüm. Şefkatli yönüne karşı duyarlılık geliştirdiğim bu adama birisini vurduğu için hayran olacağımı düşünemezdim. Parmaklarım ensesindeki saçların arasına girerken, Deren'in şaşkınlığını ve ardından ne için sarıldığımı umursamadan aynı şekilde bana sıkıca sarılışını hissettim. Burnum tenine değiyor, saçlarım yüzünün bir kısmına temas ediyordu. Gözlerimi kapatıp burnuma gelen kokuyu solurken, onu daha da yakınıma çekmek isteyen mantıksız, hastalıklı bir düşüncenin etkisi altındaydım. Karina için babasının bile yapmadığı bir şeyi yapmıştı. Onu kaçıran adamı vurmuştu.

Düşünüyorum, Karina Deren'le tanışsa onu sever miydi? Karina'ya nasıl davranırdı? Eğilip saçlarını okşar, yanağından bir öpücük alır mıydı? "Deren... Deren bir bilsen..."

"Neyi?"

"Onun benim kızım olduğunu! O adamın Karina'yı kaçıranlardan biri olduğunu, ondan... Kızımdan, ölene kadar yararlandıklarını..."

Deren hâlâ sırtımı tutuyor; kafamın arkasını, saç diplerimi okşuyordu. O esnada anlıyordum ki bu sahneyi kafamda kuruyordum, bunları söyleyemiyordum, ama söylemeyi delicesine istiyorum.

"Nasıl tahmin edilemez bir kadınsın sen Karmen? Ben birisini öldürdüm, ama sen bana sarılıyorsun."

İşte... İşte anlatamıyorum ki öylesine birini öldürmediğini.

"Bu kokuyu sıkmaya devam et," dedi Deren burnunu kısa saçlarıma sürterek.

"Kan kokuyorum."

"Hayır. Benlik kokuyorsun."

Deren... Deren ben sana bir şeyler söylemek istiyorum, sana bir şeyler anlatmak istiyorum...Anlamanı istiyorum. İlk kez anlamanı çok istiyorum. Bu acıyı anlamanı, yaptıklarımı anlamanı, belki de bu acıya iyi gelmeni...

Deren, "Bakacak mısın?" dedi o sırada.

"Ne?"

"Telefonun. Bir dakikadır cebinde titriyor," dedi kafamdan öpüp geri çekilirken.

Ne? Bekle... Gece mi arıyordu? Nil'le ilgili bir şey mi olmuştu? Yüzümü boynundan, ellerimi saçlarından çekip kendi koltuğuma doğru kayarken telefonu cebimden çıkarıp ekrana baktım. Deren hâlâ bir elimi tutup az önceki gibi ensesindeki saçlara dokunduruyorken, ekranda gördüğüm yurtdışınumarasına inanamayarak baktım. Aklımdan yalnızca tek bir ihtimal geçiyor, yabancı bir numara olduğu için... Ailem olabileceğini düşünüyorum. Deren bir şey dediyse de duymayarak aramayı yanıtlayıp telefonu kulağıma yasladım. Önce telefonu açtığım için bir iç çekiş duydum. Ardından, "Karmen," dedi en küçük ağabeyim Noah. İtalyanca konuşarak devam etti. "Karmen... Kardeşim bu sen misin? Yalvarırım sen ol."

15
KALBİNİN SESİ

"Seni arayan kimdi?"

Süratle ilerleyen arabanın içindeki sessizlik işte böyle bozuldu. Deren'in beni köşeye sıkıştıran sorusuyla. Bunu soruyordu, çünkü telefonu hiç konuşmadan kapatmam yüzünden dakikaları kuşku duyarak geçiriyordu. Noah'ın beni aramasına o kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki hâlâ şaşkın bir vaziyette önüme bakıyordum.

Deren, "Kime diyorum, Karmen?" diye ısrar etti.

Puslu camdan gördüğüm gözlerimi bir-iki kez kırpıp, "Ağabeyimdi," dedim dürüst davranarak. Hâlâ inanamıyordum Noah'ın beni aradığına, "kardeşim" dediğine.

"Ağabeyindi madem, niye konuşmadın adamla?" Sesinden, davranışımı anlamaya çalıştığı belliydi.

Silkelenip, Noah'ın beni aradığını unutmaya çalıştım. Bu olayın şaşkınlığını yaşama konusunda kendime yeterince zaman tanımıştım. Yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına aldıktan sonra başımı sola çevirerek Deren'e baktım. Araba böyle hızlı ilerlerken o da gözlerimin önünden geçip gidiyor gibiydi. Neden ona döndüğümde hislerim, benliğim birkaç saniye öncesi gibi değildi? "Aramız biraz bozuk, gönlümü almak için aramış," dedim. Galiba sesimdeki duygusallığı hissettiğinden, dönüp bana baktı. "Fakat benim gönlümü almak öyle kolay değildir. Konuşmadım o yüzden, suratına kapattım." O esnada yanımda Deren varken Noah'la ne konuşabilirdim ki? Zaten İtalyanca bilip bilmediği konusunda net bir şey söylememişti.

"Demek gönlünü almak kolay değildir. Niye? Seninki nasıl bir gönül ki?" Herhalde üstten üstten konuşmamdan dolayı şımarıklığımla biraz eğleniyordu.

"Nazlıyım ben biraz, kusura bakma."

Deren'in yüzünün kenarında kalmış kan lekesine doğru bakarken yaşadıklarımı bir daha hatırladım. O adamı hiç duraksamadan vurmuştu ve

yüzündeki kanı elinin tersiyle silmişti. Direksiyonu tutan sol eli, kurşunu sıkan eliydi. O adamı bu mesafeden vurduysa, bizzat kızını kaçıranı hemen burnunun dibinden vururdu.

Ben düşüncelere dalmışken Deren, "Neyse ki naz çekmeye alışkınım," dedi Deren sesi kısılarak. "Kızım da öyle."

"Fakat benimki çekilecek dert değil." Nedense karşı çıkmaya çalıştım, belki de olumsuz bir şey söylemesi, böylece biraz olsun gözümden düşmesi beklentisiyle.

Deren'in, "Doğru, akıllı olan çekmez," derken uzanıp bir de yanağıma elinin tersiyle dokunması yok mu? Keşke yapmasaydı, ama yaptı. Yapması bu işkenceyi daha tatlı ve daha acı kılıyordu. "Ama ben deliyim." *Delisin ve delirtirsin...* Bana böyle davranıp işleri çıkmaza sürüklediği için ona kızıyordum, ama bir taraftan da bana böyle davranmaya devam etmesi içimde bir şeyleri düzeltiyormuş gibi geliyordu. Yanağımdaki eline bir tane vurup, "Deren," diye sızlandım.

Deren hemen, "Ne?" diye bağırıp sinirlendi. Alışkındım tabii artık. "Sen beni çekip sarılırken iyi?"

İyiydi tabii, ama olmamalıydı. Hiçbir şey iyi olmamalıydı. Her şey çok karışıktı. Ne yapacaktım? "Sanmıyorum," dedim az önce söylediğini inkâr ederek. "Yapmamışımdır."

"Daha on dakika önceydi!" Onun kendi kendine kızmasına artık epey alışkındım. Bunlar ateşin parlaması gibi bir anda yanıp sönen kızgınlıklardı. İkinci cümlesinde çoktan geçmiş oluyordu. "İğneliyorsun sen tabii şimdi beni, sana öyle dediğim için. Nazlısın, nazlı, ama sen asıl kindarsın. Ne söylesem unutmadan birkaç saat ya da birkaç gün sonra karşılığını verirsin." Dertli dertli güldü. "Düşmanının vay haline."

Bu kelime, tam bu anda bana kendimi çok kötü hissettirdi. *Düşman.* Bir şey diyemedim. Genelde söyleyecek bir şeyim, karşılık verecek cümlelerim olurdu, ama bu akşam yaşananlardan sonra ağzımdan yanlış sözcükler çıkabilirdi. Susmanın güvenli kollarına teslim olmak şu dakikalarda en iyisiydi.

Araba Deren'in evine varana kadar sadece yolu izledim. Eve gelmemizin elbet bir açıklaması vardı, ama öyle düşünceli ve yorgundum ki sormak istemedim. Eve yürürken yan bahçeden gelen çiçek kokusunu içime çektim. "Sana sarılınca bana olan da bu," dedi Deren ve açtığı kapıdan girerken, dik dik ona baktığımı görünce beni de kolumdan tutup çekti. Kapıyı arkamızdan kapattı, önce kafasını uzatıp misafir odasına baktı.

Utku yoktu. Mutfağa da baktıktan sonra beni tutmaya devam ederek üst kata çıktı.

"Neymiş sana olan?" diye sordum.

"Bende laf ağızdan bir kez çıkar. İltifat da."

Az önce güzel bir şey söylediğini ima ettiğini anladım ve bağlantıyı kurunca, dudağımın kenarındaki minik kıvrılmayı hissettim. "Fakat ben bir daha çıkarmasını bilirim," dedim.

"Bir de böyle üstten üstten, büyük büyük konuşman yok mu!"

Deren Nil'in odasının kapısını sessizce açıp kafasını içeriye uzattığında Nil'in yatağında uzanmış Utku'yu gördüm. Nil'in bir hırkasına sarılmış, öylece uyuyakalmıştı. Deren yanımda yüreğinden kopup gelen bir iç çekti. "Uyumuş, iyi bari ama şimdi açtır da bu çocuk, bir şey yediği yok."

"Ağabeyine çekmiş."

"Ağabeyini sikeyim. Oldu mu? İçin rahat etti mi?"

Omzumu silkip geri çekilirken Deren'in eli de kolumdan çekilmiş oldu. Yüzüme bakmak için alt kattaki banyoyu kullanmayı düşündüm. Deren muhtemelen eve Utku'ya bakmak için gelmişti, şimdi yine çıkardı. Aşağıya inmek için merdivene yönelmiştim ki Deren beni kolumdan tutup kendisine çevirdi. Gözlerini kısarak bakıyordu. "Nereye?"

"Banyonuzu kullanacağım. Yüzümde bir şey var mı diye bakacağım."

"Güzellik görüyorum," dedi.

Şimdi kalbime böyle davranan şey nedir bir bilsem... "Cinayet işledikten sonra iltifat etmek gibi bir eğilim mi gösteriyorsun?" diye sordum.

Deren, "Alçak sesle," diyerek parmağını öfkeyle dudağıma koydu ve dönüp Nil'in odasının kapısına baktı. Utku'nun duymasından endişe ediyordu, onu bu karanlık taraftan tüm gücüyle uzak tutuyordu. "Yerin kulağı vardır." Dudaklarımdaki baskıya rest çekmek istiyordum, ama sadece oraya değil, aslında daha derine de dokunduğu için bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum. "Odamdaki banyoyu kullanabilirsin."

Onu hafifçe itip odasına ilerledim. İçeri girdiğimde önce karanlıkla karşılaştım. Işığı açmak için elimi duvarda gezdirirken elim, o anda benle aynı şeyi yapan Deren'in eliyle buluştu. Odanın ışığını ikimiz birlikte yaktık. İçeriye girip banyoya doğru ilerlediğimde, Deren de siyah tüm duvarı kaplayan siyah kıyafet dolabına yöneldi.

O üstünü değişirken, ben banyoya girdim. Banyonun büyüklüğü neredeyse odasının yarısı kadardı, dümdüzdü. Beyaz fayanslar ve siyah eşyalar vardı. Banyoyu dekore etmek için hiç uğraşmadığı belliydi. Hilton

avabonun önünde bir müddet nefes alıp verdim. Noah'ı düşünüyordum. Bana nasıl ulaşmıştı? Bunca zaman sonra neden?

Aynada yüzüme bakmaya başlayınca sadece saçımda çok az kanın kaldığını gördüm. Deren yüzümdeki tüm kanı silmişti. Emin olmak isteyerek bir de ışıkta bileğimdeki kurdeleye baktım. Yumruklarımı arkamda sıktığım için kan sıçramamıştı. Bileğimdeki kurdeleyi öpüp sonra el sabununa uzandım, ellerimi ovalayarak yıkadıktan sonra yüzüme de su çarptım. Küçük el havlusuyla kurulanıp çıkmadan önce yüzümdeki ifadesizliği tarttım.

Kapıyı çekerek açınca Deren'i hemen pervaza yaslanmış, üstündekini çıkarmış gövdesi çıplak bir halde görünce tabanlarımın altı bile karıncalandı. Bir dalga midemi yakarken gözlerimi çıplak göğsünden yukarıya çıkarıp baktım. "Banyo yapacağım," dedi içeriye bir adım girerken. Dışarıya çıkmak yerine üstüme geldiği için geriledim. "Kan ve ter kokuyorum."

Tabii, Nil'in yanına gittiğini düşündüğü her sefer temizleniyordu.

İnsani görünmek için bir mimik yapmaya çalıştım ama yüzüme bakınca batırdığımı anladım. "Geçen kullandığın sabunu kullanabilirsin. Çok temiz ve güzel kokuyordu," dedim.

Deren, "Dalin kullanmayı düşünüyordum," diyerek çenesiyle küveti işaret ettiğinde, duyduğuma inanamayarak arkama, küvete doğru baktım. Gözlerim Dalin şampuanı aradı ama o kadar sabunun, duş jelinin, bakım kremlerinin arasında Dalin'i görmedim. Deren kulağıma doğru neşesiz bir gülüşle yaklaşıp yanağımdan öpünce de kandırıldığımı anladım. "O kadar da değil, be güzelim," dedi.

Göğsünden sertçe itip yanından geçerek dışarı çıktım, ona bir daha bakmadan kapıyı çarparak kapattım. Sırtım bir süre kapıya dayalı kalırken kalbimin her bir atışı kulaklarımda yüksek sesle patlamaya başladı. Olmasına izin verdiğim şeylere hayret duyarak Deren'in yatağının ucuna oturdum ve altımdaki siyah sateni parmaklarımla sıkarken yutkundum.

Noah'tan gelen telefonla birlikte her şey çok karışmıştı. Şimdi ne yapacağımı düşünmeye başlarken odanın kapısının tıklatıldığını duydum. Hemen sonra da Utku kapıyı aralayıp kafasını içeriye uzattı ve benimle göz göze gelince, "Dönmüşsünüz," dedi. Ardından su sesini takip edip banyoya doğru baktı. "Bir haber var mı? Nereye gittiniz? Ağabeyim söylemiyor, bir yengeliğini görelim, sen söyle ya."

Utku'nun uykusuzluktan şişmiş gözlerine ve gerçekten güzel olan suratına bakarak yanına gittim. Onu odasına götürürken, "Organ kaçakçısı

çeteden birini bulduk," dedim. Deren'in burada bile kulağı olabilirdi, bu yüzden sessiz konuşmuştum. "Onu konuşturduk. Feda'nın olabileceği yerlerle ilgili bilgi verdi. Ağabeyinle oraya gideceğiz." Odasına geldiğimizde onu geniş, erkek yatağının üstüne oturttum. Omuzlarından tutarak yukarıdan yüzüne baktım. "Bunları sana anlattığımı ağabeyine söyleme, tamam mı? Aramızda."

"İz buldunuz demek..." Utku heyecanlanmıştı. Bana hafifçe gülümseyerek, "Söylemem," dedi. "Şimdi ağabeyime ben de geleyim desem, izin vermez, değil mi?"

"Vermez, ama sırf seni düşündüğünden." Omuzlarını sıkarak sözlerime devam ettim. "Hem biz yola çıkıp adamın izini ararken sen de burada olmalısın. Emniyetten haber gelirse bizim yerimize gitmelisin. Hem... Ağabeyin bir grup arkadaşınla Nil'i aradığını söylemişti, yine onlarla arayabilirsin."

Bulamayacağından emin olmama rağmen ona sokağa çıkıp Nil'i aramasını söylüyordum. Ben böyle söylediğim için belki bulacağını umut edecek, kilometrelerce yürüyerek Nil'i arayacaktı. Sonra birdenbire Karina'nın böbreğinin nasıl alındığını, nasıl boğulduğunu, fotoğraftan bana bakan gözlerini hatırladım.

"Doğru diyorsun," diye cevap veren Utku, düşüncelerimden çekip aldı beni. "Siz o adamı ararken ben de tırtılımı aramalıyım. Belki bir yerde... Bir sokakta dilendiriyorlardır onu, belki rastlarım, bulurum onu."

Beni hiç terk etmeyen boğulma hissiyle derin derin nefes alıp sonra onu da şaşırtan bir şey yaptım. Eğilip ona sarılırken bunu ona üzüldüğümden mi ya da ona duyduğum sempatiden mi yaptığımı ben bile anlamadım. O da bana sarılıp sırtımı çekingen bir şekilde sıvazlarken, "Sakın bana âşık olmayasın ha," dedi sarılmama şaşırdığı için.

Gülümseyerek uzaklaştığımda Utku bana göz kırptı. Sonra bakışları arkama doğru çevrildi. Sırtımdaki sıcaklığı hissetmemle beraber başımı çevirip baktım. Deren duştan çıkmıştı. Üstü çıplaktı, altında koyu renk bir kot pantolonla kapı girişinde duruyordu. Elinde giymeye niyet ettiği lacivert bir tişört tutuyordu. "Banyodan çıkıyorum ve odamda olduğunu düşündüğüm sevgilimi kardeşimin odasında, ona sarılırken buluyorum?"

Utku'ya arkamı dönüp odadan çıkmak üzere Deren'in önünden geçerken göğsündeki ıslaklığa baktım ve karnına doğru düşen damlaları elimin içiyle sildim. "Endişe etme. Ben daha olgun seviyorum."

Arkamda bir süre sessizlik oluştu ve ben basamakları inerken, iki kardeşin konuşmaya başladıklarını duydum. Misafir odasına geçip koridora bir göz attıktan sonra telefonumu çıkardım, Gece'ye mesaj attım.

Her şey yolunda mı? Uzun bir süre dönmeyebilirim, beni merak etme. Yalnızca acil bir durum olursa ara veya mesaj at.

Bir dakika geçmeden mesajıma cevap aldım.

Yolunda. Nil az önce uyudu, yine biraz anne ve babasından bahsetti, ama Yaman'la birlikte kafasını dağıttık. Her ne yapıyorsan dikkat et Karmen. Aklım sende.

Son arayanlar listesine girip beni arayan numaraya baktım, parmağımı aramanın üstünde dolaştırdım. Onu aramayı istiyordum ama şimdi yapamazdım, Deren her an aşağıya inebilirdi. Bu yeni numarası mıydı? Sık sık numaralarımızı, maillerimizi değiştirirdik. Yaptığımız işin bir parçasıydı. O yüzden onlara hiç ulaşamamıştım. Şimdi o bana nasıl ulaşmıştı? Çünkü Karina kaybolana kadar izimi kaybettirmiştim, Carlos'un bizi bulup Karina'ya yaklaşma ihtimalinden endişe duymuştum, her ne kadar onu kabul etmese de... Bir yandan da Rus nişanlım vardı. Kaçtığım için beni bulmasından kaygı duymuştum.

"Sen de duş almak ister misin?"

Az kalsın elimdeki telefonu düşürecektim. Soğukkanlılığım, köşeye sıkıştıkça azalıyordu. Misafir odasının kapısını geniş omuzlarıyla kaplayan Deren'e bakıp başımı iki yana salladım. "İstemem. Kıyafetim yok. Çıkardıklarımı giymekten nefret ederim."

Kıyafetlerime baktı. Kırmızı deri ceketim. İçindeki ince triko, dizlerimin üstüne kadar gelen elbisem. Vücudumu sarıyor... Hem elbise hem de bir o kadar gözleri.

"İç çamaşırlarını giymezsin, yol üzerinde evine uğrarız, alırsın. Elbiseni bir daha giymekten de bir şey olmaz."

Tek kaşımı kaldırdım. "Madem iç çamaşırlarımı almak için eve gideceğim, evimde de banyo yapabilirim."

Gözlerini alnıma, kavislenen kaşıma kaydırıp bir süre baktıktan sonra öyle bir süratle üzerime yürüdü ki, insani bir tepkiyle gerileyip sırtımı duvara yasladım. Karşımda durduğu gibi ellerinin ikisini birden saçlarımın arasına sokup kafamı hafifçe arkaya yatırırken, "Bak zaten asabım bozuk, böyle tatlı tatlı tepkiler verip kafamı karıştırma," dedi.

Kara gözlerine bakıyorken ellerimi göğsüne koyup onu itmeyi denedim. "Ne tatlısı be! Hakikaten kafan karışmış, beni tatlı bulduğuna göre?"

"Sen tatlı olmadığını mı sanıyorsun?" dedi dudağıma bakarak.

Ellerimin altındaki vücudu itmek için yeni bir hamle yapamadım. "Hep kafan karışık... Bu yüzden mi bana yakın davranıyorsun? Yakınlaşıyorsun?"

"Neyi kastediyorsun?" diye sordu kendi rızasıyla geri çekilirken.

"Kendinde değilsin sen. Ben seni tanımıyorum, sen de gözlerine inen nefret ve öfke perdesi yüzünden beni tanıyamıyorsun. Sen hayatta değilsin, sadece Nil'i bulmak için yaşamını devam ettiriyorsun. Duygusal boşluktasın ve..." Gözlerimi kaçırıp, düşünüp durduğum şeyleri fısıldadım. "Ben sadece o boşluğu dolduruyorum. Beni öperken gözlerini kapatıyorsun. Düşünüyorum... Acaba beni öptüğünü biliyor musun? Yoksa boşluğu dolduran, benim yerimde olsa yine öpeceğin bir kadını mı öpüyorsun?"

"Seni öpünce gözlerimi kapatma nedenim kendimden geçmem, anlamıyor musun?" Sanki anlayayım diye kafama hafifçe, yumuşak bir şekilde vurdu.

"Diğer söylediklerime cevap vermiyorsun?"

"Çünkü ciddiye bile almıyorum," dedi sinirlenmiş bir şekilde. Hemen sinirleniyor, hemen öfkeleniyor, hemen bağırıyor ve sonra hepsi geçiyordu. Beni de hemen öpüyor, görünce de hemen bakıyor, bir yerden beraber ayrılırken hemen elimden tutuyordu... Hepsini hemen yapıyordu, ama ya sonra bunların hepsi de geçerse?

Parmağımı suratına salladım. "Unutma bu dediğini, tamam mı?"

Parmağımı havada yakaladı ve tutup sıkarken, "Parmağını falan sallayıp öyle tehdit etme beni," diye homurdandı.

Al işte, yine sinirlenmişti. Kızıyordum, ama kendime benzetiyordum bu huyunu. Asker adımlarıyla yanından geçtim ve koridora çıkarken elimi kafama götürdüm. Elinin sıcaklığını arayarak kapıyı açarken, Deren de hemen peşimden geldi. Evden ayrılıp bu kez onun arabasına binince, "Yalnız evime uğrayacağımızı söyledin, beni de yanında götüreceğini mi ima ettin?" diye sordum.

"Maalesef," dedi hiç gönlü yokmuş gibi.

Eee, artık gelmek için ısrar edeceğimi öğrenmişti, her seferinde mücadele etmek istemiyordu. Normalde gönlü yokmuş gibi davranmasına gülerdim, ama şimdi o kadar canım acıyordu ki hiçbir şeye gülemiyordum. Onun şoförlüğünü yaptığı arabada giderken yolların bir süre sonra tanıdık gelmeye başladığını fark ettim. Emniyete gidiyorduk. Bir haber mi almıştı?

Emniyet binasına geldiğimizde arabayı park edip yan yana binaya yürüdük. Asansöre bindiğimizde yukarıda karşılaşacağım duruma hazırlıklı olmak için ne olduğunu öğrenmek istedim. "Emniyete neden geldik?"

"Bir görgü tanığı varmış."

Büyük ihtimalle yine yalancı bir tanıktı. Yani benim gibi. Endişe etmeme gerek yoktu, ama dikkatli olmalıydım.

Deren asansörden çıktığımızda hemen elimden tuttu ve müdürün odasına benimle birlikte girdi. İçeride alışkın olduğum gibi Edip, Nalan ve Derya vardı. O çevirdiğim oyundan sonra Derya'yı ilk kez görüyordum. Sırıtışıma engel olmaya çalışıp önüme baktım, zaten o da beni görür görmez çok düşünceli bakmaya başlamıştı. Muhtemelen arabasında işlenen cinayet için beni suçluyordu. Delilleri ortadan nasıl kaldırmıştı?

Nalan'ın, "Gelmişsiniz," dediğini duyunca ona baktım. Üzerinde gri blazer ceketi ve beyaz pantolonuyla otururken gördüm. Deren'in üzerinde dolaşan gözleri bana çevrildiğinde nezaketsiz bir ifade takındı, gözlerini devirerek bakışlarını uzaklaştırdı.

"Deren, hoş geldiniz," dedi müdür. Deren'e oturması için kenardaki koltuğu gösterirken, diğer tekli koltukta, Edip Akşın'ın karşısında oturan kadını gördüm. Yaşlı, çökük omuzlu, telaşlı bakan bir kadındı. Deren, müdür oturmamız için Nalan'ın yanını gösterdiği için kafasını iki yana salladı, ayakta kalıp benim baktığım gibi yaşlı kadına baktı. "Görgü tanığı bu hanımefendi mi?"

Kadın heyecanla kendisini gösterdi. "Benim, benim!"

"Öyleymiş," dedi Edip soğuk bir sesle. Birkaç saat önce Deren ile muhatap olmamış gibi, ondan tarafa bakmıyordu bile.

"Seni bekledik," dedi emniyet müdürü. Sonra koridora doğru seslendi, bir polis memuru elinde dizüstü bilgisayarla içeriye girip müdürün yanında durdu. "Hanımefendinin ifadesini kaydedelim." Müdür bizlere baktıktan sonra bu yabancı kadına göz attı. "Bir saat kadar önce geldi emniyet binasına, gördüğü herkese Nil'den bahsedip onu gördüğü konusunda ısrar etmiş. Bu kadar ısrarcı olunca da polis arkadaşlar hanımefendiyi odama çıkardılar."

Parmağımı stresle Deren'in avuçiçinde gezdirirken, "Nil," dedi kadın heyecanla. Hepimize bakıyordu. "Haberdeki kadın diyordu, fotoğrafı da vardı. Ben onu gördüm, kızıma da söyledim."

Nalan heyecanla yerinde kıpırdanırken, Deren kadına yaklaşıp tek dizini yere koyarak ona doğru eğildi. Sanırım yaşlı bir kadın olduğu için

kırmadan, sakince, "Kızımı nerede gördünüz?" diye sordu.

Kadın gözlerini kırpıştırdı. "Senin kızın mı? O adamın değil mi?" İşaretparmağıyla Derya'yı gösterdi.

Derya bundan sırf Deren rahatsız olduğu için haz alıp dudağının kenarını kıvırırarak gülümserken, Deren sesini yükseltip, "Hayır," dedi kadına. "Benim kızım." Tekrarlamak zorunda kaldı. "Nerede gördünüz?"

"Parkta," diye cevap verdi kadın.

Parkta kaybolduğu bilinen bir şeydi, haberlerde görmüştü. Şöyle bir bakıldığında garip de davranıyordu, muhtemelen inandırıcı olmak için palavra sıkacaktı. Nalan araya girip, "Kızımı nasıl gördünüz?" diye sordu. Gözlerinin feri gitmişti. Geçen gün birbirimizden bir süreliğine nefret etsek de bu haline üzülmeden edemiyordum.

"Yanında bir kadın vardı," dediğinde hafifçe kaşlarımı çattım. İşte şimdi ciddiye almaya başlıyordum. Deren'in kasılan omuzlarına bakıp dudağımı ısırırken, kadın da heyecanla ona bakıp başını salladı. "Ona şeker veriyordu."

Sessizce yutkunup yüzümdeki ifadeyi korumaya çalıştım. Gece'den mi bahsediyordu? Ona pamuk şeker vermişti.

"Şeker mi?" dedi Deren kızarak. "Ne şekeri be?"

Kadın tekrar Deren'e dönüp, "Pembe, puf puf şeker," dedi biraz alınmış gibi.

Bir daha, hiçbir sorun yokmuş gibi yutkundum. Kadın Gece'yi gerçekten görmüştü.

Deren, haftalardır benim söylediklerimin doğru olduğunu düşündüğü için bu kadının söyledikleri karşısında gerildi. "Nasıl bir kadındı?" diye sordu.

Yaşlı kadın elini omuz hizasına getirip, "Böyle kısa saçları vardı," dedi.

Siktir, gerçekten Gece'den bahsediyordu. Paniğimi beden dilime yansıtmamak için direnir haldeyken üzerimdeki bakışları hissettim. Derya bana bakmaya başlamıştı, daha doğrusu kısa saçlarıma. Yüzünde eğlenen bir ifadeyle, "Hımm," dediğinde Nalan ve Edip Akşın da omuzlarıma kadar inmiş saçlarıma doğru baktılar. "Demek kısa saçlı bir kadındı?"

Nalan ile Edip Akşın'ın huzursuzluğunu fark ederken, Deren de ortamdaki gerilimi hissedip omzunun üstünden bu tarafa baktı. Gözlerin üstümde olduğunu görünce, "Ne bakıyorsun?" diye patladı Derya'ya. Bana bakmasını bahane mi ediyordu yoksa bu onu gerçekten delirtiyor muydu?

Derya omzunu silkti. "Tarif ettiği kadını Karmen'e benzettim de."

"Neye dayanarak?"

"Kısa saçlı ya hani?" dedi bu kez Nalan sinirle.

"Onun saçları o zaman ensesindeydi, omuzlarında değildi," diye kestirip attı Deren ve tekrar yaşlı kadına döndü. "Kadını biraz daha tarif eder misiniz?"

Derya, Deren'in sertçe reddedişinden duyduğu mutlulukla sırıttı. Deren'in bana inanmasından dolayı mutluydu, çünkü yaşayacağı hayal kırıklığını görmek için sabırsızlanıyordu.

Kadın ortada dönen gergin atışmadan dolayı kafası karışmış bir şekilde Deren'e dönüp gözlerini kırpıştırdı. "Ne kadını?"

Deren sabırsızlıkla solurken, Edip Akşın'ın fazlasıyla dikkatli bakışları neredeyse kafamda bir delik açıyordu. "Az önce kızımı kaçıran kadını anlatıyordunuz ya? Devam etsene."

Kadın başını çevirip etrafına baktı, gözleri büyümüştü. "Sen kimsin?" diye sordu.

Deren emniyet müdürüne dönüp, "Bu kadın hasta," dedi sertçe.

Aynı anda kapı tıklatıldı, müdür, "Gir!" diye seslendi. Bir memur, arkasında kadınla beraber içeri girdi. Yüzü bana yabancı gelen kadına birkaç saniye bakabildim ve sonra kadın hızla odada yürüyüp, "Anne," deyince, yaşlı kadının kızı olduğunu anladım. "Ah anne, anlamalıydım emniyete geldiğini."

Deren doğrulup odaya giren genç kadına baktı. "Anneniz mi? Neyi var?"

Saçları sarıya boyalı kadın annesini koltuktan kaldırırken, Deren'e ve sonra da bizlere baktı. "Annem Alzheimer hastası. Bir süredir kayıp bir kızı gördüğünden bahsedip polise gideceğini söylüyordu. İlk başta olabilir mi diye düşündük ama iki farklı hikâye anlatınca hayal kurduğunu, anıları karıştırdığını anladık." Annesine döndü, yaşlı kadın hâlâ şaşkınlıkla etrafına bakıyordu. "Anne, çok meraklandırdın beni. İyi misin?"

Deren alçak sesle bir küfür savururken, ben yaşadığım rahatlamayı belli etmemek için çabalıyordum. Derya'nın eğlenceyle parlayan gözlerine ise ayrı sinirleniyordum. Gerçekleri bildiğinden, içinde olduğum durumdan haz alıyor, hiç acele etmeden, sabırla geleceğini bildiği günü bekliyordu. Sanırım o gün geldiğinde görmekten nefret edeceğim şeylerden birisi, onun alacağı zevk olacaktı.

Dişlerimi sıkarken Deren'in elimden tuttuğunu hissettim. Orada işinin kalmadığını düşünüyor olmalıydı ki ardımızda kalan konuşmala-

rı umursamadan benimle birlikte dışarıya çıktı. Koridora çıktığı an ağzının içinde söylenmeye, küfretmeye başladı. Kadın Alzheimer hastası olmasaydı belki de Deren bir şeylerden kuşkulanıp kadının anlattıklarını da araştıracaktı. İşte o zaman ipuçları bulabilirdi. Kadın hasta olsa da, ona kimse inanmasa da söyledikleri doğruydu. Ya bir noktada ona inanırlarsa? Polisler söylediklerini ciddiye alırlarsa? Altdudağımı kuvvetle ısırdım ve Deren'in arkasından asansörden çıktım. Arabaya kadar sessizce ilerledik. Arabaya bindiğimizde, "Yok bir kadın kaçırmış, yok şeker vermiş," diye homurdandı. "Allah bilir neyi hatırlıyor, hangi anıyla karıştırıyor kızımı."

Yüzümü cama doğru döndüm ki ne hissettiğimi görmesin.

"O gün sen bir kadın görmedin, değil mi Karmen?"

"Hayır... Sadece Feda'ydı. Yani müdürün söylediğine göre."

"Hâlâ tek tutarlı ifade seninki."

Camı aşağıya indirip kolumu inen camın üstüne yasladım. Avcumun içi kafamın üstünde dururken gözlerim boşluğa dalıp gitti. Ne yapacağımı artık bilemiyordum. Noah'ın beni araması bazı şeyleri değiştirmişti. Ona yerimi söylediğimde gelirdi. Feda'yı bulabilirdi. Fakat bu kez, bu işten nasıl çıkacaktım? Gidip Nil'i doğruca Deren'e mi verecektim? Olanları mı anlatacaktım? Beni öldürürdü. Ağabeylerim de onu.

Ağabeyim biliyor muydu Karina'nın öldüğünü? Bana ulaşmıştı, peki ya bu gerçeğe ulaşmış mıydı?

Yola çıktıktan bir süre sonra gökyüzünün renginin değiştiğini fark ettim. Bursa'ya doğru gidiyorduk, otoyola çıkmıştık. Buralar tenhaydı, sessizdi. Sadece şehir değiştiren araçlar geçiyordu. Navigasyondan ara ara alçak bir ses duyuluyordu, sanırım Deren kestirme yolu kullanmak istemişti. Dakikalar geçtikçe gözlerimin kapandığını hissettim, o sırada da kafamda bir ağırlık. Saçlarıma mı dokunuyordu? "Sessizlikten sıkıldıysan radyoyu açayım mı?"

"Türkçe şarkıları pek dinlemiyorum," dedim.

"İstanbul'u sevmiyorsun, Türkçe şarkıları dinlemiyorsun... Nereden geliyor senin bu ülkeme antipatin? Sinirleniyorum bak."

İstanbul'da neyi kaybettiğimi bilmezken böyle demesi anlaşılabilirdi. "Tamam, güzel bir şarkı aç. Bakalım dinlemediğime pişman olacak mıyım." Bir süre sonra radyonun sesini duyup koltukta yan döndüm. Yanağımı deri koltuğa yaslayıp bacaklarımı yukarıya çektim. Gözlerimi açınca Deren'in yola baktığını gördüm. Dirseğini camın kenarına

yaslamıştı, içeriye serin rüzgâr esiyordu. Onun saçları kısa olduğu için hareket etmiyordu, benim saçlarımsa uçuşuyordu. Deren parmağını radyoda biraz daha dolaştırdıktan sonra bir şarkı çalmaya başladı. Ben de sözlerini anlamaya çalıştım.

Her ateş küllenip sönmez,
Her yara bir gün iyileşmez,
Her umut yine yeşermez,
Artık hiç inanmayınca...[*]

"Güzel değilmiş," diye yalan söyleyerek diğer tarafıma döndüm.

Arkamda gözlerim olmadığından bana nasıl baktığını görmesem de sabır çektiğini duydum. "Sen ne anlarsın, zevksiz."

O benimle böyle tatlı tatlı uğraştığında... sanıyorum ki bir kalbim var. "Ben zevksizsem bu durumda sen kötü bir tercih oluyorsun," dedim tabelaları takip ederek.

"Benzinlik görürsen haber ver," dedi beni ciddiye almayarak.

Göstergeye baktığımda benzinin azaldığını gördüm. Muhtemelen dalgınlıktan şimdiye kadar fark etmemişti. Parmaklarımı camdaki buğuda gezdirip Feda'yı bulup bulamayacağımızı düşündüm. Feda'yı bulmak her şeyin sonuna geldik demek olacaktı. Nil'i Deren'e nasıl vereceğim? Gerçekleri anlatacak mıyım? Bunları düşündükçe köşeye daha fazla sıkıştım ve araba yavaşlayınca, gözlerimi kırpıştırıp etrafa bakındım. Benzinliğe geldiğimizi fark etmemiştim bile. Deren aşağıya inerken, "Sen benden de dalgınsın," dedi halime bakıp iç çekerek.

Ben de ona bakıp iç çekiyordum... bazen. Hava almak için ben de dışarıya çıktım. Otoyolun üstünde, ıssız bir benzinlikti. Deren pompayı alıp benzini kendisi doldururken, bir eleman da onunla konuşmaya başladı. Kalçamı kapıya yaslayıp serin havayı yüzümde hissettim. Saat sabaha karşı dörde geliyordu. Ne karanlıktı ne de aydınlık.

Deren'e, "Lavaboya gideceğim," diye seslendim.

Başını kaldırıp baktı. "Bir dakika bekle. Yalnız gitme."

Herhalde bazen mafya olduğumu unutuyordu. Gözlerimi devirip saçımı arkaya attım ve benzinliğin içine yürürken, Deren'in soluğunu arkamda duydum. Benzinliğin içine girip ilerlerken kasada bir adam olduğunu gördüm. O da beni görünce süzmeye başladı, karşılığında durup dik dik bakınca, ancak o zaman bakışlarını kaçırdı. Önüme dönüp

[*] Cem Adrian - *Beni Hatırladın mı?*

tabelayı takip ettim ve kadınlar tuvaletine girdim. İşimi bitirip kabinden çıkınca ellerimi sabunla birkaç kez yıkadım. Nefes nefese aynaya baktım, bu yolculuğun sonunda Feda'yı bulma ihtimalimiz olduğu için heyecanlıydım.

Lavabodan çıktım ve market raflarının arasında dolaştım. Deren yine hiçbir şey yememişti, ona atıştıracak bir şeyler almak istedim. Raftaki tuzlu ve tatlı bisküvilerden aldım, birkaç tane de çikolata. İçecek reyonundan geçerken de iki demli çay alıp kasaya yöneldim. Hepsini tezgâha bırakıp cebimden parayı çıkarmak üzereydim ki, gördüklerim karşısında yer ayağımın altından kaydı sanki. Daha bir dakika önce olasılığının yüksek olduğunu düşündüğüm şey gerçekleşti.

Feda benzinlikten içeriye, arkasında iki adamla girdi. Onu gördüğüme inanamadığım için sersemleyip tezgâha tutundum. Uzun saçlarının üstüne giydiği siyah şapka yüzünün bir kısmını kapatıyor olsa da ben onu görür görmez tanımıştım. Gerçeklikle hayal arasındaki çizgiyi kaybettiğimi düşünerek gözlerimi sertçe yumup açtım ama Feda hâlâ orada, arkasında onu koruduğunu düşündüğüm iki adamla erkekler tuvaletine ilerliyordu. Kalbim mutluluk ve dehşetle öyle bir çarpıyor ki, sonunda o günün geldiğini hissedebiliyorum.

"230 TL. Hanımefendi? 230 TL, diyorum."

Çınlayan kulaklarla önüme döndüm, bulanık görmeye başladığım için gözümü ovaladım. Cebimden çıkan 300 TL'yi verdikten sonra poşeti alıp koşmaya başladım. Heyecanla kendimi dışarıya attığımda, Deren'in muhtemelen beni kontrol etmek için geldiğini gördüm. "Çayları unuttunuz!"

Deren, koşarak çıktığımı gördüğünde önce duraksadı ve sonra hızlanıp yanıma gelmeye başladı. Nefes nefese önünde durduğumda dirseklerimden tutup kaygıyla bağırdı. "N'oldu!" Bana bir şey olduğunu sandı.

Dudaklarımdaki acı gülümsemeyi kapatamadan, "Feda'yı gördüm," diye fısıldadım. "Ben kasadayken içeriye... İki adamla beraber girdi. Tuvalete gitti Deren, birazdan çıkacak olmalı."

Deren'in kolumu tutan elleri ağırlaştı ve kafasını duyduklarına inanmıyormuş gibi iki yana salladı. Benim gibi o da buna inanamıyordu. Onun aksine ben de kafamı aşağı yukarı, evet, dercesine salladım ve bakışları omzumun üstünden ileriye daldı. Gerçeği hazmettiğindeki öfkesi, derimi kemiğime kadar yaktı. "Demek gerçekten Bursa'da, ameliyatları yaptıkları o fabrikaya gelmiş," diyerek süratle yanımdan geçti.

Kalbim yerinden çıkmak üzereyken onu tutup, "Hayır, şimdi değil," dedim.

Deren elimi itmeye çalıştı. "Ayağımıza kadar gelmiş! Şimdi konuşturacağım işte!"

"Silahları var! Yanındaki iki adamın da!"

"Sen o iki adamı halledersin, ben de Feda'yı!" Demek gücüme, o iki adamla başa çıkacağımı düşünecek kadar inanıyordu.

"Hayır," diye karşı çıktım. "Ben Feda'yı!"

Deren kaşlarını çatıp sinirle solurken, Feda'nın benzinliğin kapısından çıktığını görüp Deren'in kolunu sıkıca tuttum. Bakışlarımı takip edip arabasına ilerleyen haydutu yumruklarını sıkarak izledi. Gitmemesi, henüz bir şey yapmaması için onu tutup, "Ona bir şey yapamazsın, önce Nil'in yerini öğrenmeliyiz," dedim.

Bu onun kontrolünü sağlayan şey oldu. Kafasını hızlıca sallayıp yerinden çıkardığı silahı tekrar beline yerleştirdi ve elimden tuttuğu gibi arabaya yöneldi. Koltuğuma oturduğum sırada kapıyı öyle bir çarptı ki, rüzgârın bile canı acımış gibi hissettim. Tek eliyle direksiyonu kullanmaya başlarken diğer eliyle telefona sarıldı. "Biz koordinat değiştiriyoruz," dedi. "Siz eski fabrikaya gitmeye devam edin. Bir gelişme olursa ararsınız."

Edip'in yolladığı adamlar uzak mesafeden arkamızdan geliyordu. Birkaç dakika sonra biz Feda'nın siyah arabasını takip etmeye başladığımızda onlarla yollarımız ayrılmış oldu. Ameliyathaneye çevirdiği fabrikaya gitmiyordu, belki de zaten oradan geliyordu. Karina'yı da mı zamanında orada ameliyat etmişlerdi? O yüzden mi bulmamıştım kızımı?

"Öldüreceğim seni!" Deren yumruğunu direksiyona geçirdiğinde çalan kornanın sesi kulaklarımı çınlattı. "Onu hiç bulamayacağımı sandı demek, bunca yıl aranıp bulunmamasına güvendi tabii, ama çok yanlış bir adamın kızını kaçırdığını öngöremedi. Kızımın nerede olduğunu söyleyene kadar kurtulamayacak elimden. Canını nasıl yakacağım var ya Karmen, nasıl!"

Asıl benim elimden kurtulamayacaktı. *Asıl ben onun canını nasıl yakacağım, bir bilsen Deren.* Heyecanımı belli etmemeye çalışıyordum, yoksa Deren bunu sorgulardı. Doğrusu şu an gözü hiçbir şeyi de görmüyordu. Aradaki mesafeyi kapatmadan Feda'yı takip etmeye devam etti. Bundan sonrasını ben de planlayamıyordum, Feda'nın bir anda ortaya çıkışıyla işler daha da karışmıştı. Engellenemeyecek tek şey, Deren'in Nil'i benim kaçırdığımı öğrenmesiydi. Feda'yı, öldürdüğüm kadını, çete üyesini Deren sayesinde bulmuştum. Bu yüzden bana ne yaparsa yapsın hakkı olduğunu düşünecektim. Hakkıydı... Çünkü hiçbirini hak etmemişti.

"Nereye gidiyor bu Allah'ın cezası?" diye sordu Deren.

Yaklaştığımız büyük il tabelasına bakıp, "Balıkesir yazıyor," dedim.

Deren başını hafifçe bana doğru eğip tabelaya baktı. "Şehirden ayrılıyor." Biz Bursa'ya yeni girmiştik, o ayrılıyordu. "Başka bir şehre gidiyor. Oraya varana kadar bu şekilde devam edersek, takip ettiğimiz anlaşılır."

"Ne yapalım?" diye sordum.

Deren, "Arabanın önünü keseceğim," dedikten sonra bu telaş arasında unutmadan kemerime baktı, taktığımı görünce önüne döndü. Aslında arabaya bindikten yaklaşık on dakika sonra da kemerimi takıp takmadığıma bakmıştı, ama unutmuş gibi görünüyordu. "Kemerini ger, kendini iyice koltuğa yasla. Torpidoyu aç, silahı çıkar."

"Silah belinde."

"Senin için de bir tane var orada."

Torpidoyu açtım. Gümüş grisi bir silah görüp aldım. Ya K12 Sport'tu ya da K12 Sport X'ti. Şarjörüne baktığımda sekiz kurşun olduğunu gördüm. Ağırlığını tartıp, "Ucuz bir silah bu," dedim beğenmeyerek.

"Öldüreceğim adamlar için para harcamam."

"Fakat kendi silahın çok güzel."

"Tamam işte, bir tane güzel silah yeter. Ayrıca önemli olan kurşunun kendisi."

"Bence silahın kendisi daha önemli."

Vitesi ileriye aldı. "Kurşunun kendisi."

Deren gaza öyle bir yüklendi ki kucağımdaki poşet aşağıya düştü. Arabaya yaklaştıkça kalbim de hızlanıyordu. Feda'nın canını yakmak üzereydim. Deren onu yaralayıp muhtemelen bir yere kapatacaktı. Ben de o dakikadan sonra yapmam gerekeni yapacaktım. Heyecanla dudağımı ısırdım ve Deren arabaya yaklaştığımız an direksiyonu tek eliyle çevirip göstergeyi zorladı. Öyle bir hızla ilerliyordu ki önümüzdeki araba neye uğradığına şaşırdı. Hıza duyduğum sempati yüzünden hiç zorlanmadan, an be an mesafenin kapanmasını izledim.

Önümüzdeki araba ne yapacağını şaşırarak daha da hızlandı. Lüks bir model olduğu için Deren'in arabası gibi zeminde yağ gibi, zorlanmadan kayıyordu. Sonra arka camlarından birinden bir adamın kafası çıktı, tabii Feda değildi. Arkaya, bizim arabamıza doğru bakarak elini sinirle *n'apıyorsunuz*, der gibi salladı.

"Daha bir şey yapmadık canım," dedim.

Deren, "Her an kurşun sıkabilirler," dedi sesini yükselterek. "Öyle

olduğunda hemen aşağıya eğil."

"Deren bana şunu yap, bunu yap demeyi kes artık. Senden daha tecrübeliyim ben."

Deren silahını belinden çıkarırken gözlerini kısarak bana doğru baktı. Sonra önüne dönüp gaza biraz daha yüklendi. Bu hamleyle beraber önümüzdeki arabaya o kadar fazla yaklaştık ki ön tampon plakaya hafifçe sürttü. Bunu anladıklarında aradaki mesafeyi biraz daha açtılar ve o kadar hızlandılar ki birkaç saniye içinde kaçınılmaz bir şey yaşandı.

Tekerleklerin arabayı kontrol edemediğini gördüm ve şoför daha fazla hız yapamadan araba ileride sağdaki büyük, ağır tabelaya sertçe çarptı. Deren hemen frene basarken, "Allah kahretsin," diye haykırdı. Tabela önümüzdeki arabanın üstüne gürültüyle düştü. Deren sağa çekip durdu. İkimiz de bir müddet hiç kıpırdamadan önümüzdeki arabada bir hareketlilik olup olmayacağına baktık.

"Ölemez," dedi Deren dehşete kapılarak. "Nil'in yerini söylemeden ölemez!"

Karina'ya neden bunları yaptığını söylemeden de ölemez.

Deren arabadan fırladığında ben de kapıyı açtığım gibi dışarıya atladım. Arka arkaya koşarak arabaya yaklaştığımızda, Deren silahını yanında tutarak arka kapıyı açtı. Feda'yı ve yanındaki adamı baygın bulunca dönüp birbirimize baktık. Sonra yüzüne yakından bakmak istiyormuş gibi gözlerini kısarak Feda'ya doğru eğildi, yüzündeki tiksinme ifadesiyle ona bakarken dudakları gerilmişti. "Demek sensin kızımı kaçıran şerefsiz," dedi ona ilk kez bakarken. Silahını onun suratına doğru salladı. "Nil'e ne yaptığını, onu nereye götürdüğünü söyleyeceksin." Gözlerini bana çevirdi. "Nabzına bak şunun, ölmemesi lazım!"

Arabanın içine eğildim ve diğer adamı umursamadan Feda'nın geniş, sıcak boynuna parmaklarımı bastırdığımda midem, o kadının böbreğine dokunduğumdan bile fazla bulandı. İlk birkaç saniye nabzını alamadım, yavaş olduğu için geç attığını anladım. Kendinden geçmişti, çünkü tabelanın ağırlığıyla kafası cama çarpmıştı. "Nabzı yavaş, ama hayatta," dedim.

"Bir şeyler yapabilir misin?"

"İlkyardım çantam olsaydı belki, ama arabamda kaldı," dedim. "Hemşireyim, ama ekipman olmadıkça ne yapabilirim ki?"

"Sikeyim!" Deren silahlı elini ezilmiş arabanın tavanına koydu. Gözleri misket gibi açılmıştı. Günün ilk ışıklarında gözlerinin rengi soğuk bir lacivert gibi görünüyordu. Arabanın içine doğru eğilip Feda'nın siyah gömlek yakasından tutup onu sarstı. "Numara mı yapıyorsun puşt?

Gözlerini açıp kızımın nerede olduğunu söyle! Derhal! Kızımı geri ver bana!" Silahın tersini Feda'nın suratına öyle kuvvetle indirdi ki adamın yüzünden ses geldi. "Kızıma bakan gözlerini oyup, dokunan ellerini koparacağım! Kızımı kaçırdın, onu ağlattın, korkuttun. Bir de... Bir de ona vurdun, değil mi? Vurdun mu ona! Dövdün mü lan Nil'i!" Öyle çok bağırıp adamı sarsıyordu ki araya bile giremiyordum. "Ağlattın mı kızımı? Do... Dokundun mu ona?"

Dokunmaktan bahsederken neyi kastettiğini ancak birkaç dakika sonra anladım ve buz kestim. Buz kesen ellerim onun kollarını tutarken, "Deren," diye fısıldadım sinir krizi geçirmesine engel olmaya çalışarak. "Deren, dur, öldüreceksin."

Beni fark etmeden adamı sarsmaya, küfretmeye devam edince gerçekten Feda'nın öleceğini düşündüm. Tıpkı depodaki yangın sırasında yaşanan o anlar gibi, Deren beni duyamaz olmuştu. Nefes nefese haykırarak adamdan uyanmasını istiyordu, ama arabadaki herkes kendinden geçmişti. "Deren," diye bağırıp yüzüne dokundum, ama elimi ters bir şekilde iterek, "Bırak," diye bağırdığında dişlerimi sıkarak onun kıpkırmızı olan yüzüne baktım.

"Bana yapacak başka bir şey bırakmadın," diye fısıldayıp parmak uçlarımda yükseldim. Kollarımı, artık alıştığım bir istekle onun boynuna dolayıp kafasını kendime çektim ve dudaklarına sertçe dokunup onu öpmeye başladım. Dudaklarımız birleşince Deren hareketsiz kaldı, şaşkın soluğu nefesimle birleşti ve dudaklarım hareket edince, geriye doğru sersemledi. Öldürmesin diye onu adamdan uzaklaştırırken ellerimi sıcak, kasılmış omuzlarına koyup arkaya doğru ittim. Vücudumu, benden ayrılamasın diye ona yaslayıp kafamı yana eğdim ve ruhumdan kopup gelenler ikimizin de dudaklarını acıtırken, Deren'in boğazından çıkan dayanılmaz inlemeyi duydum.

Öfkeli yumrukların yerini kalp atışlarının sesi aldı, göğsümde bir enstrüman çalıyormuş gibi hissettiren birkaç saniye yaşadım. Ellerimi kafasının arkasındaki saçlarda tutarak, "Sakinleş," diye fısıldadım, geri çekilip altdudağını sert ve hızlı öperken. "Öldürürsen pişman olacaksın."

Elleri, belki de yumruk atma isteğine karşı koymak için üzerindeki ceketi kuvvetle sıktı. Dudaklarının ufak, kendini tutmayı istiyormuş gibi kararsız hareketinden sonraki istekli bastırışını hissettim. Elini kaldırıp yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına koyarken, "Beni her defasında bu şekilde tutabileceğini mi sanıyorsun?" diye alçak sesle bağırdı

dudağımdan ayrılmadan. Sonra da üstdudağıma dudağını bastırıp ses çıkararak öptü.

"Öyle sanıyorum," deyip kafamı geriye çektim ama Deren beni öpmeye devam etmek istediği için dudakları benimle birlikte ileriye hareket ettiğinde, bunu kanıtlamış olarak gözlerine baktım. O da bana sıcak gözleriyle bakıp bir anda kafamı arkaya yatırdı ve dudaklarımı bereleyerek öptü. Öperken bana sarılıyordu, neredeyse tek taraflı, durdurulamaz bir öpücüktü bu.

"Deren, ölecekler," dedim öpüşmeye devam ederken.

Deren dudaklarımı sesli bir öpücükle bırakıp geriye çekildiğinde ağzımdaki ıslaklıkla irkilip hareketsizce durdum. Deren geriye doğru bir-iki adım gidip elinin tersini ağzına koydu ve diğer elindeki silahı bana gösterip, "Bir daha elimde silah varken bunu yapma," dedi. "Heyecanlandırıyorsun beni. Patlayabilir."

Elinin tersini ağzından indirdi, dudaklarıma baktıktan sonra telefonunu çıkardı. Silahını gergin bir şekilde boşlukta sallayıp telefona cevap veren kişiye, "Acil bir ambulans," dedi kısaca. "Bursa yolunda, Balıkesir yönünde."

Konumu detaylandırıp telefonu kapattıktan sonra cebine koydu ve olduğu yerde bir süre durduktan sonra arabanın içine baktı. Diğer adamları ve Feda'nın yüzünü tiksinerek süzerken, "Az kalsın öldürecektim," dedi bu ihtimalden korkarak. "Nasıl bulurdum o zaman tırtılımı?"

Arabaya yaslandı ve gözlerini ıssız yola dikip çağırdığı ambulansın gelmesini beklemeye başladı. Omuzları aşağıya düşmüştü, vücudunu sıkıyor gibiydi yüz ifadesi. Adama vururken terlemişti, alnı parlaktı. Beni karşılayan dudaklarının arasından nefesi bir buğu halinde sızıyordu. Ondan gözlerimi ayırmadığımı görünce göz ucuyla bakıp, "Ne?" dedi.

"İyi misin?"

"Sana bakınca, evet."

Şimdi ona öyle bir bakıyorum da... Acaba ileride, her şey bittikten uzun bir zaman sonra benim ona neden öyle baktığımı merak edecek miydi? Yoksa ona böyle baktığımı hiç hatırlamayacak mıydı? *Hatırla, lütfen...*

Arabada yamuk bir şekilde oturan Feda'ya baktım, onu bulduğum için her şeyin karşılığını aldığımı hissediyordum. Haftalardır yalan söyleyip herkese acı çektirmiştim, ama artık bu iş sonlanmak üzereydi. Şimdi, mesele Feda'yı hastaneden kaçırmak olacaktı. Feda'yı aldığımda Nil'i verecektim. Ya itiraf ederek verecektim Nil'i, ya da hayatlarından tamamen çıkarak.

Yaşadığım stresle parmaklarım saçlarımın arasında dolanırken, başka bir ağırlık hissettim. Deren elimi kafamın üstünden indirerek parmaklarımı ovalamaya başladığında, "Çok yordum seni," dedi. Ah Deren, ah... Öyle değil ki. "Seni bir otele bırakıp hastaneye gideyim. Uyanana kadar başlarında beklerim."

"Sen nereye, ben oraya," dedim.

"Ben kesin cehenneme giderim. Eee, n'apacaksın? Sen de mi geleceksin?"

Gülümsedim. "Ben senden önce gitmiş olurum."

Yolun ilersinde bir ışık parlayınca o tarafa doğru baktık. Siren sesi kulağıma baskı yapınca rahatsız olup yüzümü buruşturdum. Ambulans arabanın önünde durdu ve sağlık personeli iki ayrı sedye ile indi. Bir paramedik bize yaklaşıp neler olduğunu sorarken, diğerleri bu üç adamı ambulansa taşıdı. Deren, kazayı yol üzerinde gördüğümüzü ve hemen ambulansı aradığımızı söyledi. Bunun üzerine paramedik birkaç soru daha sordu, akabinde de Deren onları hangi hastaneye götürdüklerini öğrenmek istedi. Hastanenin adını öğrendikten sonra da, "Yakınlarda bir otel biliyor musunuz?" diye sordu paramediğe. "Karım kazadan etkilendi. Daha fazla yol gitmek yerine yakınlarda bir yerlerde dinlenmek istiyoruz."

Paramedik, "Sizi muayene edebiliriz," dedi.

"Ben zaten hemşireyim, iyi olduğumu söylüyorum ama kocam inanmıyor," dedim.

Paramedik bize yakınlarda bir otel olmadığını, ama tatil beldesine yakın olduğumuz için ileride tatil evleri olduğunu söyledi. Deren fark etmeyeceğini söyleyerek tam adresi aldı. Sonra ambulans sirenini çalarak, ışıklarını yakarak ilerlerken biz arkada kaldık. Atladığımız bir detayı düşünerek, "Bu adam aranıyordu," dedim. "Hastaneye ulaştığında kimliğini görüp polise bildirirlerse, ne olacak? Sen, emniyete teslim etmeden önce adamla konuşmak istiyorsun."

Deren gözden kaybolan ambulansın arkasından bakan gözlerini bana çevirdi. "Adamın suratını iyi dağıttım. Bir süre, ben onu kaçırana kadar tanınamaz halde olacaktır."

Doğruydu, Deren haklı olabilirdi. Zaten Feda da kimlik taşıyacak değildi, adam kaçaktı. Onu benden önce polislerin almasından korktuğum için düşünememiştim. Polise teslim etmek istemiyordum, Karina böyle vahşice öldükten sonra Feda hayatta kalamazdı. Gerçekten sonuna mı gelmiştim bu oyunun?

Deren, "Seni şu yere götüreyim, sonra hastaneye geçip fırsat kollayacağım," dedi.

"Olmaz Deren, dedim ya, seninle geleceğim."

"Her defasında senin dediğin olamaz, tamam mı Karmen? Yeter!"

Kendimi kötü hissettirse de onu nasıl ikna edebileceğimi biliyordum. "Seninle olmak istiyorum, yalnız olmandan endişe ediyorum, anlamıyor musun Deren? Akıllısın da, nasıl anlamıyorsun?"

Duydukları karşısında Deren gözlerini kapatıp kafasını iki yana salladı. "Hayır, gelmiyorsun," dedi bana yenilmeden.

Arkamı dönüp arabaya yürüdüm ve koltuğa oturunca kapıyı çarparak kapattım. Tamam, belki de yalnız olmak bana daha faydalı olurdu. Deren hastanedeyken ben de Feda'yı oradan nasıl çıkaracağımı düşünürdüm. Deren de arabaya binince ve yola koyulunca iyiden iyiye aydınlanan gökyüzüne bakarak daha şimdiden yapacaklarımı düşünmeye başladım. Paramediğin verdiği adrese yaklaştığımızda aydınlatılmış bahçelerin aralarında iki katlı, ahşap tatil evlerini gördüm. Birkaç metre aralıkla yan yana dizilmişlerdi. Deren arabayı kaldırımın kenarına çekip dışarıya baktı, sonra arabanın kapısını açtı. Kısa bir süre sonra yan yana geldik, Deren elimden tutup benimle karanlıkta yürürken oldukça sessizdi. Düşünceli ve sabırsızdı. Her ikisinin sebebi de açıktı. Nil'i bulmasına az kaldığı için aceleciydi. Elimi de o aceleyle tutmuştu, elimi zaten hep bir acele içinde tutuyordu. İçten içe sitem ettiğimi hissettim, ama neye ve niye sitem ettiğimi ben dahi bilmiyordum.

Merdiveni indik ve tatil evlerinin ön tarafında bir başka alan gördük. Deren yaklaşıp kapıyı açtı ve bir resepsiyon görevlisi bankonun arkasından kafasını çıkardı. Deren'le içeriye girdik, kalacak bir yere ihtiyacımız olduğunu söyledik. Resepsiyon görevlisi rezervasyonla çalıştıklarını söylediğinde, Deren illaki bize verecek bir ev olduğunda diretti. Bir gece kalıp ertesi gün ayrılacağımızı söyleyerek banka kartını uzatırken, "Gönlünden kopanı çek," diyerek görevlinin omzunu sıvazladı.

Böylece görevlinin gönlü oldu, kabul etti ve karttan yüklü bir para çekerken kimliklerimizi alıp kayıtlarımızı yaptı. Sonrasında anahtarla beraber bizi kalacağımız eve götürürken valizlerimizin olup olmadığını sordu. Olmadığını söyleyince, kalacağımız iki katlı tatil evinin verandasına çıkıp bizim için kapıyı açtı. Anahtarımızı teslim ederken evle ilgili birkaç bilgi verdi.

Görevli uzaklaşınca içeriye girdik, sabahın ilk ışıklarıyla geldiğimiz için içerisi görünüyordu. Deren kapıyı kilitleyip cam kapının perdelerini

çekti, anahtarı cebine koyup eve bir göz attı. Giriş katı açık mutfaklı oturma odasıydı. Duvara monte geniş ekran televizyonun karşısında L şeklinde koltuk, beyaz bir sehpa, yerde ise yumuşak bir beyaz halı vardı. Şömine televizyonun altındaydı, içerisinde odunlar olsa da yanmıyordu. Üst kata çıkan ahşap merdivenlere göz attım, yatak odası ile banyo orada olmalıydı.

Deren, "Burada kalırsın, ama şimdi seni bırakıp gidince de içim rahat etmeyecek," dedi. Biraz ilerleyip taş duvardaki düğmeye dokunduğunda sarı ile turuncu karışımı ışıklar odayı aydınlattı.

"Yola çıkarken kararlıydın, n'oldu Deren?" diye sordum sıcak, delici gözlerle yüzünün hatlarını izleyerek. O an bakabileceğim daha iyi bir şey yoktu.

"Her sözüme bir karşılık mı vereceksin?"

"Sen her öptüğümde bir karşılık mı vereceksin?"

Bir an için dudaklarıma bakıp, "Evet," dedi.

Açık renkli koltuğa oturduğumda Deren önümden yürüyüp geçerek üst kata çıktı. Basamaklarda gözden kayboluşunu izledikten sonra parmaklarımı saçlarım arasından geçirdim. Feda'yı hastaneden ancak Yaman ve Gece'nin yardımıyla kaçırabilirdim. Deren onun ortadan kaybolmasıyla delirecekti, ama bu kısa sürecekti, nasıl olsa Nil'i ona verecektim.

Düşündükçe kaçmayı istiyordum. Nil'i nasıl verecektim? Her şeyi Deren'e anlatsam, Karina'dan bahsetsem kalbi yumuşar mıydı? Fotoğrafta gördüğünde bile ona ne kadar üzülmüştü. Ona anlatır, her şeyi kızım için yaptığımı söylerdim. Hem... Nil'i de bilerek hiç incitmemiştim, korumuş ve hatta sevmiştim. Ah tırtılım... Ondan da ayrılacaktım. Beni özler miydi? Veyahut hatırlar mıydı? Ben onu asla unutamazdım. Nil... Tırtılım... Nil kalbimdeki buzları kırmıştı, ondan ayrılacak olmak da kalbimi kıracaktı.

Nalan ile Edip Akşın bana neler yapmayı isterdi acaba? Ya Derya... Gerçekler ortaya çıktığında, Deren hayal kırıklığına uğradığında nasıl zevk alacaktı? Hayır, buna izin vermek istemiyordum. Bu durumdan zevk alamayacak kadar kötü bir şey yaşamalıydı.

Deren hâlâ aşağıya inmediği için kalkıp merdiveni takip ettim. Basamakları çıktığımda beni geniş bir yatak odası karşıladı. Ahşap ayaklı, beyaz örtülü iki kişilik yatağın üstünde oturuyordu. Yerde yine beyaz, tüylü bir halı vardı ama Deren ayakkabıyla girdiği için halıyı kirletmişti. Yatağın karşısında duran geniş pencereden dışarıya bakıyordu. Dışarıda göz alabildiğine bir deniz vardı, serin havayla birlikte küçük dalgalar

oluşmuştu. Bizimkine benzeyen tek ya da iki katlı evlerin önündeki lambalar da yanıyordu, hafif ışıltı katmıştı. Deren'in yanına, yatağın ucuna oturup birbirine değen omuzlarımıza iç geçirdim. "N'oldu?" diye sordum.

"Korkuyorum," diye cevap verdi.

"Niye?"

"Düşünüyorum... Ya Nil'e çoktan bir şey olduysa?"

Hissettiklerime teslim olup üzüntümü yüzüme bile yansıttım. "Düşünüyorum... Nil'e bir şey olmadığını ve senin ona sıkıca sarıldığını."

O anı görebilecek miydim? *Keşke görebilsem, onun Nil'e sarıldığını izleyebilsem.* Onları ben ayırdım ama kavuşmalarını en çok isteyen de bendim. Deren kızına kavuşurken, benden ayrılacaktı. Acaba... Beni bir daha görmeyecek olmak ona bir şey hissettirir miydi? Yoksa kızına kavuşmanın mutluluğuyla benim yokluğum gölgelenir miydi?

"Dahası var mı Karmen, çocuğum o benim yahu... Nasıl dayanırım ona bir şey olduysa? Ya deliririm ya da sıkarım kafama bir kurşun. Kimse dayanamaz böyle bir acıya, yaşanmaz bununla. Çocuk çok başka bir şey Karmen, anlatamıyorum onunla olan bağımı."

Buruk bir şekilde gülümsedim. "Benim... Şimdi bir çocuğum olmasa da seni anlıyorum."

Sanki, *Anlamıyorsun*, diye diretirmiş gibi kafasını iki yana sallayıp parmaklarını saçlarına geçirdi. Endişeden büyümüş gözleri boşluğa doğru bakıyordu. Demek ki evden çıkıp gidememe sebebi buydu. O adama sorduğunda alacağı cevaptan korkuyordu. Neyse ki hemşire olduğum için Feda'nın kısa sürede kendine gelemeyeceğini öngörebiliyordum.

Deren "Gitmeliyim," diye yatağın ucundan fırlayarak kalktığında, o gitmeden önce hemen elinden tuttum. Sanki bir elimin gücü yetmezmiş gibi iki elimle birlikte yaralı elini kavrayıp bana bakmaya zorladım onu. Elini, hizasında olan göğsüme doğru çekip kalbime yasladığımda önce gözlerime, sonra da kalbime bakıp zorla yutkundu. "Kalbinin değil, aklının sesini dinle," diye fısıldadım. Kendime rağmen, onun aklının sesini dinlemesini istiyordum. Çünkü kalbinin sesini dinlerse bu hikâyeden sağ çıkamazdı ve ben ona bir şey olmasını istemiyorum.

Deren, "Bana böyle baka baka bende akıl bırakmadın," diyerek avuçiçini göğsüme bastırıp kalp atışlarımı da hissetti.

Göğsümde elinin sıcaklığını o kadar derin hissettim ki kelimelerim tutuşmaya başladı. Elini kalbimin üstünden alıp dudaklarıma kadar

götürdüm ve serçe parmağının kenarından öpüp bıraktım. Deren kurduğum bu duygusal yakınlığı anlamak istiyormuş gibi gözlerime bakıp kısacık saçlarımın uçlarına dokundu. "Ben gelene kadar uyu."

"Olur."

Deren alt kata inip evden çıktığında, tuttuğum gözyaşlarımı serbest bıraktım ve yatağa kapaklanıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Tam olarak nelerin canımı yaktığımı anlayamadan omuzlarım sarsılmaya başlamıştı. Yatak örtüsünü sımsıkı kavrayarak öfkemi çıkarırken, ağlamam taş evin içinde yükselip hıçkırık seslerime karıştı. Karina'yı özlediğim, yalan söylediğim, babam telefonlarıma çıkmadığı, Gece'ye hak ettiği arkadaşlığı veremediğim, Nil'i ağlattığım ve hatta... Deren bana böyle baktığı için ağlıyordum. Bana hiçbir erkek onun gibi bakmamıştı.

"Zaten kendimi öldüreceğim, böyle üzülmem çok saçma. Hem mutluyum ben... Sonunda buldum o katilleri!" Böyle söylememe rağmen çok kuvvetli bir duygu beni ağlatmaya devam etti. "O adamı öldürünce rahatlayacağım. Tüm ıstırabım bitecek."

Sıktığım çarşafı bırakıp yataktan kalktım. Telefonumu alıp hemen Yaman'ı aradım. Onun neredeyse hiç uyumadığını düşünüyordum, bu yüzden telefonu hemen açılınca şaşırmadım. "Neredesin? Gece seni merak ediyor," dediğinde, "Bırak şimdi bunu," dedim heyecanla. "Bana yardım etmen lazım."

Yaman, "Ne için?" diye sordu benim aksime sakinlikle.

"Hastaneden birini kaçırman gerekiyor."

Yarım dakikalık sessizlikten sonra, "Hastaneden adam kaçırmak kolay değil," dedi, düşünceli bir şekilde.

"Bu oyunu başlattığımda hiçbir şey kolay değildi, Yaman. O kadar şey yaptık. Bunu da yapabiliriz."

"Ne zaman yapmam gerekecek? Bilgilerine de ihtiyacım var," dedi söylediklerimin üzerine. "Hangi hastanede?"

"Gerekli bilgilerin hepsini sana mesaj atacağım, Feda'nın fotoğrafıyla birlikte. Okuyup anladıktan sonra mesajları sil." Son cümleyi, aklından çıkmaması için vurgulayarak söylemiştim. "Deren döndüğünde adamı ne zaman kaçırman gerektiğini söyleyeceğim. Fakat sen şimdiden yola çık, Bursa'ya gel."

"Bursa?" diye tekrarladı Yaman. "Benzin paramı verecek misin?"

Donuk sesli şakasına göz devirdim. "Mesajı atıyorum."

Telefonun mesajlar kısmına girip tüm detayları eksiksiz bir şekilde yazdım, Feda'nın zaten aylardır bende olan fotoğrafını da mesajın ardından

gönderdim. Görüldüğünü görünce de mesajı kendimden sildim, birkaç dakika atladığım veya unuttuğum bir şeyin olup olmadığını düşündüm.

Odanın içini kaplayan gün ışığı gözlerimi yakınca inledim. Yaşlar yanaklarımda kurumaya başlamıştı bile. Telefonumu elime tekrar alıp son arayanlara girdim. Gece yarısı beni arayan ağabeyimin numarasına dokunup telefonu kulağıma koydum. Noah'ın sesini tekrar duyana kadar ona neler söyleyeceğimi, ne diyeceğimi dahi bilmiyordum. "Karmen?" dedi sorarcasına, İtalyan aksanıyla. "Kardeşim, geri aradın! Bu sen misin? Lütfen ses ver!"

Heyecandan konuşamıyordum. Yıllar sonra ağabeyim bana "kardeşim" diye sesleniyordu."Karmen?" diye yineledi, benim olduğumu anlamak için. "Sensin, değil mi? Yoksa beni aramazdın. Neredesin Karmen? Bana sadece şehrin ismini söyle, hemen sizi almaya geleceğim. Neden... Bunu neden yapıyorsun? Neden bizden kaçıyorsun, Karmen? İzini öyle bir kaybettirdin ki bir anda yeryüzünden silindin sanki!"

Evet, sahte kimlikle yaşamaya başlayıp izimi kaybettirmek için her yolu denemiştim. Telefonumu değiştirmiş, mail adreslerimi kapatmış, başka ülkelere sahte uçak biletleri ayarlamıştım.

"Niye konuşmuyorsun, Karmen? Ben senin ağabeyinim! Şu saygısızlığı kesip bana cevap ver!" Doğru, ağabeylerime hiç saygısızlık etmezdim. Söylediklerine önem verirdim. İsteklerini yerine getirirdim. Çünkü onlar benim için çok daha fazlasını yapardı. Bağırmanın bir işe yaramadığını anlayan Noah bu sefer alçak ve titreyen bir sesle, "Karmen, yeğenimizi bir kere bile görmedik. O bir Russo ve sen sadece kendini değil, onu da kaçırdın bizden."

Noah... Onu benden de kaçırdılar.

"Tamam, biz gelmeyelim, sen gel Karmen." Ben cevap vermedikçe sabırsızlanıyordu. Noah benden bile hassastı, Dante ve Salvador olsaydı çok sert karşılarlardı, ama Noah neredeyse yalvarıyordu. "Yeğenimi görmeyi çok istiyorum. Onun... Onun adını ne koydun?"

"Karina," diye fısıldayıp telefonu kapattıktan sonra kendimi yatağa yüzüstü bıraktım. Ağabeyim konuşurken boğazımda oluşan düğüm çözülünce tekrar bir ağlama krizine girdim. Gözyaşlarım yatak örtüsüne düşerken Karina'yı nasıl vahşice kaybettiğim beni bir daha beynimden vurulmuşa döndürdü. Boğulmuştu, birisi kızımı dakikalarca boğmuştu. Nefretle örtüyü sıkıp hıçkıra hıçkıra bağırdım. "Bana söyleyeceksin Feda, Karina'mı kimin boğduğunu söyleyeceksin. Senden sonra da onu öldüreceğim." Belki de... Kendisi yapmıştı.

"Nasıl ağladın Karina'm, o eller seni boğarken nasıl çırpındın... Gözünün kenarından akan o yaşı bile hayal edebiliyorum. Küçük ellerinle onu durdurmaya çalıştın mı? Kalbinin durduğu ilk an, gözlerinin kapanışı..." Defalarca hayal ettim, düşündüm, kendimi her seferinde ilk kez oluyormuş gibi acı çeke çeke öldürdüm. "Belki bir mucize olmuştur Karina'm. Çok küçüktün, Tanrı sana yardım etmiştir ve canın yanmamıştır."

Kalbime giren ağrı yüzünden ağlarken nefesim tıkandı. Bu küçük nefes tıkanıklığı bile insanın canını acıtıyorken kabul edemiyordum bu yaşanılanları. Yan dönüp bacaklarımı kendime doğru çektim, kollarımı kendime sarıp güneşin yükseldiği gökyüzüne doğru baktım. "Sonuna geldim artık, Karina. Her şeyi senin için yaptım. Affedilmek umurumda değil. Zaten istemiyorum da. Bana yapılan her şeye teslim olacağım."

Tırnaklarımı kollarıma batırarak gözlerimi kapattım. Karina'yı rüyamda görmeyi istiyordum, hayatım bitmeden önce beni affettiğini bilmek istiyordum. Vücudumu kasarken titrediğimi hissettiysem de Karina'yı rüyamda göreceğim bir uyku ihtiyacıyla kendimi zihinsel boşluğa bıraktım.

Uyandığımı anladığımda gözlerimi açmayı istemedim, çünkü Karina'yı rüyamda göremediğim için uyumaya devam etmek istedim. Sonra beni uyandıran şeyi fark ettim, bu birinin temasıydı. Kalbime kadar dokunan bir temastı. Kelimeler kadar derinime inmişti. Ancak o değdirebilir, ancak o kalbime kadar dokunabilirdi. Sanırım.

Uyumaya devam edemeyeceğimi anlayınca gözlerimi açtım. İlk önce kaç saat geçti, neler oldu diye düşünecektim, ama Deren'i görünce önceliklerim değişti. Yatağın ucunda oturmuş, el bileklerime bakıyordu. Hissettiğim temas da bileklerimi tutmasından kaynaklanıyordu. Ben, "N'apıyorsun?" diye sorana kadar Deren uyandığımı fark edip bana bakmadı.

"Bileklerine bakıyorum," dedi gözlerimiz birbiriyle buluşunca.

"Niye?"

"Bağladığım için üzgünüm. O gece mecbur kalmıştım. Acımış mıydı?"

Ah, şu suikast gecesinden bahsediyordu. Nereden aklına gelmişti ki? Üzerinden günler geçmişti. "Bir şey yok, görüyorsun ya."

"Evet, bir şey görünmüyor ama belki içeriden acıyordur," dedi bileğimdeki damara dokunarak.

Evet, Deren. İçeriden çok acıyor. Nasıl anladın?

Başımı kaldırdım ve dağınık saçlarımı düzeltmek için el bileklerimi ondan almak zorunda kaldım. Deren'in gözleri yaptığım her şeyi takip etti ve sonra gözlerime takılı kaldı. "Niye ağladın?"

Elbisemin etek kısmına, dizkapaklarıma doğru baktım. Kıvrılmış bacaklarım aramızda duruyordu. Uyumadan önce yaşadığım sinir krizini hatırlayıp, "Senin için bir şey ifade ediyor mu?" diye sordum.

"İnsan aklı çalışıyor, Karmen. Öyleyse bir düşün, ifade etmese sorar mı diye." Neden o kadar nazik bir şekilde uzandı bilmiyorum, ama parmakları yüzüme düşen saçıma yumuşak bir hareketle değdi.

"Haklısın," dedim. Sanki bana ne dese haklıydı. Ne yapsa haklıydı.

"Eee, söyle o zaman neden ağladığını," dedi saçımı kulağımın arkasına alırken.

Yalan söyleyerek, "Ağlamadım aslında," dedim. "Gece uykusuz kalınca gözlerim kızardı." Konuyu değiştirdim, çünkü bilgiye ihtiyacım vardı. "Sen n'aptın? Feda'ya... N'oldu?"

Deren'in gözleri anında alev alev yanmaya başlayınca göğsümde bir ağırlık hissettim. "Kendine gelemedi," dedi tatsızca. "Adamlardan birisi gebermiş, diğeri ağır yaralı; tabela direkt kafasına düşmüş. Feda'ysa... serviste yatıyor, hayati tehlikesi yok. Yani ben onu öldürene kadar. Fakat uyanmıyor da. Saatlerce orada kaldım, kendine gelmesini bekledim ama nafile! Sonra kafam da sende kalınca çıkıp geldim, ama doktora tembih ettim. İyi bir adammışım da bu herifi çok merak etmişim gibi rol kestim, bir şey olursa beni arayacak."

Buraya kadar da her şey istediğim gibi gitmişti, Deren buraya dönmüş ve Feda yalnız kalmıştı. "Saat kaç?" diyerek etrafımda bir saat bulmak için başımı sağa sola çevirdim.

"Öğleden sonra üç oldu."

"Yuh! Çok fazla uyumuşum."

"Orası belli. İki saat önce geldim, gözlerini kırpıştırmadın bile." Bakışları el hareketimi takip edip tekrar gözlerime yönelmeden önce üzerimde dolaştı. "Bir şeyler de sayıkladın, ama anladım mı? Yok."

Tedirginliğimi yansıtmamaya çalıştım. Ne sayıklamış olabilirdim? Garip bir şey söylediğimi duysaydı şimdiye kadar çoktan şüphelenmiş olurdu. Elimde temas hissedince düşüncelerimden sıyrılıp önüme baktım. Deren tırnaklarımı âdeta kazıdığım bacağımdan çekip aldı ve kendi elinin tersiyle bacağımı narin bir şekilde kaşıdı. Kıpkırmızı yapmış-

tım, farkında da olmamıştım. Üstdudağımı daha sert emip parmaklarının yumuşak hareketini izledim. Daha sonra hatırlayabilmek için iyice baktım ve derinden hissettim.

"Nil'e kavuşmana az kaldı," dedim heyecanlanmış gibi sesimi yükselterek. Deren Nil'e kavuşacağı için heyecanlıydım da aslında. "Mutlu musun?"

Deren'in gözlerindeki ışıltıyı görünce cevabımı almış oldum. "Hâlâ onu kaybettiğime, geçen bu haftalara inanamıyorum... Ne sikim hissettiğimi bilmiyorum. Kızıma sımsıkı sarılmam lazım, başka türlü adam olmam ben."

Ne hissettiğini, kafasından ne geçirdiğini bilmek istiyordum. Planım için değil, o Deren olduğu için duymak istiyordum. "Polise haber verecek misin?"

"O herifin canına okuduktan sonra." Deren'in gözleri kaşıdığı bacağımdaydı. Aslında bacağım artık kaşınmıyordu, fakat elini çekmesini de istemiyordum. Tenlerimizin renkleri birbiriyle uyumluydu. Nalan'la ten renkleri hiç uymuyordu, benimleyse kusursuz biçimde uyuyordu.

Deren, "Senin için yemek söyleyeceğim," derken bu sefer sesi daha boğuktu. "Ne yersin?"

"Buraya yemek gelir mi?"

"Restoran varmış, oradan söyleyeceğim."

Ben yemek yersem o da yerdi. Bu yüzden ne yiyeceğimi düşündüm. Yine onun için doyurucu olacağından, "Makarna," dedim.

Deren yüreğinden kopup gelen bir iç çekişten sonra elini ayak bileğime kadar indirip sonra da tamamen çekti. "Makarna olmaz."

"Niyeymiş?"

"Senin yaptığın makarnadan sonra tadını beğenmem."

Ben en başında söylemiştim. Makarnayı kimse benden güzel yapamazdı. "Eee, sen de başka şey ye canım."

Tek kaşı hayretle havaya kalktı. "Kendinle övünmeyecek misin? Bir şaşırdım bak."

"Havada değilim," dedim omzumu silkerek.

Gözlerinde bir parıltı oluşunca afalladım. Başını önüne eğip keyifsizce gülünce de gerçekten bir şeyi kaçırdığımı anladım. "Neye güldün, açıkla," dedim.

"Tatlı tatlı kızacağına cümlenin doğrusunu öğren. 'Havada' değil, 'havamda' diyeceksin."

Anlamalıydım neye güldüğünü. Arada kelimeleri karıştırıyordum, o kadar da olurdu. "Düzeltmesen n'olur sanki? Ölür müsün, Deren?"

"Ha, öleyim mi?"

Kaşlarımı çatıp başımı yana eğdim. "Ben, Karmen Russo. Senin ölmene asla izin vermem."

Dudağının kenarı, *öyle mi*, dercesine yukarı doğru kıvrılırken gözlerinin kenarları kırışmaya başladı. Bundan sonra neyin geleceğini anladığım için işaretparmağımı onun yüzüne sallayıp onu uyarıyordum ki Deren yüzünü az önce kalktığım yastığa gömüp sessizce kahkaha atmaya başladı. Sesi çıkmıyordu ama omuzlarının sarsılışı her şeyi anlatıyordu. Yüzünün gömüldüğü yastığa uzandığım gibi onu başının altından çektim, başı yatağa düşünce de yastıkla suratına sertçe vurdum. "Ben, Karmen Russo. Seni öldürürüm."

Bu kahkahanın bir kısmı sinir krizinden ibaretti, yine de bu kadar alay etmesine gıcık olmuştum. Yastığı suratında bırakıp telefonla beraber kalktım ve odadaki banyoya yürüdüm. Banyonun ahşap kapısını açıp içeriye girerken Deren, "Tamam, gönül koyma, gel," dedi.

"Gönül koyma" ne demekti, bilmiyordum bile. Banyo kapısını çarpıp sırtımı yasladıktan sonra Yaman'ı arayıp üç-dört saniye açılmasını beklerken yürüyüp musluğu açtım. Su sesi benim sesimi bastırırken, "Şimdi," dedim Yaman'a. "Hastaneye girip Feda'yı alabilirsiniz."

"Hastanenin arka sokağındayım. Şimdi giriyoruz. Tezgâhı hazırladım, halledeceğim."

Telefonu kapatıp kaydı son arananlardan sildim, telefonu üzerine bıraktığım tezgâha yaslanıp dökülen suyu avcuma aldım. Yüzümü, boynumu ıslatıp ferahlamaya çalıştım. Çok az kalmıştı, çok çok az. Bir elimi ağrıyan karnıma, bir elimi de yüzüme bastırırken sessizce inleyip, "Kalbim yerinden çıkacak sanki," diye fısıldadım.

Yüzümü biraz daha ıslattım, kurulamaya zahmet bile etmeden banyodan çıktım. Deren'i odada göremediğimde aşağıda olduğunu anladım, yemek sipariş etmekle meşgul olabilirdi. Geçerken yatak başının üstündeki dikdörtgen aynadan kendime baktım, elbisemin yakasının bu kadar açıldığını fark etmemiştim. Saç ayrımımda tutamlar birbirine girmişti. Son basamaktan inmiştim ki aniden ayaklarım yerden kesildi. Çığlık attım ve Deren beni tek koluyla kavrayıp göğsüne bastırırken inmeye çalışarak vücuduna sürtündüm. Merdiven altından çıkıp bir anda tutmuştu beni, demek orada aşağıya inmemi beklemişti!

Deren, "Güldüm diye gönül mü koydun?" diyerek beni kollarının arasında çevirince, dirseklerimle göğsünü iterek uzaklaşmaya çalıştım.

Adam bir korumaydı, -ayrıca suikastçıydı- iri yarıydı, güçlüydü, tabii hemen kurtulmak mümkün olmuyordu.

"Gönül koymak ne? İş atmak gibi bir şey mi?" dedim tam karşımdaki dudaklarına bakıyorken.

"Hayır, alınmak."

Ne alakasızdı, öyle olabileceğini düşünmemiştim. "Anladım," diyerek vücudunda aşağıya kaydım. "Çok irisin. Nil'i tek elinle kaldırabiliyor muydun?"

"Bir elimle seni, diğer elimle Nil'i bile kaldırabilirim." Beni sert vücuduna yaslayınca karnımda bir baskı hissedip bunun üstüne birleşen bedenlerimize baktım, göğüslerimizden aşağısını göremedim. Benim de bacaklarımın arasındaki ısıya doğru yaslandığımı fark eden Deren yaklaşıp burnunu burnuma sürttü. "Hatta üçüncü kişiyi bile tutabilirim."

Mesela Karina... Eğer yaşasaydı.

Ayaklarım yere değdikten birkaç saniye sonra evin kapısı vurulunca, birinin geldiğini fark edip beni bıraktığını anladım. Kapıyı açmaya gittiğinde bir elimi karnımdan aşağıya doğru kaydırıp az önceki sıcaklığa dokundum. Deren gelen yemeği alırken çok sessiz konuştu ve sonra kapı kapandı. Sehpaya yerleşen geniş tepsiye bir bakıp elimi hışımla karnımdan çektim. "Otur," diyerek Deren koltuğun arkasına bir minder koydu, koltuğun da üstüne vurdu.

Bir tabakta makarna, patates ve köfte vardı. Yan tarafta da dumanı tüten bir kâse çorba duruyordu. Deren dirseğini dizine koyup kâsesini kendine yaklaştırdı ve kaşığı çorbaya sokup karıştırmaya başladı. Teşvik olması için soslu makarnayı çatalıma dolayıp ses çıkararak yemeye başladım. Çok zevk verdiğinden değil de onun iştahını açmak için beğenmiş gibi yiyordum. Biraz sonra o da çorbasını içmeye başlayınca, bunun işe yaradığını gördüm. Bir patates alıp sosa batırdım, sonra kararsızlıkla ona uzattım. Deren de inanamadı, sonra ağzını açıp patatesi elimden yedi.

Yemeklerimizi bitirdiğimizde Deren ayağa kalktı, alt katta volta atmaya başladı. Gözü, kulağı telefondaydı. O telefonun gelmeyeceğini bilerek onun bekleyişini izlemekle onun namına duyduğum çaresizlik bakışlarıma yansıdı. Çok sabırsızlanıyordu, Feda uyanınca Nil'in nerede olduğunu öğreneceğini sanıyordu. *O kadar çok şey sanıyorsun ki Deren, hangi birinin doğrusunu söyleyeceğimi bilemiyorum.*

Dakikalar, saatler olmaya başladı. Deren birkaç sigarayı üst üste yaktı, paketinde son iki tane sigara kalana kadar. Haber gelmedikçe geriliyordu,

bunu pencerenin önüne gidip dik dik dışarıya bakmasından bile anlıyordum.

Akşam saatleri olduğunda Deren kontrolünü iyice kaybetmeye başladı. O sırada telefonumu kontrol edip Yaman'dan bir arama var mı diye bakıyordum. Yoktu. Altdudağımı ısırırken, Deren'in orta sehpada duran içki şişesiyle konyak kadehini doldurmaya başladığını gördüm. Konyağı tepeleme doldurup kadehi kafasına dikerken dudaklarının arasından kelimeler dökülmeye başladı. Koltuğa gömülmüş, dirseğimi koltuğun arkasına yaslamış, gözlerimi ayırmadan onu izliyordum. Şimdi ben mi sorumluydum kalbimin böyle atışından? Buzların çözülüşünden?

Deren'in pansumanlı gözüne ve dudağına bakarken düşüncelerimin ağırlaştığını hissettim. Saatlerdir hissettiğim sevinç ve gerginliği o saniyelerde bir hafiflik kaplıyordu. Deren'in kavrayamayacağım kadar kısa olan saçlarını, konyağı içmek için kadehi kaldırdığında kolunun aldığı şekli, düşünürken hafifçe kısılan gözlerini izliyordum. Neden önünü bile göremeyen ben, onu görüyorum?

"Burada daha fazla duramayacağım, bir daha hastaneye gideceğim," dedi Deren, daha ben engel olamadan üst kata çıkmaya başladı. Ceketini almak için, belki tuvalete gitmek için...

O ahşap basamaklarda, karanlıkta gözden kaybolunca ağır hareketlerle koltuktan kalktım. Sehpaya bıraktığı konyak kadehini alıp parmağımı onun dudaklarını gezdirdiği yerlerde gezdirdim, ardından kalan konyağı bir dikişte içtim. Boğazımdan sıcak akışını hissedip kadehi geri bıraktım ve dudaklarımı elimin tersiyle silerek üst kata yavaşça çıktım. Çıplak ayaklarım basamaklarda hafif bir tıkırtı oluşturmuştu. Odaya ayak basınca Deren'in banyoda olduğunu anladım. Baş dönmesi ve karışık duyguların sersemliğiyle yatağa yaklaştım.

Terleyen avuçlarımı üzerimdeki triko elbiseye sildim. Kumaşın hissi parmaklarımı gıdıkladı. Elbisenin kalça kısmından tuttum ve yavaşça yukarıya çekip kafamdan çıkardım. Kısa saçlarımı dağıtan bu hareketin sonrasında elbise ellerimden yere düşüp ahşap zeminde yumuşak bir ses çıkardı. *Deren'i istiyorum, çünkü bu gecenin onun da beni istediği son gece olacağını biliyorum.*

Kalbim Deren denen o adam için çarparken, banyonun kapısının sesini duydum. Deren'in ayakları bakış açıma girince duraksadığını gördüm. Başımı kaldırınca gözlerimiz birleşti ve sırtı gergin, kaskatı olup arkasındaki kapıya çarptı. Canı çok başka mevzular için bile yanarken

beni istediğini biliyordum. Gözleri idrak ediyormuş gibi vücudumda dolaşmaya başlayınca aramızdaki dört adımı aşıp karşısında durdum. Onun yumruk olmuş elini tutup gece yaptığım gibi kalbime çektim.

"Bu gece beni nefessiz bırak," dedim. Aylardır zaten nefessizdim, boğuluyordum, ama bu gece nefes alamama sebebimin Deren olmasını istiyordum. *Beni isteyebileceği son gecede.* "Beni yatağa yatır, kalbimin nasıl attığına bakarak başla." Kalbimin sesini dinliyordum ve bu hikâyeden sağ çıkamayacağımı anlıyordum.

16
KUMPAS

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. O da kalbimi yerinden çıkaracakmış gibi bakıyordu.

Avcunu kalbimin üzerine koyan elim çok titriyordu. Sessizliği ağır bir yük gibi omuzlarıma binerken, gözleri gözlerimi bir saniye olsun terk etmiyordu. Kalbimi, gözlerimden çekip çıkaracak gibiydi. Onu istemek en başından beri suçtu. Daha o gece, "Kızım gibi kokuyorsun, yanımda kal," dediğinde gitmeliydim. O gün gitmekte özgürdüm, şimdiyse kalmakla yükümlüydüm. Üstelik bu yükümlülük kalbimden geliyordu.

Karina gibi, bir sonraki yaz gelmeden ölecektim. Belki onun kalbinde, belki de gerçekten. Fakat ölmeden önce Deren'i istiyordum. Çıkarsızca. Fakat o susuyordu. Neye varmalıydı bu sessizlik, anlamıyordum. Sadece yutkunduğunu duyuyordum. Aslında o kadar zor değildi evet demek, ama demiyordu. Bana evet demiyordu. Belki de beni o kadar istemiyordu. "Neden beni hâlâ öpmüyorsun?"

Sanki cümlemin içinde öpme kelimesini geçirmek onu etkilemiş gibi göğsümdeki parmakları kıpırdandı ve serçe parmağı göğüs ucuma değdi. "Nereden çıktı bu?" diye sordu alçak sesle. "Şaşırdın mı sen?"

"Beni istediğini sanıyordum," dedim kalbim aniden acırken. Soğuk, kalpsiz biri yüzünden saplanmış bir acıydı sanki.

Deren gözlerini kapattı. "İstediğimi sanmıyorsun, seni istediğimi biliyorsun."

O soğuk acı geçince bir daha nefes aldım ve ona biraz yaklaştım. Ayaklarım ayaklarına değdi. "Kendini tutuyorsun, bırak," dedim.

"Saldırganım." Yutkundu. "Kontrolsüzüm." Bakışları başka bir hal aldı, koyulaştı. "Seni incitirim."

Anlamadığı da buydu. Ben de öyleydim. Birbirimizi aynı şiddetle, aynı öfkeyle istiyorduk. Vücudumu ona değdirdim ve kaslarının istekle seğirişini hissederken, "Bana onu unuttur," diye fısıldadım. Bir

geceliğine de olsa kızım için çektiğim acıyı unutturmasını istiyordum. Sadece birkaç saat... Fakat böyle düşünmek bile içimi sızlattı.

Deren'in gözlerinin bir anda döndüğünü fark ettim, elini boğazıma hızlı ama yumuşak bir şekilde sardı. Kafam bu hareketle arkaya yatarken, Deren üstüme gelerek sertçe vücuduma yaslandı. "Yanımda başka bir erkekten bahsetme, başka bir erkeği düşünme. Canım yanıyor ve canım yanınca aynı karşılığı vermeye meylediyorum."

Carlos'tan bahsettiğimi sanmıştı. Alakası yoktu, onu zaten düşünmüyordum. Dudakları dudaklarıma yaklaşınca, telafi konuşmam ertelendi ve ağzı ağzıma değince yüksek sesle inledim.

Parmak uçlarımda yükseldim ve kalçam kapının pervazına yaslanırken, bir kolumu onun boynuna doladım. Parmaklarım hoşlandığım şekilde saçlarının arasında kaybolurken, Deren dudaklarımı zorlayıp ağzımın içine ulaştı. Çıplak tenimdeki ürperti kaslarımı, kemiklerimi âdeta yumuşatmıştı. Deren belimi sertçe tutup kendisine biraz daha bastırınca bacaklarımın arasındaki sertliğini hissedip gözlerimi kapattım. Parmaklarını kalçamda dolaştırdıktan sonra ön tarafa getirdiğinde karnıma değmesinden kaygılandım. Gerildim, ama parmakları bacaklarım arasına kayınca rahatladım. "Kim için bu haldesin?" diye fısıldadı.

Sesini gerçekten seviyordum. Bu sesle fısıldaması her şeyi daha karmaşık bir hale getiriyordu. "Senin için."

Ensesi elimin altında kasıldı ve gözlerini açıp dudaklarıma bakarken, parmaklarını iç çamaşırımın içine soktu. Gözlerim irileşti. Bana dokunmaya devam ederken, alnımı alnına bastırarak sessizce inledim. Dudaklarını yanağıma koyup sesli bir şekilde öperken, "Hiç de istemiyorum aslında seni," dedi sesi çatlayarak.

Bana böyle dokunurken söylediği söz o kadar imkânsız geliyordu ki, sessizce güldüm. "Tabii, ben mecbur bıraktım seni."

Deren, yanağım dudaklarının altında seğirince güldüğümü anladı ve dişlerinin arasından canı yanmış gibi inleyip parmaklarını daha derinime itti. "Görmeyi de istiyorum," dedi.

Yüzümü boynuna gömdüm ve dudaklarım terleyen boğazına temas ederken, kalçamı elinin hareketine doğru çevirdim. Vücudumla tuttuğu ritmi hızlandırıp ikinci parmağını da ilave edince, peş peşe hızlı nefesler almaya başladım. "Aklında tutacak mısın?" diye sordum.

"Neyi?"

"Beni."

Sorumun garip bir tarafı vardı, ama anlamamıştı. Gözü zaten hiçbir şeyi göremiyordu, mantığını yitireli uzun zaman olmuştu. Bir de benimle sevişmek üzereyken başka şeyler düşünemiyordu. "Kalıyorsun zaten," diyerek başını arkaya atınca, onu boynundan öpmemi sevdiğini anladım. "Seninle sevişmenin yollarını arıyormuşum," diye bir şeyler geveledi, ama vücudum sarsılmaya başladığı için tam kulak veremedim.

"Kendinden geçiyorsun," diye inledi sertçe.

Kafamı salladım ve vücudum onun elinde sarsılınca gözlerim sımsıkı kapandı. Deren'in içimdeki parmakları hareket etti ve ben kendimden geçtiğim sırada sanki bundan benim kadar zevk almış gibi kesik kesik inledi. Hafiflemeye başladım ve eli hareketsizce üzerimde dururken, diğer eliyle ensemdeki teri sildi. "Yalan söyledim. Çok istiyorum seni."

Elini her yerime sürterek içimden çıkardı ve kasıklarını karnıma bastırdı. Gözlerini görebilmek için başımı arkaya attım. O esnada soyadı geldi aklıma. Deren'in ateşine değmiyordum, Deren'in ateşi olmuştum. Göğüslerimin altından, başparmaklarını kemiklerime bastırarak beni tuttu ve gözlerimin içine bakarak eğildi, göğüslerimi öptü.

Karnımda tekrar bir istek belirdi. Deren beni geri geri yürüterek yatağa ittiğinde, kalçamın üstüne düşerek nefes nefese yukarıya baktım. Elini ensesine atıp tişörtü çıkardığı gibi fırlatıp attı ve ardından hafifçe eğildi, yatağa düşmüş ellerimi kaldırıp pantolonuna götürdü. "Çöz," diye emretti hızlıca. Ağırlaştığım ve çok istekli olduğum için yarı yarıya kapanan gözlerimle onu izleyerek kemerinin tokasını çözdüm. Ucundan tutup kemeri çıkardım, yere fırlatıp kotunun düğmesini de çözdüm. Pantolonunu aşağıya indirince Deren memnun olup kafasını salladı ve tek dizini yanıma koyup üzerime abandı.

Vücudu değince dudaklarım aralandı ve bedenimdeki buzlar eridi. Deren beni çenemden tutup yukarı kaldırınca bile gözlerimi karnımdan, birleşen vücutlarımızdan çekemedim. Deren de bunu fark edip, "Bana bak," dedi. Fakat karnıma sürtününce inledim. Başparmağını ağzımın içine sertçe itip dilime dokunurken, kendini karnıma kaydırıp, "Nabzın da nasıl hızlı atıyor," dedi. Ona da dikkat ediyormuş gibiydi. Her yerime dikkat ediyor gibiydi.

"Çıkar onu," dedim siyah çamaşırına dokunarak.

Deren, "Gözlerimin içine bakana kadar olmaz," dediğinde bakışlarımı zorlukla çekip hemen gözlerine baktım. Kızarmıştı, terliyordu. Hafif tüylü göğsü parlamıştı. Gözlerime bakınca bir daha karnıma sürtündü.

Elimi arkama götürüp sutyenimi çıkardım, yatağın kenarına bırakıp tekrar ona yaklaştım.

Gözlerimi kapatıp geriye doğru uzandım. Soğuk yatak örtüsü sırtıma değince Deren şikâyet eder gibi inledi. Bir elini dizime koyarak bacaklarımı açtı. Çırılçıplak bir şekilde bacaklarımın arasına girdi ve ağırlığını vermeden üstüme uzandı. Nefesi yüzümde süzülürken, "Bu öylesine değil, değil mi?" dedi huysuzca. Bacaklarımın arasına sürtündü. "Benimle kalacaksın?"

Aslında ölmek mi istediğimi yoksa onunla kalmak mı istediğimi ayırt edemiyorum. "İtalya'ya dönm..."

"Hayır!" diyerek öyle sert bastırdı ki dudaklarını dudaklarıma, dilim dişime çarptı. Canım acıdı mı bilemedim, o kadar büyük acılar çekerken küçük acıları hissedemiyordum.

Tırnaklarım dalgalanan kaslara sertçe tutunurken, Deren de bacaklarımı daha fazla ayırıp kendini içime itmeye başladı. Dudaklarımı çekip yanağını tutarken gözlerinin içine bakıyordum. Çok zevk aldığı o kadar belliydi ki, içimi haz duygusu dolduruyordu. Gözleri kapanmamak için zor duruyor, alnını kuvvetle alnıma bastırarak dilini çenemde gezdiriyordu. Gözlerindeki duygular bana bir anda o kadar sahici, o kadar yoğun geldi ki tahammül edemedim. Yapmaktan hoşlandığım için tekrar yüzümü boynuna sakladım, iki elimle birden yüzüne, dudaklarına dokunarak inledim. Vücutlarımız birleştiğinde kalbimdeki buzlar da eridi.

"O kadar çok gireceğim ki içine," diye fısıldayıp kafamdan öpünce, bu kadar ahlaksız bir şey söylemesine rağmen garip bir sıcaklık hissettim. Kendini bedenime itip geri çekerken, bir elim hâlâ aramızda duruyordu. Sert itişleri bir anda duraksadı, içimde hareketsiz kalıp kafamdan bir kere daha öptü. "Ama yapamam... Canın acıyorsa?"

Onda hissettiğim, bahsettiğim şey buydu. Öfkesini çıkarırken bile aklından canımın acıyıp acımadığını geçirmesiydi. Gözlerimi kapatıp yanağımı boynuna sürttüm. "Sarılabilir misin?"

Deren yatağa yaslı omzumdan öpüp bana sıkıca sarıldı. Belki onun da içinden geçmişti.

Vücudum Deren'i karşılamak için yatağın üstünde hareket etti, kalktı, kıvrandı. Her hareketi daha derine ulaştı, onu neredeyse karnımda bile hissetmeye başladığımda çığlık atıp boynunu ısırdım. Deren kolunu belimin altından geçirmiş, bana sarılmış bir şekilde saçlarımı koklarken, kalbinden çıkan ses odanın içini doldurmaya başladı. Kalbinin gelip

göğüskafesine vurduğunu, göğsünde telaşla çarptığını hissetmek beni gülümsetti. Aynı zamanda ağlayasım geldi.

Deren'in kendisine has kokusunu boynundan alırken, vücudumda kaymaya çalıştığını fark ettim. İzin vermemek için dudaklarımı boynuna yaslayıp sırtını sertçe tırmaladığımda, "Gitmiyorum," dedi beni yatıştırarak.

Öyleyse, bıraktım. Dudaklarımı çektiğimde vücudumda hafifçe kaydı. Dudaklarını sızlayan göğsüme kapatıp yoğun bir şekilde öperken, "Çok güzelsin," diye mırıldandı ağzından kaçmış gibi.

Gözlerimi kapatıp hislerin derinine indim. Parmaklarımı vücudunun hatlarında dolaştırıp aklıma kazıdım. İçimdeki dehşet arzu ve ağlama isteğiyle kafam bulanıyordu. Hissizleşmiştim, kalpsizleşmiştim ben. Şimdi n'olmuştu da her şey bu kadar yoğundu sanki? Deren diğer göğsüme de aynı şekilde yaklaşıp dudaklarını üstümde dolaştırırken, boğazından kaba birkaç söylem ve inleme dökülüyordu. Gerçekten öfke çıkarıyor, sabırsızca hareket ediyor, sert tutuyor, aceleyle öpüyor, sanki aklına gelen şeyleri savuşturuyordu.

Aniden, ben rahatlamadan vücudumdan ayrıldığında gözlerimi açıp itiraz edercesine ona baktım. Deren doğrulup yatağın ucuna oturdu, ayakları yere değiyordu. Beni sertçe kendine çekip kucağına oturttu ve vücuduma öyle, ansızın girdi. Bacaklarım dizlerimden kırılıp yatağa yaslanırken, kollarım onun boynuna dolandı. Elini sırtımda gezdirdiğinde, üzerinde yükselip alçalarak alnından öptüm. "Bu pozisyonu seviyor musun?"

Dişlerinin arasından nefes alıp bu kez o yüzünü boynuma yasladı. "Bana neyi sevdiğimi sorma."

"Ni... Niye?"

"Sorma işte."

Kulağımın altını, boynumu öpüp kısa saçlarıma el attı. Tutarak, çekerek okşadı. Karnımın altı kasılınca daha fazla dayanamayacağımı anladım. Başımı eğip dudaklarını yakalamaya çalışırken, boynuma giren krampla inledim. Deren bunun üstüne güldü, boynumu okşayarak dudaklarımdan öptü. Onun dudaklarındayken vücudum sarsılmaya başladı ve sonra hafifledim, Deren'in de rahatladığını anladım. Altdudağımı o kadar sert ısırdı ki aklına bir şey gelmiş ve ondan öfkelenmiş gibi hissettim. Gözlerim kapanınca dudaklarını çekti ve alnını alnıma koyup bekledi.

Kapalı gözkapaklarına bakarken parmaklarımı yüzünün köşelerinde hafif hafif dolaştırdım. Az önce sırtına tırnaklarını geçirmeme rağmen şimdi neden böyle ürkek dokunduğumu kendim de anlamamıştım.

Parmağım ıslak, kıpkırmızı olan dudaklarından geçerken kirpikleri titredi ve dudaklarını aralayıp parmağımın ucunu öptü. "Bana neyi sevdiğimi şimdi sor."

Omuz silktim. "Hayır."

Parmağımı ısırıp bıraktığında dudağının üstünden son kez geçtim ve onun kucağından kalktım. Deren'in elleri üzerimde tereddüt eder gibi gerileyip ilerlediğinde yatağın yukarısına çıkıp yan bir şekilde uzandım ve kalp atışlarımın düzene girmesini bekledim. Sonra da hiç düzelmeyeceğini anladım. Deren bu odadayken kalbim hep böyle çarpacaktı.

Deren yatağın ucunda sevişmemiz hakkında hiçbir şey demeden oturmaya devam ederken dakikalar geçti. Tenim soğumaya başlamıştı. Gözlerim pencerenin dışındaki karanlık gökyüzünü bomboş gözlerle izliyordu. Kalbim hâlâ o kadar hızlıydı ki, derim esniyordu sanki. Sonra Deren omzunun üstünden bana bakınca ıslak, ruhsuz gözlerim onunkilerle birleşti. Yutkunup çarşafa uzandı ve omuzlarımdan aşağısını örterken, gözlerimin içine baktı. Elinin tersi ıslak omzumda, boynumda, nabzımın atışında dolandı ve sonra aniden beni kaldırdı. Saçlarım omzuma düşerken gözlerimi kocaman açtım ve yüz yüze dururken, "Kolumu koparacaksın herhalde," dedim.

Beni biraz daha karşısına, yakınına çekerek koluma doğru baktı ve sonra ensemden tutup sertçe kendine çekti. Ağzım ağzına çarpınca beni aralıksız bir biçimde öptü. O kadar aceleci ve istekli davranıyordu ki, şaşırmadım desem yalan olurdu. Parmaklarını kısa saçlarımın arasında dolaştırırken, başımı arkaya atıp nefes nefese çekildim. Gözlerine baktım. Şaşkınlığım yansıyordu. "Neden böyle öptün?" diye sordum. *Niye bu kadar istekli öptün?*

Deren gözlerime bakıp cevap vermeden beni tutup çekti, tekrar aynı yoğunlukta öptü. Kafamdaki eli boynuma dolandı ve başparmağı şahdamarımın üstüne baskı yaptı. Boğazımın üstündeki baskıyla zorlukla yutkunup nefes nefese dudaklarımı ondan ayırmaya çalıştım. "Daha önce hiç birini boğarak öldürdün mü?" diye sordum merak ederek.

Sanırım bir mafyanın kızı olduğum için psikopatça sorumu yadırgamadan, "Hayır," diye fısıldadı. "Direkt el izi, tehlikeli." Sonra altdudağımı tekrar kavradı, gözlerini kapatarak ısırdı.

"Eldiven giyerek de mi yapmadın?"

"Hayır. Uzun sürer. Kısa sürmesini tercih ederim," dedi. Deren benimle bunlar hakkında konuşmaktan hoşlanmış gibiydi ama bir yandan da sinirliydi, öpüşmeyi sürekli durdurduğum için.

"Evet, uzun sürüyormuş," diye fısıldadım Karina'nın ne kadar uzun süre dayandığını hatırlayarak.

"Sus artık. Öperek boğacağım yoksa seni."

Deren bir daha ağzımı yakalayıp, bu kez bırakmadan, parmaklarını tenimde gezdirmeye başlayarak beni öptü. O sırada ben, *Demek ilk olacağım*, diye geçirdim içimden.

Vücudum ısıyla, yumuşak bir temasla ve onun ağzıyla kaplı bir şekilde uyandım. İlk etapta panikledim, en son ne olduğunu düşündüm. Sonra Deren'in ağzını üzerimde hissedip biraz gevşedim. Uyuduğuma şaşırmıştım, ama onun hiç uyumamış olmasına şaşırmamıştım, çünkü Feda ile ilgili gelecek telefonu hâlâ bekliyordu.

Gözlerimi açtığımda karanlık tavanla bakıştım ve Deren'in dudaklarını sırtımda hissettim. Parmakları bedenimdeydi. Bana arkamdan sarılmıştı, vücuduma yaslanmıştı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama henüz gün ağarmamıştı. Sırtımdaki dudakların aceleciliği bende garip, tanımlanamaz bir korkuyu uyandırsa da kalbimi gecenin bir yarısında böyle hızlı attırabiliyordu.

Deren vücudumun verdiği tepkiden anlayarak, "Uyandın," diye fısıldadı.

Yastığımı sıkıp ona biraz daha yaslanınca, ensemde iç geçirip alçak sesli inledi. "N'apıyorsun?" diye sordum, ne yaptığını bilmeme rağmen.

"Karşı koyamadım," dedi sanki onun bir zayıflığıymışım gibi.

Parmakları bacaklarımın arasında hareket edince karnım kasıldı. Bir yandan da gerildim. Anlıyor muydu doğum yaptığımı? Çünkü... Bu konuda deneyimliydi. Nil'i doğurduktan sonra Nalan'la sevişmiş... olmalıydı. Doğum yapan bir kadının bedenini tanıyordu. Fakat aradan yıllar geçmişti, fark eder miydi? "Farklı olduğumu söyle," diye fısıldadım, yüzünü görmeyi dileyerek.

Dudakları hızlı bir şekilde omuzumun başında dolanırken, "Farkındasın," diye fısıldadı. Farklı olduğumun farkında mıyım?

Beni, bir kolunu altımdan geçirerek tutmasından hoşlanmıştım. Vücudumu rahatlatırken, elini kalbime bastırdığını hissettim. "Bana, diğer bebeğimin sen olacağını söyle," diye fısıldadı.

Kalbinin atışlarını sırtımda hissediyordum. Benim için atıyordu. Deren'in kalbi benim için atıyordu. "Sen söyle," diye fısıldadım.

Elimi tuttu ve benim elimle beraber beni okşayarak, "Diğer bebeğim sensin," diye sertçe fısıldadı. Sonra vücuduma yaptığı baskıyla birlikte kendimi bıraktım, yastığa doğru inledim. Deren rahatladığımı fark edince dişlerini omzumdan çekip kendini bıraktı.

Nefeslerim ağırlaştığı sırada beni üstüne çekip bebekmişim gibi göğsüne yatırdı. Uzanıp dağılan saçlarımı düzeltirken, dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Bana kendinle ilgili bir şeyler söyle."

Dudaklarım dudaklarında dururken konuşmayı deneyip, "Ne söyleyeyim ki?" diye sordum.

O da dudaklarını çekmedi, ama birbirine değdikçe sızlayıp ısınıyordu. "Çok az tanıyorum seni. Daha çok tanımak varken."

Ona sonradan bana zarar vermeyecek ne söyleyeceğimi düşünüp bir süre sonra İtalya'daki yaşantımı hatırladım. Buradan, şu zamandan çok farklıydı. İtalya'daki Karmen daha ayakları yere basan ve daha güçlü bir kadındı. "Aslında ben... Keman çalabiliyorum," dedim kendimi anımsarken.

Deren başımın arkasına masaj yaparak, "Başka?" diye sordu.

Bir anda gözlerim açıldı. "Evcil yılanım var, hem de kocaman."

Deren kafasını hafifçe arkaya atıp gözlerini kısarak baktı. "Evcil yılan mı? Hiçbir yılan evcil olmaz. Nasıl besliyorsun onu? Saçmalık."

Malikânemizin arka tarafındaydı, evde değildi ama gün içinde onu görür, beslerdim. Bence evcilleştirmiştim, Deren'e katılmıyordum. "Bana hiç saldırmadı ki."

Anlayayım diye kafama yumuşak bir şekilde vurdu. "Zamanını kolluyor olabilir. Yemeğini biraz geç versen veyahut yemeğini hiç vermesen, hedefi sen olursun. Seninle ilgili bir anısını hatırlamaz, umursamadan saldırır sana."

Yılanım hakkında ileri geri konuşmasına sinir olup, "Bana hiçbir şey yapmaz," dedim.

Kafamı göğsüne doğru bastırıp iç çekti. Anlamamışım da kızmış gibiydi. "Üçüncü bir şey daha söyle."

Ne söyleseydim, ne anlatsaydım ona... "İtalya'da bir ev var, ama çok güzel bir ev. Oradayken o evi almayı çok istedim, ama sahibi bir türlü satmadı." Ormanın içindeki o muhteşem evi hatırladım. Diğer yandan o evi istemenin artık bir öneminin olmadığını da. "İlk kez on dört yaşındayken görmüştüm. Her şeyden uzak, ormanın içinde ıpssız bir evdi.

Babamdan orayı istedim ve bana alacağını söyledi, ama evin sahibi asla satmadı."

Deren kafamı okşadı. "Merak ettim, bir ev ne kadar güzel olabilir ki?"

Ona, eve dair her şeyi anlattım. Bence abartmıyordum, şahane bir evdi. Karina ile İtalya'ya dönebilseydim bir daha almayı deneyecektim ama...

Biraz bedenimi kollarıyla sarıp elini sırtımda dolaştırırken dudaklarını aşağıya indirip yanağıma koydu. Belki de dudaklarının yetişip yetişmediğini anlamak için bunu yapmıştı. Üzerinde uzandığım için her nefes alışında ve kalp atışında vücudum hafifçe yükseliyor, sonra alçalıyordu. Bu tatlı ritim ve boynundaki kokuyla beraber ellerimi karnına koydum. Kendimi onun gergin, bekleyiş ve heyecan içindeki kalp atışlarına bırakıp uyudum.

Tekrar kendime geldiğimde uzaktan bir ses duyuyordum. Gözlerimi açınca aradan bir-iki saatin geçtiğini anladım. Gökyüzü ağırlaşmıştı. Geceden beri devam eden kalbimdeki ağrıyla doğrulunca Deren'in yanımda olmadığını anladım. Duyduğum sese odaklanıp banyodan geldiğini anladığımda oraya yürüdüm. Kapıyı tıklattım ama su sesi yüzünden duymadı. Ben de direkt açtım ve onun yıkandığını gördüm.

İçeride bir kabin vardı, o da suyun altında fayanslara yaslanmış duruyordu. Üzerinden akan köpüklere bakılırsa, durulanıyordu. Altdudağını ısırıp banyoya girdim, bu sırada da yüzünü izliyordum. Kaşlarının kalkmasına bakılırsa geldiğimi anlamıştı. Kabinin içine girince başımdan aşağıya dökülen suyun sıcaklığıyla irkildim, sonra da ona yaklaşıp kollarımı boynuna doladım. Deren gözlerini açmadan ellerini yüzüme götürdü, başımı kendisine çekip dudaklarını ıslanmış dudaklarıma bastırırken, "Uyu istedim," dedi.

"Niye kalktın?"

Beni yıkıyormuş gibi ellerini kafamda, omuzlarımda dolaştırırken, "Gideceğim," dedi öfkeli bir sesle. "Hastaneden aramadılar ama canıma tak etti. Onu uyandırmanın başka yolları vardır."

O önemli dakikalar yaklaştığı için kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Duygularımın yüzümden okunmasından korkuyordum, birkaç hafta öncesine kadar hiçbir şeye karşı bir korkusu kalmamış olan ben, şimdi birçok şeyden korkuyordum. Onun gözleri kapalıyken yüzünden akan su damlalarına baktım ve gece boyunca yaşadıklarımız aklımdan geçerken ürperdim.

"Yapma," dedi Deren dudaklarım çenesine temas edince. Kafasını geriye atıp yüzünü uzaklaştırmaya çalıştı. "Gitmeliyim, böyle devam edersen kalırım... Fakat gitmeliyim."

Daha fazla zorluk çıkarmadan geriye çekildim. "Ben de geleceğim."

Karşı çıkmadı, bir şey söylemedi. Bunun üstüne uzanıp onun sıktığı duş jelini aldım, avuçlarıma akıtıp vücuduma sürdüm. Deren biraz sonra gözlerini açınca istemsizce bana baktı, suyun altında vücudumdan inen köpükleri izleyip arkasını döndü. O banyodan çıktıktan sonra yere kapaklandım ve sırtım fayanslara çarparken, sıcak buharın altında ağlamaya başladım. Hastaneye gittiğimizde Feda'nın olmadığını öğrenecekti ve... Fakat az kalmıştı, bu sadece olması gerekendi. Ben Nil'i ona verecektim. Gerçekten çok az kalmıştı.

Ayağa kalkmayı başardığımda suyun altında fazladan kalıp vücudumdaki tüm köpükleri akıttım. Sonra köşedeki havluya sarınarak dışarıya çıktım. Parmaklarımla oynayarak odaya bakınca Deren'in etrafı, çarşafları topladığını gördüm. Camı açmış, sigara içiyordu. Çıktığımı görünce bana göz kırpıp elinde tuttuğu kırmızı, triko elbisemi salladı. "Üçe kadar sayacağım. Yetişemezsen dışarıya atarım."

Ağzım hayretle açıldığı için o ancak iki dediğinde koşabildim, ama yetişemediğim için Deren elbisemi camdan dışarıya savurdu. Rüzgârda uçan elbiseye bakıp yumruklarımı göğsüne yapıştırdım. "Geri zekâlı, manyak! Şimdi ne giyeceğim? Neden yaptın bunu!"

Sigara olan elini benden uzağa tutarak omuzlarını silkince daha da öfkelenip uzandım, bir anda kulaklarını yukarıya çekmeye başladım. Deren inleyip kafasını geriye atmaya çalışırken, "Kızım, n'apıyorsun?" dedi gülmekle kızmak arasında kalarak.

"Kulaklarından tavana asarım Deren, beni delirtme!" diye bağırdım.

Dudağında saklanan gülüşe bakarak kulaklarını bıraktım ve geriye çekilip bağırmaya başladım. "Ne giyeceğim şimdi! Aptal mısın?"

Deren kızarmış kulağından birisini tutarak yere düşmüş elbiseye baktı ve sonra bana dönüp havluya sarınmış vücudumu süzdü. "Gördüğüm en cesur kadın, inip onu oradan alabilir," dedi.

"Ya sinirimden ağlayacağım şimdi! Neden yaptın bunu!" Uzanıp sertçe çenesinden kavradım ve gözlerine kızarak baktım. "Derhal inip elbisemi alacaksın."

"Senin yüzünden yaptım," dedi yüzüme düşen saçımı üfleyerek uzaklaştırırken. "Ne kadar çıldıracağını görmeyi çok istedim. Hoşuma gideceğini biliyordum çünkü."

Ağzımı güçlükle kapatıp çenesini biraz daha sıktım. "Bir tane bir şey söyleyip sonra küfredeceğim sana, bir tane Türkçe küfür vardı bekle hatırlayacağım..."

Eğildiği gibi beni kucaklayınca afallayıp omuzlarından tuttum. Beni topladığı yatağın ucuna oturttu ve önüme eğilip her iki kızarmış yanağımdan da öpüp geri çekildi. "Sadece bir tane mi biliyorsun? Türkçeni geliştir."

"Deren!"

Ona vurmak için doğrulmama fırsat vermeden arkasını dönüp aşağıya inince elbisemi almaya gittiğini anladım. Gülümsememi sert suratımın ardına saklasam da o ince kıkırdamaya başladım ve sonra uzun süre böyle güldüğüme hayret edip sudan buruşmuş parmaklarıma baktım. Deren hemen geri dönüp elbiseyi yanıma bırakınca yüzüne kaçamak bir bakış atıp havluyu üzerimden attım. O bir sigara daha yakarken elbiseyi başımdan geçirip giyindim. Çamaşırım yoktu, kendimi biraz çıplak hissediyordum. Önceki geceki çamaşırlarımı hatırlayınca tıpış tıpış banyoya gittim, onları kirli sepetinde görünce oradan alıp çöpe attım. Sonra ellerimi yıkayıp odaya geri dönünce, Deren beni önceki akşam yaptığı gibi belimden tutarak kavradı, eğilip ensemden öperek, "Keşke üçüncü bir gözüm olsa, hep seni izlese," dedi.

"Olmaz, sırlarımı öğrenirsin o zaman," dedim. Şaka sandı.

Elimden tuttuğunda beraber aşağıya indik. Ceketimi kolumda tutarak telefonuma bakmaya çalıştım ama Deren elimi bir türlü bırakmıyordu ki bakayım. Evden ayrıldık, arabaya yürürken sessizleştik. Koltuğa oturduğumda öyle gerildim ki mideme kramplar girdi.

Deren'in arabayı önceki gün de uğradığı hastaneye doğru sürerken silahını çıkarıp içindeki kurşunları kontrol ettiğini gördüm. Saat sabahın beşiydi, hava kapalıydı. Yağmur yağacak gibi görünüyordu. Tadım iyice kaçtı. Çıplak dizlerimi kaşımaya başlayıp Deren'in oturuşundaki asabiyeti, sabırsızlığı izledim. Çok heyecanlıydı.

Araba Bursa'nın kuzeyinde kalan, misafiri az olan uzaktaki hastanenin bahçesine girerek durduğunda bir süre hareket edemedim. Deren'se sabırsızca kapısını açmıştı. İnmediğini görünce içeriye bir göz attı. "Gelmiyor musun?"

Sessizce dışarıya çıktım ve onun yanında hastaneye yürümeye başladım. Deren bizim, ikimizin sevgili olduğunu düşünüyor olmalıydı ki yine elimden tuttu, normalmiş gibi. Doğrusu bana da anormal gelmiyordu. Önceki gün oraya geldiği için kendinden emin bir şekilde üst kata çıktı, koridorun sol tarafında ilerleyip bir odanın kapısını açtı. Etrafta neredeyse kimse yoktu, daha çok erkendi. Önümdeki koridora baktım

ve sonra Deren'le birlikte koridoru dönüp odayı gördüğümde, eli elimde kaskatı kesilen Deren oldu. Oda boştu. Yatak da.

İstediğim gibi, Yaman Feda'yı kaçırmıştı. Bunu görmenin rahatlığı içimi kaplarken, "Nerede?" diye sordu Deren gördüklerine inanamayarak. "Feda... Bu odada yatıyordu."

"Doktorlar başka odaya almıştır belki," dedim.

Panikle arkasını döndü, o kadar sinirli ve acele hareket etmeye başladı ki ona yetişemedim. Alt kata indi, koridorun ortasındaki Danışma'ya doğru yürüdü. Kadın hiddetli ayak seslerini duyup başını kaldırınca da, "204 numaralı odada bir adam yatıyordu, nereye kayboldu?" diye sordu bağırarak.

Kadın oda numarasını duyduğu an afallayıp bize sorgulayıcı gözlerle baktı. "Affedersiniz, siz kimsiniz? Size ne?"

"Yakınıyım!" diye yalan attı Deren.

"O hastanın üzerinden kimlik çıkmadı, biz de kimseye haber vermedik." Kadın bize tek kaşını kaldırarak bakıyordu.

Deren yumruğunu masaya vurup, "Nerede?" diye sordu. Kontrolden çıkıyordu. Fakat ona sadece üzgün gözlerle bakıyordum, hiçbir şey yapamıyordum.

Kadın sabit telefona uzanıp bir tuşa bastı ve bakışlarını bizden kaçırarak, "Birkaç güvenlik görevlisini Danışma'ya gönderir misiniz?" diye sordu.

Deren uzanıp sabit telefonu yakaladı ve bir köşeye fırlatıp ellerini masanın üstüne indirdi. Çalışan koltuğunda dikleşip kocaman olmuş gözlerle ona bakarken, "Adama ne olduğunu söyle!" dedi Deren. "Nereye kayboldu, gece o odada yatıyordu. Doktor, bir süre kendisine gelemeyeceğini söylemişti! N'aptınız Feda'yı!"

"Beyefendi, kendinize gelin!" Kadın telaşla koridorun ucuna bakınca Deren canhıraş bir ses çıkarıp tekrar merdivenlere yöneldi. Üst kata çıkarken hiçbir şey diyemeden onun arkasından koştum. Deren bu kez o odanın yanındaki odanın kapısını açtı, içeriye koştu. Bu kez, arabada olan adamlardan birini yatakta gördüm. Aşağıdan güvenliklerin sesini duyarken, Deren yatağa yaklaşıp baygın adamı omuzlarından tuttu. "Uyanıp kızımın yerini söyle!" diye bağırdı çaresizce. Feda ortadan kaybolduğu için bilgi alabileceği yalnız bu adam kalmıştı. "Kızım nerede? Nil'ime ne yaptınız! Uyanıp kızımın yerini söyle! Hem Feda'nın hem de yavrumun yerini söyleyeceksin! Yeter, bu nasıl bir oyun! Ne yaşıyorum ben! Benim kızım ne yaşıyor!"

İki güvenlik görevlisi koşarak içeriye girdiklerinde kendimi Deren'in önüne attım ve kollarımı iki yana açarak onları durdurmaya çalıştım. "Çıkacak, bir şey yapmayın!"

Deren bu adamlarla başa çıkabilirdi ama tuttuğu adama tamamen odaklandığı için o adamların kendisine ne yapacaklarını umursamazdı zaten. "Hasta, ölecek," dedi güvenlik görevlisi ve sonra Deren'in kolundan kavradıklarında, Deren başını hararetle çevirip adama baktı. Sonraki anda ise kafasını öyle bir gömdü ki, güvelik görevlisi bağırarak diğerinin üstüne düştü. Deren bu fırsatı değerlendirerek tekrar önüne dönüp çete üyesini sarstı. "Ölmeyeceksin, uyanacaksın! Nil'in yerini söyleyeceksin, ancak o zaman ölebilirsin! Kızıma yaşattıklarınızın bedelini ödemeden hiçbiriniz ölmeyeceksiniz!"

"Deren," diyerek onu çekmeye çalıştığımda, güvenlik görevlileri tekrar yaklaştı ve odaya yeni bir tane daha güvenlik görevlisi girdi. Deren'in ellerini tutup adamdan çekmeye çalışırlarken Deren'i kendine getirmek için, "Uyanmayacak, uyansa da konuşamayacak," diye bağırdım.

Deren, "O uyanmazsa kızım da artık hiç uyanamayacak!" diye bağırdı çaresizce, ölürcesine.

Bu cümle beni sersemlettiği için onu geri çekemedim. Üç güvenlik görevlisi birden onu kollarından tutup güçlükle uzaklaştırdılar, Deren gözleri hiçbir şeyi görmez bir halde küfürleri sıralarken onu odanın dışına sürüklediler. O kadar vahşi, o kadar çaresizdi ki iki kez üç adamın da ellerinden kaçmayı başardı. Fakat tekrardan tuttular onu ve merdivenlere doğru sürüklerlerken, "Polisi arayın," dedi biri.

Deren'in küfürleri koridoru inletirken, basamakları gözlerimi ondan alamadan indim. Güvenlik görevlileri onu hastanenin kapısına kadar götürüp dışarıya çıkardıklarında, Deren onları kuvvetle iterek etrafında döndü. "Sevgilim içeride kaldı," diyerek tekrar hastaneye yönelmişti ki güvenlik görevlilerinin arkasından çıkarak onun görüş alanına girdim.

"Buradayım."

Geriye doğru sendeledi, sonra arkasını döndü, ellerini başının üstünde birleştirerek bağırdı. Güvenlik görevlileri söylene söylene hastanenin içine yürürlerken Deren kendi etrafında dönüp, "Nasıl ortadan kaybolur," diye fısıldadı kaybetmiş bir şekilde. Köşedeki banka doğru düşer gibi oturup boşluğa bakmaya başlarken dudaklarından birkaç titrek soluk çıktı. "Çok yaklaşmıştım, nasıl kaybolur... Kendine gelip mi kaçtı? Ne aptalım lan ben, gözümün önünden kaçırdım adamı. Aklım mı durdu

benim, nasıl böyle bir hata yapabilirim? Allah benim belamı versin, Nil acı çekerken ben..."

Yaklaştım. "Deren..."

"Neden yaptın?" diye sordu başını kaldırıp bana bakmaya başladığında. "Gece hastaneye gitmek üzereydim ama beni durdurdun. Odaya geldin, karşıma kadar... Sana karşı koyamayacağımı biliyordun. Neden yaptın?"

Sessizliğim cevap olur muydu? Çünkü susmam en iyisiydi.

"Niye?" diye sordu bu kez bağırarak. Gözlerinde vahşi bir hayvan vardı, üstüme doğru koştuğunu hissettiren bir tehlikeyle bakıyordu bana. "Sen olmasaydın gece gelecektim, kaçamayacaktı!"

"Keşke olmasaydım," dedim. Kelimelerin çok içimden geldiği belli miydi? Gerçekten de keşke olmasaydım diye istediğim?

"Nil acı çekiyorken ben sefa sürdüm dün gece."

Sözcükleri içime kadar ulaştı. Öldüğünü düşündüğüm yerlere bile. Bir adım geriye gidişim de bu yüzdendi. "Sadece seni istemiştim," dedim. *Çünkü sondu, daha sonra sana dokunma fırsatım olmayacaktı.*

Deren, "Keşke karşı koyulabilir olsaydın," deyip kalktı banktan, aldı başını gitti. *Yaşadıklarımızdan pişman oldu.*

Bir süre sadece bileğimdeki kurdeleye baktım, sonra da onun sırtına, gittiği tarafa. Gittiği yolu izlemek o an bir manidar geldi yüreğime. Hastaneye geri girdiğini görünce telaşlandım, arkasından birkaç adım gittim. Fakat güvenlik görevlileri onu tekrar dışarı çıkarmayınca bekledim, bu kez daha sakin bir şekilde kadına Feda'yı soracak olabilirdi.

Halsiz, izlerle dolu vücudum rüzgârın altında beklerken, Deren az sonra tekrar göründü. Telefonunu çıkararak arabaya yürüyordu. Yanımdan geçerken elimden tutmayınca parmaklarımı çıtlatmaya başlayıp arkasından ilerledim. O şoför koltuğuna yerleşirken ben de yanına oturup yüzümü camdan tarafta tuttum. Araba yerdeki tozları kaldırarak uzaklaşırken, telefonda konuştuğu kişiye, "Feda'yı Bursa'da gördüm, elimden kaçtı," dedi nefes nefese. "Bursa emniyetine ulaş, civarda aramaya çıksınlar."

Konuştuğu kişinin emniyet müdürü olduğunu düşündüm, bu bölgenin polislerine o vâkıf olabilirdi. Deren aldığı cevap karşısında sert bir şekilde nefes alıp, "Şu an ne önemi var ki?" dedi kızarak. "Tanıdığın kim varsa seferber et işte. Adam yaralı, onu dikkatle alın. Hayır, henüz bir şey yapmadım."

Deren telefonu ön cama doğru fırlatınca seslere karşı duyarlılığım oluştuğu için hafifçe irkildim. Bir eliyle direksiyonu tutuyordu, diğerini camdan dışarıya çıkarmıştı. Gözlerim hız göstergesine kaydığında yüz

yirmiye yaklaştığını gördüm. Yanından geçtiğimiz arabalar, ağaçlar varla yok arası, silik görünmeye başlamıştı. Tabelalara bakınca İstanbul'a doğru yol aldığımızı anladım.

Aslında sevinmeliydi, çünkü kızına kavuşmasına çok az kalmıştı.

Deren benzinliğin önünde yavaşlayıp durduktan sonra bir süre hareketsiz kaldı, ardından kapıyı açıp çıktı. Ben arabadan inmeden beklemeye başladım. Deren benzinliğin marketine girdiğinde telefonumu çıkarıp Yaman'ın arayıp aramadığını kontrol ettim. Evet, aramıştı. Halletmiş olmalıydı.

Telefonu cebime geri koyup başımı kaldırdığımda Deren'in geldiğini gördüm. Kapıyı açıp bir rüzgârla beraber koltuğuna otururken, elindeki karton bardağı önüme doğru uzattı. Gözlerimi kırpıştırıp sıcak içeceği aldım, kucağıma indirdim. Kendine almadığını görünce de yalnızca benim için arabadan indiğini anladım. Bir de elinde kâğıda sarılı tost tutuyordu. Onu da dizimin üstüne koyup kontağı çevirince, kafamı kaldırıp önüme baktım. Tostun yarısını yedim, çayın da yarısını içtim. Kalan tostu onun dizinin üstüne bıraktım, kalan çayı da aramızdaki içecek bölmesine. Birkaç dakika sonra Deren tostu yedi, çayı da içti.

Araba o kadar hızlı yol aldı ki bir saat sonra İstanbul tabelası göründü. Aramızda ilk kez böyle bir sessizlik oluştuğu için nasıl dağıtacağımı bilmiyordum. Bana söylediklerini herhangi bir adam söylemiş olsaydı Carlos'a yaptığım gibi bir daha suratına bakmazdım, ama ona yaptıklarım için onu hep alttan alıyordum. Fakat ben alttan alsam da içime gerçekten dokunuyordu. Niye dokunuyordu, orası da apayrı bir soruydu.

Araba şehrin içine doğru yol alırken Deren'in telefonu çalmaya başladı. Düşüncelerimden bu ses sayesinde çıktım. Deren elini telefonu fırlattığı yere uzatıp ekrana bakınca üstten ben de baktım ve Nalan'ın aradığını gördüm. "Ne için arıyor?" sorusu ağzımdan kaçınca, dilimi ısırıp gözlerimi yumdum.

Deren, "Nil içindir," diyerek telefonu açtığında, karşı tarafın duyup duymamasını umursamadan, "Hoparlöre al," dedim.

Deren telefonu kulağına götürmek yerine hoparlöre alıp dizine koyduğunda Nalan'ın, "Deren?" diyen sesini duydum. Hiç uykudan uyanmış gibi değildi, çünkü muhtemelen o da ben ve Deren gibi geceleri uyuyamıyordu. "Hoparlöre mi aldın telefonu?" Duymuştu demek.

Deren doğrudan, "Ne vardı?" diye sordu.

Nalan telaşla nefes alıp, "Babam aradı, onu da emniyet müdürü aramış, Feda'yı görmüşsün!" dedi heyecanla. "Gerçek mi, Deren? Buldun mu onu?"

Deren yumruğunu sıkıp dizinde tuttu. "Bursa'da buldum ama elimden kaçırıldı."

Kaçırıldı mı? Kaçırıldığını öğrenmiş miydi? Daha sonra hastaneye tek başına girmişti, ona ne demişlerdi? Nalan hayal kırıklığıyla iç geçirip, "Nasıl olur?" diye sordu, şaşırdığı açıktı. "Sen kaçırmazsın üstelik onu. Bir şey mi oldu yoksa? Sen iyi misin?"

"Hastanedeydi, oradan bir şekilde alınmış," dedi kinlenmiş bir halde. "Birkaç saat olmuş, şimdi nerede olduğunu bilmiyorum."

"Nasıl oldu anlamadım. Hem gördün hem de kaçırdın?"

"Nalan, neticeye odaklanır mısın?" diye rica etti Deren. Fazladan hiçbir şey duymaya, konuşmaya tahammülü kalmamıştı. "Feda ellerimden kaçırıldı. Yapanı da aklını da sikeyim, Feda'yı da! Daha ne duymak istiyorsun ne söyleyeyim yani?"

"İyi de niye bana kızıyorsun Deren?" Nalan'ın sesi ağlayacak gibi çıkınca telefonu hoparlöre almasından pişmanlık duydum. "Nil benim de kızım, annesiyim. Ben o adamı bulup ardından kaybetmiş olsam bana demediğini bırakmazdın, canımı yakardın. Fakat ben soramıyorum bile, hemen bağırıyorsun."

Evet, Nalan tırtılım Nil'in annesiydi. Nalan'la pek bir paylaşımım olmadığı için üzüntüsünü Deren kadar yakından görmüyordum, ama kendimden bile yola çıkarak onun ne kadar mahvolduğunu anlayabiliyordum.

Deren, "Eyvallah, haklısın," diyerek kabul etti Nalan'ın varsayımını. "Hakikaten de öyle yapardım. Ne desen haklısın."

Nalan bu kez daha yumuşak bir şekilde iç çekti. "Bir şey demiyorum, üzülme." Nalan, ona olan empatimi ve yaklaşımımı bazen bir bakışıyla, bir lafıyla alaşağı ediyordu.

"Bir şey olursa haberdar ederim," dedi Deren ve Nalan, "Peki canım," dediğinde telefonu kapattı. Telefonu araya koyup bana kısa bir göz attı. "Ağız alışkanlığıyla demiş olmalı. Telefonlarda canımlı cicimli konuşmuyoruz." *Ya da ben duyduğum için böyle demiş olabilir.* İçimden bu geçse de bir şey söylemedim. Kızını alıkoymuşken Nalan'la ilgili olumsuz şeyler söylemek istemiyordum. "Bundan sonra da konuşmasan sağlığın için iyi olur," diyerek cama döndüm.

"Peki."

Kabullenmesinin gönülden olduğunu anlamıştım. Sesindeki ufak bir değişimden, incelikten veya sertlikten onun aslında ne kastettiğini

anlıyordum. Maalesef sesini de seviyordum, onu övgüye boğmamak için kendimi tutmam gerekiyordu.

Şehir içinde ilerleyen arabanın bir süre sonra Deren'in evine giden yolda olduğunu fark ettim. Beni evime bırakması daha iyi olurdu, bir an önce Yaman'la buluşmalı ve Feda'yı görmeliydim. Bileğimdeki kurdelenin düğümünü sıkarken, "Neden beni evime bırakmıyorsun?" diye sordum.

"Tartıştık," dedi.

"Yani?"

"Benim âdetim değildir. Gönlünü almam şart. Bırakıp ne halin varsa gör demem."

Neyse ki saçlarım yüzümdeki o yumuşama ifadesini kapatıyordu o an. Fakat acaba birlikte olduğu her kadına karşı mı böyleydi? Nalan'la da kavga ettikten sonra onu bırakmaz mıydı? *Şimdi görmek istemediği Nalan'ı bile, zamanı geldiğinde bana tercih edecek.* Bu düşünce arkasında bir kapı aralayıp beni zehirlemeye başlayınca daha fazla düşünmemek için gözlerimi yumdum. Duygular beni tetiklediğinde sanrı veya hayal görmek olası oluyordu. Bunun yaşanmaması için sakinleşmeye çalıştım. Bir süre sonra gözlerimi açtığımda aradan çok fazla zamanın geçtiğini fark ettim. Öyle ki ne yoldaydım ne de arabada. Yatakta uzanıyordum. Anın gerçekliğinden emin olmak adına gözlerimi bir-iki kez kırptım.

Deren'in odasındaydım. Koyu renkli perdeleri çekmişti. Belli ki uykumun devam etmesi için yapmıştı. Böyle bir anda uyuduğuma inanamadım. Doğrulup etrafıma bakınca ceketimi yatağın kenarında gördüm, uzanıp aldım ve derhal aramalara baktım. Yaman birkaç kez aramıştı. Odanın kapısını kontrol edip Yaman'ı aradım ve telefon açıldığında, "Hallettin mi?" diye sordum.

Yaman, "Evet, hallettim," dediğinde dünyalar benim olmuş gibi hissettim ve gözlerimi kapatıp gülümsedim. "Ulaşamadım sana. İyi misin?"

"Teşekkür ederim, Yaman," diye fısıldadım ve kendi sesimin duygusallığı bana bile yabancı geldiğinden, Yaman hattın diğer ucunda biraz duraksadı. "Benzin param?" dedi sonra da.

Güldüm. "Git işine. Kapatıyorum. Detayları öğrenmek için arayacağım, şimdi müsait değilim."

Sessiz onayından sonra telefonu kapatıp inanamayarak iç geçirdim. Yapabildiğimize gerçekten de inanamıyordum. Kalbim deli gibi göğsümü tekmeliyordu. Kızımı kaçıran, inciten herkese karşılığını vermenin vakti gelmişti işte. Fakat Deren ile Nil...

Sevincimin üzerine düşen gölgeyi kabul edemeyerek yataktan doğrulunca, tenime çarpan bir şeyi hissedip durdum. Elimi boynuma götürüp tenime çarpan zincire dokunurken gözlerimle de görmek istedim. Aaa, bir kolyeydi ama benim değildi ki. Deren'in geniş boy aynasına doğru koşup yansımasına baktım. Gümüş renginde, ucunda kilit olan küçük bir kolyeydi. Deren mi takmıştı bunu? İyi ama neden kendimdeyken vermemişti de uyurken takmıştı ki? Parmağımı zincirinde dolaştırıp kilit şekline baktım, altında bir anahtar girişi vardı. Acaba anahtarı da olabilir miydi? "Ne demişti... Gönlünü almak şart, demişti. Acaba o yüzden mi kolyeyi taktı?" Aynadaki yansımamda değişen bir şeyi fark ettim ve sonra kendi kendime gülümsediğimi görüp arkamı döndüm.

Deren'in odası çok dağınıktı, odadan çıkmadan önce yerdeki kıyafetleri, kırık birkaç şeyi alıp banyoya götürdüm. Yatağın örtüsünü düzelttim, alkol kokusundan arındırmak için camları açtım. Odası çok büyüktü, yatağı da öyle. İnip doğrulduğum sırada tenime çarpan kolyeyi hissedip sürekli duraksadım, bakıp bakıp kafamı iki yana salladım. Odadan çıkarken de etrafıma bakarak yürüdüm. Birkaç saatin geçtiği belliydi, belki o da uyumuştu. Fakat öyle olsa yanımda uyurdu.

Kolyemi tutarak merdivenin basamaklarını inince Deren'i Utku ile misafir odasında gördüm. Utku koltukta uyuyakalmıştı, Deren de hemen onun yanında, baş tarafında oturmuş, bir elinde telefonu tutarken diğer eliyle onun saçını okşuyordu. Utku'nun uyku sırasında irkilip durduğunu fark ettim, belki de Deren o yüzden onun kafasını okşayarak, "İyisin," diye fısıldıyordu alçak sesle.

İçeriye adım attığımda Deren başını kaldırıp yüzüme baktı. Hiç uyumadığını hemen anladım. Gözleri balon gibi şişmişti artık. Sadece üstüne yeni bir tişört geçirmişti, saçları dağılamayacak kadar kısaydı zaten ve yüzü de pürüzsüzdü. Tişörtünün önündeki gümüş parıltıya bakarken dudaklarım hafifçe aralandı. Onun da boynunda anahtar şeklinde bir kolye vardı. Ne zaman, nereden bulmuştu bu kolyeleri? Sessiz sedasız takmıştı boynuma. O da boynuma doğru baktı ve kolyeyi avcumda tuttuğumu görünce bana göz kırptı.

"Bunu bana kim takmış, biliyor musun?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Deren. "Belki gece aklına takıldığın birisi olabilir."

Dudaklarımı ısırmaya başladım ve Deren bunu fark ettiğinde gözlerini yavaş yavaş boynumdan dudaklarıma doğru kaydırdı. Kapı zili çaldığında aramızdaki her neyse gölgelendi ve Utku sıçrayarak kafasını

kaldırınca, endişeyle ona baktım. Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışarak telefonlara baktığında, "Kapı," dedi Deren ona dönüp omzunu tutarak. "Sadece kapı çaldı Utku. Sorun yok ağabeyciğim."

Utku bakışlarını ağabeyine odaklayıp geriye yaslandı. "Telefon... Nil'den bir haber sandım," dedi. Seslere karşı hassasiyet kazanmıştı. Tıpkı benim gibi.

O ses onu tekrar irkiltmesin diye kapıyı açmaya giderken Ece'nin geldiğini düşünüyordum. Kapıyı açarken onu elinde bir tabakla göreceğimi sandım ama geçen günkü arkadaşıyla beraber görünce kaşlarımı kaldırdım. Adı Melissa mı neydi? Ece arkadaşının bir adım arkasında durmuş, onu çekiyormuş gibi tutarken kız önde gülümseyerek bakıyordu.

Sadece Ece'ye karşı, "Merhaba," dedim.

Ece rahatsız görünerek, "Merhaba," diye karşılık verdikten sonra hemen ekledi. "Aslında... Biz vazgeçtik, hiç içeriye girmeyeceğiz. Bizim eve gidiyoruz." Arkadaşını kolundan tutup çekti. "Hadi, Melissa."

"Ece, n'olacak sanki sorsam, bu kadar utanma." Melissa Ece'ye gülümseyerek tekrar bana döndü. "İçeriye geçebilir miyiz?"

"Ne için?"

"Utku'ya bir şey soracağım," dedi Melissa.

Utku'yu yalnız bir kez görmüştü. Ne sorabilirdi ki? Ece onu bir daha ikaz edip, "Sana söyledim, şu an üzgünler, buna vakit ayıramaz," dedi.

Ece'nin bakışları, cümlesinin sonuna doğru bir yere odaklandı ve Melissa da onu takip edip aynı yere baktı. Utangaç bir gülümseme takınarak içeriye girdiğinde, Ece de bakışlarını kaçırıp mecburen onu takip etti. Kapıyı kapatıp arkamı döndüğümde, Utku'nun kapı pervazına yaslamış, tek kaşını kaldırmış halde misafirlere baktığını gördüm. Melissa, "Merhaba," diyerek ona yaklaşınca, kaşını daha da kaldırıp, "Merhaba?" dedi.

"Beni hatırladın mı?"

"Evet," dedi Utku ve Ece hızlı bir şekilde kafasını kaldırınca, yüzündeki hayal kırıklığını gördüm.

Deren misafir odasında yürürken bir anda Melissa'nın ve Ece'nin bakışları oraya kaydı. Deren *n'oluyor* dercesine göz kırpıp Ece'ye, "Merhaba," dediğinde, Ece keyifsizce tebessüm etti. "Merhaba Deren ağabey. Rahatsız ettik, özür dilerim."

"Rahatsız etmedin," dedi Deren ve misafir odasından çıkarak mutfağa geçerken, Melissa da ağzı açık bir şekilde bakışlarıyla Deren'i takip etti. Ağabey-kardeşin benzerliğine şaşırdığını varsayarak ona sinirlenmeden dururken Deren, "Arkadaşın mı?" diye sordu.

"Evet," dedi kız, tekrar karşısında duran Utku'ya dönerek. "Melissa ben, memnun oldum."

"Ece," dedi Utku gözlerini Melissa'nın bir adım arkasında durmuş, gergin bir şekilde yere bakan Ece'ye dikerek. "Ne haber? Adımı geçirdiniz, ne soracaktınız bana?" Sesi derinleşti. "Ece, bir şey mi soracaktın bana?"

"Hayır," dedi Ece hemen. Sesinde kızgınlık vardı, kısa bir an gözüme Utku da bununla eğleniyormuş gibi görünmüştü.

"Ben soracaktım," dedi Melissa, Utku'nun çıplak vücuduna doğru kaçamak şekilde bakarak. Utku'nun göğsü terden parlıyordu, tüysüzdü ve pantolonu kalçalarından düşecekmiş gibi duruyordu. Belki de Ece'nin başını yerden kaldırmama sebebi buydu. "Gelecek hafta bizim mezuniyetimiz var, acaba sen benim partnerim olabilir misin? Henüz bir partnerim yok, böyle özel bir günde yalnız olmak istemiyorum." *Bize ne?*

Ece Melissa'ya yandan, kızgın bir bakış atıp sertçe nefes verirken, Utku da böyle samimi bir teklif beklemediği için afalladı. Zaten uyku sersemiydi, bir eliyle göğsünü kaşırken gözlerini Ece'den ayırmadan, "Öyle mi?" diye sordu. "Mezun mu olacaksın, Ece?" Gözlerinde tekrar o eğlenen parıltı görüldü. "Oysaki çok ciddi lise alışkanlıkların vardı."

Ne kastettiğini anlamayıp mutfak kapısındaki Deren'e göz attım. O da su içerken kardeşini ve kızları garip garip izliyordu. Ece bir daha soluyup, "Lise bitince o alışkanlıklar da çocukça hislerim de biter," dedi kızararak. Gerginliğe hiç gelemeyen bir kızdı. Hemen utanıp rahatsız oluyordu.

Utku Ece'yi baştan aşağıya süzünce ben de Ece'ye baktım. Bir şort ve şortunu kapatacak uzunlukta büyük beden bir kapüşonlu svetşört giydiğini gördüm. Kulağında kulaklık vardı. Saç örgüsünü omzuna atmıştı. Utku'nun ona baktığını fark edince ellerini kapüşonlusunun cebine koyup ayağını yere sürtmeye başladı. Melissa, "Ece, ne dersin?" diye sordu. "Şey, aslında Ece bana senin zor günler geçirdiğini, böyle bir şey sormamam gerektiğini söyledi. Yani reddedersen anlarım."

Utku, "Tam da red..." derken Karmen araya girdi. "Utku, Ece'yle daha yakın." Deren *öyle mi* dercesine Utku'ya ve Ece'ye bakmaya başlarken, Ece'nin yanakları daha bir başka ısındı. Utku ona bakarak sırıttı. "Belki Ece'ye eşlik eder. Yani Ece ile daha uzun süredir tanışırken seninle gitmesi garip olabilir."

Deren bunu pek onaylamıyor gibi görünürken, Ece panikle bana baktı. Melissa, "Onun kavalyesi var," deyince Ece afallamış bir şekilde

arkadaşına döndü. O esnada böyle bir şeyin olmadığına emindim, ama Ece'ye bunu söyletmeyen neydi, bilmiyordum. Belki Utku ile gitmek istememişti.

"Öyle mi?" dedi Utku, elini göğsünden çekip cebine koyarken. Ece'nin kulaklığının kablosunu çekerek ona sataşınca, Ece onun eline vurup geriye doğru bir adım attı. Bunun üstüne Utku ona dik dik baktı. "Arkadaşın kankan falan mı?"

"Sana ne?" dedi Ece çalmayan kulaklığını tekrar kulağına koyarak."

Melissa gülümseyerek, "Birbirinize gerçekten gıcık oluyorsunuz," dedi ve Utku'ya döndü. "Gelecek misin? Kavalyem olarak."

Utku eğlencesini kaybetmiş gibi can sıkıntısıyla oflayıp, "Ece haklı, ben keyifli vakit geçirecek kadar iyi değilim," dedi.

Melissa, "Anlıyorum," dedi onun eline hafifçe dokunarak. Deren genzini temizleyince Melissa da Ece de ondan tarafa bakıp Utku'dan biraz uzaklaştılar. "Yine de gelirsen çok sevinirim."

"Gelecek olursam haberin olur," dedi Utku tekrar Ece'ye bakarak. Ece örgüsünün ucunu çekiştirip duruyordu.

"Numaramı verebilirim istersen," dedi Melissa biraz utanarak. Ece bir daha ona dönüp ağzı açık baktı. "Yani haber vermen için."

"Gerekirse Ece'den alırım numaranı," dedi Utku.

Ece ağzının içinde bir şeyler dedi ama kimse anlamadı. "Gidelim artık," dedi sonra ve Melissa'yı çekiştirmeye başlayınca, kız Utku'ya el sallayıp, "Görüşürüz," dedi. Sonra da Deren'e baktı. "Memnun oldum, hoşça kalın."

Deren kızlara el salladı ve kapıyı örtmek için arkalarından giderken, onlar da bahçeye çıktı. Ece sinirli sinirli söylenirken Melissa ona sarılarak gülüyordu. Ece'ye o kızdan kurtulmasını söylemek istiyordum ama sanırım artık bunun için bile vaktim kalmamıştı. Bu duygu beni birdenbire ürpertti. Buraya ait olamayacağım duygusu. Kapı kapanınca dalgın bir şekilde arkamı döndüm.

Deren kardeşine kaşlarını kaldırarak bakarken, Utku da düşünceli bir şekilde göğsünü kaşıyordu. "Ece ile aranda bir şey var mı?" diye sordu Deren.

"Nereden çıkardın?"

Deren kızmıştı, yüz ifadesinden anlamıştım. Salak yerine konulduğu için kızdığını düşündüm. Kardeşine, "Kız kafasını kaldıramadı, kızarıp durdu," dedi.

Utku dudaklarını ısırarak omuz silkince, Deren gördüğüne inanamayarak bana baktı ve sonra tekrar kardeşine dönüp, "Lan!" dedi sinirlenerek.

"Aman ağabey," dedi Utku arkasını dönüp misafir odasına girerken. "Ne gördüysen o işte. Emin ol benden hoşlanabileceği hiçbir şey yapmadım."

"Eminim," dedim, "çünkü öküz gibi davranıyorsun."

"Yengeee!"

"Sesini kısmayayım," dedi Deren. Tehdidi bir nefes gibi odada gezindi.

Utku'nun sesi cılızlaştı. "Yenge, bir daha öküz demezsen sevinirim."

"Hah işte! Böyle de, canımı ye," dedi Deren.

Utku'nun oflayışı misafir odasından bana kadar gelince, neşesiz de olsam dudağımın kenarı hafiften kıvrıldı. Kolyemi tutarak Deren'e doğru ilerledim ve o kapı pervazına yaslanmış dururken, önünde durdum. Kara gözlerine bakınca önceki gece kaç kez uçurumdan düştüğümü hatırlayıp iki kat hızlı nefes aldım. "Eve gideceğim," dedim.

Deren, ensemden tuttuğu gibi beni kendisine çekip, "Niye, ne işin var?" diye sordu.

Yüzlerimiz birbirine yaklaşınca soluğum dudağımda canımı yakarak durdu. Ensemden tuttuğunda saçlarım da elinin içine girebiliyordu. "Bu kolyedeki kilitte anahtar girişi var," dedim göğsündeki zincire bakarak. "Açılabiliyor mu? İçinde bir şey mi var?"

"Var," dedi Deren.

Elimi uzatıp tişörtünün üstündeki zincire dokunurken, "Açacağım," dedim.

Kızıp kafasını geriye atarak hemen, "Bırak," dedi.

"Açılıyorsa açacağım," dedim zincirin ucundaki anahtarı kavramaya çalışırken.

Deren, "Ben isteyene kadar olmaz," diyerek elimi zincirden uzaklaştırdı.

Bakışlarımdaki ifade kayboldu, sinirlendim. "Neden sen isteyene kadar olmuyormuş?"

"Kolyeleri ben aldım."

Bir daha onun boynuna uzanacakken elimi havada yakaladı ve avcunun içine hapsetti. "Olmaz, dedim."

"Sinir bozucusun," diyerek elimi çektim. Gerçekten kızdırmıştı beni.

"Bana ağzına gelen her şeyi söylemeye devam edecek misin?" dedi omzunu pervaza yaslayıp kollarını göğsünde kavuştururken.

"Hayır, devam etmeyeceğim," dedim. Bu... onunla son kez bu şekilde konuşmamız bile olabilirdi.

"Et. Hoşuma giden bir yanı var."

Zincirin ucundaki kilit şeklindeki kolye ucuna bakarak parmaklarımı gezdirdim ve sonra gitmem gerektiğini hatırlayıp Deren'i bırakmaya çalışırım. Dün geceden sonra ondan hâlâ bir şeyler almayı istediğime inanamayarak karşımdaki karnına, göğsüne, tişörtünün açık bıraktığı kollarına baktım. Sonra kendimi koluna doğru eğilirken buldum. Tişörtünün kolunu yukarıya doğru çekip omzunu çıplak bıraktım ve önceki gece yaralanlaştığım omzundan öperken, Deren'in hafif şaşkınlığını sert yüzünün arkasına sakladığını fark ettim. Kolu göğüslerime değerken dudaklarım omzunda öpücüklerle bir çizgi çekti. "Kardeşim tuhaf tuhaf bakıyor," dedi. Belki de o yüzden yüzünü aşağıya eğmişti, Utku yüzündeki ifadeyi görmesin diye.

Bir şey demeden dudağımı çekip yüzümü omzuna gömdüm ve arkasından geri çekildim. Ona bakamadan, "Gideyim," diyerek arkamı döndüm. Merdivenleri çıktım, Deren'in odasından ceketimi alıp etrafıma bakmadan indim. Deren, elinde sigarayla beni son basamakta bekliyordu. Beni kapıya doğru geçirirken elini belime sardı, eşiğe kadar benimle geldi. Kapıyı açıp hızla dışarıya çıkıyordum ki Deren acele etmemi iyi karşılamayıp belimi bırakmadan beni kendisine çekti. Kulağıma eğildi. "Seni bırakayım."

"Gerek yok. Her an Feda için arayabilirler. Vakit kaybedersin."

"Birlikte öyle bir gece geçirdikten sonra artık seni evine ben bırakırım, ben alırım."

"Başka zaman," diyerek parmak uçlarımda yükseldim ve yanağını öperken elimde olmadan gözlerimi yumdum.

İçini çekip saçlarımın uçlarına dokundu ve ben kapıdan çıkarken arkamdan geldi. Sigarasını içmek için evinin önündeki basamağa oturduğunda, bahçe boyunca yürüyüp dışarıya çıktım. Bahçe kapısını kapatıp arabama yürürken de duraksadım, omzumun üstünden ona baktım. Yutkunarak elimi kaldırdım ve ona hafifçe sallarken, dudaklarının ucunda parlayan ateşin mi yoksa rüzgârın mı gözlerimi yaktığını anlayamadım.

Deren'in evinin önüne bıraktığım arabama binip uzaklaşırken dikiz aynalarından evlerini izledim. Çok yakında Nil dönünce bu evde beraber yaşamaya devam edeceklerdi. Büyük, güzel bir evdi. Arka bahçesinde bir tane havuz görmüştüm, belki Deren Nil'e orada yüzme öğretmiş olabilirdi. Ev görüş alanımdan çıktığında bakışlarım yolu takip etti.

Önceki gece yaşadıklarımızın gözlerimin önüne gelmesini engelleyemiyordum. Üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen hâlâ ellerini

vücudumda hissediyordum. Bana bunu tekrar yapmasını istiyordum, ama bir daha olmayacağını biliyordum. Ruhsuzdum. Kalpsizdim. Cansızdım. Gülümseyemiyordum. Yalnızca nefes alıyordum. Bunun dışında her şeyim buz gibiydi. Nabzımın durması da bir şeyi değiştirmezdi. Şayet ben ölürsem... Ne kadar sonra fark ederdi?

Telefonumu çıkarıp Yaman'ı aradım. Telefon kulağımdayken, "Evet," diye açtığını duydum. "Geliyor musun? Adresi göndereyim mi?"

"Sen konumu gönder. Eve uğrayıp geleceğim." Yüzümü buruşturdum. "O nasıl? Kendinde mi?"

"Hayır, sandalyeye bağladığımdan beri gözlerini açmadı. Mesajda yazdığın gibi, senin sakinleştirici ilaçlarından birini yanıma almıştım, onu hastaneden alırken kullandım."

Yaman'ın sesinin tekdüzeliğine aynı şekilde karşılık verdim. "Bir-iki saati var uyanması için. Uyandığında tehlikeli olacaktır, aranan bir suçlu sonuçta. Yanında silah var mı?"

"Her zaman."

"Dikkatli ol," dedim. "Polisler Feda'yı aramaya başladı, kullandığın arabadan kurtuldun mu?"

"Çoktan."

Yaman'ın dört dörtlük olmasından hoşlanıyorum. "Tamam, görüşürüz," diyerek kapattığım telefonu cebime koyup Şile'ye doğru sürmeye başladım. Feda'nın yanına gitmek için sabırsızlansam da önce Nil'i görmek istiyordum. Onu hem özlemiştim hem de... Ayrılık vaktimiz geldiği için görmem lazımdı. Onu nasıl teslim edeceğimi bile henüz bilmiyordum. Acaba o özler miydi beni? Ara ara aklına düşer miydim?

Yazlığa gelince yüzüme yalandan bir gülümseme kondurup arabadan indim. Verandaya çıkıp eve girince bir anda yer ayağımın altından kaydı sanki. Nil'i halının üstünde sırtüstü, gözleri kapalı yatarken bulunca korkudan hareket edemedim. Yanına koşup eğilirken, "Nil," diye seslendim. "Tırtılım, iyi misin? N'oldu?"

Uyuya mı kalmıştı? Fakat neden yerde ve bu şekilde? Onu sarsmadan kaldırmaya çalışırken etrafa, yukarıya bakıp; "Gece?" diye bağırdım korkuyla. "Neredesin? Buraya gel!"

Nil'i kanepeye yatırırken elimi boynuna götürüp nabzına baktım, bu yaştaki bir çocuk için normal bir hızda atıyordu. "Nil, aşkım?" diye seslenerek başımı kaldırdığımda aniden onun açılmış gözleriyle karşılaşıp duraksadım. Dişlerini göstere göstere sırıtıyordu. Onun numara çevirdiğini

ancak birkaç saniye sonra idrak ettim ve Nil boynuma zıpladığında, "Seni küçük yalancı tırtıl," dedim inanamayarak. Vücudum ağırlaşmıştı, hareket edemeden kanepede kalakalmıştım. "Korkudan altıma yapacaktım."

Nil kıkırdayarak ellerini çırparken, "Şaka yaptım, şaka," dedi. En azından birimiz eğleniyordu. "Ayabanın sesini duyup yere yattım. Kandıydım seni. Bir keye Utku'yla babama yapmıştık..." Yanakları kızardı. "Altına mı yaptın yoksa?"

"Utku gerçekten senin yaramazlık arkadaşınmış," dedim. Bir yandan da akıllı olduğu için gurur duydum onunla. "Bana bir daha böyle şaka yapma Nil. Korktum sana bir şey oldu diye." Kendime gelince onu göğsüme bastırıp örülmüş saçından öptüm. "Babana da yapma, korkar."

Yüzündeki gülümseme birdenbire kayboldu ve "Kaymen?" dedi. İçini hüznün kapladığına emindim. Fakat az kalmıştı, gerçekten az. "Sen babamı seviyoy musun?"

Biraz şaşırdım, sonra masumiyetine aldandım ve Nil cevap beklerken, kulağına yaklaşıp fısıldadım. "Seviyorum."

Nil uzaklaşıp, "Ben de," dedi kıkırdayarak.

"N'oluyor?" diyerek aşağıya inen Gece'yi duyunca Nil'le ona baktık. Merdivenden üzerinde bornozla iniyordu. Islak kısa saçları yüzüne düşmüştü. "Ne zaman geldin? Bağırdığını duyar gibi oldum ama suyun sesinden anlamadım."

Yaramaz tırtıla dönüp gözlerimi kıstım. "Nil bana inanılmaz bir gösteri yapmıştı, kaçırmamalıydın."

Nil utana utana gülerken, Gece yanımıza kadar geldi. "Evet, bana da inanılmaz gösteriler yapıyor. Saçlarımı çekip, ağzıma diş macunu falan sıkıyor."

Nil bakışlarını kaçırınca bunların şaka olmadığına emin oldum. Muhtemelen çok sıkılıyor ve artık üzülüyordu, sinirlendiği için de böyle şeyler yapıyordu. Bize tahammülü azalmıştı. *Küçücük bir kıza yaptıklarıma bak...* Gerçekten tiksiniyordum kendimden.

Gece, "Fakat ben Nil'i yine de seviyorum," diyerek ona eğildi. Islak saçlarını onun yüzüne sürtünce Nil kaçmaya çabaladı. "Bayağı da özleyeceğim."

"Ben gidince mi?" dedi Nil arkama geçip omuzlarıma çıkmaya çalışırken. "Beni göymeye gelirsin. Kaymen, sen de gelecek misin?"

"Rüyalarına," diyerek döndüm ve karnını gıdıklayarak öptüm.

Attığı küçük neşeli çığlık kulağıma hoş geldi. Kalbimde ufak bir doluluk hissettim. Ruhumda ufak, yaşama bağlı bir titreşim. Önceki gece boyunca da daha yoğun ve dinmeyen bu titreşimi hissetmiştim. Nil'in

gülüşü ben bir çaba göstermeden aklıma kazınırken, ellerim de onun ufacık ellerini tuttu. Bu değildi belki ama muhtemelen bir sonraki sefer son görüşmemiz olacaktı. Artık ona veda etmem gerekecekti.

"Kaymen, kolye mi aldın?" Nil boynumdaki halka zincire uzanıp hayranlıkla bakmaya başladı. Bakışlarının aniden hayata dönmesini, hüzünlüyken veya kızmışken sevinçle dolmasını seviyordum. Çocuktu işte. "Bana da aldın mı?"

"Alacağım," dedim almadığımı söyleyemediğim için.

"Payan var mı?"

"Para soyadımdır," dedim ona göz kırparak.

Nil bir anda avcunu gösterdi. "Bana da veysene."

Gece yanımızda gülmeye başlayınca, Nil'e hayretle baktım ve elimi ceketimin cebine attım. Elime gelen birkaç bozukluğu çıkarıp ona uzattığımda, dudak bükerek aldı ve yakından bakmaya başladı. Gece ile göz göze gelince onun bu haline gülümsedik. Sonra ona yukarıyı gösterdim.

Nil paralarını saymaya başlayınca Gece ile yukarıya çıktık. O üstünü giyinirken ben de dolaptan içinde rahat olacağım siyah bir pantolonla siyah kapüşonlu aldım. Kapüşonumu başıma geçirirken, "Yine nereye?" diye sordu Gece. "Sıkıldım bu işlerden. Sürekli bir yere gidiyorsun. Yaman da ortalıkta yok. Tamam, kabul ediyorum, olayları size kıyasla daha dehşetle karşılıyorum, ama bana da bir şeyler anlatın."

Arkama dönünce Gece'nin üzerinde bir şort ve atletle yatağın ucunda oturduğunu gördüm. Karşısına oturup ellerinden tutarken, "İşe yaradı," diye fısıldadım. Bakışlarıyla anlamadığını belli edince de daha açıklayıcı oldum. "Feda'yı, kızımı kaçıran çetenin liderini buldum."

Söylediklerim ağzını bir karış açık bıraktı ve ardından gülmeye başlayıp boynuma atladı. "Yaptın," diye bağırdı coşkuyla. "Buldun o orospu çocuğunu!" Ben de ona sarılmak üzereyken geri çekildi. "Nasıl oldu? Hemen detay ver."

Ona, o çete üyesinin bulunuşunu ve sonrasında yaşananları üstünkörü anlattım. Gece heyecanla dinleyip ardından aklına takılan bir detayı sordu. "Ya bu Deren senin bu kadar olay esnasında yanında olmana bir şey demiyor mu? Sürekli onun yanında olmayı, onu yönlendirmeyi başardın. Hiç sorgulamadı mı?"

"İlk zamanlarda beni arayan her defasında o oldu, bana ulaşmaya çalışan, soran... Ben onu aramadım, onun sorgulayabileceği sebeplerin oluşmaması için uğraştım."

Gece bana biraz kararsız gözlerle bakıp, "İlk başlarda kızı için arıyordu, görgü tanığı olduğun için," dediğinde sorunun devamını anladım. "Hâlâ seninle görüşüyor. Karmen... Adama ne dedin? Nasıl yaklaştın da seni görmeyi istiyor?"

"Beni görmeyi kendisi isteyip durdu, ben bir şey yapmadım."

"Çok güzelsin, bu bile onu etkilemiş olabilir."

Elimi enseme sardım, Deren'in dün gece vücudumda dokunmadığı tek bir nokta bile kalmamıştı. Bu yüzden benden hemen önce ensemde onun eli varmış gibi hissettim.

"İtalya'ya kaçacaksın, değil mi?" dedi konuya başka bir detay ilave ederek. "Adamı buldun, gerekeni yap. Nil'i verelim ve İtalya'ya kaç, ben de bir süre sonra seni görmeye gelirim, güvenliğinden emin olunca da beraber döneriz."

Öleceğimi söylemek yerine ona, "Evet, İtalya'ya kaçarım," dedim.

Heyecanla gözlerini yumdu. Bana diyordu ama asıl kendisi çok güzeldi, hem de yüzünde en ufak bir makyaj bile yokken. "Hayatımda, bu yapmığımızdan daha alçakça ve heyecan verici bir şey yapmamıştım."

Bakışlarımı kaçırdım, vücuduma dokunmanın bana hatırlattıklarını Gece'den saklamaya çalışarak ayağa kalktım. Bakışlarıyla beni takip edince, "Tekrar gitmeliyim," dedim. "Döndüğümde her şey bitmiş olabilir. Nil'e iyi bak... Vedalaş onunla, hissettirmeden."

Bakışlarına kalbindekiler yansıyınca buzdan kalbime dokunan tek arkadaşımın Gece olduğundan yeniden emin oldum. Gece, "Çok dikkatli ol. Son kez," dedi.

Aşağıya inince Nil'in hâlâ paralarını saydığını görüp sehpaya göz attım. Koltuğa oturdum, paketten bir ıslak mendil çekip elindeki paraların hepsini iyice sildim. "Payalarımı vey, Kaymen!" diye kızınca da kirlerini sildiğim bozuk paraları ona verip, "Almadım, kızma," dedim.

Gözlerimi kısarak bakıp paralarını cebine koymasına gülümsediğimde, o da bana dişlerini gösterdi. Her iki yanağından, burnundan ve alnından öpüp koltuktan kalktım. Evden çıkıp arabama kadar gereksiz yere koştum. Direksiyon başına oturunca perdeleri kapalı olan eve bakıp, "Seni çok özleyeceğim," diye fısıldadım. "Bana inanan kimse kalmadığında bile sen bana inanacaksın Nil, biliyorum." Saf kalbiyle bana tamamen inanmış bir insana yaptıklarım... Ağlamamak için gözlerimi arabanın tavanına diktim ve tavan lambasını görünce boğazımdaki düğüm çözüldü. Uzanıp lambayı açtım, sonra kapattım.

Arabayı çalıştırmam zaman aldı, dalgın dalgın sürmeye başladım. Önce yaşadığım siteye gittim, arabamı değiştirdim. Diğer arabamı Deren hiç görmemişti, olur da bir aksilik çıkarsa bu arabayla görünmem daha iyi olurdu. Güneş battığı sırada yaşadığım siteden ayrılıp yola devam ettim. Arabayı Yaman'ın ilettiği adrese doğru sürerken yanıma aldığım silahın namlusunu ve şarjörünü kontrol ettim. Yeterince kurşun vardı. Evden ayrılırken, Deren'in bana verdiği kurşunları da almıştım. Bana daha zevkli gelmişti Deren'in kurşunlarıyla öldürecek olmak.

Yaman'ın Feda'yı tuttuğu yere yaklaşınca, telefonumu çıkarıp ona bir mesaj çektim.

Gelmek üzereyim.

Bekliyorum :)

Sonra telefonumu bırakıp yola devam ettim, iyice yaklaşmıştım. Onu istediğim gibi şehirden uzakta, artık kullanılmayan eski kapalı cezaevine getirmişti. Dışarısı yüksek duvarlarla çevriliydi ama kullanılmadığı için kapısı açıktı. Arabadan çıkıp açık kapıdan içeriye girdim, önümdeki geniş ve uzun binaya bakarak dikkatlice yürüdüm.

İçeriye girdiğimde havada uçuşan tozları duyumsadım ve terk edilmiş anıları hissettim. Uzun koridorda etrafıma bakarak yürüdüm, kalbim geçen her saniye tekrar buza dönüşürken üst kata çıktım. Feda, birazdan hayatında görüp görebileceği en kalpsiz insanın yüzüne bakacaktı.

Kattaki koğuşlara baktım, sessizlikte ilerledim. Kapısı kapalı olan tek koğuşun önünde durduğumda hiç beklemeden uzanıp öfkeyle kapıyı açtım. Feda'yı görmek için fevri bir hareketle içeriye girdim, ama ayağımı havada bırakan bir şeyle karşılaştım. Kulağımda uzun bir çınlamanın ilk sesi yankılandı.

Sandalyede bağlı olan Nil'di!

İlk insani tepkim dehşete sürüklenmek oldu, sonraki hareket edememek. Evde bıraktığım o kızın burada olduğunu kabul edemeyip ellerimi gözlerime bastırdım. "Yaman," diye fısıldadım beni bu sanrıdan kurtarması için.

"Nasıl..." Nil'i böyle görmenin verdiği acı, yüzünü Karina ile karıştırmama sebep olmasına rağmen ona koşmak için bir adım attım. Fakat bir şey beni irkiltti. Aniden bir siren sesi duydum. O kadar yakından geldi ki sanki kafamın içinden bir çığlık duymuş gibi hissedip elimi kulağıma kapattım. Harelerim genişleyip gözlerimden çıkacak gibi olmuştu. "Nil," diyerek bir adım ileriye giderken kafamı arkaya çevirdim, ayak sesleri

duyuyordum. Kabul edemeyip tekrar önüme baktım ve Nil'e koşarken, "Kim yaptı!" diye bağırdım.

Aynı anda kapı açıldı, telsiz sesi duyuldu. Nil'i o iplerden kurtarmak, nasıl olduğuna bakmak için çıldırırken, ayak seslerini arkamda hissettim. Bir şey beni ansızın kavradı, kollarımdan yakalayıp bileklerimden tuttu. Güçlü bir erkek olduğunu anladım ve beni yere yatırırken, "Nil," diye bağırdım çırpınmaya başlayarak. "N'oluyor! Siz kimsiniz! Nil? Nil, tırtılım beni duyuyor musun?"

Hareket etmiyordu. İpler etrafını, bacaklarını, omuzlarını sarmıştı. O kadar küçüktü ki, oturduğu sandalyede ayakları yere değmiyordu.

"Nil! Yalvarıyorum gözlerini aç! Sana n'oldu!" Yerde sürünerek kalkmaya çalışırken Nil'i fırtınada bırakmış gibi çaresiz hissediyordum.

Ben böyle bağırıyordum ama üzerimdeki adam bileklerime soğuk bir şey değdirdi ve ardından, "Hanımefendi, zorluk çıkarmayın," dedi. O bir polisti, bileğime değen de metal kelepçeydi. Başka ayak sesleri de duyuyordum, sanki birileri daha koridorda yürüyordu. Yaman... O neredeydi? "Yakalandınız." İki bileğime de kelepçeyi takıp kafamı yere bastırdı ve telsize konuştu. "İlkyardım ekibini çağırın, kız iyi değil."

Saçlarım gözlerimin önüne düştü ve her nefes alışımda göğsüm yere sürtünürken, Nil'in görüntüsü puslandı. "Hem... Hemşireyim, nabzına bakmalıyım. Şaka... yapıyor olabilir, sarılırsam güler!"

Polis kafamı bastırıp söylenirken, bir başka polisin ayakları görüş alanıma girdi. Üstüme yüklenen polisi kaldırmaya çalışıp, "Nil," diye bağırırken, karşımdaki memurun telefonuna uzandığını gördüm. Ellerimi hareket ettirdim, tırnaklarımı üstümdeki polisin vücuduna geçirmeye çalışırken, bağırarak nefes verdim. Polis birini aradı ve hattın diğer ucundaki kişiye, "Deren Bey," diye hitap edince bakışlarımı yavaşça yukarıya kaydırıp polisin yüzüne baktım. "Kızınız Nil Ateş'i, bir ihbar üzerine bulduk. Evet... Efendim evet, sağ ve yanımda." Başım kirli zemine düştü ve saçlarım yüzümü kapatıp nefesimi boğarken, bedenim hareketsizleşti. Deren'in telefona yanıt veren sevinç dolu sesini hayal ederken, hiçliğe dönüşümün ilk dakikalarını umursamazlıkla dolu bir boşlukta geçirdim. "Tabii, suçluyu da yakaladık."

17
KANLA KAPLI GELECEK

Sicilya, İtalya.

Salvador Russo.

"O masada söyledi, Carlos oradayken..."

Elimdeki kristal bardağı bağırarak karşımdaki tabloya fırlattım. Bardak patladı ve cam kırıkları dağılıp etrafa saçıldı. Oda o kadar büyüktü ki cam kırıklarının bir tanesi bile bana sıçramadı. Kendimi tutamadığım için dişlerimi sıkıp koltuğa geri düştüm, birazdan kapının açılacağını biliyordum. Titreyen elimi gömleğime götürüp ilk düğmesini açarken de odanın kapısı gürültüyle aralandı. Angel yerdeki cam parçalarına bakarak içeriye girdi ve bunu onaylamayan bir mırıltıyla odanın ortasına kadar geldi. "Bir bebeğimiz olsaydı ağlayarak uyanırdı," dedi kıkırdayarak.

"Çık," dedim ona. Sinirliyken yanımda olmasını istemiyordum, ona en yumuşak halimi göstermeye alıştığımdan beri başka türlüsünden nefret ediyordum.

Masanın diğer tarafına ellerini koyarken gülümseyerek, "Odamıza döneceğim ama bir şeyler kırmaya başladığın için uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedi. Kızıl saçları su dalgaları gibi göğsüne, omuzlarına yaslanmıştı. Kuşağını bağladığı sabahlığı ve beyaz geceliği içindeydi.

"Göz altlarındaki şu şeyleri çıkar," dedim.

Elleriyle gözaltlarındaki beyaz şeylere dokundu. "Maske onlar. On beş dakika olmadan çıkaramam, hayatım."

"Kaç dakikası kaldı?"

"Beş."

"Alerji falan yapabilir," dedim onunla bu saçma konuşmaya devam etmek için. Kafamı dağıtmasına çok ihtiyacım vardı.

Angel, "Bende her şeyin bir çözümü vardır," diyerek bilmişlik taslad.

Masanın üzerindeki silahıma baktım. Karmen gideli dolu dolu üç gün olmuştu ve daha o gitmeden önce bile o gece Carlos bu evden

çıkarken ben gerçekleri biliyordum. Karmen'in sırrını ailemizden olmayan birisinin yanında açmasının tek sebebinin, bebeğin babasının Carlos olması olduğunu seziyordum.

Carlos masada kalkıp bebeğin babası olduğunu söylemedi. Kardeşimi küçük düşürdü. Beni bile küçük düşürebilirlerdi, ama Karmen'i asla.

Fakat duruyordum, çünkü Karmen bu gerçeği söylemediyse, onu öldürmediyse bebeğini düşündüğü içindi. Bebeğinin babasını öldürmedi ve öldürmemizi istemedi. Bebeği için yapamamıştı, ama o da benim bebeğimdi, kızımdı, kardeşimdi. Carlos'u öldüremezsem, öldürmüş kadar olmam gerekecekti.

Sandalyemi itip silahımı aldım ve karım her hareketimi izlerken masanın arkasından çıktım. Angel önüme geçince uzanıp gözlerinin altındaki saçmalıkları çıkarıp fırlattım. "Beş dakika doldu, bebeğim."

"İçimden sayıyordum, on saniye kadar kalmıştı."

Şansa ihtiyacım olmadığını biliyordum ama yine de onu sertçe öptüm. Bana hemen kuşağının önünü açtı ama karşı koydum, onu bize ait kattaki çalışma odamda bırakıp koridora çıktım. O kadar sabırsızdım ki merdivenlerde vakit kaybetmeden asansörü kullandım. Malikânenin zemin katına indiğimde Noah'la Dante'yi açılan kapıdan girerken gördüm. Sara onları buyur edip geri çekilirken korkuyla hareket ediyordu, çünkü Dante'nin boynuna doladığı yılanı görünce dehşete düşmüştü.

"Dante," diye bağırarak kızdım. "Angel korkuyor, o yılanı deliğine sok."

"Angel'ın korkması bunu daha eğlenceli yapıyor," dedi Dante yılanın kafasını tutup kaldırarak.

"Karmen yılana öyle davrandığını duymasın," dedim ve ikisinin arasından geçerek kapıdan çıktım. "Onu deliğine bırakıp arkamdan gelin."

Kapıdan çıktığım an etrafımı saran korumaları görüp arabama ilerledim. Şoförüm hareket edince onu elimle durdurup kendimi şoför koltuğuna attım, korumalar arkadaki arabaları doldururken evin dördüncü katına baktım. Babamın çalışma odasından aşağıyı izlediğini görünce şaşırmadım, gözleri her zaman üzerimizdedir; ben fark edeyim ya da etmeyeyim. En üst, beşinci katın ışıkları tamamen kapalıydı. Çünkü en üst kat Karmen'e aitti, ailemizdeki tek kadın olarak hak ettiği saygınlığı tartışmaya gerek bile yoktu. Dördüncü kat babamındı, üçüncü kat benim, ikinci ve birinci katlar da Dante ile Noah'ın.

Arabanın kapıları açıldı ve Dante ile Noah arka koltuğa oturdular. Onlara dikiz aynasından bakıp arabayı çalıştırdım, süratle Carlos'un

evine sürmeye başladım. Noah ile Dante önce birbirlerine baktılar, sonra da bana döndüler. "Nereye gidiyoruz?"

"Farkında mısınız?" diye sordum.

"Neyi?"

"Bebeğin babası Carlos."

Oturdukları deri koltuklar gıcırdadı, yumruklarını sıktıklarını görebiliyordum. Hiçbir şaşkınlık belirtisi yakalayamadığımda onların da bunu anladığından emin oldum. "Karmen'le yattı," dedim Sicilya'nın soğuğu camdan içeriye girerken. "Onu baştan çıkarttı, aklına girdi. Hamile kalınca da reddetti, küçük düşürdü. Kardeşim cesur bir şekilde hepimizin karşısında hamile olduğunu söylerken Carlos onu sahiplenme cesareti bile gösteremedi."

"Bunları kendi aramızda konuştuk," dedi Noah zıvanadan çıkmış bir halde. O en sakinimiz, en sabırlımız olmasına rağmen. "Fakat sana söylemedik. Biz de Carlos olduğunu düşünüyoruz."

"Özür dilerim." Dante her ikimizin gözlerine bakarken kızardı. "O benim arkadaşımdı, bunu öngöremedim, fark edemedim."

"Hepimizin suçuydu." Noah kimse onu tutamazmış gibi görünerek belinden silahını çıkardı ve Dante ile aralarına koydu. "Hiç şüphelenmedik, farkına varmadık. Karmen'i okulundaki birkaç piçten korumaya çalışıyordum, Carlos olabileceği aklıma gelmemişti."

"Noah haklı, Karmen'i incitecek kadar yaklaşmasına hepimiz birden izin verdik." Kız kardeşimi koruyamadım ve bu benim gibi bir ağabeyin başına gelen en kötü şeylerden biri. "Artık şimdi göze göz, dişe diş."

Korumalara sinyali verip arabayı Carlos'un malikânesinin önüne yanaştırdım, evin etrafındaki korumalar hareketlenirken arabadan indim. Noah'la Dante peşimden gelirken, korumalarımız arabalardan inip etrafa dağılmaya başladı. Malikânenin kapısındaki baş koruma merdivenlerden inerek, "N'oluyor böyle?" diye sorduğunda arkamdaki korumalarım müdahale edip onu paketledi. Bununla beraber silahlar patlamaya başladı, ben kardeşlerimle beraber malikâneden içeriye girdiğimde ortalıktaki hizmetçiler kaçıştı.

"Carlos!"

Evin içinde kendi etrafımda dönerken dışarıdaki kargaşaya kulaklarımı tıkadım. Dante bana üst katı gösterdiğinde, silahımı belimden çıkararak merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Carlos yalnız bir adamdı, ailesi yoktu, bu yüzden evin içinde ondan başkası olmadığını biliyordum. Noah

ni koruyarak arkamdan çıkarken, ikinci katın holünde duraksadım. rlos elinde silahla öfkeyle bakarak basamakları inerken, "Evime nasıl yle girersiniz?" diye bağırdı. "N'oluyor Dante?"

"Bağırıyorsun, bir adam gibi. Fakat değilsin." Basamakları çıkıp so- u karşısında aldığımda silahını kaldırıp bana doğrulttu, ben de farklı şey yapmadım. Onun arkasından, üst kattan da iki ayrı koruma inip ahlarını bizlere çevirirken, Carlos'un gözlerinin derinliklerine baktım. ardeşimi kandırdın."

Dikkatle baktığım gözlerinden bir duygu yeli esti ve sonrasında çe- sini yukarıya kaldırıp omuzlarını silkti. "Ben kimseyi kandırmadım. beğimizle birlikte çekip giden o."

"Dalga mı geçiyorsun!" diye bağırarak Noah yanımıza geldi ve silahı- benim gibi Carlos'un yüzüne doğrulttu. "Kardeşimi küçük düşürdün, u hamile bıraktın ve sonra bebeği yok saydın! Hepimizin gözü önün- , o yemekte! Çıkıp senin bebeğin olduğunu söyleyemedin!"

"Haberim olmadı!" Carlos'un gözlerindeki acıyı okuyabiliyordum na kız kardeşime bir kalpsiz gibi davrandığını da biliyordum. "Yemek asasında bir anda söyledi, bana daha önce bahsetmemişti! Dehşete düş- m, hatta dalga geçtiğini düşündüm!" Silahı tutan eli titreyerek aşağı erken, diğer eli saçlarının arasından geçti. "Kafam karışmıştı, n'oldu- unu anlayamıyorum! Benden başka birisiyle yatmadığını biliyordum, unu yapamayacak kadar bana âşıktı, o çocuk bendendi ama beni buna iç hazırlamamıştı, kalkıp çocuğun babası olduğumu söylememi istiyor uydu, bunu bile anlamadım!"

"Anlamadın mı? Onu seviyor olsaydın gözlerinden anlardın!" Noah ilahı ateşlediğinde, korumalar basamakları inmeye yeltendi ve bir kur- un da bunun üzerine sıkıldı. Dante sol taraftaki korumayı kafasından urunca diğer koruma hareket edemedi, önüne düşen adama doğru bak- ı. "Erkek olsaydın kardeşimi o an yalnız bırakmazdın, Carlos. Seni o vden kovdum ve arkana bakmadan gittin. Kardeşim bununla tek başına nücadele etmek zorunda kaldı, ailesinin karşısında utandırdın onu!"

"Bana bir şans vermedi!" Karmen'i suçlayarak konuşması tepemi ar- ırdı, bu yüzden bir elimle boynunu kavrayarak onu korkuluğa doğru astırdım. Kafası arkaya doğru düşerken, vücudunun üst kısmı da arkaya doğru eğildi. "Telefonlarıma çıkmadı. Mesajlarıma, maillerime dönmedi. Ona çocuğu istediğimi söyledim, ama ortadan kayboldu!"

"Hakkını kaybettin. Şimdi kardeşim ne isterse onu yapar," dedi Dan- te. Kurşunu sıktıktan sonraki ilk konuşmasıydı.

"Karnındaki benim bebeğim." Carlos kaşlarını kaldırıp sırasıyla üçümüze de baktı. "Bunu değiştiremezsiniz. Karmen'i bulacağım."

"Sakın," dedi Noah sabırsız bir şekilde. "Kardeşimi aramayacaksın, ondan uzak duracaksın. O, kendisi için ne istediyse öyle olacak."

"Asla," dedi Carlos ölümün ucunda olmasına rağmen.

Onu doğrulttum ve hâlâ boğazını tutarken etrafımızda çoğalan korumaların varlığını hissettim. Kimse artık diğerini vurmuyordu, çünkü bunun sonu gelmiyordu. Bizim buna son vermemiz için bekliyorlardı. Silahımı Carlos'un alnına koyup emrettim. "Karmen ne isterse ve nasıl isterse öyle olacak. O geri dönüp, bizden seni öldürmemizi isteyene kadar yaşayacaksın." Boğazını bıraktım ve namluyu da aynı anda alnından çektim. Öksürerek genzini temizledi, yutamadığı tükürüğü basamağa tükürüp gözlerime öfkeyle baktı. Basamakta bir-iki adım geri çıkıp omuzlarımı silktim. "O bunu söylediği an seni öldüreceğim."

O da indirdiği silahı kaldırdı. "Bana o kadar âşık ki, bunu asla söylemeyecek."

Noah'la Dante'ye işareti verip gitmek üzere arkamı döndüm. Korumalar derhal harekete geçti ve bizi koruyarak etrafımızda bir çember oluşturdu. Carlos'un adamları kapıya kadar bize silah doğrulturken, Noah ile Dante'nin bakıştıklarını gördüm. Bir şey yapmak istediklerini biliyordum ama bana saygılarından, son sözüme karşı çıkmıyorlardı.

"Bu arada," dedim sonra arkamı dönüp. Basamakta nefes nefese duran Carlos'a bakıp aklından çıkarmayacağı uyarıyı yaptım. "Bana bir daha silah doğrultma." Bunu söyledikten sonraki hamlem silahımı onun eline doğrultmak ve kurşun sıkmak oldu. Kurşun eline saplandı ve tuttuğu silah yere düşerken, kükreyerek eline doğru eğildi. Dizleri seğirerek basamakta yalpalarken, adamları ona koştu ve bazıları bize yöneldi. Onları korumalarıma bıraktım ve kardeşlerimle birlikte malikânenin kapısından çıktım.

Karmen'in itibarı ve gözyaşları sözkonusu olduğunda yaptıklarından övünen bir şeytana dönüşürüm.

İstanbul, Türkiye.

Kalbimin atışına uyandım. Önce kalbim attı, vücuduma kan pompalandı ve bir inleme dudaklarımdan çıkarken şok etkisiyle gözlerim açıldı.

Bedenim kilitlendi ve son anım bana neyin içinde olduğumu hatırlattı. Emniyette miydim?

"Kendinize geldiniz," dedi tanıdık gelen o ses. Polis memuruydu.

Gözlerimi üzerimde, etrafımda dolaştırdım. Başka bir koğuşta, yerde oturuyordum. Sırtımı duvara yaslamışlardı. Polis memurlarının ikisi de ayakta, karşımda dikiliyordu. Neden araca bindirilip götürülmediğimi anlamamıştım. Yaman ile Feda neredeydi? Yoksa onlar benden önce tutuklanmış mıydı? "Beni neden emniyete götürmediniz?" diye sordum.

"Deren Ateş sizi ayrıca, önceden görmek istedi."

Kulaklarıma öyle bir sıcaklık yükseldi ki, kanıyormuş gibi hissettim. Feda'yla hayal ettiği şeyleri bana yapmak için buraya geliyordu, polisler de bu yüzden beni götürmüyordu. Yaman'ın adını dudaklarımdan çıkarmamak, onu da tehlikeye atmamak için kendime son anda engel olup başka bir şey sordum. "Nil? O nerede? Kendine geldi mi? Hassastır o, ağlıyordur."

"Hanımefendi, kızı bağlamışsınız," dedi bir diğer polis. "Kızı esir tutuyordunuz, üstüne bir de iyi olup olmadığını mı soruyorsunuz? Akıl tutulması mı yaşıyorsunuz!"

Ben yapmadım, diyecektim ama burada bana inanacak kimse yoktu. Yaman... Ondan bir daha şüphelenmeli miydim? "Burada başka bir adam vardı," dedim kızgınlıkla. "Kendinden geçmiş bir adamdı; Feda. O nerede? Gördünüz, yakaladınız mı?"

Polisler birbirlerine doğru kaşlarını çatarak baktılar. "Sizi yakalamak için geldik, burada başka kimse yoktu. Suçu kime atmaya çalışıyorsunuz?"

"O buradaydı!" diye bağırdıktan sonra gözlerim boşluğa doğru kaydı. Soğuk bir acı hissettim. Yaman benimle oyun mu oynamıştı? "Kim ihbarda bulundu?" diye sordum bu kez.

Memur sıkılmış gibi bir iç çekip ellerini beline koydu. "Burada soruları biz soruyoruz. Bir suçluya bu açıklamaları yapmıyoruz."

Deren... O buraya geliyordu. Bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Arabayı hiç sürmediği kadar hızlı sürdüğüne emindim. Nil dışarıda olmalıydı, ilkyardım çalışanları incittiğimi düşündüğü için onu muayene etmişlerdir. Polisler ona gördüklerini anlattıklarında Deren Nil'i benim o hale getirdiğimi düşünecekti. Nil'i bağladığımı, kendinden geçirecek şeyler yaptığımı, kırdığımı... Ben Yaman'ın ihanet etmiş olma ihtimalini bile kaldıramıyorken, Deren ne hissedecekti?

"Böyle karşı karşıya gelirsek Nil'i incitmediğime, ona zarar vermediğime asla inanmaz." Kendi kendime konuşarak başımı yukarıya kaldırdım. Polislerden biri elindeki telsizle konuşurken diğeri beni izliyordu. "Beni bırakın, size istediğiniz ne varsa veririm."

Polis memuru, "Polise rüşvet teklif ettiğinizi de dosyanıza işleyeceğim," dedi.

Her şey benim için o kadar sessizleşti ki damarlarımdaki kanın akışını bile hissetmeye başladım. Soğuk terler döküyordum, kemiklerimle derim arasındaki dokuların bile farkındaydım sanki. Kalbim üst üste sıkışıyordu, bir kurşunun bunu durdurup her şeyi bitirmesini öyle çok istedim ki ölmek için çırpınmaya başladım kelepçeli bileklerimle.

Polis bana müdahale edip bir şeyler söylese de anlamadım, yalnızca Deren'in beni birazdan göreceğini düşünüyordum. Çevremi algılayamıyordum, nefes darlığım başlamıştı. "Beni böyle göremez!" diye bağırdım. "O kadar şey yaptım! O kadar şeyi değil de bu yalanı, bu oyunu görüp aldanamaz... Nil'e asla böyle davranmayacağıma inanmaz, böyle görürse asla geri dönüşü olmaz."

Saf karanlığımda cılız bir ışığın farkına vardım. "Nil... Nil ona nasıl davrandığımı biliyor, onu sevdiğimi de. Deren'e söyleyecektir, onunla iyi anlaştığımızı söyleyecektir. Tabii ya." Gülümsemeye başlayıp sonra gözlerimi öfkeyle yumdum. "Yaman, Feda'yı n'aptın Yaman!"

Polis, "Hiçbir yere kaçamayacaksın," dedi. "Emniyete haber uçtu, yakalandığın haberlere bomba gibi düştü! Son dakika haberlerinde Nil Ateş'in bulunduğu yazıyor, muhtemelen akşam saatlerinde de fotoğrafın servis edilecek."

Sus... Gerçekten sus.

"Edip Akşın'a da uçmuş haber," dedi diğer polis. Ah... Beni öldürmek için sıraya giriyor olmalılardı. Bir telefona ihtiyacım vardı; Noah'ı aramak için.

Ayaklarımın üstünde doğrulmaya başladım ve bir anda polislerin üstüne koştum. Birisi öne çıkıp silahını yüzüme doğrulttuğunda bile durmadım. Bunun üzerine bağırıp elinin tersiyle suratıma vurdu ve beni sertçe yere savurdu. Dizlerimin üstüne düşünce gözlerimi yumup altdudağımı ısırdım. Bir polis olduğu için bana böyle vuracağını düşünmemiştim, bunu yapabildiğine inanamıyordum.

"Yapma," dedi diğer memur ve başım öfkeyle doğrulup arkama döndüğünde, ikisine de dişlerimi sıktım. Diğeri telefon açmış, karşı tarafı

dinliyordu. Bana vuran polisten ilgimi bu konuşmaya yöneltirken, "Peki, bekliyoruz Deren Bey," dedi memur.

Gelmiş miydi? Memur telefonu indirip kumaş pantolonunun cebine koyduktan sonra yerde titreyen bana baktı. "Deren Ateş bir dakika içinde burada olacaktır. Görünüşe bakılırsa emniyet müdürü kendisine sonsuz kredi vermiş. Biz ayrıldıktan sonra size yapılanları hiçbir yerde konuşmamanız iyi olur."

Soluğum yüzümdeki saçı uçururken gözlerim tekrar boşluğa takıldı. Saniyeleri saymaya başladığımı bile sonradan fark ettim. Kalan saniyeler kırktan geri düşmeye başlayınca içimde çığlığım yankılandı. Kalbimin sağ çıkmayacağını en başından biliyordum, öyleyse neden bu kadar çok acıyordu?

Üç... İki... Bir...

Kapının sesi çarpıcı bir şekilde yankılanınca ürperdim, yere odaklanmış gözlerim büyüdü. Deren'in içeriye nefes nefese girişini hissettim ve sonra adımların devam etmediğini fark ettim. Beni görmüş müydü? Bu yüzden mi duraksamıştı? Şoke mi olmuştu? Yüzümü kalbimin altına saklasam, ben olduğumu gizlesem, kaçsam, yapmadığımı söylesem...

"Karmen?"

Duraksadım. Başımı kaldırıp baktım. Karşımdaki Deren değil, Derya'ydı. Bana sırıtıyordu. Kaskatı kesilmiş vücudum tuhaf bir hal aldı, sanki hafifleyip duruldu. "Seni orospu çocuğu," dedim oyuna geldiğimi anladığım o an.

Derya, "Canım, şahane görünüyorsun," diyerek yanıma kadar geldi. Elleri kumaş pantolonunun cebindeydi, aldığı hazdan ve keyiften gözlerinin içi ışıldıyordu. "Bu renk seni açıyor."

Siyah giyiyorum. Doğrulup karşısında dikilmeye başlarken, yüzüme gelen saçlarımı üfledim. Derya beni baştan aşağıya süzüp arkasındaki adamlara döndü, onlara sertçe kapıyı gösterip tekrar benimle bakıştı. "Polis üniforması bulmak hiç zor olmadı, biliyor musun?"

"Nil'i sen kaçırıp bağladın," dedim ona yaklaşıp burnunun dibinde durarak. "Ne yaptın da kendinden geçti?"

Derya omzunu silkti. "Uyuyordu, canım."

"Siktir git, yalancı!"

Derya sesime tahammül edemiyormuş gibi geriye doğru bir adım atıp yüzündeki o aptal sırıtışı sildi. Dudaklarının tek bir çizgi halinde ifadesizleşmesi, durumu benim kadar ciddiye aldığını göstermeye başladı.

"Yaman'ı takip ettirmek, sonra karıştırdığınız haltları anlamak, Nil'i alıp buraya getirmek falan çok da zor olmadı." Bu sefer yaklaşıp burnumun dibine girdi, sıktığı dişlerinin arasından bağırdı. "O cinayeti üzerime yıkman kadar kolaydı!"

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum," diye inkâr edip bu aptala arkamı döndüm. "Çabuk çöz beni."

Gerginliğini belli eden gırtlaktan bir ses çıkarıp, "Buraya bakın," dedi ve ardından kapı açıldı. Adamlarından birisi kelepçenin anahtarını getirip defolduğunda, Derya ellerimden tutup kelepçeyi çözmeye başladı.

Ellerim serbest kaldı ve arkamı döndüğüm anda kolumu geriye atıp yumruğumu suratına geçirdim. Derya daha başını kaldırmamışken aldığı bu darbeyle küfrederek geriye sıçradı ve ellerini yüzüne kapatırken, "Allah'ın belası!" diye isyan etti. Üzerine uçtum ve siyah gömlek yakalarından kavradım, onu geriye doğru sarsıp deli gibi bağırdım. "Yaman ile Feda'nın nerede olduğunu söyle!" Bir elimle boğazını sıkmayı denedim, avcum terliydi ve titrerken bunu yapmam zaman aldı. Derya kafamın arkasına uzanıp yakaladığı saçlarımı çekerken, gözlerimiz kinle tekrar birleşti. "İkisini de sağ olarak bana vereceksin. Yaman'ın da Nil'in de canı yanmamış olacak!"

"Yok ya. Başka?" Onu tanımaya başladığım zaman kendime sorduğum sorunun cevabını şimdi alıyordum. Derya hafife alabileceğim birisi değildi. "Vermiyorum, n'apacaksın?"

"Senin canını alırım. Yapamaz mıyım? Öyle bir yaparım ki üstelik... Sen de biliyorsun Derya." Sırıttım. "Senin cinayetini de Nalan'ın üstüne yıkarım, yapmadığım şey değil, değil mi?"

Beni saçlarımdan daha sert çekti, ben de boynunu daha şiddetli sıktım. Gömleğinin yakasını öyle bir tutuyordum ki, sürtündüğü tenini kızarmaya başlamıştı. "Korkma, vermemek niyetinde değilim zaten," dedi gözleri parlayarak. "Gönül isterdi ki Nil'i alıp ben buldum diye ortaya çıkayım, ama Deren benden bilir, asla yakamı bırakmazdı." Başımdaki ağrı aniden kesilince saçlarımı bıraktığını anladım. Fakat ben onu bırakmayacaktım, hatta daha fazlasını yapmak istiyordum. "Yaman ile Nil'i vereceğim ama Feda'yı değil."

Dayanılmaz bir sinirin eşiğindeydim. "Sakın aklından geçirme Derya, alamazsın onu."

Küstah bir tavırla, "Aldım ya zaten," dedi. "Madem İtalya'ya gitmedin, Nil'i tamamen onların hayatından çıkarmadın, ben de diğer bir

oldan giderim. Hepsi Feda'yı arıyorken Feda'yı götürürüm emniyete, nu bulduğumu gördüğünde Nalan'ın gözünde kahraman olurum."

"Bu plan çok aptalca!" dedim hemen. "Nalan Deren'in Feda'yı bulduunu öğrenmişti zaten, sen bulmuş sayılmazsın!"

"Anlamıyorum," derken anlamamak onu düşündürüyordu. "Feda'yı eden yakalamak istedin? Neden en başında suçu ona attın? Onunla ticaret ni yapıyordunuz? Belli bir bağınız vardı ve şimdi onu çok istiyorsun..." *Olmaz*, dercesine kaşlarını kaldırdı. "Hayır, yapmayacağım. Nalan her geçen gün tükeniyor, tam şimdi onun için kurtarıcı olmalıyım, Karmen."

"Her şeyi anlatırım," dedim bunun karşılığında. Bu işin sonuna yaklaşmışken Feda'yı kaybedemezdim. "Nalan'a Nil'in nerede olduğunu en başından beri bildiğini söylerim, Karina'yı nasıl incittiğini de..."

Durdu bir dakika. "Karina kim be? Tanımıyorum bile."

Ağzımı açıp kapattıktan sonra, "Nil," diye düzelttim. "Nil'e yaptıklarını anlatırım."

"Çek şu elini be aptal! Sana inanmazlar, gerçekleri anlatırsan ancak kendini bitirmiş olursun."

"Deren inanır." Peki, bu söylediğime ben inanıyor muydum?

Derya bu söylediğime o kadar ihtimal vermedi ki geçiştirip ellerini bir daha beni itmek için kullandı. "Aptal," diye kızdı bana. "Keşke Deren'in hayatına başka koşullarda girseydin, sana âşık olup defolup gitseydi bir yerlere!"

Konuya dönmeye çalışıp, "Feda'yı nereye götürdüğünü söyle artık," dedim.

"Veremem yahu, anlamıyor musun?"

"Anlamıyorum lan, anlamıyorum!" Sabırsızca ellerimi sağa sola savurdum. "Feda sana hiçbir şey kazandırmaz, eğer bırakırsan ben yapmam gerekeni yapacağım. Daha sonra... Ben onunla işimi bitirdiğimde sana verebilirim, sen götürürsün polise."

Derya, "Hayır," dediğinde çığlık atarak ellerimi yüzüme vurdum. "Kahretsin! Mahvediyorsun her şeyi Derya!"

"Olmaz," dedi yeniden ve arkasını dönüp yürümeye başladığında birden öne atılarak koştum. O kapıdan çıkarken kolundan tutup durdurmaya çalıştım. "Derya, çok yanlış yapıyorsun. Bunu yaparsan elimden kurtulamazsın. Bak yemin ederim sadece ben de olmam. Noah'a adını vermem yeter, ağabeylerim sana bu dünyada cehennemi yaşatır."

"Hiç sanmıyorum," dedi Derya.

Haberi yoktu, gerçekten ona neler yapacağımdan, yapabileceğimiz-

den haberi yoktu. "Bir korku filminin içine düşürürüm seni, çıkışı asla bulamazsın."

"Uyarın için teşekkür ederim." Derya bir anda durunca omzuna çarptım, hemen başımı kaldırıp ne diyeceğine baktım. "Nil ile Yaman iki üst kattalar. Üç üst katta da bir patlayıcı var, daha önceki gibi." Göz kırptı. "Bence on dakika içinde buradan uzaklaşın."

Süratle önümden çekilip yürümeye devam ettiğinde, beynimin arkasındaki bir gücün beni harekete geçirdiğini hissettim. Gerçekliğinden şüphe duysam da daha önce yaptığı için onları kurtarma meselesini riske atamazdım. Onun indiği merdivenlere doğru, "Feda'yı senden alacağım," diyerek çığlık attım ve sonra üst kata çıkmak için arkamı döndüm. İki adamının da Derya'nın arkasından inmek için önümden geçtiğini görünce, yanağımdaki ısı kendisini hissettirdi. Bana tokat atan adamın karşısına geçtiğim gibi, "Vaktim olsaydı daha fazlasını da yapardım," dedim ve o beni savuracakken, bugünkü ikinci yumruğumu onun suratına geçirdim. "Geri zekâlı aptal."

İki üst kata ulaşınca iki dakikanın çoktan geçtiğini tahmin etmiştim. Boğuk bir sesi takip edip koğuş kapısını açınca Yaman ile Nil'i buldum. Yaman o kadar fazla bağlanmıştı ki her yerinde ip vardı sanki. Ağzına bir kravat tıkıştırılmıştı, bağırmaya çalışıyordu. Beni gördüğünde gözleri kocaman açıldı ve ben yanına koşup ağzından kravatı çıkardığımda, vücudu çırpınmayı bıraktı. "Özür dilerim," dedi sakinliğini koruyamamış bir şekilde. "Özür dilerim, Karmen."

Konuşamadan kafamı iki yana salladım, hâlâ sandalyede kendinden geçmiş görünen Nil'e acıyla bakarak Yaman'ın iplerini çözmeye başladım. O kadar fazla dolanmış ve düğüm atılmıştı ki Yaman'ı zar zor bağlayarak başa çıktıkları barizdi. Elleri serbest kalınca vücudundaki ipleri çözmeye çalışıp, "Altı kişi birden yaklaştı, bir-ikisiyle, sonra üçüyle, dördüyle başa çıktım ama..." Sesinde şiddet vardı. "Takip edildim. Takip edildiğimi fark edip atlatmıştım ama meğer beni iki araba birden takip ediyormuş. Çok aptalca. Ne desen ne yapsan haklısın. Sen iyi misin? Bağrışları duyunca seni dövdüklerini sandım."

"Sonra konuşalım, şimdi çıkmamız lazım," dedim ve onun yanından kalkıp soluk soluğa Nil'e koştum. Yakından bakınca, kirpiklerinin bile kıpırdamayışı beni dehşete sürükledi. Uykusunda bile ara ara kırpıştırırdı. Elimi korkarak nabzına götürünce canlılığı hissettim ve vücudundaki

ipleri çözdüm. Nazikçe kucağıma aldığımda başı direkt göğsüme düşmüştü. Çıkışa koşarken Yaman'a, "Nil'e n'aptı?" diye sordum.

Yaman dağılmış suratıyla ve kanlı üstüyle yanımda koşarken, "Bilmiyorum," dedi. "Kendime gelip onu sandalyede gördüğüme bile inanamadım ki, beni bayılttıktan sonra getirmiş olmalılar."

"Araba değiştirirken vakit kaybettim, benden önce gelip Nil'i..."

"Gece," diye fısıldadı Yaman bir anda. Sesinde korkunç bir tehlike sezdim. "Nil'i aldıklarından senin de haberin yoksa... Gece yalnızken, savunmasızken almış olmalılar." Yanımdan yürüyüp merdivenleri daha hızlı indi, bir anda aramızda uçurum açıldı.

Nil'i sarsmamaya çalışıp Yaman'ın arkasından koştum ve binadan çıkarken, uzaktaki arabaları gördüm. Upuzun yolun sonundalardı. Yaman kendi arabasına koşarken ben de arabama hızlı adımlarla yürüdüm. Nil'i arabaya güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra oradan hemen uzaklaşmak için direksiyonun başına geçtim.

Yaman'ı takip ettim, kestirmeden gittik. Şile'ye dönene dek Nil'in uyanmamış olması canımı sıktı, birkaç kez arabayı durdurup nabzına bakmam gerekti. Muhtemelen onu sakinleştirmişti, sadece ağlamasını durdurmak ve istediği oyunu çevirebilmek için.

Yaman'ın arabası önümde, tozu dumana katarak durunca ben de yazlığın önünde arabamı park edip indim. O eve koşarken arka koltuktan battaniyeyi aldım. Eve yürürken sıkıca tutuyordum. Yaman'ın süratle girip açık bıraktığı kapıdan içeriye girdiğimde telaşla bağırdığını duydum. Nil'i en yakınımdaki koltuğa bırakıp Yaman'ın yanına koştum, eğilip yerde yatan Gece'ye baktım. Baygın yatıyordu, Derya onu etkisiz hale getirmenin yolunu bulmuştu. Yaman, "Kızım, uyansana," diyerek Gece'nin yanağını okşadı ve sonra onu kollarıyla sarıp kucağına aldı.

Gece'nin aşağıya sallanan kolunu tutup bileğinden nabzına baktım. Sağlıklıydı. "Odaya götür, biraz sars, uyanacaktır," dedim Yaman'a. Bana başını sallayıp süratle üst kata çıktı, Gece ile odaya girdi.

Arkama dönüp Nil'in yanına giderken kendi nabzımın da bir havai fişek gibi fırladığını fark ettim. Başımı Nil'in göğsüne koyup bir süre kalp atışlarını dinledim, bir hastaneye götürürsem durumu nasıl idare edeceğimi sorguluyordum. "Nil? Nil, aşkım? Beni duyuyor musun? Nasılsın?"

Nil elini kaldırınca rahatlamayla derin bir oh çektim Sızlanarak elimi ittiğinde, "Benim," diye seslendim ona. "Nil'im."

"Anne," dedi ağlamaklı bir şekilde gözlerini açarken. Beni tanıdığın-

da bakışları değişti, üzüntüsü gözlerinden okunuyordu. "Annem neyde? Onun yanına gidiyoydum ben."

Derya bu eve geldiğinde böyle mi söylemişti? Belki de Nil onu annesine götüreceği için gitmeye razı olmuştu. "Bir yerin acıyor mu?"

Nil gözlerini etrafta dolaştırıp yüzünü astı, belki de görmeyi umduğu yer evi, odasıydı. Bana cevap vermeden boşluğa doğru bakınca elimi alnına koyup ateşi olup olmadığına baktım. Elimi tutup iterken bana bağırdı. "Annemi istiyoyum!"

Yutkunup elimi hızlıca çektim. "Ateşine bakıyordum."

"Annem bakay! Sen benim annem değilsin!"

"Seni... Üzecek bir şey mi yaptım? Neden bağırıyorsun?"

Nil koltukta doğrulup anlatmak istiyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Anneme götüy diyorum götürmüyoysun, babamı özledim diyoyum götüymüyorsun! N'apim ben, ağlıyım mı ha, ağlıyım mı?"

"Gerçekten götüreceğim Nil, hatta bugün bile götürebilirdim ama..." Derya planlarımı mahvetmişti.

"Ben kendim gidicem!" Bir anda koltuktan kalkıp kapıya doğru koştuğunda onu getirdiğim bu halin dehşetini üstümden geç attım. O ancak kapıya vardığında koşmaya başladım, verandaya çıktığında da tutup kucağıma kaldırdım, göğsüme yaslayarak sarıldım. "Çok haklısın, beni artık sevmiyorsun. Ben... Ben ne yaptığımı bilmiyorum Nil, aklımı kaybetmiş gibi davranıyorum. Her şeyi mahvettiğimi biliyorum ama önleyemiyorum, içimdeki kini ve acıyı durdurup her şeyi sonlandıramıyorum."

Nil göğsüme kapanıp ağlarken bana vurmaya başladı, elleri vücuduma çarpıyordu. Bana vurmasına rağmen ona daha sıkı sarılıp saçlarından öperken, "Babama söyleyeceğim seni," dedi. "Dedeme de söyleyeceğim! Göyüysün o zaman sen. Yüz gün de küseceğim sana."

O sırada Yaman, "Karmen," diye bağırdı yukarıdan. "Buraya bakman lazım."

Nil'le beraber içeri girdim ve kapıyı kilitleyip yukarıya çıkmaya başladım. Odanın kapısında durunca Nil'i kucağımdan indirip içeriye girdim, Nil de Gece'nin yattığını görüp sessizleşirken, "İyiyim," dediğini duydum arkadaşımın. "Yalnızca gözlerim kararıyor."

Uzandığı yatağın kenarına oturup nabzına bir daha baktım. Yatakta olmasına rağmen onu hâlâ kollarında tutup yüzüne bakan Yaman'a doğru baktım. "Arabamda ilkyardım çantası var, içinde de tansiyon aleti. Alıp gel, tansiyonuna bakalım."

"Sen alıp gel."

Kapıyı gösterdim. "Patronun kim olduğunu unutma."

Gözlerini kapatıp burnundan nefes alırken, Gece yüzünü ona dönüp hafif bir inleme sesi çıkardı. Oldukça kısık bir şekilde, "İyiyim ya," dedi ikna etmeye çalışarak. "Aleti alıp gel, baksın tansiyonuma."

Yaman, "Derya bunun hesabını ödeyecek," dedi ve kollarını nazikçe Gece'den çekip kalktığında, Gece'nin bakışları onu takip etti. Sonra kapının önündeki Nil'i gördüğünde sıkışmış gibi kalbini tutup, "İyi misin güzelim?" dedi ona. "Biri sana bir şey yaptı mı?"

"Bir şeyi yok," dedim ama aslında hiç iyi değildi. "Nasıl olduğunu anlatsana."

"Sen uzaklaştıktan birkaç dakika sonra araba sesi duydum, direkt cama koşup kimin geldiğine baktım. Yabancı bir araç olduğunu görünce Nil'i alıp saklandım." Yatakta doğrulup ensesini ovuştururken suçlu bakışlarını hemen kaçırdı. "Evde dolaşıp bizi bulduklarında... Nil'i vermemek için gerçekten çok direndim, yemin ederim ki! Nil de kucağımda çok korktu, başta saklambaç oynuyoruz sansa da sonradan..."

"Seni bayılttılar mı?" diye sordum.

Kapının önünde üzgün üzgün oturan Nil'e baktı. "Evet, kendimden geçerken bile onu bırakmamaya çalıştım ama... Üç erkekti, panik ve aksiyondan yüzlerini bile hatırlamıyorum."

Yaman içeriye girdiğinde Gece'nin tansiyonuna baktım. O sırada hiç konuşmuyor, cevap vermiyordum. Yaman Gece'yi çevirip ensesini incelerken, darbeyi oradan aldığına emin oldum. "Senin de bir silaha ihtiyacın var," dedi Yaman ona.

Dehşetle, "Ben silah tutmayı bilmem," dedi Gece.

"Ben öğreteceğim."

O akşam saatlerinde, odamın penceresinin önünde oturmuş hiç kıpırdamadan aşağıyı, Yaman'ın Gece'ye silah kullanmayı öğretmesini izliyordum. Yaman etraftan dikkat çekmemek ve şüphe uyandırmamak için silaha susturucu takmıştı. Nil, onu banyo yaptırıp karnını doyurmamdan sonra huzursuzca uykuya dalmıştı. Hemen arkamdaki yatakta, üstünü sürekli açarak yatıyordu. Çıldıracakmışım gibi geliyordu, Derya'nın Feda'yı almış olduğunu kabullenemiyordum. Bakışlarım, boşluğa bakarken bile bir katilin bakışlarına benzemeye başlamıştı, dakikalardır Derya'yı Feda ile birlikte öldürdüğümü hayal ediyordum.

Ufak bir ses duyunca gözlerim Gece ile Yaman'ı takip etti. Gece bir atış daha yapmış ve bu kez taşın üzerindeki soda şişesini vurmuştu.

Yapabilmenin heyecanıyla Yaman'ın boynuna atlayınca bulunduğum açıdan adamın yüzündeki ifadeyi gördüm. Hep yüzünde gördüğüm disiplinli, ciddi ifade hafif bir korkuya, sempatiye dönüştü. Gece'nin belinin iki yanını tutup okşadıktan sonra onu çimlerin üzerine fırlattı.

Gece'nin, "Oha," diye bağırışını duydum. "Hiçbir erkek ona sarıldığımda beni üstünden fırlatmamıştı. Sen hakikaten manyaksın."

"Başka erkekler senin için can atıyor olabilir, beni onlarla karıştırma."

Yüksek sesli kavgaları devam edince yüzümü buruşturup pencerenin önünden kalktım. Derya'ya ulaşıp Feda'yı almalıydım. Dediği gibi yaparsa bu intikam içime sinmemiş olurdu. Peki, ya Noah? Onu arasam, direkt olduğum yeri söylesem helikopterle buraya gelirlerdi. Sadece ismini vermem yeterdi, Derya'yı benim için bulurlardı, Feda'yı da alırlardı. Fakat ya ondan sonra? Ağabeylerim baş belasıdır. Ben Nil'i verdikten sonra, Deren gerçekleri anladığında peşimi asla bırakmazdı. Bunun karşılığında da ağabeylerim ben ne kadar suçlu olursam olayım Deren'in canını yakarlardı. Ne Deren benim peşimi bırakırdı ne de ağabeylerim onun peşini.

Aynanın karşısına geçip, "Her şeyi karıştırdın, bir planı sürdüremedin, aptal," dedim kendime. "Zaten anne olmayı beceremediğinde anlamalıydın başka hiçbir şeyi de beceremeyeceğini."

Arkamı dönüp yatağın ucuna oturdum, ihtimalleri ve sonuçlarını düşünürken telefonun titreşimini hissettim. Cebimden çıkarıp bakınca Utku'nun aradığını gördüm. Kalbim daha hızlı kan pompaladı. Derya Feda'yı emniyete götürmüş müydü? Beni araması bunu haber vermek için miydi? Telefonu yanıtlayıp, "Evet?" dedim.

"Karmen," dedi Utku donuk bir sesle. "Çok kötü bir şey oldu."

"De... Deren'e mi?"

Utku sıktığı dişlerinin arasından derin bir iç çekti. "Emniyetteyiz, gelebilir misin?"

"Deren niye aramıyor?" diye sordum fısıldayarak. "Yoksa bir şey mi oldu?"

Utku, "Emniyete gelir misin?" diye sorarken sesi kaybolmuş, şokta gibiydi. "Karmen... Ağabeyimle benim... Yalnız sana ihtiyacımız var."

Telefonu kapatıp evden ayrılmam bir dakika aldı. Arabamı değiştirip İl Emniyet Müdürlüğüne doğru yola çıktım. Derya Feda'yı ortaya çıkarmış olsaydı bu iyi bir haber olurdu, Utku dehşet içinde konuşmazdı. Başka, kötü bir şeydi, diğer yandan Nil'le ilgili olmasa emniyette olmazlardı.

Emniyete gelip arabadan inince koşarak binaya girdim. Asansörü yanımda bir polisle beklerken avuçiçimi kazır gibi kaşımaya başlamıştım. Asansörden inip müdür odasına koştum ve çaldığım kapıyı açtıktan sonra içeriye merakla baktım. Deren'le Utku yan yana oturdukları kanepede hemen gözüme çarpmıştı. Deren'in omuzları çökmüştü, gözlerini boşluğa dikmişti. Utku da endişeyle ona bakıp yanaklarına düşmüş yaşları siliyordu.

Nalan'ın hıçkırığı kulağıma gelince kapı aralığından gözlerim ona kaydı. Elinde tuttuğu bir şeye bakarak ağlıyordu, Derya da onu sakinleştirmek adına bir şeyler fısıldıyordu. Emniyet Müdürü düşünceli bir şekilde, "Birkaç hafta önce Deren Bey'in evine not gelmişti, bu kez Nalan'ın evine fotoğraflar," dedi. "Çetenin sizden istediği başka bir şey mi var, anlamak zor. Tüm Türkiye'de aranmalarına rağmen bu esneklikte hareket etmeleri, hâlâ bir taleplerinin olmaması çok ilginç. Deren, bence artık arama alanını genişletmeli, daha fazla şüpheliye odaklanmalıyız."

Kapıyı biraz daha açarken Deren'in tepkisizliğini izledim ve Utku başını arkasına çevirip beni gördüğünde yerinden fırladı. Karşıma gelip boynuma atlayarak bana sarılırken, "Ağabeyim hiç iyi değil," dedi kulağıma. Yalnızca ben duymamı ister gibiydi. "Dakikalardır susuyor."

Ellerimi kollarında gezdirip, "N'oldu?" diye sordum.

Geri çekilip, "Bak," dedi.

O karşımdan çekilince Nalan'ın elindeki fotoğrafa yaklaştım. Gözyaşlarının düştüğü fotoğrafa bakınca da yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım. Bunlar, Nil'in depoda bağlıyken çekilmiş fotoğraflarıydı ve bizzat fotoğrafları çeken de Nalan'ı teselli eden Derya'ydı. Nil'in en çaresiz anını Deren'in gözüne sokmak için Nalan'ı incitmeyi bile göze almıştı. Derya ile göz göze geldim ve bakışlarındaki tehlikeli parıltıyı gördüğümde kafamı iki yana salladım. Aynı bakışlar omzumun üzerini hedef alınca da başını çevirip arkama baktım.

Deren bir ölü kadar sessizdi. "Deren," diye sessizce yanına oturduğumda, Utku da arkamdan yaklaştı. Nalan Emniyet Müdürü'ne bir şeyler söyleyerek bağırırken, Ben Deren'in dizindeki fotoğrafa baktım. Nil'in aynı fotoğrafıydı. Titreyen elimle fotoğrafı kapıp arkama saklarken, "İyi tarafından bak," dedim. "Nil... Hayatta. O yaşıyor, Deren." *Böyle teselli edilir mi aptal?*

Utku hıçkırırken, Deren'den de benzer bir tepki almaya çalıştım, ama hâlâ boşluğa bakıyordu. Kalkıp bir yerleri dağıtmamıştı bile, oysa bunu

yapacağını düşünmüştüm. Yalnızca yüzünün sol tarafında, elmacıkkemiğinde bir kas seğiriyordu.

"Fotoğrafları gördükten sonra bir şey söyledi mi?" diye sordum Utku'ya.

"Hayır. Ben bağırdım, öfkelendim, Derya ile kavga ettim, ağladım... Fakat o hiçbir tepki vermedi."

Biraz yaklaşıp elimi Deren'in dizine koydum. Kot pantolonu teninin sıcaklığına erişmemi engellemiyordu. Vücudumu da ona yaslayıp kulağına doğru, "Benim varlığımın farkında mısın, beni görüyor musun?" diye sordum. Kelimeler dudaklarımı yaralıyordu. "Bana bak, konuş benimle."

Deren bana bakmayıp cevap da vermeyince, Utku eğilip kulağıma fısıldayarak, "Gidelim buradan," dedi. "O piçin yanında ağabeyimin böyle görünmesini istemiyorum. Eve gidelim, Karmen."

Ona katılıp doğrulurken Deren'i de elinden tutarak kaldırdım. Ağırdı, ama en azından şimdi yönetilebiliyordu. Nalan ile Derya'nın başlarını bize çevirmeleriyle onlarla göz göze geldim. Nalan'ın yaşadıklarına karşı anlayışla, Derya'ya ise acıyan gözlerle baktım. Bu hamlesiyle beraber, o an haberi olmasa da cehenneme sürüklenmeye başlamıştı. Oradaki kimse benim neler yapabileceğimi tam olarak bilmiyordu.

Müdürün odasından çıktığımızda Utku ağabeyine dönüp çaresizce, "Bir şey söyle artık," diye isyan etti.

Asansöre beraber bindik ve Deren omzunu asansöre yaslayıp yere doğru bakarken, elini bir an bile bırakamadım. Utku Deren'in arabasını aldı, ben de Deren'i arabama bindirip direksiyonun başına geçtim. Evlerine gidiyorduk. Utku bizden önce eve varmıştı. Kolumda Deren'le bahçede yürürken, gözlerimi attığı adımlardan çekemedim. Çok yavaş yürüyordu. "Deren," dedim bir daha. Farkında olmadan kendini sıkıyordu. Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Utku'nun açık bıraktığı kapıdan onun elini tutarak girdim ve yüzüne su çarpmak için odasına götürmeyi akıl ettim. Basamakları çıkması için elinden tutarak çektim. Yürürken bir an yavaşladığı hissine kapılıp baktım, gözlerini Nil'in odasına çevirmişti. Bu onu daha da tetikleyeceği için onu odasına çekmeye devam ettim ama ayakları yere çakılmış gibi hareket etmedi. "Deren," dedim. Sesimde onu o kadar düşünen bir tını vardı ki kulaklarıma inanamadım. "Odana gidelim."

Onun elini iki elimle birden kavrayıp çektim ama hiçbir şekilde hareket etmedi. Sonra elimi savurur gibi bırakıp Nil'in odasına ilerledi, aralık

kapıyı geriye itip içeriye baktı. Altdudağımı ısırıp parmaklarımı korkuyla atan kalbime koyarken, Deren'in eli kapıdan düştü. Sessizlik sancılanırken omuzlarının hafif titreyişlerini, sonra güçlü sallanışlarını gördüm. Boğazından, dakikalardır çıkmasını beklediğim acı dolu bir ses çıktı ve bir anda dizlerinin üstüne düşüp küfürler savurarak ağlamaya başladı.

Canımın acısıyla geriye sıçradım. İlk kez bir erkeğin ağladığını görüyordum. Bir erkeğin ağlayabilecek kadar canını yakan tek şey, belki de bu olduğu içindi. Yumruklarını sertçe yere vurup, "Böyle cezalandırılmak istemiyorum," diye bağırdı, yardım istiyormuş gibi. "Böyle cezalandırılmak istemiyorum! Allah'ım lütfen... Nil'i istiyorum, canı biraz daha yanmadan onu bulmak istiyorum. Ne yapmalıyım, nasıl yapmalıyım, kaldırıp tek tek taşların altına mı bakmalıyım..."

İkiyüzlülüğüm onun yanına gitmemi önlerken, "Deren," diye fısıldadım, sanki yardım edebilirmişim gibi.

"Karmen... Çok korkuyorum. Bir gün beni arayıp morga çağıracaklarından, bu kez orada kızımı göreceğimden çok korkuyorum." Sırtı kapının pervazına doğru yaslandı ve yüzü bana döndüğü için dökülen gözyaşları gözüme çarptı. Omuzları vücudundan ayrılıyormuş gibi yükselip alçalırken, ellerini tişörtünün yakasına götürüp farkında olmaksızın çekiştirdi. Gözleri hiçbir yere odaklanmıyordu. Sadece boşluğa bir şey görmeye çalışıyormuş gibi bakıyor, bu hali canımı acıtıyordu. "O ipleri vücuduna nasıl bağlamışlar öyle, kimbilir kolları ne kadar acımıştır. Gözleri de kapalıydı, yüzüne baktım... Bir morluk, bir iz aradım, yoktu. Tek tesellim bu oldu o an. Sonra..." Devam edemedi, belki diyeceği şeyi unuttu, belki de canını yaktığından söyleyemedi. Yüzünü, kendine doğru çektiği dizine bastırıp boğazından mücadele içindeymiş gibi bir ses çıkardı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Onda kendimi bularak, "Deren," dedim tekrardan.

"Bir şey yap Karmen, beni biraz seviyorsan bir şey yap..." O an içimde hiçbir erkeğin dokunmadığı, dokunamayacağı bir yere dokundu. Özel bir yere.

"Ağabey! Ağabey!" diyerek yukarıya çıkan Utku'yu göz ucuyla fark ettim. Utku koşup Deren'in yanında eğilirken, "N'oldu?" diye sordu. Gördüğüne inanamadığı kocaman açılmış gözlerinden okunuyordu. "Ağabey, ağabeyim... Kendine gel, ağlamayı kes! N'apıyorsun, bu sen değilsin! Nil hayatta, en azından bundan emin olduk ya ağabeyim..." Utku onu sarsmaya çalıştı ama faydasızdı. "Özür dilerim, seni suçladığım için özür

dilerim, üstüne geldiğim için özür dilerim... Sen çok, çok iyi bir babasın. Gördüğüm en iyi babasın."

Deren onu duymuyormuş gibi kesik kesik nefes aldığında Utku paniğe kapılarak gözlerini bana çevirdi. "Karmen," dedi cılız bir sesle. "Sen ağabeyime yardım edebilirsin, bir şey yap."

İkiyüzlülüğüme ve Deren'i böyle görmeye daha fazla dayanamadığımdan, "Gitmeliyim," diyerek arkamı döndüm. Merdiveni hızla inmeye başladım ama basamakları karıştırıyordum.

Utku hayal kırıklığıyla arkamdan, "Karmen," diye seslendi. "Nereye? Ağabeyimi böyle bırakıp gidemezsin! Karmen! Hey, kime diyorum?" Arkamdan koşarak gelmeye başladığını basamakların gıcırdamasından anladım. "Neden geldin, o zaman? Madem gidecektin, neden aradığımda geldin ki?"

Utku beni kolumdan tutup durdurmaya çalıştığında, "İşim var," dedim.

"Ne işi ya? Ağabeyimi görmüyor musun? Şu haline bak, ölüyor âdeta!" Deren'i ruhen öldürdüğümü yüzüme çarpınca yüzümün beyazladığını hissettim. "Bıktın mı bunlarla uğraşmaktan? Ağabeyimle böyle bir ilişki yaşamaktan?"

"Utku, sen ağabeyine benden daha iyi gelirsin."

Utku kolumu savurur gibi bırakıp, "İyi, git!" dedi kırgınlıkla. "Ben de Nalan'ı ararım, hemen gelir. Zaten... Nil ikisinin kızı, ağabeyimle konuşurlar."

Gözlerimin önüne şimşek hızıyla düşen onların birlikte olduklarına dair bir kare, içinde olduğum şoku hafifletti. Utku'yu elimin tersiyle iterek önümden çekip basamakları tekrar çıkmaya başladım. "O ancak faydalanır Deren'den."

Utku, "Aynen, ırzına falan geçer," dedi. "İşte böyle yola gel."

Üst kata çıktım, yüzü hâlâ dizinin üstünde olan Deren'in yanına gidip eğildim. Ellerimi çıplak kollarına koyup başparmaklarımla okşarken, inlemelerine ve hıçkırıklarına içim gitti. Dudaklarım bir çocuk gibi titrerken, "O fotoğrafı aklından çıkar," dedim. Yüzümü omzuna koyup yanağından öptüğümde, dudaklarıma yanağının sıcak ıslaklığı değdi. "Dün geceyi düşün, bizi düşün."

"Oha," dedi Utku, ama hemen sonra sustu.

Dudaklarımla yanağındaki ıslaklığa biraz daha dokunup, bu ıslaklığın kalbime yaptıkları karşısında aciz kaldım. "Nil hayatta, sana geri dönecek," dedim. "Gördüklerini unut, kendine dön."

Deren bir anda kafasını kaldırınca yüzlerimiz çarpıştı. Yüzüme, dudaklarıma doğru bakıp bir anda, "Git," dedi.

"Hı?" diyebildim şaşkınlıkla.

Deren, "Git!" dedi tekrar. Oturduğu yerden doğrulurken beni de kolumdan tutup kendisiyle birlikte kaldırdı. Merdivene kadar çekiştirdi.

Utku şaşkınlıkla önümüze geçti. "Ağabey, n'apıyorsun?"

Deren'i kimsenin durduramayacağı gibi Utku da durduramadı. Basamakları sanki bir saniye içinde inip dış kapıya kadar beni sürüklerken, olan bitene odaklanamamış bir halde eline bakıyordum. "Neden?" diye sordum. "Az önce yaptığım yüzünden mi?"

"Gitmelisin, seninle olamam, vakit kaybediyorum. Kızımı aramak varken seninle ilgilenemem." Deren beni dışarıya itip şaşırmış, görmüyormuş gibi bir ruh haliyle kapıyı suratıma kapattı.

Kapıyı kapatmasına engel olmaya çalışırken kendimi kapının üstüne yapışmış vaziyette buldum ve şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. İçeriden Utku'nun bağırdığını, yürüyüşünü duyup alnımı kapıya yasladım. Kendisini suçluyordu, Nil acı çekerken başka hiçbir şeyle, kimseyle olmayı istemiyordu. Varlığımın bir işkenceye dönüşmesine şaşırmamıştım. Ellerimi kana bulayan şey, göğsünden söküp aldığım kalbiydi.

Deren'in bana söylediklerinin de yaptığının da itiraz edilecek bir tarafı yoktu, benden uzaklaşsa iyi olurdu. Zaten... En başta ben gitmek istemiştim. Dolan gözlerimi sımsıkı yumup düşmek için bekleyen birkaç damla gözyaşını serbest bıraktım. Yüzümü sildim ve gözlerimi açtım. O an bir kapı sesi duydum, ardından birinin beni sertçe tuttuğunu hissettim. Gözlerimdeki buğu kalkmadan başımı çevirdim. Bedenim Deren'in geniş omuzlarının arasına hapsoldu ve çenemi sımsıkı tutarak beni çekip öpmeye başladı. Deren şaşkınlıkla çıkardığım sesi kendi ağzına hapsetti. Sırtımı kapının yanındaki duvara hırsla bastırdı ve alçak sesli inlemelerle onunla öpüşmemi diretti.

Kafamın arkasından tutuşuyla gözlerim kapandı. Bazen kafama hafifçe vuruyordu bir şeyleri anlayayım diye, bazen okşuyordu. Öpüşürken de... Saçlarımı çekip beni ağzına bir anda yapıştırıyordu. En sevdiğimin hangisi olduğunu ayırt edemiyordum, o an hangisine ihtiyacım varsa onu seviyordum. Bu yüzden belki de eli yüzümde gezindi ve saçlarım kulağımın arkasına yerleşti. Altdudağımı, acıdığını hissetmiş gibi küçük küçük öptü. Gözlerini, öptüğü altdudağımdan bir saniye bile çekmemişti.

Elimin tersini dudağımın üzerine koyup, "Şimdi mi gideyim?" diye sordum.

"Gitme." Kolunu başımın üstüne, duvara yaslayıp yüzünü de koluna bastırdı. Kalbi hâlâ çok hızlı çarptığı için tansiyonundan endişe ettim. Baktım, nabzı hızlıydı. Tişörtünün yakasını çekiştirdiğinden, kumaş yırtılmıştı. Vücudundan çıkmak istiyor gibiydi. Başımı biraz çevirdiğimde, Utku tarafından izlendiğimizi gördüm. Çekingen bir tavırla, ama hafif bir tebessümle Deren'in sakinleşmiş yüzüne dalmıştı.

Deren geri çekilip Utku'ya baktıktan sonra eve girdi. Bir süre arkasından baktık, sonra Utku yanıma koştuğu gibi beni kucakladı, üstelik bir de etrafında çevirdi. "Güzelim benim, aferin sana. Bak, sayende ağabeyim biraz olsun kendine geldi."

Yukarıdan Deren'in, "Güzeliymiş," dediği duyuldu. Ardından da kapı çarpıldı.

Utku, "Kıskanç olduğunu söylemiştim," dedi.

Utku'yu yolumun üzerinden nazikçe çekip içeriye girdim, arkamdan gelmediğini görünce dönüp baktım. Arkasını dönmüş, niyeyse dışarıya doğru bakıyordu. Gözlerimi kısıp Utku'nun bakışlarını takip ettiğimde Ece'nin eve doğru yürüdüğünü gördüm, üstelik yanında bir gençle beraber. Utku onları izliyordu.

Yukarıya çıkıp kapalı olan tek kapıya, Nil'in odasına baktım. Belli ki Deren oradaydı. Yalnız mı kalmak istemişti? Belki kapıyı o yüzden sert çarpmıştı. Ya da... Yine ağlıyor muydu? "Orospu çocuğu Feda'yı kaçırmasaydı her şey başka olabilirdi." Trajedimin bir başkasının ellerinde şekillenmesine hınçlanıyordum. Feda'yı ondan almam şarttı, bu oyundaki patron bendim, ona ne oluyordu?

Nil'in odasının kapısına dönüp sessizce açtım, dudaklarımı ısırarak içeriye girdim.. Deren yatağa uzanmış, elinde tuttuğu çerçevedeki Nil'in fotoğrafına bakıyordu. Sessizce yürüyüp Nil'in süslü, etrafında tüller olan yatağına uzandım. Deren hafifçe yana dönüktü, ayakları yataktan çıkmıştı. Dirseğimi yastığa koyup bir elimi omzuna koydum ve hafifçe masaj yaparken, "O fotoğraf ne zaman çekilmişti?" diye sordum.

"Geçen yaz, Madrid'de."

Çerçevedeki fotoğrafa bir daha bakıp, "Onu Madrid'e mi götürdün?" diye sordum. Bir kedinin yanında eğilmiş, gülümseyerek kameraya bakıyordu. İki buçuk yaşlarındaydı.

"Madrid'de bir işim vardı. Utku ile Nil de benimle gelmişti." Nil'in yüzünü, gülüşünü okşarken burnunu çekti.

"Ne işiydi?"

"İçişleri bakanına özel korumalık yaptım. Nalan o dönem iyi olmadığı için Nil benimle kalıyordu, onun da gelmesi gerekti. Utku Nil'e bakarken ben de casu... Korumalık yaptım içişleri bakanına." Bir şeyleri eksik ya da yanlış söylediğini fark ettim, ama işi olduğu için sır saklamasını anlayışla karşıladım.

İçimde katıksız bir şefkat duygusu canlanınca tişörtünün yakasını sıyırıp omzunu sulu sulu öptüm. "Yani hem çocuk yaparsın hem de kariyer." Bu onu gülümsetmeyince tişörtünün kolunu çekiştirdim. Deren elini Nil'in gülümsemesinden çekip gözlerini tavana doğru kaydırdığında, onu yine kaybetmek üzere olduğumu anlayıp hemen konuştum. "Sana makarna yapsam yer misin? Benim makarnamdan."

"Nil eziyet görürken mi?"

Derya'ya sesli bir şekilde küfretmemek için kendimi tuttum. "Nil eziyet görmüyor."

"Fotoğraf öyle demiyordu," dedi.

"Fakat sen dedin yüzünde hiçbir iz olmadığını, sadece fotoğraf için bağlamışlardır."

Birkaç saniye sessizliğin ardından Deren, "Üzerindeki kıyafetler de temiz gibiydi," dedi.

Hem de tertemizdi. Onlar Karina'nın kıyafetleriydi. "Bak işte, bence fotoğraf için öyleydi. Ona kötü davranılsa izi olurdu, Deren."

"Kızıma o kıyafetleri giydiriyorlar, Karmen," dedi kasvetli bir sesle. "Benden bile utanan kızımı onlar giydiriyor, buna katlanamıyorum."

Doğru, Nil kıyafetlerini değiştirirken utanmıştı, hep kendisi giyinmişti. Aslında hiçbir şey Deren'in düşündüğü kadar korkunç değildi. "Fotoğrafları kim getirip bırakmış?"

"Nalan evinin önünde bulmuş." Derya özellikle bunu Nalan'a nasıl yapabiliyordu? Kendi çıkarları iç... Bir dakika. Ben de kendi çıkarlarım için aynısını yapmıyor muydum? "Fakat kahretsin ki kameraları bir süre önce kırılmış, yani kimin bıraktığını bulmak çok zor."

Demek o yüzden Derya fotoğrafları oraya bırakmıştı ya da bıraktırmıştı. Kamera olmadığı için kolay olmuştu. Ah, o gün kırdığım o kameranın bugün aleyhime olacak şekilde işe yarayacağını hiç düşünmezdim.

"Ben yine de makarna yapayım," diyerek doğrulmak üzereydim ki Deren bileğimden sertçe tutup gitmeme izin vermedi. Böylelikle ona doğru baktım, yatakta yan dönüp beni kolları arasına çekerken sadece gözlerime bakıyordu. Vücudu geniş olduğu için beni kolaylıkla

hapsedebiliyordu, doğrusu ben de buna biraz izin veriyordum. "Yapma, yemeyeceğim."

"Belki Utku yer."

"Ece getirir ona."

"Ece Utku'dan hoşlanıyor."

"Neyinden hoşlanıyorsa."

"Niye öyle diyorsun?" diye kızdım. "Utku sana benziyor, çok yakışıklı bir çocuk. Vücudu da çok gelişmiş, uzun boylu. O yaştaki kızların rüyasını süsler."

"Huyları da bana benziyor," dedi gözlerini kapatarak. Sesi kısılmaya başlamıştı. "Çok kıskançtır ve hemen sinirlenir, ateş gibi parlar, sevdiklerini kimseyle paylaşmak istemez. Duygularını çok yoğun yaşar, âşık olursa can yakar. Onunla ben hayatımızdaki kadınları boğarız, sıkarız, bezdiririz." Elimi yüzüne koyarken, vücudunun her saniye ağırlaştığını hissettim. Nefesi düzene girmeye başlamıştı. "Keşke bana benzemeseydi, daha mutlu olurdu."

Deren'le yattığımda uykuma bir şey dokundu. Bir güç. Bir sihir. Bir değnek. Trajedilerimin hiçbirisi beni irkiltmedi. Sadece yatağın soğuk tarafına geçtiğimi, onun kalkıp gittiğini anladığımda uyandım.

Sabahın ilk saatleri olduğunu anlayıp ben de Nil'in yatağından kalktım ve aşağıya inmeden önce Deren'in odasına baktım. Yoktu. Elimde yüzümde ona dair bir şeyleri hissederek aşağıya inince Utku'nun mutfakta uğraştığını gördüm. Bir tabak hazırlamıştı. Eh, iyi bari. En azından artık karnını aç bırakmıyordu.

Ağabeyinin nerede olduğunu sormak için mutfağa girdiğimde beni fark edip, "Uyanmışsın," dedi neşesiz bir şekilde. "Ben de sana kahvaltı hazırlamıştım, hep sen mi bana hazırlayacaksın."

Şaşırarak tabağa göz attım. "Bana mı? Neden? Gerek yok, sen ye."

"Hayır," dedi ve omuzlarımdan tuttuğu gibi beni masaya çekiştirdi. "Hep sen bana hazırlıyorsun, gücüme gitmeye başladı artık. Üstelik ben senin de hiç yemek yediğini görmüyorum, diyet falan mı yapıyorsun?"

Karşımdaki sandalyeye oturup yemem için tabağı işaret edince, çatalı alıp tabağın içinde dolaştırmaya başladım. Bu çocuğun bir sorunu

vardı, evde hep çıplak geziyordu. Hayatı boyunca ağabeyi ile yaşadığı için muhtemelen evin içinde rahat dolaşmaya alışmıştı. Keşke Deren'in de bu huyu olsaydı.

"Ağabeyin nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Yine sokak sokak aramaya çıkmıştır." Utku'nun sıktığı yumrukları masanın üzerinde kasıldı. "Dün emniyete giderken yolda gördüğü bir kızı Nil sandı, arabayı trafiğin ortasında bırakarak dışarıya çıktı. Ağabeyimi onun Nil olmadığına ikna edemedim, kız gözden kaybolduğunda bile sokak sokak aramaya çalıştı ama... Her neyse," diyerek elini salladı. "Belki yine oraya gitmiştir, aklına takıldı ya bir kere, düşünüp duruyordur. Belki de o kadar çok Nil olmasını umut ediyor ki, artık her çocuğu Nil olarak görüyor."

Ağzımdaki ekmeği parçalasam da bir türlü yutamadım, bu yüzden Utku'nun koyduğu portakal suyunu içtim. Pek yemediğimi görünce tekrar sordu. "Diyet mi yapıyorsun?"

"Hayır. Ben... Bu kültürdeki kahvaltıya alışkın değilim."

"Doğru," dedi Utku alnını kırıştırarak. "İtalya'da kahvaltını nasıl yapardın?"

"Genelde cappuccino içip karamelli gevrek atıştırırdım."

"Çok vasat," dedi. "Nil bile kahvaltısında senden daha çok şey yer."

Bilmişçesine gülümsedim. "Bence de."

Sırf o hazırladığı için tabaktan birkaç şey daha aldım. Bu iştahsızlığım uzun zamandır vardı, midem küçüldüğü için birkaç lokma ile idare etmeye alışmıştım. Uzun zamandır çok aç hissettiğim bile olmamıştı. Hep Karina'm geliyordu aklıma, en son ona ne yedirip ne içirdikleri...

Bir süre sonra, "Ben ağabeyini arayacağım," diyerek masadan kalkınca Utku arkamdan baktı. Üst kata çıkıp Deren'in ben uyurken üzerimden çıkardığı ceketimden telefonumu aldım. Son arananlara girip hemen Deren'i aradım, ama bir yanıt alamadım. Meşgul olabilirdi ama atacağı adımlardan haberdar olmamak beni geriyordu.

Yaman'ın aramalarına cevap vermek üzere bu kez onu aradım. Telefonu bekletmeden yanıtlayıp, "Birkaç saattir Derya'nın peşindeyim," dedi. Gözlerimi kısıp kapıyı kontrol ettim. "Evden ayrıldı, Feda'yı tutsak ettiği yere gideceğini düşünüp takip ettim, ama bir kulübe gitti, sanırım kendisinin." Ben işleri hızlandırmak için neler yapacağımı düşünürken Yaman, "Derya'yı nasıl alt edeceğimizi biliyorsun," dedi.

"Nalan," dedim.

"Evet," dedi Yaman aklımdan geçenleri okuyarak. "Nalan'ı alıkoyarsak Derya Feda'yı tıpış tıpış ayağımıza getirir."

Evet, ama Yaman'a yalan söylemiştim. Nalan'ı incitmezdim. "Nalan'ı alıkoyabilir misin? Canını hiç yakmadan? Sadece birkaç saatliğine?"

"Şu an evde, uyuyor olmalı." Arkadan duyulan seslerden, arabada gittiğini anlayabiliyordum. "Yeni kamera taktırmışlar mıdır sence?"

"Hayır, evlerinde hâlâ kamera yok," dedim öğrendiğim için. "Fakat nasıl yapacaksın Yaman? Derya şimdi tetiktedir, önlemlerini almıştır. Biz yalnızız, o kalabalık. Üstelik Nalan sana karşı koyacaktır, canını yakamazsın."

"Hastaneden bile adam kaçırdım," dedi Yaman. "Bunu mu yapamayacağım?" Tek tek izah etti. "Eve sessizce girip uyurken onu bayıltırım. Gözlerini açtığında başka bir yerde olur. Derya'yı ararım ve Feda'yı istediğimiz yere bıraktığında Nalan'ı veririm."

"İyi diyorsun da Nalan zaten çok acı çekiyor, çok yorgun." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek ofladım.

"Buna Derya sebep oldu. Son hamleyi yapmasaydı, Nalan şu an kızına kavuşmuş, çok mutlu olabilirdi."

Evet, ama hiçbir suçu yokken Nalan tekrar incinmiş olacaktı. Tamam, sadece birkaç saat alıkoyacaktık, huzuru uzun süre kaçmayacaktı. Aman, sanki huzuru vardı kadının. "En hızlı ve kesin yol bu," dedim suçluluk duyarak. Bu suçluluk artık katlanılmaz olmaya başlamıştı. "Sakın Nalan'ı korkutup zarar verme, Yaman."

"Hani çıkarların uğruna Nalan'ı inciteceğini söylemiştin?" diye sordu Yaman.

"Açık aramakta ustalaşmış olabilirsin, ama patronuna bunu yapma," dedim ve telefonu kapattım. Gerektiğinde beni tekrar arayacağını biliyordum. Nil'in yatak örtüsünü düzelttim. Kıyafetleri her yerdeydi, onları katlayıp yatağın kenarına koydum. Hiçbirinde Nil'in Dalin'le karışık o bebek kokusu kalmamıştı. Odadan çıkıp aşağıya indim ve misafir odasında, koltukta oturarak Deren'i bekledim.

Sokak kapısında açılan kilidin sesini duyduğum zaman heyecanla gözlerimi koridora çevirdim. Anahtarın şıngırtısından sonra Deren görüş alanımıza girince boğazımdaki huzursuzluk düğümü çözüldü. Utku ağabeyine bakarak, "Hoş geldin," deyince Deren ona sessizce başını salladıktan sonra bana döndü. Rengi solmuştu, alnında da ter damlaları birikmişti. "Odama gelsene."

Kalktım ve Utku arkamızdan bakarken Deren'e yaklaştım. Üzerinde hâlâ yırtık tişörtü vardı, kendisine aynada hiç bakmadan dışarıya çıkmıştı. Önüne geçip odaya yürürken, Deren arkamda kaldı ve nefes nefese peşimden geldi. Üst kata çıkınca, "N'oldu?" diyerek dönüp baktım ve aramızda duran kolunun ceketiyle sarılı olduğunu görüp irkildim. "Koluna n'oldu Deren?"

Bedeniyle beni odasının kapısından içeriye itti ve kapıyı kapattıktan sonra sırtını kapıya yaslayıp ceketi fırlattı. "Hemşireme ihtiyacım var."

Kolunun halini görünce sanki kan tutuyormuş gibi bayılma raddesine geldim. Kolundan bıçaklanmıştı, üstelik ciddi bir şekilde. Kesik kolunun iç tarafında, dirseğinin iki parmak altında başlayıp altı-yedi santim boyunca devam ediyordu. "Kim yaptı bunu sana?"

Deren terlemiş bir şekilde nefes alıp verdi. "Bir grup çocuk yaptı, çocuklar diye de bir şey yapamadım. Elimin tersiyle savurup hepsini birbirinin üstüne yıkmak vardı da..." Başı dönmüş gibi gözlerini kapattı. "Bir şey yapacak mısın?"

Çok sinirlendiğim için önceliklerimi karıştırmış, sadece koluna bakıyordum. "Neden hastaneye gitmedin?"

"Zaten bir hemşirem var, diye."

Kolundan yere kan damlayınca ikimiz birden aşağıya baktık. "Yatağa otur, arabamdan ilkyardım çantasını alıp geleceğim." Deren'i elinden tutup yatağına kadar götürdüm ve yatağın ucuna oturtup odadan çıktım. Evden kısa süreliğine ayrılıp geri dönerken Utku'nun bakışları beni takip ediyordu. Deren'in odasına hızla girince odanın içinde göremedim, su sesi duyduğumda banyoda olduğunu anladım. "Geri zekâlı," diye kızıp banyoya girdim ve kolunu suyla yıkadığını görüp ayağımı yere vurdum. "Ben sana bunu yapmanı söyledim mi? Hayır!"

"Bağırma, beynim patlayacak sanki." Su, kanla birleşip beyaz lavabodan akıp giderken, Deren gözlerini sımsıkı yumup geri açtı. "Gerçekten sikeceğim her şeyi, lan bir insanın başına daha ne kadar boktan şey gelebilir! Acıyor işte, acıyor! Daha ne olması gerekiyor, ölmem mi gerekiyor!"

Yanına gidip çantayı lavabonun yanına koydum ve kolunu suyun altından çektim. Keşke böyle konuşmasaydı, çok kötü oluyordum. "Temizlerim, acısı geçer. Ne ölmesi, neden öyle diyorsun?"

"Kolum umurumda mı sanki Karmen? Kalbim acıyor benim, kalbim!" Beni kolumdan tutarak sarstı. Tişörtünün yakasından tuttum ve onun göğsüne yapışıp sıkıca sarıldım. Deren havada tuttuğu koluyla beraber duraksayıp, "Kanın mı kaynadı, n'oldu?" diye sordu.

Onu kalbinden öpüp, "O ne demek?" diye sordum.

"Bir anda içinin ısınması, yakınlık duymak, çok kuvvetli bir şekilde o insana çekilmek." Anlayayım diye kafama hafifçe vurdu.

"Hı, o zaman benim kanım sana hep kaynıyor," dedim.

Deren, "Güldürme beni manyak," diyerek çekildiğinde başımı önüme eğip geriledim. Deren kolunda biriken kanı lavaboya silkerken çantayı açtım. "Elin İtalyanı sana her gün kanım kaynıyor diyor. Şu hâlimle güldürdün beni Karmen ya."

Omzumu silkip çantadan aldığım tentürdiyotla beraber ona döndüm. Kullanılan bıçaktan mikrop kapmaması için yarasını temizledim. Deren lavaboya yaslanıp beni izlerken hiç ses çıkarmıyor, ama gözlerini de bir an olsun çekmek bilmiyordu. Yarayı temizledikten sonra durumu daha detaylı görebildim, kolunu çekmekte biraz daha erken davransaydı bu kadar kanamamış olurdu. "Biraz daha derine inseydi, dikiş atılması gerekirdi," dedim.

"Çocuğun suratına ancak bana bıçak savurduktan sonra bir tane patlattım, keşke ondan önce vursaydım." Sinirlenip "cık" "cık" diye tepki verdi.

"Sokak çetelerinden biri mi?"

Ben gazlı bezi yaranın boyutunda kesmek için makası kullanırken, "Evet, ara sokaklarda dolaşırken karşıma çıktılar," dedi hiddetlenerek. "Nil'i tarif ettim, görüp görmediklerini sordum, ters ters cevaplar verince de birisini yakasından tutup sarstım. Sonra diğeri, öteki derken biri bıçak çekip koluma doğru savurdu. Baktım kolumu çizmiş, yer misin yemez misin, bir tane koydum, sinek gibi duvara yapıştı."

Öyle heyecanlı anlatıyordu ki, kavga etmeyi hobi olarak hayatına kattığını düşündüm. "Feda'dan bir haber var mı?" diye sordum.

"Her şeyi bilme."

Yutkunarak dikkatimi pansumanına verdim. İlk kez böyle bir yanıt almıştım.

Gazlı bezi yaranın üstüne koyup steril bantla kapattım. Kanın akışı durduğu için pansuman yaranın üstünde zorlanmadan kalmıştı. Kolunu yavaşça bıraktığımda Deren emin olamamış gibi bakıp, "Bitti mi?" diye sordu.

"Bitti. Niye, hemen gitmek mi istiyorsun yanımdan?"

Hayret edeceği bir tepki vermişim gibi gözlerini kırpıştırdı. Altdudağını ısırıp çenemin altından öyle bir kavradı ki beni duvara yaslayıp öpeceğini sandım. "Biz gerçekten sevgili olduk da haberim mi yok, Karmen?"

Ona belli etmeden gözlerimin yaşarmasını önlemeye çalıştım. Kahretsin, ağlamamaya çalışmak gerçekten çok zor bir şeydi. Hayır, neden ağlamak istediysem... "Sevgili olmasak bir kez daha sevişir miyiz?"

"Seviştiğimizde sevgili değildik, Karmen."

Çenemi tutan elini bileğinden kavradım ama yüzümden indirsem mi yoksa orada mı tutsam karar veremedim. "Beraber uyusak da olur o zaman."

Gözleri gözlerimde bir yol çizerek daha da yaklaştı ve burnunu burnuma sürttü. "Var sende bir haller, çıkar kokusu."

Gözlerimi kapatıp birkaç saniye hiçbir şey olmuyormuş, dünyayı onun ayaklarının altından çekmiyormuşum gibi sadece onun ellerini hissettim.

Sonra uzaklaşıp arkamı dönerken telefonuma gelen çağrıyı hissedip tam doğru anda banyodan çıktığımı düşündüm. Deren'e hiç vakit ayırmadan odadan çıktım, alt kattaki banyoya girip kapıyı kapattığım gibi telefona cevap verdim. Derya hemen, "Seni öldüreceğim," dediğinde, ona sıraya girmesini söylememek için kendimi zor tuttum. "Nalan nerede Allah'ın belası?"

Suyu açıp rahatça konuştum. "Feda nerede?"

Bir şeyin kırılma sesi gelince etrafında ne varsa dağıtmaya başladığını anladım. Bana başka çare bırakmayışı onun şimdi bu halde olmasının sebebiydi. "Nalan'a bir şey yaptın mı?" diye sorunca sesinde gerçekten korku sezdim. "Kılına zarar verdiysen dünyayı başına yıkarım. Deren'in bana ne yapacağını umursamaz, her şeyi anlatırım."

"Siktir git anlat, hem belki benim için daha kolay olur," dedim korkmadığımı anlaması için. Derya'dan korkmuyordum ama onu aptal yerine koymamayı da öğrenmiştim. "Feda'nın nerede olduğunu söyle, ben de Nalan'ın yerini söyleyeyim."

Yenilgiyi kabul ettiğini belli eden hırs dolu bir ses çıkarıp elinin tersinde ne varsa bir daha vurdu, bir şeylerin kırıldığı duyuldu. Küfredip, "Tuzla," dedi bağırarak. "Tuzla tersanelerinin orada. Açık adresi atarım orospu."

"Kes, şerefsiz."

Derya bir daha küfredip, "Nalan'ın yeri?" diye sordu.

"Açık adresi attığında ben de sana onun yerini mesaj atacağım."

Telefonu suratına kapattım, sonra da suyu. Bir dakika kadar bekledim, Derya açık adresi atınca ben de ona Yaman'la anlaştığımız adresi yolladım. Umarım bir daha benim işlerime karışmazdı, neler yapabileceğimi görmüştü. Nalan'ı incitmezdim ama inciteceğimi düşünmesinde sorun yoktu.

Banyodan çıkınca gözlerim Deren'i aradı. Onu ne zaman son kez göreceğim belli olmadığı için vedalaşarak ayrılmak istiyordum. Deren odadan üstü çıplak bir şekilde çıkınca merdivenin altında durup ona iç çekerek baktım. Deren'e karşı sürekli iç çekiyorum, sanki onu içime çekiyormuş gibi.

"Ben gidiyorum," dedim.

Deren, "Bu saate kadar niye kaldın ki zaten?" dedi.

Gözlerimi kırpıştırıp, "Seni beklemiştim," dedim.

Utku mutfaktan elinde bir ağrıkesiciyle çıkıp merdivenin yukarısına baktı. "Öküz müsün ağabey, öyle denir mi?"

Deren ona misafir odasını gösterdi. "Sevgilime takılıyorum, niye karışıyorsun?"

Rahatlayıp dudağımı kıvırınca, Utku omuz silkerek misafir odasına yürüdü ve yanımdan geçerken eğilip kafamdan öptü.

Deren işaretparmağını onun arkasından doğrultup, "Beni taklit ediyor," dedi.

"Beni hiç böyle öptüğünü hatırlamıyorum," dedim. Yalandı, birkaç kez kafamdan, saçlarımdan öpmüştü.

"Hatırlatayım o zaman." Basamakları ağır ağır inip karşıma geçti, eğilip kafamın üstünden öpünce kızardığımı hissedip kendimi garipsedim. Deren öpmekle kalmayıp bir süre saçlarımı kafamın üstünden aşağıya doğru, beni takdir ediyormuş gibi okşadı. "Evine gidince dinlenip yemek ye. Günlerdir sen de benimle mahvoldun."

"Olur, olur." Elimle yüzümü yelledim, yüzümün kızarıklığı ve yanaklarıma basan ateşi yatıştırmaya çalışıyordum, ama Deren anlamış gibi parmaklarını yanağıma değdirdi. Hafif, rüzgâr kadar yumuşak gibi dokunuştu. "Yüzünün kızaracağını hiç düşünmezdim."

Gözlerimi elimle kapatırken bir anlığına sanki hiç derdim yokmuş gibi kıkırdadım. "Daha da göremeyeceksin." Yüzünde birkaç sefer sadece bir anlığına gördüğüm bir yumuşama oluştuktan sonra bileğimden tutup elimi indirdi. Bırakmadan önce de elimin etli kısmını ısırdı. "Iy," diyerek ıslanan elimi onun göğsüne silmeye çalışmamı da komik buldu.

Deren beni kapıdan geçirip arabama kadar bıraktıktan sonra onun evinden uzaklaştım. Derya'nın bildirdiği adresi navigasyona girdikten sonra, mesajı sildim. Aramalarımın kaydını da temizledim. Havanın kararışını izlerken son sürat adrese doğru yol aldım. Yolda giderken Yaman'ı aradım ama yine açmadı. Derya da çoktan karısını almak için

yola çıkmıştır. Bunun için Yaman'a dikkatli olması gerektiğini vurgulayan mesaj çektim.

Konum o kadar uzaktaydı ki varmam iki saati buldu. Açık adrese yaklaştığımda etrafımı kontrol ederek durdum. Burası terk edilmiş bir çalışma alanıydı. İleride, denizde gemiler vardı ve kıyıda da boş, kare şeklinde, etrafı granitle çevrili depolar. Üzerinde yedi yazan depoya doğru ilerledim ve sessizliğin verdiği gerilimden çok, Feda'yla yüzleşmenin heyecanı beni sarmaladı.

Yedi numaralı kare şeklindeki deponun önünde durunca içeriden bir ses duyar gibi oldum. Silahımı çıkarıp kilidin üzerine hedef aldıktan sonra ateş edip kapıyı açtım. Aynı şekilde silahımı doğrultarak içeriye girince, deponun köşesindeki gölgeyi gördüm. İçeriye etrafın belli belirsiz ışığı sızıyordu. Tedbirle yaklaştım ve adamın yüzü açığa çıkınca midemin duvarlarında bulantıyı hissettim.

Feda sonunda karşımdaydı.

Yerde, uzanır haldeydi. Hâlâ yarası olduğu için inliyordu. Orada olduğumu anladığında ilk önce garipsedi. Doğrulmaya çalışarak, "Sen kimsin?" diye sordu. "Bana... Çabuk bana bir ambulans çağır. Tanımadığım orospu çocuğunun teki beni hastaneden kaçırıp buraya kadar sürükledi." Hiç hareket etmediğimi gördüğünde kelepçelenmiş el ve ayaklarına bakarak doğrulmaya çalıştı. "Bir telefon ver, aramam gereken birisi var."

Kapıyı arkamdan sessizce kapattım ve ona yaklaştığımda Feda elimdeki silahın farkına vardı. Sustu, ardından kaşlarını çattı, beni süzerek, "N'apıyorsun lan?" diye sordu tıslayarak. Gerçekten korkunç görünen bir adamdı. "Kimsin sen? Adını ver, hayatınızı sikeceğim."

Karina bu adamın yüzüne mi bakmıştı? Aman Tanrım... Kimbilir ne kadar korkmuştu. Feda'nın karşısında gelince çömeldim ve silah aramızda dururken, aylardır hafızamda tuttuğum yüzüne baktım. Emri Feda vermiş olmalıydı, kızımı neden, niye kaçırdığını anlatmak zorundaydı. Onu sağ bırakmayacaktım ama ondan önce öğrenecek şeylerim vardı. "Beni tanıyor musun?"

"Nereden tanıyayım seni? Sen mi kaçırttın beni? Kimsin?"

Karina'ma da susması için böyle mi bağırdı? Aşkım benim, daha çok ağlamıştır. "İki çete üyen kızımı kaçırdı," dedim kalpsizce. O günü, yağan yağmuru ve aptallığımı hatırlayarak silahı suratına salladım. "Emri veren sen miydin?"

Biraz doğrulup omzunu arkasına yaslarken, "Başkasıyla karıştırmışsın, ne çetesi?" diye inkâr etti.

Ben de inkâr ettim kızımın ölümünü. Fakat gerçekleri değiştiremedim. O da kim olduğunu ve onu öldürecek olmamı değiştiremezdi.

"Kızım, adı... Karina." Silahı çenesinin altına koyup gözlerine baktığımda, gözlerinin kısılıp bir saniyeliğine düşünür hal almasını izledim. "Onu senin liderlik yaptığın çeteden iki kişi kaçırdı. Yağmurlu bir günde, arabamın arka koltuğundan aldılar kızımı. Kameraya yansıyan görüntülerden sonra o iki adamın senin çetenin üyesi olduğu anlaşıldı, polisler öyle söyledi." Her şeyi açık açık anlattığım için artık inkâr etmesi çok saçma olacaktı, bunu denememesi için silahı daha sert bastırdım. "Kızımın kaçırılma emrini sen mi verdin? Neden yaptın?"

"Hatırladım," dedi Feda. Gözlerim insani bir tepki vererek kocaman oldu, demek kızımı hatırlamıştı. "Karina, evet... Onu hatırladım."

Ona saldırmak için bekleyemedim. Boğazına sarılıp sıkmaya başlarken vücudumu da bacaklarına koyup kıstırdım. Silahın ucu çenesine yaslı dururken, "Ne yaptın kızıma?" diye bağırdım korkunç bir acıyla. "Böbreğini almışsınız, boğarak canına kıymışsınız! Neredeyse en acı verici şekilde hayatını sonlandırmışsınız! Neden Karina, neden?"

"Emri ben vermedim!" dedi Feda iki eliyle beni itmeye çalışırken.

"Yalan söyleme," dedim ve bir anda silahımın hedefini değiştirdim, namluyu şakağına yaslayıp anlaması için vurdum. "Karina'ya dokundun mu? Parmağının ucuyla bile dokundun mu kızıma? Ağlattın mı? Tabii, ağlattın... Sonra susması için ne yaptın? Suratına silah mı çektin? Silahın ne olduğunu bile bilmiyordu, onu bu dünyadan, silah seslerinden korumak için aileme bile sırt çevirdim ben! Kilometrelerce yol geldim! Onu uzak tutmak için saklanarak yaşadım, sonra sen her şeyi mahvettin!" Çığlık atarak silahın tersini suratına yapıştırdığımda bana sert bir küfür savurdu. "Kızımı neden kaçırdın?"

"O İtalyan kadınsın," dedi. Beni tanıyordu. Kafasına kodlamıştı. Fakat neden? Neden Karina?

"Bu İtalyan kadın senin hayatını bitirecek." Suratındaki kan gözlerimin önünde bir gelecek çizdi, Feda'nın geleceğini. Her yerinin kanla kaplı olduğu bir gelecek."

"Git o Rus piçinin hayatını bitir!"

Uzun saçlarını yüzünden çekip gözlerine eğildim. "Ne Rus piçi?"

"Mark," dedi ve tuttuğum silah elimde patladı, kurşun boşluğa doğru ilerleyip sekti. *Rus nişanlım Mark.* "Kızının kaçırılma emrini o verdi." *Gördüğüm gelecek bir anda değişti, kanla kaplı olan vücut artık onunkiydi.*

18
ÇİÇEKLİ ELBİSE

Ruhlarımızdaki ışık birbirine yansıyordu, karanlık da.

"Anneni öptün, beni öpmeyecek misin Karina?" diye sordu Deren kızıma. Karina Türkçeyi çok iyi bilmiyordu, ama o an Deren'i anladı ve utandığını belli edercesine altdudağını ısırıp bana baktı. Benden onay beklediğini fark edince kafamı salladım ve Karina diğer yanağını ona uzattı. Deren eğilip onun yanağından öperken kızımı seviyormuş gibi gülümsedi. Ondan sonra Nil tatlı bir kıskançlıkla, "Baba!" diyerek babasını Karina'dan uzaklaştırdı. Karina kaşlarını çatıp geri çekilirken, Deren de Nil'e dönüp onun kızgın suratına dudaklarını kıvırarak baktı. Nil'in onu kıskanmasına çok alışkındı, ama ben Nil'in Karina'yı kıskanmasına alışkın değildim. Karina Nil'e dil çıkarıp bana dönerken elindeki çiçeği uzattı. O çiçeği Deren vermişti, kırmızı bir laleydi. Karina, Deren o çiçeği verdikten sonra burnuna götürüp koklamış, ara ara da Deren'e utanarak bakmıştı. Bir erkekle ilk kez yakınlık kuruyordu.

Denizden bir dalga gelince Karina'nın üzerindeki o çiçekli elbise hafifçe ıslandı ve bu, babasının kucağına çıkmaya çalışan Nil'i gülümsetti. O yaz gelmişti, hava sıcaktı ve sıcak dalgalar ara ara denizin kenarındaki vücutlarımıza değiyordu. Üzerimde, neden giydiğimi anlamadığım, Karina'nınkine benzer çiçekli bir elbise vardı. Sanırım Karina'yı çok özlediğim için ona benzemek istemiştim. Buraya ne zaman geldiğimizi de hatırlamıyordum, sadece anı yaşıyordum. Yalnızca o yazın geldiğinin ve Karina'nın ona aldığım elbiseyi giydiğinin farkındaydım. Sonunda o çiçekli elbiseyi giyiyordu. Gülümseyip Karina'nın üstüne dokundum, "Sana çok yakışacağını biliyordum," dedim.

Nil'i kumlara yatıran Deren, "Sana da çok yakıştı," dedi üzerime bakarak. Ben de üzerimde hafifçe uçuşan elbiseyi süzdüm. Beyazdı, üzerinde küçük pembe ve kırmızı çiçekler vardı. "Böyle bir elbisem olduğunu hatırlamıyorum," dedim. Deren gözlerime ruhumu görüyormuş gibi

bakarken, "Ben aldım ya," dedi. Sanki ruhumda bir ayna vardı ve onun gözlerine içim yansımıştı. Ancak ben kalbimden böyle bakabilirdim ona.

"Hiç çiçekli elbise giymemiştim," dedim.

"Karina'nın zaten vardı," dedi Deren. "Ben de Nil'le sana aldım."

Şaşkınlıkla Nil'in ne giydiğine bir daha baktım. O da çiçekli elbise giymişti. Üçümüzün elbisesi de birbirine benziyordu. Bir de Deren'in üstüne baktım, onda beyaz tişört ile siyah pantolon vardı. "Sen de çiçekli gömlek giyseydin," dedim, azarlayarak.

Deren yüzünü buruşturdu. "Saçmalama Karmen! Daha neler!"

Bu huyu hâlâ aynıydı. Hemen kızıyordu.

"Neden, biz çiçekli elbise giyinmişiz?"

Nil onun suratına bir avuç kum serperken, "Size yakışıyor da giyiyorsunuz," dedi Deren. "Bana yakışır mı hiç? Sen yakıştırır mısın bana?"

Düşündüm de... Hayır. Yine de bunu ona söylemedim, elimi tutan Karina'ya dönüp baktım. Nil'i izliyordu, sanırım Deren'e bulaşması ilgisini çekiyordu. Deren Nil'i kumların üstüne yatırınca Nil'in attığı neşeli çığlık Karina'yı daha da meraklandırdı. "Baba, ağzıma kum giydi! N'apıyorsun!"

"Sen utanmadan babanın suratına kum çarparken iyiydi, Nil. Benim de gözlerime geldi." Böyle demesine rağmen Deren cidden Nil'in ağzını açıp kontrol etti.

"Kayina, yardım et!" Nil babasının kollarından kurtulmak için elini kızıma uzatınca, Karina kararsız kalmış gibi geldi ve sonra kucağımdan kalkıp Nil'in elini tuttu. Onu çekmeye çalışırken de Deren'i azarladı. "Nil'i bıyak, oyun oynayacağız biz!"

"Bırakamam güzelim, bırakamam," dedi Deren.

Karina bu kez tıpkı benim de yapacağım gibi Deren'i vücuduyla itmeye çalışıp, "Anne!" diye çığlık attı. "Yardım et."

Ona taktik verip, "Sırtına çık, saçlarını çek," dedim.

Karina söylediklerimi yapmak için Deren'in sırtına çıktı ve onun saçlarını çekmeye çalıştı. Fakat Deren'in saçları tutulamayacak, çekilemeyecek kadar kısaydı. Bu yüzden Karina dehşete düşmüş gibi bir yüz ifadesiyle bana bakarak, "Kel," dedi.

Sonra Deren onu bir anda tutup sırtından indirdi ve Nil'in yanına, kumun üstüne yatırıp ikisini birden gıdıklamaya başladı. Nil'le Karina el ele tutuşup kurtulmak için savaşırken ben hayretle izliyordum. Karina'yı Deren'le ne zaman tanıştırmıştım acaba, hatırlayamıyordum. Etrafa baktım. Bizden başka kimse yoktu. Sadece biz vardık.

"Anne, yardım et."

"Kaymen, babama biy şey söyle!"

Nil ile Karina'nın sesine kulak verip Deren'in ellerine uzandım ve kılların üzerinden çekmek için sıkıca tuttum. Deren başını kaldırıp yüzünde gülümsemeyle bana bakınca da gözlerim kamaşmaya başladı. Ah, onun ilk kez böyle gülümsediğini görüyordum. Nil'e kavuştuğu için çok mutlu olmalıydı. Karina ile Nil kurtulup ayağa kalkarken, Deren'e doğru suçlulukla fısıldadım. "Beni affettin mi?"

Gülümsemesi genişledi. "Affettim."

Affetmişti beni, ama hatırlamıyordum. Acaba öğrendiğinde nasıl hissetmişti? Çok acı çekmiş miydi? Yangın ne zaman başlayıp ne zaman sönmüştü? "Gerçekten affettin mi? Nil'e hiç zarar vermek istemedim. Hatta onu çok sevdim."

Elini yüzüme koydu, ama hissetmedim. Elinin yanağımda olduğunu görüp hissetmemek beni ürpertti. Deren, "Beni de sevdin," dedi öğrenmiş gibi.

Altdudağımı ısırıp başımı eğdim. Bunu ona da mı söylemiştim? Yalnızca Nil'e söylediğimi hatırlıyordum, acaba bu küçük tırtıl babasına mı yetiştirmişti? Dönüp baktığımda onun Karina ile ayaklarını denize soktuklarını gördüm. Bunu ne zaman söylediğimi düşünürken, "Sevdim mi?" diye sordum.

Deren başını ağır ağır salladı. "Sevdin."

İçtenlikle gülümsedim. Güneş ışıkları yüzüme çarptı, gülümsememi gölgede bıraktı. Elbisemin üstündeki çiçeklere bakarak, "Sen sevdin mi peki?" diye sordum.

"Kimi?"

"Karina'mı? Onu sevdin mi? Babası sevmemişti."

"Sevdim. Nil'in kardeşi o artık."

Kendimi, çiçekli elbisemi, elimde bir silah yerine çiçek olmasını yadırgayıp Nil ile Karina'ya bir daha baktım. Nil Karina'dan daha büyüktü. Karina korkmasın diye, onun elini hiç bırakmadan, ayaklarını denize nasıl sokacağını gösteriyordu. Karina korkak bir kız değildi, ama Nil'in elini sıkıca tutmuştu, söylediklerine kafasını sallıyordu. "Anladın mı Kayina? Su bir şey yapmaz ki. Koykma tamam mı, ben seni bırakmayacağım."

Karina'ya bakıp gülümsedim. Artık yanımdaydı, hep benimle kalacaktı. Onu o kadar çok özlemiştim ki yanımdan ayrılmasını istemiyordum. Saçları uzamış, benim gibi omuzlarına kadar gelmişti. Nil, Karina

onun sözünü dinlediği için eğilip yanağından öptü. Ne kadar mı güzel? Gerçek olmayacak kadar. "Karina'yı sen mi buldun?" diye sordum Deren'e dönerek. Onu, gözlerini kırpmadan bana bakarken yakaladım. Bir kabahat işlemişim, sanki onu kendime âşık etmişim gibi bakıyordu.

"Ben buldum." Deren elini benden tamamen çekti. "Sen benim kızımı kaybettin, ben seninkini buldum."

Denizden gelen ufak bir dalga pürüzlü duygularımı okşadı. Etrafımı saran bir hisle utanan, suçluluk duyan gözlerle Deren'e baktım. Nil'e, "Tırtılım, daha fazla ilerlemeyin," diye seslendi.

Karina, "Tırtıl ne?" diye sordu.

Nil kendisini gösterdi. "Benim işte Kayina."

Karina kafası karışmış gibi bize bakınca Deren Nil'e, "Aslında sen artık bir tırtıldan çok kelebeksin," dedi. Evet, öyleydi, çünkü o büyümüştü. Tırtılken kozasından çıkıp kelebek olmuştu. "Tırtıl da sensin Karina."

Nil ile Karina anlamamış gibi birbirlerine döndüler, sonra kafalarını salladılar. Demek Nil kelebeğe dönüşmüşken Karina da tırtıl olmuştu. Yüzüme gelen saçımı üfleyip Deren'e dönerken, "Neden hiç acı çekmedim?" diye sordum. Uzanıp onun elini kavradım, ama tutuyor olmama rağmen onu hissedemedim. "Öğrendiklerinden sonra acı çekmeliydim. Canım yanmalıydı. Ağlamalıydım."

Kara gözleri derinden bir acıyla kamaşıp kısıldı, sonra benden kaçtı. Boşluğa doğru yutkunarak bakarken, "Daha fazla canın yanamaz," diye fısıldadı. "Acıdım sana. Canını bile yakmayacak kadar acıdım. Karina'nın sana bir daha geri dönmeyecek olması senin en büyük cezandı. Zaten canını bundan daha fazla yakamazdım." Nasıl Karina bir daha bana geri dönmeyecekti? Buradaydı işte, Nil'in elinden tutmuştu. Hem... Çiçekli elbisesini bile giyinmişti. "O yaz hiç gelmedi Karmen, Karina o elbiseyi hiç giymedi."

Sonra bir şimşek çakması, gri bulutlar, Nil'in ağlayarak babasına koşması ve Karina'nın kayıplara karışması. Gök gürültüleri ve sessiz ağlayışım. O yazın ve Karina'nın o çiçekli elbisesini hiç giymeden beni terk edişi...

Uyandığımdan beri Karina'mın çiçekli elbisesini ellerimde tutuyordum. Karina'yı ilk kez rüyamda görmüştüm. Suçlusunun kim olduğunu öğrendiğim gecede. Aylar sonra Kalbim Karina'ma ilk kez bu kadar

yaklaşmıştım. Elbisesine dokunup kucağımda tutmuştum. Kollarımın arasındaki ağırlığının farkına varıp göz süzüşünü izlemiştim. Keşke rüya dayken... Rüyama girmişken bir kere de öpseydim, çok içimde kalmıştı. İçimde bıraktı, kızımla ilgili her şeyi içimde bıraktı.

Ben artık kelimelere dokunmuyordum ama onlar bana dokunuyordu. Göğüskafesime kadar ilerleyip kalbimi bulabiliyordu. Önceki günün akşamında öğrendiklerimden sonra kendime gelememiştim, eve geldikten sonra yalnızca düşünmüştüm. Artık planlarım kendiliğinden değişmişti. Ölmeden önce Rusya'ya gitmeliydim. Mark'ı da öldürmeliydim. Nil'i vermek için yeni bir plana ihtiyacım vardı. Nil'i bir an önce teslim edip kaçmalıydım.

Mark kızımı kaçırtıp bir sokak çetesinin vicdanına bırakmıştı. O sokak çetesi de Karina'yı her şekilde incitmişti. Feda'yı öldürmemiştim. Fakat öldürecektim. Sadece vaktini uzatıyordum. Acı çekmesini, Karina gibi ona ne olacağı korkusuyla beklemesini istiyordum.

Nil'i nasıl geri vereceğimi düşünmeliydim. İtiraf ederek veremezdim, çünkü beni tutuklarlardı, kaçıp gidemezdim. Bir planla onu vermeli ve sonra Türkiye'den gitmeliydim.

Gece, "Yaman'dan saatlerdir haber alamıyoruz Karmen, kesin Derya bir şey yaptı," dedi. Hemen Gece'ye baktım. Odanın içinde dört dönüyordu. "Telefonu kapalı. Sen Feda'yı aldın, ama belki de Derya bunun bedelini Yaman'a ödetecek." Gece haklıydı, bir şey yapmış olabilirdi. Yaman'ı aramam lazımdı, ama saatlerdir çok şaşkındım ve nefret doluydum, yerimden kıpırdayamamıştım.

"Karmen, kendine gel artık." Gece eğilip omuzlarımdan tuttu ve beni hafifçe sarstı. "Tamam, öğrendiklerin çok kötü, şoktasın. Fakat Yaman'a bir şey olursa bu işi sürdüremeyiz. Bir şey yapman lazım, Yaman'ı yalnız bırakamayız."

Ruhsuz bir şekilde kalktım ve konuşamadan ona kafamı salladım. Uyuşmuş bacaklarımla aşağıya inerken gözlerimden âdeta hüzün akıyordu. Nil'i kanepede, elindeki çikolatayı yerken buldum. Ona bile gülümseyemedim ve o beni izlerken, koltuktaki telefonumu aldım. Çikolata olmuş elini gösterdi. "Kaymen, bak, kaka."

Beni kandırmaya çalışması karşısında burnumu çekip gözyaşlarımı tuttum ve telefonumla üst kata çıktım. Saatlerdir kendimde olmadığım için telefonuma göz atmamıştım. Şimdi baktığımda cevapsız çağrılar görüyordum. Önceliği istemsiz olarak Deren'in aramalarına verdim ve

beni en son sabaha karşı aradığını görüp hemen aradım. Yatağımın ucuna oturup tekrar çiçekli elbiseye bakarken Deren'in, "Sonunda zahmet edip açtın," diyen kızgın sesini duydum. "Ben sana ulaşamayacaksam o telefonu neden taşıyorsun?"

Deren'in sesini duyunca ağlama isteğim katlandı. *Deren keşke her istediğimde yanımda olsan, keşke bunun olması için aramızda bu kadar engel olmasa.* "Yine mi konuşmama oyunu?" dedi cevap vermediğimde. "Ama ben sesini seviyorum."

"Kaba bir sesim var," dedim.

"Derin ve boğuk," diye düzeltti. "Biraz da kızgın ve sitemli. Böyle olmasının bir anlamı var gibi ama henüz öğrenemedim."

Onun umurunda olmamak için direniyordum ama bir şekilde umurunda oluyordum. "Deren?"

"Hı?"

"Sonu haricinde... Rüyam çok güzeldi."

Deren bir süre bekledikten sonra, "Ne rüyası?" diye sordu.

"Rüyamda seni gördüm," dedim titrek bir şekilde iç çekerek. Dişlerim titreyen altdudağıma hafifçe vuruyordu. "Deniz kenarındaydık. Üzerimde güzel bir elbise vardı."

"Nasıl bir elbiseydi?"

"Üzerinde kırmızı ve pembe çiçekleri olan beyaz bir elbise." Gerçek olmasını o kadar istedim ki, sanki hâlâ oraya aittim. "Yanımızda... Nil de vardı."

Yutkunarak nefes alıp verdi. "Nil, sen ve ben, öyle mi?"

Bir de Karina'm. "Hı-hı."

Deren konuşmaya devam edebilmek için zamana ihtiyacı varmış gibi duraksadı. "Seni hiç çiçekli elbiseyle görmedim."

"Ben de kendimi görmemiştim." Bir korna sesi duyduğumda onun trafikte olduğunu anladım. Nereye gittiğini bilmeye o kadar alışmıştım ki, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Deren, "Karışık şeyler oldu," dedi. "Söylediğine göre Derya birisini bulmuş, Nil'i kaçırdığını düşünüyormuş. Ne sallıyor diye öğrenmeye gidiyorum."

Şüpheyle Gece'ye baktım, merakla telefon konuşmamı dinliyordu. "Kimi bulmuş?"

"Anlatacakmış," dediğinde oturduğum yerden kalkıp, "Nerede olduğunu söylersen ben de gelirim," dedim. "Derya senden hazzetmiyor, belki başka planları vardır. Yanında olurum."

"Ne gereği var?" diye sordu Deren.

"Dedim ya belki sana yalan söylüyordur."

"Bu konuda yalan söylemeye cesaret edemez."

Israrcı görünmemeye çalışıp, "Yine de tedbir," dedim.

"Korumayım zaten, sence birine ihtiyacım mı var?"

Uzatmasına sinir olup, "Sol kolun bıçaklandı ve sol kolunu kullanman gereken bir durum olur da hazırlıksız yakalanırsan?" diye sordum.

"Sağ kolumu kullanırım."

"Deren..."

"Tamam, aklın bende kalacağına gel madem." Sesi uzaklaşmaya başladı. "Telefonuna konumu atarım."

"Tamam canım."

Telefonu kapattığımda dakikalardır bizi dinleyen Gece gergin bir şekilde. "Canım mı?" diye tepki verdi. "Siz işi ilerlettiniz sanırım?"

Deren'den mesaj gelince gitmek üzere harekete geçtiğim sırada aynanın önünden geçerken hâlâ aynı kıyafetlerle olduğumu gördüm. Bu Deren'in dikkatini çekebilirdi, değiştirmeliydim. Dolabımdan kalçamın altında biten siyah bir şortla siyah askılı bluz alıp giydim. Üzerime de büyük beden siyah deri ceketimi alıp giyinirken Gece, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Yaman n'olacak?"

"Bulacağım onu, merak etme," dedim.

Gece, "Karmen, bu böyle devam edemez," dedi panik olmuş haliyle. Geceden beri kaygılıydı. "Nil'i verip bir an önce bitirelim bu işi. Sonra yurtdışına kaç, ağabeylerin o adamı öldürmene yardım eder. Fakat n'olur, artık bitirelim bu işi, geçen her dakika köşeye sıkışıyoruz."

"Halledeceğim." Alnımda biriken teri sildim. "Fakat Nil'i nasıl vereceğimi bilmiyorum."

"Güvenli bir yere bırakıp kaçalım işte, neyi bekliyoruz?" diye sordu Gece.

Tamam, evet, doğru. Fakat bir anda, böyle plansız olmazdı. Nil konuşacaktı, her şeyi biliyordu, bunu da önlemem lazımdı. "O kadar basit mi Gece? Nil babasıyla bir araya geldiğinde bir şey anlatmayacak mı sanıyorsun?"

Gece tüm gücü çekilmiş gibi yatağın ucuna oturup titreyen parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Çok aptalız. Neden kendimize takma isimler bulmadık ki?"

"Hatırlatırım ki bir anda yatağımda onunla uyandım. Bunu düşecek zamanım olmamıştı."

Şapkamı kafama taktım ve telefonumu alıp aşağıya indim. Gözlerim tırtılımı hemen buldu. Perdeyi açmış camdan dışarıya bakıyordu. Etrafta yaşayan pek kimse olmasa da tedirgin olup yanına gittim. "N'apıyorsun?" diye sordum.

"Annemle babamı bekliyoyum," dedi.

Yaşlarım akmasın diye dolan gözlerimi tavana doğru kaydırdım. "Babanla konuştum. Çok az işi kalmış Nil, dönecekmiş." O bana sormadan önce ben söyledim. "Seninle konuşmazmış, çünkü seni çok özlemiş, konuşursa ağlarmış özlemden... O yüzden sen Nil'e söyle, dedi." Nil yüzüme karşı *yalancı, yalancı,* diye bağıracakmış gibi geldi.

"Benim babam ağlamaz biy keye." Bana dilini çıkardı.

Ağlamazdı. Ben ağlatana kadar. "Ben de ağlamazdım kolay kolay, ama Karina için çok ağladım. Anne-babalar çocukları için ağlar."

"Kayina gelecek mi? Onunla oynayayım bayi!"

"Gelemeyeceğini söylemiştim." Elimi itmesinden korkarak saçlarına uzattım, başını okşadım. "Ama Karina'yı, onun fotoğrafını hiç unutma olur mu Nil? Onu benimle hatırlayan birileri olsun istiyorum."

Ben ona korkuyla dokunurken, o da bana kararsızlıkla dokundu. Küçük parmaklarının uçları ıslak kirpiklerime değdi. "Niye ağlıyorsun?"

Acıdım sana. Canını bile yakmayacak kadar acıdım. Karina'nın sana bir daha geri dönmeyecek olması senin en büyük cezan.

"Biraz boğazım acıyor."

Parmakları kirpiklerimde dolaşıp birkaç damlayı sildi ve eğilip boynumdan öptü. "Öptüm, geçey şimdi, geçey.""

Gözyaşlarımın ışıltısı gülüşüme karıştı. Öpücüğü gerçekten bir şeyi geçirmişti. Yanağından makas alıp kalktım ve onu da kucaklayıp koltuğa götürdüm. Ona bir çizgi film açtım Nil'in ilgisi ona yöneldiğinde de yanından ayrılıp evden çıktım.

Deren'in gönderdiği adrese ulaştığımda onun ve Derya'nın arabasını gördüm. Burası... Geçtiğimiz günlerde Deren ile geldiğimiz yerdi. Edip Akşın çete üyesini bulduğunda bizi buraya çağırmıştı. Aracımdan inip ilerledim ve ağır kapıyı ittiğimde, adamların ikisi de bana döndü. Deren, burada olmamla ilgili kararsızlığınıgözleriyle ifade ederek bana bakarken, Derya'nın dudaklarında aşina olduğum gizemli bir gülüş saklıydı. Sebebi açıktı. Tahmin ettiğim gibi, Nalan'ı kurtarırken Yaman'ı da tuzağa düşürüp almıştı.

"Sen nereden çıktın?" dedi bana Derya.

Pislik, diye çığlık atacaktım az kaldı.

"Yumurtadan," dedi Deren.

Bunun üzerine Derya, "Küçük tavuk," diyerek alay etti benimle.

Deren, "Geri zekâlı," derken neredeyse onun üzerine yürüyordu, neyse ki kendini tuttu.

Derya önüne dönerken ben de Deren'e arkasından yaklaştım. Gözleri birkaç saniye bende, üzerimdekilerde ve bacaklarımda dolaştı. Yaman iki metre ilerideki sandalyede oturuyordu ve ne yazık ki darp edilmişti. Yanımda yumruğumu sıktım, onunla göz göze gelmeye çalıştım ama Yaman çok profesyonel olduğu için benimle göz teması kurmadı. Elleri arkasında bağlanmıştı. Derya, Nalan'ı almaya adamlarıyla gidip anlaşıldığı üzere Yaman'ı da paket etmişti.

Deren Derya'ya, "Yani bu adam Nalan'ı kaçırdığı için Nil'i de kaçırmış olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Mantıksız mı?" diye sordu Derya gerçekten Nil'i düşünüyormuş gibi. Gerçekten, bu adam insanı çıldırtırdı.

"Nil'i bu kadar düşünmen gözlerimi yaşartıyor," dedi Deren ellerini kotunun cebinden çıkarıp Yaman'a yaklaşırken.

Derya, "İyilik de yaramıyor," diye karşılık verdi.

Deren Yaman'ın kafasını tutup yukarıya doğru kaldırdığında yüzümdeki poker suratı korumaya çalıştım. Yaman'ın bakışları Deren'in gözleriyle birleştiğinde Deren, "Kızımı kaçırdın mı?" diye sordu her ihtimali değerlendirerek. "Nalan'ı kaçırdığın gibi Nil'i de mi kaçırdın?"

Olayları nasıl kontrol edip Yaman'ı kurtarabileceğimi düşünürken, "Nalan'ı babasından fidye istemek için kaçırdım," dedi Yaman gerçekçi bir sesle. "Nil... Onu görmedim, kaçırmadım." *Ah, aslında tam olarak Yaman kaçırmıştı.*

Derya'nın bakışlarını üzerimde hissedince dönüp ona karşılık verdim. Beni tekrardan tuzağına düşürdüğü için gönülden eğleniyordu. Parmağımı boynuma götürüp boğazını kesiyormuşum gibi yana doğru çektiğimde, küçümseyici bir bakışla önüne döndü.

Deren Yaman'ın tepesinde bir yırtıcı gibi yükselerek, "Nereden emin olacağım?" diye sordu. Parmaklarını onun boğazına sarıp sandalyesinde geriye itti. "Nalan'ı kaçırmışsın, alıkoymuşsun. Belki de o çete üyelerinden birisin."

Yaman nefes alabilmek için öksürmeye başlayınca panikledim. "Ne çetesi? Hem... Babası sen misin?" Evet, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranması iyiydi. "Şu... Adamı babası sanıyordum."

Derya onun oyununa karşılık vererek, "Herkes öyle biliyor," dedi.

Deren omzunun üstünden geriye dönüp kontrolsüz, delirmiş gözlerle Derya'ya bakarken, "Buraya kadar gelmişken seni öldürür, öyle giderim," dedi. "Seni neden hâlâ öldürmedim, onu da bilmiyorum ya."

Derya kendini süzdü. "Bence bana karşı ufak da olsa bir sempatin var."

"Evet, sikin kadar ufak."

Derya'nın eğlenen ifadesi kaybolup yüzü düştü ve dişlerinin arasından tıslarken, Deren de kısa bir anlığına beni kontrol edip tekrar Yaman'a döndü. Yaman yarı baygın gibi gözüküyordu, belki de konuşmamak için böyle davranıyordu. Deren onu sarsıp, "Tüm gözler zaten Edip Akşın'ın üzerindeyken Nalan'ı kaçırman yürek ister," dedi. "Arkanda birileri olmalı. O çete değil mi? Feda'yı da hastaneden siz mi kaçırdınız? Önce kızım, sonra annesi! Sebebi ne, orospu çocuğu?"

Evet, Feda'yı da hastaneden Yaman kaçırmıştı. Deren Yaman'ı tartaklıyordu, acımasızca öldürebilirdi de. O çete üyesini gözünü kırpmadan vurmuştu. Bir şeyler yapmalıydım, ama ne?

"Bu, Nil'i kaçırdığını gördüğüm adama benzemiyor," dedim Deren'e arkasından yaklaşarak. Elimi pansumanlı koluna koyarak okşadım. "Bence Derya adama çok sinirlendiği için ölmesini istiyor ve kendisi yapamayacağı için seni kışkırtıp öldürmeni sağlamaya çalışıyor..." Duraksayıp etrafıma baktım. "Hatta bir yerde kamera bile olabilir, seni kaydedip polise verebilir."

Deren'in Yaman'ı boğan elleri hafifçe gevşedi ve Yaman'la bir saniyeliğine göz göze geldik. Onu kurtaracağıma dair güven vererek Deren'e döndüğümde, gözlerinin bana çok yakın, minnetle baktığını görüp afalladım. "Bugünlerde benim aklım sen oldun," diye fısıldadı. Bir süre gelen acıyı sindirmeye çalıştım.

Derya bağırarak bize yaklaştı. "Ne alakası var? Ne kamerası? Olan biteni olduğu gibi anlattım! İyi, ben de adamı polise teslim ederim, ne yaparlarsa yapsınlar!"

Hayır...

"Orospu çocuğu," kelimeleri Yaman'ın ağzından döküldüğünde hepimiz dönüp ona baktık. Derya'ya bakıyordu. "Nalan'ı kaçırmayı daha önce birkaç kez daha denerken seni de görmüştüm. Yanında o küçük kız vardı. Her defasında ona çok kötü davranıyordun. Bir baba kızına karşı nasıl böyle davranabilir diye düşünüyordum hatta."

Roller değişmişti. Bize doğru ilerlemeye başlayan Derya gerilerken, bu kez Deren onun üzerine yürüdü. "Ne diyor bu adam?" diye fısıldadı, zaten bağırmasına gerek bile yoktu.

Derya daha ağır nefes alıp verirken kafasını iki yana salladı. "Uyduruyor... Hem bak, kendi ağzıyla söyledi Nil'i de gördüğünü. O kaçırmış olabilir."

Bu kez onun korkusuyla ben eğlenmeye başladım. Yamanla göz göze gelip sırıttık. Deren, bu konudan zaten hep şüphelendiği için Derya'ya iyiden iyiye yaklaştı ve bu kez onu gömlek yakalarından kavrayıp burnunun dibine çekti. Elleri sinirden zor hareket ediyordu. "Derya... Nil döndüğünde tekrar tekrar soracağım. Eğer o bir şeyleri itiraf ederse, kafasında seninle ilgili kötü tek bir anı bile yer ettiyse... Kısa ve öz, seni öldüreceğim."

İyi, en azından Derya da ölecekti.

"Kafayı yedin herhalde!" Derya üste çıkarak Yaman'ı işaret etti. "Üvey babası olduğumu anladığından sallıyor, seninle beni birbirimize düşürmeye çalışıyor! Adam Nalan'ı kaçırdı diyorum, sen bana saldırıyorsun!"

İkimiz de iki ayrı şekilde Deren'in aklını karıştırıyorduk. Bu yüzden Deren omzunun üzerinden bir daha Yaman'a doğru sinirle baktı. Pansumanlı kolundan kan sızdığını görünce de önceliklerimin sırası değişti ve ayaklarım beni ona sürükledi. Kolundan tutup onu Derya'dan uzaklaştırırken, "Bırak bu piçleri, kolun kanıyor," dedim. Yaman bana dik dik baktı. Ona da "piç" demek istemezdim.

Deren gerilemiş olsa da beni dinlemiş değildi. Kolunu çekip arkasını döndü ve parmaklarını saçlarının arasından geçirerek volta attı. Derya ile birbirimize dişlerimizi çıkardık. Her şeyi mahvediyordu. Deren'i bu süreçte daha fazla zorlamak, yıpratmak için var gücüyle çalışıyordu.

Deren, "Aklımla oynuyorsunuz," dedikten sonra bir anda Yaman'a doğru hamle yapınca gözlerim kocaman açıldı. Yaman'ın oturduğu sandalyeye kuvvetle vurdu ve sandalye yana devrilince, Yaman'ın kafası sertçe zemine çarptı. Duygusuz kalmakta zorlanarak dişlerimi sıkarken, Deren yeni bir hamleyle Yaman'ın önüne eğilip saçlarından tuttuğu gibi kafasını yere çarptı. "O çetenin üyesi misin?"

Yaman üst üste aldığı darbelerle sersemlediği için sesinin sağlamlığı sarsılmaya başladı. "Hayır, dedim, tek başımayım."

"Üzerinde takım elbise var, lan!" Deren, onun aklıyla alay ediyormuşuz gibi daha da tahammülsüzleşiyordu. "Öylesine biri olmadığın aşikâr, kafa bulma benimle. Söyle, kim için çalışıyorsun?"

"Belki tanıdığımız biri içindir," dedi Derya bana bakarak.

"Sen sus! Bilhassa aklımı karıştırmak için konuşup duruyorsun." Deren artık gerçekten acıdan ve öfkeden akıl sağlığını koruyamıyordu. "Telefonunu kontrol ettin mi?"

Derya, "Kapalıydı, şarjı bitmiş," diye cevap verdi.

Hafifçe yana kayıp Yaman'ı daha iyi görmeye çalıştım ve alnından kan sızdığını görünce çok kötü oldum. Deren'i durdurmaya çalışmalıydım, bu şekilde olmazdı. Adama hiç acıması yoktu. Deren, "Feda'yı tanıyor musun?" diye sordu bu kez Yaman'a.

Yaman gözlerini açıp birkaç saniye kırpıştırdıktan sonra Deren'in gözlerine odaklanarak, "Bilmiyorumdan anlamaz mısın sen?" dedi, sinirleniyordu. "Kimse için yapmadım. O kadını, babası çok zengin olduğu için kaçırdım!"

"Ben de zenginim," dedi Deren ve anlamasını istiyormuş gibi kafasına sertçe vurdu. İrkilip istemsizce bir adım ilerledim. "Doğruları söylersen istediğin kadar para veririm!" Çaresizlikten, artık öldürmek istediği adamlara para vermeyi teklif ediyordu.

Yaman'ın alnından sızan kan çoğalmaya başlayınca Deren'e arkasından biraz daha yaklaştım. "Telefonunu şarja koyup açalım," dedim. "Son görüştüğü birileri falan vardır."

Yaman gözlerini tekrar açıp bana baktığında özür dileyen vicdanımı bakışlarıma yansıttım. Kocaman adam, Deren'in öfkesi ve acısı karşısında susuyor, benim adımı bile geçirmiyordu.

"Aklın konuştu," dedi Derya az önce Deren bana böyle söylediği için.

Deren Yaman'ı sertçe iterek doğrulduktan sonra bir daha kendi etrafında döndü. Yakınında, dönüp durduğu yerlerde bir çıkış, bir akıl kırıntısı arıyor gibiydi. Sonra Derya'nın üstüne yürüdüğünde, Derya irkilip geriledi ama Deren ona vurmadı. Sadece elini uzattı. "Adamın telefonunu ver."

Derya cebinden çıkarıp telefonu verince, Deren Yaman'a doğru bakıp, "Burada kalsın, başına bir adam koy," dedi. İstediğini alamamanın hınzı sesine yansıyordu. "Telefonunu kurcalayayım, illaki bir arama vardır."

Deren arkasını döndüğü gibi elimden tutup beni de yanında götürürken, arkama baka baka gidiyordum. Yaman hiçbir şekilde inlemiyordu, ama yüzündeki ifade aklıma kazınacaktı. Derya ayrı dövmüştü, Deren ayrı. Ne pahasına olursa olsun onu kurtaracaktım.

Dışarıya çıktığımızda Deren'in arabasına ilerledik. Şoför koltuğuna oturup alnında biriken teri elinin tersiyle sildikten sonra telefonu

arabasındaki şarj cihazına taktı. Yaman da benim gibi son aramaları, mesajları siliyordu, fakat ya numaram kayıtlıysa?

Gözlerimi Deren'in koluna bir daha kaydırıp pansumandaki kana bakarken, "Yaranı zorladın," dedim.

Dikkat dağınıklığıyla yüzüme bakıp bir şey demeden tekrar telefona döndü. Siyah ekrana şarj edilmeye başlandığına dair bir ışık, bir görüntü düşmemişti. Deren sinirlenerek şarj cihazını telefondan çıkardı, sonra yeniden taktı. "Neden açılmıyor ki?"

"Deren, koluna bir bakayım, sonra telefonla ilgileniriz." Benden uzakta olan koluna dokunduğumda göğsünden sıkışmış bir nefes bırakıp arkaya yaslandı. Pansumanın kenarındaki bandı kaldırıp bakınca yaranın henüz iyileşmediğini gördüm. "Kolunun üzerine mi yattın? Geceden sabaha hiç iyileşmemiş."

"Ne yatması ya! Ne yatması! Ben uyuyor muyum, Karmen!" Gözlerini kocaman açarak suratıma haykırdı. "Benim uykum mu var? Benim gecem gündüzüm mü var? Benim... Başımda aklım mı var?"

"Ben..." Yine aynısı oldu; bir duyguyla karşılaştım, kafamı kalbimden içeriye sokup ona baktım. "...Yara biraz olsun iyileşir diye düşünmüştüm. Hiç iyileşmediğini görünce..."

Deren, "Uzak dur benden," dedi kolunu çekip arkaya yaslanırken. Titreyen elini şakağına koyup gözlerini yumdu. "En sonunda birisine zarar vereceğim, uzak dur benden."

Elimi bir daha ona götürmedim. Dokunmaya da hakkım yokmuş gibi hissediyordum zaten. Üstelik dokunmayı çok istediğim adama. "Ben... Kendi arabama gideyim o zaman," dedim ve onun sıkışmış gibi inip kalkan göğsüne endişeyle bakıp kendimi dışarıya attım. Etrafa bakınarak aracıma gittim. Derya hâlâ içerideydi, ama Deren burada olduğu için bir şey yapamıyordum. "Senin de adını o listeye yazacağım Derya, bu olsun istiyorsun."

Arabama bindiğimde Deren'in kendi arabasını çalıştırdığını gördüm. Peşinden gitmesem, burada kalmaya devam etsem kafasında ciddi soru işaretleri kalacaktı. Bu yüzden aracımı çalıştırıp arkasından gitmek zorunda kaldım. Deren bu tenha semtin sokaklarından uzaklaşırken arabayı çok hızlı kullanıyordu. Aklım Yaman'da ve dün gece öğrendiklerimde olduğu için Deren'in durduğunu geç fark ettim. Bir telefoncunun önünde durmuştu. Dışarıya çıktım ve Deren telefoncunun kapısını açarken, ben de koşarak ona yetiştim.

Deren'in telefonu tezgâhın arkasındaki adama uzattığını gördüm. Başka bir adam da benim dükkâna girdiğimi görüp, "Buyurun," dediğinde, Deren adama kendisini göstererek beraber olduğumuzu ifade etti. Bunun üzerine adam işine döndü, ben de Deren'e arkasından yaklaşıp telefona baktım.

"Şarja taktım, açılmadı," dedi Deren. Sesindeki gerginlik karşı tarafa hemen yansıyordu. "Neyi vardır, bir bak."

"Bir darbe aldı mı ağabey?"

"Olabilir."

Adam telefonu şarja taktı, bir dakika kadar bekletti ve kendisi de açılmadığını teyit edip, "Sert düşmüşse o yüzden kapanmıştır," dedi.

"Ne yapılabilir?" diye sordu Deren.

"Format atarsak belki kendine gelir."

Deren'in olumsuz cevaplar almaya artık tahammülü kalmamıştı. Gözlerini kapatıp sinirle soludu. "Format atılırsa da içindeki her şey silinir," dedi.

Adam, "Haliyle," diye cevap verdi.

Deren kafasını sallayıp telefonu geri aldı ve adamın omzunu sıkıp, "Eyvallah," dedikten sonra benimle birlikte dükkândan çıktı.

Onun kolunu bu kez ısrarcı bir şekilde kavrayıp pansumana baktım. Kan çoğalmıştı. "Kafayı taktın koluma," dedi Deren.

"Bu yaşına kadar birisi senin için hiç endişelenmedi mi? Senin için endişelenmemi neden o kadar yadırgıyorsun?"

Gözleri üzerimde sabit kaldığında yukarıya doğru baktım. Hep böyle tahammülü yokmuş gibi hiddetle mi bakıyordu acaba? Eminim Nil'e böyle bakmıyordu. "Yadırgamıyorum ama sen de beni anla gözünü seveyim! Yani şu durumda kolumu nasıl umursayayım? Gözüm nasıl başka bir şeyi görsün? Mümkün mü bu?"

"Mümkün değil, ama yara aldığında tedavi etmen gerekiyor, ben de bir hemşire olarak bunu söylüyorum." Elimi eline doğru kaydırarak parmaklarını okşadım. "Az önce bana aklın olduğumu söylemiştin. O zaman senin düşünemediğin yerde benim düşünmeme karşı çıkma."

Deren gözlerini kıstı. "Sen lafı akılsız demeye mi getirdin?"

Aaa, pes ama! "Ne alaka?" Parmaklarımı onun parmaklarının arasından geçirerek tenlerimizin uyumuna, birbirine olan hassasiyetine bakarken, "İnsanlar bir geceyi uykusuz geçirdiğinde bile sonraki gün uyuşuk hissederler, zihinlerini toparlayıp konuşmakta zorluk çekerler," dedim.

"Sen günlerdir uyumuyorsun. Sonuçta fantastik karakter değilsin, olacağı buydu."

Deren, "Senin gibi dertsiz değilim, uyuyamıyorum," dedi onu bir daha uyuması için ikaz etmeme kızarak.

Dudağımı kıvırdım. "Doğru, ben geceleri mışıl mışıl uyuyorum." Merkezi bir yerde olduğumuz için gözlerimi etrafta dolaştırıp eczane aradım. İlkyardım çantam Deren'in evinde kalmıştı. Sokağın köşesindeki eczaneyi görünce Deren'i elinden tutup oraya doğru çekiştirmeye başladım. Deren bu kez itiraz etmeden peşimden gelirken, gördüğüm insanların yüzleri karmaşık, şekilsiz bir hal alıyordu.

"N'oldu? Sessizleştin?" diye sordu Deren.

Sessizleşmek... Kelimeler zarar vermeye başladığında ortaya çıkan bir isyandı sanırım. "Konuşmamı istediğini sanmıyorum. Ne desem tersliyorsun."

Eczaneden içeriye girdiğimizde Deren'i köşede bulunan sandalyelerden birisine oturttum. Deren'in gözleri benden ayrılmazken, eczacı kadına seslenip Deren'in kolunu gösterdim. Kadın tezgâhın arkasından çıkıp Deren'in pansumanını çıkarırken, "Kim yaptı bunu?" diye sordu Deren'e. "Çok başarısız bir pansuman olmuş." *Övgü için teşekkürler.*

Deren, "Sevgilim," dedi beni göstererek.

Eczacı bana anlayışlı bir gülümsemeyle baktıktan sonra pansumanı değiştirmeye başlayınca, Deren'in yanına oturup yakından izledim. Herhalde malzemem kısıtlı olduğu için başarısız olmuştu, yoksa ben de harika pansuman yapmayı bilirdim. Eczacı yarayı temizleyip pansumanı bitirdikten sonra Deren, "Sevgilimin eli daha hafifti," dedi.

Eczacı gülümseyerek elindeki steril eldivenleri çıkardı. "Sevdiğinizden öyle gelmiş olabilir."

Ücreti ödeyip eczaneden ayrıldık ve tekrar arabalarımızın olduğu yere yürüdük. Hiçbir şey demeden kendi aracıma gidiyordum ki Deren elimden tutup beni kendisine çevirdi. "Selamsız, sabahsız, daha iki çift laf etmeden mi gidiyorsun?"

"Evime dönüyorum, sonra görüşürüz."

Mantığım çerçevesinde ettiğim iki çift lafa burun kıvırdı. "İki çift laftan anladığın bu mu? Türkçe deyimleri karıştırıyorsun. Lafın gelişi iki çift laf diyorum."

İki çift, dört etmiyor muydu? Dört kelimelik bir cümle işte. "Ben... Hep dört kelime sanıyordum onu," dedim utanarak. Kızardığımı hissettim.

Deren, "Manyak," dedi ve sonra beni bir anda çekip göğsüne bastırınca, aramızda eğrelti duran bu sarılmanın hissiyle gözlerimi yumdum. Nefesim boğazımda takılı kaldı, elleri sırtımda birleşmiş olmasına rağmen kalbimdeymiş gibiydi. Bu sarılmanın, bir mumun uzun uzun yanışı boyunca devam etmesini istedim. Mum söndüğünde etrafı kaplayan karanlık gibi, her şey karanlığa bürünecekti zaten. "Canını yerim senin." Deren duraksadı. "Fakat korkma, gerçekten yiyecek değilim. Hani, lafın gelişi."

Deren iç çekerek benden uzaklaştığında, ben de bir adım geriye gittim. Kolunu omzuma atarak beni arabama kadar götürdü. Şoför koltuğuma oturunca açık camın üstüne kollarını koyup yerleşmemi izledi. Çenesiyle işaret edip, "Kemerini tak," dedi.

"Hav. Emredersin. Hav."

İkinci defa bunu yapmama gözlerini kısarak tepki verirken bir daha kemeri gösterince, uzanıp taktım. Aracın içinde öten sesi sevmediğim için zaten takacaktım. Ellerimi direksiyona koyduğumda Deren ellerini açık pencereden içeriye sokup direksiyondaki ellerime dokundu, parmaklarımı yavaşça direksiyonla birlikte okşadı. "Ellerin direksiyona ayrı bir yakışıyor."

"Daha çok yakıştığı şeyler var," diyerek göz kırptım ve camımı kapatmaya başladım. Deren ellerini son anda çekerek camla kapı arasından kurtardığında ona göz kırpıp arabamı çalıştırdım. Vitesi büyütüp son sürat uzaklaştım.

Eve değil, Feda'nın yanına gidecektim. Dün öğrendiklerimden sonra Feda ile yeterince ilgilenememiştim. Eminim ki üzülmüştür, telafi etmem gerekirdi. Onu kapattığım eski hapishaneye gittim, yanıma aldığım şeylerle birlikte içeriye girdim. Merdiveni çıkıp en üst kata ulaştıktan sonra onun kapalı olduğu koğuşun kapısını açıp Feda'ya baktım. Gözleri kapalıydı, odanın ortasına kadar ilerleyebilmişti. Yanına gidip suratına vurdum. "Kendine gel."

Feda'nın gözleri ağır ağır açıldı ve nerede olduğunu kavradıktan sonra, "Su," dedi.

Elimdeki poşeti kaldırıp içinden suyu aldım ve içtikten sonra derin bir nefes verdim. "Susuzluğa üç güne kadar dayanabilirsin."

"Orospu," dedi Feda başını yere koyarken. "Sana gerçekleri anlattım. Gidip o piçten intikamını al, benden daha ne istiyorsun?"

Onun yanına eğilip bıçağımı çıkardıktan sonra düşünceli bir şekilde ellerinde dolaştırmaya başladım. "Onun da sırası gelecek, ama öncelik

senin." Feda'nın gözleri tekrar açıldı, ama duygu taşıyacak kadar kendinde değildi. "Karina'yı kaçırdıktan sonra n'aptınız? Tek tek anlat."

Feda ellerini üzerindeki bıçaktan kurtarmaya çalıştığında önden bağlı ellerini kendime doğru çektim, üstte duran sol elini yere yapıştırıp bıçağı tüm kuvvetimle elinin üstüne sapladım. Feda'nın etini delip geçen bıçak zemine saplanmıştı. Bağırışları yeri göğü inletti. "Lan manyak!" Nefesi kesildi. "Bunun hesabını soracağım, sen beni çok hafife alıyorsun!"

"Hayatta kalırsan, sorarsın." Bıçağı çektim, üzerinde parlayan kana bir süre baktıktan sonra bakışlarımı onun yaralı eline çevirdim. Oturduktan sonra, "Karina'yı kaçırdıktan sonra ne yaptınız?" diye sordum.

Feda sıktığı dişlerinin arasından acı dolu bir soluk verip gözlerini yumdu. "O Rus piçi ne istiyorsak yapmamızı söyledi," dedi. "Biz de... Her çocuğa yaptığımız gibi, bir süre onu polisten kaçırdık. Sonra... Bursa'ya, hastaneye götürdük."

Bu aşağılığın karşısında ağlamamaya çalışıp elimdeki bıçağa baktım. Aslında o kadar acizdim ki... Kızımın son anlarını dinlemek için, onunla ilgili şeyleri öğrenmek için katiliyle konuşuyordum. "Ne olduğunu anlamış mıydı?" diye sordum.

Elini bana doğru uzattığında, yarası için bir şeyler yapmamı istediğini anladım. Tabii yapardım. Ona kinle bakıp bıçağı havaya kaldırdım, ama Feda'nın gözleri büyüdü, elini hemen geriye çekti ve can acısıyla ağzı açık kaldı. "Kızım neler olduğunu anlamış mıydı?"

"Farkında değildi," dedi Feda. "Az çok hatırlıyorum. Diğer kaçırdığımız çocuklardan daha küçüktü, dilendiremezdim. Günlerce öyle... Diğer çocukların yanında oturup ağladı. Diğerlerine sus denince susuyorlardı, çünkü anlıyorlardı, ama senin kız yabancı, anlamıyordu, susmak bilmiyordu."

"Susmayınca... N'aptınız?"

Sızlanarak inlemesi konuşmasını engelledi. Ancak bir dakika kadar sonra, "Onunla mı uğraşacaktık?" dedi hırsla, benden intikam alır gibi. "Odamdan çıktım, sesine doğru yürüdüm. Bir köşeye yaslanmış, boynunda bir zincir parçasını tutarak ağlıyordu." Boynuna taktığım haçtı, Tanrı'nın onu koruması için hediye almıştım. "Beni görünce gözlerini geyik gibi açtı, saçı başı birbirine girmişti; sümüğü akmış, yüzü kirlenmişti. Ağır ağır önüne kadar ilerledim, bir daha sus dedim, ama nafile." Feda gözlerini bir anda açıp bana baktı, elinin acısı hâlâ geçmediği için gözleri ıslaktı. "Madem öyle dedim, kemerimi çıkardım, susmayan sen misin diyerek buna..."

"Sus," diye kekeledim.

"Evet, ben de öyle dedim, ama susmadı. Kemerle bir iki vurunca da bu kez korkup çığlık attı, daha çok ağlamaya başladı. Ellerini kaldırıp kendini korumaya çalışırken bir baktım diğer çocuklar da ağlama..."

"Sus demiştim." Yerimden fırlayıp üstüne atladım ve o yan yattığı için, beline oturup onu yüzüstü çevirerek kafasını tuttum. Başını arkaya doğru yatırıp boynunu âdeta ikiye katladıktan sonra bıçağımı geniş bir aralık oluşturan boğazına yasladım. Karina'nın son günlerini acı içinde geçirdiğini biliyordum, ama birisinin ona böyle davrandığını duymak yerine her gün, hatta her saat ölmeyi yeğlerdim. "Sen susmayanlara demek böyle yapıyorsun Feda, demek susmayanlar cezalandırılmalı Feda."

"Orospu," dedi nefes alamadığı için.

"Başka hakaret bildiğin de yok!"

Gözümün önünde onun Karina'ma kalkan eli, kemerin kızımın vücuduna değdiği an belirdi. Hızla tenine çarptığında hissettirdiği acı, Karina'nın kesik kesik çıkan nefesi, ağlayışını bölen hıçkırıkları... Kurtulmak için beni sayıklayışı...

Bıçağı Feda'nın omzuna sapladım ve tepkilerine duyarsız kalarak geri çıkardım. Fışkıran kan kıyafetlerini ıslatıp elime bulaştığında, gözyaşlarım yanağıma düşmeye başladı. Omzunun acısı onun kıpırdamasına izin vermeyecekti. Hâlâ ileriye doğru hareket ettirmeye çalıştığı ellerini tutmak için sırtından indim ve o bağırırken, ellerini kavradım. Saçlarım yüzümün önüne düşüp ıslak yanaklarıma yapışırken, onun serçe parmağını elinin tersine doğru yatırıp kırmaya çalıştım. Omzunun ve parmağının acısına bu da eklendiğinde çığlıkları binanın içinde yankılanmaya başladı. Parmağı bir sesle kırıldığındaysa, bu çığlıklar kan dondurucu olmaya başladı.

İkinci parmağını da kırmak için aynısını yaptım. Derisi gerildi ve kemiği zorlanmanın sonucunda bir-iki ses çıkararak kırıldı. Parmağı biçimsizce aşağıya sarktığında orta parmağına da aynısını yapmak için hiç vakit kaybetmedim. Parmağına iki elimle birden kuvvetle bastırarak onu kırdığımda, artık çığlık atmadığını fark edip rahatsız oldum. Nefes nefese arkama baktığımda acıdan bayıldığını görüp elini savurdum. Acıyı hissetmezse ceza çekmesinin ne anlamı vardı ki?

"Seni böyle bayıltan acı kızıma neler yapmıştır." Koğuşun köşesine çekilip arkaya yaslandım. Ellerimi şortumun kenarlarına sürterek kanı sildim ve sessizliğe doğru yarım yarım hıçkırdım. Bir insanın çekebileceği en büyük acının çocuğunu kaybetmek olduğunu, Karina'yı kaybetmeden

önce de biliyordum. Fakat onu bu şekilde kaybetmek, o acıyı kıyas kabul etmeyen, zamansız, sonsuz, tahammülsüz yapıyordu. Her şey çok anlamsızdı. Kalbimin yeniden çarpmaya başlaması bile. "Gözlerimi her kapattığımda gözümün önüme mutlu yüzünün değil de ağlayan yüzünün gelmesine daha ne kadar katlanabilirim?" Güçsüz bir şekilde kendimi yere bırakıp ellerimi kirli yere koydum. İlerideki kana ve kırık parmaklara bakarak sessizce ağladım. Karşımdaki adamı bıçaklamıştım, parmaklarını kırmıştım, dövmüştüm, ama ben hâlâ ondan daha fazla acı çekiyordum. Ben asla bir karşılık alamayacaktım. Onlar asla benim çektiğim seviyede bir acı çekemeyecekti. "Fakat yine de hepinizin bir sırası var."

Dakikalarca iç çeke çeke ağladıktan sonra kendimi güçlükle yerden kaldırdım. Bıçağı belime saklayıp koridora çıktım. Merdiveni inerken gözyaşlarıma son dokunuşları yapıp siliyordum. Aracıma bindiğimde aklımı başıma toplamak için bir süre bekledim. Yaman'ı almaya gidecektim, ama hazırlıklı olmalıydım. Oraya gittiğimde beni muhtemelen Derya'nın adamlarından biri karşılayacaktı. Onu incitmem gerekirse, incitirdim ama öldürmem gerekirse, sıkıntı çıkardı.

Arabamı birkaç saat önce bulunduğum mekâna sürdüm. Çok yaklaşmadan arka tarafa park ettim, inip mekâna yürüdüm. Silahım elimde, bıçağım belimin arkasında dururken etrafımı kontrol ettim, ama ilginç bir şekilde kimseyi görmedim. Derya Yaman'ı alacağımı biliyor olmalıydı, buna rağmen onu yalnız mı bırakmıştı?

Kullanılmayan bu boş mekânın kapısını açarken son kez etrafa baktım ve ardından kapıyı açtım. İçeride birisinin olabileceğini düşünerek silahımı doğrulttum, ama sandalyede oturan Yaman'ı yalnız gördüğümde duraksadım. Yaman kafasını kaldırdı, beni görür görmez ilk kez çok büyük bir tepki verdi. "Yaklaşma, dışarıya çık!"

"N'oluyor?"

Saçları karışmış, alnına düşmüştü. Yüzündeki yaralar daha belirginleşmişti, göze çarpıyordu. "Karmen, burada kalamazsın," dedi. Panik haldeydi. "Çabuk çık!"

Ona yaklaştım. "Bana kızgın mısın? Çok üzgünüm bunlara sebep olduğum için. Kimse yokken..."

Yaman yaklaştığımı gördüğünde daha hiddetli bağırdı. "Sana çıkmanı söylüyorum! Dinle beni! Karmen! Lütfen buradan ayrıl!"

Derhal arkamı dönüp açık kapıdan dışarıya, sonra da önüme dönüp deponun içerisine baktım, ama kimse yoktu. "Tuzak mı?"

Yaman sandalyesinde kıpırdayamadığı halde çırpınmaya başladı. "Çıkman gerekiyor, bilmen gereken bu. Çık ve buradan uzaklaş, eve dön! Böylesi daha iyi olacak, inan bana canım."

Dehşetin yankısı kalbimin duvarlarına çarptı, hemen ardından koşmaya başladım. Yaman bir daha çıkmam için bağırırken, sandalyenin önünde nefes nefese durup siyah ceketinin yakalarını açtım. Tam da aklıma geldiği gibi, orada bir bomba düzeneği gördüm. "Kahretsin!"

Yaman gözlerinden ateş saçarak daha yüksek sesle bağırdı. "Çık diyorum, çık! Niye gitmiyorsun! Beraber ölmemizin bir faydası olacak mı sence?"

"Sana inanamıyorum, benim yüzümden ölmek üzeresin!" Kızgınlığım ondan çok kendimeydi, ona değil; kendime bağırıyordum. "Derya mı yaptı bunu? Ne zaman?"

"Git!" diye haykırdı Yaman sorularımı umursamadan.

"Seni almadan olmaz." Silahımı suratına doğru salladım. "Sus, düşünüp bir çözüm bulayım."

Ceketin yakalarını bir daha açıp Yaman'ın üzerine bağladıkları bombayı inceledim. İki tane uzun, silindir şeklinde patlayıcılardan oluşan bir düzenekti ve onlardan uzanan kablolar, üzerinde sayılar bulunan mekanizmaya bağlıydı. Bir an sayıları takip ettim ve bunun, bombanın patlaması için kalan saniyeler olduğunu fark edince ürperdim." "Sadece dört dakika mı?"

"Çok az bir zaman bu," dedi Yaman bana dönerek. "Kimi çağırsan yetişemez, o kadar vaktim yok. Arabana binip git, dört dakikada ancak uzaklaşırsın Karmen."

"Ölmene izin veremem," dedim bu kadar kolay anlatmasına üzülerek. Canının hiç mi değeri yoktu? "Daha önce benzeri bir şeyle karşılaşmıştım. Hangi kablonun devre dışı bırakılması gerektiğini hatırlamıyorum."

"Ezbere konuşuyorsun, bu kablo her bombada farklı olabilir." Yaman'ın yüzünden ter süzülüyordu, ama göğüskafesini, üzerinde bomba olduğu için sabit tutmaya çalışıyordu. "Lütfen git, ikimizin birden ölmesine gerek yok."

Cebime uzandım ve telefonumu aldığım gibi Derya'yı aradım. Açmasını beklerken diğer bir seçeneğim vardı, Noah'ı aramak. Belki o da bilebilirdi. Derya telefonumu, "Demek Yaman'a ulaştın," diyerek açtığında, doğrularak kendi etrafımda öfkeyle döndüm. "Çabuk bombayı nasıl etkisiz hale getireceğimi söyle. Sana küfredecek vaktim bile yok Derya! Derhal n'apacağımı söyle, sonra hesaplaşacağız seninle."

Derya bir süre düşünüyormuş gibi kendi kendine konuşup, "Acaba mavi kablonun mu kesilmesi gerekiyordu," dedi. Keyifli keyifli gerindiğine yemin edebilirdim. "Yoksa sarının mı?"

"Bunu yapıyor olamazsın," dedim.

"Bence ikimiz de büyük oynamayı seviyoruz."

Yaman, "Şuna yalvarma," diye homurdandığı sırada ben de Derya'ya, "Söyle," diyordum. "Ne yapmam gerektiğini söyle. Yaşamasını sağlarsan, söz, senden intikam almayacağım. Fakat ölürse... Yemin ederim çok daha büyük oynarım."

"Tamam, tamam," dedi Derya duygusallaşmak tadını kaçırmış gibi. "Mavi kabloyu kesmen gerekecek." Ben hemen Yaman'ın önünde eğildiğim sırada Derya duraksadı. "Ya da yeşil miydi? Bak, ben de hatırlamıyorum."

"Derya! Oyunun sırası mı? Neyden bahsediyorsun? Birisini öldürmek o kadar kolay değil!"

Derya güldü. "Bir mafya örgütünün üyesinin bunu söylemesi gülünç."

Onu ikna etmek için kendimi daha yumuşak davranmaya hazırlamıştım ki aramanın sonlandığını fark edip telefonun ekranına baktım. Gerçekten bunu yapıyordu, Yaman'ı öldürüyordu. Telefon elimden düşünce bir daha bombaya uzandım ve bir dakikadan az zaman kaldığını görünce, "Kablolardan birini koparıp risk almalıyım," dedim. "Yüzde otuz üç kurtulma ihtimali, tamamen ölecek olma ihtimalinden daha iyidir."

Yaman kelepçeli ayaklarını kaldırıp beni olabildiğince itmeye çalıştı. "Buradan git! Bunca şeyi kızın için yapıyorsun, benim için ölecek değilsin! En başından beri bu işin tehlikeli olduğunu zaten biliyorduk! Karmen? Sana söylüyorum."

Belimden bıçağı çıkardım ve otuz saniyeden az kaldığını okurken düşünmeden mavi kabloya uzandım. Telefon konuşmamız sırasında iki kez mavi kablodan bahsetmişti. Belki de kesilmesi gereken kablo oydu ve bilinçaltı da bunu bildiği için iki kez dile getirmişti. Yaman artık bana dışarı çıkmamı söylemesinin bir faydasının olmayacağını anlayarak pes edip, "Tüm suç Gece'ye kalacak," diye fısıldadı, demek o an sadece bunu düşünüyordu.

"Merak etmeyelim. Babası oldukça varlıklı. Onu koruyacaktır," dedim.

Aklımdan yalnızca o üç kişi geçerken, tek harekette mavi kabloyu kestim. Kablo tamamen ikiye ayrılırken, geri sayımın durup durmadığına

baktım. Tam on üçüncü saniyede geri sayım durduğunda elimdeki bıçağı fırlatıp kendimi yere bıraktım. Yaman'ın gözleri yavaşça göğsündeki bombaya kaydı ve sayıların durduğunu görünce, kestiğim kabloya baktı. Omuzları sevinçten isterik bir şekilde sarsılırken, "Neden mavi?" diye sordu.

Kahkahalarla gülmeye başladım. "Deli olduğuma bakma, bende hâlâ zekâ kırıntısı var."

"Fakat daha çok delisin," dedi Yaman.

Stresle yükselen kahkahalarım iç geçirmelere döndüğünde kafamı sallayıp yerdeki telefonla bıçağıma uzandım. Onları cebime koyarken Yaman, "İpleri çözecek misin?" diye sordu.

"Mi dispiace."* Sevimli bir özür gülümsemesiyle üzgün olduğumu ifade ettikten sonra doğrulup bıçağımla onun etrafına dolanan ipleri kestim. Bıçağı bile zorluyordu, güçlü bir ipti. Yaman ayağa kalktığında, artık etkisiz olan bomba düzeneğini de üzerinden çıkarıp sandalyeye bıraktım. "Gidelim, evde pansuman yapayım sana."

Yaman başını sallayıp etrafa bakındı. "Bir iz bırakma. Deren'in aklında beni senin kurtardığına dair bir şüphe oluşmasın."

Ben de onun gibi etrafa bakındım ve kendime ait olan eşyaları alıp kapıya doğru ilerlemeye başladım. Yaman'ın vücudu ağrıyordu, yüzü de acıyordu, ama yine de olması gerekenden dinçti. Kapıdan çıktığımızda yürümesine yardımcı oldum. "İstersen arka koltuğa otur, rahat edersin."

"Klimayı da açar mısın? Terledim."

Gözlerimi devirip onu arka koltuğa yerleştirdim, sonra direksiyona geçip kontağı çevirdim. Bir an önce buradan ayrılmayı istiyordum. Arabayı son hızda kullanmaya başlayıp eve doğru sürerken, "İyi misin?" diye sorarak onu kontrol ettim.

"Klimayı açmadın."

Klimayı açıp olabilecek en hızlı şekilde Şile'ye sürdüm. Bir saat kadar sonra yazlığa ulaştığımızda arabadan inip Yaman'a da yardımcı oldum. Evin kapısını açıp içeriye girdiğimizde de Gece oturduğu koltuktan kafasını kaldırıp şaşkınlıkla baktı. "Yaman... N'oldu sana?"

Nil kafasını oynadığı oyuncaktan kaldırıp, "N'omuş Yaman'a?" diye sordu.

Yaman'ı kanepeye doğru attım. Gece hemen onun yanına oturup yüzüne bakarken, "Manyak mısın Karmen, düzgünce bıraksana," dedi.

* İtalyanca: Üzgünüm.

"Bir şeyi yok," dedim omzumu silkerek.

Nil koşa koşa yanımıza geldiğinde Yaman'ın yüzüne bakmasını istemediğim için onu kucağıma alıp yüzünü kendime çevirdim. Bana da şaşkınlıkla bakıyordu. "Yaman'ı dövdün mü?"

Beni cidden gülümsetti. "Evet, kulaklarından tavana asıp dövdüm."

Bana gülmemeye çalışıp kucağımdan inmek isteyince onu bırakmak durumunda kaldım. Gece Yaman'ın yaralarına korkarak elini değdirirken, "Acıyor mu?" diye sordu. Sesini bir hassasiyet kaplamıştı. "Karmen, yaralarına baksana, ne duruyorsun öyle?"

"Sen tırtılımı alıp yukarıya çık," dedim.

Gece arada kalarak Yaman'a bakınca, Yaman ona göz kırpıp sanki çok acı çekiyormuş gibi sızlandı. "Yanında kalıp elini tutsam?" diye sordu Gece.

Gece'ye gözlerimi devirdim. "Yok daha neler! Çocuk mu bu adam? Yani evet, şu an biraz çocuklaştı ama bilerek yapıyor."

"Ah," diye inledi Yaman, başı kanepeye doğru değil de niyeyse Gece'nin göğsüne doğru düşerken.

Gece ona şefkatle baktı. "Nil görmesin, birazdan gelirim."

"Yaman," dedi o sırada Nil, Yaman'ın dizine dokunarak. "Öpeyim mi? Geçey."

Gece, "Fırsatçı," diyerek Nil'i kucakladı ve onu hızla yukarıya çıkardı.

Gözden kaybolduklarında, gelirken aldığım malzemeleri torbadan çıkarıp Yaman'ın yüzüne pansuman yaptım. Yaralarına müdahale edip temizledim, gerekli merhemleri sürüp üstünü kapattım. Sonrasında bir ağrıkesici içirip uykuya bıraktığımda, kocaman bedeni kanepeden taşmış halde uykuya daldı.

Odaya çıktım ve Gece aşağıya inip Yaman'ın başında beklemeye başladığında, banyoya girdim. Üzerimdeki kandan ve iğrençlikten arınmak için suyun altında çıplak bir şekilde durdum. Çiçek kokulu kırmızı duş jelimle birkaç kez yıkanmak zorunda kaldım, saçlarımı da iyice köpürttükten sonra durulandım. Duştan çıkıp bornozla odama geçince bir süre yatağın üzerinde oturup gökyüzüne baktım. Bir anda üstümü giyinecek halim bile olmadığını hissettim. Gökyüzünde toplanan bulutlara bakınca yağmurun yaklaşmasından korktum. Şekilsiz bulutlarla dolu o gökyüzünü aklımdan çıkaramıyordum. O arabadan ayrılırken Karina'mın gülüşü, yağmur bulutlarının arasından süzülen bir ışık huzmesi gibi olmuştu. Hayatımda gördüğüm son aydınlık o andakiydi. Ardı karanlıktı.

Duşa girmeden önce yatağın üstüne koyduğum saç kurdelesini aldım. Sürekli taktığım için çok kirleniyordu ama yanımdan da ayıramıyordum. Acaba Karina dünyaya yeniden gelse benim kızım mı olmak isterdi? Bence istemezdi. Onu koruyacak bir annenin kızı olmayı isterdi. İşte bu, diğer her şey kadar acı veriyordu.

Yakınlardaki telefonumu elime aldım ve önce kontrol etmek için Yaman'ın telefonunu çaldırdım. Hâlâ kapalıydı, demek Deren telefonu açtıramamıştı. Ardından iki gün önce konuştuğum numarayı tuşladım ve karşı taraftan Noah'ın, "Sonunda," diyen sesini duydum. "Defalarca aradım, açmadın Karmen. Bana dönmeni bekliyordum kardeşim."

"Noah," diye fısıldadım. Seneler sonra ona ilk kez ismiyle sesleniyordum. "Ağabey." Sonra devam ettim. "Sana anlatacaklarım var, beni iyi dinle."

Karina'yı tekrar tekrar rüyamda görmek için ertesi gün öğleden sonrasına kadar uyudum. Sürekli sıçrayıp uyansam da kafamı geri koyup uyumak için çabaladım. Kendi kendime onu birazdan rüyamda göreceğimi fısıldadım, ama akşama doğru son kez uyandıktan sonra bir daha uyuyamadım. Karina'yı göremediğim için yatağımda doğrulup kırgın bir şekilde dışarıyı izledim.

Gece ile Nil'in sesini aşağıdan duyarken, komodinimin üstünde ışığı yanıp sönen telefonumu gördüm. Alıp baktım, Deren arıyordu. Pürüzlü sesimi düzeltmek için boğazımı temizleyip telefonu açtıktan sonra, "Deren," dedim adını söylemem yetiyormuş gibi. "Merhaba."

"Neden hep ben seni arıyorum?" diye sordu cevap olarak. "Sen beni hiç aramıyorsun."

Bacaklarımı toplayıp daha da grileşmiş olan bulutlara üzgün bir şekilde baktım. Evet, onu yalnızca çıkarlarım sözkonusu olduğunda arıyordum. "Çok meşgulsün, seni rahatsız etmek istemiyorum," dedim.

Kesik kesik nefes alıp konuşmak için bekledi. "Hava bugün çok soğuktu," dedi.

Dışarıya bir daha baktım. "Dışarıya çıkmadım, ama öyle görünüyor."

Her neredeyse arka plan çok sessizdi, etrafında ondan başka kimse yoktu sanki. "Böyle günlerde Nil'i iki kat fazla giydirirdim."

Giydirdiğine emindim, ama Nil kalın şeylerden çok fazla hoşlanmıyordu. Hırka giydiğinde bir süre sonra çıkarmayı istiyordu. Şimdi ikimiz de aynı şeyleri düşünürken, "Bir gelişme var mı?" diye sormam gerektiğini hissettim.

Deren soruma cevap vermeden, "Dışarıya çık," dedi buyurgan bir tavırla. "Yanıma gelene kadar üşürsen, seni ısıtırım."

"N'oldu? Niye geleyim ki?"

"Kalbinin nasıl attığına bakarak başlamam için."

Karanlık bir duygu midemin duvarlarını alevlendirdi ve dizlerim bileklerime kadar uyuştu. "Evde misin?"

"Değilim, evde duramadım."

"O zaman nereye geleceğim?" diye sordum.

Deren daha sakin bir sesle, "Mesaj atacağım," dedi.

"Tamam, o zaman," dedim yanağıma dolan sıcaklığa dokunurken.

"Üstünden kolay çıkan bir şeyler giy."

Telefon kapanmış olsa da kulağımda bir süre bekledim ve sonra yatağın köşesine oturup gitmemek için kendime bahaneler dizmeye başladım. Bahane değil, bir araya gelmememiz için sayısız gerçek sebep vardı, ama baştan çıkmamı önleyemiyordum.

Mesaj geldiğinde yataktan kalkıp yanımdaki kıyafetlere bakındım. Üzerimden çabuk çıkacak tek parça siyah, dizlerimin üstüne gelen halter yaka elbiseyi giydim. Dağınık saçlarımı parmaklarımla tarayıp özensiz yüzüme sırt çevirdim ve ceketimi üzerime attım. Aşağıya indiğimde, Yaman'ın kanepede uyuduğunu gördüm. Hâlâ dinleniyordu. O uyuduğu için de salonda sadece abajur yanıyordu.

"Neyeye?" diye sordu Nil.

Sokak kapısına yürürken Nil koştura koştura yanıma geldi. Onun çok istediği yere ben uçarak gidiyordum ve o burada, o günün gelmesini bekliyordu. "Pijamalar çok yakışmış," dedim.

Dönüp beyaz, üzerinde tek boynuzlu at olan pijama takımına baktı. "Kayina'nındı benim oldu."

"Sana biraz küçük gelmiş." Gülümsemiştim.

Nil açıkta kalan bileklerine bakarak, "Moda, moda," dedi sanki anlamamışım gibi.

Gece arkasından yaklaşıp onu kucakladı ve salonun içinde koşarken, "Böyle bıcır bıcır konuştuğunda seni mideme indiresim geliyor," dedi.

Nil hem kızıp hem gülerken, evden sessizce ayrılıp arabama atladım. Şile'den çıkıp şehre gitmem zaman alıyordu. Deren'in bu uzun

yolculuktan şüphelenmemesini diledim. Bana attığı konuma yaklaştıkça da geldiğim yeri yadırgadım. Navigasyon beni lüks, büyük bir otelin önünde durdurunca mesajın son kısmında bulunan numaranın oda numarası olduğunu anladım. Neden oteldeydi? Kendince bir sebebi olmalıydı.

Otele girip lobide oyalanmadan doğru asansöre yöneldim. Saçlarımı terli ensemden çektikten sonra yirmi dördüncü katta indim ve uzun koridorda onun odasını aradım. Numaraları takip edip kapının önünde durunca telefonumu çıkarıp bir arayan olup olmadığını kontrol ettim, sonra sessizde olduğundan emin oldum. Kapıyı tıklatırken de istemsizce saçlarımı düzelttim.

Kapı açılıp karşımda Deren'i gördüğümde telaşlı elim saçımdan hızlıca indi. Bitkin, kızarmış gözlerle beni karşıladı ve geçmem için kapıyı sonuna kadar açtı. Altında kotu vardı, üstündekini çıkarıp atmıştı. Çıplak göğsüne bakarak yanından yürüyüp geçtim ve o arkamdan gelirken iki ayrı kısımdan oluşan otel odasına girdim. Burası bir süit odaydı. İlk görünen oturma kısmıydı, açık kapıdan yatak odası görünüyordu. Deren'in tişörtünün koltukta olduğunu görüp duraksadım. "Neden otelde kaldın?"

"Kalmadım," dedi Deren. "Yeni geldim sayılır."

Beni tepeden tırnağa süzüp aramızdaki üç adımlık mesafeyi kapattı. Kalbim, dışarıdan fark edilir derecede hızlandığında, karşımda durup elini saçlarıma götürdü. İki eliyle birden saçlarımı kulaklarımın arkasına koyarak, "Çok ses çıkarıyorsun," diye fısıldadı.

Hemen sinirlendirdi beni. "Ne dedim ki şimdi?"

Saçlarımı düzeltmesine rağmen parmaklarını kafamdan çekmeyip yukarıdan bana acı dolu kara gözleriyle baktı. "Sevişirken diyorum... Çok ses çıkarıyorsun. O yüzden buradayız."

"Ah... Anladım."

Yanağını şakağıma yaslayıp saçlarımın önünden öpünce, ölsem yeridir, diye düşündüm. Onun bana iyi davranması da benim cezamdı. Fakat neden seve seve çekiyordum bu cezayı? Neden böylesine içten razı oluyordum? "Dayak yemişim gibi hissediyorum," dedi kolunu etrafıma sararak. "Tüm kemiklerim ağrıyor, sebebi ne sence?"

Elimi en kolay yoldan göğsüne koyup ağrıyan kısımlarına dokunabilirmişim gibi üzerinden geçtim. "Hastalanıyorsun."

Deren, "Hastalanamam," dedi ben ona dokunmaya, kalbinin nasıl attığına bakmaya başladığım sırada. "Güçlü kalmam lazım."

"Çok güçlüsün," dedim çenesinin altına girerken.

Bedeni ağrıdığına göre gerçekten hastalanacak olabilirdi. Kendisine iyi bakmamasının sonucu buydu. Parmaklarım ensesindeki saçların arasına karıştığında, Deren kendini çekip elimi tuttu. Beni oturma alanından yatak odasına doğru götürdü. Kapıdan girdiğimizde çok geniş bir alanda buldum kendimi. Yuvarlak, konforlu görünen bir yatak vardı. Koyu renklerle dekore edilmişti, lükstü ve Deren'in bunun için çok para verdiği belliydi. Deren beni yatağın ucuna kadar götürdüğünde bordo örtünün üstünde bir paket gördüm. Birbirimizin avuçlarını gıdıklarken, "Bu ne?" diye sordum.

Beni bırakıp köşedeki koltuğa oturdu. "Aç, bak."

Dudaklarımı hevesle yalayıp kendime karşı koyamadan pakete uzandım. Yırtıp açtım ve bir anda kucağıma katlanmış kumaş düşünce afalladım. Parmaklarım yumuşak kumaşı kavrarken, elbisenin beyazlığı karşısında duraksadım. Üzerindeki dört yapraklı pembe çiçeklere bakarken, elbiseyi askılarından tutup aşağıya doğru saldım. İnce askıların omuzlarımda nasıl duracağını düşünerek hafifçe dalgalanan eteklerine baktım. Sonra makyaj masasının üstündeki aynayı görünce oraya koştum, elbiseyi üzerime tutarak nasıl göründüğüme baktım. Rüyamdakine benziyordum.

"Bunca derdinin arasında çıkıp böyle bir elbise mi aradın?" diye sordum, gözlerimi yaşlar doldururken.

Deren, "Bazılarımızın rüyaları gerçekleşmeli," derken gözleri üstüme yakıştırdığım elbisedeydi.

Aynaya yeniden bakıp başımı eğdim ve hafifçe sallanıp elbisenin ince eteklerini uçuşturdum. İlk kez böyle bir elbisem oluyordu, doğrusu rüyamla birlikte bu ikinciydi. "Biliyor musun, rüyamda da o elbiseyi sen almıştın," dedim Deren'e doğru dönüp.

Çektiği acıyı belli etmemeye çalışıyormuş gibi duran gözleri kısıldı ve bir gülümsemeyle karanlık okyanusun ortasında parladı. "Madem öyle... Giysene."

Elbiseyi yatağın ucuna bıraktıktan sonra ceketimi çıkardım, kolayca çıkan siyah elbisemi sıyırdım. Siyah iç çamaşırı takımımla kalınca Deren'in gözleri kıvrımlarımda ağır ağır dolaştı. Elimi arkama götürüp sutyenimin kopçasını açtım, çıkarıp aşağıya bıraktım. Sonra eğilip çamaşırımı da çıkardıktan sonra beyaz, çiçekli elbiseyi başımdan geçirerek giydim. Askıları omuzlarıma oturdu ve yumuşak kumaş bacaklarıma

dokundu. Deren, elbiseyi okşayarak çiçeklerine yakından bakarken, "Çok yakıştı," dedi. "Bir kızıma bir de sana çok yakışırdı zaten."

Mutlusun, bir saniye önceye kadar. Deren... Karina'ya da çok yakışmıştı.

Deren, "Gel," dedi.

Elbisenin içinde ona doğru süzüldüm ve iki bacağının arasında durduğumda, koltukta öne doğru kayıp aşağıdan gözlerime baktı. Mutsuzluğumu, aslında ne kadar acı çekiyor olduğumu göstermekten kaçınarak kısa saçlarına dokunduğumda, yutkunarak elbisenin eteklerini kaldırdı. Bir eliyle elbiseyi karnıma sıyırıp tutarken, diğer elini bacağımın arkasına götürüp beni ağzına doğru çekti. Dudakları bacaklarımın arasına sert bir iç çekişle değdi.

"Deren," diye soludum elimi ensesine götürürken.

Deren hiç cevap vermeden bacaklarımın arasını öpmeye başladı. Gözlerim kaydı. Elbisenin eteklerinin altında onun kafasını görünce beynim bulanmaya başladı. Kendimi onun ağzına, diline doğru iterek inlerken, fazlasıyla sağlıksız olan bu ilişkimizden deli gibi zevk alıyordum. Bir elim elbiseyi sıkarken, diğeri Deren'in ensesini ağır ağır okşuyordu.

Hiçbir şey söylemek istemiyordum. Sadece onu hissetmeliydim. Kelimeler bizim ilişkimizi sadece yaralıyordu, çünkü söylediğim her şey bana dönecekti.

Deren başını eteğimin altından çekip ellerini pantolonunun düğmesine götürünce, saçlarımı yüzümden çekip onun fermuarını açtım. Parmaklarımız aceleyle birbirine çarpınca boğuk bir şekilde inledi. Sonra üzerinde ben varken pantolonu indiremedi, beni kucağından indirip koltuğun kenarına oturttuktan sonra üzerindeki pantolonla siyah çamaşırı indirdi. Beni kucağına çekti, üstüne oturtup gözlerime bilincini kaybetmişçesine baktı. "O sesini ve nefesini kısma."

Derin bir nefes verirken başımı sallayıp kendimi kaldırdım. Vücutlarımız birbirini tamamladığında kollarımı onun terli boynuna dolayıp alnımı alnına yasladım. Üzerinde olduğum için yüzlerimiz hizalanmıştı. Elbisem hafifçe üzerime düşüp bizi kapatırken, Deren inleyip eteği bir daha kaldırdı. Vücudunda yükselip alçalmamı izlerken, kafasını hafifçe yana yatırıp dudaklarını boynuna dolanan kolumun iç kısmına bastırdı. "Çok tatlısın, güzelsin," dedi.

"Sen çıplakken... Ben hâlâ giyiniğim."

"O çiçekli elbisenin altında vahşi, kışkırtıcı kişiliğinin olduğunu bilmek hoşuma gidiyor," dedi sıktığı dişlerinin arasından konuşarak. "Bu

elbiseyle yumuşak görünüyorsun, ama ben senin ne kadar sert olduğunu biliyorum."

Deren bacağımdaki elini enseme götürüp saçlarımı okşayarak çekti ve ağzını ağzıma kapatıp benimle öpüştü. "Yanıma yürüyüşün, ayak seslerin, ufak bir kaş çatışın, dudaklarını büküp somurtuşun ve öldürücü darben dudaklarını kıvırışın... Hepsi beni etkiliyor."

Her yerim ıslaktı, terliydi, onun bedeniyle kaplıydı. Böyle bir savurganlığın içinde olduğuma inanamıyorum. Hem de Deren'le. Fakat öyle baştan çıkarıcıydı ki, ne o ne de ben yalnız olduğumuzda bunu yapmaya karşı koyamıyorduk. Boğazımdan gelen yüksek bir sesle inlediğimde boynumu yalayan dili duraksadı ve çenemden tutup yüzümü indirdi. Buğulu gözlerimi gözleriyle birleştirip, "Gözlerime bak," dedi. Düşünmeden, ilkel dürtüleriyle hareket ediyor gibiydi. "Hatta adımı da söyle."

"Fazla telapkârsın," diyerek yüzünü arkaya ittim ve onun kafası koltuğa yaslanırken, "Talepkâr olmak yerine kibar ol," diye ekledim. "Sen beni memnun edeceksin."

Ona doğru eğilip yanağından ses çıkararak öptüm ve bunu yaparken aldığım pozisyon o kadar derinleştirdi ki, Deren istemsizce saçlarımı çekti. Birbirimize saldırır gibi davranıyorduk ve bunun bir kısmı, başa çıkamadığımız acı yüzündendi. Fakat bunun yanında onunla benim aramdaki ilişkiyi daha yoğunlaştıran insani, sıcak, şefkatli şeyler de vardı.

Dudaklarımdaki baskıyı hissedince, aniden gelen öpücükle ürperdim ve karşılık vermeye çalıştım. Yaptığım son derin hamle o kadar kontrolden çıkardı ki, kendimden geçerken onun ağzının içine çığlık attım. Sesimi yumuşak bir sesle karşılayıp o da kendini bıraktı.

Kalp atışlarımı hâlâ duyarken beni kucağında tutarak ayağa kalktı. Otel odasının içinde iki-üç adım ilerledikten sonra da beni yatağa fırlatıp üzerime çıktı. Bileklerimi başımın üzerinde birleştirip beklemeden vücutlarımızı birleştirdi. Parmaklarımı beni tutan elinde dolaştırarak onun altında kıvranırken, yatak örtüsü bu hunharca muameleyle bozuluyor, kırışıyordu.

Bir noktada kendimi kaybettim. O da öyle. Dudaklarını yanağımda, parmaklarını bacaklarımda ve kollarımda dolaştırdı.

Sonra sırtüstü dönüp başını göğsüme yatırdı. Gözlerini tavana kaydırıp hiçbir şey demeden durmaya başladığında, anlayışlı bir sessizliğe bürünerek elimi saçlarına koydum. Kısa saçı ona çok yakıştırıyordum ama parmaklarımı saçlarının arasından geçirmek de isterdim. Deren diğer

elimi tutup göğsüne koymuş, parmaklarımı okşarken, "Ağırlık yapıyor muyum?" diye sordu.

Kafasını göğsüme koyduğu için sormuştu bunu. "Hayır."

Parmaklarımın her birini okşadıktan sonra elimi kaldırıp dudaklarına götürdü. Elimin tersini, avuçiçimi öpüp hafifçe ısırdı.

"Ellerin ufak, hafif; bir yere çarpsa sanki hemen acıyacakmış gibi hissediyorum," dedi dalgın dalgın. "Sık sık da yumruk yapıp etrafa savuruyorsun, bir yere çarpmasın diye kontrol etmem gerekiyor."

Onun saçını okşayan elime baktım. Gerçekten de ince, ona kıyasla küçük ellerim vardı. "Bu eller bir sürü kişiyi öldürdü," dedim. *En çok da seni.*

"Fakat bana iyi geldiler," dedi ve parmaklarımı dudaklarında dolaştırdı.

Gözlerimi yumarak yüzümü yan çevirdim. Parmağıma çarpan her nefesi ciğerime hapsetmeyi istiyordum. Dudaklarını o kadar tatlı bir şekilde dokunduruyordu ki parmaklarım karıncalanmaya başlamıştı. Üzerimde hâlâ o çiçekli elbise varken anı zihnime midemi saran o vahşi, büyük kelebeklerle kaydoluyordu.

Uyuyakalmıştım, bunu uyandığımda anladım. Gözlerimi açmadan elimi yatağın diğer tarafına götürdüm, soğukluğu hissedince mızmızlandım. Gözlerimi yavaş yavaş açınca karanlık tavanla karşı karşıya geldim. Sonra etrafıma bakınca odada yalnız olduğumu anladım. Doğruldum ve bir süre etrafı dinledim, hiç ses duymayınca yataktan kalktım. Elbisenin etekleri üzerimden düştü, askıları da omuzlarımdan. "Deren?" diye seslenerek odanın kapalı kapısına baktım. Kapıyı açıp oturma odası kısmına geçtim. Sadece pencereden içeriye hafif bir ışık sızıyordu. Eşyaları, etrafımı seçebildiğimde ilerideki kanepenin üstündeki gölgeyi gördüm. Çıplak ayaklarımla oraya yürürken, "Deren?" diye seslendim yeniden. Neden yanımda değil de burada uyuyordu?

Kanepeye yaklaşırken Deren'in hareket ettiğini gördüm. Yanına gittiğimde göğsünün hızla alçalıp yükseldiğini görmekle kalmadım, uykusunda bir şeylerle boğuştuğunu da anladım. Kalbim şefkatle sızlarken kanepenin köşesine oturup ona doğru eğildim ve o an, "Nalan," dediğini duydum. Ona uzanan elim boşlukta asılı kalırken birdenbire buz kestim. "Nalan... Nalan!" Deren bir anda doğrulup bana çarptı ve kollarını etrafıma dolayıp beni canımı acıtacak şekilde kucakladı. "Sana bir şey oldu sandım, çok korktum."

19
KAVUŞMAK

Samara, Rusya.

Mark'ın ahbaplarından olan Andrei, onu malikânesinde ziyaret ettiğinde saatler akşam dokuzu gösteriyordu. Andrei, Mark'ın malikânesindeki asansörden inip koridorda yürürken Samara'nın soğuğunda buz tutan ellerini ovuşturuyordu. İçini ısıtacak bir içeceğe ihtiyacı vardı.

Mark'ın vakit geçirdiği odanın kapısının önünde durunca nezaketen tıklattı ve Mark girmesi için seslendiğinde içeriye girdi. Zenginliği gösteren lüks, geniş mobilyalardan sonra göze çarpan şey Mark'ın kendisiydi. Elinde bir maşayla harıl harıl yanan şömineyi karıştırıyor, bir yandan da her misafirine ikram ettiği o lezzetli viskisini içiyordu. Ona dönünce yakışıklı yüzünü bir gülümsemeyle aydınlatıp, "Kardeşim," dedi. "Kapıyı neden çalıyorsun, her zaman girebilirsin."

Andrei geniş bir gülümsemeyle Mark'a yaklaştı ve iki dost birbirini kucaklarken, "Seni özlemişim," dedi.

"Ben de seni," dedi Mark. "Titriyorsun, Samara'nın soğuğuna yine hazırlıksız yakalanmışsın anlaşılan."

Andrei omuzlarını silkerek geriledi ve beyaz deri kanepeye oturup kollarını arkaya attı. "Bırak şimdi Samara'nın soğuğunu, sana haberlerim var."

"Telefonda da biraz bahsettin, bu kadar acil olan nedir?" Mark odadaki içki dolabına yürüdü ve arkadaşı için içki koydu. "Yeni bir iş mi yakaladın? Paranın kokusunu mu aldın?"

"O da var tabii," dedi Andrei arkadaşını incelerken. Mark viski kadehini ona getirdiğinde yanına vurup, "Otur," dedi. "Önemli bir mevzu bu."

Mark oturup kanepede geriye yaslandı. "Merak ettiriyorsun."

Andrei, dile getireceklerini söylemeden önce ikram edilen viskinin tadına baktı. "Senin şu nişanlın..."

Mark kimseye, hiçbir ahbabına ve yakın çevresine bu terk edilmenin konusunu açtırmadığı gibi dostuna da, "Konuyu kapat," dedi. Elindeki viski kadehini kafasına dikip gözlerini pencereden dışarıya çevirdi, karların düşüşünü izledi.

"Mark, hemen hiddetlenme, söyleyeceklerim önemli." Andrei durumu izah etmeden önce kelimeleri aklında toparladı. "Konuşulanlara göre Karmen Russo ortadan kaybolmuş."

"Andrei!"

"Bekle," dedi Andrei dostunun omzunu sıkarak. "Nişanı atmış ve ailesini terk etmiş."

Mark, Andrei'nin bu konunun üzerinde ısrarla durmasına öfkelense de bu kadar eşelemesi üzerine ne diyeceğini merak etmeye başlamıştı. Öfkeyle başını sallayıp, "Duyumlarıma göre ailesi de onu arıyormuş," dedi. "Ailesi kapıma geldi, Karmen adına benden özür dileyip yüzüğü teslim etti."

Andrei, "Sen de mi kızı bulamadın?" diye sordu.

"Hayır," dedi Mark memnuniyetsiz bir şekilde.

"Ben buldum," dedi Andrei ve bununla beraber Mark'ın tekinsiz gözleri ona döndü. "Dostum, Karmen seni aldatmış, hamile."

Mark, Andrei'nin ondan beklediği şekilde hiddetlenip kanepeden fırladı ve gözlerinde şöminenin içindeki ateşlerden belirmeye başladı. Geriye doğru adımlar atarken, "Hamile mi?" diye tekrarladı. "Sen... Onu nerede gördün?"

"İstanbul'da," dedi Andrei.

"Türkiye?"

"Evet, kardeşim."

Mark arkasını dönüp odanın sessizliğinde birkaç adım attı ve elleri ensesinde dolaşırken burnundan solumaya başladı. "O orospuya dokunmadım bile, ne demek hamile!"

"Diyorum ya, seni aldatmış."

Mark'ın yüzü kıpkırmızı oldu ve Karmen'in İtalya'yı terk ediş sebebini kavrayıp içki dolabının üzerindeki her şeyi elinin tersiyle fırlatıp attı. Ellerini dolaba koyup gözü dönmüş bir şekilde dışarıya bakarken, "Seni gördü mü? Konuştun mu?" diye sordu.

"Hayır, farkında olmadı. Şu çocuk kaçıran çete yok mu? Onlarla iş için İstanbul'a gitmiştim, onu bir mağazadan çıkıp arabasına yürürken gördüm." Andrei doğrulup Mark'ın yanına gitti, olan biteni gözlerinin

önündeymiş gibi anlattı. "Hamileydi, üstelik karnı belirgin olacak kadar. Belli ki seni aldatıp hamile kalmış, ülkeden ayrılmış. Kardeşim, onu sana getirecektim, ama Russolar çok tehlikeli, ona zarar verdiğim öğrenilirse hayatıma musallat olurlar."

Mark tüm parçaları birleştirip yumruklarını sıktı. "Russolar... Bir de sadık olmaktan, saygın olmaktan bahsederler. Beni nasıl böyle hiçe sayıp itibarsızlaştırırlar? Ben Karmen'le beraberken kimseyle olmadım. Onu sevmiyor olsam da saygı duyuyordum." Yumruklarını dolabın üstünden çekip arkasını döndüğü gibi Andrei'ye baktı. "Yanında birisi var mıydı? Bebeğin babası olacak bir erkek?"

"Yoktu," dedi bu kez Andrei, Mark'ın ihanete uğramasına üzülerek. "Yalnızdı."

"Russolar onun yerini biliyor olsa asla yalnız, korumasız bırakmazlar." Mark gömleğinin bir-iki yaka düğmesini çözüp kanepeye doğru ilerledi. "Demek onlar da hâlâ bulamadı. Fakat ben buldum kardeşim, senin sayende."

"İhanetin affı olmaz diyen onlar değil miydi, Mark?" Andrei Russolardan nefret ederdi, sebebiyse Salvador Russo'nun babasını öldürmesiydi. Bu yüzden Mark'ın onlara öfkelenmesi için elinden geleni yapacaktı.

"Karmen'i asla bulamayacaklar," dedi Mark kalkıp kapıya yürürken. Andrei onun arkasından gidip gitmemekte kararsız kalmış bir şekilde ona bakarken, Mark kapıyı söker gibi açıp koridora seslendi. "Valeri, buraya gel!"

En sadık koruması üzerinde takım elbisesiyle merdivenleri çıkıp ona yaklaştığında, Mark içeri girmesini işaret etti ve arkasını dönüp tekrar kanepeye yürüdü. Valeri Mark'ın ayaklarının dibine kadar gelip, "Buyurun efendim," dedi.

Mark dakikalar önce orta sehpaya bıraktığı viski kadehini kavrayıp kanepede rahatça otururken, Andrei hâlâ üşüdüğü için şöminedeki ateşi harladı. İhanetin böylesiyle yüzleşmiş olan Mark o sırada derin düşüncelere dalmış bir şekilde korumasına bakıyordu. "Karmen Russo görünümlü bir kadın bulacaksın. Saçları, yüz şekli, görünümü, giyinişi onun gibi olacak. Gerekirse görünümünü ona sen benzeteceksin. Bunların yanında kadının hamile görünmesini de sağlayacaksın, yürüyüşü bile Karmen Russo olacak. Ne kadar isterse ver, parayı verdiğin müddetçe bizim için çalışacaktır. Üstelik Karmen Russo adında bir kimliğe de sahip olacak. Onu Türkiye harici her ülkeye sokacaksın, her bileti de

Karmen adına satın alacaksın. Russoları yanlış yönlendirmek için her şeyi yapacaksın. Ben Karmen'den almam gerekeni alana kadar onu asla bulamayacaklar."

İstanbul, Türkiye.

En içten şekilde duyulan sevgi gibi, en içten şekilde acıdım kendime.

Karnımda çırpınan vahşi kelebeklerin ölümünden saatler sonra, otel odasının banyosunda oturmuş, bomboş gözlerle içinde olduğum küvete bakıyordum. Deren'in göğsünden kalkar kalkmaz kendimi burada bulmuştum. Dudaklarından Nalan'ın adının çıktığını duyduktan sonra bir dakika bile kalamamıştım kucağında. Bunun kalbimi kırmasına gerçekten, ama gerçekten karşı koymaya çalıştım, ancak yapamadım. Kalbim kırıldı.

Beni Nalan'la karıştırmıştı. Kollarına aldığı benken, *Nalan, sana bir şey oldu sandım,* demişti. Sonra ben kollarından ayrılınca tekrar kanepeye düşüp kaldığı yerden uyumaya devam etmişti. Onu nasıl rüyasında görürdü? Onu ne kadar umursuyordu ki bir şey olmasından korkuyordu? Demek Nalan'ı yok saydığı falan yoktu, belki çok daha fazlasıydı. Nalan'a cesaret veren de buydu. Gece boyunca beni öptükten, benim adımı sayıkladıktan sonra rüyasında nasıl onu görürdü? Hissizliğimi parçalayan bir damla gözyaşı yanağımda kaymasına rağmen gözlerim hâlâ boş bakıyordu. Üzerimde çiçekli elbise vardı, kendime sarılmıştım. Düşünüyordum da bu elbise benden çok Nalan'a yakışırdı. Onun güzel vücuduna, sarı saçlarına.

Kapının açıldığını duydum, Deren'in ne ara banyoya yaklaştığını anlamamıştım. Ayak seslerini duymamıştım. Ellerimin heyecanlı titreyişine sinirlenip gözlerimi kapatırken Deren, "Karmen?" diye seslendi şaşkınlıkla. "Orada n'apıyorsun?"

Avuçiçimi sertçe kaşıyarak sessiz kaldığımda küvete doğru yaklaşıp eğildi. Onun tüm hücrelerimle farkında olmak beni daha da sinirlendirdi. Sessizliğim karşısında yeniden, "Karmen," dedi ve elini yumuşak bir şekilde koluma koydu. "Bebeğim."

"Dokunma bana," diyerek kolumu elinin altından çektim.

Deren eli havada kalarak, "Benim!" dedi. "Karmen, benim." *Senin ama aradığın ben miyim?*

Küvetin diğer kenarına doğru kayıp ondan uzaklaştım. "Çık," dedim.

Banyoyu sığ, donuk bir sessizlik kapladıktan sonra Deren bu kez çenemin altından kavradı. Beni kendisine çevirerek gözlerime baktığında, "N'oluyor?" diye sordu, gerçekten anlamaya çalışıyor gibi. "Neden sana dokunmuyorum, neden çıkıyorum?"

Yaralanmış bakışları yara izlerime dokunurken, "Seni görmek istemiyorum," diye sesimi yükselttim.

Kaşlarını çatıp, sanki *Seni görmek istiyorum*, demişim gibi yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Geceden sabaha ne değişti de beni görmek istemiyorsun?"

"Sen değiştin."

Sadece bir anlığına gözlerini tanıyamaz oldum. Sonra aynı şaşkınlıkla, "Ne yaptım ki?" dedi.

"Bana sarılırken Nalan'ın adını sayıkladın! Rüyanda onu gördün!" Bağırarak elini sertçe ittim.

"Ne anlatıyorsun sen?" dedi, hiçbir şey hatırlamıyordu. "Ne Nalan'ı? Rüya falan görmedim ki onu sayıklayayım."

O soğuk, ama yakıcı olan acı yüzünden konuşmam zaman aldı. Kekelememek için derin bir nefes verip, "Gördüm," dedim. "Yataktan kalkıp kanepeye, yanına geldim. Bir şeyler sayıkladın, sonra bir baktım, 'Nalan' diyorsun!" Göğsünden sertçe ittim onu. "Adını tam üç kez söyledin! Üç kez! Sonra da 'Sana bir şey olacak sandım, korktum,' dedin!"

Sanki neyden bahsettiğimi hâlâ anlayamamış gibi bakıyordu bana. "Neden? Neden ona bir şey olmasından korktun ki Deren?"

Eli yanağıma değdiğinde koluna sertçe vurdum ama etkilenmedi, yanağıma düşen her neyse, onu sildi. "Karmen," dedi. "Ben yataktan kalkıp geldim, kanepede değildim."

Kısa bir süre düşündüm. "Hayır, kanepedeydin. Yataktan kalkıp gitmiştin."

Yanağımdaki elini alnıma doğru kaydırıp bir şeye bakıyormuş gibi gezdirdikten sonra, "Ateşin yok, aksine buz gibisin," dedi. "Başın falan ağrıyor mu? Nasılsın?"

Kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım. "Sen kanepedeydin Deren. Ben o yüzden üşüyerek uyandım, yatağa baktım, soğuktu. İşte sonra diğer tarafa geçtim, gerçekten kanepede oturuyordun."

Deren ateşime baktıktan sonra ellerini kollarıma koydu, elbisenin açık bıraktığı tenimi okşarken, "Kâbus gören sen olmayasın?" diye sordu. Vücudumu küvetin onun olduğu tarafına çekip kızmış gibi söylendi. "Bir

tek yüzün de değil, her yerin buz gibi! Ne zamandır buradasın sen? Sıcak suyun içinde otursaydın bari."

Gördüğümden emin bir şekilde, "Kanepedeydin," dedim bir daha. "Nalan'ı sayıkladın işte, neden inkâr ediyorsun? Oysa çok cesur bir adama benziyorsun."

"Karmen," dedi tek nefeste. "Kâbus görmüşsün, uyku sersemliğiyle bir şey de anlamamışsın. Sonra gelip burada mı uyudun? Hasta olacaksın, o zaman soracağım sana." Kasılmış bedenimi ayağa kaldırdı ve yüzüme dikkatle baktı. "Bana bak, gözlerime bak. Sabah oldu. Ben sayende uyumuşum, daha yeni uyanabildim. Sonra sana seslendim, banyoda olduğunu düşünüp yanına geldim. Gece neden yataktan kalkıp kanepeye yatayım? Hazır seninleyken neden bunu kendime yapayım?"

Sanrı mı görmüştüm? Doğru, Nalan'a bir şey olmasından korkması çok saçmaydı. Fakat benim bunları kafamda kurmuş olmam saçma olmazdı.

"Gerçekten Nalan'ı düşünmedin mi? Ona bir şey olacak diye korkmadın mı?"

Deren hâlâ ne kadar üşüdüğüme bakıyordu. Kara gözlerini çevirip gözlerimin içine derin derin bakarak, "Sadece sana ve kızıma bir şey olmasından korkarım," dedi.

Parmaklarım ufak titreyişlerle göğsüne yaslandı. Sanrı görmüştüm demek. Olmayacak şey değildi. Sanrı tabii... Gülümsedim. Sanrı görmeyi, onun dudaklarından bunların çıkmış olmasına tercih ederdim. Vücudum hafifleyip ısınırken, "Bir de Utku'ya," dedim.

Eğilmiş, küveti doldurmak için sıcak suyu açarken, "Kadınlardan bahsediyordum," dedi Deren. "Kadın cinsinden ilgilendiğim, bir şey olmasından korktuğum iki kişi var."

Doğruldu, üzerimdeki elbiseyi tutup yukarı çekerek başımdan çıkardı. Serinlikle ürperirken, Deren omuzlarımdan tutup beni küvete doğru itti. Sıcak suyun dolduğu küvete yerleşip bacaklarımı kalçamın altına kıvırdığımda Deren omuzlarımı sıvazlayarak, "Biraz sıcak suyun içinde kal," dedi.

Gözlerimi gözlerinde tutarken, "Ben... Galiba kâbus gördüm," diye kabul ettim.

"Öyle olmalı." Ellerini çekip dirseklerini dizlerine dayadı ve altında pantolonuyla yanımda, yerde otururken ileriye baktı. "Kâbusunun benimle ve Nalan'la ilgili olması da garip."

"Nalan ve sen diye bir şey yok," dedim agresif bir şekilde nefes alırken.

Deren küvete dolan suyun ne kadar ısındığına baktı, ardından köşedeki duş jeline uzanıp suyun içine sıktı. Güzel kokusu biraz sonra burnuma geldi ve suda köpükler belirirken Deren elini çekip doğruldu. "Sen biraz ısın, ben telefonuma bakacağım."

Elinde çiçekli elbisemle beraber doğrulup banyonun kapısına yöneldi. Parmaklarımı köpüklerin üzerinde gezdirerek sızlandım. Sanrı gördüğümü anlamayıp ona çıkışmıştım. Gerçekten büyük hataydı, kontrolsüz davranmıştım.

Su göğüslerime kadar geldiğinde vücudumdaki gerginlik çözüldü ve ısınmaya başladım. Farkında olmadan ne kadar da üşümüştüm. Küvette biraz kalıp iyice ısındıktan sonra çıktım, temiz otel havlusuna sarınıp banyodan ayrıldım. Deren'i hâlâ çiçekli elbisemi tutarken buldum. Geldiğimi anladı ve kenardaki kıyafetlerimi alarak yaklaştı. "Mersi," dedim ve havluyu üzerimden düşürdüm.

Bana tuttuğu kıyafetlerimin arasından iç çamaşırlarımı aldım ve o tam karşımda dururken, gözlerinin içine bakarak giyindim. Sutyenimin askılarını omuzlarıma geçirip ona arkamı döndüm. "Takar mısın?"

Deren hâlâ elinde duran iki parça kıyafetimi kolunun altına sıkıştırıp ellerini bana uzattı. Nefesinin ensemden sırtıma ince bir hat çizdiğini hissederken, tekrar ona dönüp elinde kalan kıyafetlerimi de aldım. Giyindikten sonra bir eksik olup olmadığını anlamak için bakınırken, Deren hafif ıslanmış saçlarımı parmaklarıyla tarayarak kulaklarımın arkasına koydu. Yüzünde gözlerine ulaşmayan bir gülümseme belirdi. Tabii gözlerine ulaşmayacaktı, Nil ona bu kadar uzakken...

Deren, "Saçlarına hiç iyi bakmıyorsun," dedi.

O an utandım. Yıpranmış, dağınık duran saç uçlarıma bakarken dudağımı ısırdım. Doğruydu, kendime bakmadığım gibi saçlarıma da bakmıyor, özenmiyordum. "Güzel değil mi?"

Deren, "Eskiden daha güzeldi," diyerek saçlarımı bıraktı.

Yüzüm düştü. Parmaklarımı yıpranmış saçlarımdan geçirip ceketimi almak için ilerledim. Ceketimi üzerime geçirirken de bir arama olup olmadığını kontrol etmek için telefonuma baktım. Gece'nin bir kez aradığını gördüm, çok önemli bir şey olsaydı birkaç kez arardı. Arayanlar listesinden çıkarken gözüm bir an için tarihe takıldı ve hemen gözlerim buğulandı. 27 Mayıs. Karina'nın doğum günüydü.

Beni kedere boğacak bugüne hazırlıksız yakalanmaktan dolayı hissettiğim ne varsa yüzüme yansıdı. Onun doğum gününü, böyle bir acıyla

geçireceğimi hiç ummazdım. Histerik bir şekilde bir ses çıkarıp telefonu cebime koyarken Deren'in üzerimde dolaşan bakışlarını görüp gözlerimin buğusunu silmeye çalıştım. "N'oldu?" diye sordu beni yakalayarak.

Bakışlarımı ondan kaçırdım. "Bugün... Sevdiğim birinin doğum günü olduğunu fark ettim."

"Özel bir gün madem, neden mutsuz göründün gözüme?"

Yatağın ucundaki elbiseye yürüdüm, onu otelde unutmak istemiyordum. Muhtemelen asla atmayacağım, hep saklayacağım bir elbise olacaktı. "O kişiyi kaybettim."

"Yollarınız mı ayrıldı?" diye sordu.

Hem de ben hiç istemeden. "Artık hayatta değil," dedim sesimi dengeli tutmaya çalışarak.

"Öldü mü?"

İrkildim ve belli etmemek için gözlerimi sabit tuttum. "Evet."

Elini elime dokundurdu. Onun eli sıcakken benimki soğuktu. "Kimdi?" diye sorarken elimi sıvazlayıp kendi kendine söylendi. "Sıcak suda da kaldın ama hiç ısınmamış ellerin."

"Kimdi" sorusunu es geçip elimdeki büyük, şefkatli ele baktım. "Soğuk olsun. Ölmem ya sonuçta."

"Allah korusun," dedi Deren ellerimizi kaldırıp parmaklarını parmaklarımdan geçirerek.

Türkler bu deyimi çok sık kullanıyordu, demek Deren de inançlı biriydi. Beni ölümden korumak istemesine hafifçe gülümseyip elimi elinden çektim. Sonra köşede duran ayakkabılarımı giydim. Deren de komodinin üzerinden eşyalarını aldı. Yatak odasından çıkıp oturma odası kısmına geçince gözlerim Deren'in önceki gece yattığını sandığım kanepeye çevrildi. Çok gerçekçiydi ama zaten sanrılarımın hepsi böyle oluyordu.

Asansöre binince bile elimi bırakmayan Deren'e yandan bir bakış atıp uzun kirpiklerine baktım. Gözleri nasıl karaysa saçları, kirpikleri, kaşları da o kadar koyu renkti.

Asansörden inerken Deren'e, "Gözlerin gördüğüm en koyu renk," dedim.

"Doğru cümle kur. 'Gözlerin, gördüğüm en koyu renkteki göz,' diyeceksin."

Başımı salladım. "Gözlerin, gördüğüm en koyu renkteki göz."

"Aferin." Deren elimden tutarak beni otelin restoran bölümüne çekmeye başladığında bir şeyler yiyeceğini anlayarak sevindim. En azından

bir yerde bayılmasından endişe etmeyecektim. Saat çok erken olduğu için kimse yoktu. Deren bizim için köşede, cam kenarında bir yer seçti ve oturmadan önce benim sandalyemi çekti. "Mersi," diyerek oturdum ve o karşıma oturduktan sonra bana göz kırpıp elini masaya koydu. "İtalyanca teşekkür etmek yerine neden Fransızca?"

"Çok çekici bir kelime bence." Saçlarımı omzumun arkasına doğru itmeye çalışırken söylemiştim bunu. Yıpranmışlığının görünmesini istemiyordum.

"Değil."

"Öyle," dedim bastırarak.

"Sen daha çekicisin."

İltifat almayı beklemediğim için yüzüne bakakaldım. Sonra, "Biliyorum," dedim. "Fakat 'mersi' de çekici bir kelime, benim kadar olmasa da."

Deren garsonu çağırırken, "Sen nasıl diyorsan," diye kabul etti.

Deren gelen garsona sert bir viski söylediğinde umduğum gibi olmadığını düşündüm. Bir de kahvaltı tabağı söyledi ve garson çekilirken, parmaklarını masada gezdirerek camdan dışarıya baktı. Saniyeleri işkence içinde geçirdiği için sabırsızdı, o işkencenin biteceği günü bekliyordu. Nil'i ona nasıl vereceğimi planlarsam, yaşadıklarının sonuna gelmiş olacaktı.

Nasıl vermem gerekecekti? Nil benden bahsetmeden nasıl duracaktı? Nil'le konuşsam, benden bahsetmemesi için ikna etmeye çalışsam... Çocuktu bu sonuçta, illa ki ağzından kaçırırdı. Benden bahsetmese bir anımızdan bahsederdi.

Viski ile kahvaltı tabağı geldiğinde Deren tabağı önüme itti. Kendi de viskisini yudumlamaya başladığında, restorana benim bir şeyler yemem için oturduğumuzu anladım. Lüks kahvaltılık tabağından bir şeyler atıştırmaya başladım, fakat bir süre sonra dayanamayıp çatalımı onun ağzına uzattım. Bana garip garip bakarak elinin tersiyle istemediğini belirtir bir hareket yapınca, kaşlarımı çatıp daha ısrarla uzatarak çatalı dudaklarına batırdım. Mecbur kalarak peynir dilimini aldı. "Amma da inatçısın," dedim.

Deren viskiden bir yudum daha alıp kadehi masaya geri koydu. "Olumlu hiçbir yanımı dile getirmiyorsun, ama olumsuz bir yanımı görünce direkt söylüyorsun."

Yüzüme düşen saçı kulağımın arkasına koydum. "Neymiş olumlu yanın?"

"Çok yakışıklı bir adam olmam? Bundan hiç bahsetmiyorsun."

Neşeden yoksun bir şekilde gülümseyip ona uzatmak için biraz daha peynir aldım. Bu kez inat etmedi, ağzını açıp çatalımdan yedi. "Bu senin için olumsuzluklar doğuracak bir şey," dedim.

"Nedenmiş canım? Açıkla bakalım."

"Kıskanabilirim." Çatalı dudaklarına batırarak geri çektim ve yemeye devam ettim.

Tepki vermedi, sadece düşünceli gözlerle camdan dışarıya bakıp viskisini yudumlamaya devam etti. Tabağımdakilerin hepsini bitiremedim, ona birkaç kez daha bir şeyler uzattım. Eh, en azından hayatta kalacağı kadar bir miktar yedirmiştim.

Otelin otoparkına inince arabayı bıraktığım yeri hatırlamaya çalışıp etrafıma bakındım. Sonra rakamları anımsayıp arabamı buldum. Deren kendi arabasına binmek yerine benimle geldi, arabamı bulduğumda yan koltuğa oturmak için ön kaputun önünden dolandı. "Araban yok mu?" diye sordum.

"Taksiyle gelmiştim," dedi benimle aynı anda koltuğuna otururken.

Kapımı kapattım, emniyet kemerimi taktım ve park alanından uzaklaşırken gözlerimi aynalarda gezdirdim. Deren koltukta hareketsiz oturdu ve caddeye çıkana kadar konuşmadı. Mutsuzluk yüzünden akıyordu. Hayatımda gördüğüm en mutsuz yüzler ikimizinkiydi. Beni başkaları mutsuz etti, onu da ben.

Kırmızı ışığa takıldığımda Deren'in koltukta ileriye kaydığını fark ettim. Aniden torpidomu bir yumrukla açtığında irkilip, "Kır istersen," diye terslendim.

Deren torpidodaki silahıma uzandı. Şarjörü boşalttığında ne yaptığını anlamayarak baktım. Kurşunları avcuna boşaltmıştı, silahı kurşunsuz bıraktığını görünce, "Neden aldın?" diye sordum.

Deren silaha bakarken, "Sana ödünç verdiğim kurşunları alıyorum," dedi.

Fakat bunlar bana ödünç verdiği kurşunlar değildi ki. Üstelik bu nereden çıkmıştı bir anda? Altdudağımı ısırıp, "Bunlar o kurşunlar değil," dedim.

Başını sertçe kaldırıp gözlerime baktı. "Onlar nerede?"

"Evimde."

Deren kafasını sallayıp önüne bakarken çıkardığı kurşunları tekrar şarjöre doldurdu ve silahımı kendi beline taktı. Alaylı bir gülüşle karşılık verdim. "Silahımı çalıyorsun, şaka mı bu?"

Deren koltukta gerinerek bana göz kırptı. "Epey güzel bir silah."

Bunun üzerine daha önce aramızda geçen konuşmayı hatırladım. "Sen silahlarla değil, kurşunlarla ilgilenmiyor muydun?"

"Seninkisi çekici bir silah," dedi "çekici" kelimesine vurgu yaparak.

Silahımın onun iri elinde gerçekten de çekici ve güzel göründüğünü fark edince itiraz etme isteğimi sonuna kadar bastırdım. O bilmese de bir silahım daha vardı, gerektiğinde işimi onunla görürdüm.

Direksiyonu tek elimle çevirip sol taraftaki caddeye girerken, "Seni evine mi bırakıyorum?" diye sordum.

"Nalan'a."

Bu ismi duymayı beklemediğimden ve rahatsız olduğumdan, bir anda direksiyon ellerimden kaydı. "Neden?" diye sordum sessizce.

Deren yorgun bir sesle, "Öyle değil, bebeğim," diyerek omuzlarını düşürdü. "Şu geçen, Nalan'ı kaçıran adam kaçmış ya da kaçırılmış. Dün akşam Derya söyledi. Aptal. Bir tane adama bile sahip çıkamamış, aptal işte. Ona diyorum da ben Feda'yı elimde tutabildim sanki." Söylene söylene yumruklarını sıktı. "Nalan'la konuşup adamdan şüphelenip şüphelenmediğini soracağım. Belki bir konuşmasından falan bir şey hatırlar, adam çetenin üyesidir."

Nil için. Sadece Nil için.

Derya Yaman'ı benim kaçırmamla ilgili ona bir şey söylememişti tabii ki. Deren Yaman'la bir daha konuşamayınca da Nalan'la konuşmaya mecbur kalmıştı. Bir noktada ben mecbur bırakmıştım. Bu durumda bana açıklama yapması bile çok şeydi. Ben olsam yapmazdım. Kimseye anlayış gösteremezdim. "Anladım," dedim yumuşak bir sesle. "Adamın telefonu sendeydi. N'oldu? Açtırabildin mi?"

Hemen kızgınlığını belli eden bir ses çıkardı, buna sinirlendi. "Hayır. Başka bir tanıdığa falan da sordum, açamadılar. Telefonu formatlamak şart dediler, o zaman da içindekiler kaybolacak."

Sürekli yoluna taş koymaktan ben bile yorulmuştum. Artık ona çevirecek bir yüzüm kaldı mı bilmiyordum, o yüzden sadece yola bakıyordum. "İşler hiç istediğin gibi gitmiyor, değil mi?"

"Buna engel olan bir şey var, ama anlamıyorum. Belki de düşünme yetimi kaybetme raddesine geldiğim için göremiyorum."

Eyleme dökmemiştim, ellerimle gözlerini kapatmamıştım, ama yine de onun gözlerini kör etmiştim.

Deren, "Soldan," dediğinde az kalsın adresi sormadan doğrudan Nalan'ın evine gitmekte olduğumu fark ettim. Tarif ettiği gibi ilerledim, hiç

istemediğim halde Nalan'ın evine doğru sürdüm. Yaman ona bir zarar vermemişti, ama yine de kendimi ona karşı mahcup hissediyordum. Korkmuş olmalıydı, kızına neler olabileceğini yakından deneyimlemişti. Canım sıkkın bir şekilde arabayı Derya ile Nalan'ın evinin önüne çektiğimde, Deren kafasını kaldırıp bomboş bir ifadeyle eve baktı. "Gelmek ister misin?"

Bana bunu sorması nedense düşünceli bir hareket gibi geldi. Yine de Nalan'ın yüzünü görmeyi istemiyordum, arabada kalsam iyi olurdu. "Çok sürmesin," dedim arkama yaslanırken.

Bana dönüp yüzüme, dişlerimin sürekli paraladığı kırmızı dudaklarıma bakıp ufak bir nefes aldı. "Sadece birkaç dakika."

Başımı sertçe sallayıp önüme dönerken elimi tuttu ve inmeden önce parmaklarımdaki kemikleri hafif hafif okşadı. Arabadan indiğinde onun dokunuşuyla ısınan parmaklarıma tebessüm ederek baktım.

Deren söylediği gibi birkaç dakika sonra evin kapısını açtığında ben sabırsızca ayağımla ritim tutuyordum. Deren'in arkasında, ince bir beyaz elbisenin içindeki Nalan'ı görünce istemsizce dişlerimi sıktım. Deren her zamanki ifadesizliğiyle ona bir şeyler söylerken, Nalan gülümseyip parmaklarını sarı saçlarından geçirdi. Parlak, sarı, uzun ve güzel saçlarından...

Deren arabaya bindiğinde Nalan'la aramızda soğuk bir bakışma oldu ve arabayı sürmeye başladığımda, Deren'in bana yansıyan gerginliğinden, ondan hiçbir şey öğrenemediğini anladım. Zaten öğreneceği bir şey olsa, Yaman bir açık vermiş olsa bana söylerdi. Deren'i evine bırakmak için bu kez bildiğim yola doğru sürdüm. Camdan içeriye giren rüzgâr saçlarımı uçuştururken, olacakları düşünerek ağır ağır nefes aldım.

Deren'in evinin olduğu sokağa girdiğimizde gözlerim kaldırımda yürüyen Ece'ye takıldı. Sırtında hafif olduğu belli olan bir çantayla yürürken kulaklığını kafasının üstünden geçiriyordu. Onun şarkısız yaşayamayacağını söyleseler, artık inanırdım. Deren de bakışlarımı takip edip Ece'yi görünce, "Tatlı bir kız," dedim. Nadiren insanlara olumlu duygular beslerdim. "Ağabeyi var mı?"

Deren bakışlarını Ece'den bana çevirdiğinde açıkçası yaptığım espriden anında pişman oldum. "Şaka," dedim ellerimi yukarıya kaldırıp "suçsuzum" pozisyonu alırken.

"Hasbinallah..."

O sırada Ece açık camdan bizi görünce yavaşlayıp el salladı, Deren de elini kaldırıp ona selam verince, yürümeye devam edip gözden kayboldu.

Bir kapı açılma sesini tam yanımdan duyduğumda, Deren'in inmek üzere olduğunu fark edip elimi koluna koydum. Ona dokunma refleksim hızlı ve ani gerçekleştiği için dönüp koluna baktığında, bir açıklama bulmam gerektiğini düşünerek elimin altındaki koluna baktım. "Elbise için... Mersi."

"Daha güzellerine layıksın." Deren yanağımdan makas alıp arabadan indi.

Sert asker adımlarını bir süre takip ettim ve o evine girip sokak kapısını kapattığında, orada daha fazla kalmamak için hemen motoru çalıştırdım. Aslında Utku'yu da merak ediyordum, onu görmek istiyordum, ama onlarla daha fazla vakit geçiremezdim. Nil'i nasıl vereceğimi bulmalı, her şeyi yoluna koymalıydım. Öldürmekle ilgili şakası olmayan bir adamın kızına asla davranmamam gereken bir şekilde davranmıştım. Sanırım beni öldürürken de şakası olmayacaktı.

Ellerimin direksiyonu tanıdık ama uzun zamandır gitmediğim bir yere doğru kırdığını fark edince aklımdaki düşünceler buhar olup uçtu. Her şey Karina'dan ibaret oldu. Mezarına çok uzun zamandır gitmiyordum, çünkü yüzüm yoktu. Fakat artık bugün gitmek istiyordum, doğum gününü yalnız geçirmesini istemiyordum. Ya dün? Ya yarın? Ya cehennem gibi yaşadığı yirmi üç kayıp gün?

Kaza yapmadan mezarlığa gidebilmek için gözlerimin nemini silerken bakışlarım aynalara çevrildi. Yola çıktıktan bir süre sonra gördüğüm arabayı tekrar arkamda görünce şüpheye düştüm. Bir aracın bu kadar uzun süre benimle aynı güzergahta ilerlemesi tek şeye işaret ediyordu. Yavaşladım, bu kez kimin beni takip ettiğini düşündüm. Derya takip ettiriyor olabilir miydi? Hızımı azalttığım için araç iyice bana yaklaşmış oldu ve daha fazla ilerlemeden direksiyonu yana kırdım, arabanın önünü keserken frene bastım ve hemen koltuktan indim.

Arkamı döndüğüm gibi arabaya yürüdüm ve aracın şoför koltuğuna yaklaşıp camına tıklattım. İlk tıklamada adam tepki vermedi ama ikincide yumruklayınca, cam yarıya kadar indi. Oval yüzlü, kirli sakallı, epey de geniş omuzları olan bir adam bana gözlüğünün üstünden bakmaya başladığında, "Beni neden takip ediyorsun?" diye sorarak arabaya vurdum. "Kimsin sen lan?"

Adamın hiç etkilenmemiş gibi görünmesi tepemin tasını attırınca, ellerimi içeriye uzatıp adamı lacivert gömleğinin yakasından kavradım. "Kim izlettiriyor beni sana?"

"Hanımefendi, n'apıyorsunuz?" dedi adam ellerimden kurtulmaya çalışarak. "İlerideki trafik polisi buraya doğru yürüyor, beni darp ettiğiniz söylemek zorunda kalacağım."

Kafamı çevirip göz ucuyla bakınca, gerçekten üniformalı trafik polisinin yanımıza geldiğini fark edip ellerimi adamın yakasından çektim ve tekrar, "Beni takip ediyordun," dedim tıslayarak. "Neden? Kim takip etmeni söyledi?"

Adam gömleğini düzeltirken, "Edip Akşın," dedi ve aynı anda yanımıza gelen memura döndü.

Adam polisle konuşup bir sorun olmadığı yalanını söylerken, ben çok hızlı bir şekilde düşünmeye başladım. Edip Akşın bu kez neyimden şüphelenmişti ki beni takip ettiriyordu? Bu adam ne zamandır iz sürüyordu? Geç mi fark etmiştim? Bir şeyler görmüş müydü? Adama bunları sormak istesem de cevap bekleyen polis memurunun yanında soramadım, o yüzden geriye doğru bir adım atıp, "Sadece yanlış anlaşılma oldu," dedikten sonra arkamı dönüp kendi arabama yürüdüm.

Ben hem düşünceli hem de şaşkın bir şekilde aracımı kullanmaya devam ettiğimde diğer araba epey arkamda kaldı, zaten fark edildikten sonra beni takip etmeyecekti, ama acaba ne zamandır ediyordu? Hayır, arabada Deren varken takip etse, Deren yol boyunca bunu fark etmiş olurdu. Peki, hangi noktada yakalamıştı beni? Edip Akşın neyden şüphe duyuyordu?

Mezarlık yoluna sapınca sıkışmışlık ve hüzün yüzünden kusma raddesindeydim. Yolunu öğrenmek zorunda kaldığım mezarlıkta ilerleyip Karina'nın küçük mezarına ulaşınca buraya geleceğimden, bu küçük mezarı göreceğimden habersizmişim gibi irkildim. Gözyaşlarım bekliyormuşum gibi hemen yanaklarıma yuvarlandı ve bir güç kalbime kadar dokunup onu çok kez olduğu gibi yine yerinden söktü. Kalbimin içimden kopup gidişini an be an hissedip mezarın kenarında birikmiş birkaç pisliği temizlemeye başladım. "Uzun zaman oldu, değil mi aşkım? En son mezarına geldiğimde iki gün boyunca burada kaldığım için Gece bir daha yanına gelmemi yasaklamıştı aslında biliyor musun? Doğrusu ben hatırlamıyorum, o beni senin yanında bulunca iki gündür benden haber alamadığını söyledi."

Kalbim Karina'mın mezarını temizleyip mezar taşının yanında durmaya başladığımda gözlerimi isminden uzak tutmaya çalıştım, ama maalesef onun ismini gördüm. Hıçkırıp elimin tersini dudaklarıma

bastırırken gözlerimi sımsıkı yumdum. "Çok zor günlerden geçiyorum Karina, çok zor... Sana asla anlatamayacağım kötülükte şeyler yaptım, yapmaya da devam ediyorum. Bir süredir de bu yüzden yanına gelemedim, utanç duydum..." İçimden geçen her şeyi söyleyebildiğim tek insan, kızımdı. "O kadar çok insanı üzdüm ki hangi birinden kaçacağımı bilemiyorum. Sana yaşatılmasına karşı çıktığım her şeyi başkalarına yaşatıyorum."

Elim onun isminin yazılı olduğu mezar taşında ona kıyamıyormuşum gibi dokunurken, yaşlar durmadan yüzümü ıslattı. Ayağımı mızmız bir küçük çocuk gibi yere vurup, "Keşke burada olsaydın," dedim hıçkırarak. "Seni istiyorum ben, seni! Yanımda olmanı, bana sarılmanı, beraber uyumayı istiyorum." Bir an aklıma onu rüyamda gördüğüm gelince yüzümdeki yaşları silerek gülümsedim. "Geçtiğimiz gece seni rüyamda gördüm. İlk kez oldu, sen de biliyorsun zaten, daha önce rüyama gelmemiştin. Uyandığımda hafifledim, gülümsedim. Üzerinde sana aldığım o elbise vardı, mevsim yazdı, hava sıcaktı. Nil'le Deren de bizimle beraberdi. Nil sana denize girmeyi öğretiyordu, Deren de sana "tırtılım" diyordu."

Mezarın yanındaki mermer taşa otururken gülümsemem yaralarımın etkisiyle bir yıldız gibi kaydı. "Sonra bir fırtına çıktı, Nil babasına doğru koştu. Ben de kollarımı açıp seni beklemek isterdim ama sen... Çoktan gitmiştin." Bir daha dönmemek üzere mi? Bir daha dönmemek üzere. "Aşkım, rüyamdan Deren'e bahsedince o da bana seninkine benzeyen bir elbise almış. Üzerinde renkli çiçekleri vardı. Özür dilerim, sen giyemedin ama ben o çiçekli elbiseyi giydim, Karina."

Kızıma bu kadar kötü şeyden bahsetmekten utandığım için bir süre sessiz kaldım. Sonra, "Nil gitmeden önce sana aldığım elbiseyi ona giydirebilir miyim?" diye sordum. "Nil bayılır eminim. Zaman zaman onu senin fotoğrafınla konuşurken buluyorum, sanırım bizden çok sıkıldığı için seninle arkadaş olmaya çalışıyor."

Onunla konuşmayı gerçekten çok özlemiştim. Derinlerimde o kadar sır, yüreğimde o kadar çok duygu saklıydı ki yalnız ona söyleyebilirdim bunları. Duygu yoğunluğuyla ağlamaya başladım, nemli toprağı özlemle okşadım. "Bugün üç yaşına girdin, aşkım. Saçların ve boyun biraz daha uzadı, kilo aldın, yeni dişlerin çıktı, kaşığını tek başına tutmayı öğrendin; yürümeyi ve koşmayı daha iyi öğrendin. Sonra... Kıyafetlerini kendin giymeye başladın, yürürken elimi hiç bırakmamayı öğrendin, ama... ama hâlâ yalnız uyuyamıyorsun, üç yaşına girmene rağmen hâlâ benimle

uyumak istiyorsun." Gülümsedim. "Bakalım, belki seneye, dört yaşına geldiğinde yalnız uyumayı da öğrenirsin. Mutlu seneler aşkım, iyi ki doğdun, iyi ki benim kızımsın."

Böyle kalacağını sandım, buradan yalnızca biraz ağlayarak gidebileceğimi sandım ama doğrulduğum an hıçkırarak tekrar oturdum. Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlayıp kızıma onu ne kadar çok sevdiğimi tekrarladım. *Seni gökyüzündeki yıldızlardan daha çok seviyorum ama her günüm karanlıkta geçiyor, senin ışıltını bulamıyorum. Galiba seni yanlış yerde arıyorum, aya bakmam gerekirken sadece yıldızlara bakıyorum.*

Kendimi kaybetmiş bir şekilde mezarlıktan ayrıldım ve eve ulaşana kadar takip edilip edilmediğimi kontrol ettim. Şile'deki eve varıp verandaya çıktıktan sonra kapıyı açınca da ilk olarak Yaman ile tırtılımı gördüm. Yaman hâlâ dinleniyordu ama buna rağmen adam takım elbisesini üstünden çıkarmamıştı, zaten geceleri bile takım elbise ile uyuyan bir manyaktı. Nil de kanepenin başında durmuş, Yaman'ın yaralarına merhem sürüyordu. Yaman eziyet görüyormuş gibi göründü gözüme ama sanırım Nil'i kıramıyor, ona hayır diyemiyordu. "Yaman, elleyini çeksene! Seni iyileştiymeye çalışıyorum!"

"Ama gözüme de sürüyorsun, kör olacağım Nil." Cidden Nil parmağını Yaman'ın gözüne sokmaya çalışıyordu.

"Gözün moy olmuş, bunu süymezsek iyileşmez." Nil bilmiş bir tavırla merhemi sürmeye devam edince, Yaman gözlerini kapatıp işkencesini kabul etmiş bir şekilde ofladı. "Yaman, gözleyini aç!"

"Ama kör olacağım Nil!"

Nil merhemi onun yüzüne fırlatıp kanepenin kenarından kalkınca kızıp küstüğünü hemen anladım. Yanına yaklaştığımda beni fark etti ve gözleri bir an parladı, ama sonra arkasını dönerek bana küstüğünü göstermeye çalıştı. Yaman acıyan yüzünü tutup kısık gözlerle beni izlerken, Nil'in omzuna arkadan dokundum. "Nil, tırtılım, beni öpmek yok mu?"

"Ben senin tıytılın değilim." Nil koşarak köşedeki koltuğa yöneldi ve oturup yüzünü döşemeye gömdü, beni görmek istemedi. "Konuşma benimle."

Yani... Ne bekliyorum ki çocuktan. Onu rahatsız etmeden Yaman'ın olduğu kanepeye ilerledim. Amerikan tarzı açık mutfak olduğu için kafamı kaldırdığımda Gece'yi mutfakta gördüm. Ocaktaki tencereyi karıştırırken bana gülümseyerek el salladı. Ona, "Hasta çorbası mı yapıyorsun?"

diye sorduktan sonra Yaman'a döndüm ve göz kırptım. "Nasılsın? Yaraların kabuk bağlamaya başlamış."

Yaman başını arkaya atıp ocağın başındaki Gece'ye dikkatle birkaç saniye baktı. "İyi bakılıyorum, iyileşiyorum."

Gece bu sözler kendisine değilmiş gibi bakışlarını kaçırıp çorbayı karıştırırken, Nil kafasını kaldırıp utangaç bir gülümsemeyle Yaman'a göz süzdü. "Ben bakıyoyum sana değil mi? İyileştiyeceğim seni Yaman, merak etme."

Yaman ilgiden memnun bir şekilde Nil'e göz kırparken, Gece gözlerini tehlikeli bir şekilde kısıp Nil'e tutuldu. "Fakat Yaman'a ben çorba yapıyorum," dedi çocukla çocuk olarak.

Nil koltuktan fırladığı gibi Yaman'ın yanına koştu. Koşuşu o kadar şirindi ki beni sesli şekilde güldürdü. Kollarını Yaman'ın boynuna dolayıp, "Ama Yaman bana sarılıyoy," dedi. Yaman'ı gerçekten boğuyordu.

Yaman nefes almaya çalışıp Nil'e gülümserken, Gece de elindeki kaşığı çorba tenceresinden çıkarıp Nil'e salladı. "Sen sarılıyorsun, o sana sarılmıyor." Yok artık, Gece hakikaten çocuklaşmıştı. Onu uyaran bir bakış atsam da beni görmedi. Yaman'la konuşan Nil'den ayırmıyordu gözlerini. Bunun üzerine tırtıl, "Yaman da bana sarılıyoy," dedi ve gözlerini çevirip uyarır gibi ona bakınca, Yaman hemen kollarını Nil'e dolayıp, "Tabii ki," dedi. Bunun üstüne Nil gülümseyip Gece'ye dil çıkardı ve arkadaşım da karşılık olarak ona.

Bu saçmalığa arkamı dönüp odaya çıktım. Ceketimden kurtulup yatağa otururken telefonumu yanıma aldım. Düşünmeye başlamıştım bile. Nil'i nasıl geri vereceğim çok önemliydi. Artık öğrenirse öğrensin diyerek veremezdim, yoksa İtalya'ya kaçamazdım. Deren'in gözünde yalancı çıkmamam için ifademde olduğu gibi olmalıydı her şey. Nil'i Feda kaçırmış görünmeliydi. Ayrıca Feda benimleydi. Bunu sağlayabilir miydim? Feda ile anlaşmaya varıp bunu kabul etmesini sağlardım, sonra Nil'i sakladığı yeri söylerdi ve Deren'le birlikte gidip Nil'i aslında benim bıraktığım ama Feda'nın bıraktığını söylediği yerden alabilirdik.

Fakat Nil? Onun beni tanımasının önüne nasıl geçecektim? Tamam, onunla konuştuğumda babasına gideceği için bir anlaşmaya varabilirdik, ama sonuçta o bir çocuktu. İlla ki ağzından kaçırırdı, farkında bile olmadan benimle yakınlık kurardı. Hatta benimle tanışmadan, beni gördüğü an "Kaymen" diye bağırırdı. "Bu riski alabilir miyim?" Parmaklarımı saçlarımdan geçirdim. "Başka bir alternatif düşünmem lazım."

Diğer alternatif, Deren'in hayatından çok sessiz, habersiz çıkmam olacaktı. "Ama bunu nasıl yapacağım? Nasıl hiçbir şey yaşamamışız gibi onu arkamda bırakacağım?" Böylesi mi daha iyiydi yoksa onun gerçekleri öğrenip benimle yaşadıklarını hiç yaşanmamış sayması mı?

Parmaklarım tekrar saçlarımın arasından geçtiğinde, yıpranmış saç uçlarıma değince duraksadım. Sonra yatağın ucundan kalkıp koridorda ilerledim. Banyoya girip duşkabinin etrafına baktım, Gece'nin kullandığı ürünlere göz attım. Ben saçlarımı sadece şampuanlayıp çıkıyordum, uzun zamandır hiçbir bakım yapmıyordum. Gece'nin bakım kremini bulunca kaldırıp şöyle bir baktım, yıpranmış saçlar için olduğunu görünce de banyo kapısını kapatıp duşa girdim. Üzerimdekilerden kurtulup sıcak suyu açtım ve saçlarımı bu bakım kremiyle iki kez, nazikçe yıkadıktan sonra duştan çıktım.

Bir havluya sarınıp aynanın karşısına geçince orada da saç ürünleri olduğunu gördüm. Gece bir süredir bu evde kaldığı için birçok eşyası da buradaydı. Saç serumunu görünce kuruladığım saçlarıma bu parlak saç serumunu sürüp uçlarına doğru yedirdim. Nemli saçlarıma hafif bir canlılık gelmişti.

Banyodan çıkıp sessizce odama geçtim ve dolabımdan kıyafet aldım. Beyaz iç çamaşırlarımın üzerine beyaz bir kot şort ile karnımı açıkta bırakan beyaz bir askılı bluz giydim. Esmer tenimde bu açık renk hemen kendini göstermişti. Odamdaki aynanın önünde durup hâlâ nemli olan saçlarımı tarakla yavaşça taradım. Uzun zamandır banyodan çıktıktan sonra saçlarım hep sert ve kötü dururdu, bu kez daha yumuşak ve parlaktı. Gülümseyerek parmaklarımı saçlarımın uçlarında dolaştırdıktan sonra kendi halinde kurumaya bıraktım.

"Kaymen, Yaman Gece'yi öptü!"

Nil'in koşa koşa odaya girdiğini fark edince sıçrayıp ona döndüm. Ağlaya ağlaya yanıma geliyordu. Kendini oturduğum pufun önüne atıp yüzünü göğsüme gömdü ve bana sarılarak hıçkırdı. "Tırtılım, niye ağlıyorsun?"

Başını göğsümden kaldırıp ıslanmış yüzünü bana gösterdi. Altdudağı tatlı tatlı titriyordu. "Yaman Gece'yi öptü. Hem de buyadan!" İşaretparmağıyla yanağını gösterdi. "Ben su içmek için mutfağa gittim, sonya Yaman'a da su getiriyoydum ama o Gece'yi öptü." Ayağını yere vurdu. "Ben de suyu üstüne attım!"

Bebeğim benim, gerçekten üzülmüş görünüyordu. Fakat bu üzüntüsünü o kadar tatlı ifade ediyordu ki gülümsemeden yapamıyordum. Onu

dizime oturtup gözyaşlarını silerken, "İyi yapmışsın," dedim, "ama bu kadar ağlama. Yaman senin çikolatalarını yemişti zaten."

Hıçkırıp, "Gece yemişti," diye bağırdı. "Çikolatalarımı da Yaman'ı da yedi!"

Doğru, öyle olduğu ortaya çıkmıştı. Terli yüzünden saçlarını çekip, "Yaman Gece'yi yemiş olabilir," diye düzelttim.

Kafasını kaldırıp yüzüme doğru bakarken çenesi titredi ve sonra daha çok ağladı. Ağlama sebebini komik bulsam da bu kadar içli ağladığı için daha fazla gülemedim. Onu sakinleştirmek için yatağa geçtim ve durmadan gözyaşlarını silip hoşuna gidecek birkaç şey teklif ettim. Yüzünü yatağa gömüp bana sırt çevirdiğinde de aşağıya indim. Mutfaktan çikolata alırken Yaman ile Gece'ye bakındım. Yaman çorba içerken, Gece de kıpkırmızı yanaklarıyla onu izliyordu. Beni fark edince arkadaşımın bakışları suçlulukla gölgelendi ve omzunu silkti. "Sanırım Nil'i biraz ağlattık."

Gözlerimi kısarak, "Yaman sana kaldığı için mutlu olmuş gibi görünüyorsun," dedim.

Gece'nin yanakları biraz daha kızardı ve Yaman çorbayı içerken hafifçe sırıtıp televizyon ekranına geri döndü. Çikolatayı aldığım gibi yukarı çıktım ve tırtılımı kaldırıp ona çikolatayı uzattım. Biraz istemiyormuş gibi davransa da ben çikolata ambalajını açıp yiyecek olduğumda elimden kapıp yemeye başladı. Gülümseyerek, yakında ayrılacağım bu güzel kızı göğsüme yasladım ve ağlaması dinene kadar kalbimi sıkan ele mahkûm oldum.

Saatler sonra kendime gelmemi sağlayan şeyin yastığımın altında titreyen telefonum olduğunu hissedince sıçrayarak gözlerimi açtım. Karanlık tavanla birkaç saniye göz göze geldikten sonra kolumdaki ağırlığa dönüp uyuyan Nil'in yüzüne baktım. Çalan telefonuma cevap vermeden önce onu öpüp odadan çıktım, aşağıdan televizyon sesi gelirken koridorun bir köşesine geçip, "Efendim?" diyerek telefonu yanıtladım. O kadar nefes nefese cevap vermiştim ki sesimin ancak Deren'e karşı bu kadar kontrolden çıkacağına emin oldum.

"Sevgilim," dedi Deren beni sarıp sarmalayan sesiyle. "Seni tekrar aramak zorunda kaldığımda endişeleniyorum, haberin olsun."

Kolay bir kadın değildim ama o kalbimi o kadar kolay harekete geçiriyordu ki her defasında şaşırıyordum. Karanlıkta sessizce, "Uyuyordum, ilk aramanı duymamışım," dedim.

"Duy," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Güvenliğinden endişe etmek istemiyorum."

Kaslarımdaki ufak gerilimi, ağrıyı hissedip, "Etme," dedim. "Bana kimse zarar veremez."

"Bilemezsin." Konuştuğunda, arkadaki yüksek müzik sesini duyup kaşlarımı çattım, konuyu değiştirmeme sebep olan bu ses yüzünden, "Neredesin?" diye sordum.

"Bir bardayım."

Deren geçtiğimiz gün evde duramadığını söylemişti. Belki şimdi de bu yüzden dışarıdaydı. Fakat bu kaosun içinde yine beni aramıştı, demek ne kadar kötü şey düşünürse düşünsün bir noktada zihnine ben giriyordum. Gülümseyip, "N'apıyorsun orada?" diye sordum.

"İçiyorum." Tek kelimelik, kısa cevaplar veriyordu.

"Beni aradığına göre yanına mı çağıracaktın?"

"Hayır."

"Hımm." Parmağımı duvara sürterek aşağıdaki televizyon ekranına göz attım. "İyi o zaman yalnız içmeye devam et. Altını çiziyorum; 'yalnız'. Ben yoksam yanında kimse olmayacak."

Deren iç çekip, "Naz yapmayı bırak ve buraya gel," dedi.

Naz yapıp beni yanında istemiyormuş gibi davranan oydu, bir de bana diyordu. Gözlerimi devirsem de çıkıp gitmeyi çok istediğim için lafımı yiyecek bir şey demedim. "Neredesin?" diye sordum.

"Ya da... Saat çok geç, sen gelme, ben seni alayım," dedi kendine kızmış bir şekilde.

Hemen itiraz etmemeye çalıştım. "Gerek yok. Beni almak için geleceksin ve sonra tekrar benimle döneceksin. Vakit kaybı."

"Geri dönmeyiz," diye cevap verdi. Bir şey içmiş olmalıydı ki güçlü bir yutkunma sesi geldi. "Senin evde oluruz. Geceyi evinde geçiririz."

Koridorda yavaşça gezinmeye başladım. "Sana söylemiştim, ben bir süredir alkol almıyorum. Yani evimde geceye devam edemezsin."

"Anladım, beni evine davet etmek istemiyorsun," dedi düz bir sesle.

Kalbime nokta atışı geldiği için üzülerek, "Böyle düşünme," dedim. "Ben sadece... Bu saatte de yanına gelebilirim, bana yapma dediğin bir şey olduğunda gıcık olup daha çok yapmak istiyorum."

"Beni sevme diyeyim de sev o zaman, aşkımdan yataklara düş, adımı sayıklaya sayıklaya kapıma gel, çaresiz, karşılıksız bir şekilde âşık ol."

Bir kelimeye kadar her şeyi anlayışla dinleyebildim. "Karşılıksız mı olsun gerçekten?" diye sordum.

Devamında oluşan sessizlik midemde ağır bir sancı gibi dolandı, bir yılan esnekliğinde hareket etti. Deren'in aynı içkiyi bir daha kafasına diktiğini anladım ve sonra bana, "Sen bir gel de ona bakarız," dedi.

Telefonu kapattım ve az sonra mesaj gelince, siyah ceketimi alıp evden ayrıldım. Ayrılmadan önce Gece'nin koltukta uyuyakaldığını, Yaman'ın da onu izleyerek kara kara düşündüğünü gördüm.

Deren'in attığı konuma vardığımda, buranın dışarıdan çok sessiz görünen bir yer olduğunu fark ettim. İşlek bir caddenin başında, dışarıda bir korumanın sigara içtiği bir mekândı. İçeriye girene kadar bu kadar nezih bir yer olacağını düşünmemiştim. Uzun bir holün sonundaki merdivenleri takip ederek aşağıya indiğimde, koyu kırmızı ışıkların altında süzülen bir grup insanı gördüm. Çok kalabalık değildi, ağır bir koku da gelmiyordu. Deren'i arayarak L şeklindeki bara, sonra da localara baktım ve onu yalnız, bir başına buldum. Bu mesafeden anlayabildiğim kadarıyla elindeki kadehi çeviriyor, bir şeyleri onaylıyormuş gibi kafasını sallıyordu. Eziyet çekerken bile güzel görünmesinin bir haksızlık olduğunu düşündüm. Ben aynalara bakamıyordum.

İnsanların arasından geçerek yanına gittim ve siyah deri koltuğa yerleşirken birbirimize değen kollarımıza baktım. Deren başını kaldırmadan önce elindeki kadehi bana uzatıp, "Hoş geldin," dedi.

"İnsan bir sarılarak karşılar," dedim ve ardından içimden geldiği gibi davrandığıma pişman oldum. Kendimi bir anda bu cümleyi kurarken bulmuştum. Deren'den kaçıp gitmem gerekirken ben neler yapıyordum?

Deren kadehi bir daha gösterdiğinde elinden aldım ve o koltukta bana yaklaşırken, içkinin kokusuna bakmak için kadehi burnuma götürdüm. O sırada Deren kollarını etrafıma dolayıp bana sarılınca, biraz ezilmeye başlayıp yüzüne baktım. Kollarıyla beni çok sıkıyordu, ellerini sırtımda birleştirmişti. Konyağın kokusunu alırken, "Öldürmene de gerek yoktu," diyerek şaka yollu iğneledim.

Gözlerimiz karşılaşınca bir parça eğlence hissim de toz gibi dağıldı. Sadece bana karşı değil, herkese karşı öfkeli olan gözleri biraz önce ağlamış gibi kıpkırmızıydı. Deren, "Sarıldım," diyerek yavaşça ellerini üzerimden çekince, içkimi içmeden elimdeki kadehi indirdim. Ben istedim diye sarıldıysa hiç sarılmasaydı. Deri loca koltuğunda arkaya kayıp gözlerini kalabalığa çevirdiğinde, kadehini ona geri uzattım. Ufak bir kaş çatışla ağzımı gösterdi. "Sen iç."

"Ben uzun zamandır içmiyorum, demiştim."

Elini, kısa saçlarımın uçlarına götürdü ve gözleri boşlukta olmasına rağmen, "Ben yanındayım," diye güvence verdi.

Kadehi kendime çekip dudaklarıma götürdüm. Doğru, artık alkol alamamın bir sakıncası da yoktu zaten. Hamile değildim, kötü alışkanlıklarımdan sakındığım bir bebeğim yoktu. Konyağı içmeye ufak yudumlarla başladım, ardından kadehi tek dikişte bitirdim. Kadehi indirdiğimde Deren gözlerini bana çevirmiş, yüzümün her çizgisine kafa yoruyormuş gibi izliyordu. "Saat geç demedin. Ben aradım, hemen geldin."

"Öyle sevgilim dersen, gelirim tabii," dedim ve sonra bu kadar şeffaf davrandığım için görünür olduğumu sanarak bakışlarımı kaçırdım.

Deren içten gelen hafif bir gülümsemeyle masadaki şişeye uzandı ve elimdeki kadehe biraz daha konyak koyarken, "Sevgilim," diye yineledi. "Senin tetikleyici kelimen. Böyle söyleyerek sana her şeyi yaptırabilirim."

"Ağır ol," dedim kaşlarımı çatarak.

Şişeyi bırakıp geriye yaslandı ve çenesini ağır ağır sıvazlayıp, "Dalgasını falan geçiyorum ama Türkçeye bayağı vakıfsın," dedi. Aklına bir şey gelmiş gibi durdu. "Ne zamandır Türkiye'deydin?"

Yeni doldurduğu kadehi yarısına indirecek kadar içip, "Dört yıl dolmak üzere," dedim.

"Baban, ağabeylerin falan hiç gelmiyor mu?"

Gözlerim bir süre boşlukta asılı kaldı. "Nadiren gelirler. İtalya'da çok meşguller." İtiraf etmek biraz ağır gelse de onları çok özlüyordum.

"Ne tür işler yaparlar?" diye sordu, dirseğini koltuğun arkasına koyup elini başına yasladı.

Nasıl bir aileden geldiğimi biliyordu, ama onların neler yaptığını bilmiyordu. Bir kere anlatmaya başladığım için kendimi durduramadım ve içkimden bir yudum daha alıp, "Kirli işler," dedim. "Fakat belli ahlaki ölçüler içinde."

Gözlerine yansımayan şakacı bir kahkaha attı. "Mafya ve ahlak mı? Sence birbirine çok zıt düşmüyor mu?"

"Yaptığımız işleri bazı ahlaki ölçülerle sınırlandırıyoruz." Omzumu silktim. "Bence abes değil."

Deren parmağını elimde tuttuğum kadehin ağzında ağır ağır dolaştırdı. Birkaç saniye önce dudaklarımın dokunduğu yerde parmaklarını görmek içimde karanlık bir duyguyu açığa çıkardı. "Yani ailen her karanlık işi yapmıyor, öyle mi?"

Biraz daha içip, "Yapmıyor," dedim. "Biz sadece kendi dünyamızdaki insanlarla muhatap oluruz. Zararsız insanlara dokunmayız."

"Çok ahlaki," diyerek alay edince kirpiklerimin altından ona sert bir bakış attım. Bunun üzerine uzanıp yüzüme düşen bir tutam saçı aldı ve saçlarımın arasına kattı. Bir heyecan dalgasıyla saçlarıma bakmasını bekledim. Saçlarım, beni son gördüğünden daha güzel görünüyordu. "Peki, parayı neyden kazanıyorsunuz?"

Daha yüksek sesli bir şarkı başladığında sesimi duyması için kulağına doğru yaklaştım. Nefesim kulağına doğru süzülürken, "Bu araştırmacı ruhunun sebebi ne?" diye sordum.

Deren yutkununca boğazında oluşan kavis, rüya gibi geçen iki ayrı geceden anıları zihnime sürükledi. "Seninle ilgilenmenin, alakadar olmanın önüne geçemiyorum."

Tatmin olduğum bu cevapla kulağından biraz uzaklaşıp yakından gözlerine baktım. Onun gözlerine yakından bakmak gibisi yoktu. Artık ona bakmak, bana dair bir şeye bakmak gibi geliyordu. "Gözlerin niye bu kadar güzel," diyerek itiraz ettim ve yaklaşıp gözlerinden öpmeye çalıştım.

Bu halime şaşırıp, "N'apıyorsun?" diye sordu karşı koyamıyormuş gibi garip bir sesle.

Hafiften gülerek, "Gözlerinden öpüyorum," dedim ve o gözlerini kapatınca, "Aç," diye itiraz ettim. "Gözlerinden öpeceğim."

Elini beni itecekmiş gibi omzuma koydu ama sonra hafifçe okşadı. "Kızım, manyak mısın? Nasıl açık tutabilirim gözlerimi? Cidden gözümün içinden mi öpmeye çalışıyorsun?"

"Evet," diyerek gözkapağını yukarıya çektim ve gözünü açık tutmayı başarıp dudaklarımı gözlerinin içine sokmaya çalıştığımda, bir inlemeyle kafasını geriye attı. Gözünden aniden damlalar düştü ve elini gözüne bastırarak, "Kirpiğimi gözüme soktun," diye kızdı.

Biraz geri çekildiysem de bir elim hâlâ onun göğsündeydi. Omzumu silkerek, "Bu kadar hassas olma canım," dedim.

Elini gözünden çekip öfkeyle bana bakınca, içkimden büyük bir yudum daha aldım. "Hassas değil de, bir kaya kadar sert olduğumu biliyorsun Karmen."

Gözlerim belinden aşağıya kaydı ve gerilen kotunun ağına bakıp, "Doğru ya," dedim.

Gözü bir daha sulanınca kendimi biraz suçlu hissederek yaklaştım ve gözüne üflemeye çalıştım. Deren büzdüğüm dudaklarıma bakıp

elini gözünden çekti ve kafasını iki yana salladı. "İçime dokunacak şekilde davranmasan keşke." Gözüne biraz daha üfledim ve kızarıklık geçince, çaktırmadan diğer gözüne yaklaşmaya çalıştım. Maksadım öpmekti, ama Deren fark ederek kafamın arkasından tuttu ve beni göğsüne bastırıp sarılarak nefessiz bıraktı. O kadar sıkı bastırdı ki ağzımı açıp nefes alamadan göğsüne vurdum. Başımın üstünde onun gülüşünü duyarken nefes almak için çabaladım ancak beni serbest bırakınca neye uğradığımı şaşırıp geri çekildim. Tişörtünü sertçe tutup onu sarsarak, "Ölecektim!" diye bağırdım.

Deren kaşını kaldırdı. "Bu kadar hassas olma canım."

Gözlerimi tehlikeli bir şekilde kıstım ama bu, onun gözlerini devirmesiyle sonuçlanınca başarılı olamadığımı anladım. İçki şişesine uzanıp kadehimi doldurduktan sonra saçlarımı önüme doğru çektim. Uçlarını kıvırıp ona, "Fark ettin mi?" diye sordum.

Gözleri kadehimdeki içkiyi takip ederken, "Neyi?" diye sordu.

Hevesli görünmemeye çalışıp, "Saçlarımı," dedim. "Saçlarımın uçlarına baksana, şimdi o kadar yıpranmış görünmüyor."

Deren ona gösterdiğim saçlarıma bakıp omzunu silkti. "Fark etmemiştim."

Hevesim kırılarak, "Yaa," dedim. Böyle bir soru sorduğum için kendimi aptal hissedip bakışlarımı önüme diktim. "Zaten hemen bir kerede düzelmez. Birkaç kere kullanırsam belli olur."

Deren sesimi daha iyi duyabilmek için bana biraz daha yaklaşırken, "Bugün doğum günü olan yakının kimdi?" diye sordu.

Konuyu bir anda değiştirmesini yadırgayıp kadehi dudaklarımdan indirdim. Üzerine çöken hüzün yüzünden dudaklarım çaresizce titredi. "Onu çok özledim. Keşke hayatta olsaydı da seninle tanıştırsaydım."

"O zaman bir erkek değildi," diye kendi kendine tespit yapınca, aklından bunu da geçirdiğini düşünüp garip garip ona baktım. Deren de bakışlarımın farkında olup kulağıma eğildi. "Annenden mi bahsediyorsun yoksa?"

Konu Karina etrafında döndükçe ağzımdan bir şeyler kaçmasından endişe ediyordum. Bu yüzden lafı değiştirip çenesinin altından ona bakarken, "Biliyor musun, ben nefesimi yüz saniye tutabiliyorum," dedim.

Gözlerime ciddi misin, der gibi bakıp kafasını arkaya yatırdı ve koltukta çok kıpırdayıp durduğum için elini belime koyup beni dengede tutmaya çalıştı. "Haberin olsun diye söylüyorum Karmen, bu bir rekor değil."

Başarımı küçümsemesine deli olup, "Sen yapabilir misin?" diye bağırdım.

"Niye yapayım? Ne çocukça."

Surat asıp, "Her şeye de lafın var, yeter," dedim.

Parmaklarıyla beni o kadar sıkı kavrıyordu ki ondan uzaklaşamıyordum. Kaşlarını çatışı, yüzündeki tüm ifadeyi değiştirdi ve bir tanı koymuş gibi kafasını salladı. "Sarhoş oldun, ondan bu saçmalaman. Doğru, yıllar sonra içtiğin için ağır geldi."

Heyecanlı bir şekilde, "Nefesimi tutayım mı?" diye sordum. "Sen de yüze kadar say."

"Biz dün gece n'apıyorduk, şimdi n'apıyoruz? Nefesimi tutayım, sen de say diyor ya..." Kendi kendine söylenip sertçe gözlerini yumunca omuzlarımı düşürüp içkimden bir yudum daha aldım. Hafif bir rahatlıkla gelen umursamazlık başımı döndürmeye başlamıştı. Yüreğimdeki o kadar ağır bir duyguydu ki bir süreliğine bile olsa böyle hafif hissetmeyi çok özlemiştim. Bu yüzden içkimi tamamen bitirip kendime yenisini doldurmak üzereyken, Deren'in elini elimde hissettim. Gözlerimin içine bakarken bir an beni durdurup içki şişesini elimden alacakmış gibi hissetsem de sonra onu bir şey engelledi. Şişeyi almadan ellerini geriye çekti. Ben de kendime bir kadeh daha doldurup içerken, "Ailenin işlerinden bahsediyordun," dedi kulağıma yaklaşarak.

Eli çok sıcak olduğu için kadehimi elinin üstüne değdirip onu rahatlatmaya çalıştım. Deren ne yaptığımı görmek için eline bakınca, bardağı dolaştırıp, "Ateşini söndürüyorum," deyip kıkırdadım.

Deren bir şey demeyip yüzüme bakmaya devam edince de "Nazlı adamsın, şimdi söylesem kabul etmezsin, ama gözlerini benden alamıyorsun," dedim.

Başını yana eğip eline yasladı ve gözleri saçlarımın uçlarına kayarken, "Elin İtalyanı gelmiş bana naz yapıyorsun diyor," diye söylendi. "Ne naz yapacağım, dosdoğru söylerim ben."

Hiddetlenip işaretparmağımı göğsüne iki kez vurdum. "Elin İtalyanı mı? Hani senindim? Gece kulağıma öyle söyledin."

Başka yerlere doğru baktı. "Hatırlamıyorum."

Elimdeki içkiyi onun suratına çarpmamak için direnip, "Al işte, nazlısın," diye bağırdım.

Daha yüksek sesle bağırınca ayaktaki iki gencin bu tarafa baktığını sezdim. Deren de bunun farkında olup çocuklarla bakıştıktan sonra beni

biraz daha kendine çekti. Dizlerim kotuna değiyordu. "Evet, doğru söyledim. Unutmasan iyi olur."

"Sarhoşken bile unutmadım," diye gülümsedim ve başımı omzuna koyarken, elimdeki kadehin devrildiğini hissettim. Deren kulağıma doğru tıslayıp elimden kadehi aldı ve elini sırtımda dolaştırırken, "Söylediklerimi bir kez olsun unuttuğunu görmedim zaten," dedi.

"Unutmam," dedim ve başım çok döndüğü için gözlerimi sımsıkı yumup onun tişörtünün yakasını kavradım. "Pasta alalım mı?"

"Pasta nereden çıktı?"

"Mum üfleyeceğim." Seslerden rahatsız olup sızlanırken elimi kulağıma kapattım. Deren ne durumda olduğumu anlamış gibi elini benimle birlikte kulağıma koyup diğer kulağıma, "Sorularıma cevap verirsen alacağım," dedi.

Yüzümü iyice boynuna gömdüm. Terlemişti ve sevdiğim o sabun kokusunu alıyordum. Diğer elim ensesinde dolaştı ve kısa saçlarını çekerken, "Olur," diyerek kabul ettim.

Parmakları, ona ait olduğunu anlayabileceğim şekilde bir ritim tutturarak sırtımı okşadı. "Bana bir keresinde ailen hakkında burada bazı işler yaptıklarını söylemiştin. Onlar hangi işler?"

"Çok ses var," diye fısıldayıp ondan yardım istedim. "Diğer kulağımı da kapatsana."

"O zaman beni duyamazsın," diye itiraz etti sabırsızlıkla.

"Doğru ya," dedim üzülerek.

Başımı yasladığım omzu hararetli bir şekilde yükselip alçalırken, "Sorduğum soruya cevap vermedin," dedi.

Doğru, az önce bir şey sormuştu. O hafiflikten sonra üzerime çöken duygusallık, neredeyse beni eline diken batmış bir çocuk gibi ağlatacaktı. "Pasta," dedim sessizce.

Yüzüme bakarak iç geçirip hareket edince başım omzumdan kalkmış oldu. Bulanık görerek ona ve etrafıma bakarken Deren koltuktan kalkıp beni de elimden tuttu. Dengede durmaya çalışıp onunla beraber yürüdüm ve Deren bara uğrayıp cüzdanını çıkarınca hesabını kapatacağını anladım. Omzunun üzerinden cüzdanına doğru bakınca Nil'in fotoğrafı gözüme çarptı ve tekrardan Deren'in ne kadar şefkat dolu bir baba olduğunu hatırlayıp yüzümü omzuna gömdüm. "Benim de babam olsana."

Deren cüzdanını cebine geri koymadan önce Nil'in fotoğrafına baktı. "Başka kimin babasıyım?"

"Nil'in tabii ki." Birbirini tutan ellerimizi hafifçe salladım.

"Nil," dedi ve kızının adını yine kekeledi. "Onu Feda kaçırdı değil mi?"

"Evet," dedim Karina'yı düşünerek. "O kaçırdı."

Deren'in verdiği nefes yüzüme sertçe değdi ve arkasını dönüp mekânın çıkışına ilerlerken, beni de beraberinde götürdü. Merdiven basamaklarını yan yana çıkarken midemin ağrısından yüzümü buruşturuyordum. Bir şeyler yemiyordum, ilaç içiyordum, bu yüzden bu kadar fazla içmek ağır gelmişti.

Açık havaya çıktığımızı terli yüzüme değen rüzgâr sayesinde anlayıp başımı kaldırdım. Gökyüzünde birkaç yıldız ancak görüyordum, sisli bir geceydi. Deren'in beni arabaya bindirmeye çalıştığını fark ettim ve o yüzüme bakmadan kemerimi takarken, "Pasta alacak mıyız?" diye sordum.

"Alacağız."

"Mersi," dedim mide ağrıma rağmen ona gülümseyerek. Yüzüme bakmadığından gülümseyişimi göremedi. Kapıyı kapatıp şoför koltuğuna yerleştikten sonra aracını süratli kullanmaya başladı. Isındığımı hissederek üzerimdeki ceketi çıkartıp kenara koydum ve gözlerimi ovuşturup arkama yaslandım. Emniyet kemeri karnımı sıkıyordu. "Neden bu kadar sıkı bağladın?" diye sordum. Cevap vermemesi üzerine kafamı kaldırıp ona baktım. Yola odaklanmıştı. Yüzü ifadesizdi, direksiyonu tutuyordu. Bir daha, "Çok sıkı bağlamışsın," dediğimde bakışları ağır ağır bana döndü ve karnıma baktı. "Farkında değildim."

Emniyet kemerini biraz gevşetip midemdeki baskıdan kurtuldum ve gözlerim onun gibi cama kayarken, hissettiklerim eşit miktarda dağılıp sanki tüm vücuduma yayıldı. Çok yorgundum, cama yansıyan ışıkları izledim. Geçen sene Karina'nın doğum gününde iki mum üflemiştik. Üstelik o sırada kızımın gözlerine bakıyordum. Mumum birisini o söndürmüştü, diğerini ben. Bu sene o toprağın altında uzandı, ben üzerine. Geçen sene büyüdük, bu sene öldük.

"Pastaneler, marketler hep kapalı Karmen."

Pasta ve mumlar gözümün önünden kaybolunca kafamı kaldırıp kepenkleri kapalı pastaneye baktım. Geç saatti, açık bir yer bulamayacağımız belliydi aslında. "Fakat ben... İstiyordum."

Deren aracını tekrar çalıştırdı. "Tamam, bulacağım, üzülme."

Kafamı sallayıp başımın ağrısını hafifletmek için parmaklarımı şakağımda gezdirdim. Çok terliyordum, bu yüzden camı indirdim ve kafamı

açık camın üstüne yaslayıp saçlarım uçuşurken, "İnsan biraz olsun fark eder," diye fısıldadım.

"Bir şey mi dedin?"

"Hayır."

Deren'in yanımda bulunması o an yaramın daha ağır, daha sakin kanamasını sağlıyordu. Nabzım ve kalbim hızlı atsa da sanki onun yanında daha insani, daha sağlıklıydım. Yanımızdan geçen bir arabaya doğru bakıp rüzgâr dudaklarımı sızlatırken, Deren'in bir yerde daha durduğunu fark ettim ama o pastane de kapalıydı. Deren kafasını iki yana salladı, benim gözlerim kapalıyken arabasını sürmeye devam etti. Dakikalar sonra bir yerde daha durdu, ben gözlerimi açamadım ama Deren inmediği için buranın da kapalı olduğunu anladım. Bu bir süre devam etti, arabayla açık olabileceğini düşündüğü yerlere gitti. Dolandı da dolandı ama pasta alabileceğimiz bir market bile bulamadı.

Gözkapaklarımı aralayınca Deren'in evine geldiğimizi gördüm ve pastayı bulamadığımız için üzülüp tekrar gözlerimi yumdum. Vücudum Deren'in kollarına yığılınca ve havada süzülüyormuş gibi hissedince de beni eve taşıdığını anladım. Kulağımın dibinde kapıya vurduğunu duydum ve bir süre sonra kapı açıldı. Ben kollarımı Deren'in boynuna dolayıp eve girerken, Utku'nun da bir şeyler söylediğini duydum.

Yüzüm Deren'in göğsündeyken, "Selam Utku," dedim belli belirsiz.

"Yenge ne kadar içtin böyle? Ağabey, niye durdurmadın?"

Ben tepki veremezken birinin eğilip beni öptüğünü hissettim ama onun Deren olmadığını bende uyandırdığı histen anladım. Demek Utku'ydu. Deren'in kollarında biraz daha yol aldım ve sırtım yumuşak bir yere değince gözlerimi açıp etrafıma bakmaya çalıştım. Deren beni misafir odasındaki koltuğa koymuş, üzerimden doğruluyordu. Ellerim onun boynundan inip kendi üzerime düştü ve Deren saçlarımı yüzümden çekip terlemiş yüzüme soğuk nefesini üfledi. Elimi yüzüme götürüp nefesinin değdiği yerleri bulurken kıkırdadım. "Pasta bulamadık."

"Uyuma, getireceğim," dedi ve sonra nefesiyle beraber kendisi de çekildi, heybetli gölgesi kapıdan çıkıp kayboldu.

Gözkapaklarıma vuran ışığın farkındalığıyla elimi yanağımın altına koyup kendimi bıraktım. Fakat yakınlardan duyduğum sesler etrafımda dönen bir sinek gibi uyumamı engelliyordu. Ağrıyan şakağımı ovalayarak dakikalar geçirdikten sonra sersemlemiş bir şekilde koltuktan kalkıp ışığı takip ettim. Mutfağın kapısından girince de gözlerimi ovalayarak içeriye

baktım. Tezgâhın üstünü kaplayan dağınıklık yüzümü ekşitmeme sebep oldu ve birbirine bağıran Deren ile Utku, dikkatimi çeken ikinci şey oldu.

"Ağabey biz ne anlarız pasta yapmaktan ya! Karnımızı doyuracak kadar yemek yapabiliyoruz diye bizi aşçı falan sandın herhalde."

Deren elindeki çikolata parçacıklarını bir kabın içine dökerken, "Çok zor olmadığını düşünüyorum," dedi.

Utku ağabeyinin çikolata eklediği kabın içine temkinle bakarak, "O kadar emin değilim," dedi. "Yani... Pek iyi görünmüyor sanki ağabey."

Deren kardeşine huysuzlukla kısa bir bakış atıp, "Utku, önemli olan tadı," dedi.

"Göze de hitap etse fena olmazdı."

Deren elindeki spatula ile kabın içindeki harcı karıştırıp biraz eğildi ve yakından bakıp başını salladı. "Ben Karmen'in gözüne yeterince hitap ediyorum, pasta da midesine hitap eder."

"Gözüne hitap ediyorsan seni yesin o zaman ağabey, bu nasıl bir mantık?"

Deren, Utku'nun söylenmesinden sıkılıp başını ona çevirdi. "Sus artık, kafamı karıştırıyorsun! Karmen pastayı beğenmezse senden bileceğim."

"Yok ya! Beğenmezse ben, beğenirse sen mi yapmış olacaksın?"

Deren, "Bak hâlâ konuşuyor," diyerek tezgâha geri döndü, sonra fırına yöneldi. Fırının içinden cam bir fırın kabı çıkarıp karışımı ona döktüğünde, Utku ağabeyine garip garip baktı. "Biz ne zaman borcam almışız ya?"

Deren elindeki camı fırına götürerek, "Bilmiyorum, belki Ece bir şey getirmiştir, bizde kalmıştır," dedi.

Utku ensesini kaşıyarak gülümsedi. "Ece'nin de elinden her iş geliyor."

Deren ona oflayıp fırının kapağını kapattıktan sonra parmaklarını fırının yanında gezdirip düşünceli bir şekilde sordu. "Videodaki adam kaç dakikaya ayarlayın demişti?"

"Yirmiydi galiba. Biz de o sırada çikolata sosunu yapalım."

"Sen çilekleri doğra, ben sosu yapacağım."

Utku tezgâhtaki çileklere yönelirken, "Nil'in alerjisi var," diye mırıldandı kendi kendine.

Deren tezgâhın önünde bir süre hareketsiz kalıp ardından bir tencere çıkardığında arkamı dönüp sessizce yanlarından ayrıldım. Deren'in beni bıraktığı koltuğa tekrar uzanıp elimi yanağımın altına koydum. Yaptıklarımın beni ne kadar küçük düşürdüğünü düşünmekten, Deren ile Utku'nun mutfakta benim için pasta yapmasından dolayı mutlu bile

olamıyordum. Fakat diğer yandan Deren'in sırf istediğim için bunu yapması, başımı sarhoşluktan daha çok döndürüyordu.

Vücudumun sersemliğine gözlerim de eşlik edince tekrar kapanmasına engel olamadım, kalbime ağır gelen her şeyden kurtulmak için sızıp kaldım. Sonra bir dokunuşla sarsıldım, başımın döndüğünü hissederken diğer tarafıma dönüp uyumaya devam etmek istedim, ama otoriter bir ses, "Uyan," dediğinde gözlerim açıldı.

"Deren," diyerek doğrulmaya çalışırken onun koltuğun kenarına, yanıma oturduğunu fark ettim. Kolumdan tutarak kalkmama yardımcı oldu. "Pasta aldım, bir tadına bak."

Ufak bir ışıltı gözlerimi alınca başımı çevirip orta sehpanın üzerindeki pasta tabağına baktım. Çikolatalı pasta diliminin üzerine dikilmiş bir mumun ışığı gülümsememe yansıdı. Deren kendime geldiğimi görünce sehpayı çekti ve tabağı eline alıp dilimlediği şekli bozuk pastayı tabağıyla aramıza getirdi. "Mum eriyecek, üfle."

Bir tane mum olduğu için biraz üzüldüm. "İki tane daha mum var mı?"

Deren pasta diliminin üzerindeki tek muma bakıp sonra tekrar bana dönünce, mum ışığının onun kara gözlerine ne kadar güzel yansıdığını düşündüm. "Olmalı. Neden iki tane daha istiyorsun?"

Uyuşmuş bir şekilde omzumu silktim. Gözlerim hâlâ bulanık görüyordu. "İstiyorum işte."

Düşünceli bir bakıştan sonra omzunun üzerinden geriye bakıp, "Utku," diye seslendi. "Ağabeyciğim, oradan iki mum daha getirsene."

Koridorun diğer tarafından ses geliyordu, sanırım Utku mutfağı topluyordu. Gözlerim neredeyse kapanacaktı, bunu önlemek için gözkapaklarımı yukarıya çekiştirirken, Utku da oturma odasının kapısında göründü. Üzeri çıplak, terlemiş bir şekilde yanımıza gelince bana göz kırptı. "Kendine gelmişsin yenge."

Pervasızca ellerimi çırptım. "Bana pasta yapmışsınız."

Utku diğer iki mumu da pastanın üstüne dikip çakmakla yakarken, Deren kirpiklerinin altından beni süzüyordu. Pastayı yaptıklarını gördüğümü çaktırmıştım. Yanan diğer iki muma ve pastaya bakarken, "Ben birini üfleyeceğim," dedim onlara. Sonra Deren'e sıcak bir bakış attım. "Sen de birini." Utku'ya göz kırpıp esnedim. "Sen de diğerini, tamam mı?"

Utku halime güldü. "Hakikaten sarhoş olmuş bu ağabey, gülüyor falan. Çok tatlı ama." Eğilip kafamdan öperken saçlarımı kabaca okşayarak dağıttıktan sonra geri çekildi.

Deren dağınık saçlarımı yavaş yavaş düzeltip tabağı ellerime koyunca pastaya daha yakından baktım. Mumlar yüzlerimizi aydınlatıyordu. Çikolata, pasta diliminin her yerini kaplamıştı, mumun birisi de erimeye başlamıştı. Karina'nın doğum gününü kendisi olmadan kutladığım için çok mutsuz hissedip gözümde biriken yaşı elimin tersiyle sildim ve sonra Deren'e bakıp, "Teşekkür ederim," dedim. "Bunun anlamı çok büyük."

"Rica ederim," dedi Deren.

"Eee, kimin doğum gününü kutluyoruz?" diye sordu Utku.

Kalbim Karina'mın. Utku'ya cevap veremeyip pastayı kendime biraz daha yaklaştırdım ve Deren özellikle saçlarımın uçlarına dokunurken ortadaki, en önce dikilmiş muma üfledim. Mumu üflerken içimden yalnızca bir dilek geçirdim. Affedilmeyi. İmkânsız olduğunu bilmeme rağmen affedilmeyi diledim. Sonra ıslak gözlerimi göstermemeye çalışarak pastayı Deren'e uzattım. "Birini de sen üfle. İstersen dilek de dile."

Deren huzursuzlukla sıkıntılı bir ses çıkarıp bir an için gözlerini kapattı ve geri açtığında diğer muma üfledi. Sönen mumlara bakarak bu kez pastayı Utku'ya uzattım ve o da kalan son muma üflediğinde, etrafımız kararmıştı. Koridordan sızan ışığa alışmaya bekledim ve Deren, "Tadına bak," deyince, Utku'nun uzattığı çatalı aldım. Pastadan bir parça alıp ağzıma götürdüğümde, ikisinin de iki yanımda merakla beni izlediğini gördüm. Gözlerimi ıslatan acıya rağmen pervasız bir gülümsemeyle, "Güzel olmuş," dedim. İkisi birbirine rahatlamış bir şekilde bakıp bana döndüklerinde benim için yapılmış pastadan bir çatal daha alıp fısıldadım. "Hayatımda yediğim en güzel doğum günü pastası."

"Ne diledin?" diye sordu Deren.

"İmkânsız bir şeyi." *Affedilmeyi.* Kızımın doğum gününü kutlayan Deren'e ben de kızını vererek yarınını kutlayacaktım.

Sanki cennete gitsem bile kalbim aynı şekilde acımaya devam edecekti. Gözlerimi açtığımda ilk fark ettiğim şeylerden biri olan o kalp ağrısıyla beraber etrafıma baktım ve Deren'in odasında olduğumu hemen anladım. Anladığım ikinci şey de baş ağrımdan gözlerimin zor odaklandığıydı. Midemde kusacakmışım gibi bir ağırlık vardı. Yatakta toparlanmaya çalışırken buna sebep olan şeyi hatırladım. Önceki gece bara gitmiş, Deren'le içmiştim. Sanırım fazla kaçırmıştım. Zihnimde geceye dair

birkaç kare, birkaç an, birkaç cümle vardı ama ne konuştuğumuzu, ne zaman kendimden geçip odasına geldiğimi hatırlamıyordum.

Deren'in parfümünün ve sabununun kokusu sinmiş yatağından kalkınca başımı tutmak zorunda kalarak odanın kapısına yürüdüm. Daha sabahın erken saatleri olmalıydı. Soğuk, sisli bir hava vardı. Merdivenden inerken etraftan ses duymayı bekledim, ama yalnız bir ses dışında Deren'le Utku'nun sesini duyamadım. Başımı misafir odasına uzatınca da Deren'i koltukta otururken buldum. Üzerinde yırtık bir tişört vardı, başını sola eğmiş karşıya, boşluğa doğru bakıyordu. Yüzünü seyretmek baş ağrımı bile unutturunca dalıp gittim, bu yüzden sol elinde bir silah tuttuğunu geç fark ettim.

Utku o sırada arkamdan yaklaştı ve "Gece yarısından beri orada oturuyor," dedi. Endişelenmişti. "Elinde bir silahla orada saatler geçirdi. Ona seslendiğimde tepki bile vermedi. Sanırım kâbus gördü, çünkü gece yarısı odasından indiğinden beri böyle."

Söyledikleri üzerine Utku'ya kısa bir bakış atıp baş ağrısıyla zor hareket ettirdiğim gözlerimi tekrar Deren'e çevirdim. Gerçekten burada değil gibi, bir tuhaf görünüyordu. Geçen emniyette Nil'in fotoğraflarını gördüğü zamankine benzer haldeydi. "Ben kendine getiririm belki," dedim Utku'yu rahatlatmak için.

"Aynen. Öp, bir şey yap," dedi.

İçeri girip oturma odasında ilerledim ve karşısında durduğumda ona, "Deren?" diye seslendim.

Sesime geç tepki vereceğini düşünsem de başını yavaş yavaş kaldırıp bana baktı. "Efendim?"

Utku'nun da arkamda garipleştiğini hissedip, "İyi misin?" diye sordum karşımdaki adamın gözlerine bakarak.

"İyiyim. Kızım kaçırılmış, iyi olmayıp n'apacağım?"

İçinde bulunduğu ruh halinden dolayı duyduğum kaygıyı saklamaya çalışıp, "Utku senin için endişelenmiş, saatlerdir hareket etmeden burada oturuyormuşsun," dedim.

Deren başını biraz çevirip arkamda duran kardeşini görmeye çalışırken dudaklarını kıvırdı. "Öyle mi kardeşim? Merak etme, sorun yok." Tekrar eski pozisyonuna döndü. "Her şey yoluna girecek."

Utku yüreği hafiflemişçesine, "Sen öyle diyorsan, öyledir ağabey."

Deren'in kara gözleri beni bulunca elimi ağrıyan başımdan çekerek, "Çok fazla içmiş olmalıyım," dedim savunmasızlığımdan hoşlanmayarak. "Sana zorluk çıkardım mı?"

Deren silahını sehpanın üzerine bırakırken, "Hayır," dedi. "Barda daha fazla içmemen için seni durdurmaya çalıştım, ama lafıma itibar etmedin."

Hangi konuda konuştuğumuzu pek hatırlamadığım gibi bunu da hatırlamıyordum. Parmaklarımı saçlarımdan geçirdikten sonra elimi indirirken, "Başım ağrıyor," dedim. "Acaba... Kustum mu? Midem de rahatsız çünkü."

Utku bir anda yanımda belirip sitemle yüzüme baktı. "Senin için pasta yaptık, unutmuş olamazsın herhalde? Senin için gece yarısı bir sürü çilek doğradım."

Altdudağımı suçluluk duygusuyla ısırmaya başladım. "Aslında biraz hatırlıyorum, ama parça parça. Mumları üflediğimiz kısmı hatırlıyorum."

"Bir ara pastayı ağabeyimin göğsünden yemek istedin, o kısmı hatırlamıyor musun?" dedi hayal kırıklığıyla.

Söylediği şeyle ağzım açık kaldı. Utku da ağzıma şakacı şekilde hafifçe vurup, "Ağabeyim de bunun üstüne seni alıp odaya götürdü," dedi. "Bilmiyorum, belki odasında göğsünden yemişsindir."

Deren'e döndüm. "Yedim mi?"

Deren ikimize de boş gözlerle bakıp Utku'ya mutfağı gösterdi. "Karmen'e ağrıkesici ile su getir."

Utku ağabeyinin ciddiyetinin farkında olarak hemen yanımızdan ayrılınca gözlerimi Deren'in önü yırtık tişörtünde dolaştırdım. Bu kısmı hatırlamıyordum, acaba Utku beni kandırıyor muydu? Bir kez daha, "Böyle bir şey yaptım mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi Deren bakışları yerdeyken. Göğsü kızarmıştı, terliydi.

Utku dönünce getirdiği ağrıkesiciyi içip mırıldanarak teşekkür ettim. Deren'in ruh hali görünen sebeplerden ötürü iyi değildi, ama yanında kalamazdım. Nil'i ona vermek için yapmam gerekenleri yerine getirmek için onun yanından ayrılmalıydım. Bu yüzden, "Eve gidip biraz dinlensem iyi olur," dedim.

"Görüşürüz," dedi Deren önüne ardına bir şey eklemeden.

Dudaklarımı benim de anlamadığım bir panikle yalayıp, "Arabam nerede?" diye sordum.

"Birini aradım, sağ olsun bardan getirtti arabanı."

Anahtarım ceketimin cebindeydi, bu şekilde kolaylıkla arabamı getirtmiş olmalıydı. Minnetimi ifade etmek üzere, "Teşekkürler," dedim ve aramızdaki sehpaya rağmen eğildim. Elimi omzuna koyup sıcak cildine,

yanağına bir teşekkürler öpücüğü bırakırken gözlerimi de kapatıp onunla olmanın kısa süreli hissinde doyumsuz bir şekilde bekledim. Sonra yüzü dudaklarımdan kayınca gerileyip doğruldum. "Pasta için de tekrar teşekkür ederim."

"Sayende dilek diledim," dedi ve ekledi. "Dikkatli sür."

Beni düşünmesine gülümseyerek karşılık verip yüzüne dikkatle baktıktan sonra arkamı döndüm. Kapıdan çıkmadan önce dönüp dönüp ona baktım. Belli ki bu kadar bakmamın, yüzünü zihnime kazımamın bir sebebi vardı. Ben tahmin ettiğimden daha önce ölecektim. Deren beni zihninde ve kalbinde öldürecekti. Bana şefkat duyan yüzüne son kez bakıyor olabilirdim.

Misafir odasından çıkıp evden ayrılmam bir dakika bile sürmedi. Arabamı park halinde bulunca atlayıp gitmem gereken yere sürdüm. Feda'yı hapsettiğim yere ulaştığımda kafama koyduğum planın detaylarını düşünerek yukarıya çıktım. Onu baygın bulduğumda da yüzümde oluşan tiksinti ifadesiyle yanına gidip ayağımın ucuyla sertçe vurmaya başladım. Etrafta hâlâ kan vardı, cılız nefes aralıklarında inliyordu. "Uyan," diyerek tekmeledim onu. "Kendine gel Feda, konuşacağız."

"Orospu, gelmişsin," dedi gözlerini yarı yarıya açarak.

Bunlar başka hakaret bilmez miydi? Bir de böyle demenin bana dokunduğunu sanıyorlardı. Eğilip onu kıyafetinin arkasından kavrayarak doğrulttum. Yaraları ve kırıkları acıdığı için bağırdı. Yerde biraz sürükleyerek duvar kenarına götürdüm ve sırtını duvara yaslayarak karşısına geçtim. Gözlerime bakıp, "Su," diye inlediğinde, ilk kez yalvarmaya yakın olduğunu gördüm. Muhtemelen Karina aç ve susuz ayrılmıştı bu dünyadan. O yüzden ona su ve yiyecek vermeyecektim. "Beni iyi duyuyor musun?"

Gözünü kapatıp açtı.

"Bir seçim yapmam gerekiyordu ve yaptım. Ya seni öldürüp Deren'in nefretini kazanmaya razı gelecektim, ya da seni hapse attırıp Deren'e her şeyin ifademde olduğu gibi olduğunu kanıtlayacaktım." Seçimim, duygularımı ortaya döküyordu. "İkinciyi seçtim. Ölmek yerine hapse gireceksin; Nil Ateş'i ve daha bir sürü çocuğu kaçırmış olmaktan."

Beni anlamıyormuş gibi bakıyordu. Acı çektiği için bakışlarını zor odaklıyordu. "Yaşamak istiyorsan söylediklerimi yapmaktan başka çaren yok," dedim acımasızca. Fakat o an ondan çok kendime acımasızlık ediyordum. Feda'yı öldürmeliydim. Ama o zaman Nil'i Deren'e suçsuzmuş

gibi veremeyecektim. İlk alternatifimde Deren'in bana bir şey yapması umurumda değildi, ama artık umurumdaydı, çünkü hayatta kalıp Mark'ı öldürmeliydim. "İlk olarak, Nil Ateş'i sen kaçırdın, tamam mı, Feda? Onu Yeniköy'de bir parktan kaçırdın."

Feda şaşırmış bir vaziyette, "Kaçırmadım," dedi.

Bağırarak, "Kaçırdın," dedim. "Anlasana aptal, ben ne söylüyorsam o."

Kafasının karıştığını gözlerinden okuyabiliyordum. Anlaması için detaylandırmaya başlayıp, "Nil Ateş, Deren Ateş'in kızı," dedim. "26 Nisan günü parktan kaçırıldı. Onu kaçıran sensin, babası öyle biliyor. Polisler seni bulduğunda bu suçlamayı kabul edeceksin, böylelikle verdiğim ifade doğru sayılacak. Tabii bunun üzerine sana Nil'in nerede olduğunu da soracaklar, sen de onu sakladığın yeri söyleyeceksin."

Kafasını dik tutamıyormuş gibi önüne düşürdü ve bana düşünceli bir şekilde bakarak, "Onu nerede saklamışım?" diye sordu.

"Kendine ait bir evin var mı? Nil'i ailesinden iyi bir para koparmak için özel bir yerde tutup iyi baktığını söyleyeceksin, bu yüzden evinde saklamış olacaksın." Baygın baygın baktığı için uzanıp anlaması için sertçe kafasına vurdum. "Evin var mı diye soruyorum!"

"Polonezköy'de bir villa."

"Tabii villan olacaktı, binlerce çocuğu dilendirerek para kazanıyorsun sonuçta." Kafasını arkaya doğru çarparak bıraktım. "Bana açık adresi vereceksin ve yarın ben seni, polisler tarafından bulunabileceğin yere bıraktıktan sonra ifadende anlattıklarımı söyleyeceksin."

"Neden yapayım?"

"Hayatta kalmak için." Ne yazık ki ölmeyecekti. "Diğer ihtimal seni öldürmek. Bu yaptıklarına karşılık hak etmediğin kadar iyi bir gelecek. Dediklerimi yapıp hapse gir, en azından hayatta kalırsın."

Feda, "Ölürüm daha iyi," dedi.

"Öl o zaman," diyerek üstüne atladım ve onu en sevdiği şekilde, boğarak öldürmeye başladım. Korkulu rüyası gerçek oluyormuş gibi gözlerinin açılması bende bir tatmin duygusu uyandırdı ama devamında gelen sonsuz mutsuzluk o tatmini de alaşağı etti. İğrenerek boğazını sıkmaya başladığımda gözlerini kapatıp açmaya, kafa sallamaya çalıştı. Kulağını ağzına yaklaştırıp, "Ne?" diye bağırdığımda, "Tamam," dedi kin dolu bir sesle. Sesindeki nefret tenimi âdeta damgaladı. "Yapacağım."

Boğazına bir çizik atarak ellerimi geri çektim ve iğrenç bir şeye dokunmuşum gibi ellerimi üstüme sildim. "Seni hastaneden kaçıranları

soracaklardır. O soruya da tanımıyorum, kendimden geçmiştim, diye cevap vereceksin. Zaten başta Deren olmak üzere herkes Nil'in bulunması üzerine bu detayı sonraya bırakacaktır, yani önceliğimiz senin yakalanman ve Nil'in nerede olduğu." Şu da vardı: "Bu arada, Deren'in Nil'in babası olduğunu bilmiyorsun, tamam mı? Nil'in babası Derya'ydı, sen böyle biliyordun. Emniyette sana Nil'in babasının Deren olduğu söylendi." Hayır, biz Deren'i aramıştık... "Onların bildiğine göre Nil'in cebindeki not kâğıdında yazan telefon numarasını sen bulup Deren'i aradın. Yani bir şekilde öğrenmişsin."

Bu işte çok fazla detay vardı. Hepsini bir daha gözden geçirirken odanın içinde dört dönmeye başladım. Sonra hatırladığım bir-iki şeyi daha Feda'ya söyledikten sonra eksik veya yanlış bir şey olmaması için planı baştan anlattım. İdrak ettiğinden emin olana kadar küçük ama etkili detayları kafasına vura vura öğrettim. Şimdi sıra Nil'le konuşmaya gelmişti ki bu Feda'ya anlatmaktan daha zordu.

Feda'nın yanından ayrıldıktan sonra ne yapacağımı kara kara düşünerek yola çıkıp eve doğru gitmeye başladım.Fakat yolun yarısına bile gelmeden benzinim bitince talihsizliğime ayar olup arabadan indim. Eşyalarımı alıp kapıları kilitledim ve bir taksi çevirip Şile'ye gittim. Arabamı daha sonra buradan alacaktım. Taksiyle eve kadar gitmedim, yarım saatlik bir yürüme mesafesinde inip yürüdüm. Ev göründüğündeyse bugünün Nil ile geçirdiğim son gün olmasından dolayı kendimi çok yalnız hissetmeye başladım, yüzümü asarak eve iyice yaklaştım.

Yaman'ın arabasının yanından geçerken de ayaklarım aniden beni durdurdu. Verandada takım elbiseli, geniş omuzlu tanıdık birisini görünce açıkçası her şeyin bittiğini sandığında yeniden başladığını savunan o teoriye inandım. Durduğum yerden hücum eder gibi koşup veranda merdivenini çıkınca o adamla yakından göz göze geldim ve bana aynı saygıyla bakıp başıyla selam verdiğinde inanamayarak eve döndüm. Kilidi açık kapının kulpunu indirip eve girdim.

Ve tahmin ettiğim gibi, ağabeyim Noah'ı kanepede, yanında Nil ile gördüm. Gece ayakta dikilirken, Yaman da kısık gözlerle ağabeyimi izliyordu. Noah'ın Nil'le konuştuğunu boğuk bir yankıyla duydum ve duraksayıp başını çevirdiğinde göz göze geldik. Özlemek, bir hayaletmiş gibi gözle görülebilen tüm gerçeklerin arasından sızıp yüzüme gülümseme bırakırken, "Kardeşim," dedi Noah. Ona hayranlıkla bakan Nil'in kafasını okşadı. "Ben de Karina ile seni bekliyordum."

20
SIRTIMDAKİ BIÇAK

Gündüz nerede olduğunu anlamadığın korkularının gece bir anda ortaya çıkması kadar beklenmedik olmuştu ağabeyimi görmek. Bu yüzden olduğum yerde çakılıp kaldım sanki. Ağabeyim Noah halimi anlıyormuşçasına koltuktan kalktığında hayalet görmüş gibi irkildim. Onu çok seviyor olmamın birbirinden farklı sebepleri olsa da en belirgin olanı, bana her zaman onun her şeyiymişim gibi bakmasıydı. Seneler sonra gözlerinde o bakışla bana yaklaştığını görmek, acılarımı askıya alıp kalbimi yumuşattı. "Ağabey..."

Noah kollarını açtı. "Karmen!"

Kendimi âdeta uçarken buldum, ayaklarım birkaç saniye yere değmedi sanki. Ona kavuştuğumda ağabeyim beni güven veren kollarıyla sardı. Ayaklarımı bir daha yerden keserek beni kaldırıp etrafında döndürürken, "Kardeşim," dedi coşkuyla. "Seni öyle çok özledim ki."

"Ağabey! Ağabey burada olduğuna inanamıyorum!" Yüzüm boynuna gömülmüş haldeyken Türkçe konuştuğumu fark edip söylediklerimi hemen İtalyanca tekrarladıktan sonra yanağından öptüm. "Hayal mi görüyorum? Yoksa gerçekten sen misin?" Kafamı biraz geriye çekip yüzüne bakarken ellerimi de gerçek olduğundan emin olmak için omuzlarında dolaştırdım. "Noah, bu gerçekten sensin. Yanıma geldin, beni buldun."

"Geç bile kaldım," diyerek ellerimi tuttu ve sırasıyla öpüp beni tekrardan göğsüne bastırdı. Yüzüm ütüsü bozulmuş beyaz gömleğine yaslandı ve aşina olduğum parfüm kokusunu duyumsadığımda kıkırdadım. "Kızım, bebeğim, güzelim. Ne kadar zayıflamışsın, inanamıyorum sana."

Beni fiziksel olarak da parçalamış olan acıyı hatırlamamla beraber gülümsemem kayboldu. Yaşamımı devam ettirsem bile sahip olacağım sevinç ve mutluluklar hep bu kadar kısa sürecekti. Noah sessizliğimin farkında olarak omuzlarımdan tutup beni kendine çekti ve "O çok güzel," dedi. "Yeğenim çok güzel Karmen."

O çok güzel...di. Hayır. O hâlâ çok güzel. Ağabeyimin Karina sandığı Nil'e dönünce meraklı bakışlarıyla kuşatıldım. Mavi gözlerini kocaman açmıştı. Sonra Yaman ile Gece'ye kısaca göz gezdirdim, onun ağabeyim olduğunu anlamış olsalar da tetikte görünüyorlardı. Tekrar Noah'a dönüp elinden tuttum ve onu merdivene doğru götürürken, "Yukarıda konuşalım," dedim.

Noah, "Dur," diyerek güldü ve Nil'e dönüp eğildi. "Yeğenim neden İtalyanca bilmiyor? Türkçe karşılıklar veriyor, ama çoğunu anlamadım." Nil'in saçlarını okşayıp ona hayranlıkla baktı. "Ona neden İtalyanca yerine Türkçe öğrettin ki? O bir İtalyan, bir Russo."

Gece, az çok anladığı kelimelerden bir cümle çıkarmaya çalışarak bana baktığında parmağımı dudağına bastırıp sessiz kalması gerektiğini gösterdim ve sonra Noah'ı bir daha salondan uzaklaştırmayı denedim. "Ağabey, seninle konuşmamız gerekiyor. Yukarıya çıkalım."

Noah bu kavuşmanın ortasında yeşeren gerginliğime anlam veremeyerek bana dönerken, "Burada konuşalım işte," dedi. Sonra yüzüme baktığında, burada olduğuma inanamıyor gibi yeniden yaklaşıp alnımdan öptü. "Bu ne zayıflık, yüzün çökmüş âdeta. Üstelik... Kıyafetlerin falan hiç senin tarzın değil, moda anlayışın mı değişti?"

"Kaymen," dedi Nil koltuktan kalkıp karnıma vururken. "Bu kim?"

"Karmen mi?" Noah gülerek onun dediğini tekrarladı. "Sana adınla mı hitap ediyor? Anne demiyor mu?"

Kafası karışmış küçük tırtılıma yumuşak bir ifadeyle bakıp, "O benim ağabeyim," dedim. "Adı Noah."

"Haa." Nil tekrar Noah'ı, uzun boyunu, üzerindeki takımı süzüp kıkırdadı. "Bana Kayina diyor. Nil diyoyum, anlamıyoy."

Nil'i koltuğa oturttum ve ağabeyimi üst kat yerine evin dışına sürüklemeye başladım. Yaman ile Gece'ye göz atıp kapıdan çıkarken, Noah hâlâ Nil'e bakıyordu. Verandada yıllardır korumamız olan adamı yeniden görünce kendimi bir an İtalya'daki malikânemizden çıkmış gibi hissettim. Basamakları indik ve Noah bu kez taşları yerine koymaya çalışır gibi beni izlerken arka bahçeye geçtik. Karşısına geçip ellerimi göğsünde tutarken, "Yerimi nasıl buldun?" diye sordum.

Böylece bir fırtına gelip oturdu Noah'ın gözlerine, bana böyle baktıklarında yanlış bir şey yapmış olduğumu sezerdim. "Telefon numaranı bulup bir kere sesini duyduktan sonra gerisi kolay oldu," dedi zafer

kazanmış gibi bir tavırla. "Telefonundan gelen son sinyali burada yakaladım. Helikopterle gelmem de birkaç saat sürdü."

Doğruydu, geçen gece onu bu evden aramıştım, birkaç dakikadan fazla konuşmuştum. O konuşmamızın hatırlattıklarıyla, "Sana gelmemeni söylemiştim," dedim her ne kadar onu gördüğümde çılgına dönmüş olsam da. "Mark'ı gözetlemeni, onu izlemeni istemiştim Noah. Sana geleceğimi söylemiştim, neden dediğimi yapmadın?"

"Mark'ı gözetleme işini Dante ile Salvador'a bıraktım."

"Onlar da biliyor mu beni bulduğunu?"

Noah azarlayıcı bir tınıyla, "Tabii ki," dedi. "Onlara seni alıp geleceğimi söyledim. Gelmek istediler, ama senin bana verdiğin görevi onlara devrettim diyebilirim. Mark'ı gözetliyorlar." Ellerini siyah kumaş pantolonunun ceplerine koydu. "Ne istersen, ne dersen sorgulamadan yaparım, ama Mark'ı, eski nişanlını neden izlememizi istedin?"

Bu konunun üzerinde durmak parçalanmamıza sebep olacağı için, "İçerideki kız," dedim. "Benim kızım Karina değil. Bir... Yakınımın kızı." *Kalbini kırdığım birinin.*

Noah durumu garipseyip, "Karina nerede?" diye sordu.

Ayağımı toprağın üzerine sertçe bastırdım. "Yok."

"Yanında mı yok? Nerede?" Üstü kapalı bir panik haliyle etrafına bakındı. "Onu bir yere götürdün de dönüyor muydun?"

"Hayatta yok," dedim.

"Ne?" diye tepki verdi sessizce. "Karmen, anlamıyorum."

İlk kez yüksek sesle, "Karina öldü," dedim ve ayağımın altındaki çiçek tamamen yok olana kadar ağlamamayı başardım. "Kızımı kaybettim, ağabey." Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Yeniden ölmek için yağmurlu bir gündü. Eh, en azından gök gürültüleri tabiatıma uygundu.

"Bu nasıl şaka?" diye çıkıştı Noah geriye doğru sendeleyerek. Şok onu kemiklerine kadar sarsmış olmalıydı ki ellerini cebinden çıkarırken titriyordu. "Ne ölümü? Karmen, senin kızın üç yaşında. Ne ölmesi? Neden ölsün? Benim yeğenim... Beni kandırıyor musun? Kötü bir şaka mı yapıyorsun?"

"Öldürüldü," dedim. *Doğrusu, öldürüldük.*

Gerçek Noah'ın hayatına birdenbire bir bomba gibi düştüğü için şaşkınlığını hemen üzerinden atamadı. Elleri iki yanında sallanırken vücudu olduğu yerde kontrolsüzce titredi. Ağabeyim o an hayatta kalmasını sağlayan şeyin nefes almak olduğunu unutmuş gibi nefesini tutmuştu. "Ne

diyorsun?" diye kükredi. "Yalan söylüyorsun! Bir nedenden onu bizden saklıyorsun! Doğruyu söyle, Karina nerede?"

"Mezarda," dedim o kekeleyip gözlerini odaklamaya çalışırken. "Mezarı küçücük. Bir adımım kadar. Bir metre."

Noah kafasını iki yana sallayarak etrafında dönmeye başladı. Küçük çiçeklerin üzerinde bir adım gidip iki adım gelişini, parmaklarını saçlarından geçirip kollarını savurmasını izledim. Yumruğunu ağzına koyup çekti ve gömleğinin yakasını tutup çözmeye çalışırken, kesik kesik soludu. "Kim?" diye sordu önce sessizce, sonra bağırarak. "Kim?" Üzerime gelip beni omuzlarımdan tuttu. "Ne zaman? Kim yaptı? Neden gelmedin? Neden hiçbir şey söylemedin Karmen!"

"Sekiz ay oldu," dedim. Ben onu kaybedeli bu kadar olmuştu ve Karina bu sekiz ayın yirmi üç gününde cehennemde, sonra cennette yaşamıştı. "Organ kaçakçıları tarafından kaçırıldı, meğer arkasında Mark varmış. Onu aldattığım için benden intikam almak istemiş."

"Sen... Ağzından ne çıktığının farkında mısın?" Noah'ın sesi yaşadığı acıdan iyice alçaldı. "Mark... Seni nasıl buldu ki? Biz bunu senelerce yapamadık! O sekiz ay önce seni nasıl buldu?"

"Bilmiyorum," dedim dudaklarım sızlarken. "Ben aylardır organ kaçakçılarının kaçırdığını sanıyordum, Mark'ın yaptırdığını daha yeni öğrendim." Noah'ın gözlerine tutunmaya çalıştım. "Size ulaşmaya çalıştım, yalnızca babamın numarası aynıydı, onu defalarca aradım ama telefonlarıma çıkmadı. Siz... Bir iz bırakmamak için zaten telefonlarınızı sürekli değiştiriyordunuz. Size de ulaşamadım, Karina kayıpken İtalya'ya da gelemedim, onu burada bırakamadım, her an bir haber gelebilirdi." Gelmişti. Ölüm haberi.

Noah acı çekerek fısıldadı. "Babama tabii ki ulaşamazsın!. Babam felç geçirdi. Senelerdir konuşamıyor!"

Noah'ın göğsüne doğru sendeledim. "Efendim?"

"Babam, kalp krizi esnasında felç geçirdi." Ağabeyimin gözleri kıpkırmızı oldu ve kendini o kadar sıktı ki bana buğulu bakışlarla karşılık verdi. "Sen gittikten birkaç ay sonra oldu. Bir telefon aldı. O deli gibi seni arıyorken, babama Berlin'de cesedinin bulunduğu haberini verdiler. Yemek masasındaydık, bir anda oturduğu yerde taş kesildi, elindeki çatal düştü ve kalp krizi geçirmeye başladı." Hıçkırarak başını eğdi. "Hareket edemiyordu, bir ambulans çağırdık, hayatta kaldı, ama vücudunun sol tarafını hareket ettiremiyor, doğru düzgün konuşamıyor."

Birisi beni itiyormuş gibi Noah'ın göğsüne yapıştım ve ıslak yüzüm onun gömleğine değerken, "Babama n'aptım?" diye fısıldadım. "Noah, ben babama n'aptım?"

Noah nefes alamıyormuş gibi bir ses çıkarıp, "Babam hayatta, seni gördüğünde dünyalar onun olacak," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Öldüğümü sandı, üzüntüden oldu," dedim sayıklayarak.

Noah sırtımı okşarken, "Sen bize ulaşamadın," dedi. "Fakat Mark sana ulaştı, öyle mi? Çok kuşku uyandırıyor, çok. Biz seni her yerde aradık, ülke ülke izini sürdük."

"Babamı istiyorum," dedim kafamı şiddetle sallayarak. "Babamı görmem lazım, ben hemşireyim, ben bilirim."

"Mark yeğenimi öldürdü," dedi Noah kollarımdan çıkıp birkaç adım geri giderken. Göğüskafesi hızla inip kalkıyordu. "Küçücük, masum yeğenimi... Bizim bebeğimizi öldürdü, öyle mi? Sen yalnızken, en savunmasız zamanında ağına düşürdü. Ayağına kadar gittik, nişanı bozduğun için ondan af diledik. Affetmediğini söylemek yerine yüzümüze güldü. Şimdi de ben dünyayı onun ayaklarının altından alacağım."

Ağabeyimin yanına gidip en savunmasız halimle ona sarılırken, "Sizi çok aradım," dedim ve boğazımdaki düğümden kurtulmak için hıçkırdım. "Kızıma o kadar kötü davranmışlar ki Noah, doktorlar eziyet görerek öldüğünü söylediler. Üs... Üstelik en sonunda boğularak öldürülmüş, onu boğmuşlar, ağabey. Küçücük kızımı..."

Noah, "Sus," dedi acı çektiği için ve kollarını bana daha sıkı sardı. "Nasıl dayandın buna? Sen sekiz ay boyunca nasıl... Yapmayacaktın! İzini kaybettirmek için o kadar uğraşmasaydın her şey daha kolay olacaktı Karmen! Seni daha kolay bulabilirdik! Neyden korktun da yaptın bunu?"

"Carlos'un bizi bulmasını istemiyordum, Mark'ın yapabileceklerinden de endişe ediyordum." Gözyaşlarımı sildim, ta ki ağabeyim bunu benim için yapmaya başlayana dek. "Sizden değil, onlardan uzak duruyordum. Gerçekten geri dönecektim, yoksa ailemi terk etmemiştim. Fakat korktuğum gerçekleşmiş, Mark gerçekten intikam için peşime düşmüş."

"Bebeğin Carlos'tan olduğunu öğrenememiş," dedi eğilip sildiği gözlerimden öperken. "Öğrenseydi onu da öldürürdü, ama piç hâlâ hayatta. Nasıl oldu da öğrenemedi? Senin burada olduğunu nasıl öğrendi? Acaba birisi mi haber uçurdu, tesadüfen mi öğrendi?"

Bakışlarımı kaçırdım. "Karina'nın Carlos'tan olduğunu anladınız mı?"

Noah, "Evet," derken canı çok yanıyordu. "Onu sırf Karina'nın babası olduğu için öldürmedik. Fakat artık ölebilir. O da Mark da."

Eskiden Carlos'a bir şey olmasından korkan kalbimde artık bir ürperti bile yoktu. Noah'ın telefonunu çıkardığını fark edene kadar elini yanağımdan çektiğini fark etmemiştim, ama parmakları telefonun ekranında gezinince, "Kimi arıyorsun?" diye sordum.

"Ağabeyimi." Ağabey sözcüğünü kullandığına göre Salvador olmalıydı, Dante'ye nadiren ağabey derdi. "Mark'ı paketlesinler."

"Hayır," dedim aceleyle, onun bu hızından korkarak. "Şimdi olmaz. İtalya'ya döndüğümüzde yapacağız. Henüz bir şey sezmesini istemiyorum, onun karşısına aniden, beklemediği bir anda çıkacağım."

Noah bağırarak, "Hemen bugün İtalya'ya döneceğiz zaten," dedi.

"Bugün olmaz," dedim geçerli sebeplerimden ötürü.

"Neden? Burada kalman için bir sebep yok. Gideceğiz. Sana da..." Sağ gözünden bir damla yaş hızla düşünce durup soluklandı. "Bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Yaşadıklarından sonra hâlâ karşımda, aklını kaybetmemiş halde durduğuna bile inanamıyorum. Bundan sonra seni asla yanımdan ayırmayacağım."

Aklımı kaybettim... "Yapmam gereken son bir şey var, Noah." Yan tarafa, Nil'i salladığım salıncağa tek parıltım olan gözyaşlarımla baktım. "Onu yaptıktan sonra gidebiliriz. Yarından sonra."

Noah'ın bakışlarında garip bir duygu belirdi. "Ne var? Ne yapacaksın?"

"İçerideki kız, Nil," dedim. Onunla son günümüzdü. "Onu ailesine götüreceğim."

"Bunun için niye yarını bekliyoruz?" diye sordu Noah. Gözünden bir-iki damla daha yaş düştüğü için hemen başını önüne eğdi. "Götürüp verelim. Sonra da basıp gidelim."

Deren'i, bu dünyada canını en çok yaktığım insanı düşünerek acıyla yüzümü kırıştırdım. "Bugün olmaz. Yarın vermem gerekiyor."

"Kimin kızı o? Neden seninle? Arkadaşının falan mı?"

"Boş ver, bunların bir önemi yok," demek zorunda kaldım. "Yarın gece döneceğiz. En geç sonraki gün." Noah'ın başını çenesinin altından tutarak kaldırdım ve yüzündeki yaşları sildim. Bana göstermemeye çalışsa da ağlıyordu. "Söz veriyorum ağabey. Lütfen yarına kadar bekle."

"Seni mahveden bu yerden alıp götürmek istiyorum, anlamıyor musun?"

"Ben de buradan gitmek istiyorum." Çok büyük bir parçamı burada bırakacak olsam da.

Noah bileklerimden tutup yüzüne değen ellerimi öptü. "Fotoğrafı var mı?" diye sordu kıpkırmızı gözlerle.

"Karina'mın mı?"

Noah yalnızca başını sallayarak onayladı. Dünyaları kaybetmiş gibi bakan gözlerine aynı hisle bakıp gözyaşlarımı sildim ve onunla eve yürüdüm. Verandaya çıkıp kapıyı açtığımda Gece'nin Nil'i oyaladığını gördüm, girdiğimizde bize döndüler. Nil merakla ağabeyime bakarken, Noah başını kaldırmadan yanımdan geçti, kösele ayakkabılarıyla zeminde ses çıkararak üst kata çıktı. Nil ayağa kalkıp yanıma koşarken, "Ağabeyin de çok yakışıklı," dedi.

Yaman gerginliği biraz yumuşatarak, "Benden de mi?" diye sordu.

Nil ona dilini çıkarıp bacağıma sarılınca, Noah'ı tanımanın şaşkınlığıyla benimle olan küstüğüne ara verdiğini anladım. "Sen de çok güzelsin," diyerek güzelime sarıldım ve hazır izin veriyorken yanaklarından öptüm. "Aç mısın?"

Nil göbeğine vurdu. "Tokum. Çoyba içtim."

Onu Gece ile bırakıp ağabeyimin peşinden üst kata çıktım. Noah odaya girmişti, yatağımın yanında bir noktaya bakıyordu. Neye baktığını hemen anladım ve odaya girip komodinin üzerinde duran fotoğraf çerçevesini alarak kardeşimin yanına yürüdüm. Noah anlayarak, "Karina?" diye sordu. "Karina mı o?"

"Evet," dedim duygulu bir sesle ve herkese sorduğum soruyu ona da hevesle sordum. "Çok güzel, değil mi?"

Noah çerçeveyi elimden alıp fotoğrafa yakından bakarken başını salladı. "Çok, ama çok güzel."

Kızım ile ağabeyimin tanışmasını izlerken yüzümde parıltılarla gülümsedim. Tabii bu parıltıyı sağlayan, gözyaşlarıydı. Noah yatağın kenarına tutunarak oturdu ve gözlerini Karina'dan ayırmadan, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Aman Tanrım, ona yalnızca fotoğrafından mı bakacağım? Canınızın bu kadar yandığı aklımın ucundan geçmiyordu. Sadece kaçtığını ama iyi olduğunuzu sanıyordum."

Onun yanına oturup son kez yüzümdeki yaşları sildim, ama ardı arkası kesilmiyordu. "Onu çok seviyorum, Noah. O kadar da canım yanıyor. Kelimelere dökemeyeceğim, yaşamadan anlaşılmayacak bir acı bu. Onu böyle kaybetmek daha çok acıtıyor, keşke hayatını acı çekmeden kaybetseydi. Hem o kadar ağlamamış olurdu."

"Doğru ya, Mark kaçakçılık yapıyordu." Parmakları Karina'nın artık yalnız fotoğraflarda kalan gülümseyen yüzünde gezdirdi. "Organ kaçakçısı adam... Onu yakaladığını mı söylemiştin?"

"Evet, buldum."

Noah ayağa fırladı. "Nerede?"

Ellerimi şiş yüzümden çekerek, "Öldürdüm," diye yalan söyledim. Eğer öldürdüğümü söylemeseydim Noah burada bir dakika bile durmadan onu öldürmeye giderdi. "Tabii ki icabına baktım, Noah."

"Senden de bu beklenirdi." Beni takdir ederek geri otururken çerçeveyi biraz daha kendine yaklaştırdı. "Bana ondan bahseder misin?"

Elinden tuttum. Genellikle Noah ya da Dante ile Salvador benim elimden tutardı, bir yere gideceksek elimden tutup götürürlerdi. Davete katılacaksak da koluma girip her zaman kavalyem olurlardı. Parmaklarımı parmaklarından geçirerek Karina'mın çok güzel gülümsediği günleri aklıma getirdim. Acı çekmediği, yanımda olduğu, kalbinin attığı...

Noah'a o günlerden, Karina'yı nasıl doğurduğumdan, yalnız hamilelik dönemimden, onu neden aldıramadığımdan bahsettim. Doğduğunda yaşadığım heyecanı, bana ilk gülümseyişini, ilk diş çıkardığı günü, "anne" sözcüğünü hecelemesini, saçlarıma çok özenmesini, ne kadar asil olduğunu anlattım Aylardır Karina hakkında yalnızca acı şeyleri hatırlıyor ve paylaşıyordum. Bu yüzden onunla ilgili güzelliklerden bahsetmek konuşurken sürekli duraksamama sebep oldu.

Dakikalar sonra Noah, "Demek bizi tanıyordu, fotoğraflarımızı göstermiştin," dedi boğazında bir yumruyla. "Karıştırıyordu, öyle mi?"

"Evet." Karina'ya beraber olduğumuz fotoğrafları göstermiştim. "İsimlerinizi aklında tutamıyordu. Salvador diyecekken Savdor diyordu."

Noah yüzük olan elinin tersiyle yanağını sildi. "O bu kadar güzelken, tatlıyken, bize aitken onu kaybetmek... Sen nasıl dayandın Karmen?"

Dayanamadığımı söylemenin bir yolunu bulamayıp başımı önüme eğdim. "Artık ben varım, biz varız." Noah çenemden tutup başımı yukarı kaldırdı. "Seni bir daha kimsenin incitmesine izin vermeyeceğim. Seni biraz bile inciten herkesin ölümü ben olacağım."

Bunu yapacağından en ufak bir şüphe duymuyordum. Buna sevinmeliydim ama derinlerimde bir yerlere korku da aşılıyordu, çünkü beni incitebilecek birisi vardı ve onun ölüm sebebi olmak istemiyordum:

"Tekrarla, sana bir daha kimse zarar veremeyecek."

Yutkundum ve inanmasam da, "Bir daha bana kimse zarar vermeyecek," dedim.

Ona açıklamadığım şeyler vardı, anlatmayı düşünmüyordum. Zaten yarından sonra gidecektik, bir de Deren'i öğrenmesini istemiyordum. Onu düşünürken yapmam gerekenler aklıma geldi. Nil ile konuşmalıydım, babasına gideceğimizi söylediğimde havalara uçacaktı.

Noah'a, "Biraz aşağıya ineceğim, Nil'e bakacağım," dedim. "Benim için endişelenme Noah, seni gördüğüme gerçekten çok sevindim."

Benim için endişelenmemesinin bir yalan olduğunu biliyormuş gibi yüzümü okşayıp gözlerime baktı. Ona güçlükle gülümseyip ceketimi üstümden çıkardım ve elindeki, boynundaki çok sevdiğim dövmelerine gülümseyerek doğruldum. Eminim, ben yokken birkaç dövme daha yaptırmıştı.

Odadan çıkıp basamakları ağır ağır inerken küçük tırtılım beni fark edip merakla yanıma koştu. "Ağabeyin neyede?"

"Biraz dinlenmeye ihtiyacı var." Onu kucağıma alıp dışarıya çıkmak için kapıya yürürken, Gece bana döndü. "Ağabeyin nasıl?" diye sordu. "Anlattın mı her şeyi?"

"Bazı şeyleri," dedim ve mutfak tezgâhının arkasında duran Yaman ile ona baktım. "Ağzınızı sıkı tuttun. Sakın ağabeyimin yanında Deren'den bahsetmeyin."

Nil yüzüme dokundu. "Deyen, babam!"

Gece ağzına bir fermuar çekerken, Yaman da soğukkanlı bir şekilde onayladı. "Yalnız ağabeyin ne kadar uzun," dedi arkadaşım bir yandan da beni süzerek. "Sen bu genlerle niye kısasın?"

Yaman dik dik Gece'ye bakmaya başladığında, "Hıh! Boyum bir metre altmış sekiz santimetre bir kere. Kısa değilim."

"Uzun da sayılmazsın," dedi Gece.

"Noah da o kadar uzun sayılmaz, basketbolcular daha uzun boylu." Yaman su bardağını tezgâha bırakıp bu tarafa yürümeye başlarken, Gece sadece bir anlığına ona bakıp mırıldandı. "Gerçek hayatta gördüğüm en uzun boylu erkek."

"Ağabeyime göz koyayım deme," diyerek gözlerimi kısıp topu Yaman'a attım ve kucağımda Nil'le dışarıya çıktım. Ne olur ne olmaz diyerek etrafa göz gezdirip arka bahçeye yürüdüm ve onu salıncağa oturtup karşısına geçtim. "Bugün benimle konuşuyorsun," dedim.

Nil benimle küstüğünü unutmuş gibi gözlerini kocaman açtı. "Aklım kayıştı ya!"

Ah Nil, ben seni nasıl aklımdan çıkaracağım? Biraz yaklaşıp onun güzel aklından, yani alnından öptüm. "Yarın seninle bir yere gideceğiz."

Nil hevesle, "Nereye?" diye sordu.

"Babana."

O küçücük yaşına rağmen Nil belirgin bir şok yaşadı, ağzı bir süre açık kaldıktan sonra, "Kandırıyoy musun beni?" diye sordu.

"Amore mio, aşkım kandırmıyorum tabii ki." İnanması için gülümsedim. "Yarın babanı göreceksin."

Nil'in pembe dudakları titredi. "O da beni göyecek mi? Yoksa yine konuşmadan geyi mi döneceğiz?"

"Hayır, geri dönmeyeceksin. Bundan sonra hep babanla olacaksın, tabii Utku'yu da, anneni de göreceksin."

Gözleri, bu yaştaki bir çocukta olmaması gereken bir olgunlukla sevinç gözyaşlarıyla ıslandı ve ağlamaya başlarken ellerini yüzüne kapattı. Böylelikle mutluluğum kursağımda kaldı. Hem onu bu hale getirdiğim, hem de Karina asla bana geri dönemeyeceği için suçluluğun ön planda olduğu birbirinden ayrı duygularla boğuştum. "Mutlu oldun mu?"

Küçücük kalbi sıkışmış gibi titrek nefesler alıp verdi. "Babamı çok özledim Kaymen. Siz uyuyken ben gece ağlıyordum."

"Nil, yalvarırım affet beni." Onu tutup göğsüme çekmemek için kendime çok direnmem gerekti. "Canını acıtacak başka bir şey yaptım mı? Söyle bana. Canını yaktım mı?"

"I-ıh, seni seviyoyum."

Galiba, bu dünyalara bedeldi. Heyecanla kıkırdadım. "Gerçekten seviyor musun?"

"Evet, ama beni hiç anneme babama götüymedin. Çok özledim onlayı."

"Baban da seni çok özledi, bir daha asla bırakmayacak." Yanağında kristal gibi duran gözyaşlarına dokundum. "Yalnız bazı şeyleri konuşmamız lazım."

"Ne? Ne?" diye sordu Nil heyecanla. "Ne konuşacağız?"

Ona durumu anlayacağı şekilde açıklamaya çalıştım. "Yarın babanın yanına gideceksin ya hani, baban sana bazı şeyler soracak. Bir süredir seni görmediği için nerede olduğunu, ne yaptığını soracak." Nil neşeli olduğu için her söylediğime gülüyor, baba dediğim anda ellerini çırpıyordu. "Beni anlıyor musun?"

"Evet." Ellerini çırptı.

Devam ederek, "Babanın yanına gittiğinde, o sana nerede olduğunu sorduğunda bir evde kaldığını, hiç dışarıya çıkmadığını söyleyeceksin," dedim.

Gülerek, "Zaten öyle," dedi.

Doğruydu. "Nil, sen yarın babanın yanına gittiğinde beni tanımıyormuş gibi davranacaksın, tamam mı? Adımı geçirmeyeceksin, baban yanındakilerin isimlerini sorduğunda bilmediğini söyleyeceksin."

Nil'in kafası karışmaya başladığı için neşeli haline bir durgunluk geldi. "Niye ki?"

"Baban senin benimle olduğunu bilmiyordu," diye itiraf ettim. "Şimdi senin benimle olduğunu öğrenirse bana çok kızar, bir daha görüşemeyiz."

"Ama sen benim dadımsın."

"Öyle, ama babanın bunu bilmemesi lazım. Sen beni tanımadığını söyleyeceksin, baban belki bizi tanıştırır." O kadar vaktim olursa. "Adımı bilmiyorsun, Gece ile Yaman'ı tanımıyorsun, beni görmedin, benim yanımda değildin, tamam mı?"

"Neyedeydim?"

"Bir evdeydin, sadece bir tane adam gördün. Baban başka soru sorarsa da hatırlamadığını söylersin, olur mu?" Yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordum. "Lütfen Nil, lütfen. Adımı hiç söyleme, beni gördüğünde tanımıyormuş gibi davran."

Nil omuzlarını silkerek, "Oluy," dedi.

"Babanın yanına gittikten sonra beni, Yaman'ı ve Gece'yi unutacaksın. Adlarımızı söylemeyeceksin, olur da bir daha karşılaşırsak bana adımla seslenip koşma, tamam mı? Beni ilk kez görüyormuş gibi yap."

Anlamışçasına ellerini kaldırıp, "Tamam, tamam," dedi.

O tamam diyordu, zaten ailesine kavuşmanın sevinciyle ne desem kabul ederdi, ama asıl korkum farkında olmadan yapabilecekleriydi. Birlikte olduğumuz bir anıdan, ismimden bahsedebilirdi. Tabii, ben yarından sonra burada olmayacağım için artık çok geç olurdu, ama Deren benden o kadar nefret ederdi ki, aramızda kıta bile olsa sanki o nefreti hissetmişçesine bir gece yarısı uykumdan uyanırdım.

"Kaymen, çok mutluyum!"

Nil kendini kollarıma atınca dalgın dalgın gülümseyip sırtını sıvazladım. "Ben de senin ve baban için çok mutluyum. Utku için de. Seni gördükten sonra bir dakika bile yanından ayrılmayacaklar." Hem belki... Ortadan kaybolmam sandığım kadar batmazdı gözlerine, ilgilendikleri

tek şey Nil olurdu. "Anlaştık, değil mi Nil? Beni tanımayacaksın, hatta Karina'yı da."

"Ya anladım Kaymen, anladım. Babama şaka yapacağız." Kafasında böyle yorumlamasına şaşırmamıştım, şaka olduğunu sansa da en azından ne yapması gerektiğini anlamıştı. "Ben başka bir yeydeydim, babama öyle söyleyeceğim."

"Evet, aşkım," diyerek saçlarını okşadım. "Sadece bir adam gördün, başka kimseyi görmedin. O adam seni parktan aldı ve ondan sonra bir evde yaşadın."

Gözleri ışıl ışıl bakarken kollarımın arasından çıktı ve zıplamaya, kendi halinde dönmeye başladı. Zıpladıkça uçuşan elbise Karina'nındı. O da bu elbiseyi birkaç kez giyinmişti, ama içinde bu kadar eğlenmemişti. Umarım Nil hayatının kalanında hep böyle mutlu olup neşeyle zıplardı. Doğrusu Deren gibi bir babaya sahip olduğu için böyle olacağına emindim.

Nil arkamdan sarılarak, "Sen ne zaman geleceksin?" diye sordu.

"Bir gün," diye yalan söyledim.

"Ama ne zaman?"

"Çok özleyince."

Gülerek, "Beni mi?" dedi.

Yutkundum. "Başka... Kimi olacak ki." Benim tarafımdan sevilmek güzel bir şeymiş gibi utana kızara güldü ve gelip kucağıma oturdu. Ellerini açıp aniden bana bir çiçek uzatınca şaşırıp kaldım. Etrafımda dönerken yerden koparmış olmalıydı. Küçücük, kırmızı bir çiçekti. "Sana. Beni babama götüyeceğin için."

"Nil... Nil sen ne kadar güzel kalpli bir çocuksun." Deren'in bana söylediği şeyi yaşıyordum galiba. Ona kanım kaynamıştı, içimden çok fazla sevgi göstermek, hiç bırakmadan sadece sarılmak geliyordu. "Babanın şefkati, merhameti sende de var. Öyle aniden esip gürlemeniz de benziyor. Baban gibi bir anda kızıyorsun, ama keyfin yerine gelince de çok tatlı oluyor, çok sıcak davranıyorsun."

Nil bilmiş bilmiş, "Babamın kızıyım," dedi.

Onunla geçireceğim son gün olduğu için doya doya sarılıp yüzüne baktım. Bir türlü onu bırakamamama gülüp kucağımdan kalktı ve salıncağa bindi. Onu yavaş yavaş salladım, rüzgâr esmeye başladığında onu kucakladığım gibi eve koştum. Onu kaçırıyormuş gibi koşmama öyle çok güldü ki eve girdiğimizde Yaman ile Gece onun bu kadar gülmesine şaşırarak baktılar.

Nil, "Gece, yarın babama gideceğim," diyerek koşa koşa onun yanına gitti.

Gece ona sarılırken bana soran gözlerle baktı. Ben de ona daha sonra anlatacağımı ifade edercesine göz kırptım ve Nil'i öğle uykusuna yatırmak için ikna etmeye çalıştım. Bir süre sonra gözlerini kapattı ve ben de ona ondan öğrendiğim ninniyi söylemeye başladım. Onu bu şekilde kolayca uyutabiliyordum, hatta uyurken bu ninniyi sayıklıyordu.

Nil öğle sularında uyuduğunda Noah hâlâ aşağıya inmemişti. Bu yüzden Yaman ile Gece'ye aklıma koyduklarımı alçak sesle anlattım. Onlar da en baştan beri bu planın parçasıydı, hatta üstlerine düşen şeyler olduğunda yapmak zorundalardı. Yarından sonra yollarımız aniden ayrılacaktı, bir süreliğine ortadan kaybolmaları şarttı.

Söylediklerim bittiğinde Gece bana kararsızlıkla bakıp bir şeyler diyecek oldu, ancak göz temasımız onu konuşmaya teşvik edince dudaklarını araladı. "O günden beri aklıma takılan bir şey var, Karmen. Çok saçma, sürekli kafana bunu sokmayayım diyorum ama..."

"Ama ne?" diye sordu Yaman.

"Karina'yı Mark kaçırttıysa... Acaba Karina öldürülmemiş olabilir mi? Belki acı çekmen için seni süründürüyordur, hepsi bir oyundan ibarettir. Kaçırılmasını sağlamış, ardından yanına almıştır."

Bir dalgayla kıyıya vurmuş gibi sersemce kelimelere tutundum ve her hece zihnime çarpıp yankılandı. İçimden bir şeyler söylediğimi hissettim. *Öyle olmaz, bu sadece bir hayal, olmasını istediğimiz bir şey*, gibi cümleler söylüyordum ama dudaklarımdan dökülmüyordu. Avuçlarımda ve ensemde aynı sıcak basmasını hissedip hızlı nefesler alıp verirken, "Hey," dedi Yaman omzuma dokunup beni sarsarak. "Rengin attı, iyi misin?"

"Karmen," dedi Gece panikle.

"Sen!" diye gür bir ses duyulunca hepimiz aynı anda merdivene döndük. Noah, Yaman'ın omzumdaki eline tehlikeli bir şekilde bakarak basamakları iniyordu. "Kardeşime neden dokunuyorsun? Neyi oluyorsun?"

Yaman onun bakışlarının üzerinde olduğunu görüp kuşkulanarak, "Ne diyor?" diye sordu.

"Senin kim olduğunu merak etmiş," diyerek doğruldum ve Noah'ı son basamakta yakaladım. Önünde durduğumda hafifçe omzuma dokunup bakışlarını yumuşatmaya çalıştı. "Gece'nin şoförü. Adı Yaman. Güvenilir biridir, endişelenmene gerek yok," dedim ona.

"Gece," dedi aksanla ve omzumun üstünden kız arkadaşıma ilgisiz bir bakış attı. "Güvenilir olup olmamaları önemli değil, zaten artık görüşmeyeceksin."

Yaman, "Ne diyor? Gece'nin ismini geçirdi," diye sordu.

"Sizi tanıtıyorum işte."

Noah özellikle Yaman'a tehlikeli biriymiş gibi temkinli bir şekilde bakarak yanımdan geçti. Mutfak tezgâhına giderek kendine bir bardak su doldururken, "Bir çalışanın yok mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Neden şehirden uzaktasın?"

"Biliyorsun, böylesini daha çok sevmişimdir," dedim.

Noah suyu içip bardağı tezgâhın üzerine bırakırken, "Tabii ya," dedi. "İtalya'da almak istediğin ev de öyleydi, değil mi? Gözden uzakta, kentten uzakta. Hâlâ aklına geliyor mu o ev?"

En son Deren'leyken düşünmüştüm o evi. Neden Deren'in göğsünde çıplak uzanırken bir ev düşünmüştüm, o an ne o evi aklıma getirmişti şimdi bile bilmiyordum. "Geçenlerde aklıma gelmişti. Sahibi hâlâ satmıyor, değil mi?"

"Hayır, satmak istemiyor. Kendi yollarımıza başvursaydık o evi çoktan almıştık."

Noah'a işaretparmağımı salladım. "O evin sahibi normal bir insan, bizim gibi değil. Bu yüzden bu konuda asla bildiğimiz yoldan gitmeyeceğiz."

Ellerini havaya kaldırdı. "Emredersin kraliçem."

Biliyordum, Noah da masum insanlardan da içine doğmadığımız dünyadan da uzak duruyordu. Fakat benim isteklerimi yerine getirme arzusu kimi zaman onun aklını karıştırırdı.

Noah'ın yanına gittim ve kollarımı ona doladım. Bana hemen sarılıp ne kadar acı çektiğimi anlayarak saçlarımı okşadığında, Yaman'ın kanepede Gece'ye yaklaşıp bir şeyler söylediğini gördüm. Gece onun kulağına fısıldaması karşısında biraz kızardıysa da başını salladı, Yaman onun saçını düzelterek uzaklaştığında kalkıp üst kata çıktı. Noah, Yaman'a sınırlarını belli ediyormuş, onu burada istemiyormuş gibi bakınca, Yaman her zamanki sakinliğiyle, pek de umursamayarak kanepeden kalktı. Gece üzerine bir salaş hırka alarak aşağıya inince de onunla dışarıya çıktılar. Sanırım biraz yürüyeceklerdi.

"Şimdi neden bu kadar zayıf olduğunu anlıyorum," dedi Noah.

"Hiçbir şey yemek gelmiyor içimden."

"Bana geçen senelerini anlat, daha neler yaşadığını."

Konuşmaya başladığımızda Nil'i ve Deren'i es geçerek ona birçok şey anlattım. Karina'yı nasıl kaybettiğimi, nasıl aradığımı, bir oyuğun içine, bir taşın altına bile çaresizce baktığımı... Onun ölüm haberini aldığımdaki halimi, hastanede geçen günlerimi ve çok daha fazlasını anlatarak saatler geçirdim.

Akşam olduğunda Nil çoktan uyanmış, Noah sessizleşerek pencerenin kenarına çekilmişti. Çok uzun süre orada kalarak düşünceli, kasvetli bir ruh haline büründüğünde koltuktan onu izledim. Gece ile Yaman üstleri biraz dağılmış ve ot, çamur olmuş bir şekilde döndüklerinde onlara bir süre bakıp sırıttım, ortadan kaybolduklarında Nil'le kaldım. Nil Noah'tan çekinerek benimle oyunlar oynarken, gözleri kardeşimdeydi. Bir ara ona arkasından, fark etmeden yaklaşmaya başladığında Noah o derin sezgileriyle hemen anlayıp arkasını döndü. Nil irkilip elini ağzına kapatınca, Noah tamamen ona dönüp yaklaştı. "Demek adın Nil, saçların ne kadar güzel, gözlerin de renkli." Nil utanıp bakışlarını kaçırınca, Noah gülümsedi. "Bana birini hatırlatıyorsun."

Hayatımızda Nil'e benzeyen sarışın, renkli gözlü birisi hiç olmamıştı. "Kimi?" diye sordum.

"İtalya'ya döndüğümüzde tanışırsın."

Nil'in Noah'a attığı utangaç bakışlara bir süre hayretle baktım. Yanakları kızarıyordu. Yaman'a karşı da böyleydi, bu kız cidden biraz çabuk âşık oluyordu. Kendi kendime gülümsedim, sanırım Deren bu huyunu hiç sevmiyordur.

Dakikalar geçerken aklımda bin bir düşünceyle evin içindeki sessizliğe uydum. Nil göğsümde uyuyakalırken, Noah hâlâ pencerenin önünde dikiliyordu. Gece'de, Yaman'da ve bende yarın olacakların gerginliği varken, ağabeyimin damarlarında âdeta kan yerine öfke dolaşıyordu.

Bir yandan Gece'nin bana söylediğini düşünürken, diğer yandan yarın yapacaklarımızı kafamdan geçiriyordum. Feda yakalandıktan sonra Gece ile Yaman Nil'in yanından bir süreliğine ayrılmak zorunda kalacaktı. Bu süre beni endişelendirse de yapabileceğim daha iyi bir şey yoktu.

Gece ne söylemişti öyle? Doğru olma ihtimali olabilir miydi? Binde bir ihtimal bile olsa ölmez, o ihtimalin peşinden koşardım, ama öyle olsa Feda benden kurtulmak, canını kurtarmak için söylemez miydi?

Zor nefes almaya başladığımı hissettiğimde kucağımda Nil'le koltuktan kalktım ve Noah'ın kaygılı bakışlarına aldırmadan üst kata çıktım. Odanın kapısını sessizce açıp girdiğimde tırtılıma içim giderek baktım. Yarından sonra onu göremeyecektim. Onu yatağa yatırdıktan sonra uyurken ki yüzünü aklıma kazırken uzun uzun iç çektim. Bu kadar bağlanmamalıydım. Hem de hiçbirine.

Yataktan uzaklaşıp pencerenin kenarına geçtiğimde telefonumu çıkarıp biraz bekledim, sonra Deren'i aradım. Sabah yanından ayrılırken çok kötü görünüyordu, bir daha ağlayıp ağlamadığını tüm gün merak etmiştim. Deren yanıt vermeyince bu endişe patlayacakmış gibi büyüyerek beni rahatsız etti. Bu yüzden Utku'yu aradım. Utku telefonu hemen açtı. "Yenge," dediğinde yüzüm düştü. Bana böyle söylemesine bayılmıyordum, ama yine de alışmıştım. "Merhaba Utku, n'apıyorsun?"

"Dışarıdayım, n'oldu?"

"Ağabeyine ulaşamadım," dedim, "Onunla mısın? Sabah iyi görünmüyordu, merak ettim."

Birkaç saniyelik bir sessizlik oluştu. Akabinde, "Hastanede, Nalan'ın yanında," dedi Utku.

Hastanede olmasından duyduğum endişe, cümlenin devamını tamamladığında yok olup gitti. Tırnaklarımı avuçiçlerime batırarak, "Nalan'a ne oldu ki onun yanında?" diye sordum.

"Derya ağabeyimi arayıp çağırmış. Nalan alkol zehirlenmesi yaşamış, daha önce bir kez daha yaşamıştı, o zaman ağabeyimle evlilerdi. Derya da paniğe kapılıp ağabeyimi aramış, o da hastaneye gitti işte." Yürüyor gibiydi, arkadan bir-iki yabancı ses daha geliyordu. "Derya'nın evinin yakınında bir özel hastane varmış, oraya götürmüşler Nalan'ı."

Duyduklarımı sindirebilmek için beklemem gerekti. "Anladım. Ağabeyin de... meşgul olmalı, o yüzden bakamamıştır. Teşekkür ederim."

Utku da duraksadı. "Ağabeyim oraya Nalan'a çok bayıldığından gitmedi, biliyorsun değil mi? İnsani bir durum. Hem... acıları ortak olduğu için ağabeyim Nalan'ın bunu neden yaptığını anlayabilir."

Ağabeyini bana savunması beni neredeyse gülümsetecekti. "Biliyorum Utku, sorun yok."

Sorun olmadığını söylemiştim ama telefonu kapattıktan sonra bir süre boşluğa bakmıştım. Nalan'a son darbe kaçırılması olmuştu ve belki de Nil'in yokluğuna o kadar dayanamamıştı ki alkol almaktan zehirlenmişti. Midem suçluluk duygusundan büküldü, neredeyse karnımı tutup çığlık atacaktım.

Kafam karışmış bir şekilde aşağıya inince ağabeyim beni üzerimde ceketle görüp ellerini ceplerinden çıkardı. "Nereye?"

"Birkaç arkadaşımı göreceğim," diye cevap verdim. "Buradan ayrılmadan önce son kez görüşmek istiyorum."

Noah kapıya yürüdü. "Beraber gidelim."

Yaman koltukta uyuyakalan Gece'nin üstünü örterken, "Nereye gidiyorsun, geleyim mi?" diye sordu.

"Tek gideceğim," dedim önce İtalyanca sonra da Türkçe.

Noah onaylamayarak çenesini kaldırdı. "Seni asla yalnız bırakmayacağımı söylemiştim."

Noah'ın ya da diğerlerinin gelmesini bu yüzden istememiştim. Her şeyden haberdar olmak isteyecekler, beni sıkıştıracaklardı. Onun yanından geçip kapıyı açınca, "Arkadaşlarıma bir de seni açıklayamam," dedim sertçe. "Senelerdir sizsiz idare ediyorum, hemen bir gecede n'olacak bana?"

"Hayır," dedi Noah kapıyı açarak.

"Noah," diyerek onun kolunu kavradım ve geri çektim. "Zorlaştırma, lütfen."

"Tehlikedesin," dedi.

Onun yanındayken değil. "Noah, hastaneye gideceğim. Endişelenecek bir şey yok."

Elini tutup kapı kolundan zorlukla çektiğimde dişlerini sıkarak bana karşılık verdi. "Silahın var mı?"

"Evet," diyerek güvence verdim.

Geriye çekilip bana izin verdiğinde parmak uçlarında yükselip yanağından öptüm ve evden ayrıldım. Akşam olmuştu, etrafım karanlıktı. Derya'nın evini hatırlıyordum, evinin olduğu ilçeye gidene kadar bir saat harcadım ve yaşadığı yerin yakınlarındaki özel hastanelere bakındım. Bir süre sonra yaşadığı sitenin yakınındaki özel hastaneye gittiğini düşünerek o hastanenin bahçesinden girdim ve arabamdan inerken, gerçekten de Derya'yı gördüm.

Onunla o kadar fazla muhatap olmuştum ki karanlıkta olmasına rağmen vücudunu tanımıştım. Hastane giriş kapısının yanındaki duvara yaslanmış, üzerinde beyaz bir gömlekle duruyordu. Kavuşturduğu kollarına bakarken karşısına ilerledim. Ayaklarım görüş alanına girince kafasını kaldırıp rahatsız olmuş bir şekilde bana baktı. "Burada ne işin var?"

"Deren buradaymış," dedim.

Deren'in adı her geçtiğinde olduğu gibi gözü seğirdi. "Evet, yukarıda."

"Nalan nasıl?"

Derya'yı ilk kez bu kadar sakin ve üzgün görüyordum. Fakat yine de yaptığı son hamle yüzünden ondan gerçekten nefret ediyordum. "Nil'i geri ver," dedi aniden ve bir refleksle etrafımı kontrol ettim. "Bu geceden sonra buna devam etmene izin veremem. Nalan artık gerçekten dayanamıyor."

Eee, bu noktada elimde olmayarak alaycı bir tutum sergileyecektim. "Geçtiğimiz gün kızının bağlanmış fotoğrafını gözlerinin önüne sermeseydin o zaman, Derya."

Bakışlarını başka yöne kaydırdı. "İntihar edecek kadar içebileceğini düşünmemiştim."

Ürperdim. "Sence... İntihar etmek için mi o kadar içti?"

"Bilmiyorum," derken gözlerini de başını da yerden kaldıramıyordu. "Daha önce bu bir kez daha yaşanmıştı, zaten o yüzden Deren'i aramak zorunda kaldım. Bu konuda benden daha deneyimli olduğu için." Hissettiği karmakarışık duygular yüzünden okunuyordu. Pişmanlık, üzüntü, panik ve daha nicesi. "Nalan'ı ilk kez bu geceki gibi gördüm ve bunu bir daha görmeye tahammülüm yok."

"Bence seninkisi sevgi değil, Nalan'ı takıntı haline getirmişsin."

"Bana ahkâm kesecek durumda değilsin. Muhtemelen kızını kaçırdığın adamla yatıyorsun." Derya ile birbirimize karşı haddimizi hep aşmıştık. "Bu işi bitireceksin. Nalan'ı bir daha bu geceki gibi görmeyeceğim. Zaten Nil kayıpken daha çok bir araya gelmeye başladılar, onun aradan çekilmesi hiçbir işe yaramadı."

"Nil'den bir sorunmuş gibi bahsetmeyi bırak artık," diyerek ben de onun burnunun dibine yaklaştım. "Nil'e ne kadar soğuk, ne kadar merhametsiz davranırsan o kadar kaybedeceğini anlamıyor musun? Nalan'ın karşısında ona eziyet etmesen bile bir kötü bakışından, bir kaşını çatışından ona yaklaşımını anlıyordur. Belki de bu yüzden kendini hâlâ Deren'e yakın hissediyordur, onun kızını ne kadar sevdiğini gördüğü için. Aynı şekilde, öyle şefkatli sevilmek istiyordur."

"Neden kendinden bahsediyor gibisin?" dedi acımayla karışık bir sesle.

"Nalan da benim gibi şefkate hassasiyeti olan birisi olabilir," dedim.

Söylediğimin her kelimesinden nefret etmiş gibi, "Sus," dedi.

"Söylediklerimi anlayabildiğinde çok geç olacak." Parmak uçlarımda yükselip kimsenin duymaması için kulağına fısıldadım. "Yarın her şey

sona erecek, Nil'i vereceğim. Yarından sonra kimseye hiçbir şey anlatıp ortalığı karıştırmaya kalkışma, çok zararlı çıkarsın."

Derya gerileyip bana şüpheyle bakınca yanından geçip hastaneye girdim. Danışmadaki hanımefendiye Nalan'ın adını ve soyadını verdiğimde iki üst katta olduğunu öğrendim. Asansörden indiğimde koridorun diğer ucunda Deren'i gördüm. Koridordaki bekleme koltuklarında karşısındaki duvara bakarak oturuyordu. Yıllarımı, bir erkeğin kalbimi kırdığını düşünerek geçirmiştim, ama Deren'e yaklaşıp yanındaki koltuğa oturunca, kalbime her şeyi yapmasına izin verdiğim tek erkeğin Deren olduğunu anladım.

"Nalan iyi mi?"

Geldiğimin farkında olduğu için sesimi duyduğuna şaşırmadı. Bacaklarının arasında duran elleri birbirine kilitlenmişti; parmakları, teni bembeyazdı. "Nereden öğrendin burada olduğumu?"

"Sana ulaşamadığımda Utku'yu aradım." Parmaklarımı dizimde bir ileri bir geri hareket ettirdim, ona dokunmak istiyordum ama buna bir bahane bulamadım.

"Başka nasıl bileceksin zaten." Gözlerim, konuştuğunda yavaşça hareket eden dudaklarını izliyordu. "Değil mi?"

"Evet," diyerek bir daha, "Nalan nasıl?" diye sordum.

Deren benimle hiç göz temasına girmeden, bana dönmeden, "Umursuyor musun?" diye sordu.

Endişeden bayılmıyordum, ama ona kötü bir şey olmasını da istemiyordum. "Zor bir dönemden geçiyor, bir şey olmasını istemem tabii."

"Muhakkak," dedi.

Nalan'dan daha çok umursadığım o olduğu için, "Sen nasılsın?" diye sordum.

"Kalpsizim."

"Hı?" dedim anlamadığımdan ötürü.

"Artık acı çektiğimi hissetmiyorum," dedi daha uzun bir ifadeyle. "Kalpsizim sanki."

Kalpsiz değilsin, kalpsiz birine denk gelmişsin. Bir geri giden elim bu kez iki ileriye gitti. Onun eline kadar ulaştı. Elim çok soğuk olduğundan mı ne, ona dokunduğum an elini çekip koltuğun kenarına koydu. Gözlerimi kırpıp diğer eline dokundum, neyse ki bu kez geri çekmedi. Derin bir nefes alıp vererek bana, "Geç saatlerde yola çıkma demiştim," dedi. "Neden Nalan için buraya geliyorsun ki? Çok saçma."

"Deren, senin için geldim."

Gözlerini kapattı ve yüzü hâlâ karşıya bakıyorken, "Başım yeterince kalabalık," dedi.

Bir an için kafasına baktım ve sonra kendime kızıp önüme döndüm. Ondan bahsetmiyordu, bazen hâlâ Türkçe deyimleri düz mantıkla anlıyordum. Deren gözlerini açıp koltuktan kalktığında kendi kucağıma düşen elimi sıkıp günlerdir üzerinde olan tişörte arkasından baktım. "Gideyim mi?"

"Geldin madem, kal."

Tırnaklarımın kenarlarını sertçe kazımaya başlarken dişlerimi sıktım. Avuçlarımda yeterince tırnak izi vardı, yumruğumu daha fazla sıkamıyordum. Bir kapının açıldığını duyunca kafamı çevirip baktım ve hemşirenin odadan çıktığını gördüm. Nalan'ın hemşiresi olmalıydı, çünkü Deren de o kapıya bakıyordu.

"Nalan Hanım kendine geldi, eşi..."

"Benim karım," dedi Deren ve hemşireye yaklaştı. "Görebilir miyim?"

"Nil diye sayıklıyordu, kendisi burada mı?"

Deren hemşireye boş boş bakıp yanından geçti ve açık kapıdan içeriye girdi. Bunun üzerine hemşire düşünceli bir şekilde bana dönerek, "Aaa," dedi. "Bu televizyondaki kadın mı? Kızı kayıp olan? Şimdi hatırladım."

Kapısı açık odaya doğru ruhsuz gözlerle baktım. Kulağımda yalnız Deren'in Nalan hakkında son söylediği şey çınlıyordu. Sanki "karım" kelimesi bana sürekli geri dönüp yankı yapıyormuş gibi elimi kulağıma sertçe vurdum ve küfrederek elimi indirdim.

Gözlerimi tavana doğru kaydırıp yerçekimine meydan okurken, düğüm düğüm olan boğazım çok acıyordu. Nalan benim yüzümden buradaydı, Deren de benim sebep olduklarım yüzünden eski karısının yanındaydı.

Hastane odasına doğru bakıp kapı aralığından içerisinin karanlık olduğunu görünce kaşlarımı çattım ve ayağa kalkıp birkaç adım yaklaştım. Derya neden aşağıdaydı? Gelip karısına kendi baksaydı ya! Elimi kapının kenarına koyup içeriye bakınca Deren'in yatağın yanındaki koltukta oturduğunu gördüm. Nalan hafifçe doğrulmuş, bir yandan ağlıyor, bir yandan gözyaşlarını siliyordu. Gölgemin onların gölgesiyle beraber duvara yansıdığını görünce fark edilme endişesiyle geri çekilmeyi düşündüm, ama Nalan konuşmaya başlayınca kendime hâkim olamayarak dinledim. "Bir daha yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim, ama bu yaşananlara

daha fazla tahammül edemedim. Bir-iki derken... Bir baktım ki kusmaya başlamışım, ne kadar içtiğimin farkında olmamışım."

Deren donuk bir şekilde, "Bir kere içmeye başladığında duramadığını biliyorsun," dedi.

"Biliyorum, ama çok zor, Deren. O geceden beri ben gerçekten alkol almıyordum, ama Nil'in kayboluşuyla başa çıkamadım." Çok yorgundu ve konuşurken sürekli duraksıyordu. "Hayat aslında kızım olmadan o kadar değersiz ve anlamsızmış ki kızım yerine vakit ayırdığım her şey şimdi sadece pişmanlığım oldu."

"Hepimizin pişmanlıkları var," dedi Deren. "Bunları düşünüp kendini suçlama. Nil döndüğünde bu yaşanılanlardan ders çıkarmış olarak daha iyi bir anne olacaksın."

Nalan Deren'e ıslak gözlerle baktı. "Beni suçluyorsun, değil mi?"

"Ben kendimi de suçluyorum, Nalan. Her şeyi, herkesi suçluyorum."

"Harika bir anne değildim, biliyorum. Fakat ben sanıyordum ki dadılar tutmak, her şeyin en iyisini ve en güzelini almak, en lezzetli yiyecekler yedirmek ona yeter, bunları ona sağlamak beni daha iyi bir anne yapar." Sesi o kadar yıkıktı ki ne için buraya gelip onları dinlemeye başladığımı unuttum. "Belki de bu yaşananlar yanıldığımı anlamam için bir derstir. Nil bize geri döndüğünde daha iyi bir anne olurum, olmak için elimden geleni yaparım."

"Belki de bana derstir," dedi Deren.

Ben de onların ders alması gereken cezayım. Arkamdan birinin yaklaştığını hissedince geriye döndüm ve Derya'nın da benim gibi içeriyi izlediğini anladım. Yüzünde bu kez rahatlamış bir ifade vardı, Nalan kendine geldiği için mutlu olmuş gibiydi. Öyle ki Deren ile konuşması bile arka planda kalmıştı. Ona baktığımı görünce terslenip beni kenara itti. "Çekil de karımı göreyim!"

"Manyak," diyerek dirseğimi karnına vurdum.

O da benim karnıma dirseğini vurdu. "Sensin lan manyak!"

Deren ile Nalan aynı anda başlarını çevirip bize baktıklarında birbirimizden hızla uzaklaştık ve Derya içeriye girerken, ben de geriye doğru adım attım. Deren, "Biraz dinlen," diyerek kalktı ve Derya ile bakıştıktan sonra kapıdan çıktı. Onları dinlememiş gibi tekrar koltuğa gerilerken, "Ayaklarım açılsın diye biraz yürüyordum," dedim.

"Odanın kapısının önünde mi?"

"Farkında olmadan oraya kadar gitmişim."

Deren çenesiyle asansörü gösterip, "Gidiyorum, geliyor musun?" diye sordu.

"Herhalde, burada ne yapacağım?"

"Bilmem, Derya ile birbirinize dirsek falan atarsınız."

Deren asansöre ilerlemeye başlayınca peşine düştüm ama beyefendi beni beklemeden düğmeye basmıştı. Asansöre son anda girmeyi başarıp ona çıkıştım. "Hem çağırıyorsun hem de beklemiyorsun."

"Derya'ya dirsek atarken yeterince hızlıydın."

Ona doğru yürüyüp omzumu asansöre yasladım. Ben ona karşı, o da asansör kapısına karşı duruyordu. "Bugün çok aksisin."

"Allah Allah, işe bak!" Ellerini iki yana açıp alev alev gözleriyle bana döndü. "Oysa aksi olmam için hiç de sebep yok, değil mi?"

"Her zaman aksisin, ama bugün daha da fazla," dedim.

"Her gün daha kötüsü yaşandığı için! Olana bak! Kadın neredeyse zehirlenip gidecekti, Derya'nın beni arayıp yardım isteyeceği kadar kötüydü! Gerisini sen düşün!"

"Nalan için endişelendin, yani?" Geçen gün sanrıda gördüğüm gibi.

"O kadar olsun, değil mi?" dedi sanki bir niyeti varmış gibi gözlerime derin derin bakarak. "Nihayetinde kızımın annesi."

Açılan asansör kapısından giren rüzgârı hissedip arkamı döndüm ve hastaneden ayrılıp soğuk havaya çıktığımda önümü göremez bir şekilde yürüdüm. Tümsekten inip arabamı koyduğum yeri hatırlamaya çalışırken tükürüğüm boğazımda birikiyordu. Elimin tersiyle saçlarımı geriye itip kırmızı arabaya ilerlerken ayaklarım taşlaşmış gibi ağırdı.

Direksiyona geçip aracımı çalıştırdıktan sonra dikiz aynalarını bile kontrol edemeden arabayı park halinden çıkardım ve yola koyuldum. Gaza yüklenip başımı dimdik tutarken görmeyen gözlerle sürdüm. İçimde çok sesli bir yankı vardı. Sanki nereden geldiğini anlamadığım bir ses Deren'i kaybettiğimi bağırıyordu.

Arabayı ancak birkaç dakika daha sürebildim. Yolun kenarında sert bir frenle durup yumruklarımı direksiyona vurmaya başladığımda içimdeki acıyla tamamen içgüdüsel hareket ediyordum. Kornanın uzun uzun çalmasını umursamadan ellerimi vururken vücudumu başkası itip duruyormuş gibi hissediyordum. Deren'le son görüşmemin böyle olmasından nefret ediyordum, yarından sonra onu görmeyecek olmaktan da nefret ediyordum.

Kapım açıldığında yumruklarım direksiyonun üstünde kaldı. Başımı yavaşça çevirdim. Deren'in koskocaman olmuş vahşi gözlerine bakarken

dudaklarımdan çıkan soluklar yüzüme düşmüş saçlarımı itiyordu. Deren yumruklarıma bakıp ardından yüzüme döndüğünde, "Kafayı mı yedin?" diye bağırdı. "Neden ani frenle duruyorsun? Az daha çarpacaktım sana!"

"'Karım' dedin. Hemşire sorduğunda 'benim karım' dedin." Ellerim kucağıma düşerken ağlamak üzere olduğumu yediremeyip kendimi sıktım.

Deren yüzüme baktı, sonra, "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye kükredi burnumun dibine kadar girerek. Yoğun alkol ve sigara kokusunu alabiliyordum. "Ben ne dediğimin farkında mıyım? Ben ağzımdan çıkan sözleri biliyor muyum? Bunca derdimin arasında gelmiş bana ne diyorsun!"

"Bunca derdinin arasında beni Derya'dan kıskanmasını biliyorsun ama!"

Sanki gözleri daha da koyulaşmıştı, gerçekten o an hayatımda gördüğüm en koyu renk gözdü. "Ne kıskanacağım..."

"Tabii, tabii." Kafamı abartılı bir şekilde sallayıp parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Beni niye kıskanasın ki, sonuçta Derya'nın karısı ben değilim!"

Deren, "Derya'nın karısı olmaktan bir daha bahsetme," diyerek direksiyona vurduğunda, karşımda kükreyen bir ilkel hayvan varmış gibi gözlerimi kısarak alnında birikmiş ter damlalarına baktım. "Canım burnumda, şu uğraştırdığın saçmalıklara bak! Neymiş; karım demişim! N'oldu? Çok mu umursadın?"

Sinirle gülmeye başlayarak elimi dudaklarıma koydum. "Umursadım mı? Nasıl umursamayacağımı düşünürsün? Evcilik mi oynadık biz? Öpüştük, seviştik, bir şeyler yaşandı!"

"Peki, gerçek miydi?"

"Ne?" diyebildim.

Deren'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. Dudaklarını bir-iki kez araladı. "Bahsettiğin bu şeyler gerçek miydi?"

Hem de çok. Onunla tartışırken bile sahip olduğum vahşi duygularım küçük bir bekleyişe geçti. "Neden birdenbire bunu sordun?"

Omuzları öyle bir inip kalkıyordu ki bir duvar önümde dengesizce sallanıyormuş gibi hissediyordum. "Çünkü artık doğruyu yanlışı, dostu düşmanı ayırt edemiyorum. Güvendiğim, doğruluğundan emin olduğum tek şey Utku."

Hemen, "Gerçekti," dedim tıpkı içimden geçirdiğim gibi. "Hatta uzun zaman sonra hissettiğim en gerçek şeydi."

Elinin bana yaklaştığını görene kadar çok umutsuzdum, ama parmak uçları yanağıma değince aramızdaki bağı hemen hissettim. Gözleri parmağının değdiği yerdeydi, çünkü orada aktığını fark etmediğim gözyaşım vardı. "Bu gözyaşları benim için mi?"

Bir erkek yüzünden ağlamayacak kadar kibirliydim, ama Deren'e yaptıklarımı düşününce kibirlenecek bir şeyim kalmıyordu. Başımı aşağı yukarı salladım. "Nalan hakkında 'karım' demenden nefret ettim."

Deren yalnız gözyaşımla ilgilenerek, "Bu gözyaşları içten mi?" diye sordu siyah gözlerini benden ayırmadan. "Samimi mi? Gerçek mi?"

"Neden gerçek olmasın? Neden kendimi bu şekilde küçük düşüreyim?"

Deren parmağını diğer bir gözyaşıma değdirdi ve onu silerek elmacıkkemiğime kadar indi. Hafifçe gıdıklanan ve kaşınan cildimdeki dokunuşu hissederek burnumu çekince, Deren saçımı kulağımın arkasına koyarak elini indirdi. Başını önüne eğerken gözleri kapalıydı ama yeniden açıldıklarında içleri alev alev yanmanın eşiğindeydi. "Arabanı bırakıp arabama gel."

"Ağladığım için merhamet etmene gerek yok."

"Merhamet etmiyorum," diyerek özel alanımdan çekildi ve uzaklaşıp arkasını döndü. "Şans veriyorum."

Bununla neyi kastettiğini anlamadan dikiz aynasından gidişini izledim. Arabadan inip kapıları kilitledim. Arabamı bıraktığım yeri unutmamak için tekrar baktıktan sonra Deren'in arabasına ilerledim ve koltuğa oturup sanki hiç ağlamamış gibi yüzümü aceleyle sildim. Deren ellerini direksiyona koyduysa da bir süre hiç hareket etmedi. Nereye gideceğini unutmuş gibi gözlerini etrafında, caddede dolaştırıp panik içindeymiş gibi yutkundu. Bir süre sonra kontağı çevirdi. Arabanın içi karanlıktı, tavan lambası kapalıydı. Genelde ben arabasına bindiğimde tavan lambasını yakardı, ama bu kez aklının ucundan bile geçmiyordu. Dönüp bana bakmıyordu ki arabanın lambasını yakmaya gerek görsün.

Biraz yol aldığımızda ne benim evime ne de onun evine gittiğimizi fark ettim. Yollara biraz dikkatli bakınca geçen gün gittiğim semte geldiğimizi anladım. Deren'in beni çağırdığı otele bu yolu kullanarak gitmiştim. Emin olmak için etrafıma biraz daha bakınırken, "Az önce bana kızgındın, şimdi otele mi gidiyoruz?" diye sordum.

"Uyumak için," dedi.

Kurumuş gözlerimde bir gülümseme parıltısı oluştu. "Sadece uyumak içinse evime ya da evine gidebiliriz."

"Evin," dedi düşünceli bir şekilde. "Beni hiç evine davet etmedin."

"Yani... Hiçbir zaman gelip ev oturması yapacak kadar iyi olmadın ki."

Trafik ışıklarında durduk. "Nil'i bulduğumda ki bulacağım, o zaman gelip otururuz, davet edersin yani?"

Karanlık bir his göğüskafesimi sıkıştırırken, "Nil beni severse tabii," dedim.

Söylediklerim bir yanıt bulmadı. Yeşil ışık yanınca Deren hareket etti, arabayı epey zorladı, gaza yüklenerek otele yaklaştı. Arabayı otoparka çekince aynı anda dışarıya çıktık. Deren elindeki anahtara düşünceli bir şekilde bakarak asansöre bindiğinde telefonumu çıkarıp saatin on bire geldiğini gördüm. Saatler geçtikçe kalbim sıkışıyordu, yarının yaşayacağım en zor günlerden birisi olacağını bilmek daha şimdiden beni bitiriyordu.

Lobiye uğrayıp resepsiyondan odanın anahtarını aldıktan sonra tekrar asansöre binerek en üst kata çıktık. Deren otel odamızın kapısını açıp girdiğinde onu takip ettim. Kartı taktığında odada çok fazla ışık yandı, bundan hoşlanmadım, bembeyaz parlıyordu. Bu yüzden düğmeye dokunup ışığı kapattım ve Deren dönüp bakınca da "Bu ışıkta uyuyamayız," dedim.

"Uyuyorum," diyerek önüne baktı. Süit odanın yatak odasına geçti. "Ayakta bile uyurum ben." Yatağın yanındaki komodine doğru yürüdü, abajuru yakarak odayı aydınlattı.

Üzerimdeki ceketi koltuğa bırakırken dudaklarımı ısırdım. Hemen yandaki aynaya döndüm. Deren'in bana aldığı elbiseye bu aynadan bakmıştım. Yatağın ucuna oturduğumda Deren kenardaki içki dolabına ilerledi, bir şey içmek için bir bardak aldı. Her hareketini, kolunu kaldırış şeklini, yanağını kaşımasını, nefesinin tiz ya da boğuk olmasını sürekli takip ediyordum. Üstelik bunu normal bir şekilde yapmıyordum, takıntılı bir düzeye ilerletmiştim. Yarından sonra onu bir daha görebilir miydim acaba? Ben burada yokken er ya da geç yaptıklarımı anlar mıydı? Benim peşime düşer miydi?

Aniden duyulan bir şangırdamayla dalgın bakışlarımın odağı değişti. Deren doldurmakta olduğu bardağı yere fırlatmıştı. İçki dökülmüş, cam kırıkları da yere saçılmıştı. Deren'in küçük bir şişe hapı da fırlatıp kırdığını gördüm. İlaç mı alıyordu? İlk kez görüyordum. Ne ilacıydı? Üstelik alkolle mi içiyordu? Kalkıp yere eğildim ve tam ilacın ne olduğuna bakacaktım ki Deren kolumdan tuttuğu gibi beni kaldırıp kendisine çekti. Ensemi tutarak yüzümü kendisine yaklaştırdı. Elim göğsüne tutunurken, "Hani uyuyacaktık?" diye sordum.

"Uyuyacak vaktim yok," dedi gerçekten telaşı varmış gibi. Üzerimdeki kıyafetin ucunu kavradığı gibi kafamdan çekip çıkardı. Saçlarım dağılıp etrafta uçuşurken de elini göğüskafesime koyarak beni yatağa doğru itti. Kalçamın üstüne düştüğümde gözlerini gözlerimden çekmeden tişörtüne uzandı, başından çıkarıp benim kıyafetimin üstüne bıraktı. Vücudu terliydi, kol kasları asabi bir şekilde kasılıyordu. Yatağın ucunda oturduğum için o an ona dokunmamak çok zorladı beni, galiba bu yüzden bir anda ellerimi onun üstünde buldum ve okşayarak göğsüne doğru çıktım. Deren ellerimi bileklerimden tuttu ve kaşlarını çatarak pantolonunun kemerine götürdü. "Çıkar."

O an saflığıma gelmiş olacak ki, "Kalp atışlarına bakacaktım," dedim.

"Çıkar," diye yineledi Deren.

Bir süre gözlerimi kısarak baktım. Ardından kemerini çözdüm ve pantolonun köprülerinden yavaşça çıkardım. Kemeri kıyafetlerimizin üzerine doğru attığımda kendisi de düğmesini çözüp pantolonunu aşağıya indirdi. Kalçalarını saran siyah iç çamaşırına ancak birkaç saniye kadar baktım, çünkü onu aşağıya indirdi. Dilimin ucunu dudaklarımda gezdirerek nemlendirirken, Deren bir dizini bacağımın yanına koyarak üstüme çıktı ve sutyenimi çözüp kenara fırlattı. Göğüslerim o baskıdan kurtulunca hafif bir rahatlık hissiyle iç çektim. Deren eğilip göğüslerimin kabarık kısmından öperken, bir taraftan da pantolonumun düğmesini çözüp aşağıya çekiştirdi.

"Lütfen, lütfen," diye fısıldadı dudakları boynuma kayarken.

Deren'in dudaklarını atan nabzımda hissederek hızlıca nefes alıp verirken kıyafetlerim üstümden çıkabilsin diye kendimi kaldırdım. "Ne lütfen?"

Deren, "Kendimle konuşuyorum," dedi.

Kıyafetlerim diğerlerinin yanına gidince Deren bacaklarımın arasına girerek üzerime tamamen çıktı. Sevişirken onu artık tanımıştım, bu yüzden üzerime sertçe çıkıp beni yatağa bu kadar istekli bastırmasına yalnızca eşlik ettim. Elimi ensesine sararak dudaklarımı dudaklarına koymaya çalıştım, ama o sırada kafasını çevirince dudaklarım yanağına değdi. Başımın yanında yutkunarak vücutlarımızı birleştirdi. Yüzümü daha önceleri yaptığım ve sevdiğim şekilde onun boynuna sakladım. İkimizin de üzerinden çıkarmadığı şeyler yalnızca kolyelerimizdi. Kolyenin gümüş zincirine dokunduğumda, "Bırak," dedi ve kafasını geriye çekti.

Bırakmak bir yana dursun, daha sıkı kavrayıp buğulanmış gözlerimle bakışlarını aramaya çalıştım ama yüzünü yanımdaki yastığa yaslamış,

gözlerini sımsıkı yummuştu. Vücudu beni yatağa sertçe bastırarak üzerimde gidip gelirken, "Bilmediğim bir şey mi oldu?" diye fısıldadım kulağına. "Çok gerginsin, kolların kaskatı, ensen kırılacakmış kadar sert."

Aramızda bir kalp çarpıntısı kadar mesafe vardı. Dudaklarımı azıcık uzatsam çenesine değebilirdi, omzu yükselip alçaldıkça benim omzumu yatağa basturıyordu. Beni alıştırdığı ritme eşlik etmek için bedenimi kaldırıp indirirken cevapsız kalışıma endişelenerek, "Deren?" dedim.

"Sus," dedi kulağıma doğru.

Vücuduma yaptığı bir sonraki hamle o kadar sert ama bir o kadar da istekli olmuştu ki kalçalarımın arkaya yaslanırken acıdığını hissettim. Parmaklarımı ensesindeki kısa saçların arasından geçirerek burnumu boynuna yasladığımda tamamen gerildi. Sürtünme yüzünden altımdaki örtü ateş gibi olmuştu, tenimi acıtıyordu. Deren'in şiddetli hareketleri yüzünden yatağın ucundan başına kadar ilerlemiştik, beni istediği yere götürebilmekte onun üstüne kimseyi tanımıyordum. "Sevişirken ilk kez bu kadar sessizsin," dedim kirpiklerimi ağır ağır hareket ettirip yanağında kasılan kasa bakarken.

"Beni bağırtabileceğini mi sanıyordun?" diye sordu yine kulağıma doğru.

"Benden bile daha fazla," diyerek dudağımı yanağına koymak için kafamı biraz kaldırdım ve terli yüzünden öptüğümde, gözlerinin daha sıkı kapandığını fark ettim.

"Fazla sevgi dolusun," dedi öpücüğüm üzerine.

O görmese de ben başımı salladım. O gözlerini açmıyordu ama ben son gecemiz olduğu için gözlerimi kapatamıyordum. Aramızda üzeri örtülü de olsa, üzerinde uzun uzun konuşmasak da bir bağ oluşmuştu. Kızının kayıp olmasına rağmen, canının çok yanmasına rağmen benimle ilgilenmiş, benim farkıma varmıştı. Sözcüklere dökmemişti ama bana bağlandığını, beni hep yanında tutmayı istediğini anlayabiliyordum. Acaba bana...

Genizden gelen ve nefes verme sesine benzeyen boğuk bir çığlık attığımda, Deren'in kolunun kasıldığını hissettim. Üzerimde titrediğinde, garip bir haz duydum, çünkü aklımdan geçenleri kendime kanıtlamış gibi hissetmiştim. O çok büyük ve doğru hareket ediyordu, istediğim ve ihtiyaç duyduğum şekilde. Derisini, kemiklerini, hareket eden her bir kasını, yumuşak yerlerini ve sert taraflarını fark ediyordum.

Onun kalbine benimmiş gibi davranmıştım. Benim kalbimmiş gibi acı vermiştim. Karşılığında bu sıcaklığı hak etmiyordum. Deren son vurucu

güçle hareket ettiğinde hassas bir yerime dokundu ve tırnaklarımı onun koluna geçirirken gözlerinin ansızın açıldığını gördüm. Buğulanmış gözlerim onun kapkara bakışlarıyla karşı karşıya geldiğinde, "Seni asla bırakmayacağımı biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Deren bir anda bu kadar ilkel ve duygusal davranınca şaşırdım. Dilimde tatlı bir şeker erimiş gibi hissettim. "Öyle mi?" diye sordum.

"Öyle." dedi. Elini karnım boyunca kaydırarak boynuma ulaştı ve boğazımı hafifçe okşadı. "Seni asla bırakmam."

Neden bunu bir tehdit gibi algıladığımı bilmiyordum. Muhtemelen gerçekleri öğrenmesinden duyduğum endişe yüzünden duyduğum ve gördüğüm her şeyi kendi içimde o tarafa çekiyordum. Dudaklarımdan isminin dökülmesine engel olamayarak rahatladığımda, Deren başını bir daha yastığa koyarak elini bir daha vücudumda kaydırdı. Bacaklarımın arasına koyarak yumuşak bir şekilde okşadı.

Tırnaklarım hâlâ kolundaydı, orayı acayip deştiğini hissediyordum, ama bana sert davranmasını da seviyordum. Gözlerindeki o yoğun bulanıklık çok hoşuma gitmişti. Deren kendini yatağın diğer tarafına atıp sırtüstü uzandı ve kolunu alnına koyarak bekledi. Sıcak çarşafların üstünde yan dönüp yorgun bir şekilde nefes alıp vermeye başladım.

"Kolun nasıl oldu?" diye sordum, üzerine yatmaya kıyamayıp sadece okşamayla yetinirken.

"Gördüğün gibi," dedi.

Pansumanı çıkarmıştı, yara da kabuk bağlamıştı. Kolu az önce çok kasıldığı için endişelenmiştim ama iyi görünüyordu. Kolunun değil de omzunun üstüne yatarak sağ elimi göğüskafesinin altında çarpan kalbine koydum. "Deren?"

"Söyle."

Vücudumu ona yaslayarak esnedim. "Bazen beni özlüyor musun?"

Sorum önce bir sessizlikle karşılık buldu. Sonra, "Hayır," dedi.

İçim bir tuhaf oldu, çünkü benim onu özlediğim zamanlar oluyordu. "Uyu," dediğini duyduğumda yukarıya baktım ve onun gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördüm.

"Uyumayacağım," dedim telaşla. "Sen de uyuma, konuşalım." Biraz daha konuşmak, yanımda Deren'e ait daha fazla gerçek götürmeyi istiyordum. Bana bakışındaki derinliği daha fazla aklıma kazımam lazımdı. "Karmaya inanır mısın?"

"Uyu dedim." Anlayayım diye hafifçe kafama vurdu.

"Hadi, soruma cevap ver."

Üzerine çektiği çarşafı sıkarken, "Hayır, inanmam," dedi. "Ben ceza ve ödüle inanıyorum."

"Öyle bir inanış mı var?"

"Ben inanıyorum," diye yineledi, çok konuşmak istemiyor gibiydi. "Karma inanışı bana düşündürücü geliyor, bu yüzden inanmıyorum. Karmada kişi nihayetinde yaptığı şeyin aynısını yaşıyor ve acı çekiyor, ama bu başlangıçta bir suçu zevk alarak işlemiş olmasını değiştirmiyor. Başlangıçta bir ödül kazanmış oluyor, sonra da karşılığında ceza. Fakat canını yaktığı kişi başlangıçta acı çekmiş oluyor, sonrasında bir ödül kazanmıyor. Diyeceksin ki karşı tarafın cezasını çekmesi onun ödülü olacak. Fakat bence öyle değil. Herkes bununla mutlu olmaz. Yani karmaya uğrayan kişi bir ödül ve cezaya sahipken, karması gerçekleşen kişi yalnızca ceza çekmiş oluyor."

Söyledikleri hakkında biraz derine inmek istedim. "Ne hakkında düşündün de bu sonuca ulaştın?"

Deren bir cevap vermeyince isteksizliği beni gücendirdi. Sanki benimle zorla konuşuyordu ve bu beni yaralıyordu. Göğsüne tırnağımı batırıp, "Bana kendin hakkında bir şeyler söyle," dedim.

"Ne diyeyim ki?"

"Beni özlemiyorsan kimi özlüyorsun mesela hayatında?"

Kafama hafifçe vurduğu eli saçlarımın arasına girince okşamaya başladığını anladım ama bunu yaptığının farkında değildi. "Annemle babamı," dedi sessizce. "Çok özlüyorum onları."

Kalbim onun için üzüldü. Öyle anlaşılıyordu ki Deren üzülünce ben de çok üzülüyormuşum.

"Bir de tırtılımı tabii..." Giderek alçalan sesi kalbimde bir çığlık gibi koptu. "Aşkımı, kızımı, çocuğumu özledim."

Keşke kızımın öldüğünden, canımın ne kadar acıdığından bahsedebilseydim. Deren beni anlardı. Sanırım Mark'ı onunla öldürmeyi çok isterdim. Fantastik, karanlık bir hayaldi işte.

"Kimseye söylemediğin bir şey var mı?" diye sordum bu kez.

"Var."

Heyecanla, "Nedir?" diye sordum.

"Ne kadar çok yara aldığım."

"Artık bana söyledin," dedim.

"Çünkü sen kimse değilsin. Sen çok değerlisin." Yine anlamamı istediği için kafama vurdu ama bu kez yumuşaktı, tatlıydı.

Gülümseyişim o kadar hüzünlüydü ki içime yağmur bulutlarının toplandığını hissettim. "Başka bir şey daha söylesen," diye ikna etmeye çalıştım onu.

Genzini sertçe temizledi. "Saçlarını fark etmiştim."

Anlamak için biraz düşünmem gerekti. Önceki gece bardayken sanki böyle bir konuşma geçmişti aramızda. Gözlerimi çevirip hafifçe okşadığı saç uçlarıma bakarken, "Saçlarımın nasıl göründüğü umurumda değildi," dedim. Sonra gözlerimi yumdum. "Sen kötü göründüğünü söyleyene kadar."

Belli ki onunla son kez uyuyacaktım. Bunu anlayıp dolan gözlerimi görmemesi için hiç açmadım. Elim kalbinin, başım omzunun üstünde dururken kokusunu burnuma çektim. Beni bu şekilde sarmalayacak başka erkeğin olacağını sanmıyordum. Vücudunun büyük, korumacı, dayanıklı olması hoşuma gidiyordu. Sol elini çok seviyordum, her şeyi o eliyle yapıyordu. Bana en fazla o eliyle dokunuyordu. İşaretparmağı hafifçe yamuktu, daha önce kırıldığına emindim. Detaylarıyla, yalnız benim görebildiğim detaylarıyla Deren o an bana aitti.

Kendime geldiğimde ellerimin soğukluğu ve boşluğu bana yalnız olduğumu hissettiren ilk şeyler oldu. Kalbimin arkasında bir ağrıyla yatakta döndüm ve gözlerimi açıp bakındım. Anladığım gibi yatakta yalnızdım. Deren'in iri vücudunun izi yatağın diğer tarafından bana bakıyordu. Esneyerek elimi o kısma uzattım ve sırtının gece boyunca değdiği çarşafı okşayarak, "Deren?" diye seslendim.

Cevap almadığımda onu son kez görme fırsatını kaçırdığımı fark edip yatakta toplandım. Vücudum, intihara sürüklenen birisi kadar isteksizdi, fakat benim acele etmem gerekiyordu. Deren'in sessiz sedasız yanımdan ayrılışına gönül koymuş bir şekilde banyoya girdim, küvetin içine oturup sıcak su ile yıkandım. Köpükler saçlarımı, vücudumu sararken parmaklarım omzumda, göğüslerimde, yanaklarımda geziniyordu. Ellerim kanla kaplıyken, ben öpücüklerle donatılmıştım.

Görünen haliyle ben ihanet eden bir kadındım. Yalan söyleyen. Aldatan. Arkasından bıçaklayan. Üstelik Deren'e nişanlımı aldattığımı kendi

ağzımla söylemiştim, en başından beri öyle bir kadın olduğumu düşünecekti.

Parmağım son kez saçlarıma da dokundu. Saçlarıma. Deren'in bana dokunmasını sevdiğim şekilde dokundum ama onun yerini tutmadı. Havluya sarınarak banyodan çıktım ve kıyafetlerimi giyinip saçlarımı havluyla kuruttum. Telefonumda bir sürü cevapsız arama vardı, eve döndüğümde ağabeyim beni hiç susmadan azarlayacaktı. Odaya son kez bakıp Deren'e ait bir şey ararken, yerdeki cam kırıklarına doğru ilerledim. İlaç kutusunu elime alıp ne ilacı olduğuna baktığımda uyku hapı olduğunu anladım. Uyuyamadığı için bu ilacı kullanmaya başlamış olabilirdi. Fakat Deren sürekli telefonla haber bekliyordu, kendi rızasıyla uyumayı da pek istemiyordu.

Sırtımda binlerce ağırlıkla kalkıp otel odasından ayrıldım ve ister istemez her yerde Deren'i arayarak dışarıya çıktım. Otelin önündeki belboy benim için bir taksi çağırınca önceki gün arabamı bıraktığım yere kadar gittim. Diğer arabam da başka bir yerdeydi, ama artık o umurumda bile değildi. Düşünerek Şile'ye, yazlığa sürdüm arabamı. Ağabeyim hâlâ arıyordu, çok endişelendirmiştim onu ama Deren'e hayır diyerek eve dönememiştim.

Günün getireceklerinden kaygılı bir şekilde yazlığa geldiğimde ağabeyimin korumasının hâlâ verandada olduğunu gördüm. Kapıyı açıp eve girdiğimde de Noah'ın salonda asker adımlarıyla dört döndüğünü. Nil de koşturarak arkasından onu takip ediyordu. Noah'ın beni gördüğünü fark edip onunla göz göze geldim. Nefesi takıldı ve bir an sonra koşup bana delicesine sarıldı. "O kadar yolu seni bulmak için geldim, sen tüm gece ortadan kayboldun! Çıkıp arayacak bir yer bile bilmiyorum, neden telefonlarımı açmadın?"

Göğsünü yatıştırıcı şekilde okşayıp geriye çekildim. "Haklısın, ama iyiyim Noah. Geceyi bir arkadaşımla geçirmem gerekti."

Hemen, "Erkek mi?" diye sordu İtalyan damarı kabararak.

Yanından geçtim ve bacaklarıma dolanan tırtılıma eğildim. Ah, böylesine parlayan gözleri için bir hayat bile verirdim. Deren'in bu gözlerin parlamasına nasıl zaafı olduğunu tahmin bile edemiyordum. "Kaymen, yayın oldu. Hadi babama gidelim."

Noah arkamdan bir daha, "Arkadaşın erkek miydi?" diye sordu.

Nil'e gülümseyip, "Gideceğiz, önce hazırlanalım," dedim. Nil ellerini çırpıp kendi etrafında dönerken bana çarpıp kıkırdadı, sonra kollarını etrafıma doladı. "Çok mutluyum Kaymen! Annem de oyada olacak mı?"

"Tabii ki, anneni de göreceksin." Onun da sana çok ihtiyacı var tırtılım.

"Anneme böyle sayılacağım," diyerek benim üzerimde sarılmasını gösterirken gerçekten kollarını o kadar güçlü doladı ki ne kadar sevgi dolu bir kız olduğunu yeniden gördüm. "Utku da gelecek, değil mi? Ama Derya gelmesin! Salak o ya!"

Evet, tırtılım, sana katılıyorum. "Merak etme, baban onu senden uzak tutacak."

"Babam, aşkım!"

O neşeyle etrafımda dönerken ben Gece ile Yaman'a bakındım. Salonda değillerdi, yukarıda olmalılardı. Noah ile Nil peşime takılıp arkamdan gelirken merdivenlere kadar gittim ve sonra ikisine döndüm. "Nil, sen burada kal, ben seni birazdan hazırlayacağım," dedim. Mutlu olduğu için uslu bir şekilde kafasını salladı. O esnada ben Noah'a döndüm. Ellerini beline koymuş, merakla bakıyordu. "Gece kiminleydin? Hangi erkek bu? Adını soyadını ver, araştıracağım."

"Araştıramazsın. O bir koruma, devlet tarafından korunuyor."

Durumun ciddiyetinin farkına vararak bana yaklaşıp yanağımı okşadı. "Sevgilin mi var? Söyleyebilirsin, çok kibar davranabilirim."

"Acaba o sana kibar davranır mı?" diyerek yukarıya çıkıp odaya girdim.

Fakat yanlış bir zamanda girmiştim. Gece ile Yaman yerde, uygunsuz bir pozisyondaydı. Gece onun bacaklarına oturmuş, elleriyle ona vururken Yaman da kolunu yüzüne siper etmişti, diğer eliyle de onun belini tutuyordu. Kafalarını kaldırıp beni görene kadar Gece ellerini onun göğsüne sertçe indirmeye devam etti. "Beni bir daha kucağına almayı denemeyeceksin Yaman!"

"Uyuyor numarası yapıyordun, ben de uyumadığını kanıtlamak için seni kaldırdım işte! Amma uzattın!"

"Uyuyor numarası yapıyorsam çekip git, niye kaldırmaya çalışıyorsun?"

Yaman, Gece'nin elleri bir an durunca kolunu yüzünden indirip ona baktı. "Biraz eğlence arıyordum."

Gece buna güldü mü kızdı mı anlayamadım, yüzünde karmaşık bir ifade oluşurken ellerini tamamen indirdi. Yaman da bunu fırsat bilerek bir güç uyguladı ve Gece'yi üstünden kaldırıp onun üstüne çıkarken beni görüp duraksadı. Arkadaşımın söylenmeleri de beni fark edince son buldu ve ikisi de bir süre suratıma baktıktan sonra uzaklaştılar.

"Aranızdaki tansiyonla başa çıkamıyorsanız, sevişin, kurtulun," diyerek odadaki koltuğa yürüdüm.

Gece ağzı bir karış açılmış bir şekilde bana bakarken, Yaman profesyonel ifadesini koruyarak ceketinin kollarını düzeltti. "Nereden böyle? Gün geldi, planı işleyişe koyuyor muyuz?"

Gece sessizleşip pencereye doğru yürüdü ve perdeyi kıpkırmızı kesilmiş yüzüne kapatarak bizi dinlemeye başladı. Arkadaşımın yansıtmamaya çalıştığı utangaçlığına gülümseyerek Yaman'a döndüm. "Evet, bugün işi hallediyoruz."

Yaman, "Nil'i ben ve Gece götüreceğiz. Peki, ne zaman yola çıkmamız gerekecek?" diye sordu.

"Aynı anda çıkarız diye düşündüm. Ben Feda'yı alıp bırakacağım yere götürürüm, siz de şu adresini verdiğim eve gidersiniz. Biraz da küçük çocuk kıyafeti götürün yanınızda, Nil'i bulacakları odaya koyun." Detayları zihnimin kıvrımlarından çıkardım. "Bir süredir orada kaldığını gösteren izler bırakın. Tabii Nil'i bulduklarında öncelik sadece Nil olacaktır, ama sonra detaylar gözlerine batacaktır. Feda yakalandığında sizi arayıp evden çıkmanızı söyleyeceğim. Evin kapısını kilitleyip oradan ayrılacaksınız. Nil'in orada tek olması çok şüpheli, zaten bu da kusursuz bir plan değil, ama ben Türkiye'den ayrılana kadar bizi idare edecek bir plan."

Gece perdenin arkasından çıkarak soru sordu. "Nil'in yalnız kalması sorun değil mi? Ya bir şey olursa?"

"Babası ile annesinin geleceğini söyleyeceksiniz. O zaman sabırla bekleyecektir."

"Onu bir daha görmeyecek miyiz?" diye sordu Gece.

"Görmeyeceğiz," dedim. "Nil'i bir daha görmeyeceksin Gece, onu unutacaksın."

"Bu oyunun bir an önce sona ermesini istiyordum, ama şimdi içim bir tuhaf oldu, Nil'e çok alıştım ben. Hatta burnunu silerken bile hiç tiksinmiyorum, başlarda biraz rahatsız oluyordum."

Verdiği örneğe gözlerimi devirerek karşılık verdikten sonra, "Gece," diyerek güldüm. "Küçücük çocuk o, burun akıntısından n'olacak?"

"Tamam işte, sevince alıştım." Omzunu silkti.

Yaman'ın, Gece'nin sempatikliği karşısında nasıl kayıtsız kaldığını bilmiyordum ama konuyu odak noktasında tutup, "Nil'i bıraktıktan sonra biz n'apacağız?" diye sordu.

"Hayatlarınıza geri döneceksiniz." Aramızdaki ortaklık da arkadaşlık da bugün bu evde son bulacaktı. "Zaten Gece babasını sürekli

geçiştiriyordu, özür dilerim Gece ama babanın bu umursamazlığı epey işimize yaradı. Gece eve dönünce sen de şoförü olarak döneceksin, ama dikkatli olmalısın Yaman, Deren seni bir kez yakaladı."

Gece omzunu silkerek özrümü kabul ederken, Yaman detayları düşünüyormuş gibi planın üzerinden geçti. "Ya Feda bir ibnelik yaparsa? Çünkü bir kere polisler tarafından yakalanmış olacak, ondan sonra belki gerçekleri anlatır."

"Üzerine o evin adresinin yazılı olduğu bir kâğıt koyacağım. Üst aramasında mutlaka bulacaklardır o kâğıdı. Feda bir şeyler anlatmasa da o kâğıdın, adresin izini sürerler."

Yaman başını iki yana salladı. "Yani, mantıksız değil, ama üzerinde öyle bir adresin olması da kuşkulu."

"Kusursuz bir plan değil zaten. Ben ülkeden çıkayım, Deren kızına kavuşsun, gerisi önemsiz."

Gece oturduğum koltuğun önüne kadar gelip iç çekti. "Biz de ayrılacağız."

Duygusallığın bizi körleştirmemesi, mantıksız bir durumda bırakmaması için hissettiklerimi baskılayarak, "Böyle olması gerekli," dedim.

"Biliyorum, yine de çok üzülüyorum." Gece bana doğru eğilip kollarını etrafıma sarınca elimi kafasına götürüp bana özenerek kestiği kısa saçlarını okşadım. "İrtibatı sakın koparma. Bir süre sonra yanına geleceğim, tamam mı? Birkaç hafta sonra."

"Geliriz, demek istiyor," dedi Yaman.

"İtalya ve Rusya'daki işlerim bitince ben seni ararım Gece, o zaman gelirsiniz."

"Allah'tan ağabeyin geldi, yoksa seni yalnız bırakamazdım." Gece ruh sağlığım için derin bir endişe duyuyordu ama kendisi de bu konuda harika değildi. "Doğrusu Nil hayatımıza girdiğinden beri daha iyisin. Sanrı görmüyorsun, az biraz uyuyorsun, pervasızca ortadan kaybolmuyorsun. Zaman zaman gülümseyip Nil'le kafanı dağıtıyorsun. İlaçlarını düzenli almamana rağmen Nil sana iyi geldi."

Geçtiğimiz günlerde sanrı görmüştüm ama Gece doğru söylüyordu. Nil'den önce rezalet bir durumdaydım. Karşılık alma içgüdüsü ve Nil'le olma duygusu beni karanlıktan biraz olsun çıkarmıştı. Tabii bir de... Deren.

"Nil'i verdikten sonra eskisi gibi olmandan korkuyorum ama belli ki ağabeyin seni çok seviyor, ellerinden kayıp gitmene izin vermezler."

"Ben Nil'i hazırlayayım," diyerek Gece'den uzaklaştım ve odadan çıkıp kendi kaldığım odaya gitmeden önce aşağıya indim. Noah Nil'le

koltukta oturmuş, ona şu meyveli yoğurtlardan birisini yediriyordu. Bir çocukla ilk kez böyle yakınlık kurduğuna emindim, kaşlarını çatarak yapıyordu bu işi. "Biy kaşık daha veyiy misin?"

Noah, ne dediğini anlamadan Nil'e bakınca Nil yoğurdu gösterdi, bunun üzerine kardeşim ona bir kaşık daha verdi. Sonra Nil kaşığı ondan alıp kendisi yoğurttan bir kaşık aldı ve Noah'a uzattı. "Hayır," dedi Noah. "Yoğurt yemiyorum."

Nil onun ne dediğini anlamadığı için gülümseyerek uzatmaya devam edince, aşağıya inip tırtılımı kucağıma çektim. Ufak bir çığlıkla bana dönüp kaşığı uzattı. "Ağabeyin yemiyoy, sen ye."

Biraz alıp meyveli yoğurdun tadına baktım ve ardından onu odaya çıkardım. Nil bilmediğim bir çocuk şarkısı söyleyerek yanaklarıma öpücükler kondururken Noah'ın endişeli bakışlarını sırtımda hissettim. Tırtılı yatağa bırakıp dolabı açtım ve Karina'nın çiçekli elbisesini alıp Nil'in yanına döndüm. Çiçekli elbiseye bakarken ellerini ağzına koydu. "Niye bana bu elbiseyi hiç veymedin? Çoook güzel."

"Karina'ya almıştım, giymeye hiç zamanı olmadı." Tırtılımın yanağını okşadım. "Bugün bunu giy. Ben... Saklamayı çok istiyordum ama sonra benden sana kalan bir hatıra olmasını istedim. Baban seni bu elbisenin içinde görsün."

"Babam bana bayılıy!" Hevesli bir şekilde elbiseye uzandı. "Saçlayımı da tarayalım mı? Güzel olurum."

"Sanki değilsin, tırtılım."

Utanarak ellerini yüzüne kapatınca parmaklarının altından görünen kırmızı yanaklarına güldüm. "Bak, nasıl da şirin şirin utanıyor."

"Ya Kaymen!"

Elbiseyi ona uzattım. "Ben arkamı döneyim, sen giyin."

Nil heyecanla üstünü çıkarmaya başladığında arkamı döndüm. Giyinik olmadığında utanıyordu, üstelik onun mahremiyetine saygım olacak kadar haysiyetim de kalmıştı.

Birkaç dakika sonra Nil, "Giyindim," dediğinde arkama dönüp baktım güzelime. Elbisedeki çiçekler bizzat beyaz teninin üzerinde gibiydi. Bir de nazlı nazlı elbisenin eteklerini tutup dönmesi yok muydu... "Aynadan kendime bakayım mı Kaymen?"

"Bak, aşkım." Onu aynanın önüne götürünce, yansımasına gözlerini kocaman açarak baktı. "Çok güzel olmuşum."

"Seni çok üzüp çok ağlattım. En azından ayrılırken gülümsüyorsun. Bu elbise de benim güzelimden, tırtılıma bir hediye olsun."

"Kayina kızar mı? Onun elbisesi ya?"

"Kızmaz. Onun çok güzel bir kalbi var."

Nil kucağımdan inip etrafında dönmeye devam edince zihnime sonsuza kadar hapsedeceğim bu görüntüyü bir süre daha izledim. Sonra odaya dönüp gelirken getirdiğimiz çantaları yatağının altından çıkardım, kıyafetleri içine koymaya başladım. Odayı toparladıktan sonra banyoya geçtim, kişisel eşyaları da alıp çantaya attım. Burada bize ait hiçbir şeyin kalmasını istemiyordum. Zaten yalnızca kıyafetlerimiz vardı, onları da hemen toplamıştım. Ah, bir de Deren'in parası vardı, o para dolu çantayı da almalıydım.

"Kaymen, Kayina'nın fotoğrafını da alabilir miyim?"

Nil elindeki çerçeveyi bana göstererek karşıma gelince, reddedeceğimden dolayı üzüntü duyarak başımı iki yana salladım. "Götüremezsin, baban bu fotoğrafı görmemeli. Unuttun mu, babana benden ve Karina'dan bahsetmeyeceksin."

Nil biraz üzülerek fotoğraf çerçevesini bana uzattı. "Peki, amoye mi."

Telaffuzunun tatlılığına gülüp çerçeveyi de çantanın içine koydum. "Babaya benden, Karina'dan, Gece ve Yaman'dan asla bahsetmeyeceksin."

"Atıma?" diye sordu gülerek ve ben gözlerimi kısınca kıkırdayıp karnımdan öptü. "Şaka, şaka!"

Odaya son kez göz atıp evi geldiğimizdeki gibi bırakmak için biraz daha düzelttim ve çantayı odanın köşesine koydum. Bu kıyafetleri evime götürüp bırakacaktım, yanıma yalnız Karina'nın kıyafetlerini alacaktım.

Geride zaten çok şey bırakıyordum, onun kıyafetlerini bırakamazdım. Mezarı burada kalacaktı, kimse sulamayacaktı. Odamdan çıkıp yandaki odaya girdim ve Gece siyah bir kapüşonlu svetşört giyerken endişeyle yanına gittim. "Karina'nın mezarının yerini hatırlıyorsun, değil mi?"

Bu beklenmedik soru karşısında afalladı. "Hatırlıyorum, kaç kez seni oradan aldım."

"Ben yokken sen gider misin? Mezarına çiçekler ekersin, su dökersin, temizlersin."

"Yaparım tabii. Haftada bir mutlaka ziyaret eder temizlerim, çiçek de ekerim." O an kalbime dokunulan sayılı anlardan birinin içindeydim.

"Teşekkür ederim," diyerek boynuna atlayıp sıkıca kucakladım onu. Gece'ye güveniyordum, sözünü yerine getirecekti.

O giyinmeye devam ettiğinde odadan çıkıp tırtılımla aşağıya indim. Noah ile Yaman karşılıkla oturuyordu. Ağabeyim sert bakışlarını ona

yöneltmişken Yaman yeni bir telefona SIM kart takıyordu. O sırada Nil arkamdan merdivenleri inerek önüme geçince düşmesin diye arkasından takip ettim. Salona inip Noah'la Yaman'a baktı ve kendi etrafında döndü. "Nasıl olmuşum?"

Yaman kafasını kaldırıp şok olmuş gibi Nil'e bakarken, Noah da ne konuşulduğunu anlamadığı için kaşlarını çattı. "Bayılacağım şimdi şuraya," dedi Yaman abartarak. "Bu kadar güzel olunur mu? Bak, şuraya bayılıyorum."

Nil'in yanakları hemen pembeleşti, nazlı nazlı, "Yamaaan," dedi ve sonra aniden kaşlarını çatarak yanıma yürüdü. "Sen Gece'yi öptün, küsüm."

Her kelimesi, her ifadesi beni hüzünlendiriyordu. Belki de geçirdiğimiz son dakikalar olduğu içindi. Onu kucağıma alıp koltuğa oturdum ve sonraki dakikaları onun saçlarını okşamakla geçirdim. Sürekli konuşuyordu, eli kolu bir saniye olsun durmuyordu. Onu tanıdığımdan beri en çok gülümsediği gündü. Babasını gördüğü an yüzünde oluşacak ifadeyi merak ediyordum. Ya da Deren'in onu gördüğündeki duygularını... Fakat göremeyecektim. Aynı anda iki yerde olamazdım.

Gece hazırlanıp aşağıya indiğinde gitme vaktinin geldiğini kalbimin derinliklerinde hissettim. Noah'a dönerek, "Nil'i ailesine verip döneceğim, sonra da gideriz," dedim.

"Dün geceki gibi yapmayacağını nereden bileceğim?"

"Noah, dönmekten başka çarem yok. Hava kararmadan dönmüş olacağım."

Noah bir şeyler çevirdiğimi sezmişti, yüzüme kadar yaklaşıp gözlerime bakınca hemen uzaklaşıp doğruldum. "Siz hazır mısınız? Çıkalım mı?" dedim bizimkilere.

Yaman koltuktan doğrulduğunda ceketini sıyırıp silahını kontrol etti. "Evet, tamamız."

Gece de yumruklarını sıkıp gevşeterek, "Hazırım," dedi.

Eğilip Nil'i kucağıma aldım. "Sen hazır mısın, tırtılım?"

Gözlerinde onun bile fark etmediği mutluluk gözyaşları birikti. "En çok ben hazırım."

"Gece ile Yaman seni bir eve götürecekler, baban da seni oradan alacak."

"Hemen gelsin," dedi.

Noah'a gülümseyerek baktıktan sonra arkamı döndüm ve kucağımda Nil'le dışarıya çıktım. Gece ile Yaman arkamdan gelirken evden ayrıldım. Noah kapıya kadar gelip bizi izlerken, Yaman'ın arabasının arka koltuğuna

Gece ile oturduk. Aramıza da Nil'i aldık. Yaman arabayı kullanmaya başlarken Noah verandadan beni gözlüyordu.

"Yol üzerinden benzin almalıyız," dedim Yaman'la göz teması kurarken. "Oradaki aracın benzini yok."

"Alırız," dedi Yaman. "Bu araç için alır, diğer aracı doldururuz."

Kafamı salladım ve yazlıktan uzaklaştık. Arabada konuşan tek kişi Nil'di. Ben ve Yaman sakinliğimizi korumaya çalışırken Gece sürekli kıpırdayarak ellerini ovuyordu. Nil'in kumral saçlarından elimi çekemedim, araba ayrılacağımız yere geldiğinde de kalbimdeki sancıyı uyuşan ellerimde hissettim.

Geçen gün sokağa park ettiğim arabama gitmeden önce Nil'e döndüm. Bu diğerlerini de son görüşümdü. Tırtılımın elbisesini düzeltip saçlarını omuzundan aşağıya bıraktım. Mavi gözlerine son kez baktığımda bana böyle güleceklerini tahmin edemezdim. Ama iyi ki böyleydi, Nil'i parlayan gözleriyle hatırlamak daha kolaydı. Ben kocaman bir galaksiyi kızımın gözlerinde bulup kaybetmiştim, bir güneş ışığını da Nil'in bakışlarında.

Boğuklaşan sesimle, "Gün ışığı gözlerini hiç terk etmesin," dedim o ne dediğimi anlamasa da. "Biraz geciktiği için babana hiç kızma, olur mu? Ona hep gülümse, ancak o zaman kendine gelir." Cümle içinde babasının geçmesi hemen başını sallayıp gülümsemesine yetti. "Beni affet ve unut, olur mu?" dedim bu kez.

Nil neden olduğunu bile bilmeden, "Affettim," dedi.

Affedilmemek mi daha ağırdı yoksa affedilmek mi? Dudaklarımı yanağına koyup ona veda öpücüğü verdim. "Seni seviyorum Nil."

"Ben de seni Kaymen."

Başımı kaldırınca Gece'nin dolan gözleriyle karşılaştım ve bu kez uzanıp onun yanağını okşadım. Yaklaşıp sarıldığımda hıçkırarak kollarını etrafıma doladı ve korkuyla, "Lütfen dikkat et," dedi. "Ölme, n'olursun."

Gece'yi kendimden bile beklemediğim kadar sıkı kucaklayıp yanağından öptüm. "Sakın kimseye hiçbir şey anlatma. Nil'i siz almadınız, ben aldım. Hiçbir suçunuz yok."

Gece burnunu çeke çeke geriye çekilirken ellerini yüzüne kapattı ve Nil onun ağlamasına üzülerek koluna dokundu. "Niye ağlıyoysun? Zaten Yaman da senin olacak."

Bu Gece'yi ağlarken gülümsetti ve benim gözlerim şoför koltuğundan bizi izleyen Yaman'ı buldu. Hayatını uzun yıllardan beri böyle idame ettirdiği için yaptıklarımızı kolaymış gibi karşılamıştı ama sonuçta yolun

sonuna beraber geldiğimiz için ona da minnet borcum vardı. "Yanımızda olduğun ve sadık kaldığın için teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi. "Benim için eğlenceydi."

Ne şüphe... Üçüne de son kez bakıp aracın kapısını açtım. Bir daha bakmamaya çalışıp arkamı döndüğüm gibi park halindeki arabama ilerledim. Beraberimde bacaklarımda bir zincirin ağırlığını da taşıdığımı hissederek arabama ulaştım. Kapıyı açacağım esnada Gece'nin "Karmen!" diye seslendiğini duydum.

Arkama baktım, Gece bana koşup kollarımın arasına girdiğinde öyle hızlı sarıldı ki arkaya düştüm. Güç bela onu tuttum ve Gece hıçkırarak kollarını boynuma sardı. "İyi ki o gün odama kadar gelmişsin de arkadaş olmuşuz. Seni çok seviyorum."

"Arabaya git," dedim onun gözyaşlarına değmediğime üzülerek. O sırada Yaman'ın arabadan inip bagajı açtığını gördüm. Elinde yol üzerindeki bir benzinciden doldurduğumuz benzin bidonuyla gelip arabamın deposunu doldurmaya başladı. Gece hıçkırarak içli bir nefes verdi ve geriye çekilip başını salladıktan sonra yüzünü silerek arkasını döndü. Ağlaya ağlaya arabaya gidişini izledim, tam kapısını açıp oturacakken, "Ben de seni seviyorum," dedim duyduğundan emin olarak. Yaman elinde boş bidonla arabaya dönerken ben de arabama binip Gece'ye bir daha bakmamaya çalıştım. Zayıf düşmek için vaktim yoktu ve sevdiğim insanlar beni zayıf düşürüyordu.

Oradan uzaklaştım, arabayı doğrudan Feda'yı bıraktığım yere sürdüm. Aklım, kalbim bambaşka yerlerdeyken bedenim yalnızca otomatik hareketlerle sıraya koyduğum şeyleri yapıyordu. Feda'yı tuttuğum yere ulaştım ve merdivenlerden hızla çıkarken sürekli nefesim kesildi. Panik yüzünden ellerim buz gibiydi, vücuduma basan sıcaklık çok çabuk bir şekilde soğuyordu. Feda'nın tutsak olduğu koğuşun önünde durup tıksintiyle yüzümü buruşturdum ve kapıyı açıp içeriye girince... daha soğuk bir şokla sersemledim. Feda yoktu!

"Nasıl olur?" İçeriye girip şaşkın bir halde kendi etrafımda döndüm, gözlerim onu aradı. Sonra hızla yukarıya çıktım, üst kata, koğuşlara, koridorlara baktım. "Feda? Neredesin Allah'ın cezası?" Hiçbir yerde göremeyince tekrar onu bıraktığım koğuşa indim, içeriye girip iz aradım. Elleri ve ayakları bağlıyken uzaklaşmış olamazdı. Üstelik yaralıydı; onu bıçaklamıştım, parmaklarını kırmıştım. Yalnız başına gitmiş olması imkânsızdı, bu durumda geriye tek ihtimal kalıyordu. Derya.

Fakat Derya'nın bunu yapması için bir sebebi yoktu. Daha dün akşam o da hastanede bunun bitmesini istediğini söylemişti. Üstelik ben ondan alacaklıydım, son oyunu bana karşı kendisi oynamıştı. Telefonumu çıkardığım esnada elimde titrediğini hissettim, ekranına baktım. Aramanın Deren'den olduğunu görünce açmamaya çalıştım, Derya'yı aramak için onun kapatmasını bekledim, ama uzun uzun çaldırdığı için mecbur kalarak açtım. "Deren?"

"Karmen, yaralandım..."

Bunu duyduğumda önceliğim hızla değişti ve yarayı nasıl aldığıyla ilgili sayısız ihtimal gözümün önünden geçti. "Yaralandın mı? Nasıl olur... Nasılsın? Ne yarası bu?"

"Sırtımdan," dedi, sesi cansızdı. "Bıçak yarası."

Koğuşa arkamı döndüm ve koşarak çıktım. "Canın çok yanıyor mu?" diye sordum. "Yarayı tam olarak nerende hissediyorsun? Araba kullanıyorsan kenara çek ve derhal ambulansı ara." Etrafımı görmeden, farkında olmadan dışarıya çıkıp arabama atlarken, "Deren?" diye bağırdım.

"Canım çok yanıyor," dedi ve ardından boğuluyormuş gibi sesler gelince elimi direksiyona koyup, "Neredesin?" diye sordum. "Eğer elini sırtına uzatabiliyorsan uzat, kan akışını yavaşlatmak için bir şey bastır, ben yanına geleceğim. Nerede olduğunu söyle."

"Geçen gün... Edip'in bizi çağırdığı yerdeyim."

"Tamam, canım. Ben şimdi geliyorum. Telefonu kapatıp ambulansı ara, benden daha hızlı gelir."

Boğuk inleyişini duydum ve korku bir çığ gibi kalbime yuvarlanınca, daha da fenası oldu; hat kesildi. Buna inanamayarak, "Deren?" diye seslendim ama karşılık alamayınca telefonu yan koltuğa fırlattım. "Kahretsin ya! Orada ne işi var ki! Edip Akşın mı çağırıp yaptı yoksa bunu? Sırası mıydı ya! Feda da ortalıkta yok, kim aldı o aptalı?"

Ellerimi sinir ve acıyla direksiyona vurup aracımı kullanmaya başlarken çok hızlı bir şekilde düşünmeye başladım. Ne olursa olsun ilk önce Deren'in yanına gidecektim, onun yarasına bakacaktım. Sonra da Feda'yı bulmak için Derya'yı sıkıştıracaktım.

Trafikte deli gibi ilerlerken gözlerimin kenarlarından yaşların düştüğünü hissettim. Sinirlerim bozulduğu, ama en çok da Deren yaralandığı için böyle hissediyordum. Gaza yüklenirken telefonumun titrediğini hissedip yan koltuğa elimi attım ve telefonu çevirince arayanın Deren değil, Utku olduğunu gördüm. Şimdi ona bakamazdım, başımda yeterince dert

vardı, ama... Kahretsin ya, bir şeyden endişe etmese beni aramazdı ki. Utku beni her aradığında önemli bir şey söz konusu olmuştu. Telefonu açtım. "Araba kullanıyorum, acil mi?"

"Ağabeyim seninle mi?" Merakta olduğu sesinden belliydi. "Telefonu çalıyor olmasına rağmen açmıyor. Emniyetten aradılar, ona ulaşmam lazım."

Emniyete nasıl yalan bir haber düşmüş de aramışlardı acaba. "Ağabeyinin yanına gidiyorum," dedim.

"Yaa," dedi Utku biraz rahatlayarak. "Benim telefonlarımı neden açmıyor? Bir sorun mu var?"

"Ağabeyin... Yaralanmış," diye itiraf ettim. "Fakat biraz önce konuştuk, sorun yok. Yanına gittiğimde tedavi ederim, hiçbir şeyi kalmaz."

Duyduklarına şaşırarak heyecanla soluk alıp verirken, telefonda bir sessizlik oluştu. Utku daha sonra öfkeyle, "Nerede?" diye sordu.

"Utku, gerçekten gelmene gerek..."

"Ağabeyimin yerini söyle."

Telefonu kapatmadan önce ona gideceğim yeri söyledim ve sonra hızlanıp kilometrelerce yolu kat ettim. Deren'in bahsettiği yere ulaştığımda da arabayı biraz arada, görünmeyecek bir yerde bırakarak aşağıya indim. Onu kim veya kimler yaraladıysa hâlâ içeride veya etrafta olabilirdi. Bu yüzden silahımı belimden çıkararak arkamda tuttum, ama Deren tehlikede olduğu için koşmama mâni olmadım; etrafta beni yaralayabilecek birileri olsa bile.

Kapının hafif aralık olduğunu görünce içeriye girdim ve büyük alanda biraz ilerlediğimde yerdeki beden dikkatimi çekti. Yerdeki o pervasız, iki büklüm duruş yüreğimi yerinden oynattı ve ayaklarım beni iple çekiyormuş gibi oraya koştum. Fakat daha varmadan, tamamen yaklaşmadan adamın uzun saçlarını görüp yadırgadım ve son adımımı da atıp biraz eğildiğimde, yerde yatanın Deren değil, Feda olduğunu gördüm.

Şoka girip, "Deren?" diye fısıldadım boşluğa.

Bir kalp çarptı ve arkamdan birisi öyle hızlı yaklaştı ki, o kalp benimkisi miydi yoksa onunkisi miydi, anlayamadım. Sırtımın ortasına sert bir şey bastırıldı ve vücudum çok hızlı bir şekilde arkaya çekilirken, "Sevgilim," dedi Deren. Kolunu, kilitlemek üzere boynuma doladı ve kaburgama yasladığı silahı ruhuma kadar itti. "Biliyordum sevgilim, sırtımdaki bıçak sendin."

21
DEREN & NİL

*Bir insanı delirtmek için tek bir kötü gün yeter.**

O savunmasızken sen vahşiydin.

Şimdi o vahşiyken sen savunmasızsın.

O an Deren silahı öyle bir noktaya koymuştu ki ölmem için tek kurşun yeterdi. Silah tam kalbimin arkasındaydı ve kurşunun derimi, kemiğimi parçalayıp kalbime saplanması bir saniyede gerçekleşirdi. Hayatından aldığım otuz günün karşılığında kalbimi benden bir saniyede alırdı ve yaşamım herkesin hak ettiğimi düşündüğü şekilde son bulurdu. O esnada orada canice hislerle cinayet işlemeyecek kimse yoktu.

İnsani bir davranış sergilemek için boğazıma sardığı koluna dokunup çekmeye çalışırken, "Deren," dedim güçlükle nefes alarak. "N'apıyorsun sen? Çıldırdın..."

Deren silahın namlusuyla sırtımı eşeleyip, "Kızım nerede?" diye bağırdı.

Gözlerim bayılacakmışım gibi bir bulanıklıkla örtüldü ve aklımdan neyi, nasıl öğrendiğiyle ilgili binlerce ihtimal geçti. Feda'yı bulup buraya getirmiş, bana tuzak kurmuştu. "Yaralanmıştın?" dedim elini daha kuvvetle çekmeye çalışarak. Bana karşı olan insani duyguları körelmişti, boğazımı tüm gücüyle sıkıyordu. Bana tanıştığımızdan beri ilk kez hak ettiğim gibi davranıyordu. "Sen... Anlamıyorum ne yapmaya çalıştığını."

"Bana daha ne kadar yalan söyleyeceksin? Ben ölene kadar mı?" Başını boynuma yaklaştırıp kulağıma doğru fısıldadı. "Yoksa sen ölene kadar mı?"

Ancak inkâr ederek onun ellerinden kurtulabileceğimi düşündüm. Buraya kadar gelmişken her şey mahvolamazdı. "Kızını neden bana soruyorsun? Ben gerçekten anlamıyorum n'olduğu..."

"Sende gerçekten bir caninin kalbi varmış," dedi Deren dehşetle. "Nasıl fark edememişim?"

---

* Öldüren Şaka (Batman The Killing Joke) filminde, Joker'in Batman'e söylediği söz.

Bir caninin kalbi mi olur Deren? Ateşse kül olur, buzsa erir yok olur. İnkâr etmenin fayda sağlamayacağını anladığım o an her şey gürültüyle üzerime devrildi. Bana bir ihtimali sormuyordu, şüpheden yola çıkmıyordu, emin bir şekilde kızının yerini soruyordu. Feda yerde, baygın bir şekilde ayaklarımın ucundaydı. O da bildiği kadarını anlatmış olabilirdi, artık yalanlamam beni yalnızca küçük düşürecekti. "Deren, ben Nil'i..."

Bir silah patladı ve Deren kulağıma doğru haykırdı. "Kızımın adını ağzına alma!"

Hangi silahın patladığını görmek için elime, vücuduma baktım ve bir acı da hissetmediğimi görünce ikimizin silahının da patlamadığını anladım. Deren başını boynumdan kaldırıp sol tarafa döndürünce, ben de kocaman olmuş gözlerimi oraya çevirdim.

Noah, korkutucu bir şekilde üzerimize yürüyordu. Bu sırada da, "Kardeşimi bırak!" diye haykırıyordu gözü dönmüş bir halde.

"Se... Seni mi vurdu?" diye bağırdım arkamda duran Deren'e dönmeye çalışarak ama boğazımı tutuş şekli buna izin vermiyordu. O silahı havaya mı yoksa Deren'e mi sıkmıştı?

Deren ağabeyime, "Sen kimsin lan?" diye bağırarak karşılık verdi.

İşte o saniyeden sonrası için hiçbir planım yoktu. Bu karmaşaya kendimi biraz bile hazırlamamıştım. Bundan sonrasında beni sadece içgüdülerim yönlendirecekti. Sanıyorum ki bu yüzden ağabeyimi durdurmak için elim havaya kalktı ve kalbimin yönlendirmesiyle konuştum. "Ağabey, sakın bir şey yapma! O... silahı sıkma. Yanlış anlıyorsun, Deren bana hiçbir şey yapmayacak. Lütfen silahın namlusunu ondan çek."

Deren beni vücuduyla itip sarsarak, "Ağabeyin mi?" diye sordu. Hiddeti öyle bir boyuttaydı ki konuşurken dişleri gıcırdıyordu. "Tabii ya, ağabeyin... Ağabeyinle, ailenle yaptınız bu işi, kızımı beraber kaçırdınız!"

Nil'i kaçırmamızın bir mafya işi olduğunu mu düşünüyordu? Demek ailemle beraber yaptığımı, hatta belki de Nil'i satmak için kaçırdığımızı sanıyordu. Ayrıca... O İtalyanca mı biliyordu? Doğru, bir korumaydı ve daha önce sorduğumda, "Belki," diyerek geçiştirmişti.

Ağabeyimin, "Karmen'i çabuk bırak!" diye bağrışını yeniden duyunca o panikle haddinden fazla derin bir nefes aldığımda derim neredeyse çatlayacaktı. Deren beni kendinden uzaklaştırıp İtalyanca konuşarak, "Yaklaşma, vururum," dediğinde kendim için değil, ama ağabeyimin bunu duyduktan sonra yapabilecekleri için korktum.

"Kimsin sen? Karmen'den ne istiyorsun?" diye sordu ağabeyim, gördükleri karşısında hissettiği ölümcül nefret kaşını kaldırışından bile belli oluyordu. "Onu bırak, sağ olarak yanıma gelsin, sonra sorunun neyse konuşuruz."

Hayır... Beni bıraktığı an Deren'i vururdu. Ağabeyimden bahsediyorduk, tabii ki yapardı. Deren'in bir kurşun yiyerek yere düşüşünü hayal bile edemiyordum.

"Sen... Beni mi takip ettin, Noah?" diye sordum, onu vurmaması için kafamı Deren'in kafasının önüne denk getirmeye çalışarak.

Ağabeyim, "Gece eve gelmemenden sonra ne bekliyordun!" diye cevap verdi.

"Bu benim sorunum, lütfen git," dedim. Her şey karmakarışık olmuştu, onu gönderirsem en azından Deren'le birebir halletmeye çalışırdım. Doğrusu hâlâ şoktaydım. Nasıl olmuştu, anlamıyordum, nasıl öğrenmişti?

Noah, "Ne gitmesi, elbette gitmeyeceğim," diyerek delirmişim gibi bana tepki gösterirken, Deren de, "Tabii ki gitmeyecek," dedi Türkçe, sanırım konuştuklarımızın bazılarını anlıyordu. "Kızımın nerede olduğunu söyleyeceksiniz!"

Ağabeyim onun ne dediğini çıkaramayıp, "Karmen," dedi bana, neler oluyor dercesine. "Bu adam kim? Sana nasıl böyle davranır? Neden bana onu vurmamamı söylüyorsun?"

"Çünkü ben hatalıyım!" diye bağırdım, Deren'in kolunu daha sıkı tutup itmeye çalışırken. Fakat ağabeyimin gözleri oraya kaydığında bunu yapmayı bırakıp elimi cebime attım, yolun sonuna geldiğim için telefonumu yavaşça çıkardım. "Arkamdaki adam sadece öfkeli, canı yanıyor ama bana bir şey yapmayacak, ağabey."

"Ne yaptın ki?" diye sordu ağabeyim ama hemen sonra kafasını iki yana salladı. "Bu... şu an fark etmez. Hatan neyse konuşulur, sana silah doğrultamaz. Bağırıp duruyor, seni boğuyor! Elindeki silahı süs diye mi tutuyorsun Karmen? Şu ite haddini bildirsene!"

Gözlerim sağ elimde tuttuğum silaha kaydı ve onu Deren'e karşı kullanmak zorunda kalmamak için bir kez daha düşünmeden silahı ileriye fırlattım. Sonra da çıkardığım telefonu kırılması için fırlattım.

Noah, "N'apıyorsun?" diyerek dehşete sürüklenirken, Deren de parçalarına ayrılan telefona bakarak alaycı bir şekilde güldü. "Kanıtları ortadan kaldırıyorsun, öyle mi? Fark etmez Karmen, ben senin yaptığını biliyorum." Birdenbire gülüşünden hiçbir iz kalmadı, silahı çekip çekip

sırtıma basturdı. "Şu ağabeyini kurşun manyağı yapmadan önce kızımın yerini söyle! Yoksa siker atarım ikinizi de!"

Noah seslendi. "Kardeşime bağırıp durma! Karmen, sana ne diyor?"

"Kızım diyorum!" Deren bu kez başını Noah'a çevirip sırtımda tuttuğu silahın hedefini değiştirerek ona doğrulttu. O an, Deren'i ağabeyime, ağabeyimi de Deren'e karşı nasıl koruyacağımı bilemedim. Kaos anıydı. "Kızımı bana verin! Kızımı kaçırdınız! Kardeşinin ölmesini istemiyorsan derhal Nil'i getir!"

Deren İtalyanca konuşuyordu ama telaffuzu sıkıntılıydı, kelimeleri mükemmel bir şekilde söyleyemiyordu. Fakat ağabeyim onun ne demek istediğini anladı ve Nil'in adını duyunca, "Kaçırmak mı?" diye sordu gözlerime bakarak. Deren'e dönüp, "Nil senin kızın mı?" diye sordu.

Deren'in ağabeyime doğrulttuğu silah eliyle beraber titredi ve başımın arkasında heyecanlı bir nefes verirken, "Evet, Nil," dedi. "Evet, benim kızım! Nerede o? Sen de tanıyorsun işte!"

Ağabeyim onu onaylarcasına başını sallayıp Deren'in silah tutan elini kontrol ederken, "Tanıyorum," diye itiraf etti. Deren'in kelimelerinin derinlerime kadar indiğini söylemiştim, meğer benim ve benimle ilgili kelimeler de onun derinlerine inebilirmiş. O kadar derinlere inerdi ki yok olurdum. "Karmen'i bırakıp bana doğru gelirsen yerini söylerim."

Noah'ın söylediklerini duyunca beni bir kez daha hislerim yönetti ve bu sefer beni bırakmaması için Deren'in kolunu sıkıca kavradım. "Hayır, sakın gitme! Bırakma beni!" Ağabeyime de itiraz eden gözlerle baktım. "Noah, onu vurmak için yapıyorsun. Kes şunu! Git diyorum buradan, ben halledeceğim!"

Deren'in bakışları ağabeyimden bana yönelirken, Noah'ın kafası karıştı. "Adam sana silah tutuyor, neden ondan kurtulmak yerine sana yardımcı olduğum için bana bağırıyorsun?"

"Çünkü ben haksızım, onun vurulmasını istemiyorum." Dudaklarımı sessizce kıpırdatarak "Per favore,"* diye fısıldadım.

Deren elindeki silahı her an sıkabilirmiş gibi bir delilikle etrafa sallarken, "Beni insanlıktan çıkartmayın!" diye kükredi. Göğsü o kadar sıcaktı ki onu bir şeytana çevirerek cehennemden çıkardığımı iliklerime kadar hissettim. Silahını tekrar bana çevirip şakağıma yasladığında, henüz öpücüğünün izinin bile kaybolmadığını fark ettim. "Seni şimdi öldüremem, bunu biliyorsun; çünkü kızımın yerini söyleyeceksin. Fakat ağabeyini öldürürüm, beni öldüremesin diye de seni kalkan olarak kullanırım, bir

* İtalyanca: Lütfen.

bok yapamaz. Yapsa da bana artık hiçbir şey koymaz! Bana kızımın yerini söyle, Allah'ın cezası!"

Noah ileriye atılıp, "Kardeşime bağırma!" diye bir daha yeri göğü inletti.

"Bağırmak mı? Ben dünyayı sizin başınıza yıkacağım!" dedi Deren ve bunu söyledikten sonra silahı körlemesine ateşledi. Bir çığlık atıp elimi kulağıma kapattım ve kurşunun Noah'ın omzuna geldiğini gördüğümde ileriye atıldım. Noah geriye doğru sendeleyip elini omzuna götürürken nefesi kesildi ve öfkeyle yarasını kontrol ederken, Deren silahıyla şakağıma vurup kulağıma tısladı. "İkinci kurşunu kalbine sıkarım, ağabeyinin ölmesini izletirim sana!"

"Bırak," diye çırpındım. "Bırak beni, yarasına bakacağım!"

"Olmaz bebeğim, sen yalnız benim hemşiremsin," dedi silahın namlusunu saçlarımın arasından kaydırarak. "Tabii hemşireysen."

"Noah," diyerek onunla göz teması kurmaya çalıştığımda ağabeyim bakışlarını bana odaklayarak üzerindeki ceketi çıkarmaya başladı. Silahını hâlâ Deren'e doğru tutarken, ceketini çıkarıp yarasının üstüne bastırdı. "Ceketi bastır, kanın akışını yavaşlat! Deren, bırak..." Bir ayağımı arkaya, Deren'in bacağına vurmaya çalıştığımda Deren sözümü keserek, "Kızımın yerini söyle," dedi.

"İyiyim Karmen," dedi Noah. Yüzüne al basarken gözleri Deren'e kilitlenmişti.

"Söyleyeceğim!" diye bağırarak başımı arka çevirdim ve Deren'i bir caniyle karşı karşıya getirdim. Ne gariptir ki bir anda bana yaslı duran silahın kendi silahım olduğunu anladım. Bu, Deren'in gerçek yüzümü gördüğü ilk andı. *İnsanlar gerçekten birbirlerinin hayatına mutlu etmek için girip öldürerek de çıkarlarmış, değil mi Deren?* "Ağabeyimi bırak, seni Nil'e götüre..."

"Kızımın adını anma lan, anma! Söyleme, kızın de, Nil deme! Onun masumiyetine dokunma!" Çıldırmış gibi silahın namlusunu şakağıma vurarak, ağzını kocaman açarak konuşuyordu. Yüzü bu kadar yakındayken, nefes nefese konuşurken, cinnet geçirirken gözleri kapkaraydı. Sol gözü çok şiddetle seğiriyordu ve kafama yasladığı için başım yana düşüyordu. "Sana bakmaya daha fazla tahammül edemeyeceğim, bir an önce kızımın yerini söyle!"

Bana gerçekten ilk kez hak ettiğim gibi davranıyordu. "Söyleyeceğim," dedim duygularım donmaya başlarken. "Ağabeyime bakmama izin verirsen söyleyeceğim."

Yüzüme biraz daha yaklaşınca kendimi gözlerinin tam içindeymiş gibi hissettim. O kadar büyümüştü gözleri. "Ağabeyine bakmayacaksın, kızımın yerini söyleyeceksin."

"Onu yaraladın," dedim.

"Daha hiçbir şey yapmadım."

Silahın namlusunu daha sert bastırınca, ne anlatmak istediğini anladım ve hâlâ az biraz nefes alabiliyorken, "Bari ambulans çağır," dedim. "Biz giderken ağabeyim için gelsinler, ağabeyimi tek başına bırakıp gidemem."

Noah, "Karmen," diye seslendiğinde ve bize yaklaşan ayak seslerini duyunca başımı arkaya çevirmeye çalıştım. Deren de gözlerini omzumun üzerinden arkaya çevirip İtalyanca, "Beni vurmaya çalışma, kurşun kardeşine gelir," dedi beni kendine siper ettiği için. Ağabeyime dönebildiğimde üzerindeki ceketi yaranın altından sertçe bağladığını, silahını hâlâ Deren'e tutarak salladığını gördüm. "Karmen'i bırak, ne sorunun varsa beraber halledelim."

"Sen git yaranı hallet piç," dedi Deren âdeta tükürüyormuş gibi ve ağabeyimin gözlerinde cehennem ateşi ortaya çıkarken Deren boynumu sıkmayı bıraktı. Fakat ben daha derin bir nefes alamadan Deren silahı kafama tutarak beni kapıya doğru sürüklemeye başladı. Ağabeyim yarasını görmezden gelmeye çalışarak üzerimize yürürken, "Arabana atlayıp caddeye çık," dedim ona, ellerimi durması için kaldırarak. "Birisini çevirip yardım iste Noah. Yaran derin değil ama terlemeye başladın, bilincini kaybedebilirsin. Peşimden gelme, ona kızını verip döneceğim, eve geleceğim."

Deren, "Bebeğim rüya görüyor," diye fısıldadı.

Yalnızca Noah'ın beni anlayıp anlamamasıyla ilgileniyordum, ama ağabeyim beni duymamış gibi üzerimize yürüyordu. Deren'in tahammülü kalmamıştı, bir kurşun daha sıkmayacağından emin değildim. Beni çıkışa doğru sürüklerken, "Seni böyle bırakamam," dedi Noah ve Deren'e bağırdı. "Karmen'i bir daha kimsenin incitmesine izin vermem."

"Biliyor musun?" dedi Deren. "Birkaç gün önce seninle aynı şeyleri düşünüyordum." Boşluğa doğru ateş edip küfretti.

Birkaç gün önce mi öğrenmişti? Demek dün gece sevişirken biliyordu. O zaman neden... "Noah, uzak dur!"

Noah, "Lanet herif!" diye silahını tekinsizce elinde salladı ama Deren'in önünde ben olduğum için kurşun sıkamadı.

Deren, "Hepinize sıra gelecek," diyerek benimle döndü ve bakışlarını rastlantı sonucu kapıya dönünce, donup kaldım. Bir süre hareket edemedim ve başıma dayalı silahın titremesinden anladığım kadarıyla Deren de şaşkına döndü. Noah sessizleşmemizin sebebini görmek için kapıya baktı.

Utku kaşlarını çatmış, bizi izliyordu. *Teşekkür ederim Tanrım, beni gerçekten cezalandırıyorsun.* Ne zamandır orada olduğunu bilmiyordum ama gördüklerine bir açıklama getiremediği için konuşamadığı belliydi. Bizim de kendisine baktığımızı fark edince elini kaldırıp beni gösterdi. "Ağabey?" dedi tek solukta. "N'apıyorsun? Silahını... Neden Karmen'e tutuyorsun? Delirdin mi sen? İndir silahını!"

Deren, "Senin burada ne işin var?" diye sordu boğuklaşan ses tonuyla.

Utku bir anda koşmaya başladı ve yanımıza doğru gelirken, "Karmen yaralandığını söylediği için geldim," dedi. "N'oluyor burada? Niye Karmen'i öyle tutuyorsun?" Deren hırıltılı nefesler alırken Utku yavaşlayarak az ilerideki ağabeyime ve elindeki silaha kaşlarını çatarak baktı. "Sen de kimsin? Ne dönüyor burada?"

Ağabeyim Türkçe konuşulduğu için çok şey anlamadıysa da Deren'in gözlerindeki korumacılığı görmüş olacak ki yavaşça Utku'ya yaklaşmaya başladı. Deren'le aynı anda, "Hayır!" diye bağırdıysak da ağabeyim onun için çocuk oyuncağı olan bir manevrayla Utku'yu boğazından yakalayıp kendine çekince, kelime dudaklarımda tutuştu. Deren'in vücudu kontrolsüzce titremeye başlarken, Utku bu şekilde rehin alınması karşısında bağırıp kendini ağabeyimin kollarından kurtarmaya çalıştı. "Bırak beni, sen kimsin lan!"

Noah Deren'in yüzünün aldığı ifadeye gülerken, "Sanırım bir yakının," diye fısıldadı ve başını eğip Utku'nun yüzüne baktı. "Benziyorsunuz da. Hem de epey."

Deren öyle canhıraş bağırdı ki neredeyse kulaklarımı patlatacaktı. "Onu bırak, bu işe karıştırma!"

"Sen de kardeşimi bırak!"

Utku ile birbirimize kaygıyla baktık. "Ağabey," dedim ellerim hâlâ havada, Deren'i korumak için dururken. "Sakın Utku'ya bir şey yapma, onun bunlarla hiçbir alakası yok. Çocuğu bırak, ona bir şey olursa yalnızca Deren'i değil, beni de yıkmış olursun."

Deren kulağıma doğru, "Onu ikna et," diye bağırırken, Utku da kafama yaslı silaha bakarak, "N'oluyor?" dedi bir daha. "Ağabey, bıraksana yengemi, neden böyle davranıyorsun?"

"Ona böyle söyleme," dedi Deren, dakikalar sonra en sakin ses tonuyla. "Niye buraya geldin ki sen? Neden? Seni de kandırdı işte!"

Utku ağabeyinin çaresizliğini ve nefretini sezerek Noah'ın elinden kurtulma isteğini bir kenara bırakırken, "Anlamıyorum," dedi üzgün bir sesle. "Karmen, neler oluyor? Oyun falan mı çeviriyorsunuz?"

"Yaa, oyun," dedi Deren onun söylediklerinden sadece bu kelimeyi çekip alarak.

Önceliğim Utku'yu Noah'ın elinden kurtarmak olduğu için ağabeyimin gözlerinin içine bakarak, "Bırak," diye yineledim. "Bırak, o buradan gitsin, Deren'le ben de gideyim. Sonra Deren beni sana geri getirecek ağabey." Gözlerimi hafifçe yana kaydırıp Deren'i görmeye çalıştım. "Değil mi, Deren? Bana hiçbir şey yapmayacaksın."

Deren dişlerinin arasından soluyarak gözlerini ölümcül bir şekilde kıstı. "Kıyabilir miyim hiç?" dedi bariz bir alaycılıkla. "Tamam, geri getireceğim."

Noah inanmayarak silahın yönünü Utku'ya çevirince, "Ağabey!" diye kızdım yüksek perdeden. "Sana ne diyorum? Bana kulak ver."

"Sen onunla gideceksen, bu çocuk benimle kalacak," diye şart koştu ağabeyim sert bakışlarını Deren ile benim aramda gezdirerek. "Seni getirdiğinde ben seni alacağım, o da kardeşini. Bence yeterince adil."

Deren karşı çıkarak, "Kardeşimi bırakacaksın," dedi.

"O zaman sen de benimkini!" diye bağırdı Noah.

İkisinin de gür sesleri boşlukta yankılanarak tekrar kulaklarıma döndüğünde gözlerimiz bir daha Utku ile birleşti. Noah'ın kolunu çekmeye çalışırken başındaki silahı hiç umursamıyordu. Ona, "Canım, sana bir şey yapmayacak," diyerek ağabeyime kafamı salladım. "Tamam, kabul. Utku burada seninle kalıp yarana baksın, ben de Deren ile gidip yapmam gerekeni yapayım. Sonra geldiğimde Utku ağabeyiyle gider, ben de seninle."

"Kabul falan değil! Sen neysen ağabeyin de odur! Kardeşimi onunla bırakmam!" diye bağırdı Deren.

"Deren!" diye sinirle çığlık attım. "Başka şansın yok, görmüyor musun? Ben seninleyken Utku'ya hiçbir şey yapamaz."

Utku Noah'ın elinden kurtulmaya uğraşırken, "Ya ağabey neler oluyor?" diye sordu. Deren bunu gördüğünde bir kurşun kazasının yaşanmaması için, "Tamam," dedi hızlıca. "Tamam, böyle anlaşıyoruz. Karmen'le gideceğim ve döndüğümde Utku'yu alacağım."

Ağabeyimin alnından terler süzülmeye başlamıştı. "Tamam, anlaştığımız gibi."

"Utku, bir süre burada kal, gelip seni alacağım," dedi Deren ve beni, arkasını dönmeden geriye doğru sürüklemeye devam etti. Kapıya ulaştığımızda, "Nereye?" diye sordu Utku. "Ağabey, şu silahı Karmen'in kafasından çek, bir kaza olacak!"

Ağabeyimin yüzünün aldığı hal beni telaşlandırdığı için, "Utku, n'olur ağabeyimin yarasına bak," dedim. "Sana bir şey yapmayacak, onunla boğuşma."

"Ağabeyin mi?" diye sordu Utku tekrarlayarak. "Neden ağabeyin bana, ağabeyim de sana silah tutuyor?"

Deren beni kapıdan dışarıya, serin havaya çıkarırken, "Çünkü gerçekleri öğrendim," diye bağırdı Utku'ya. "Nil'i bu mafya bozuntuları kaçırdı!"

Deren kapıyı çarparak kapatmadan önce Utku'nun bembeyaz kesilen yüzünü gördüm ve gözümden bir damla yaş düştü. Kapı kapanıp onun yüzünü görmemi engellediğinde de Utku, "Hayır!" diye bağırarak peşimizden seslendi. "Ağabey, bir yanlışın vardır, saçmalama! Sakın Karmen'e bir şey yapma, Nil'i organ kaçakçıları kaçırdı."

Gözlerinin önündeki gerçeklere rağmen Utku'nun beni böyle savunmasıyla, hareket edemez hale geldim. Deren beni kafamda bir silahla sürüklemesine rağmen gözlerim sanki Utku'nun itiraz eden, bana inanan gözlerine bakıyordu. Canımın bir daha yanmayacağını düşünmüştüm.

"Utku'nun sana olan sevgisini hak etmiyorsun," dedi Deren silahının namlusunu tekrar kafama iterek.

Hiçbir karşılık vermeden onun beni sürükleyişine göz yumdum ve beni arabasının yanına götürüp kapıyı açtı. İte kaka koltuğa oturtup kapıyı çarparak kapattıktan sonra şoför koltuğuna yerleşti ve kapıları kilitleyip silahı dizinin üstüne koyduktan sonra kısa bir süre yandaki depoya baktı. Utku'yu ağabeyim kadar tehlikeli biriyle bıraktığı için hâlâ tereddütlüydü, fakat ağabeyim ona bir şey yapmayacaktı, çünkü ben Deren'le beraberdim. "Noah Utku'ya bir şey yapma..."

"Ağabeyinin de senin de canınız cehenneme," dedi ve ellerini direksiyona çarpıp gözlerini ve yüzünü bana çevirmeden, "Nerede?" diye sordu. "Kızım nerede? Nil'in yerini söyle."

Zihnim körelmiş bir şekilde, "Nasıl?" diye sordum ama devamını getirmeme izin vermeden, "Nerede?" diye tekrarladı. "Nil'i nerede saklıyorsun?"

Yumruklarım dizlerimin üzerinde kaskatı olurken, "Kimden ne duydun?" diye fısıldadım Derya'nın adını vermeden. Aklıma gelen ilk şüpheli oydu. "Kim sana ne anlattı da beni suçluyorsun? Bilmediğin şeyler var, ben Nil'e zarar verme..."

Deren o kadar hızlı hareket etti ki beni koltuğumdan çektiğinde ellerim son anda koltuk arasındaki bir şeylere tutundu. Gözlerimin içine bakarak, parmaklarını omuzlarıma acıtacak şekilde geçirdi. "Nil'in yerini biliyor musun?"

Acaba onun gözlerine kimbilir bir daha ne zaman bu kadar yakından ve derinden bakacaktım? O an bana ne kadar acımasız, ne kadar tiksintiyle baktığının bir önemi yoktu. Yalnızca son kez yakın olduğunu hissettiğim gerçeği vardı. Dudaklarım dudaklarının önünde titrerken, "Evet," diye itiraf ettim.

Bu kelime dudaklarına çarpınca kanı çekilmiş gibi oldu. "Hep mi sendeydi?"

Onu ve kendimi özgür bırakarak, "Evet," dedim bir daha.

"Allah senin belanı versin!" deyip dokunmaya dayanamıyormuş gibi beni öyle bir itti ki geriye düşüp kafamı cama çarptım. Donup kaldım ve elimi kafama götüremeden gözlerimi kırptım. Deren, "Bu kadar aptal olduğum için Allah benim de belamı versin!" diye isyan etti.

İsterik bir şekilde, "Sandığın gibi değil," dedim.

"Ben bir şey sormadıkça konuşma, bunu anlamıyor musun?" Yumruklarını direksiyona vurup koltukların arasındaki boşluktan eline ne geldiyse tutup elinin tersiyle bana doğru fırlattı. Paket sigara ve kalem omzuma çarpıp üstüme düşünce gözlerim sakinlikle onların düşüşünü izledi. "Sadece Nil'in nerede olduğunu söyle."

"Polonezköy," dedim gözlerimi ondan ayırmadan.

Parmaklarını direksiyona sabitlemeye çalıştı ama elleri kaskatıydı, hareket ettirmesi zaman aldı. Sessizlik içinde geçen o anlarda etraf netleşmeye başlamıştı. Deren kafasını kaldırıp dikiz aynalarına baktıktan sonra arabayı çalıştırıp direksiyonu çevirdi. Yüz metre kadar ilerleyip kavşaktan döndü, gözlerini yoldan ayırmadan hızı iki yüze çıkardı.

Gerçekten Derya mı söylemişti? Fakat Deren birkaç gündür bildiğini ima etmişti, Derya söylemiş olsaydı bir şekilde haberim olurdu. Feda'nın yerini bile öğrenmişti, onu bulup sakladığım yerden almıştı. Üstelik birkaç gündür biliyor olmasına rağmen bilmiyormuş gibi benimle olmaya devam etmişti, ne için beklemişti?

Nil'i hiç incitmediğimi, hatta onu sevdiğimi söylemek dilimin ucuna geliyordu ama bana inancını kaybetmişti. Kimbilir kafasından nasıl korkunç düşünceler geçiyordu ama hiçbirine müdahale edemiyordum, hatta Nil'i bugün ona teslim edeceğimi dahi söyleyemiyordum. Nasıl inanırdı ki? Ben de olsam inanmazdım.

Deren'in, "Şimdi nereden devam edeceğim?" diye sorduğunu duyunca sessizlik içinde geçen dakikalardan sonra konuşmak için dudaklarımı aralayıp etrafa baktım. Gözlerimi ondan ayırmadığım için Polonezköy'e geldiğimizi fark etmemiştim. "Tam açık adresi söyle," dedi Deren.

Aklımda tuttuğum adresi hatırlayıp, "Karanfil Caddesi," dedim. "Numara 24."

Deren yol ayrımından sola döndü. Yaklaşmıştık, neredeyse dakikalar kalmıştı. Gece ile Yaman oradan uzaklaşmış olmalılardı, Nil de ona anlattığımız gibi babasını bekliyordu. Onların kavuşmasına şahit olacağımı hiç düşünmemiştim, bu yüzden ben de Deren kadar heyecanlıydım. Hatta ilk kez hem bu kadar ağır hem de hafif hissediyordum. Prangalarımdan kurtulup özgür kalmıştım, artık yalanlar söylememe gerek yoktu. Diğer yandan, bir savaşın başladığını gördüğüm için kuşanmam gerektiğini biliyordum.

Deren biraz daha ilerlemişti ki aniden telefonu çaldı. Alnında biriken teri elinin tersiyle sildikten sonra telefona uzandı. Ekranda gördüğü isme kaşlarını çattı ve telefonu yanıtlayıp, "Utku?" dedi hiddetle. "İyi misin?"

Noah Utku'yu rehin tutuyordu, nasıl aramış olabilirdi? Cevap bulmak isteyerek telefon konuşmasına dikkat kesildiğimde Deren'in, "Demek kendinden geçti," dediğini işittim. Kurşun yarası Noah'ı bayıltmış olmalıydı. "İyi, o halde bırak o piçi ve uzaklaş oradan."

"Hayır," diyerek müdahale etmeye çalıştım, ama Deren beni kolaylıkla yok sayıp Utku ile konuşmaya devam etti. "Ne demek ambulans çağıracağım? Aptal mısın lan sen? Sen aptal mısın Utku? Adam senin kafana silah dayadı, çabuk uzaklaş oradan, merhamet falan etmeyeceksin ona."

Ağabeyim için ambulans mı çağıracaktı? Bu iyiliği hak etmiyordum, ama ağabeyim tamamıyla suçsuzdu.

"Ne demek Karmen'in ağabeyi, bırakamazsın?" Deren bunu o kadar kısık sesle söyledi ki ben de dudaklarından dökülüp havaya tutunan bu kelimelere inanamadım. "Dedim ya sana olanı... Asıl Karmen'in ağabeyi olduğu için merhamet etmeyeceksin ona."

"Ağabeyimin bunlarla hiçbir alakası yok," dedim ama konuştuklarım ona çarpıp bana geri döndü.

"Utku, ağabeyin olarak söylüyorum, lafımı çiğneme, arkana bakmadan uzaklaş oradan." Deren, Utku'nun bunu yaptığına inanamıyordu. Doğrusu ben de. "O itler yeğenine kimbilir neler yaptı, nasıl merhamet edersin? O herife ambulans çağırırsan silerim seni!"

Telefonu kapatıp torpidoya fırlattığında ellerimle deri koltuğu iki yandan kavrayıp düşmanlığının geldiği boyutları hazmetmeye çalıştım. Nil'in bende olduğu gerçeğini sindirmiş gibi görünüyordu ama ben onun bunları öğrendiğini, gerçeği bildiğini hâlâ kavrayamıyordum.

Araba ilerlemeye devam ederken Deren'in nefes alıp verişi o kadar hızlıydı ki neredeyse hemşirelik içgüdülerimle ona iyi olup olmadığını soracaktım. Aradığımız caddenin tabelasını gördüm ve Deren caddeye girip numaraları kontrol ederken arabayı durdurdu. Bu caddedeki villalar çok nezihti, gözden uzaktı ve arka bahçeleri ormanlığa doğru uzanıyordu. Deren arabadan inip kapıyı çarparak kapattı ve beni ite kaka indirip arkasından sürüklerken, "Hangi ev?" diye bağırdı.

Nabzım daha da hızlanırken villaların numaralarına baktım. "Bu," diyerek gösterdim.

Kafasını kaldırıp heyecanla iki katlı, büyük bahçeli villaya baktı. Bahçe kapısı açıktı, bu da Gece ile Yaman'ın onu buraya getirdiğine işaret ediyordu. Çok olmamıştı, Nil en fazla yarım saattir buradaydı. Rüzgâr kısa saçlarımı uçuştururken, Deren bahçeyi koşarak geçti ve sokak kapısına ulaştı. "Anahtar?" diye sordu bana.

Anahtarın paspasın altında olduğunu bana Feda söylemişti, ben de Gece ile Yaman'a kapıyı kilitledikten sonra anahtarı paspasın altına koymalarını iletmiştim. Ayağımın ucuyla paspası kaldırdım ve Deren bakışlarımı takip ederek eğildi, bir hışımla anahtarı alıp kapıdaki anahtar deliğine soktu. Birkaç dakika sonra onların kavuşmasını izleyeceğim için mutluydum, Deren asla inanmayacak olsa da. Kalbim gerçekten de yerinden çıkacak gibiydi.

Kapı açılınca Deren'in elindeki anahtar düştü ve eşikten içeriye girerken yüzü daha da beyazladı. Havayı öyle bir içine çekiyordu ki sanki oksijen kalmamıştı. Holde yürüdü ve salona geçip kendi etrafında döndü. Evin içindeki sessizlik kalbini kırmış gibi, "Nil?" diye bağırdı heyecanla. "Babacığım? Ben geldim, burada mısın? Ses ver bana güzelim."

Bir cevap almak için sessizleşip bekledi ama o cevap gelmediğinde, ona merdivenleri gösterdim. Bakışları parmağımı takip etti ve hızla koşmaya başladı, beni basamaklarda deli gibi çekerek üst kata çıkarken,

"Nil?" diye seslendi bir daha. "Eğer korkuyorsan, korkma, benim. Seni almaya geldim. Neredesin tırtılım? Söyle bana."

Ben de Deren gibi Nil'in bir ses çıkarmasını, heyecanla çığlık atmasını bekledim, ama evde can acıtan o sessizlikten başka bir şey yoktu. Deren hiddetle bana dönüp haykırdı. "Yalan mı söylüyorsun? Ya da kızımı ne kadar korkuttun ki dışarıya bile çıkamıyor, bana seslenemiyor?"

Nil'e çok acımasız davrandığımı sanıyordu ve karşı çıkıp, "Öyle değil, onu seviyorum," dememe bile izin vermiyordu. "Yemin ederim korkutmadım. Hatta bugün gelip onu bu evden alacağını biliyor..."

Parmağını dudağının üstüne koyarak beni sustururken kafasını iki yana salladı. "Gerçekten son nefesine kadar yalan söylemeye devam edeceksin, değil mi?" Sesimi duymaya bile tahammül edemiyorken ben ona neyi nasıl anlatacaktım? Hiçbirine inanmayacaktı. Deren bir daha beni sol taraftaki odalara çekti. Önündeki ilk odanın kapısını tekme atarak açtı ve bir odaya dalıp içeriye bakarken, "Nil?" dedi yeniden. "Bebeğim benim, baban geldi."

Ben de onun gibi az dekore edilmiş, geniş odaya baktım. Bir yatak ve komodinden başka bir şey yoktu. Deren eğilip yatağın altına bakarken beni de çekti ve dizlerimin üstüne düşünce, acıyan avuçlarımı alıştığım gibi yok sayıp tekrar onunla birlikte doğruldum. Odada olmadığını anlayıp çıkarken, "Belki korkuyordur," dedi kendi kendini teselli ederek. "Saklanmıştır, çıkamıyordur. Ya da... kendinde değildir." Arkasına dönünce bir daha burun buruna geldik. Elleri omuzlarıma yapıştı ve beni arkadaki duvara fırlatıp bağırdı. "N'aptın lan kızıma? Nerede? Niye sesi çıkmıyor? Kaçmanın yolunu bulmak için beni mi oyalıyorsun?"

Ben de bunu merak ediyordum ama yemin ederim eve bırakmıştık, ona kendinden geçirecek hiçbir şey yapmazdık. Elinin içinin olduğu yer tam yutkunduğum yerde olduğu için tükürüğümü yutamayıp ellerini itmeye çalıştım. "Uyu... uyuyor olabilir, diğer odalar..."

Cümlemi bitirmeden beni bıraktı ve ben yere düşerken arkasını dönüp diğer odalara ilerledi. Diğer bir kapıyı açarken bu kez sessizce hareket edip, "Uyuyorsa korkabilir," diye fısıldadı ve içeriye girip gözden kayboldu. Onun odadaki ayak seslerini duyup boğazımdaki acıyı ittirmeye çalışarak öksürdüm. Ellerim soğuk parkelere yapışırken gözlerim tavanı bulanık gördü. Aman Tanrım, her şey tıpkı kâbusumdaki gibiydi. Beni öldürmemekten onu alıkoyan tek şey, Nil'i benim sayemde bulacak olmasıydı. Nil'i bulunca... Burada öldürür müydü beni? Nil'i arabaya

götürür, sonra geri dönüp öldürürdü beni. Kanımın sıçrayabileceği parkelere doğru bakarak uğultunun içindeki kalp atışlarımı dinledim.

Deren, "Nil," diyerek odadan çıkıp başka bir odanın kapısını açtı ama hemen geri çıktı, görebildiğim kadarıyla orası banyoydu. Yanındaki kapıyı açıp içeriye girerken çok yumuşak bir sesle, "Babacığım?" dedi. "Korkuyor musun? Saklanıyor musun? Ben seni alıp evimize götürmeye geldim aşkım, çünkü çok özledim seni. Sen beni özlemedin mi? Gelip babana sarılsana küçük bebeğim."

Odanın içinde ilerleyişinin bir kısmını görebildim. Tekrar yere eğildi, yatağın altına bakıyordu. Korkup oraya saklanacağını düşünüyordu. Sonra dolap kapaklarının sesini duydum ve yeniden ama bu kez umudunu kaybetmiş bir şekilde, "Nil?" diye seslendi. "Neredesin babacığım ya, neredesin... N'olur ses ver, karşıma çık artık, dayanamıyorum sensizliğe."

Onu bulamadığı odadan çıkıp koridorda başı eğik durdu ve bir süre sonra başını kaldırıp koridorun soluna, sağına bir daha baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. Nefes almayı bırakıp avuçiçlerimiyere daha sert bastırdığımda üzerime yürüdü. Gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk, benim sebebim gözlerinin tadını çıkarıyor olmamdı ama onunkisi gerçeklere erişmekti. Önümde durup kafasını yana eğdi ve bağırmaktan kısılmış sesiyle, "Nerede?" diye sordu, çok kez olduğu gibi. "Son kez soruyorum; Nil nerede?"

Sayıklayarak, "Burada olması lazımdı," dedim.

Gözlerindeki ifade hafife alabileceğim gibi değildi ama şok yaşadığım için bana olan kör nefretinin derinliğini henüz göremiyordum. "Ama yok?"

Evet, yoktu. Gece'nin numarası ezberimdeydi ama arayamazdım, Deren o numaranın sahibine de ulaşırdı. Tenimden soğuk terler dökülürken, "Deren," diye fısıldadım. "Sadece iki dakika beni dinle. Hiçbir şey söylemiyorsun, dinlemiyorsun, n'oldu Karmen demiyorsun. Anlatacaklarım var, hiç umursamıyorsun. Sadece iki dakika kulak versen korkacağın bir şey olmayacağını anlayacaksın. Benim, bak Karmen'im, seninle nasılsam öyleyim, yabancı biriymişim gibi, beni ilk kez görüyormuşsun gibi bakma, davranma." Bu kadar konuşmama izin vermesine şaşırdım ama sonra beni zaten duymadığını, kale almadığını anladım. Söylediklerim duvara çarpıp bana geri döndüğünde nefesimi yormayı bırakıp çaresizce merdivenlere baktım. "Girdiğimizde gördüm, salondaki pencere açıktı, belki dışarıya çıkmıştır."

Duyduğu tek şey bu oldu ve eğilip kolumdan sertçe tutunca, zor bela doğruldum. Dengemi sağlamama izin vermeden beni tekrar sürükleyerek aşağıya indi, evin yerden yukarıya uzanan camlarına bakıp bir pencerenin söylediğim gibi açık olduğunu görünce, "Siktir oradan," dedi. "Bir çocuğun olduğu evde pencere böyle açık bırakılır mı hiç?"

Güneşliğin uçuştuğu açık cama yaklaştı ve aralığın bizim çıkmamız için küçük olduğunu fark edip biraz ittirdi. Evden benimle çıktı, etrafa bakarak bahçede Nil'i aradı. "Nil, burada mısın babacığım?"

Sesi bu kadar gür olmasına rağmen Nil'in duyduğunda hiç korkmayacağını, heyecanla neşeli bir çığlık atacağını biliyordum. Fakat bu bildiklerim yaşanmadığında Nil'in yakın mesafede olmadığını anlayıp, "Hayır," diye fısıldadım kendi kendime. Gece ve Yaman kapıyı kilitleyip pencereyi açık mı bırakmışlardı? Görmemişler miydi? Ya Nil, neden babasını beklemeden çıkıp gitmişti? Yoksa tek başına korkmuş muydu? O daha üç buçuk yaşındaydı, burada tabii ki korkardı.

"Beni oyalamaya mı çalışıyorsun? Kızım başka yerde mi?"

Deren arka bahçeye koşarken, "Hayır," dedim. "Buradaydı, yemin ederim seni bekliyordu."

Nil'in olduğu yer haricinde dediğim hiçbir şeyi duymuyor, algılamıyordu. Gözlerini geniş arka bahçede dolaştırıp ardından arkaya doğru uzanan ormana baktı. Uzun, koyu yeşil yapraklı ağaçlar bir koruya açılıyormuş gibi sıktı. Deren gözlerini bu ormana giden yol ile arabayı bıraktığımız cadde arasında dolaştırarak, "Dışarıya mı çıkmıştır yoksa ormana mı yürümüştür," diye düşündü kendi kendine.

"Sen yola bak istersen, ben de ormanlığa..."

Kaçacağımı düşündüğü için, tabii ki bunu kabul etmedi ve ormana doğru hızla yürüdü. Asker adımlarını konuşturup hücum etti ormanlığa. Beni de bırakmıyordu, çünkü gideceğimi sanıyordu ama bunlar aslında bana dokunmayı en sevmediği anlardı. Daha önce kolumu buna benzer bir şekilde tuttuğunda sonraki hamlesi genelde beni öpmek veya bana sarılmak olurdu, ama şimdi temas ettiğinde hissettiği tek şey... Tiksintiydi. Beni, bırakmayı isteyerek tutuyordu.

"Yolda olması daha mantıklı değil mi?" diye sordum ama Deren yine kendi kendime konuşuyormuşum gibi hissettirdi.

Ormanın derinliklerine ilerlemeye başlayıp elleriyle ağaç dallarını iterken, "Nil?" diye seslendi. "Babacığım, eğer duyuyorsan bana bağır ya da sesime doğru gel."

Ben de etrafta onu ararken aynı şekilde, "Nil," diye seslendim, ama Deren durup bana döndü, ben de ona baktım. Bir anda üzerimdeki ceketin yakasından kavrayıp beni kendi suratına doğru çekerken, "Adıyla seslenme dedim," diye ikaz etti. "Senin sesini duyunca ortaya mı çıkacağını sanıyorsun? Senden kaçmak için yer arayan kızım niye senin sesine gelsin lan geri zekâlı! Allah bilir nasıl korkuyordu da açık pencereyi görür görmez kaçtı!"

Yaptıklarımı kabul etmiştim, ama Nil'i korkuttuğumu, kötü davrandığımı kabul edemezdim. "Onu asla incitmedim," dedim.

Deren, "Beni incittin," diyerek beni bıraktı.

Omzumun çarptığı ağaca yaslanarak bir süre öyle kaldım ve elim bir refleksle acıyan omzuma giderken, gözlerim yürüyüp giden Deren'i buğulu görüyordu. Nil'in adını bağrışı çok çaresiz ve heyecanlıydı, Nil her an karşısına çıkıp, "Babacığım," diyerek kollarına atlayabilirdi. Sanki vücudum da düşüncelerim de havaya karışmış, benden bağımsız bir şekilde ilerliyordu. Hâlâ şoktaydım; neler olduğunu, neler olacağını bilmiyordum. Ona bir kızım olduğunu ve onun öldüğünü söylemek istiyordum. Her şey ortaya çıktığına göre bunu da söyleyebilirdim. Peki, ya o zaman tekrar hastaneye kapatılırsam? Çünkü bir çocuk kaçırmam iyileşmediğim anlamına gelecekti.

Ayağımın altındaki toprağı, yaprakları eşeleyerek Deren'in arkasından yürürken gözlerim pek görmese de Nil'i aradı. O çocuktu, yavaş yürürdü, en fazla yirmi dakikalık bir mesafede olabilirdi. Keşke birimiz yola baksaydık, ama Deren bana güvenmiyorken bu imkânsızdı. "Nil'im, burada benden başka kimse yok," dedi Deren. "Seni almaya geldim, hatta yanımda küçük pelüş tırtılını da getirdim..." Deren kot pantolonunun ön cebine sıkıştırdığı küçük bir oyuncak tırtılı ezilmiş bir halde çıkarıp elinde salladı. "Hatırlıyor musun, ben bir gün gelip, 'Bak, seni buldum,' demiştim. Sen de hüngür hüngür ağlayıp, 'Bu bana benzemiyor,' demiştin. Odanda görünce sen düştün aklıma, yanımda olman için her şeyimi verirdim. Oturup senin gibi ağladım o an... Hadi, sesimi duyuyorsan gel, oyuncağını sana vereyim."

Onun sesini duymak için Deren'le aynı anda durup bir sessizlik oluşturduk, ama yanıt almayacağını biliyordum. O, Nil'in benden korkup konuşmadığını, saklandığını sanıyordu, ama Nil babasının sesini duysa hiçbir şey onu durduramazdı. Bunu düşünmeye, bunun için acı çekmeye sıra gelmiyordu ama ben onun Nil'e bir şey yapmış olmamdan bu kadar

korkmasına da üzülüyordum, onun başka şey düşünemeyeceğini bildiğim halde. *Ben ki Nil'e bir şey yapacağım...*

Deren'in ayaklarının altında savrulan yapraklara bakarak arkasından aynı şekilde ilerledim ve o hafif engebeli yolu tek adımıyla atlarken, ben de kütüğün üstünden geçerek takip ettim. Yalan söylediğim konusunda kafası karışırken, dakikalar geçti ve kızının adını defalarca olduğu gibi yeniden yüksek sesle haykırdı. "Nil? Babacığım? Beni duyuyor musun? N'olursun korkma, konuş benimle!"

Dilim damağım kurumuş bir şekilde nefeslenirken Deren beklediği yanıt gelmediği için öfkeyle önündeki ağaca tekme atıp geriye doğru sendeledi. Sırtını da başka bir geniş, oyuğu olan ağaca yaslayıp kafasını gökyüzüne doğru kaldırınca şakağından aşağıya akan teri gördüm. Günlerdir attığı her adımı boşluğa, hiçe sürükleyen bendim. Yine de ona merhamet edip yüzünden akan teri bir mendille silmeyi istiyordum.

"Çek gözlerini üstümden!" Bunu duyduğumda bana söylediğini yapmam tamamen vicdan azabım yüzündendi. İstediği gibi bakışlarımı indirdim ve onun kotunun cebinden telefonunu çıkardığını gördüm. Parmaklarını ekrana hızlı hızlı değdirip birini aradı ve kısa bir süre sonra, "Nil'in yerini buldum," dedi karşı tarafa. O kadar yorulmuştu ki nefesi dudaklarında tiz bir ses bırakarak çıkıyordu. "Polonezköy'de. Bir evdeydi ama kaçmış, şu an yakın mesafede onu arıyorum ama daha fazla yardıma ihtiyacım var. Evet... Birlikleri atacağım konuma yönlendir... Hayır, Nalan'ın haberi yok, henüz bir şey söylemedim."

Emniyet müdürüyle konuştuğunu anladığımda ellerim bir daha buz kesti. Polisler Nil'i aramak için buraya geldikleri an beni tutuklarlardı, fakat ben hapse, hatta yeniden hastaneye kapatılamazdım. Mark'ı bulmalı, babamı görmeli, Noah'ın sağlığından emin olmalıydım. Tüm ülkeye yayılan bu suçun bana ait olduğu öğrenilirse kaçamazdım.

Bir ayağım yerde sabit kalırken bir diğeri arkaya doğru gitti. Deren telefonu kapatıp cebine koyduktan sonra da uzanıp ceketimden tuttu ve beni çekiştirmeye başladı. Kişiliğim birisinin bana böyle davranmasına izin vermeyecek kadar baskın ve sertti ama ona yaptıklarım yüzünden hiçbir şeye itiraz etmiyordum.

"Eğer Nil buradan çıkmazsa, beni yanlış yere getirdiysen seni bir helikopterden yere bırakırım, tüm vücudunun parçalanışını izlerim."

Bunları kulağıma söyleyip beni bir daha sertçe itti ve arkasını dönüp Nil'i aramaya devam etmek için uzaklaştı. Boşlukta süzülüyormuş gibi

bir hissizlikle onu takip ettim ve Nil'in polisler gelmeden, bir an önce ortaya çıkmasını diledim.

"Nil, bir yerden çık artık kızım." Deren önündeki bol yapraklı dalı iterek daha açık bir alana doğru yürüdü. "Babana seslen, karşına çıkayım ve bana gülümse."

Dakikalar geçtikçe ayağımın altındaki toprağın daha kaygan olduğunu hissettim ama Deren hâlâ önüne bakmadan yürüyordu. Kaygan zeminin onu düşürmesinden endişe ederek savurduğu ellerinden birini tutmak istedim ama bağıracağı için yapmadım. Bir tümseğin ucuna kadar ilerledik ve yol aşağıya doğru bir yokuş gibi kayınca, düşmemek için ayaklarımı yere daha sert bastırdım. Deren koşmaya ara vermeden ilerlerken de bir an durup geriye sıçradı. Onun baktığı yere bakınca ormana kıyasla küçük ama yüzülebilecek bir göl olduğunu gördüm. Deren isterik şekilde kafasını iki yana sallamaya başladı. "Buraya düşmüş olamaz, yüzemez."

Hayır, olamazdı. Hem... Evden bu kadar uzaklaşmış da olamazdı, neden buraya gelecekti ki? Deren'in tam arkasında durup, "Ormanda vakit kaybettik, yola çıkmıştır," dedim ama o çoktan kıyıya yaklaşıp göle girmeye başlayınca kelimeler dilimde küle dönüştü. Ayaklarının yere değdiği göle girip ağaç yapraklarının yansıyıp yeşile dönüştürdüğü gölde ellerini dolaştırdı. Kendi etrafında hızlıca dönerek, "Nil?" diye seslendi yeniden.

Omuzlarımı düşürüp yüzüne sıçrayan, vücudunu kaplayan parlak suya baktım. Nil burada değildi ama anlatamıyordum. Gölün içinde biraz ilerleyip derinleşen kısma daldı ve vücudu bir an için tamamen suyun altında kalırken, dipte Nil'i aradı. Birini bu kadar çaresiz bırakmış olmanın ağır sorumluluğu kalbimi sıkıştırırken, Deren kafasını sudan nefes nefese çıkarıp yüzünden damlalar akarken, "Nil!" diye haykırdı.

"Baba."

Tanrım, Nil'in sesi... Ayağımı yerdeki yaprağa sürtmeyi aniden bıraktım ve Deren'le göz göze geldiğimizde, kendim için hayal ettiğim her şeyi onun gözlerinde gördüm. Kızımın sesini duyduğumda yaşayacağım o trajik mutluluğu... Yüzü bembeyaz kesildi ve gözleri odağını kaybederken, başını sol tarafa eğip sesin geldiği yöne baktı. Gözlerini çevirirkenki umudunu ve korkusunu asla unutmayacaktım. Ben de yerdeki kurumuş yaprağa daha fazla basmayıp ses çıkarmayı bırakarak arkamı döndüm, Nil'i aradım. Onu göremiyordum ama yemin ederim ki sesini duymuştum. Üstelik onun sesini Deren de duymuştu.

"Ni... Nil," diye kekeledi Deren, ağladığını anlayacağım bir sesle ve sonra suyun içinden yumuşak bir ses geldi, gölde hareket etti. Gözlerim ağaçların arasını, geniş dalların altını aradı ve cennete girmeme birkaç saniyem kalmış gibi sabırsızca, "Nil," dedim.

"Baba," dedi Nil yeniden ve geniş bir ağacın arkasından ürkerek kafasını çıkardı.

Deren'le Nil birbirlerini gördüklerinde ormanı öğle sonrası bir güneş ışığının kapladığını hissettim. Meğer bu, birbirlerini gördüklerinde parlayan gözlerinin ışıklarıymış.

Geriye doğru iki adım attım ve göldeki suyun sesini duyup Deren'e baktım. Tüm gücüyle kıyıya doğru gelirken gözleri hiç görmediğim bir duyguya hapsolarak büyümüştü. Yüzünde, hayal görmekten korkuyormuş gibi bir gülümsemeyle kıyıya ulaşıp gölden çıkarken, "Nil?" dedi gözünden bir damla yaş düşerken. "Aşkım?"

Ben sarsılmış bir şekilde bir adım daha geriye giderken, Nil'in gözlerindeki ışığı gördüm. Göldeki o adamın gerçekten babası olduğundan emin olmuş gibi, "Baba!" diye bağırdığında, tuttuğum hıçkırıklar dudaklarımdan döküldü. Ağacın arkasından çıkıp ona giydirdiğim çiçekli elbisesiyle Deren'e koşarken, Deren de Nil'in tamamıyla farkında olup ona doğru atıldı. Nil'in kumral saçları bir rüyaymış gibi gözlerimin önünde uçuşurken, Deren'in ona koşuş şekli ormanın içinde bir uğultu başlattı. Nil'in küçük ayakları yere her değdiğinde düşeceğini düşündüm, ama Deren onu âdeta havada yakalayıp tuttuğunda, artık ayağına tek bir taşın bile değmeyeceğini anladım.

Nil gözyaşları içinde, "Baba," diye bağırırken Deren onu tuttuğu gibi göğsüne çekti ve etrafında döndürürken gözyaşlarına boğuldu. Elimi yanımdaki ağaca koyup düşmemek için güç alırken, Nil'in Karina'nın elbisesinin içinde babasına kavuşmasını izledim. Küçük kollarını Deren'in boynuna sarmaya çalışıp onun yüzünü öperken hem ağlıyor hem de kıkırdıyordu. Deren de ona sıkıca sarılmışken aynı şekilde Nil'in yanaklarını, alnını öpüp titreyen avcuyla saçlarına dokunuyordu. Aynı zamanda hıçkırarak sayıklıyordu. "Nil, bu gerçekten sensin, kızım. Bu koku... Benim bebeğimin, benim kızımın, tırtılımın... Bu pamuk kadar yumuşak saçlar da senin, küçük eller de senin, bana koşuşun da aynı. Öyleyse sen... Sen gerçeksin, Nil. N'olur konuş, baba de bana."

"Babam," dedi Nil, sanki yüreğinden geliyordu sesi. Bir yandan güler, bir yandan ağlarken ellerini Deren'in yüzüne koyduğunda hâlâ babasının

kucağında dönüyordu. Dudakları bükülmüştü, ağlamaktan yanakları kızarmıştı. "Niye beni almaya gelmedin baba?"

Deren onunla konuştuğuna inanamıyormuş gibi kocaman açılan gözleriyle Nil'in yüzüne, küçük ellerine, üstüne başına bakarak, "Çok özür dilerim," dedi sanki kendi hatasıymış gibi. "Özür dilerim güzel bebeğim. Babanı nasıl affedeceksin sen, nasıl. Dur, ağlama n'olursun; bir bakayım yüzüne, gözlerine... Senin yanağına n'oldu Nil? Kızarmış, acıyor mu yoksa?"

Nil iç çeke çeke, "Düştüm," dedi ve ben de o yarayı merak ederken, Deren'in gözleri Nil'in omzunun üzerinden beni buldu. O kin ve nefreti gördüğümde beni bundan sorumlu tuttuğunu anladım. Gözleri tekrar Nil'e dönünce de öyle yumuşadı ki, o şefkatine içim ısındı. Nil'in yanağını, saçını, burnunu öperek kokusunu içine çekerken, "Kıyamam ben sana, baban sana kıyamaz, değil mi?" dedi yüreği parçalanmış gibi. "Acıyor mu canın? Öpeyim mi?"

Nil gözyaşları içinde gülüp başını hızlıca salladı ve babasının yanağını, alnını öpünce Deren'i taklit ettiğini anladım. Birbirlerine güldüler ve Nil onun omzuna doğru yatıp, "Öp," dedi nazlı nazlı. Ah, bu nazlanması şu durumda bile güldürecekti beni. Deren dudaklarını onun yarasının üstüne koydu ve uzun uzun öperek geriye çekildikten sonra omuzlarını okşayıp saçlarını düzeltti. Onun güneşte parlayan saçlarına hayran hayran bakarak bir daha hıçkırınca, kemikli yüzünden aşağıya inen gözyaşları kalbimi sıkıştırdı. Nil onun yüzündeki yaşlara dokunup, "Seni çok özledim," dediğinde Deren inleyerek gözlerini yumdu. "Ben de seni Nil, ben de seni çok özledim. Her uyuduğumda rüyamda seni gördüm, yatağında uyudum, kıyafetlerine sarıldım. Sadece seni düşündüm, seni bulup böyle kocaman sarılmayı düşündüm."

Nil burnunu çekerek Deren'in kafasını tuttu. "Yatağımda mı yattın? Nasıl sığdın ki baba?"

Deren ona sıkıca sarıldığı esnada, "Acıtacağım," diyerek endişeyle kollarını gevşetti ve Nil'e göz kırptı. "Yatamadım ki yatağında zaten, düştüm."

"Ya, baba." Nil alnını babasının alnına yaslayarak kahkaha attı. "Düşeysin tabii, sen kocamansın."

"Sen de ufacıksın," dedi Deren onun küçük elini tutup öpücüklere boğarken. Elini yanağına sürterek parmağını ısırınca, Nil bir daha kahkaha attı. "Elin de ufacık, burnun da ufacık, ayakların da ufacık, ama o dilin yok mu... O epey uzun, babaya 'Ya' diye çemkiriyor."

Deren onun gözyaşlarını silerken Nil ona dişlerini göstererek omzunu silkti ve bir daha, "Yaaa," dedi uzatarak. "Çemkiyiyoyum işte." Dilini çıkarıp sallarken bir anda suratı asıldı ve dilini içeriye soktu. "Tamam, yayamazlık yapmayacağım, beni biy daha bıyakma baba."

Kollarını babasına daha sıkı dolayıp âdeta ona yapıştı ve bir anda kötü bir şeyi hatırlamış gibi ağlayınca Deren panikleyip onu göğsüne bastırdı. Gözleri kızının başının üstünden benimle birleşti, kinlenerek, "Ben seni bırakmadım," dedi. "Asla da bırakmam. Seni bıraktığımı mı duydun, Nil?"

"Hı-hı," dedi Nil küçük ayaklarını Deren'e dolayıp kollarıyla boynunu sıkarken. "İşin varmış, gelmeyecekmişsin. Ben babama gitmek istiyoyum dedim ama..." Susup omuzlarını silkti. "Annem neyede? Gelmedi mi? Ama çok özledim baba!"

Deren Nil'le beraber çömeldi ve bir kesilmiş ağaç kökünün üstüne otururken onu kucağından bırakmadı. Sırtını sıvazlayıp, "Annen de seni çok özledi, yanına gideceğiz," dedi. Evet, Nalan önceki gün hastanedeydi, bugün kızını görünce ne kadar mutlu olacaktı. "Sen burada yalnız başına n'apıyordun? Hep tek miydin? Yanında kimler vardı? Neler yaptın?"

Nil babasının göğsüne yaslanıp onun elini tuttu ve minik eli tıpkı ara sıra düşündüğüm gibi babasının elinin yanında küçücük kaldı. Sonra başını kaldırıp ıslak ama neşelenmiş gözlerini etrafta dolaştırırken beni bir daha görüp dudaklarını ısırdı. Artık ne söylediğinin bir önemi yoktu, Deren gerçekleri zaten öğrenmişti, ama Nil konuştuklarımızı hatırlamış olmalı ki, "Bir tane adam," diyerek babasına döndü. "O beni parktan alıp buraya bıyaktı, ben de seni bekledim. Ama sonra... Odada kocaman bir böcek görüp korktum, kaçtım..." Babasının göğsüne sığınıp gitmesinden korkarak onu tuttu. Çiçekli elbisesi ıslanmıştı. "Geri dönecektim ama koyktum, yolu bulamadım. Yüyüdüm, yüyüdüm, bir baktım ki sen gelmişsin baba!"

O kadar içli, o kadar masum anlatıyordu ki yaklaşıp sözümü dinlediği için onun yanağından öpmek istedim, ama Deren beni ona bir metre bile yaklaştırmazdı. Karina'yı bir daha hiç göremeyecektim, Nil'e de hiç yaklaşamayacaktım.

"Sen günlerdir korkarken ben çok yanlış insanlarlaydım, seni çok yanlış yerlerde aradım." Deren her bir öpücüğünü özrüymüş gibi onun saçlarına dizip ellerini kollarında, bacaklarında dolaştırdı. Gözleri hasar arıyormuş gibi onun vücudunda dolaşırken üzüntüden delirmiş gibiydi. "Nasıl affedeceksin sen babanı bebeğim, nasıl affedeceksin?"

Nil kafasını hafifçe kaldırıp Deren'in çenesini öptü. "Affettim baba."

Deren yalnızca kızına bakabileceği şefkat dolu gözlerle baktı, ama gözleri dolu doluydu. "Ben kendimi nasıl affedeceğim..."

Nasıl hem bu kadar acı çekebilir hem de mutlu olabilirdim? Hem onları izleyerek gülümserken hem de Karina ile böyle olmayı hayal edebilirdim?

Yanağımdaki gözyaşını silerek yavaşça geriledim. Artık burada kalamazdım, polisler birazdan gelirdi. Deren, Nil'i bir daha bırakıp peşime düşemez, koşamazdı. Nil'le beraber zaten koşamazdı. Arkamı dönüp var gücümle buradan uzaklaşmalıydım. Zaten görmeyi en çok istediğim şeyi görmüştüm, Deren ile Nil'in bir araya gelip birbirlerine sarılmalarını.

Geriye doğru bir adım daha atınca Nil ile Deren'in başlarını çevirip bana baktıklarını hissettim. İkisi de birbirini bırakamıyor, sıkıca sarılıyorlardı. Nil bana göz kırpıp babasına dönerken, "Bu abla kim?" diye sordu. Ah, akıllı tırtılım...

Deren, "Tanımıyor musun onu?" dedi.

Nil bakışlarını kaçırdı. "Yok."

Deren'in çenesinin seğirişini izledim ve elimi ağaçtan çekip biraz daha gerilerken, kapkara gözlerinin beni bulmasına seyirci kaldım. "Nasıl korkuttun? Konuşmaması için neler yaptın? Seni tanıdığı halde tanımadığını söylüyor. Dövdün mü kızımı, tehdit mi ettin?"

Nil şaşkına dönerek bir babasına bir bana baktıktan sonra tekrar onun göğsüne sığınınca, hiçbir şey demeden kafamı iki yana salladım. Deren aramızda açtığım mesafeye bakarak tehditkâr bir şekilde başını iki yana sallamaya başladığında, yüzünü, onu getirdiğim hali aklıma kazıyarak arkamı döndüm. Deren arkamdan, "Karmen!" diye kükrerken de ağlayarak geldiğimiz yola doğru hiç durmadan koşmaya başladım. "Karmen!" Ceketimin yakaları omuzlarımdan düşerken ve ayaklarım âdeta yere doğru dürüst değmeden ağaçların aralarından süzülürken, arkamdaki kükreyişini duydum. "Kaçıyorsun madem, hızlı ol. Çünkü kokunu takip edip geçtiğin her caddeyi bulacağım."

Öfkesi sanki titreşimler halinde dağılıp tenime dokundu, ruhuma nüfuz etti. Beni bulmak için her şeyi yapacağını bilmeme rağmen kaçabildiğim kadar kaçacaktım. Burada kalamazdım, ona anlatmayı istediğim çok şey olsa da Mark'ı öldürmek için İtalya'ya dönmeliydim. Oysa... Her şeyi başka kılabilirdim, her şey ikimiz için farklı olabilirdi, ama ben affedilmeyecek şeyler yapmıştım, kaçmaktan başka çarem yoktu.

Çok hızlı koştuğum için göğsüm o kadar sıkışmıştı ki bir süre sonra gözlerimin kararduğını hissettim, ama buna rağmen durmadım. Ensemden aşağıya, kıyafetime ter akıyordu. Kulaklarım patlayacakmış gibi yanıyordu, boynumda çarpan gürültülü nabzı duyuyordum. Dizlerimin altı uyuşuyordu, önümü doğru dürüst göremiyordum ama geldiğimiz yönü takip ettiğimi biliyordum. Omzumu bir ağaca çarpıp acıyı hissetmeme rağmen tepki bile veremeden önümdeki kesilmiş ağaç kökünün üstünden atladım ve yakınlardan gelen siren sesini duyup başımı yukarıya kaldırdım. Polis ve ambulans geliyordu.

"Siktir..." Boğazım kurumaya başlayınca dilimle dudaklarımı ıslatıp daha hızlı olmaya çalıştım. Artık her an düşecekmiş gibi koşuyordum, ama az kalmıştı. Evi görmüştüm, sadece birkaç dakika sonra buradan ayrılabilecektim. Ağabeyimi bulmam gerekiyordu, Türkiye'den onunla ayrılacaktım. Bacaklarıma biraz daha yüklenip dayanmaya çalıştım ve arka kapıdan girdiğim evden ön kapıdan çıkınca sağıma soluma baktım. Siren sesleri artık daha yakından geliyordu. Siren sesinin geldiği yönün aksine yürüdüm, elimi sıkışan kalbimin üzerinde tutarken saçlarım yüzüme yapışmış haldeydi. Köşeyi döndüm ve kafamı önümde tutarak düşünmeye çalıştım. Utku ambulansı aramıştı, ağabeyimi o semtteki en yakın hastaneye götürmüş olmalılardı. Oraya gitmeli, ağabeyimin nasıl olduğuna bakmalıydım. Sonra ağabeyimin korumasını arar, ondan yardım alarak ağabeyimi hastaneden çıkarırdım.

Düşüncelerimin arasına Deren'in benden tiksinen bakışları karışınca, "Hayır," dedim kendi kendime. "Hayır, şimdi bunu düşünmeyeceğim, zaten olacağı buydu." Onun bana böylesine bakan gözlerini unutmak için başka şeyler düşünmeye çalıştım, ama zihnimde yan yana iki görüntü belirmişti bile. Bana şefkatle, sıcacık bakan gözlerinin yanında o tiksinen, iğrenen gözleri... Sanki ikisi başka adamlardı, tıpkı onun benim başka bir kadın olduğumu düşünmesi gibi ben de ikisinin ayrı zamanlarda denk geldiğim adamlar olduğunu düşünüyordum.

Daha fazla araç trafiğinin olduğu yerde bir taksi durağı buldum ve boşta bekleyen taksiye doğru yürüdüm. Şoför durağın bahçesinde çay içerken beni fark edip hemen yanıma geldi. "Buyur abla? Nereye gidiyoruz?"

Aklım durduğu için kısa bir süre adamın yüzüne boş boş baktım. O depo hangi semtteydi? "Teşvikiye."

"Çok uzak be ablam."

Uzanıp siyah şortumun cebindeki kartlığı çıkardım. Banka kartım yanımdaydı, hesapta birkaç yüz lira nakit param vardı. Siren seslerini hâlâ duyduğum için panikleyip, "Karşılığını vereceğim, lütfen," dedim.

Şoför çaktırmadan cüzdanıma bir bakış attı. "Madem öyle, bin."

Kendimi taksinin arka koltuğuna attım ve gözlerimden yaşlar akmaya devam ederken şoför arabayı çalıştırdı. Kalbim, kucağımda duran avuçlarıma düşecek gibiydi, o kadar canlıydı, o kadar farkındalığı yüksekti. Peşimde çok fazla insan olacaktı, kaçmam için tek çarem ülkeyi çok çabuk terk etmekti. Nil güvenle babasına kavuşmuştu, artık incinmeyecekti. Beni de unuturdu zaten. Deren de... Ödetemeyeceği ihanete duyduğu nefretle kendini yiyip duracaktı, belki de peşimden İtalya'ya kadar gelecekti. Ben nasıl kızımı kaçıranları bulmak için her şeyi göze aldıysam, o da alacaktı.

Gözlerimin önünde tekrar o nefret dolu bakışları belirince gözlerimi hızlıca kapattım, ama karanlıkta bile ruhuma dokunuyordu o ateş.

"Kardeşim iyi misin?"

Yüzümü şoförden olabildiğince saklamaya çalışıp, "Evet," dedim. "Teşvikiye'de bir hastane var mı?"

"Vardır tabii, olmaz olur mu? Devlet hastanesi de var özel hastane de."

"Hani eski, terk edilmiş depolar var, semtin tenha yerinde." Dikkat çekmemeye çalışıyordum, ama hem ağlayıp hem de olmayacak şeyler söylemem ister istemez beni şoförün aklına sokacaktı. "Oraya en yakın hastane hangisi?"

Araba biraz daha hızlanırken, "Özel hastane vardı bir tane," dedi şoför düşünceli görünerek. "Oraya mı gidelim?"

"Evet," diyerek durmadan akan gözyaşlarımı bir daha sildim. Bir yandan da aylardır ağladığım gibi, yine ağlamaya devam edeceğimi hissediyordum. Ben zaten biliyordum... Gözlerimdeki tek parıltının gözyaşlarım olacağını.

Araba trafiğe takıldığında üzerimdeki ceketi çıkarıp yanıma koydum. Boyumdan aşağısı ıslaktı. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve araba bir süre daha ilerledikten sonra hastane gözüme çarptı. Evet, bu hastaneyi hatırlıyor gibiydim. Arabamla giderken önünden geçmiş olabilirdim. Ambulansın ağabeyimi en yakın hastane olarak buraya getirme ihtimali çok yüksekti.

Şoför kartımdan temassız olarak taksi ücretini çektikten sonra hızla kapıyı açıp dışarıya fırladım. Şüpheci gözlerle etrafıma bakarak hastane

bahçesindeki yolu yürüdüm. Acil kapısından girip danışmaya yaklaşırken ağzımın içi kupkuruydu, âdeta kavruluyordu. Danışmadaki adama nefes nefese, "Birkaç saat önce buraya kolundan yaralanmış bir adam geldi mi?" diye sordum.

Adam beni süzerken, "Nesi oluyorsunuz?" diye sordu.

"Yakınıyım," dedim. "Telefonda yaralandığını söylemişti, nerede bulabilirim?"

Adam acelesi olduğu için çok fazla vakit ayıramadan, "İki kat yukarıda yoğun bakım ünitesindeki arkadaşa sorun," dedi.

Arkamı döndüğüm gibi merdivenleri aradım, bulunca yine koştum. Tabanlarım artık acımaya başlamış olsa da iki kat yukarıya çıktım ve koridora kafamı çevirdiğim an kalbim âdeta durdu. Utku'yu koridorun ortasında, odanın önünde volta atarken gördüm. Demek ki ağabeyim o odadaydı. Utku Deren'in söylediklerine inanamamıştı, ama beni gördüğü an şüphelerini soracaktı. Karşısına çıkarsam beni asla bırakmazdı, gerçekleri anladığında da polisi arardı.

Canım benim, gerçekten sırf ağabeyim olduğunu öğrendiği için onu hastaneye getirmişti. Duvarın arkasında saklanarak biraz beklemeye başladım. Belki gitmeye karar verirdi. Acaba ağabeyim nasıldı? Dudaklarımı sürekli ıslatıp aralıklarla oraya baktım ama Utku hâlâ volta atıyordu. Bir elinde telefon vardı, diğer eli yumruk halindeydi ve çok sabırsız görünüyordu. Deren onu hâlâ aramamış mıydı? Eğer Nil'i bulduğunu söyleseydi Utku burada olmazdı.

Koridorun diğer tarafına ilerlemeye başladığını görünce heyecanlandım. Yine yürüyerek geri döneceğini düşünsem de merdivenlerin orada gözden kayboldu. Birkaç saniye bekledikten sonra onun yokluğundan faydalanarak odaya koşmaya başladım. Ağabeyimin kaldığı odanın kapısını açıp hızlıca içeriye girince hastane yatağını gördüm. Ağabeyim gözleri kapalı bir şekilde uzanıyordu. Üzerindeki gömlek ve ceket çıkarılmıştı, altında yalnız pantolonu vardı. Kalbim üzüntüyle çarparken yatağının başında durup koluna baktım. Pansuman yapılmıştı, üstü kapalıydı ve serum bağlıydı. Düzenli ama huzursuz nefesler alıp veriyordu.

Çok vaktim olmadığından yüzüne eğilip, "Noah," diye seslendim yorgun bir halde. "Uyan canım, kendine gel." Narkoz verilmiş, bu yüzden uykuya dalmış olabilirdi. Onu biraz sarsıp yüzüne dokundum, sesimi biraz yükseltip, "Ağabeyciğim?" dedim. "Vaktimiz yok, kendine gelmen gerekiyor. Buradan gidelim, ben kolunun çaresine bakarım. Daha önce

defalarca yaptığım şey değil mi?" Kirpiklerindeki ufak hareketleri görüp heyecanla, "Noah," diye tekrarladım. "Buradayım, aç gözlerini ağabeyciğim. Geldim, iyiyim ben."

Gözkapakları yukarıya kalkınca parçalanmış halimle gülümseyip onun elini tuttum. Bakışları odaklanmaya çalışarak bana döndü ve etrafının farkına vardı. "Karmen, buradasın. Sen... İyi misin?"

"İyiyim, gerçekten," dedim yüzümde gözyaşlarıyla. "Bak, Deren bana hiçbir şey yap..."

Noah'ın eli kaskatı kesildi ve benim elimi sıktı. "O orospu çocuğuna göstereceğim dünyanın kaç bucak olduğunu."

"Ağabey," dedim sert bir şekilde. Böyle konuşması ağrıma gitmişti. "Sakın Deren'e bir daha böyle deme. Küfür, hakaret etme ona. Anladığın, sandığın gibi değil..."

Noah lafımı bir daha keserek, "Onun çocuğunu nasıl kaçırırsın?" diye kızdı yaptığıma inanamayarak. "Neden yaptın? Nasıl çocuk kaçırırsın? Üstelik bizim kızımızı da... Kaçırmışlarken?"

"Sana açıklayacağım," dedim. "Önce buradan çıkmamız gerekiyor, kaçmalıyız. Deren... O hâlâ peşimde."

Noah doğrulmaya çalıştı ve kolu acıdığı için dişini sıkıp gözlerini kapattı. "Piç, vurdu beni! Doğrusu, onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım ama... yine de sana böyle davranması karşısında hiçbir şey olmamış gibi davranamam."

"Davranacaksın," dedim Deren'i ağabeyimden koruma dürtüsüyle. Doğrusu ağabeyimi de Deren'den korumam gerekiyordu. "Nil'i ona verdim, yapmam gereken bir şey kalmadı. Gidelim, Noah."

"Beni vurmasının hesabını sormayayım mı?"

"Sorma," diye ısrar ettim. "Benim için onu affedemez misin? Benim hatırıma?"

Noah serumu kolundan çekip attı ve sanki onu kandırmışım gibi bakakaldı. "Senin için ölürüm bile, biliyorsun."

"Biliyorum, o yüzden gide..." Ağabeyimi kaldırırken pansumanın üzerindeki kırmızılığı görüp irkildim. Dikiş mi atılmıştı? Hızlı mı hareket etmişti? "Kanamış kolun. Bekle, bir hemşire çağırayım. Baksın, öyle çıkalım ağabey, çünkü ilkyardım çantam yanımda değil."

"Karmen, bu bininci kurşun yaram. Bir süre dişimi sıkabilirim."

Yarası pek de yüzeysel değildi, operasyon geçirmişti. Zaten benim yüzümden olmuştu, canının daha fazla yanmasını istemiyordum. "Bekle,"

diyerek arkamı döndüm ve koridora çıktım. Bir hemşire arayarak solu-
ma döndüm ama gittiğini sandığım Utku'yu karşımda bulduğumda yere
düşmüş kadar oldum. Ayaklarım birbirine dolanarak gerilerken Utku da
beni görüp durdu. Bembeyaz kesilmiş yüzü, karışmış saçları ve kopkoyu
gözleriyle ağabeyinin birkaç sene önceki hali gibiydi. "Karmen?"

Ayaklarım beni geri götürmeye devam ederken doğru sözcükleri ara-
maya başladım. "Abime bakmaya gelmiştim."

Bir rahatlamayla iç çekti, omuzları düştü ve bir anda üzerime koş-
maya başlayınca gözlerim kocaman açıldı. Arkamı dönüp kaçacakken,
Utku kollarını etrafıma sarıp beni kucakladı ve sıkı sıkı sarılıp, "Kork-
tum," dedi, sesi gerçekten korku doluydu. "Ağabeyimin bir şeyleri yanlış
anlayıp sana zarar vermesinden korktum, Karmen. İkinizi de defalarca
aradım ama ulaşamadım. Ağabeyim nerede? N'oldu? Bak, çok kızma
ona, ne yaptığını bilmiyor."

Ben hissizleşirken bir damla yaş daha kirpiğimden onun omzuna düş-
tü. Yumruklarımı öyle çok sıkmıştım ki böyle devam ederse tırnaklarım
avuçlarımı kanatabilirdi. Hâlâ Deren'in çılgınca davrandığını, hata yap-
tığını düşünüyordu. Bunu ne kabul ediyordum ne de reddediyordum.
Kollarımı ona son kez sarılmak için etrafına dolarken, "Gitmem gerek,"
dedim.

"Karmen, lütfen yapma," dedi biraz geri çekilip yüzüme bakarken.
Gözaltları kızarıkken bakışları soğuk bir pusla kaplanmış gibiydi. "Bak,
ağabeyini hastaneye getirdim, doktor iyi olduğunu söyledi. Ağabeyime
gücenip onu bırakma, sana ihtiyacı var."

Bir daha, "Yok," diye fısıldadım. "Ağabeyinin sana ihtiyacı var. Sakın
Noah'ı hastaneye getirdiğini söyleme, bir de sana gönül koymasın. Beni
burada gördüğünü ağabeyine söyleme olur..."

Utku'nun elindeki telefon çalınca ikimizin bakışları ortak bir noktaya
kaydı. Ekranda yazan "Abim" yazısını görünce sanki Deren'in sesini duy-
muş gibi geriye sıçradım. Utku heyecanlanıp telefonu açtığında, ağabeyi-
min kaldığı odanın kapısına bir daha bakıp geriledim. "Ağabey, neredesin
sen? Saatlerdir arı..." Utku konuşmanın ortasında durup daha da atan
rengiyle yanındaki duvara yaslandı. Telefon elinden kayıp düştüğünde
gözleri çoktan yaşarmıştı. "Nil... Ağabeyim Nil'i bulmuş."

Parça parça yutkundum. Utku'nun yüzüne dökülen mutluluk göz-
yaşlarına baktım ve acı, hissettiklerimi anlatmak için yetersiz bir keli-
meye dönüşürken hıçkırdım. Utku görmüyormuş gibi yüzüme baktı ve

ardından kahkaha atmaya başladı. Beni tutup daha önce yaptığı gibi etrafında döndürürken, "Nil döndü!" diye mutlulukla bağırdı. Aslında, bunca zaman yaşadığı cehennemin ateşini benim yaktığımı bilseydi... "Ağabeyim, Nil'i bulduğunu söyledi. Telefonda konuşamayacağını, hemen gelmemi istedi. Bulunmuş, bebeğim bulunmuş." Beni bıraktı, elimden tuttu. "Hadi, gidelim."

Onun elini bırakıp yalnız başına gönderecektim ki koridora giren polis memurlarını görüp Utku'nun elini sıktım. Deren çoktan polislere haber vermişti, buradan gitmem gerekiyordu. Polislerin ağabeyimin odasının kapısından girdiğini görünce, "Gidelim," diyerek hızlıca Utku'nun arkasından koştum. Ağabeyimin ifadesini alacaklardı, fakat beni bulurlarsa o an yakalanırdım. Ağabeyimi ve kendimi kurtarmam için buradan çabucak uzaklaşmam gerekiyordu.

Utku, mutluluktan delirmiş bir şekilde merdivenlere yönelince yüzümü elimle saklayarak basamakları indim. Çok hızlı iniyordu, vücudum o kadar yorulmuştu ki onun sırtına çarpıyordum. "Ağabeyim hastanede olduklarını söyledi, inşallah aşkımın bir şeyi yoktur. Yoktur, değil mi, Karmen? Ya varsa? Yoktur ya... İyidir. Arayıp sesini mi duysam? Fakat ağabeyim daha fazla konuşamayacağını söyledi. Çok heyecanlandım Karmen, Nil'i görünce bayılmazsam iyi. Tırtılım benim ya..."

Hastanenin kapısından beraber çıktık ve Utku arkasına dönüp bana güldükten sonra tekrar caddeye koştu. Buraya ambulansla gelmişlerdi, bu yüzden bir taksi arıyordu. Arkama dönüp polisleri kontrol ettim ama peşimden gelen kimse yoktu. Utku ile gidemezdim, ağabeyimin İtalya'dan getirdiği korumayı bulup helikopteri hazırlattıktan sonra tekrar hastaneye gelmeliydim.

Bir taksi önümüzde durunca Utku, "Gel," diyerek arka kapıyı açtı. Eli elimden ayrıldı ve o arabaya binerken ben geriye doğru birkaç adım attım. Utku koltukta yana kayıp bana gülümseyerek bakınca, "Benim... bir yere gitmem gerekiyor," dedim.

Taksi adresi sorarken Utku kıkırdayarak elini savurdu. "Sonra gidersin, şimdi benimle gel. Nil'le tanışacaksın, heyecanlı değil misin? Hem ağabeyimi dert ediyorsan etme, Nil'i buldu, ne yaptığının farkına varmıştır."

"Yeter," diye bağırdım bir anda, sinirlerim bozulmuş vaziyette. Bana hâlâ bu kadar iyi davranmasına tahammül edemiyordum, kendim kendi kalbimde alçalıyordum. "Gelemem." Bir daha Utku'nun yüzüne

bakamadan arkamı döndüm, koşmaya başladım. Caddenin sonuna dek hiç durmadım. Koruma hâlâ Şile'deki evde olmalıydı. Henüz kimse o evi öğrenmeden oraya gidip korumayı bulmalı, helikopteri hazırlatmalıydım. Caddenin sonundan dönüp sokakta nefesim kesilmiş bir şekilde yürüdüm. Bir taksiye de benim ihtiyacım vardı, hem de hemen.

Ağabeyim... Onu arkamda bırakmıştım, ama başka çarem yoktu. Deren'in beni şikâyet edip etmediğini, şu an aranıp aranmadığımı bilmiyordum. Bir taksi buldum ve Şile'ye giderken bir anım bile düşünmeden geçmedi. Ağabeyimin korumasıyla oradan uzaklaşıp güvenli bir yere geçerdik ve en kısa sürede, polisler yanından ayrılınca ağabeyimi almaya giderdim. Salvador ile Dante'yi arayabilirdim ama o zaman ortalığın nasıl karışacağını tahmin dahi edemiyordum. Noah'ı Deren'den uzak durması için zor tutarken Salvador ve Dante'ye tüm bunları nasıl anlatacaktım?

Şile'ye geldiğimizde ödememi yine kart ile yapıp dışarıya çıktım ve taksi giderken arkamı dönüp uzaklaştım. Temkinli bir şekilde eve koştum, Deren'in bu evi de bulmuş olmasından şüpheliydim. Eve yaklaşınca bir ağacın arkasından baktığımda ağabeyimin koruması Armani'nin hâlâ orada olduğunu görüp rahatladım. Verandada dikiliyordu. Oraya koştum ve basamakları çıkarken Armani ile göz göze geldik. Armani bir adım öne çıkarak endişeyle, "Bayan Russo?" diye sorduğunda, zar zor verandanın korkuluğuna tutunarak, "Su," diyebildim. "Bana su getir."

Ona uzattığım anahtarı aldı ve hemen içeriye girdi. Yavaşça kayarak yere oturdum ve boynumdaki, alnımdaki teri silerek dudaklarımı yaladım. Armani geri döndüğünde bardağı alıp suyu kana kana içtim. "Efendim, iyi misiniz?" diye sordu.

"Buradan gitmemiz lazım. Sığınabileceğimiz bir yer lazım."

Armani bardağı elimden alıp bir kenara bıraktıktan sonra söylediklerimi emir olarak kabul ettiğinden, hemen başını salladı. "Tabi efendim, fakat ağabeyiniz?"

"Onu almaya gideceğiz ama önce gözden kaybolmalıyız." Elimi göğsüme kaydırıp inledim. "Ağabeyim Türkiye'ye gelince arabayı nasıl ayarladı? Araba ayarlayan o adamları ara, bizim için bir ev bulsun."

"Nasıl isterseniz."

Bana ceketinin önündeki ipek mendili uzatıp telefonunu çıkardı. Mendili avcumda sıkıp alnımda, yüzümde dolaştırdım ve terimi silip onun konuşmasını dinledim. Adamla İtalyanca konuştu ve bir süre sonra telefonu kapatıp, "Hesabına para istiyor," dedi.

"Ne kadar isterse yolla. İtalya'ya döndüğümüzde sana karşılığını vereceğim."

Uzun yıllardır ağabeylerimin ve benim korumalığımızı yapan Armani başını sallayıp telefonuna dönmek üzereyken duraksadı. "Efendim, bileğiniz?"

Onun dalgın bakışlarını yönelttiği bileğime baktığımda parmak izleri olduğunu gördüm, hafif bir morarma ortaya çıkmıştı. Ceketimin kolunu çekiştirerek orayı kapatıp, "Bir sorun yok," dedim.

Laflarımızın tekrarlanmasına ve üstelenmeye ihtiyacımızın olmadığını bildiği için geri çekilip telefonla ilgilendi. Kolumu kendime doğru çekip morluğu bir daha açtım. Deren normal haliyle bile çok güçlüyken öfkeli halinin ortaya çıktığı anlarda korkutucu olabiliyordu. Fakat öfkesinin bileğimde bir morluk oluşturduğunu hiç fark etmemiştim.

"Yola çıkabiliriz," diyen korumama kulak verdim ve doğrulup eve girdim. Son kez etrafıma, günlerimi geçirdiğim yazlığa baktım. Nil'le burada çok vakit geçirmiştik, çok kez birbirimize gülümseyip ağlamıştık. Bir daha buraya dönmeyecektim, hiçbirimiz dönmeyecektik.

Omuzlarımı düşürüp evden çıktım ve kapıyı kilitleyip anahtarımı yanımda götürdüm. Eşyalarımızı aldığımız araba Deren'in beni çağırdığı depoda kalmıştı ama oraya polis baskın yapmış olabilirdi, bu yüzden gidemiyorduk. Korumamız Armani ile yola doğru yürümeye başladığımızda gücümü sonuna kadar zorladığım dakikalardaydım. Beni beklemesini istediğim taksiye yaklaşırken Armani yürümeme eşlik etmek adına elini belime koydu, ben de nezaketine ses çıkarmadan hızlandım. Ayaklarım sürekli toprakta kayıyor haldeydi, saatlerdir ara vermeden yürüyor ve kaçıyordum.

Yola çıktığımda taksinin hâlâ orada olduğunu gördüm, hemen arabaya bindik. İkimiz de arka koltuğu paylaşırken ondan gideceğimiz evin adresini istedim; telefonu çıkarıp adamın attığı adresi gösterince şoföre ilettim. Daha sonra elimdeki telefonun rehberine girdim, Noah'ı aradım. Ona ulaşmam gerekiyordu, polislerin durumunu sorup ona göre almaya gidecektim. Ancak telefonun kapalı olduğunu görünce telaşla saçlarımı çekiştirdim.

"Karmen, sorun nedir?" dedi Armani.

Korumalar nadiren ismimi kullanırdı, sadece uzun süre bizimle beraber olanlar. Bu yüzden bir sorun görmeden, "İtalya'ya dönmeliyim," dedim. "Fakat ağabeyim yaralandı, hastanede.

"Nasıl olur? Neyi var? Efendim, yapabileceğim bir şey..."

"Ağabeyimin aramasını beklemeliyiz," dedim daha fazla detay vermeden.

Armani lafımın üstüne bir şey eklemeden başını sallayıp arkaya yaslanınca cüzdanımı çıkarıp iki kimliğime de baktım. Bunlardan kurtulmam gerekiyordu, özellikle Leila kimliğinden. Onunla yakalandığım takdirde bir zamanlar sinir hastalıkları hastanesinde yattığım ortaya çıkardı, bu da beni tekrar oraya kapatmaları demekti. Hayır, buna asla izin veremezdim. Hapishaneye bile girerdim, ama bana her gün kızımı unutturmak için ilaç verdikleri o yerde yatamazdım.

Taksi yolculuğumuz bir süre sonra dağınık yerleşmiş bir semtin içinden geçip gözden uzak bir yerde sona erdi. Bahçesi hiç bakım yapılmamış gibi görünen, badanası eskimiş iki katlı bir villaydı ama çok eski senelerde yapıldığı aşikârdı. Taksiden inip eve yürürken Armani benim için etrafımızı kontrol etti. "Takip edilmiyorduk, merak etmeyin."

Armani evin posta kutusunda olan anahtarı aldı ve benim için kapıyı açtı. Karanlık evin içine adım atarken, "Taksinin uğradığı benzinlikteki adam bana baktı, fark ettin mi?" diye sordum.

"Başka sebepten bakmış olabilir efendim."

Ahşap zeminde yürürken çıkan sese yüzümü buruşturarak tepki verdim, bu evde bir fare bile yaşıyor olabilirdi. Daha sonra beni geniş, dayalı döşeli bir salon karşıladı. Etraf tozluydu ve eşyalar eskiydi. Armani bir süre duvarda elektrik düğmesi aradı, sonra düğmeyi kaldırmasına rağmen ışık yanmadı. "Ampul patlamış sanırım."

"Sorun yok," diyerek kendimi tekli koltuğa bırakıp dirseklerimi dizlerime yasladım."

Armani pencerelere ilerleyerek perdeleri kapattıktan sonra orta sehpada duran tabağın içindeki kullanılmış mumu aldı. Mumu yaktıktan sonra sehpanın ortasına bıraktığında gözlerimin önü de etrafım da aydınlandı. Aklıma üflediğim son mum gelince kirpiğim ıslandı ve mumun alevi gözbebeklerimde titredi, gözüm buğulandı.

"Aç mısınız?"

"Hayır."

Parmaklarımı saçlarımın yıpranmış uçlarında dolaştırarak çekiştirirken içimde sayısız buz kırılıyormuş gibi hissediyordum. Dahası, o buzların sıcaklıktan kırıldığını. Hem buzu hem alevi hissediyordum. Armani'ye döndüm ve o koltukta oturmuş, kravatının kumaşıyla uğraşırken, "Televizyonu aç," dedim.

Armani doğrulup sehpadaki kumandayı aldı, televizyonu açıp kanallar arasında dolaşmaya başladı. Haber kanallarına geldiğini görünce durmasını söyleyip gözlerimi sabırsızca ekranda gezdirdim. Kendimle ilgili bir haber bekliyordum, Deren çoktan polise Nil'i benim kaçırdığımı söylemiş olmalıydı. Tırnağımı kemirmeye başladım. Kalktım, kumandayı Armani'den alıp hızla kanalı değiştirdim. Sırayla haber kanallarını dolaşırken birdenbire kendi fotoğrafımla yüz yüze geldiğimde kumanda elimden düştü. Kameraya yakalanmıştım. Yüzümün göründüğü kalitesi düşük fotoğrafa bakarken kafamdan bir iğne geçip zihnimi delik deşik etmeye başlamış gibi hissediyordum.

"Karmen?" dedi Armani benim gördüklerimi görerek. "Spiker ne diyor? Anlamıyorum."

"Aranıyorum," diye fısıldadım ona.

Korumamız hemen yanıma koştu ve beni kollarımdan sıkı sıkı tutarken, "Helikopteri hazırlattırabilirim," dedi.

"Ağabeyimi almadan gidemem," derken gözlerim ekrandaki fotoğrafıma kilitlenmişti. Mum ve ekranın ışığı solgun, donuk yüzüme yansıyordu. Spikerin söyledikleri doğrudan zihnime dokunuyormuş gibi acı çektiriyordu bana. "Ünlü gazeteci Edip Akşın'ın torunu bugün öğle saatlerinde bulundu. Gündeme bomba gibi düşen haber sonrasında Edip Akşın'ın bir hastaneye girdiği görüldü. Organ kaçakçısı tarafından kaçırıldığı düşünülen küçük Nil'in mafya örgütleri tarafından kaçırıldığı iddia ediliyor. Karmen adıyla bilinen İtalyan mafya ailesi üyesinin arandığı da emniyetten gelen haberler arasında..."

Deren beni yakalanmam için polise ihbar etmişti. Beni dinlemek, anlamak niyetinde değildi. Bana neden yaptığımı bile sormayacaktı. Bunlar teferruattı, Deren sadece sonuçla ilgilenecekti. Canımı ne kadar yakabileceğiyle.

"Efendim, sorun ciddi mi? Bay Salvador Russo'yu arayayım mı?"

Salvador ile Dante geldiği takdirde Noah ile benim buradan ayrılmamız daha kolay olurdu, ama o zaman burası bir cehenneme dönüşürdü. Çıkabilecek savaşı tahmin dahi edemiyordum. Deren bu kadar kontrolsüz bir öfkeyle yanıp kavrulurken, ağabeylerim benim için her şeyi yapabilecekken...

"Noah'ı bir daha ara," dedim. Ya polisler Noah'ı almışlarsa, ya ağabeyimi emniyete götürmüşlerse?

Armani, isteğim üzerine ağabeyimi aradı, fakat araması yanıt bulmadı. Sinirle çığlık atıp sabırsızca evin içinde dolaşmaya başladım. "Ağabeyimi polislerle bıraktım, ona da ihanet ettim, herkese ihanet ediyorum!"

"Efendim, kendinize gelin. Ağabeyiniz bu durumdan çıkamayacak biri mi? Eminim bize ulaşmanın yolunu bulacaktır."

Pencereye yaklaşıp perdeyi araladım ve etrafa baktım. Sokaktan geçen kimse yoktu ya da ben göremiyordum. Evime çoktan ulaşmış olmalılardı, Deren evimin olduğu yeri biliyordu sonuçta. Köşeye sıkıştırılıyordum, çok az vaktim vardı; bir an önce Noah'la iletişim kurmalıydım.

Koltuğa oturduktan sonra dizlerimi kaldırıp kendime çektim. Karina da bana küstüğünde, yüzünü saklamak istediğinde hep bu pozisyonda oturup yüzünü dizlerine gömerdi. Kalbinin bana tekrar ısınması için hiç yapmayacağım komiklikte şeyler yapardım. Bunları düşünürken kollarım bacaklarımın etrafına dolandı. Gözlerimi sürekli kırpıştırdığımı fark ettim. Her yerde aranıyordum, kafamı çıkardığım an yakalanabilirdim.

Önce dakikalar, ardından saatler geçmeye başladı. Kendimi olduğum yerden kaldıramadan televizyon ekranındaki fotoğrafıma bakarken, Armani tekrar televizyonu kapatmaya yeltendi ama ilkinde olduğu gibi yine onu, "Kapatma," diyerek durdurdum.

Gösterilen fotoğraf bugüne aitti. Yüzüm Polonezköy'deki taksi durağının kamerasına yakalanmıştı. O taksici beni hastaneye bıraktığını söyleyebilirdi, Utku da beni orada gördüğünü anlatabilirdi. Sonra izimi takip ederlerdi. Elim saçlarımın uçlarında dolaşırken bir tıkırtı duyup sıçradım ve Armani ile göz göze geldiğimde kalkıp cama koştu, tülü açıp dışarıya bakınca da homurdandı. "Lanet kedi."

Ufacık da olsa bir rahatlamayla önüme döndüm. Fotoğrafta suratım asıktı, ifadem sertti ve yorgun görünüyordum. Gerçekten bir suçluya benziyordum. Öyleydim de. Fakat haberde Nil'e acımasızca davrandığımı, küçük kızın hâlâ hastanede olduğunu söylüyordu. Yemin ediyorum ki bu bir yalandı ve Edip Akşın özellikle yapıyordu.

Nil'e asla kötü davranmamıştım. Kimse bunu kanıtlayamazdı. Sağlık raporunda hiçbir şey çıkmayacaktı. Deren de onun sağlıklı olduğunu görecekti.

Armani, "Efendim, biraz uyusanız?" dediğinde artık gece olmuştu ve haberlerde ara ara hâlâ benim yüzüm gösteriliyordu, üstelik hemen hemen her kanalda. Cani gibi gösteriliyordum, bir canavar gibi. Kimseye gerçekleri anlatamıyordum, Deren beni dinlemiyordu, onlara

söyleyemiyordum. Üstelik Feda'nın ne kadar konuştuğunu ve ne anlattığını da bilmiyordum. Acaba Deren'e Karina'dan bahsetmiş miydi?

Koltukta yan dönüp kıvrıldım ve vücudumun her yerine ateş basarken ekranda Deren'i görmeyi bekledim. Onu görebilmek için gözlerimi bile kırpmıyordum. Belki onun da Nil'le bir görüntüsü ekrana yansırdı. Ya da Nalan'ın. O kızıyla kavuşmuş muydu? Kimse bana inanmazdı belki ama bir annenin kızıyla kavuşmasını en çok ben isterdim.

Gece yarısı olduğunu televizyon ekranının köşesindeki saatten anladım ve üzerime bir şey örtülürken midemden vücuduma yayılan ağrıyı hissettim. Hâlâ terliyordum, bir yandan da titriyordum. Bu kadar koşuşturmaca, açlık ve stresin sonucunda kendime ister istemez teşhis koyuyordum. Hastalanıyordum. Ateşim çıkacaktı. "Ağabeyim hâlâ aramadı, değil mi?" diye sordum.

Armani, "Maalesef, yanıt alamıyorum," diye cevap verdi.

Armani'nin sözlerinden sonra ne kadar vakit geçti bilmiyordum, ama gözlerim bir süre kapalı kaldı, ardından açıldı. Bu birkaç kez yaşandı. Kulağımda yankılanan, hayal mi yoksa gerçek mi anlamadığım kelimeler vardı. Birisi sürekli benden nefret ettiğini söylüyordu, sesi çok tanıdıktı. Yüzüme basan sıcaklık dayanılmaz olduğunda gözlerimi bir daha açıp üzerimdeki ceketi fırlattım. Koltukta doğrulurken de Armani'nin elinde çalan telefonu görüp titreyerek kalktım. O da ayağa fırlayıp telefonu, "Bay Noah?" diyerek açtığında gözlerim kocaman oldu. "Efendim, iyi misiniz?"

Uzanıp telefonu elinden aceleyle aldım ve kulağıma götürüp, "Ağabey," dedim coşkuyla. "Ağabey nasılsın? Neredesin?"

"İyiyim," dedi sert nefesler alırken. "Ortadan bir anda kayboldun, seni beklerken doktorlar beni tekrar uyuşturmuş. Kendime gelince aramalarınızı gördüm, neredesiniz?"

Biraz rahatlamıştım, demek polisler ağabeyimi henüz almamışlardı. Deren söylememiş olabilirdi ya da ağabeyim uçuş bilgilerini değiştirttiği için polisler onu bulamamışlardı. Hıçkırıp etrafımda dönerken, "Bu numaraya konum atacağım," dedim. "Ağabey, lütfen dikkat et. Çabuk ol, hemen gidelim."

"Karmen, ağlamayı kes," dedi Noah boğuk sesiyle. "N'oluyor sana böyle? Kendine gel, kim olduğunu unutmuşsun sen!" Bağırdığını fark ettiğinde ses tonunu alçalttı. "Hazırlan, pilotu arayacağım."

Ağabeyimden böyle bir karşılık alınca ne kadar zayıf olduğumu, eski Karmen'le ne kadar ayrıştığımızı fark edip yumruğumu sıktım. "Dikkat et," diyerek telefonu Armani'ye uzattım ve kanepenin kenarına çöktüm.

Armani onunla biraz konuştuktan sonra telefonu kapatıp omzuma dokundu. "Birkaç saat içinde İstanbul'dan ayrılacağız. Polislerden defalarca kaçtık, bu ne ki?"

Aciz kalmıştım. Aynı zamanda kendimi bir cani gibi hissediyordum. Bir daha kalkıp salondan çıktım ve koridorda bulduğum düğmeyi açıp ışığı yaktım. Banyoyu aradım ve içeriye girip lavaboya yürüdüm. Etrafın nasıl olduğuna bile bakmadan suyu açtım, yüzümü yıkamaya başladım. Kafamı kaldırdığımda aynada yansımamı gördüm. Çirkin ve zayıf görünüyordum. Hele saçlarım, gerçekten kötü görünüyordu. Yıpranmış haline bakarak bir daha eğildim, yüzümü ve boynumu yıkayıp çıktım. Salona geçip ilerlerken, gözüm televizyon ekranına kaydığında olduğum yerde çakılı kaldım.

Ekranda Deren ile Nil'in fotoğrafı vardı. Hastaneye girerken çekildiği belli olan, yüzlerinin çok görünmediği bir fotoğraftı. Nil Deren'in göğsündeydi ve Deren onu sıkıca sarmış, arkasında birkaç polisle beraber hastaneye giriyordu. Gündüz çekilmişti. Kızıyla beraberdi. Deren, Nalan, Nil. Artık böyle olacaktı. Televizyona iyice yaklaşarak parmaklarımı Deren'in yüzüne dokundurdum. Yüzüne bir rahatlama gelmişti. Kızına kavuştuğu için huzurluydu.

Kapının tıklatıldığını duyunca geriye çekilip arkamı döndüm. Odadan koşarak çıkarken Armani de arkamdan geliyordu. Koridorda bir saniye bile durmadan sokak kapısını, "Noah," diyerek açtım ve aniden yüzüme doğrultulmuş bir silahla burun buruna gelerek nefesimi tuttum. Geriye çekildim, karşımdaki adam içeriye girerken arkamda da bir hareketlilik hissettim. Armani bana doğru koşarken sıktığı kurşun karşımdaki adamın omzuna saplandı ve adam yere yıkılırken, onun arkasındaki adam silahını Armani'ye doğrulttu. "Armani!" diye bağırarak karşımdaki adamın silah tutan ellerini itmeye çalıştım, ama silahı ateşleyip, beni de elinin tersiyle itti.

Arkamdaki kapıya doğru savruldum ve ellerim kapıya yaslanırken dönüp Armani'ye baktım. Kocaman açılan gözlerimle onun yerde hareketsiz bir şekilde yattığını görünce tamamıyla yere yığıldım. Armani'nin kalbinden sızıp gömleğini kaplayan kana bakarken çığlık attım. Onu

vuran adam içeriye girip Armani'nin yanına gitti. Eğilip nabzına baktı ve ardından omzunun üstünden kapıya doğru baktı. "Ölmüş."

"Orospu çocuğu!" diye bağırdım ona ve kafamı çevirip bakışlarını takip ettim. Edip Akşın, yanında iki adamla daha orada dikilmiş bana bakıyordu. Şaşkınlıkla ağzım açık kalırken, birbirimize doğru baktık. Onun beni bulduğuna inanamamak bana kendimi biraz daha savunmasız hissettirdi ve bir hiçliğin ortasında yapayalnız kaldığım hissiyle bir daha Armani'ye baktım. Vücudu çarpık bir şekilde düşmüştü ve kan ahşap parkelere sıçramıştı. "Özür dilerim," dedim onun yanına sürünerek giderken. "Armani, beni affet."

Ellerim onun kanla kaplı kalbine değdiği an arkamdan saçlarımın güçlü bir şekilde çekilmesiyle öfkeyle bağırdım. Başım arkaya yatarken gözlerim de tepemdeki Edip'i buldu. Hafifçe eğilmiş, saçlarımı kavramışken, "Kaçabileceğini mi sandın?" diye bağırdı tükürükler saçarak. İri vücudu ve kin dolu bakışlarıyla bir düşman gibi görünüyordu. "Hayatımıza görgü tanığı olarak ifade vererek girip Deren'le beraber olman o kadar manidardı ki... Hep sezmiştim sende bir şeyler olduğunu."

Haksız olsam da bana asla böyle davranamazdı, ailemizin korumasını vuramazdı. "Benim korumamı nasıl öldürürsün?" diye çığlık çığlığa bağırdım. "Seni sırf bu yüzden öldüreceğim, Edip."

Gözlerindeki ifadeye bakılırsa o da beni öldürmeyi istiyordu. Sanırım bu yüzden sonraki hamleyi tahmin etmeliydim ama elinin tersiyle savurduğu tokat beni yere düşürdüğünde çok savunmasız yakalandım. Yanağım içeriden sızladı ve tokat sesi kulağımda yankılandı. Gürlemekten farksız bir şekilde, "Torunumu kaçırdın, kızıma acılar çektirdin," dedi. "Dünya üzerindeki hiçbir şey seni benim elimden alamayacak."

Daha ağabeylerimi tanımıyordu. Ellerimi kanlı parkeye yaslayarak vücudumu doğrultmaya çalıştığımda belimin sol tarafında atılan tekmeyi hissedip tekrar yüz üstü kapaklandım ve çenem yere çarparken, Edip Akşın beni saçlarımdan bir daha kavradı. "Bu gece öleceksin."

Senin ellerindense Deren'in ellerinden ölmeyi yeğlerim. Kasvetli bir sesle, "Beni nasıl buldun?" diye sordum.

"Ancak bir salak tüm ülkede aranırken taksiye biner." Saçlarımdan çekip beni dizlerimin üstünde duracağım şekilde doğrulttu ve gözlerimin içine intikam ateşiyle baktı. Ölüm soğuksa ben neden bu kadar sıcak hissediyordum? "Aptal, bulunamayacağını mı sandın?"

O beni bulduysa Deren nasıl bulamamıştı? Belki de Deren'in haberi vardı, beni Edip Akşın'ın merhametine bırakmıştı. Ne de olsa kızının

yanından ayrılamazdı. "Saçlarımı bırak," diyerek dizlerimin üstünden doğrulmaya çalıştım. O sırada Edip Akşın'ın korumasına attığı bakışla etrafım sarıldı. Adam ayaklarımı tutup beni kaldırınca, bildiğim dövüş tekniklerini üzerinde kullanmaya çalıştım, ama vücudum artık iflas ediyordu, haddinden fazla yorgundum.

"Arabaya götür," dedi Edip Akşın ve adam beni kapıdan çıkarırken, ayaklarımı yere sürerek olabildiğince oyalanmaya çalıştım. Noah her an gelebilirdi, onlarla savaşmam lazımdı. Bu yüzden, "Bırak," diye bağırıp kollarımı Edip'e uzatarak ona saldırmaya çalıştım. "Siktir olup Nil'in yanına git, beni bırak orospu çocu..."

"Torunumun adını o ağzına alma!" diye bağırdıktan sonra bileklerimi tutup tersine çevirdi ve benim gücüm çekilirken, yüzüme yaklaşıp dişlerini gösterdi. "Bu gece ölerek kızıma ve torunuma çektirdiğin tüm acıların hesabını ödeyeceksin."

Edip bileklerimi bıraktığında arkamdaki adam beni daha güçlü bir şekilde sürükledi ve başım istemsiz olarak omzumun arkasında kaldı. Armani'nin kanlı vücudunu terk ederken kendi kalbime kurşun sıkmışım gibi hissediyordum. Sekiz yıllık korumamız olan adam benim yüzümden, sorumsuzluklarım ve hatalarım yüzünden bir anda ölmüştü. Bizim için öleceğini biliyordum ama benim kişisel sorunum yüzünden vücudunun kanla boyanacağını aklıma bile getiremezdim.

Edip'in arabasının arka koltuğuna yerleştirildiğimde parmak uçlarımdaki kana baktım. Armani benim sadakatsizliğimin, kişiliksizliğimin, ihanetimin bedelini kendi sadakatiyle ve kalbiyle ödemişti.

Bir çığlık attım ve bu kendi kulağıma siren sesi gibi gelirken, karşımdaki koltuğa yerleşmiş Edip Akşın çenemi sımsıkı tutup kendisine çekti. Önce ellerimdeki kana, sonra da yüzüme alaycı bir gülüşle baktı. "Herkes arkandan bir canavar olduğunu söylemeye başladı. Çocuk kaçıran, ona eziyet eden bir canavar."

Kanlı ellerimle onun gömleğini tutup boğazına kadar sıkarken, "Nil'e eziyet etmedim," dedim her kelimeyi vurgulayarak.

Edip omzunu silkti. "Sağlık raporu öyle söylemeyecek."

"İmkânsız, sağlık raporunda hiçbir sor..." Sorun çıkacaktı, o çıkartacaktı. Nil'e zarar vermiş olduğumu gösteren belgeler çıkmasını sağlayacak, beni kamuoyunda yerin dibine batırdığı gibi Deren'in gözünde de... "Hayır," dedim Deren'i düşününce. "Doktor kontrolünde Nil'e hiçbir zarar vermediğim öğrenilecek, benim onu kaçırma niyetim incitmek değildi."

Ellerimi üstünden çekip beni koltuğa itince ellerim kucağıma düştü ve başım dönmeye başladı. Kanlı ellerimi şortuma silerek isterik bir şekilde hıçkırdım. Edip Deren'den hoşlanmıyordu, sırf onu acıtmak, nasıl yanlış bir kadınla olduğunu göstermek için o raporu alırdı.

"O Deren de görmüş olacak güvendiği kadının kızına neler yaptığını. Aptal herif, bir çocuk gibi kandı, inandı. Kızı seninleyken, gözünün önündeyken fark edemedi." Sinirli sinirli gülerek koltuğunda gerindi. "Herkes arkasından gülecek, alay edecek. Şunca yıllık korumalık, tetikçilik yapan adamın haline bak... Güler misin, ağlar mısın..." Dişlerimi sıkarak onun yüzüne baktım. Edip camdan dışarıya bakıp kendi kendine, "Bir daha bana tek laf etmeye yüzü kalmadı," dedi. Dudağında çarpık bir gülümseme oluştu. "Öyle kibirli kibirli konuşamayacak, kızının yüzüne utanmadan bakamayacak. Babaymış... Ne babası be? Gözlerinin önünde tonla iş çevrilmiş de görememiş, bir de seni savunmuştu bize."

Deren'i benimle ilgili o kadar çok şeyden pişman ediyordum ki biri affedilse diğeri affedilmezdi. "Piç," dedim dişlerimin arasından ve o sırada yanındaki adamın, "Edip Bey," dediğini duydum telefonuna bakarak. "Nalan Hanım hastanede sinir krizi geçirmiş."

Edip yanındaki adama bakarken huzursuzlaştı, bir de bana baktıktan sonra, "Hastaneye sürün," dedi. "Kızımı göreyim, ondan sonra devam ederiz."

Araba yoldan sapınca bir ümit kurtulacağımı düşündüm. Belki hastanede kurtulmanın, arabadan inmenin bir yolunu bulurdum. Nalan... Acaba öğrendiği için mi sinir krizi geçirmişti? Olabilirdi, ya Nil'i görmüş müydü?

Araba durduğunda hastaneye geldiğimizi anladım, ama Edip Akşın iner inmez kapıları kilitlediler. Camlardan dışarıya bakınca burada gazetecilerin olduğunu gördüm, Edip'i de görüyorlardı. Bir şeyler yapma, kaçma ihtiyacıyla korumaları gözetledim, ama gözlerini benden ayırmıyorlardı. Tetiktelerdi ve silahları vardı. Ayrıca her yerde gazeteci vardı, kaçsam nereye gidecektim ki?

Bir süre sonra dışarıdaki koşuşturmacayı fark edince Edip Akşın'ın geldiğini anladım ve arabanın kapısını açınca, kimse beni görmeden tekrar kapattı. Hemen uzaklaşmaya başladığımızda avuçiçlerim yumruklarımı sıkmaktan acıyordu. Karşımdan öfkeyle bana bakarak, "Kızıma yaşattıklarının hesabını vereceksin," dedi.

"Ama sana değil," dedim.

Bir bildiği varmış ya da birazdan günümü görecekmişim gibi yavaş yavaş başını sallayıp camdan dışarıya baktı. Araba uzaklaştıkça gazeteciler de hastane de arkada kalmıştı. Beni nereye götürdüğünü ve niyetini anlamak için camdan dışarıya baktım. O esnada çakan şimşekle etraf aydınlanınca tanıdık bir sokaktan geçtiğimizi gördüm. Camı biraz indirip iyice baktım, daha iki gün önce ziyarete geldiğim mezarlığa yaklaştığımızdan emin olarak Edip'e baktım. Kıstığı gözleri nefret saçıyordu. "Neden buraya geldik?"

"Mezarlıkta ölürsen daha kolay gömülürsün," dedi Edip.

Tamam, mezarlıkta ölmem için beni buraya getirmişti. Fakat... Aynı mezarlık olması tuhaf değil miydi? Araba durduğunda ve korumalar indiğinde dalgın dalgın ileriye baktım. Korumaların ikisi birden koluma girip beni çekiştirmeye başladıklarında, karanlıkta mezarlara bakarak ezbere bildiğim yolda ilerledim. Edip Akşın iki adım kadar önümüzden ilerlerken, "Öldür, bırak işte," dedim korkmaya başlayarak. Neden... Neden Karina'nın mezarına yaklaşıyorduk?

Edip, "Önce kızını öldüreceğim," diyerek arkasını dönüp bana baktığında, vücudum kaskatı kesildi, ilerleyemedi. Bunun üzerine Edip Akşın bana yaklaşıp gece karanlığında yüzüme baktı ve bir şimşek çakarken, kolumdan tutup yanında durduğumuz mezarın üstüne savurdu. Çığlık çığlığa bağırdım, ellerimin değdiği nemli toprağa bakarken, saçlarım yüzümün iki yanına düştü. Gözlerimi biraz kaldırdığımda mezar taşındaki "Leylan" ismini görünce düşmanımın karşısında en savunmasız halimle kaldım. Burası Karina'nın mezarıydı. Fakat diğer kimliğinde tıpkı benim adımın Leila olduğu gibi onun adı da Leylan'dı. Onu o zamanlar ben kendimde olmadığım için sahte kimlik bilgileriyle gömmüşlerdi. "Fakat pardon, senin kızın zaten ölmüş."

Nasıl öğrenmişti? Bu kadar kısa sürede nasıl olurdu? Ruhum çıplak kalmış, acılarım gözler önüne serilmiş hissederek başımı arkaya çevirdim. Edip'in intikam ateşiyle parlayıp geceye soluk getiren gözlerine hiçbir şey saklayamadan bakarken, "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum. Gözlerini kızımın mezarında dolaştırınca kollarımı mezar taşının etrafına dolayarak onu korumak istedim; ölmüş olsa bile.

"Senin fotoğrafların haberlere servis edilmeye başlanınca telefonum bir türlü susmadı," dedi yağmur damlaları tenime inmeye başladığı sırada. "Herkes geçmiş olsun demek için arıyordu, ama bunların içinde birisi vardı ki beni farklı sebepten aramıştı. Ahbabım olur kendisi, aslında bir

cerrahtır, uzun yıllardır da bir hastanede başhekim... O arayınca açtım, geçmiş olsun diyeceğini sandım, ama bana çok ilginç şeyler söyledi."

Hikâyenin devamı kafamda birleşirken, yağmurdan ürkerek Karina'nın mezarına tutundum.

"Meğer seni tanıyormuş, haftalarca onun başhekimliğini yaptığı hastanede yatmışsın. Bir de senin küçük bir kızın olduğunu, ama öldüğünü, zaten hastanede bu sebeple yattığını söylemez mi?" Edip gözlerini bir daha bana çevirirken, yanındaki korumasına elini uzattı. Adam silahını ona verdi. "Bir-iki kez hastaneden kaçmayı da başarmışsın, hatta kızının mezarına, buraya kadar gelmişsin. Ben tabii, sana bir üzüldüm... Dedim madem kızını bu kadar seviyor, yanından ayrılamıyor, ben de Karmen'i oraya götüreyim."

Yağmur bir şimşek çakmasının ardından hızlanıp alev alev yanan tenimi ıslatırken, gözlerimin önünden görüntüler kurşun hızında geçiyordu. Karina'mın mezarını bulmuş olmasından o kadar rahatsızdım ki sanki onu bir daha koruyamamış gibi hissediyordum. "Deren... Onun haberi oldu mu?"

Edip bunun hakkında çoktan kesin bir karara varmış gibi kafasını iki yana salladı. "Olmadı, olmayacak. Görünen o ki sana zaafı var, bir de bunu öğrenip sana acımasını istemedim."

Bana Deren değil, kimse acıyamazdı. Hiç kimse beni Karina ile vuramazdı, onu kullanamazdı. Bedeni acı çekerek ölmüşken ruhunu kimse huzursuz edemezdi. Yumruklarımı sıkarak ayağa kalktım ve onun mezarını arkama alarak, "Kızımdan bahsetme," dedim delirmiş bir halde.

"Torunuma karşılık kızın."

Güçsüzlükle sallanan vücuduma, ardından başımı eğip kızımın mezarına bakınca üstüne atlamak için hiç beklememeyi düşündüm. Fakat Edip aniden silahını kaldırıp Karina'nın küçücük mezarına ateş ettiğinde yağan yağmurun altında çığlık atarak dizlerimin üzerine düştüm. Ateşlenen silahın barut kokusu toprak kokusuyla karışırken parmaklarımı saçlarımın arasına geçirerek ikinci çığlığı attım. Toprağa giren kurşunu görünce bunun gerçekliğine dayanamayıp elimi hızla gözüme indirdim ve kafamı iki yanıma sallarken, başımın arkasında tekrar acı hissettim. Kızımın mezarına kurşun sıkan Edip, yüzüme bakıp bir şeyler söyledi, ama kendi çığlığımdan onun sesini duyamıyordum.

"... bu kadar çığlık atma, zaten ölmüş."

Kızımın canı bir daha acımış, kızım bir daha ölmüş gibi hissederek delirirken ellerimi yüzüme vurup bağırdım ve gözlerim, kafam arkaya

yattığı için Edip'in gözleriyle birleşince derin bir kasvet beni sardı. Onu öldüreceğime yemin ettim. Bunu düşünürken bile acıdan çığlık attım ve onun silahı tekrar mezara doğrulttuğunu görünce, "Yapma," diye bağırıp kendimi Karina'mın mezarına attım. Ufak mezarını kendi vücudumla kapatıp kollarımı toprağa sardım. "Yal... yalvarırım yapma."

Edip, "Madem yalvaracaktın, torunumu neden kaçırdın?" diye karşılık vererek beni yerden kaldırmaya çalıştı, ama kızımı korumak için mezarının üstünde çırpındım. "Benim torunumunki can değil miydi orospu!"

"O... onu zaten kaybettim," diye bağırdım. Kalbimde çoktan fırtına kopmuştu ve kalp atışlarım fırtınadaki gök gürültüleri olmuştu. "O zaten... ölü. Neden yapıyorsun? Senin hiç mi vicdanın yok, onun mezarına nasıl kurşun sıkabilirsin? Lütfen bırak, onun ruhu zaten çok huzursuz."

Beni bir daha çekince tutunmaya çalıştım ama ellerim ıslak toprakta kaydı. Tırnaklarımın arasına çamur girerken, Edip Akşın beni ayaklarının dibine atarak yüzümü kendisine çevirdi. Diz çökmüş haldeyken ellerim hâlâ arkamdaydı, onu korumak için Karina'nın mezarını tutmaya çalışıyordu. Edip, "Silahımdaki tüm kurşunları kızına sıkabilirim," dedi.

Nefesim burnumdan ve ağzımdan aynı anda çıkarken, onun ayaklarının önüne kendi rızamla yaklaşıp, "Hayır," dedim. Gülümsemeye çalışarak ellerimi çenemin altında birleştirirken, yüzüme düşmüş ıslak saçlarımı hızlıca ittim. Hıçkırmaktan konuşamayınca derin bir nefes aldım. "Sana yalvarıyorum, yapma! Yalvarıyorum uzak dur kızımdan! Ruhunu rahatsız etme, mezarına kurşun sıkma."

Edip başını ağır ağır sallayıp silahını indirdi ve yağmur damlaları yüzünden akarken, "Al," diyerek silahı bana doğrulttu. Kalbimi, kızımı korumayı düşünerek silahına uzandım, ama silahı bana bırakmadan, benimle beraber tutarak tek kaşını kaldırdı. "Kızına kurşun sıkmamı istemiyorsan kendini öldür."

Yapmışlardı... Beni öldürmüşlerdi, ben de kendimi öldürmüştüm. Fakat bu gece yine bir daha ölmüştüm, belli ki nefes aldıkça ölmeye devam edecektim. Bir elimle toprağı sıkarken, diğeriyle Edip'in elinden silahı aldım. Ağır silaha bakarak omuzlarımı düşürdüm ve Edip Akşın geriye çekilince, omzumun üstünden geriye dönüp kızıma baktım. Ona bunun yapılmasındansa ölmeyi tercih ederdim. Zaten... Hep ölmeyi istemiştim. Tamam, intikam almayı da istemiştim, ama madem işler artık buraya gelmişti, bundan sonrasında ağabeylerim benim için intikam alırdı.

"Ben öldükten sonra gideceksiniz buradan," dedim ve elimdeki silahı kendime çevirdim.

Edip Akşın kızımın mezarına bakıp bana döndü. "Sen öldükten sonra kızının mezarına neden kurşun sıkayım? Niyetim bedelini ödemendi."

Islanmış, kötü saçlarım yüzüme yapışırken Edip Akşın'ın gözlerine baktım ve ağabeylerimin onu da öldürmesini dileyerek başımı salladım. Kabul ettiğimden emin olduğunda gözlerinden onun rahatladığını anladım ve gök gürlerken, kalbimde kıyamet gerçekleşti. Kalbim Karina'ma kavuşmanın o küllenmiş özlemi canlanınca gülümsedim ve son bir şey söylemek için Edip'e baktım. "Derya... Nil'e kötü davranıyor."

Silahın namlusunu kalbime yaslayıp parmağımı tetiğe yerleştirdim.

Devam edecek...

2. KİTAPTAN

"Önce duymanı istediğim bir şey var," dedi.

Ruhsuzca, "Nedir?" diye sordum.

"Nil'in aklından seni kazıyacağım. Onunla geçirdiğin her anı, ona zarar verdiğin her anı zihninden kazıyacağım." Yüzüme doğru alçaldı. "Kızımın korkulu rüyası olmana izin vermeyeceğim. Doğrusu... Bir çocuk için sen, başka ne ifade edebilirsin ki? Çocukları kaçıran birisi... kendi çocuğu için bile eziyetten başka bir şey değildir."

Kalbimin algılamakta zorluk çektiğini hissettim. Oysa beynim kavramıştı ama kalbim hâlâ onun yüzünden kendimize böyle saf davranıyordu.

"Eziyet?" diye kekeleyebildim sadece.

"Evet. Annesinin sen olduğu bir çocuk düşünemiyorum."